

Yêu Thầm Chị Họ

Contents

Yêu Thầm Chị Họ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	10
3. Chương 3	15
4. Chương 4	20
5. Chương 5	25
6. Chương 6	29
7. Chương 7	39
8. Chương 8	48
9. Chương 9	54
10. Chương 10	66
11. Chương 11	72
12. Chương 12	77
13. Chương 13	85
14. Chương 14	90
15. Chương 15	96
16. Chương 16	103
17. Chương 17	109
18. Chương 18	115
19. Chương 19	121
20. Chương 20	127
21. Chương 21	135
22. Chương 22	141
23. Chương 23	147
24. Chương 24	153
25. Chương 25	159
26. Chương 26	166
27. Chương 27	172
28. Chương 28	179
29. Chương 29	188
30. Chương 30	194
31. Chương 31	199
32. Chương 32	206
33. Chương 33	212
34. Chương 34	217
35. Chương 35	224
36. Chương 36	232
37. Chương 37	239
38. Chương 38	245
39. Chương 39	252
40. Chương 40	258
41. Chương 41	266

42. Chương 42	272
43. Chương 43	276
44. Chương 44	282
45. Chương 45	287
46. Chương 46	292
47. Chương 47	298
48. Chương 48	304
49. Chương 49	308
50. Chương 50	314
51. Chương 51	319
52. Chương 52	324
53. Chương 53	327
54. Chương 54	331
55. Chương 55	339
56. Chương 56	347
57. Chương 57	355
58. Chương 58	360
59. Chương 59	366
60. Chương 60 - 1	373
61. Chương 60 - 2	379
62. Chương 61	384
63. Chương 62	391
64. Chương 63	402
65. Chương 64	409
66. Chương 65	417
67. Chương 66	425

Yêu Thầm Chị Họ

Giới thiệu

Chuyện bắt đầu từ cách đây hơn 1 tháng, mình kể lại theo trí nhớ thôi, nên có nhiều cuộc trò chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tham-chi-ho>

1. Chương 1

Cuộc sống cứ vậy trôi qua, không có gì đáng nói nếu chị ấy không xuất hiện...

Hôm đó, mình đi học về thì thấy ba mẹ đang dọn dẹp phòng chị 2 (nhà mình có 3 chị em, mình là út. Cả hai người đều đã có gia đình dọn ra ở riêng cả rồi, nên phòng chị 2 và chị 3 ở đến giờ vẫn bỏ trống, đồ đạc

vút lung tung trong ấy. Các thím cứ nghĩ cái nhà kho thế nào thì căn phòng này ở nhà mình có tác dụng như thế ấy).

Thấy tự dưng sao hôm nay ba mẹ lại dọn dẹp căn phòng này, mình hơi ngạc nhiên nên hỏi. Thì mẹ bảo là hôm nay có chị Diễm ở dưới quê lên nhà mình ở luôn. Chị Diễm là con của dì Hai, năm nay 23 tuổi, nghĩa là lớn hơn mình đúng một tuổi. Dì Hai là bà con xa, chứ không phải chị ruột của mẹ mình nha các thím. Nói ra thì hơi rắc rối, mẹ mình và dì Hai là chị em họ (bà ngoại mình thứ 4, mẹ của dì Hai thứ 3).

Hồi nhỏ mỗi khi nghỉ hè hay đến dịp lễ tết mình hay về quê chơi, nhiều kỷ niệm lắm các thím à. Nhưng sau này, từ khi lớn lên rồi biết đua đòi (chắc khoảng cấp 2), thì mình không về dưới cùng ba mẹ nữa. Chị Diễm trong ấn tượng của mình là một con bé đen nhẻm, mặt mũi lem luốc nhưng rất lanh, trưa trưa vẫn hay rửa mình trốn ngủ trưa đi sang mấy nhà hàng xóm ăn trộm xoài, điều về chấm muối ớt ăn .

Lúc ấy còn nhỏ nhưng chị rất thương mình, khi bị dì Hai phạt đòn vì tội trốn ngủ trưa chị luôn bao che ình, lúc nào cũng nhận tội là tại chị xúi bậy mình, nhờ vậy mà lần nào mình cũng tránh được đòn roi (nhỏ xiu biết gì đâu, toàn đưa con gái ra nhận tội thay, hơi hèn các thím nhỉ)

Giờ nghe mẹ nói chị Diễm lên đây ở luôn, tự dưng bao nhiêu ký ức ủa về, nhìn cái thẹo to tướng do bị chó cắn ở chân khi đi trộm xoài mà thấy lòng nao nao. Rất lâu rồi mình không gặp chị, không biết bây giờ chị thế nào rồi, có còn đen thui như hồi xưa không...

- Chờng nào chị Diễm lên vậy mẹ?

- Chiều nay dì Hai với chị mày lên. Đứng không đó làm gì? Lại phụ mẹ dọn dẹp cho lẹ coi.

Mình chạy lại lúi húi phụ mẹ wét dọn, miệng không ngớt hỏi tiếp:

- Mà sao chị Diễm không ở dưới quê, lên đây chi vậy mẹ? Mẹ chép miệng:

- Thì ba mày xin việc giùm nó, chứ để con gái mà cứ đi làm ở mấy cái xí nghiệp dưới đó, lương ba cọc ba đồng, tăng ca suốt ngày không có thời gian nghỉ ngơi, thấy tội quá!

À ra vậy, theo mình được biết thì trước giờ chị Diễm làm ở mấy cái xí nghiệp giày da này nọ, nghe nói tụi cấp trên bóc lột sức lao động công nhân ghê gớm lắm. Giờ nghe vậy thấy cũng mừng cho chị! Nhưng mà chị hồi trước mới học xong cấp 3 đã phải nghỉ học do nhà không có tiền cho học lên cao, thất nghiệp mới đi làm công nhân. Giờ không biết ba mình xin được cho chị làm ở đâu cũng hay thật.

- Cũng có việc gì tốt đâu. Chị Ánh con bác Quang đang cần người phụ việc ở tiệm làm tóc, ba mày nghe vậy nên xin giùm, sẵn chị Ánh dạy nghề luôn. Một con Diễm về quê mở tiệm làm tóc, hi vọng cuộc sống cũng đỡ hơn...

Mẹ mình thương cảm nói.

Bác Quang là bạn làm cùng cơ quan với ba mình, hai ông già suốt ngày café rồi ngồi đánh cờ, khá thân thiết. Bác có hai người con, chị Ánh 27 tuổi là con gái đầu, có chồng nhưng chồng vừa chết vì tai nạn xe cộ hồi năm ngoái. Còn đứa em trai suốt ngày quậy phá nên bác ấy mới tổng nó đi nghĩa vụ quân sự năm nay. Chị Ánh là chủ tiệm làm tóc cũng không lớn lắm, nhưng do khéo tay và chiều lòng khách nên tiệm lúc nào cũng đông.

Hì hục dọn phụ mẹ đến gần 1h trưa mới xong, mình ăn vội chén cơm rồi vào phòng ngủ. Trưa nay có tiết học nhưng trời nắng quá, cộng thêm đang ngủ ngon nên đánh luôn một giấc đến xế chiều. Đang nằm nường thì mình nghe tiếng xe máy dừng trước nhà, rồi tiếng cười nói ồn ào của mẹ với ai đó, chắc là dì Hai lên rồi.

Mình lồm cồm ngồi dậy, đi ra cầu thang ngồi lên ngó xuống. Nhà mình 2 tầng, ba mẹ ngủ tầng trệt, mình ở tầng 2, phòng của hai chị mình khi trước ở cũng nằm trên này, nên khi ba mẹ có khách mình hay ra ngồi hóng chuyện. Cầu thang nằm bên phía để bộ salon khách ngồi, lại ở trên cao nên rất ít ai để ý thấy có thằng đang rình rập

Dưới nhà cười nói xôn xao, ba đang rót trà với bánh ngọt mời dượng và dì Hai. Nhưng mà sao không thấy chị Diễm đâu . Mình đang thắc mắc thì nghe mẹ kêu lớn:

-Diễm vô đây ngồi nè con, làm gì đứng ngoài đó hoài vậy?

-Dạ, bông đẹp quá nên con đứng ngắm tí...

Có tiếng lí nhí của con gái từ ngoài sân vọng vào, êm tai vãi, nghe mà mát lỗ tai dễ sợ

Dì Hai cười cười nói :

-Chắc nó mắc cỡ.

-Có gì đâu, toàn người nhà, trước sau gì nó cũng ở đây lâu dài, mắc cỡ gì không biết nữa.

Mẹ nói, rồi đi ra sân. Một lúc sau nắm tay một cô gái vào, nhìn mà không tin vào mắt mình luôn các thím ạ, chị Diễm năm nào trong trí nhớ của mình khác xa với cô gái này nhiều lắm.

Chị khá cao, chắc khoảng hơn 1m6, dáng người hơi gầy. Mặc quần jean áo thun, gu trời trang cũng không tệ lắm, không lú như mình vẫn hay nghĩ về gái quê. Mắt chị to đen, chiếc mũi nho nhỏ, đôi môi thì mím chặt lại chắc là vì đang xấu hổ, nhìn đáng yêu đến thót tim ỷ lộn thót tim .

Nhìn chị tự dưng mình có cảm giác chị thật mong manh yếu đuối, muốn được che chở ngay. Da chị không biết dưỡng kiểu gì mà trắng hồng chứ không đen như lúc nhỏ, dường như chị lột xác giống mấy con rắn mình hay thấy trên tivi trong chương trình thể giới động vật .

Điểm đặc biệt mình ấn tượng nhất ở chị là mái tóc dài chấm lưng, đen mượt mà, chứ không nhuộm xanh đỏ tím vàng đủ màu như con gái trên này. Nghe nói con gái ở quê hay gội đầu bằng quả bồ kết, không biết có phải chị cũng vậy hay sao mà tóc bóng mượt ơi là mượt, nhìn cứ muốn được vuốt ngay.

Vào được một lúc, đang nghe ba mẹ mình hỏi chuyện thì chợt dì Hai hỏi thăm mình: -Thằng T đâu rồi em? (mình xin phép được giấu tên)

Ba mình cười:

-Giờ này nó còn đang nằm nướng trên phòng, thằng này con trai mà ngủ dử lắm, suốt ngày ăn rồi ngủ, dậy thì đi chơi. Lêu lổng lắm chị à, vợ chồng em dạy mãi không được. Nay có cháu Diễm lên đây, chắc phải nhờ kèm cặp nó giùm.

Ba mình là vậy, gặp ai cũng bêu xấu con trai. Mà không hiểu sao lúc này, nghe ba mình nói xong tự dưng chị Diễm ngó lên cầu thang, đúng lúc cái đầu mình đang lộ ra nhìn chị. Thế là bốn mắt nhìn nhau trào máu hòng, mình hoảng hồn lật đặt thụt đầu vô, còn nghe loáng thoáng tiếng chị cười khúc khích.

-Gì vậy Diễm?

Có tiếng dì Hai hỏi. Chắc tự nhiên nghe chị cười, dì lấy làm lạ.

-Dạ, không có gì.

Mình len lén nhìn xuống thì thấy chị đang le lưỡi, rồi lại ngồi cúi đầu mân mê mấy ngón tay.

Cả nhà ngồi nói chuyện thêm gần tiếng sau thì hai vợ chồng dì Hai về, không quên dặn dò chị Diễm cố gắng học nghề. Ba mẹ có giữ lại ăn cơm nhưng dì Hai nhất quyết từ chối, chắc nhờ vả lo cho chị Diễm cũng làm dì thấy ngại rồi, không muốn phiền thêm.

Tranh thủ lúc ba mẹ tiễn dì dưỡng về, mình lật đặt chạy vào toilet rửa mặt mảy, mặc áo vào (mình ở nhà toàn cối trần, khi trước có chơi thể hình nên người khá đồ), xong rồi chạy tọt xuống dưới nhà ngay.

Lúc này chị Diễm cũng vừa đi vào sau khi tiễn dì dưỡng về quê, mặt chị buồn buồn, chắc lần đầu xa gia đình, nhìn mà thấy tội. Mình đi lại gần bắt chuyện ngay:

-Chị, nhớ em không?

Chị ngược nhìn mình (mình cao hơn 1m7, không cao lắm nhưng được cái cao hơn chị), một lúc sau mới cất được tiếng:

-T phải không? Nay cao dử hén!

Vừa xuống đã nghe khen, mình khoái chí cười tít mắt:

-Cao vậy mà chị còn nhìn ra em hả?

Vừa nói mình vừa đứng sát lại gần, đưa tay đo khoảng cách từ đỉnh đầu chị so với người mình thì khoảng tầm ngang cổ gần đến tai.

-Chị nhìn đâu có ra, tại thấy cứng ở nhà này, không phải T thì là ai nữa? Với lại nhìn mặt cũng quen quen.

Chị nhìn mình cười lém lỉnh.

Hóa ra chị vẫn lạnh như xưa, này giờ mình bị vẽ ngoài của chị đánh lừa rồi. Ồ mà, chị vừa kêu mình là gì ấy nhỉ? Cứng à? Ax ax tức vãi, mình ghét nhất ai gọi mình bằng cái từ này

Mình nhăn mặt:

-Đừng gọi em là cứng . Em lớn rồi đâu phải như hồi đó, cứng gì không biết.

-Lớn thì lớn vẫn nhỏ hơn chị, gọi cứng nghe cho nó thân mật.

Chị hấp háy đôi mắt đen láy, thật là...

Mình tức quá mà không biết nói gì, làu bàu:

-Lớn hơn có 1 tuổi mà làm thấy ớn... Chưa nói xong thì ba mẹ đi vào, làm mình ngưng ngang. Ba mẹ kêu mình phụ chị mang đồ lên lầu, chị tất nhiên là sẽ ở phòng kế phòng mình ở trên lầu rồi, đêm nay nhất ma hù cho biết tay. Nghĩ tới cảnh đó mình thấy khoái chí trong lòng, miệng cười đều.

-Cứng cười gì mà ghê vậy? Nghĩ bậy gì đó?

Tiếng chị vang bên tai làm mình giật bắn, lật đật ấp úng:

-Đâu có, đâu có gì đâu. Em đang nhớ lại cảnh thằng bạn bị té xe, nên thấy mắc cười.

Chị nhìn mình nghi ngờ:

-Bạn té xe mà mắc cười, sao cứng ác quá vậy?!

-Té nhẹ à chị ơi, tại nó chạy xe bốc đầu lấy le với tụi con gái nên bị té, mắc cười lắm!

Công nhận tài nói xạo của mình vãi thiệt, chị tin sái cổ ngay, không hạch hỏi gì thêm nữa.

Phụ chị đưa đồ vào phòng xong xuôi, chị bảo mình:

-Xong rồi, cảm ơn cứng nghe. Giờ chị phải đi tắm, còn xuống phụ dì dọn dẹp cơm nữa.

Nghe chị đuối khéo, mình đành đi xuống nhà. Trong đầu không hiểu sao lại cứ tưởng tượng đến những hình ảnh lung tung...

Sau khi tắm xong, chị đi xuống bếp phụ mẹ mình dọn cơm. Mình cũng lại bon chen vờ bê nồi cơm, lấy ghế ngồi ra sắp xếp . Đứng gần chị nghe mùi thơm lả các thím ạ, mà chả biết là mùi gì . Mình tò mò hỏi nhỏ (không dám nói lớn, sợ mẹ mình nghi ngờ mình có ý đồ xấu với chị thì bỏ mợ).

-Chị xài dầu gội gì mà thơm vậy?

-Trời, dầu gội với xà bông tắm rẻ tiền mấy ngàn 1 cục à, thơm gì đâu mà thơm.

Chắc nghĩ mình trêu, nên chị hơi ngại đỏ mặt lên.

-Có dầu gội với sữa tắm dì để trong đó mà, sao con không lấy xài hả Diễm?

Tự dưng có tiếng mẹ vang lên, làm thót cả tờ rym. Nãy giờ nói nhỏ xíu mà bà cũng nghe, công nhận mấy bà già thính tai vãi, các thím sau này có tán gái nhớ cẩn thận kéo bị mẹ tụi nó nghe được tát vỡ lỗ nhá .

-Dạ, tại dầu gội con xài dưới quê còn nên đem theo lên đây xài cho hết luôn, đỡ phí mà dì. Chứ con không có ngại gì đâu.

Chị lỏn lỏn cười nói.

-Ừ, thì dì dặn con vậy. Lên đây ở nhà dì rồi thì cứ tự nhiên, xem như ở nhà. Không được làm khách nghe chưa?

-Dạ, con biết rồi.

Bình thường khi ăn cơm mình hay ngồi cạnh mẹ. Hôm nay có chị lên rồi, mẹ đuổi mình qua phía đối diện ngồi với ba, nhường chỗ cho chị. Vậy càng tốt, tha hồ ngắm nhá .

Ở nhà chị mặc đồ bộ, loại quần dài và áo có tay màu trắng, nhìn kín đáo, nét na thùy mị lắm. Không như mấy nhỏ bạn mình, ở nhà toàn mặc quần soọc ngắn cùn cùn với áo thun sát nách, mỗi khi ngồi xuống là lú sịp cả tắc . Sau vai chị choàng cái khăn để mái tóc xõa dài lên, chắc là mới tắm tóc còn ướt, sợ chảy ra áo. Lúc này nhìn chị đáng yêu vãi đ*í, mình ngồi đối diện, tay gấp thức ăn và cơm lia lịa nhưng cặp mắt không lúc nào rời khỏi chị. Chắc mới lên còn ngại ngùng nên chị ăn rất chậm. Cả nhà ăn gần xong rồi mà chị vẫn chưa hết chén cơm, thấy vậy mình liền gấp cục thịt gà bỏ vào chén chị (thói galang từ nhỏ đã thấm vào máu), miệng hồi thúc:

-Sao chị ăn chậm quá vậy? Ăn nhiều vô, có gì đâu mà ngại. Mẹ em làm đồ ăn nhiều lắm, không thiếu đâu.

-Ừ, ừ. Chị biết rồi...

Thấy vậy ba mẹ không nói gì thêm, ăn hết chén cơm cũng buông đũa, đi lên nhà trên để cho chị đỡ ngại hơn.

-Ủa, sao dì dượng ăn ít vậy T?

Chị hỏi nhỏ.

-Tại chị ngại không dám ăn đó, nên ba mẹ em ngưng sớm đi lên trước cho chị thoải mái.

Nghe vậy, chị nhăn mặt:

-Vậy hả? Chết rồi, kì quá. Làm sao đây?

-Thì một chị tự nhiên đi, đừng mắc cỡ ngại ngùng gì nữa hết là được. Ba mẹ em không thích vậy đâu!

-Ừ...!!

Chị đáp, giọng ỉu xiu.

-Chà, nói vậy chứ không có gì đâu. Chị cứ coi nhà em như dưới chị là được rồi.

-Sao được, nhà cứng mà sao coi như nhà chị được .

-Ax, có gì không được? Chị xa cách quá ba mẹ em ghét chị ráng chịu..

-Ừ, thôi để chị ráng.

Chị chu môi, làm điệu bộ như đứa bé vừa bị thằng cô hồn nào đó ăn cắp cây kẹo, đang hờn dỗi. Mình nhìn mà thèm cắn cho vài miếng...

Sau đó, mặc ỉnh nài ép, chị vẫn ăn có một chén cơm, húp thêm tí canh rồi thôi. Rồi chị dọn dẹp nhà bếp. Bình thường ăn cơm xong là mình tót lên phòng ôm cái máy tính ngay, hoặc lên đồ đi chơi với bạn bè. Tùy hôm và tùy theo lịch hẹn, gái trai không phân biệt, đứa nào dt trước thì đi với đứa đó. Hôm nay thì khác, mình ở lại, đứng xó rợ phụ chị, làm ba mẹ mình ngồi trên nhà coi tivi cứ nhìn xuống bằng ánh mắt sáng hờn .

-T lên trước đi, để chị dọn được rồi.

Chị đuổi mình lên, không cho làm phụ.

Mặc kệ chị nói, mình lảng xảng đi tới đi lui gom chén đũa, cất nồi cơm...

-Thôi, được rồi. Giờ chị rửa chén, T lên trước chơi đi.

-Làm gì đuổi em hoài dzậy? Đứng đây chơi hém được hả?

Bị đuổi như đuổi tà, bức quá, mình sầm mặt xuống, làm mặt ngầu .

Thấy vậy, chị le lưỡi:

-Đâu có. Tại chị rửa chén sợ văng nước xà bông dơ trúng T thôi, mất công tắm lại nữa.

-Không sao, em chưa tắm mà.

Mình cười he he.

-Hèn gì nghe hôi chua này giờ, đi tắm đi ông tướng, ở dơ thấy ớn!

Chị lườm mình.

Mình chưa kịp đáp thì có tiếng mẹ gọi:

-Đt con reo um sùm này giờ kìa T.

Mợ, đang vui thì thằng nào phá đám đây, bực vãi. Mình chạy lên lầu, cầm dt lên xem thì thấy 3 cuộc gọi nhờ của thằng Thanh sida, liền gọi lại cho nó.

-Này giờ làm gì không nghe dt vậy mạy?

Dt vừa reo chưa dứt tiếng thì nó bắt máy hỏi ngay. -Tao bận, có gì mà gọi dữ vậy?

-Lên đồ đi, 15p nữa ghé tao, mới tán được 2 em kute vãi lúa, hẹn đi cf tối nay rồi.

-Vậy hả? Ở đâu ra ngon vậy?

-Hè hè, lượn trong siêu thị sẵn được. Rồi, vậy nhen, tao chờ đó.

Mình đang định đồng ý, không hiểu sao tự dưng lại từ chối.

-Tối nay tao bận rồi, mày rủ thằng Hải khìn đi đi.

-Ờ dm thằng này, bận clgt?

-Tao có hẹn chat với em kia rồi, mày éo biết đâu mà hỏi nhiều.

-Ừ, dm không đi đừng có tiếc nhen ku, 2 em này kute lắm đó!!

Thằng Thanh sida gầm gừ trong dt.

-Ừ, nhường 2 đứa mày, éo tiếc đâu. Thôi à .

Mình tắt máy, lót tót chạy xuống nhà dưới. Chị rửa chén xong rồi, lẹ vãi, gái nhà lành đảm đang có khác.

-Chị...

Nghe mình kêu, chị đang lau dọn khuôn bếp thì quay lại.

-Gì T?

-Chị sắp xong chưa?

-Sắp, lau cái này nữa là xong. Chi vậy?

-Đi uống café với em không?

Mình cười hiền lành, miệng dụ khị.

Chị lắc đầu.

-Thôi, T đi đi. Chút chị phải ngủ sớm, mai ra tiệm học nghề rồi.

-Chờ ơi, mới 7h, đi chút về sớm tha hồ mà ngủ.

Nghe mình nói cũng có lý, chị trầm ngâm 1 chút rồi lại lắc đầu.

-Thôi, uống café nóng lắm. T đi với bạn đi.

Cái đêch, bực lắm rồi nhá. Xưa nay ít khi mình mở miệng mà bị gái từ chối, giờ bị chị lắc đầu 2 lần, thiệt đúng là... không biết nói gì nữa. Vào quán café thì bắt buộc phải uống café à? Đang đứng xớ rớ chưa kịp nói, thì mẹ mình lù lù đi xuống kêu chị.

-Điêm thay đồ đi con, đi đây với dì chút.

-Dạ, dì chờ con tí.

Haizzz... Mình rủ này giờ không đi, bà già vừa mở miệng là chạy đi thay đồ ngay, chẳng thêm hỏi là đi đâu? Loạn cmn hết rồi .

Bực bội quá, mình leo lên phòng, khi đi ngang phòng chị không quên ngó vào, cửa đóng kín mít, chả nhìn được gì .

Cầm dt lên bấm số gọi cho thằng Thanh sida.

-Gi đó ku?

-Đang ở đâu vậy? Đi chưa?

Mình hỏi.

-Đi rồi, tao với Hải khìn đang ngồi với 2 ẻm đây. Sao vậy? Bể kèo rồi hả há há..

-Ồ, ngồi quán nào vậy? Tao ra.

-Thôi mày ở nhà đi, này rủ ẻm đi thì thôi. Giờ 2 thằng 2 ẻm đủ cặp rồi, ra làm gì nữa.

-Ồ, ẻm cho thì thôi. Biển mày.

Mình bực dọc tắt dt, sau đó bật máy tính lên. Không cho đi thì thôi, bố mày ở nhà xem xxx cũng sướng kém gì. Từ ngày có chị lên, cuộc sống gia đình mình vui hẳn. Không khí lúc nào cũng ấm cúng, mình ít đi chơi hơn, học về toàn ở nhà, chẳng những vậy còn loanh quanh phụ chị một số việc vặt trong nhà, ba mẹ mình có vẻ rất hài lòng .

Chị nấu ăn rất ngon, mẹ mình dù vô cùng tự hào về khả năng nội trợ nhưng cũng phải công nhận điều đó. Hơn nữa, mình thấy chị siêng năng và có một niềm đam mê cháy bỏng đối với việc bếp núc, thu vén cuộc sống gia đình, đúng là mẫu vợ lý tưởng luôn các thím ạ .

Hơn 2 tuần từ khi chị đến, mình cảm thấy rất hạnh phúc, cuộc sống nhìn đâu cũng thấy màu hồng. Bạn bè, gái gú đẹp qua hết một bên, trong đầu mình lúc này chỉ có chị thôi. Đi đâu, làm gì mình cũng nghĩ đến chị. Dù biết mình và chị, với mối quan hệ rắc rối như thế này sẽ khó có kết quả, nhưng mình không thể dừng lại được.

Lúc đầu chỉ là một chút say nắng của thằng em dành ột người chị xinh xắn, đáng yêu, nghĩ cũng không có gì đáng ngại. Dần dần, gần gũi tiếp xúc với chị mỗi ngày, mình cảm nhận được một thứ gì đó đang len lỏi hình thành trong tim mình và ngày càng lấn chiếm, lan rộng ra. Đến bây giờ, mình không biết sự quan tâm, nhớ mong mình luôn dành cho chị được gọi là gì nữa .

Chị phải ở tiệm cả ngày, từ sáng cho đến khoảng 4, 5h chiều mới về, hôm nào tiệm đông khách thì về muộn hơn. Trong lúc đó mình đi học nhưng đầu óc cứ như ở trên mây, hay ngồi suy nghĩ lung tung về chị, rồi tưởng tượng ra vài chuyện trong mơ để tdt

Có hôm về sớm không biết làm gì, tụi bạn rủ cf nhưng mình chẳng có hứng đi, thế là xách xe chạy đến chỗ chị làm, chạy qua chạy lại chỉ để nhìn chị giữa trưa nắng chang chang . Nhiều lúc mình muốn đường hoàng đi vào tiệm thăm chị, nhưng chả biết nói lí do gì, với lại tiệm lúc nào cũng có khách, toàn nữ (ngại bỏ mợ), chị với chị Ánh bận bịu, mình cũng không dám làm phiền.

Thời gian vui nhất trong ngày của mình là buổi tối, nói thế cũng không được chính xác cho lắm. Tóm lại, cứ khi nào chị có ở nhà, thì đó là lúc mình thấy vui nhất. Phụ chị bếp núc (hôm nào chị về trễ thì mẹ nấu, về sớm thì chị đều giành nấu, không ẹ mình làm gì hết), nói phụ cho nó oai chứ thật ra chủ yếu là kiểm soát ngồi tán dóc với chị thôi, ngồi lật vài cọng rau gọi là.... Cơm nước xong xuôi, sau đó mình và chị lên lầu hóng mát, ban công nhà mình buổi tối gió thổi lồng lộng, mát mẻ thích lắm! Vừa ngắm trăng sao, vừa ngắm

chị, nghe chị tỏ vẻ tỏ tẻ lại những chuyện lặt vặt ở tiệm, thật không gì hạnh phúc bằng. Mặc dù, mình phải công nhận mấy chuyện của chị kể nghe chán bỏ mợ, toàn chuyện vặt vãnh vớ vẩn của con gái, nhưng không hiểu sao mình lại phải ngồi căng tai ra nghe một cách say mê, lú cmnr.

Nhưng điều mình mong ước nhất, là được đi chơi cùng chị thì vẫn không thể làm được. Mình đã rủ nhiều lần, lần nào chị cũng có lí do để từ chối. Không hiểu do chị ngại, hay không thích đi với mình. Trước giờ mình quen gái không ít, chẳng phải tự hào đẹp trai gì cho cam, nhưng tự thấy mình cũng có cái gì đó thu hút con gái. Cũng cao to vạm vỡ, mặt không kute như bọn gay Hàn xẻng nhưng cũng khá manly, miệng dẻo, galăng, lại hiểu tâm lý con gái (do 2 bà chị mình truyền lại).

Nên mình không nghĩ là chị chê mình, có lẽ có lí do gì khác, không lẽ chỉ xem mình như thằng em bé bỏng đại khờ thôi sao. Mình không thể đoán hiểu được tâm ý của chị, chẳng biết chị đang nghĩ gì... Lần nào đang nói chuyện vui vẻ, mình rủ thì chị từ chối cũng làm mình hụt hẫng, nhưng sau đó chị lại dễ dàng, thế là mình lại vui ngay (vừa đấm vừa xoa, đại gái phải chịu).

Rồi sau bao ngày bày mưu tính kế, nửa đêm vỗ gối, nước mắt đầm đìa, mình cũng tìm ra được sát chiêu dụ hổ ra khỏi rừng.

Hôm đó, sau một hồi tâm sự, chị vô tình nói chị rất thích xem phim, nhất là từ nhỏ đến giờ chị chưa từng được đến rạp xem phim lần nào (nghe mà thương ==

). Thế là qua hôm sau, mình chạy đi mua cặp vé ngay, phim

"ngôi nhà trong hẻm

", thể loại kinh dị đúng sở thích và ý đồ của mình. Phim này cũ rồi, nhưng mình ở tỉnh, giờ nó mới đem về chiếu, thôi thì có còn đỡ hơn không.

Chiều chị vừa về là mình chạy ra ga gãm ngay. Khi thấy mình cầm cặp vé, miệng không ngớt quảng cáo đến sùi bọt mép, chị có vẻ đắn đo một hồi, rồi lại kêu mình rủ bạn đi đi. Kệ, từ chối cũng không sao, dù sao đẹp trai không bằng chai mặt, hôm nay chị suy nghĩ lâu vậy có nghĩa cũng lay động trước mồi nhử của mình rồi. Mình lại chạy theo nài nỉ, dụ dỗ, giạ hờn bla bla làm đủ trò mà mình có thể nghĩ ra. Cuối cùng chị cũng nhận lời, làm mình sướng run cả tờ rym.

Tối đó chở chị đi xem phim mà người mình cứ lảng lảng, cảm giác người ngồi sau không phải chị họ, mà là người yêu. Lúc 2 đứa xin phép đi, ba mẹ mình đồng ý ngay, chắc thấy chị suốt ngày đi làm rồi ru rú trong nhà, ba mẹ cũng thương. Mọi chuyện diễn biến đều rất tốt, đúng như ý mình, ông bà già đều không nghi ngờ gì về động cơ đen tối của mình cả.

Phim không được hay cho lắm, trừ vài khúc

"thằng nhỏ

" xuất hiện, những lúc đó chị đều rất sợ, vô tình nắm chặt tay mình (mình cố tình để tay gần tay chị, để chị có mà nắm, kinh nghiệm sau nhiều lần đi xem phim với gái). Sau đó phát hiện ra, chị bên lên nhẹ nhẹ buông tay mình, mình thì vẫn giả vờ như đang chăm chú xem phim lắm, không để ý gì, nhưng thật ra trong bụng sướng vãi. Ngồi xem phim mà mình cứ lén nhìn chị, chả hiểu sao nhìn cả ngày mà vẫn cứ thích nhìn, không chán các thím ợ.

Xem phim xong cũng hơn 10h tối, mình chở chị dạo lòng vòng hóng mát, ghé vào mấy xe bán hàng rong mua vài xôi tàu hũ chiên, chị 1 xôi, mình 3 xôi, vừa chạy vừa ăn, không gì phê bằng. Buổi đi chơi hôm đó, mình thấy chị rất vui, và đúng như mình dự tính, sau hôm đó mình rủ chị đi chơi dễ hơn trước. Mặc dù chị cũng từ chối, nhưng ít ra rủ 2, 3 lần chị cũng đồng ý đi với mình 1 lần. Vậy mình cũng vui lắm rồi...

2. Chương 2

Mình thường chở chị đi dạo phố, xong rồi mua đủ thứ đồ ăn vặt, kế tiếp là ghé một quán nước mía hoặc nước sâm. Hai người ngồi chiến đấu hết đồng đồ ăn, miệng không ngừng tán dóc. Có lần mình đưa chị đi uống cf, mấy quán cf lớn rất đẹp, nhưng đi được một lần, mấy lần sau chị không chịu vào, chị nói không khí trong đó chị không quen. Chị thích ngồi mấy quán cóc lề đường, ngắm xe cộ, mọi người chạy tới chạy lui, thấy vui hơn. Ừm thì chị thích sao mình chịu vậy, miễn là được đi chơi với chị, đi tới Châu Phi mình cũng đi.

Thường đi với gái, mình toàn chở vào mấy quán cf lều , nhưng đi với chị, mình chưa khi nào có ý nghĩ đó. Nói thật sợ mấy thím không tin, mình chỉ muốn được quan tâm, chăm sóc cho chị, không hề có một chút suy nghĩ đen tối, muốn làm gì bậy bạ với chị cả.

Trong lòng mình, chị giống như nàng tiên nữ, vô cùng thánh thiện, trong sáng, không thể bị lây nhiễm bởi mấy cái ý nghĩ phạm tục của mình được. Như bây giờ, mỗi ngày được nhìn ngắm chị, trò chuyện, dạo phố cùng chị, với mình đã quá tuyệt vời rồi, không còn mong muốn gì hơn. Chỉ cầu mong chuỗi ngày hạnh phúc này với mình sẽ được kéo dài...

Nhưng đúng như ông bà hay nói,

”ngày vui ngắn chẳng tày gang

”, chẳng có gì tốt đẹp mãi. Khoảng cách đây 1 tuần, rắc rối bắt đầu xảy ra. Một thằng cờ hó xuất hiện, theo tán tỉnh chị mình. Và cũng từ lúc đó đến giờ, cuộc sống của mình không còn vui vẻ như trước, nhắc tới nó là muốn lộn ruột zzz. Mấy hôm trước, buổi chiều mình được về sớm 2 tiết, đi cf bida làm vài đường cơ với đám bạn. Đến chiều, theo thường lệ mình về nhà, nhưng bỗng nhiên hứng chí thế nào, mình lại chạy đến tiệm làm tóc của chị Ánh, mục đích là rước chị mình về, lâu lâu làm chị bất ngờ một phen (rước ở đây là kè chị về thôi, chị đi xe riêng).

Vừa chạy vừa nghĩ đến ánh mắt tròn xoe ngạc nhiên của chị khi nhìn thấy mình, mà lòng mình như nở hoa, tim đập rộn ràng 1000 nhịp/phút, xốn xang vô hạn. Khi gần đến tiệm, mình chạy chậm lại, ngó sang tìm chị (tiệm làm tóc nằm bên kia đường), vừa nhìn thấy chị, đang định chạy sang thì mình như bị sét đánh trúng, đứng như trời trồng .

Có một thằng đực rựa đang dắt xe ra giùm chị, chị thì đứng bên cạnh cười bên lên, nhìn mà sôi máu. Do hơi xa mình không thấy rõ mặt, nhưng tưởng tã nó thì cao ráo, sẫm đóng thùng, mang giày khá lịch sự ra vẻ thư sinh trí thức, lại đi SH, chắc con nhà giàu hoặc cũng có địa vị. Dắt xe giùm chị xong thì nó cũng leo lên xe, chạy kè theo, chắc định đưa chị về đến nhà .

Hai người chạy đi rồi, mình vẫn còn ngồi ngơ ngẩn trên xe ngó theo. Bất ngờ quá, chả biết làm gì nữa... Hàng ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu mình mà không lời giải đáp. Nó là ai? Chị quen nó lâu chưa? Quen như thế nào? Tại sao trò chuyện hàng ngày nhưng chưa bao giờ mình nghe chị nhắc đến nó?

Suy nghĩ một lúc, mình quay xe lại phóng theo. Hai người vừa chạy vừa cười đùa nói chuyện khá rôm rả nên đi chậm, mình vèo 1 phút là đến ngay sau lưng . Cố lẳng tai hóng trong tiếng gió xem có nghe được họ đang nói gì không, nhưng đường ồn ào quá, chả nghe được gì. Thôi, không nghe lén được thì nghe thẳng mặt vậy. Mình vọt lên trước đầu xe chị, rồi chạy chậm lại chờ chị lên. Mình canh rất chuẩn, sao ỉnh chen vào giữa nó và chị .

Đúng như mình tính, 2 người chạy lên, chị bên phải, nó bên trái, mình làm cục nhân ở giữa .

- Ừa, T đi đâu đường này vậy?

Chị hỏi mình. Đúng là gương mặt mình trông chờ, hai mắt to tròn ngạc nhiên nhìn mình, đáng yêu vãi đ*í. Giá như không có thằng kia phá đám thì giờ này chắc mình đang rất sung sướng, nhưng vì nó mà mất hứng cmnr. Mình nhìn chị, làm mặt ngẫu dừ cố rặn ra một nụ cười (về nhà xem kiếng thì thấy cười kiểu ấy nhìn giống đang buồn ị vãi).

- Em uống cf gần đây, sẵn tiện ghé qua rước chị về luôn.

Nghe rõ chưa thằng cờ hó, hoa có chủ rồi đấy nhé, có người rước hẳn hoi đấy, không mượn mày tài lạnh kè về đâu .

- Vậy hả? Trưa nay cũng không đi học hả?

Không biết vô tình hay cố ý, mà chị lại gọi mình bằng cái từ chết tiệt đó. Mình liếc qua thấy thằng kia trước đó cái mặt khá căng thẳng, nhưng vừa nghe chị gọi mình như vậy thì mặt nó giãn hẳn ra, vui cười hơn hử .

- Em được về sớm. Ủa, ai đây chị?

Mình giả vờ giờ mới nhận ra có sự hiện diện của thằng kia, ngạc nhiên hỏi chị.

- À, cũng không hỏi chị quen giới thiệu, đây là anh Quang, bạn chị Ánh.

Vừa nói chị vừa cười cười nhìn sang thằng đó. Mình cũng nhìn theo, soi hàng xem nó thế nào, mặt rõ hay mặt rô đây .

Công bằng mà nói thì thằng này ngon trai hơn mình . Nhìn chung là thế, nó kiểu thư sinh hiền lành, trí thức, cư xử cũng lịch thiệp. Lúc mình nhìn qua, nó cười tươi rồi gật đầu chào mình. Dù không muốn nhưng mình cũng phải chào lại.

Nếu so sánh thì mình chỉ hơn nó ở chỗ trẻ hơn thôi các thím ợ . Mà theo mình biết, con gái bây giờ chỉ thích quen và lấy mấy thằng lớn hơn nó, có nghề nghiệp ổn định thôi. Nên tính ra, cái chuyện tuổi tác mình trẻ hơn nó, trong mắt chị không biết là ưu điểm hay khuyết điểm đây. - Em của Diễm hả?

Thằng đó hỏi chị, miệng không quên cười tươi, tận dụng ưu thế tốt vãi .

- Dạ, T là con của dì dưỡng nhà em đang ở nhờ đó. T Tốt với em lắm!

Chị cười trả lời, nghe chị dạ thưa với nó mà mình tức trào máu.

Thằng này sau đó có bắt chuyện với mình, hỏi thăm đủ thứ. Mình cũng lịch sự trả lời qua loa cho xong. Rồi quay qua nói chuyện với chị, mình vờ như có nhiều chuyện để nói, không cho nó cơ hội bắt chuyện với chị tiếng nào. Đường như chị cũng thấy kì, nhưng mình hỏi đủ thứ, dồn dập nên chị cũng không thể trò chuyện được với thằng kia.

Cuối cùng, chắc không chịu nổi cảnh đóng vai người thứ ba, thằng kia chào tạm biệt chị rồi xách xe vòng lại. À, ra là ngược đường mà vẫn cố đưa về, là mày có lòng tốt hay vì sự nghiệp chần rau thế hả thằng kia? . Lúc này mình vẫn không xác định được nó đang hoang, hay là nông dân du học Liên Xô về nước chỉ thú công việc đồng áng .

Chiều đó vừa về đến nhà, mình tức tốc lấy đt ra gọi cho chị Ánh ngay, phải điều tra tiểu sử nó mới được.

- Alo, gì đó hot boy? (chị Ánh hay trêu mình như thế, chắc tại thấy mình cũng đi con này con kia).

- Chị, thằng hồi chiều kè chị Diễm về là ai vậy?

- Thằng nào? À à, anh Quang đó hả? Trời, lớn hơn em nhiều mà kêu là thằng hả? Hồn quá!!

- Dạ, thì anh. Anh đó quen biết sao với chị vậy?

- Ánh là bạn chị thôi. Hồi đó có đi chơi chung nhóm, dạo này ít liên lạc rồi.

- Ủa, vậy sao anh biết chị em mà hồi chiều nói chuyện vậy?

- Hi hi, làm gì điều tra dữ vậy nhóc? Ghen hả?

- Ax, chị em mà ghen gì trời. Em thấy anh đó không biết ra sao, nên hỏi chị, mất công chị em gặp người xấu. Chỉ khờ lắm!

- Ủ, anh Quang tính tình cũng tốt, nhà khá giả. Chỉ có điều...

Nói tới đây, chị Ánh ngập ngừng.

- Sao chị?

Mình nôn nóng hỏi.

- Có điều anh Quang hơi đào hoa, quen cũng nhiều lắm. Hồi trước theo chị biết là vậy, còn giờ thì không rõ.

- Ủm, mà sao nay anh ghé chỗ chị vậy?

- Ghé mấy bữa liền rồi, đâu phải mới hôm nay. Mấy bữa trước anh ghé chơi, nói là lâu quá không gặp, chạy ngang sẵn tiện ghé vô thăm chị.

- Rồi làm quen chị Diễm luôn hả?

Mình gằm gừ, cơ mà vẫn cố che giấu cảm xúc. Con gái thường rất nhạy cảm, huống chi chị Ánh đã một đời chồng, hình như bà nghi mình rồi.

- Ủ, mấy bữa rồi, ngày nào cũng gần tới giờ Diễm về là anh ghé, kè về. Chắc mê chị nhóc rồi he he

- Ủm, thôi cảm ơn chị nhen, em đi tắm cái. Có gì em dt chị sau.

- Điều tra vậy vẫn chưa đủ hả nhóc? Thương chị quá hén ha ha, rồi tắm đi, hôi chua quá chờ

- Ủm, bb chị hehe.

Rồi xong. Nông dân chăn rau thứ thiệt hiện hình, cmn mình làm sao đây. Tối đó, mình ngồi ăn cơm mà cái mặt hầm hầm, nghĩ đến thằng nông dân lưu manh giả danh trí thức kia là mình tức muốn bốc khói não. Mẹ mình thấy vậy có hỏi lí do, nhưng mình tăng lờ trả lời qua quýt cho xong. Chị ngồi đối diện cũng nhìn mình bằng ánh mắt nghi ngại, chắc chị cũng mơ hồ đoán được lí do tại sao mình như thế.

Ăn cơm xong, mình vẫn phụ chị dọn dẹp như thường lệ (tức thằng kia thôi, không giận gì chị cả). Đâu đó xong xuôi, chị rửa chén, mình xoay người đi lên trước, không ở lại tán dóc với chị như mọi khi (thấy ức ức sao đó các thím ợ, chả muốn nói gì). Chị bỗng gọi mình:

- T...

Mình xoay lại.

- Gì vậy chị?

- Bực chuyện gì hả?

Chị hỏi, mắt vẫn nhìn vào bồn rửa chén.

- Đâu có gì. Thấy khó chịu trong người tí thôi.

Mình nói gai.

- Xạo quá, cái mặt vậy mà nói không có gì. Bộ T giận chị hả?

Hình như biết mình đang bực bội, chị không gọi là cưng như thường ngày, mà thay bằng T, làm mình thấy bứt giận tí.

Mình nhìn chị:

- Chị có làm gì đâu mà giận. Nhưng thằng Quang hồi chiều kè chị về, theo em biết thì nó không đàng hoàng đâu, quen gái tùm lum...

Mình chưa nói hết thì chị ngắt lời:

- Chuyện đó chị có nghe chị Ánh nói rồi. Nhưng đó là chuyện lúc trước thôi mà, giờ anh đâu có vậy nữa.

- Hay quá hén, sao chị biết nó không vậy nữa?

Mình đắp lại.

- Thì... chị nghe anh nói vậy.

Giọng chị ngập ngừng.

Ax, haizzz bà chị yêu dấu của tôi ơi, sao mà ngây thơ thế không biết !!

- Nó muốn cưa chị thì tất nhiên phải nói vậy rồi. Không lẽ giờ nó đi khoe với chị là nó đang quen rất nhiều con, và chị là một trong số đó sao? Nó đâu có bị khủng.

Mình bắt đầu lớn tiếng.

Chị im lặng một hồi lâu, rồi nói nhỏ:

- Chị biết T lo cho chị, nhưng mà có gì từ từ nói chị nghe, sao nạt nộ chị dữ vậy...

Mình cũng kịp nhận ra sai trái, cơ mà lúc này khói bốc lên đầu rồi, hồi cũng chả kịp.

- Chị còn ngây thơ lắm chị biết không? Thằng đó là thằng cáo già, dân chơi. Nó tán chị để qua đường thôi, không yêu thương thật lòng gì đâu.

Xả xong một tràng, mình dừng dừng đi lên lầu. Chị vẫn im lặng đứng đó rửa chén... Mình lên phòng mở máy xem phim, vặn âm thanh to hết cỡ. Nhưng ngồi xem phim mà đầu óc cứ nghĩ lung tung, phim hết lúc nào cũng chả biết. Nhìn dt thì gần 9h rồi. Mình thấy hối hận quá, chị đâu có lỗi gì, tất cả là do thằng cờ hó kia dụ dỗ, nói ngon ngọt lừa gạt chị. Nghĩ chắc giờ này chị lên phòng rồi, mình bước ra, định bụng sẽ qua xin lỗi chị chuyện khi nãy mình hơi nóng.

Nhưng vừa đi đến phòng chị, chưa kịp gõ cửa thì mình nghe tiếng chị cười nói bên trong. Ba mẹ mình vẫn đang xem tivi dưới nhà, chị nói chuyện với ai nhỉ? Mình áp tai vào nghe lén. Thì ra chị đang nói chuyện qua dt, chị xưng em, gọi thằng nào là anh, còn nghe chị hỏi nó sắp đi ngủ chưa nữa, quan tâm vãi.

Mình dẹp mấy lời xin lỗi tập nãy giờ qua một bên, bỏ về phòng. Chị không nói chuyện với thằng nông dân trí thức đó thì còn ai khác vào đây. Cả đêm mình nằm trần trọc suy nghĩ, tính xem làm cách nào để vạch trần bộ mặt đốn cán của nó cho chị sáng mắt ra, đến gần sáng mới ngủ được. Cả đêm trần trọc chả ngủ được, sáng ra hai con mắt mình đỏ ngầu, chán chường muốn đi học, liền alo thằng Thanh sida ra làm châu café. Nghe dt giọng nó ngái ngủ, nhưng khi mình nói trả tiền cf là nó tỉnh ngay, 10p sau đã có mặt tại quán, không biết có kịp súc miệng rửa mặt gì chưa.

Ngồi uống cf, nhìn cái mặt băng giá của mình cộng cặp mắt ác quỷ, nó hiểu ngay có chuyện. Mình được dịp tỉ tê cùng nó, rằng có thằng nông dân yêu nghề đang gạ gẫm chị mình. Chưa kịp bày tỏ nỗi niềm thì nó đã nhảy dựng lên, bức xúc còn hơn cả mình, đòi chém chết cm thằng nông dân. Đồng thời tỏ ra quan ngại sâu sắc + cực lực phản đối chị Diễm quen thằng kia.

Đến đây, mình cũng hiểu sơ sơ được tâm ý của thằng bạn nói khổ, từ hôm vô tình gặp chị Diễm ở nhà mình, nó có tìm cơ lại nhà mình chơi mấy lần, toàn những lúc chị đang ở tiệm nên không gặp được. Hóa ra thằng này cũng chả tốt lành gì, định cưa cẩm chị mình đây.

Cả buổi sáng mình và Thanh sida bàn kế hoạch tác chiến. Đầu mối của kế hoạch là chị Ánh, mình phone cho chị ngay để lấy thông tin về thằng kia. Nhưng rốt cục công cốc, chị Ánh chỉ biết thằng đó nhà ở Hòa Thành, còn cụ thể địa chỉ thì chị không biết.

Mình và Thanh sida định hỏi được địa chỉ nhà thằng đó, sẽ đến nhà nó phục kích + đi theo dõi xem nó đi chơi với những con nào để chụp hình về đưa cho chị Diễm xem, vạch cái bản mặt nông dân của nó ra. Nhưng giờ nhà nó ở đâu cũng chẳng biết, thế là vỡ cmn cái kế hoạch phục kích, bắt tận tay, day tận mặt từ trong trứng nước.

Bàn mãi không có cách gì hay, trời cũng đã trưa, mình tính tiền rồi về. Trưa đó nằm gác chân lên trán suy nghĩ, nặn óc moi tìm cuối cùng mình cũng tìm được một kế sách. Không biết nhà nó thì bây giờ mình sẽ đến địa điểm nó hay xuất hiện, đi theo nó sẽ tìm được nhà thôi.

Nghĩ là làm, mình đánh một giấc đến hơn 4h chiều, tắm rửa xong xuôi, xách xe chạy tà tà đến tiệm chị Ánh, đến nơi cũng gần 5h. Mình núp vào cây xanh ven đường, đầu vẫn đội nón cối, làm thêm quả kính đen vào, nhìn như xhẽ.

Giờ này tiệm vẫn còn khách, có lẽ hôm nay chị về trễ hơn mọi khi. Mình ngồi trên xe hóng, kiếng vàng trên cây lâu lâu rút xuống vài con, cắn đầu bỏ mợ, gãi đồ tẩy cả tay, cơ mà vì sự nghiệp vạch mặt thằng nông dân, phải cố gắng thôi.

Đến gần 6h thì thằng đó lại, mình vội núp sát vào cái cây. Nó vẫn sơmi đóng thùng, mang giày lịch sự như hôm trước. Nó vào trong tiệm ngồi chờ tí thì chị mình ra về, chắc có hẹn trước hay sao mà nó đến đúng lúc vậy .

Nó lại lẳng xăng dắt hộ xe chị ra, sau đó hai người chạy về. Mình ở sau lặng lẽ bám đuôi, chạy theo mà nghe đau lòng quá... từ khi nào mình thành kẻ thứ ba thế này .

Chị và nó không về nhà như hôm trước, mà quẹo vào quán cháo gối vịt. Mình lại kiếm một gốc cây, dựng xe ngồi một đồng như chó chực xương .

Cơ mà ngồi một lúc, bỗng dưng thông minh ra. Trước sau gì nó cũng phải đưa chị về nhà, sao mình không ở trước hẻm gần nhà chờ nó rồi bám theo, việc gì phải ngồi chực ở đây . Nhưng suy đi tính lại, làm sao biết được ăn xong nó còn rủ rê chị đi đâu không, mình ở nhà chờ rồi nó đưa chị vào nhà nghỉ hay cf lều thì bỏ mợ. Nên thôi, tiếp tục ở lại làm kiếp chó chực xương .

Chờ đến gần 7h thì hai người đi ra, may làm sao, nó kè chị về, không đi đâu nữa cả. Mình lót tót chạy theo. Đến hẻm chị quẹo vào nhà, không quên tặng thằng đó một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời. Thằng nông dân huyết sáo vui vẻ, vù xe đi. Mình lại tiếp tục sự nghiệp đu bám .

Chạy theo một hồi, éo biết nhà thằng này ở đâu luôn. Nó chạy loạn cả lên, có con đường đi qua rồi, chạy loanh quanh thế nào nó lại vòng tới vòng lui thêm lần nữa. Đeo bám được gần nửa tiếng, nó chọt quẹo vào một con hẻm, móc gói thuốc ra làm một điếu. Sau đó, nó ngồi gác chân lên xe phì phà thuốc, mặt đầy vẻ hưởng thụ. Lúc này nhìn nó như một thằng dân chơi chính hiệu, chẳng giống dân trí thức gì hết các thím ợ.

Mình thập thò ở đầu hẻm, không dám vào. Định bụng chờ nó hút xong điếu thuốc chắc sẽ về nhà, mình lại bám theo. Ai dè đang lấp ló, thì nó đưa tay về phía mình ngoắc ngoắc .

Mk, chẳng lẽ nó phát hiện ra mình rồi à? Nhớ lại nãy giờ nó chạy từa lưa, mình bắt đầu hiểu ra. Vỡ kế hoạch rồi, định quay xe về, nhưng lại nghĩ mấy khi có cơ hội nói chuyện giữa hai người đàn ông. Thế là mình nghênh ngang chạy thẳng vào.

Vừa dừng xe đánh

”kết

”, chưa kịp bước xuống, nó đã nhìn mình hất hàm:

- Làm gì theo anh từ chiều đến giờ thế? Rảnh không có việc gì làm à?

Còn định nói chuyện đàng hoàng với nó, nhưng mà với kiểu cách bố đời thế này, chả có gì phải lịch sự nữa.

- Ở không làm gì chả rảnh .

Mình ngầu mặt.

Nó vừa rít thuốc, vừa nheo mắt nhìn mình:

- Rảnh là chuyện của mày, đừng xen vào việc của tao. Con chị mày kể tao nghe hết rồi, nói xấu anh hả? Hề hề, chấp mười thằng như mày cũng không cần được tao.

- Đm, mày mà đụng vào chị tao thì đừng trách.

Nghe nó giọng khốn nạn ra, mình éo giữ bình tĩnh được nữa. - Tao vẫn cứ đụng vào đấy, mày làm gì được? Bú c** tao hả? Con chị mày mê tao quá rồi, giờ tao mà bỏ nó, nó đòi tự tử lúc đó đừng theo năn nỉ tao.

Nó cười đều, nhìn mặt khốn nạn vl.

- Đm, mày nói gì?

Mình nổi điên cmnr, vận hết 12 thành công lực hùng hục lao vào như Ngưu Ma Vương húc Tề Thiên, thoi cho nó một cú vào mặt. Cơ mà nó né được các thím ợ, hình như thằng này có nghề . Mình cảm giác được nắm tay nó tiếp xúc thân mật với mặt mình, mắt nó đom đóm.

Mình loạng choạng, nhưng cố gượng dậy, bay vô đập nó như trong mấy phim võ thuật hay xem. Lần này vẫn hụt, nó tóm được chân mình, tay cầm điều thuốc cháy đỏ rực dụi vào bàn chân mình, nóng vãi. Mình giật chân lại, chưa kịp làm gì thì đã được nó khuyến mãi thêm ấy quả vào mặt như trời giáng, nằm đo đất luôn. Chân mày bị tét, máu chảy xuống mắt, nhìn gì cũng chỉ thấy lờ mờ.

Lúc này người dân gần đó thấy có chuyện mới chạy ra can, đúng lúc mình mò mò lượm được cây tầm vong, định lao vào đập nó nhưng bị dân ôm lại. Nó đứng đó nhìn mình cười khinh khỉnh, xong rồi lên xe chạy đi mất.

Mình được mấy bà cô tốt bụng đưa vào nhà đắp muối lên chỗ sưng, còn hỏi nhà mình ở đâu để đưa về, nhưng mình không nói. Chuyện này mà nhà mình biết được, thì còn mặt mũi nào nữa. Ngồi một chút, cũng bớt đau mình lên xe về, không quên cảm ơn mấy người đó.

3. Chương 3

Mình chạy xe về nhà với cái mặt sưng húp, mắt bên trái chùm bụp không thấy đường luôn. Đang nghĩ không biết khi ba mẹ hỏi thì nói lí do gì đây, may sao lúc mình về đến nhà thì ba mẹ và chị đang ăn cơm ở nhà sau. Mình nhẹ nhẹ đi lên lầu.

- T hả? Sao về trễ vậy con? Xuống ăn cơm luôn này.

Có tiếng mẹ gọi.

- Dạ thôi, con mới đi ăn lẩu với tụi bạn rồi, ba mẹ ăn đi.

Mình đáp, rồi đi lên phòng.

Buông người xuống nệm, mình cứ nằm đó, chả buồn mở đèn lên. Căn phòng tối om, thật thích hợp với tâm trạng mình lúc này. Chưa bao giờ mình phải chịu nhục như hôm nay, bảo vệ chị không được đã đành, còn bị thẳng đó cho ăn hành. Càng nghĩ càng uất ức, nghĩ đến sự bất lực của mình, bất giác nước mắt chảy ra ướt cả gối lúc nào không hay...

Mình không phải loại con trai yếu đuối hờ ra là khóc, từ nhỏ đến giờ cũng trải qua đâu ít chuyện, đánh nhau đã từng, chưa khi nào mình khóc cả. Vậy mà hôm nay mình lại thế này... mình khóc không phải vì đau, mà vì mình sợ mất chị. Càng ngày mình càng thấy chị xa tầm với của mình, muốn níu lại mà sao bất lực quá, thật khó khăn...

-

"cốc, cốc..."

", T đang làm gì vậy? Chị vào được không?"

Đang nằm tự kỷ thì chị gõ cửa, mình vội đưa tay chùi mặt, nói vọng ra:

- Em đang ngủ.

- Chị vào nhen.

Cửa phòng xịch mở, chị bước nhẹ vào. Mình vội giấu mặt vào gối, kéo cái mền lên quá đầu.

- Sao không mở đèn lên, để phòng tối thui ghê vậy?

Vừa nói chị vừa với tay bật công tắc.

Mình vội ngẩn lại:

- Đừng mở, sáng chói mắt em không ngủ được.

"cách

”, bóng đèn chớp chớp vài cái rồi rọi sáng cả căn phòng. Mình càng rút chặt vào mền cổ thủ .

- Tối quá chị sợ, tí đi ra chị tắt cho. Sao nay T ngủ sớm vậy? Bệnh hả?

Dường như tại giọng mình nghẹt mũi nghe khác bình thường, nên chị hỏi.

- À...ừm... e hơi nhức đầu, không có gì đâu, ngủ tí sáng hết thôi.

Mình ậm ừ.

Giọng chị lo lắng:

- Vậy sao được. Bệnh phải uống thuốc mới hết được chứ, đâu để chị coi nóng lắm không?

Vừa nói chị vừa đi lại chỗ mình, bỏ mợ rồi .

- Em không sao, giờ em mệt buồn ngủ lắm. Chị để em ngủ đi.

Mình gắt lên. - Ngoan, chị sờ trán coi sốt cao không rồi mua thuốc cho T uống. Xong rồi tha hồ mà ngủ.

Chị kéo mền ra. Mình nằm bên trong cố nín lại, cơ mà chị kéo mạnh quá, giữ kiểu gì .

Ánh sáng tràn vào, mình vội đưa hai tay lên ôm mặt.

- Trời ơi, con trai gì mà làm như con gái vậy, mắc cỡ nữa. Chị coi coi.

Chị mắng yêu, đồng thời kéo tay mình ra.

Được rồi, muốn xem thì cho xem, mặt như cái mền rách đây này .

- A...trời ơi cưng bị gì dữ vậy nè? Cưng đánh nhau với ai vậy hả?

Vừa nhìn cái mặt sưng húp của mình, chị hoảng hốt la lên. Mình vội đưa tay bịt miệng chị.

- Nhỏ thôi, ba mẹ em nghe là chết. Đánh nhau với mấy thằng bạn cà chớn chứ ai đâu.

- Có gì thì nói được rồi, việc gì phải đánh nhau. Chờ chị tí, chị đi lấy thuốc sát trùng cho, để vậy là chết luôn.

Nói xong, không để mình kịp trả lời, chị đã vội vàng đi xuống lầu.

Vài phút sau, chị đi lên, cầm theo bông gòn, oxy già, vài miếng băng cá nhân với ca nước ấm. Vừa rửa vết thương ỉnh (cái chân mày bị té) chị vừa trấn an.

- Hơi rất tí, cưng ráng chịu nghe.

- Ừm, không sao. Em không nghe rất gì hết à.

Mình thề với các thím, mình không nghe đau tí nào cả. Lúc này, bàn tay chị lướt nhẹ trên mặt mình, êm ái vô cùng. Hồn mình cứ lâng lâng như ở trên mây, được chị quan tâm chăm sóc, có bị đánh 1000 lần nữa mình cũng vui vẻ chấp nhận .

Cứ thế, hai người ngồi đối diện nhau, không gian thật yên tĩnh, nghe rõ được tiếng trái tim mình đập bình bịch vì xúc động. Mình ngồi nhắm mắt lại, đực mặt ra, chị thì chăm chú chùi rửa.

Một lúc sau mình vô tình nhìn lên, không biết từ lúc nào, đôi mắt to tròn đen láy của chị đã bắt đầu đỏ đỏ, bị một màn nước mỏng như sương bao phủ. Chị khóc vì mình sao? Hạnh phúc quá .

- Ai mà ác quá vậy nè. Đánh cưng ra nông nổi này...

Chị sụt sùi, tay vẫn không ngừng dùng bông gòn nhúng nước ấm lau ỉnh.

- Mấy thằng kia kìa, chị không biết đâu. Em bị vậy còn nhẹ đó, tụi nó vô bệnh viện hết rồi .

Mình tranh thủ chém gió .

Chị liếc mình:

- Hay quá hén! Mốt không được đánh nhau nữa nghe chưa? Còn lần nữa chị méc đi dượng đó.

- Ừ, em biết rồi.

Lau vết thương ỉnh xong, chị ôm đồ nghề đi xuống, một lúc sau quay lên, tay cầm theo quả trứng gà mới lột vỏ trắng bóc.

- Chị luộc cho em ăn đó hả? Muối tiêu đâu .

Thấy trứng gà, mình sáng mắt lên, vội hỏi.

- Cái này để lăn ắt cứng hết bầm, đen thui rồi kìa. Ăn gì mà ăn, tham ăn như heo.

Chị nghênh mặt, nhìn đáng yêu kinh khủng. Rồi lăn nhẹ quả trứng lên mắt mình, mềm mềm nóng nóng, thật êm ái, sướng quá .

Xong xuôi đâu đó, chị mỉm cười nhìn mình:

- Rồi đó, giờ cứng ngủ đi. Chị đi ra ngoài tắt đèn cho, thôi nói chị phiền phức nữa.

Nói rồi chị đứng lên, đi ra.

- Chị... khoan đã...

Mình gọi với theo. Cánh tay đưa lên công tắc định tắt đèn của chị dừng lại.

- Gì vậy? Cứng nói đi chị nghe nè.

Mình ngập ngừng:

- Chuyện hôm qua... em xin lỗi...!!!

Chị nhìn mình mỉm cười:

- Không sao, cứng lo cho chị nên mới vậy mà..

Chị không trách mình, thật tốt quá!

Suy nghĩ một lúc, mình tiếp:

- Còn vụ thằng...à không, anh Quang đó...(trước mặt chị mình không dám gọi nó là thằng, mắt công chị nghĩ mình hỗn láo trẻ trâu nữa).

-Ừm, sao nè?

- Chị cẩn thận nhen, đừng có đi với ông vô mấy chỗ bậy bạ, nguy hiểm lắm..

Bao lời muốn nói, mình cố nuốt vào, chỉ dặn dò chị được vài câu thế thôi.

- Ừm, chị biết mà. Cứng đừng lo, chị của cứng không dễ dụ vậy đâu. Thôi, cứng ngủ ngon nghen!

Chị nháy mắt mỉm cười với mình, rồi bước ra ngoài, không quên tắt đèn phòng.

Mình nằm trong bóng tối, suy nghĩ mông lung. Thật ra lời các thím tư vấn bảo mình mua máy ghi âm, lúc đó mình đã nghĩ đến rồi, chỉ là không nghĩ phải dùng đến thôi. Chắc phải làm thế, mai mình sẽ rủ Thanh sida đi mua máy ghi âm vậy, phải cho chị nghe được những lời khốn nạn bẩn thỉu của nó. Mình ngủ dậy, đầu đau như búa bổ, chắc do dư âm của trận chiến hôm qua để lại. Mắt vẫn còn sưng, rửa mặt lỗ tay đụng trứng chân mày đau vãi. Cả ngày, mình ngồi lì trong phòng xem phim, nghỉ học luôn. Mặt mày thế này đi đâu được. Kế hoạch cũng tạm hoãn lại, mình có đt cho Thanh sida, nghe mình bị ăn hành nó tức tối lắm, đòi kêu đám bạn đi dẫn thằng kia một trận, nhưng mình cản lại. Giờ cái cần làm trước hết là phải cho chị Diễm thấy rõ bộ mặt khốn nạn của thằng Quang, chuyện trả thù để sau

Mình trình bày kế hoạch lên ghi âm cho Thanh sida nghe, nó ủng hộ nhiệt liệt, còn bảo để nó hỏi thăm người quen bạn bè xem ai có máy ghi âm mượn ỉnh. Nhưng tiếc là chẳng ai có cả, mình đành hẹn nó tối hôm sau đi mua, hiện giờ mặt mũi như đầu heo thế này, sao vác mặt ra đường được

Trưa ăn cơm ba mẹ hỏi mình đã xảy ra chuyện gì với cái mặt, mình nói bị té xe, có vẻ ông bà không tin lắm. Nhưng mình lớn rồi, ba mẹ cũng không nói nhiều, chỉ kêu mình đi đứng cẩn thận với không được tụ tập

đánh nhau. Mẹ hỏi mình cần đi bác sĩ không, mình bảo không sao, nhưng vết thương hơi đau, chắc phải mua thuốc uống au hết. Mẹ đưa ình 500k, ổn rồi, bù thêm tí nữa là đủ tiền mua máy ghi âm

Chiều đó, gần đến giờ chị về mình thấy lo lo. Không biết thằng cờ hó đó hôm nay có rủ rê chị đi đâu không, mình cầm đt lên định gọi cho chị, mề nheo than thở tí để chị về sớm. Nhưng chưa kịp gọi thì chị đã gọi ình, chị bảo đang chuẩn bị về, hỏi mình muốn ăn gì không chị mua cho. Tiêu chuẩn sĩ quan dành cho bệnh nhân

- Tô hủ tíu xương đặc biệt bổ thêm hoành thánh với nhiều tóp mỡ nhen chị.

Tất nhiên không thể từ chối sự quan tâm chị dành ình rồi

Đó là tô hủ tíu ngon nhất mình được ăn từ trước đến giờ, húp cạn cả nước không thừa một giọt.

- Húp rột rột như heo vậy ông tướng? Để mai chị mua nữa cho.

Chị cốc nhẹ đầu mình.

- Cửa chị mua mà, gì chị mua em cũng thích hết.

Mình nịnh đầm.

Chị cười duyên:

- Ủm, khéo nói quá mà, chắc trước giờ làm khổ nhiều cô lắm rồi đây.

- Xí, em chưa bao giờ nói với ai vậy đâu à, nằm mơ đi.

Mình nhún vai phản đối.

- Ai biết được. Con trai mấy người ghê lắm, mặt trăng cũng nói thành mặt trời được mà.

Chị trề môi đi lên phòng thay đồ.

Buổi tối, chị lại lên phòng chăm sóc ình. Thật ra chân mày tet có tí thôi, nhưng mình nhân cơ hội này để được chị quan tâm, ai bảo trẻ con cũng được

Mình thắc mắc sao hôm nay chị về sớm vậy, không đi với thằng nông dân à. Chị kể hồi chiều nó có đt tính lại rước chị, rủ chị đi ăn nữa, nhưng chị từ chối, nói là mình bị té xe, chị phải về lo ình, hẹn nó hôm khác. Nghe mà hả dạ vãi, thằng đó chắc máu xông lên não, hèn gì chiều giờ mình hất xì suốt

Một ngày bình yên hạnh phúc lặng lẽ trôi qua, không có sự xuất hiện của thằng nông dân đó thật dễ chịu, ước gì xe đụng nó chết cho rồi 12/8.

Vẫn như hôm trước, mình ở nhà đến chiều, chị lại về sớm, không quên mua ình bọc phở tái nạm gân , mình biết chị không có nhiều tiền, ăn của chị thấy tội lắm, có gửi lại tiền nhưng chị nhất định không lấy, còn làm mặt giận với mình nữa , thôi khi khác mua quà gì tặng cho chị vậy.

Chiến đấu xong tô phở, đi tới đi lui cho tiêu, tắm rửa thay đồ cũng gần 7h, mình xách xe chạy qua rước Thanh sida, hôm nay có hẹn đi mua máy ghi âm với nó.

Hai thằng lượn vài vòng thị xã, cơ mà mấy tiệm đồ điện tử ở đây, không nơi nào bán máy ghi âm cả Minh và nó đi 3, 4 nơi rồi, chỗ nào cũng lắc đầu, kiểu này không lẽ phải chạy lên Sài Gòn mua, hoặc đặt hàng qua mạng? Nhưng mình đang cần gấp, chờ biết đến khi nào mới có. Đang loay hoay chạy lòng vòng không biết sao, thì Thanh sida xuất xoa.

- Móa, con ghê đã vãi!!

- Đâu, đâu?

Mình hỏi ngay, hai mắt láo liên tìm kiếm, gái xinh phải ngấm các thím ợ

- Bên kia đường kia, con ghê mặc áo hai dây đỏ ngồi sau chiếc SH đó.

Thanh sida đưa tay chỉ chỉ.

Mình nhìn theo hướng tay nó, công nhận con nhỏ chân dài trắng bóc, mặc áo hai dây hở cả một khoảng lưng, phê vãi. Ô, mà sao chiếc xe này nhìn quen quen, đêch, là xe của thằng Quang Con đó đang ngồi sau lưng ôm eo ếch nó.

- Là thằng cờ hó đang tán chị Diễm đó, khốn nạn thiệt.

Mình tức tốc vọt qua con lươn, vòng lại đuổi theo nó, lòng thầm nghĩ

”Cái thị xã này nhỏ thật, lần này coi mày chạy đằng trời

”.

Thanh sida giật mình:

- Nó đó hả? Hèn gì chị mày thích là phải rồi... à tao giỡn thôi, thằng này được cái nhà giàu đi SH, chứ có mẹ gì hơn mày đâu.

Thấy mình tròng mắt, nó vội chữa lời.

- Giờ rượt theo nó rồi sao nữa mày?

Thanh sida hỏi.

- Mày lấy đt trong túi tao nè, tao chạy lên ngang mặt nó mày chụp mấy tấm nhen. Ráng chụp sao cho rõ cảnh con kia đang ôm nó, về cho chị tao coi. Lẹ đi.

Mình hồi thúc.

- Ờ, ờ. Rồi, chạy lên đi, tao chụp bảo đảm ăn tiền.

Thanh sida vội vã mò mò trong túi quần mình, một lúc mới moi được cái đt ra, nó mò mém trúng thằng em của mình mấy lần, nhột bỏ mợ

- Rồi, chuẩn bị chưa, mở sẵn camera đi, tao chạy lên đó. Mà thôi, mày quay phim luôn đi cho chắc ăn.

- Ờ, tao biết rồi. Ok, lên đi.

Mình rú ga vọt lên.

Nhưng Thanh sida bỗng gọi giật, đưa tay núm áo mình:

- Khoan, khoan đã. Tao nghĩ ra cách này hay hơn nè.

- Cách gì?

Mình hỏi, tay nhả ga cho xe chạy chậm lại.

Thanh sida cười đều:

- Hè hè, mày nghĩ thằng kia chở con đó đi đâu?

Nó hỏi mình mới để ý, nãy giờ lo đuổi theo, quẹo qua

”con đường tình yêu

” lúc nào không hay. Gọi là

”con đường tình yêu

” vì đường này toàn café đèn mờ, hàng chục quán lều dành cho tình nhân. Bạn bè, gia đình bình thường đi chơi rất ít khi đi đường này vì ngại.

4. Chương 4

Mình nhúu mày:

- Chắc tụi nó vô café lều, mà mày nói cách gì? Không chụp hình nó vô đó là hết chụp.
- Đệch, sao nay mày ngu đột xuất vậy? Chạy theo coi nó vô quán nào, rồi về rước chị mày lại bắt quả tang tận nơi, vậy không sướng hơn à?

Thanh sida xô đầu mình, miệng cười gian.

- Ờ hén, công nhận tao ngu thiệt. Ha ha lần này chết mịa nó.

Mình khoái trá cười lớn, hai thằng vừa chạy vừa cười, mấy ẻm tiếp viên càfé đèn mờ đứng thô lỗ mắt nhìn, chắc nghĩ hai thằng gay này đang lên cơn điên cmmr

Chạy theo tầm 5 phút sau thì đúng như bọn mình đoán, thằng nông dân tấp con SH vào quán

”Đồng quê

”, đây là quán lều khá nổi tiếng ở chỗ mình. Trước đây mình cũng chở gái vào không ít lần, quán nằm trong hẻm, xung quanh toàn là ruộng, ếch nhái ễnh ương kêu ồm ộp. Quán nhiều chòi lá san sát nhau, vách phủ dài kín mít từ trên xuống dưới, có cả chỗ để xe riêng ngay trong chòi, tiền nước hai người chỉ tầm 30k, tha hồ làm gì thì làm.

Mình tắt đèn rà theo (vào đây mở đèn có khi rọi ngay mấy cặp đang tâm sự, nó chửi bỏ mợ).

- Mày nhìn coi phải nó vô chòi trong cùng không?

Mình nói nhỏ.

- Ờ, đúng rồi. Quay ra lẹ đi để nó thấy bây giờ.

Thanh sida vỗ lưng mình thùm thụp.

Mình nhẹ nhàng quay xe ra, vọt thẳng. Vừa ra đến đường, nhìn trước ngó sau không thấy mấy anh bò vàng, mình kéo ga lút cán, phải tranh thủ, lâu quá rủi nó đi ra rồi thì hộc máu mất.

- Hoét...hoét...

Tiếng còi khốn kiếp vang lên, kèm theo là tiếng ì ạch của chú bò câu trắng. Đen rồi

- Sắp tới nhà rồi, chạy luôn đi, sợ mẹ gì.

Thanh sida la lớn. Thằng này mê tốc độ từ bé, xưa giờ nó té xe gãy tay gãy chân chắc cũng chục lần, cơ mà cái đầu vẫn không bị gì, số lớn mạng lớn vãi.

- Thôi, cho tao xin. Nó bắt được thì xong hàng.

Mình làu bàu, giảm ga dừng xe lại.

- Hai anh xuất trình giấy tờ giùm.

Chiếc bò câu vừa dừng lại, hai thằng bò vàng bước xuống. Thằng nào thằng nấy lùn tịt, mặc đồ csgrt nhìn hài vãi lúa.

- Dạ, đây ạ!

Mình dạ dạ vâng vâng, móc đầy đủ giấy tờ đưa cho nó.

Nó coi một hồi, sầm soi kĩ lưỡng, chắc xem phải giấy tờ giả không, rồi cầm ra xấp giấy biên bản viết viết, chuẩn bị bắt mình kí vào đây mà.

Thanh sida lại gần, nủ tay thằng đó không cho nó viết:

- Anh thông cảm giùm tụi em...

Chưa nói được gì thì thằng đó đẩy mạnh tay ra, nạt lớn:

- Làm gì vậy? Cản trở người thi hành công vụ à?

Lại cái bài này, mình còn lạ gì Minh bước lại gần thằng lùn đang đứng kế bên, tay nhét nhét tờ 200k vào túi nó, miệng nài nỉ:

- Anh thông cảm giùm tui em. Tại ba em mới dt nói mẹ em đang cấp cứu, nên em hoảng quá mới chạy vậy...

- Hối lộ hả?

Nó nhích người sang bên, trợn mắt nhìn mình, miệng nói

"nhỏ

" đủ để mình và nó nghe

- Dạ, em không dám. Gửi hai anh chút ít uống cà phê đồ xăng làm việc ạ. Anh thông cảm giùm em đi anh...

Minh làm mặt tội nghiệp, tay vẫn nhét tiền vào túi nó.

Lúc này thằng ghi biên bản nhìn thấy vậy, nó dừng lại nhìn nhìn thằng kia. Thấy thằng nọ gật đầu, nó mới đứng dậy, cất hồ sơ vào.

- Lần này tui tha, không được chạy nhanh nữa, nguy hiểm lắm biết chưa?

- Dạ dạ, tui em biết rồi ạ. Cảm ơn hai anh!!

Minh với Thanh sida cảm ơn nó rồi rít, leo lên xe chạy đi ngay. Thế là mất toi 200k, thôi còn đỡ hơn nộp phạt quá tốc độ cả mấy chai

Thôi kệ, 200k chả tiếc gì, chủ yếu là việc chính. Nãy giờ mất thời gian quá, đưa Thanh sida về nhà khá xa, chạy tốc độ rùa bò kiểu này về tới nhà mình chắc cũng mất nửa tiếng nữa. Minh chạy ngay lại thằng xe ôm gần đó, vút nó xuống.

- Mày đi xe ôm về đi, mai tao trả tiền cho.

Thanh sida chưng hửng, nhưng cũng hiểu mình đang gấp, nó chỉ gọi với theo:

- Móa, nhớ trả nhen mày.

Minh về đến nhà, không thấy chị ở dưới, chắc chị lên phòng rồi. Minh leo lên, gõ cửa phòng chị:

- Chị đang làm gì vậy?

- Gì vậy T?

Tiếng chị vọng ra, nghe giọng chắc chị đang ngủ. Sao hôm nay ngủ sớm vậy thể không biết.

- Chị mở cửa đi, em nói cái này, gấp lắm!

- Ủ, chờ chị chút.

Minh đứng ngoài nghe tiếng sột soạt, chắc chị đang thay áo, âm thanh làm mình dễ liên tưởng quá.

Được vài phút thì chị mở cửa ra, chị mặc áo khoác, bên trong là chiếc váy ngủ mỏng manh. Cái áo khoác chỉ che được phần trên, phần dưới mỏng dính lấp ló ẩn hiện... mình không dám nhìn kỹ.

- Gì gấp vậy T?

Chị hỏi, tóc chị vẫn còn rối, chắc đang ngủ ngon bị mình phá đám.

- Chị thay đồ đi với em ra đây, có chuyện quan trọng lắm.

Minh nói.

- Chuyện gì vậy? Mai được không? Giờ chị buồn ngủ quá à..

- Không được, chuyện này quan trọng lắm. Chị thay đồ đi với em là biết liền à, lẹ đi.

Minh lắc đầu, hối thúc chị.

Chị nhìn mình dò hỏi, có lẽ không hiểu có chuyện gì mà mình ra vẻ nghiêm trọng vậy.

- Chị không đi sẽ hối hận suốt đời đó.

Thấy chị phân vân lâu quá, mình để thêm.

- Ủm, vậy T xuống nhà chờ đi, chị thay đồ rồi xuống liền.

Nói xong, không chờ mình đáp, chị đóng cửa lại.

Mình đi xuống nhà, chờ hơn 10p mà chị vẫn chưa xuống. Con gái thật là... đang gấp mà sửa soạn kiểu này chết rồi. Mình đi tới đi lui như có kiến cắn móng, đến lúc không chờ được nữa, định lên hỏi thì chị đi xuống.

Chị mặc quần jean, áo thun body ôm sát người màu xanh da trời, đầu cài băng đô nhỏ cũng màu xanh, xinh quá! Cơ mà, đi bắt quả tang chứ đi đâu mà chuẩn bị kỹ lưỡng vậy không biết

Chờ chị lên xe, mình chuẩn bị chạy đi thì mẹ ra hỏi:

- Khuya rồi, hai đứa còn đi đâu vậy?

- Dạ, con với chị đi ăn chè rồi về liền.

Mình đáp nhanh.

- Ủ, đi về sớm nghe chưa.

- Dạ.

Lạy trời, hi vọng thằng ôn nông dân vẫn còn tâm sự với con ghê chân dài trong đó chưa ra, không thì chuyến này uống phí công mình.

Làm thầm khẩn vái trong bụng, mình vọt đi. Mình xin kể tiếp chuyện hôm trước.

Khuya đường vắng, dù đang rất gấp nhưng mình vẫn không dám kéo ga, chỉ chạy đúng quy định 40 km/h, mất hơn 10p để đến quán

"Đồng quê

". Do sợ thằng đó nghe tiếng xe lại gần sẽ đề phòng chạy mất, nên mình chạy vào trong quán một đoạn ngắn rồi dừng lại, để đại xe vào một góc rồi nắm tay chị xăm xăm lại ngay chòi khi này thằng nông dân vào.

Chị khá hoảng sợ, có lẽ lần đầu tiên chị biết đến một nơi đen tối đúng cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng thế này, chị không chịu vào, cứ cố níu tay mình lại, miệng không ngừng hỏi đây là đâu? Mình dẫn chị vào đây làm gì?

- Vào đây, em cho chị xem cái này. Chị chuẩn bị tinh thần đi!

Mình không giải thích gì nhiều, với mình lúc này mọi lời nói đều vô nghĩa. Mình đang nghĩ đến cảnh chị nhìn thấy thằng nông dân và con ghê chân dài của nó đang hú hí. Với trí tưởng tượng phong phú và vô cùng bay bổng của mình, không khó để nghĩ ra được những cảnh tượng hay ho sau đó, có lẽ chị sẽ hét lên một tiếng uất ức và hùng dũng như

"sư tử hồng

", sau đó lao vào tả xung hữu đột, nắm đầu thằng nông dân lên gối chấn chỗ, một cước sang ngang đá nát tờ rym của nó. Thế là từ nay nó sẽ không còn niềm vui ngày ngày bón phân cho các luống rau xanh, góp phần phá hoại làm ô nhiễm môi trường

Nhưng... ở đời người tính không bằng trời tính các thím ợ, người tốt luôn lận đận, kẻ xấu thì vẫn ung dung tồn tại. Khuôn mặt hớn hở, hưng phấn đậm chất vozer của mình khi sắp được chứng kiến phân cảnh

"ngày tàn của tên nông dân

" thoáng chốc tái nhợt đi, và bắt đầu chuyển dần sang màu xanh đột chuối.

Cái chòi trống trơn, thằng nông dân và con ghê chân dài cùng chiếc SH không biết đã hô biến đi đâu mất, chỉ còn mình đứng như trời trồng cùng bà chị họ ngày thơ đang hoảng hốt.

- T dẫn chị vào đây làm gì vậy?

Còn chưa trấn tĩnh lấy lại được thăng bằng sau cú sốc, tiếng chị vang lên. Giọng nói ngày thường êm tai bao nhiêu, bây giờ đối với mình chẳng khác nào tiếng lão già Diêm Vương đòi mạng.

- O...ơ...nó đâu mất rồi?

Mình chả biết nói gì lúc này, miệng lắp bắp mấy từ vô nghĩa.

- Nó nào? Quán chè T nói với dì đây hả?

Giọng chị vẫn dịu dàng, nhưng mình cảm nhận được không khí xung quanh chợt đặc quánh lại, đậm mùi lưu huỳnh, sắp nổ rồi, bỏ mợ

- Hai anh chị dùng gì?

Thằng bé phục vụ chạy ra lúc nào chả biết, chờ mãi không nghe kêu nước liền hỏi.

Chị không nói gì, lẳng lặng đi ra xe. Mình cũng vội chạy theo...

Suốt đường về, mặc mình không ngớt giải thích, chị vẫn im lặng. Công phu miệng lưỡi của mình cũng thuộc loại có hạng nhưng đành chào thua. Những gì cần nói mình đều đã nói hết, tình ngay lý gian... chị không tin mình chẳng biết làm sao nữa, cố chấp nhận vậy haizzz...

Mình muốn phát điên lên, thà là chị chửi mình có lẽ mình sẽ nhẹ nhõm hơn. Đằng này, chị cứ im lặng một câu cũng không nói, mình chẳng biết chị đang nghĩ gì trong đầu nữa. Thằng em đòi bại dẫn chị họ vào quán lều với ý đồ xấu? Hay lập mưu hại người tốt là thằng nông dân kia? Về đến nhà, ba mẹ đã ngủ. Chị lặng lẽ lên phòng, đóng cửa lại.

Mình chán nản ngồi dưới nhà xem tv, đt báo tình hình cho Thanh sida. Nãy giờ chạy trên đường, nó đt liên tục mà mình không nghe máy.

Nghe mình uất ức trình bày sự vụ, nó vò đầu bứt tóc, miệng chửi thề không ngớt, hứa hẹn đêm nay sẽ không ngủ, gác chân lên trán nghiền cứu cuốn sách

"tam thập lục kế

" để giúp mình phục hận thằng nông dân, giải nỗi oan khiên thấu trời xanh của mình

Nằm xem tv chán, mình lò mò lên phòng ngủ. Đang lim dim thì đt có tin nhắn, là tin nhắn của chị gửi...

"Những gì T nói khi nãy thật không? Đừng gạt chị nữa...

"

Mình liền reply:

"Thật 100%, con người em thế nào chị không hiểu sao? Chẳng lẽ trong mắt chị em không đáng tin bằng một người chị mới biết có mấy ngày? Tin em một lần được không?

"

Chờ gần 15p sau mới có tin nhắn trả lời của chị, chỉ vồn vện một từ

"uhm

" Mình chịu, hết đoán được chị đang nghĩ gì rồi, tin mình hay tin thằng đó?

Nghĩ mãi không thông, thôi ngủ lấy lại tinh thần, mai nghĩ tiếp vậy.

13/8 - 20/8.

Sáng dậy đi học, chẳng thấy chị đâu (thường giờ này chị cũng dậy sửa soạn đi đến tiệm), hỏi ba mẹ mình mới biết nhà chị có việc riêng, tranh chấp đất đai với thừa kế gì đó, và một số việc nữa mình không rõ lắm, nên chị xin nghỉ một tuần về nhà. Đến chiều hôm nay, tức 20/8 chị vừa lên tới thì mình bận đi sinh nhật, về thì chị đã ngủ rồi. Vẫn chưa có dịp nói chuyện với chị nên không có gì mới cả các thím ợ Vừa lên áp tai

vào phòng chị, nghe tiếng thở nhẹ đều và sâu, chắc chị ngủ say rồi. Mình muốn nói chuyện với chị lắm, cơ mà cố chịu, chờ mai vậy.

Cả tuần qua mình hàng ngày vẫn đt nhắn tin hỏi thăm chị, chị nói chuyện với mình cũng bình thường, có lẽ chị không để bụng chuyện đó. Còn về việc thằng Quang, chị tin mình hay không thì mình không rõ, có thông tin mới mình sẽ update ngay nhờ các thím tư vấn. Như ý các thím rồi nhé

Máy ghi âm thì mình và Thanh sida đã tìm nát rồi, vẫn không chỗ nào bán. Mình đã nhờ thằng bạn ở SG mua gửi về giùm, chắc chậm lắm vài hôm nữa sẽ có thôi. Riêng thím gì đó tư vấn dùng đt ghi âm thì mình thua, đt ghi âm nhỏ lắm, lại nhét trong túi quần thì nghe được gì? Không lẽ mình móc ra kể ngay miệng nó phổng vắn

Chuyện về chị Diễm tạm thời chỉ đến đây, từ lúc này mình sẽ cập nhật tình hình hàng ngày cho các thím.

Nhưng mấy ngày qua cũng xảy ra khá nhiều việc hay ho mà mình chưa có dịp nói đến. Hôm 18/8 mình có đi nhậu với chị Ánh, chỉ có 2 người gồm mình và chị thôi nhé, đó là lí do vì sao hôm đó mình hứa khuya sẽ review tiếp nhưng không lên được

Và còn chuyện cách đây 4, 5 ngày có 1 nhóm 4 em girl trong lớp ném cục giấy xuống làm quen với mình. Nhóm này gồm 1 em lacoste chính hiệu mập như heo, 1 em ròm ròm nhìn tầm tạm, còn lại 1 em dễ thương + 1 em rất xinh mà mình tằm tia từ đầu năm nhưng chưa có dịp làm quen. Chiều giờ chỗ mình mưa tầm tã, bù lại mấy hôm nay nắng muốn lột da. Không biết các thím thế nào, riêng mình rất thích trời mưa, vừa mát mẻ thoải mái, không khí trong lành lại gợi nhớ cho ta về rất nhiều kỷ niệm. Mình nghĩ các thím cũng như mình, đều có một vài kỷ niệm liên quan đến những ngày mưa, ít ra là ký ức thuở nhỏ ở trường tắm mưa, chạy phá làng phá xóm, hái trộm trái cây

Hôm nay chị vẫn về sớm như lúc chưa quen biết thằng nông dân, phụ mẹ mình cơm nước, cả nhà ăn uống xong xuôi cũng gần 7h. Trong bữa cơm, ba mẹ có hỏi thăm chị về chuyện dưới quê. Theo chị kể thì miếng đất chị đang đứng tên do được bà nội cho khi trước, các chú đều đồng ý cả rồi, riêng có ông chú út đi làm ăn xa lúc đó không có mặt. Giờ về nghe vậy nên quây bà nội, bảo là đất đó ông nội chết để lại cho bà nội và các chú, bà nội không có quyền tự ý sang cho chị khi chưa được ổng đồng ý. Các ông chú khác khi trước đồng ý vì nể bà nội, giờ cũng bị ông chú út này giật dây xúi giục, làm đơn thưa đòi hủy quyền sử dụng đất của chị Diễm... kéo theo đó là đủ thứ chuyện xảy ra. Về mấy vấn đề đất đai này mình không rành luật lắm, nên chỉ ngồi nghe thôi, cũng không góp ý được gì.

Chị thì không muốn gia đình bất hòa, anh em bà con không nhìn mặt nhau chỉ vì một miếng đất, nên định trả lại cho xong. Nhưng ba mẹ chị không đồng ý, muốn đấu tranh quyền lợi, thành ra chị đứng cửa giữa, vừa chịu sự xài xể của mấy ông chú bà thím, vừa bị áp lực từ ba mẹ. Nói chung, thấy chị khổ tâm lắm các thím ợ Mọi việc chưa đâu vào đâu cả, vẫn còn tranh chấp ì xèo dưới quê, chị buồn chán quá với lại đang học làm tóc trên đây, không thể nghỉ lâu được nên xin phép ba mẹ chị lên lại. Có thím nào rành về luật đất đai địa chính gì không ỉnh ít lời khuyên

Phụ chị dọn dẹp xong, chị đi lên phòng, mình cũng lót tót lên theo, dụ dỗ chị ra ban công ngắm... mây đen tẩm mưa

Mình và chị ngồi trên ghế đá (lúc trước xây nhà mình kêu ba mẹ để 1 cái ghế đá ở ban công, chủ yếu tối ra ngồi mát mẻ tắm đt tán gái cho sướng). Lúc này mưa cũng đã ngớt, chỉ còn mưa bụi lất phất nương theo những cơn gió nhẹ thổi vào mặt, cảm giác lãng mạn thích lắm các thím ợ. Chị rất thích thú, đưa tay ra bên ngoài hứng những giọt nước mưa li ti, tuy nhiên lâu lâu có gió ùa vào chị lại khẽ rùng mình vì lạnh. Mình vội chạy vào phòng lấy cái áo khoác ra trùm lên người chị. Chị không nói gì, lặng lẽ ngồi im hứng nước mưa.

Mình có rất nhiều điều muốn nói với chị, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, ở trước chị mình không còn là chính mình nữa, thằng con trai hoạt bát miệng dẻo như kẹo kéo trở nên khù khờ đến tội nghiệp. Cứ thế mình và chị không ai nói lời nào, không gian tĩnh lặng bao trùm một lúc lâu, chỉ nghe tiếng mưa rơi tí tách và tiếng tim mình lồi nhịp. Mình bỗng phát hiện ra một điều, đôi khi im lặng cũng mang lại những giá trị không thể đo đếm được, hơn vạn lời nói. Ít ra là những cảm xúc đang đến với mình lúc này...

- T rủ chị ra đây mà sao im re, không nói gì hết vậy?

Chị hỏi khẽ, làm mình từ trong cơn hoang tưởng choàng tỉnh. Chị mà không nói chắc mình ngồi im đến sáng luôn, lâu lâu sên phát, lú cmnr

- Thấy chị đang có nhiều chuyện quá, em không muốn làm chị rối thêm.

Mình trầm ngâm rồi nói nhỏ, vừa đủ hai người nghe. Không hiểu sao mình rất thích bầu không khí yên tĩnh này, sợ lớn tiếng sẽ phá tan nó đi mất, vậy thì tiếc lắm.

5. Chương 5

Chị cười, nụ cười mình vẫn mơ thấy hằng đêm:

- Lo cho chị vậy hả? Chị không sao đâu, chuyện dưới quê chị quên hết rồi, không nghĩ đến nữa, mệt thêm thôi.

- Ủm...chuyện lần trước em nói với chị...

Im lặng một lúc, mình nói lấp lửng.

- Chị có nghĩ đến, không phải chị không tin T. Nhưng mà...

Nói đến đây chị dừng lại, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đã phủ đầy những giọt nước mưa, mắt nhìn xa xăm.

- Nhưng mà nó đối xử với chị tốt quá, trước mặt chị lúc nào nó cũng đang hoàng lịch sự, nên chị không rõ phải không?

Mình tiếp lời còn dang dở của chị.

- Ủm...

Chị gật đầu.

- Không sao. Em không trách chị, vài hôm nữa sẽ có bằng chứng, rồi chị sẽ tin em thôi.

Chị nhìn mình:

- T định làm gì vậy? Đừng làm gì bậy nhen!

- Đừng lo, em có cách của em. Rồi chị sẽ biết thôi.

Mình cười tự tin. Có máy ghi âm rồi thì mọi việc sẽ quay lại quỹ đạo như trước thôi.

- Lúc chiều anh có đến đưa chị về, rủ chị đi ăn.

Chị chợt nói.

Rồi sao chị không đi? Em thấy chị về sớm...

Mình thắc mắc.

Chị trầm ngâm một lúc, rồi lắc đầu:

- Không biết... từ sau chuyện tối đó (hôm mình chở chị đi đánh ghen hụt), nghe những gì T nói, chị thấy sợ...

Lại im lặng một lúc lâu...

- Sao T cứ phản đối người đó vậy?

Chị hỏi, nhưng không nhìn mình.

- Tại nó không tốt. Phải nó yêu chị thật lòng, em không cần làm gì đâu.

Câu nói này của mình, mình cũng không biết là thật hay tự dối lòng. Thằng nông dân theo chị, mình còn có lí do để cản vì bảo vệ chị. Vậy nếu đổi lại là một người khác, thật sự tốt với chị, mình có cản trở không? Hay sẽ chúc phúc cho chị? Mình không trả lời được các thím ợ

Đôi mắt đen láy của chị long lanh nhìn mình:

- Sao T tốt với chị quá vậy?

- Chị là chị của em mà. Không tốt với chị thì tốt với ai? Với lại chị cũng tốt với em mà, em đáp lại thôi.

Mình trả lời từng từng, nhưng quay mặt đi nơi khác. Mình không dám nhìn vào mắt chị, có lẽ sợ những điều chôn giấu trong lòng bị chị nhìn ra.

- Ủm, cảm ơn T nghen!

Chị nhoẻn cười. Mình nhún vai:

- Chuyện phải làm thôi, he he...

Ngồi thêm một lúc nữa. Chị chợt đứng lên.

- Khuya rồi, chị ngủ hén. T cũng ngủ sớm đi, thức khuya hoài không tốt đâu.

- Ủm, chị ngủ ngon nhen!

Mình cũng đứng lên, nhường chị đi vào trước.

- Chụt...

- T cũng ngủ ngon!

Khi đi ngang qua mình, chị đột nhiên hôn nhẹ vào má mình các thím ợ, sau đó nhìn mình cười tinh nghịch rồi bước vào nhà, bỏ lại mình đứng ngơ ngác thẫn thờ như vừa bị sét đánh ngay tở rym

Có lẽ đó là nụ hôn của người chị thương cậu em trai, không có ý gì. Nhưng với mình vẫn sượng, đến tận bây giờ, khi đang ngồi review cho các thím, mình vẫn còn nhớ như in cảm giác lúc đôi môi mềm mại của chị lướt nhẹ trên má mình. Thật trên cả tuyệt vời, gai ốc nổi hết cả lên, tim ngừng đập, máu dồn toàn bộ vào bộ phận dũng mãnh nhất của người đàn ông

Xin các thím đừng phân tích nụ hôn này dưới cái nhìn khoa học, hãy để mình tự sướng, được tự do TDTT qua hết đêm nay

Mặc dù máu đã xả ra, dồn về tim nhưng hiện giờ mình vẫn còn rất hưng phấn. Hôm nay sẽ dành nhiều time kể thêm cho các thím nghe chuyện mấy em gái trong lớp mình

Mình học lớp kế toán, mà công việc này thì các thím biết rồi đấy, toàn nữ, nam trong lớp chỉ được gần 20 thằng, nữ khoảng 80, tính theo tỷ lệ thì là 4 nữ vs 1 nam

Lớp mình nữ đông nhưng rất hung hãn, cũng phải thôi, bởi thành phần chủ yếu toàn là các em lacoste. Loại bỏ đi số này chỉ còn lại tầm trên dưới 10 em gọi là khá. Hai em mà mình sắp kể nằm trong số hàng

"hiếm

" này

Hai em này từ đầu năm học, mình đã cho vào tầm ngắm. Ngay từ hôm khai giảng, đang thất vọng vì lớp toàn lacoste thì mấy em này đi vào, làm dịu đi cơn tim đang khô cạn nhờ máu vì bị gai cá sấu đâm của mình (gái đẹp sao nó toàn xuất hiện vào giờ chót các thím ợ).

Nhóm này gồm 4 em, hôm trước mình đã nói sơ qua. Do vị trí đặc thù của mình (ngồi bàn chót ngay cửa ra vào, tiện ngắm gái), nên khi bước vào các em đều có nhìn mình. Mà kể cũng lạ, cứ có gái nhìn là mình lại ngó lơ sang chỗ khác, kiểu

"bố dek quan tâm

", như mấy đứa bạn vẫn hay gọi mình là

”chảnh chó

”.

Mình thật sự không phải cố tình làm thế, nhưng chả hiểu sao lần nào cũng vậy, thuộc về bản chất rồi không sửa được. Thế nên lần nào gái đi qua rồi mình cũng tiếc bỏ mợ

Lần này vẫn thế, 4 em bước vào, mình lại ngó sang chỗ khác. Trong khi con nhỏ ngồi cạnh mình thì khều:

- Thấy Diễm My đẹp không?

- Ồ, cũng được.

Lúc này mấy em đi qua rồi, mình mới vờ liếc một cái. Trong lòng thì nghĩ khác

”con nhỏ ngon quá

”.

- Hồi trước học cấp 3 chung với em, trai mê nhiều lắm đó.

Con nhỏ nói. Mê em kia chứ có mê nó đâu mà khoe, lạ vãi.

Con nhỏ ngồi kế bên này là nỗi đau khổ của mình. Nó tên Bảo Ngọc, tên đẹp nhưng người thì ngược lại. Trước khi nhập học vài tuần, mình có hẹn nó đi uống café (sai lầm vẫn là anh). Vì sao mình biết nó thì lại là một câu chuyện dài khác nữa. Lúc trước mình có quen một em khá xinh, hiền lành tên Hương. Quen gần 1 năm thì chia tay, vì em kiểm soát mình quá, tính mình thì thích bay nhảy, la cà cùng bạn bè, tù túng không chịu được. Có thời gian mình sẽ kể sau về em này, nhưng trong thời gian quen em, có lần mình ra rước em thì gặp em Bảo Ngọc (nhà em Hương rất khó khăn, mỗi lần hẹn đi chơi em phải nhờ bạn lại vờ rủ đi chơi, sau đó tách ra đi riêng với mình). Hôm đó trời tối thế nào, mà mình nhìn nhầm em Bảo Ngọc thành mỹ nhân, về nhà đêm ngày tơ tưởng. Còn lén lấy đt em Hương trộm số đt của em Ngọc, định để dành sau này có dịp sẽ tán (các thím đừng gạch mình, lúc đó mới quen em Hương thôi ợ).

Thời gian gần năm trôi qua, quen em Hương nên mình cũng không nghĩ đến em Ngọc nữa. Sau này chia tay rồi, một lần vô tình xem list đt tìm... gái thì thấy số em Ngọc. Mình mới nt làm quen rồi hẹn gặp. Khi gặp rồi thì hơi ời, lacoste chính hiệu, được mỗi cái dáng khá bốc, cơ mà gái bốc cỡ nào nhưng mặt xấu mình vẫn không thể cảm hứng làm thơ nổi.

Sau lần gặp đó được tầm nửa tiếng thì mình ù té chạy. Về nhà em nó vẫn thường xuyên nt, đt ỉnh. Nhất là đêm khuya, hay than buồn cần có người tâm sự. Mình lịch sự nên cũng ậm ừ trả lời cho qua chuyện. Cho đến hôm khai giảng, vào lớp tình cờ gặp lại em, không ngờ lại học chung với mình, thế là lết lại ngồi sát gần mình cho đến tận bây giờ luôn. Trong lớp ai cũng nghĩ mình và em là một đôi yêu nhau say đắm, ngày nào cũng ngồi cạnh, thật là khổ vãi...nhiều lúc mình cố tình đi trễ, để ngồi chỗ khác, nhưng vừa bước vào lớp là em ngoắc lại

”em có chừa chỗ cho anh nè

”. Pó tay, hết cách mình đành âm thầm chịu khổ.

Phải em nó bình thường mình cũng cố chịu được, đằng này càng tiếp xúc càng thấy em nảo nảo sao đó. Có hôm đang ngồi chép bài, tự dưng em lấy ra tờ giấy, bảo mình ngồi yên cho em vẽ, éo biết nói gì luôn

Rên rỉ tí để mấy thím hiểu nỗi khổ của mình khi phải chịu đựng em lacoste nảo thiếu nếp nhăn. Trở lại chuyện em Diễm My, từ hôm tắm tia em ấy đến nay mình vẫn chưa có dịp làm quen. Ngồi học chỉ nhìn lén từ sau lưng, em này tóc uốn hơi xoắn, để dài chấm lưng, đi học lúc nào cũng make up nhẹ, má phớt hồng, môi đo đỏ cùng với làn da trắng bóc. Tưởng tá thì không cao không thấp, khúc nào ra khúc đó, nhìn mà chảy dãi.

Nhóm em gồm 4 người đi học luôn ngồi cùng nhau, 2 lacoste 1 mập 1 ốm, còn lại em và một em nữa nhìn cũng dễ thương, nhưng không bằng em My. Cách đây mấy ngày, đang ngồi học thì thằng Quốc (thằng này mập mập, nhìn hơi khù khờ), cầm cục giấy vứt qua bàn mình. Em Ngọc cúi xuống đất lượm lên. Lúc này như có linh tính, mình liếc lên bàn em My, thấy tụi em cũng đang ngó xuống liền đánh trống lảng ngồi chăm

chú nhìn lên bảng chép bài. Thật ra trong lòng đang đánh lô tô, cứ cầu mong tờ giấy đó là của mấy ẻm ném xuống làm quen với mình.

Liếc liếc qua thì thấy em Ngọc đang chăm chú đọc tờ giấy, mà chờ hoài không thấy đưa mình. Đech, xé là chết với ông

- Nè...

Em Ngọc khều mình, đưa tờ giấy.

- Gì vậy?

Mình giả vờ ngây thơ, không biết gì.

- Coi đi rồi biết.

Em Ngọc nói cộc lốc, rồi cầm cúi chép bài.

Mình chậm rãi cầm tờ giấy lên xem. Nét chữ khá mềm mại nữ tính

"Anh ơi cho em sdt được không?

"

Hờ hờ, biết ngay mà. Đọc hàng chữ mà mình sướng run người các thím ợ. Mình định trả lời ngay, nhưng lúc này chợt thấy mấy ẻm đang ngó xuống, nên mình giả vờ không quan tâm, vứt tờ giấy qua một bên, tiếp tục chép bài. Hôm nay lại mưa to. Hiện giờ khi mình đang ngồi lóc cóc gõ phím thì vẫn đang mưa ầm ầm, nghe mà sướng lỗ tai

Nãy giờ chị ở phòng mình, chị vừa về phòng là mình leo lên máy review cho các thím ngay đây. Đừng thím nào nghĩ bậy gì nhé, xem phim thôi, không có gì đen tối xảy ra cả

Hôm nay vẫn như mọi ngày, sáng học, có khác chút là trưa đi chơi với 1 em trong lớp. Rất tiếc, dù mình rất muốn nhưng em này không phải em Diễm My, mà lại là 1 em My khác Thôi, chuyện này lát kể sau, giờ review trước chuyện mình và chị đã.

Chiều nay, trời bắt đầu đổ mưa to. Thấy lo cho chị nên mình xách xe chạy lại tiệm rước chị về. Tiệm vắng khách, chị và chị Ánh đang ngồi tâm sự gì đó, lúc thấy mình vào, cả hai bỗng im re. Đang nói xấu mình hay sao đó, tiếc là không nghe được, làm mình bị đơ mất mấy giây. Sau đó là những phút giây chém gió thần công, mình kể 1 đồng chuyện cười làm hai chị cười nghiêng ngả (khoản này hơi bị có khiêu). Ngồi chờ ngớt mưa cả tiếng nhưng chờ mãi vẫn không có dấu hiệu tạnh, mình và chị đành mặc áo mưa về.

Lúc này thì thằng nông dân phone cho chị, hỏi chị về chưa để nó qua đưa về, trời mưa nó lo (lo hư rau à thằng cờ hó). Chị nói có mình ghé cùng về rồi, kêu nó khỏi lại. Khỏi nói chắc các thím cũng biết cảm giác của mình lúc đó như thế nào khi chị cho nó ra rìa, 1-0 nghiêng về đội chủ nhà, yomost vãi

Hai chị em lúp xúp chạy về, chị chạy trước, mình hộ tống phía sau. Mưa to kinh dị, cây cối bị gió thổi ngã nghiêng nhìn sợ bỏ mợ, chẳng may gãy một cành rớt vào đầu chắc ra đi vĩnh viễn không gặp lại các thím được nữa. Xe mình mà còn bị gió thổi bê qua bê lại, các thím đủ hiểu ông trời chém gió vãi thế nào rồi đấy, may sao cuối cùng mình và chị vẫn về đến nhà an toàn. Có đi cảnh mưa gió như thế mới thấy được mái nhà ấm cúng quý giá nhường nào

Sau đó là công đoạn nấu nướng, cơm nước. Tầm gần 7h, mình lại rủ chị ra ban công ngắm mưa, hi vọng lại được chị cao hứng thưởng ột nụ hôn như hôm qua. Nhưng chị đề nghị xem phim, ok thôi, mình hưởng ứng nhiệt liệt, rước chị vào hang ổ.

Trong thời gian khởi động máy, mình tranh thủ chạy vào toilet phun sương tí cho nhẹ nhõm để lấy lại tinh thần... xem phim với chị. Nhắc đến đoạn này, bây giờ nghĩ lại vẫn còn run các thím ợ. File truyện này với một đồng phim

"hành động

” mình sưu tầm được sau nhiều đêm miệt mài du học bên Liên Xô, mình để cả bên ổ E, để lộ thiên luôn, không cài file ẩn hay gì cả. Vì bình thường đâu có ai chạm vào máy mình, hôm nay sơ xuất để chị ngồi lại 1 mình.

Đang giải quyết tâm sự, chưa được nửa đường mình chợt nhớ ra, vội vã chạy vào phòng, chân ướt nên bị trượt một phát chập chới, may mà gượng lại được. Vào thì thấy chị đang xem ảnh của mình lưu bên ổ D, may phước ông bà để lại, chẳng may chị lục sang ổ E éo biết sẽ có chuyện gì xảy ra nữa, mình không dám nghĩ

Sau đó là màn lựa phim, định chọn phim kinh dị nhưng chị không chịu, bảo là ngủ một mình sợ lắm (chị ơi, có em sẵn sàng ở bên cạnh bảo vệ chị đây), tình cảm thì thấy toàn 18+, mình không muốn đầu độc chị, cuối cùng quyết định xem phim hình sự

”Người đàn ông trên gờ tường

”. Thím nào chưa có dịp xem thì nên xem, phim khá hay, không phải hối tiếc 100p cuộc đời đâu

Theo thường lệ, mình lại tắt đèn, xem phim mới thú. Chị lúc đầu cũng hơi phản đối, nhưng sau khi nghe mình giải thích đây là

”truyền thống

” thì đành xuôi theo. Tèn tén ten, cinê trong nhà bắt đầu...

Do xem phim nên mình và chị không nói được gì nhiều. Thỉnh thoảng có khúc nào hay, kịch tính chị lại quay sang mình: - Hay quá hén T!

- Ừm, hay thiệt!

Tất nhiên, lần nào mình cũng bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc, mà cũng phải nói phim hay thật. Vừa xem mình vừa tranh thủ chém gió chị tí, đoán trước tình huống phim sắp diễn ra. Đoán trúng được vài lần, còn lại toàn trật lất. Mấy lần ít ỏi mình đoán trúng, chị lại quay sang tặng mình một nụ cười ngọt ngào, nhìn yêu vãi...

- Giỏi quá ta!

- Chứ sao...

Mình được dịp ngênh mặt lên, cơ mà vẫn tỏ vẻ bình thường, kiểu chuyện muối quá đơn giản, không có gì đáng nói. Cái mặt mình thế này đây

Riêng hàng chục lần đoán trật, chị vẫn vờ như không để ý gì đến chuyện đó, chăm chú xem phim. Chị tế nhị lắm các thím à, càng ngày mình càng yêu, ở đâu ra bà chị đáng yêu thế cơ chứ, làm khổ mình quá

Vừa ăn poca vừa xem phim, thỉnh thoảng quay sang ngắm chị, không còn gì tuyệt vời hơn . Chỉ có điều bị thằng nông dân phá mấy lần, nó đt chị liên tục, chị định nghe nhưng mình giật đt lại không cho, bảo là đang xem phim mà nghe gì, tí xem xong tha hồ mà nói. Chị cũng không phản đối, nhưng đến lần thứ 3 nó gọi, chị lấy lại đt nhắn tin gì cho nó mình không rõ, liếc muốn lòi mắt mà vẫn không xem được. Sau đó không thấy nó gọi nữa.

Xem phim xong, chị về phòng ngủ, không quên chúc mình ngủ ngon. Tiếc là nụ hôn giống hôm qua mình đang mong đợi lại không xuất hiện . Chị hẹn mình ngày mai lại xem phim tiếp. Với tình hình thế này, xem phim mãi có tốt không các thím?

...

6. Chương 6

Tiếp chuyện mấy em trong lớp.

Hôm nhận được tờ giấy xin sđt, mình định cho ngay rồi nhưng

”bỗng đứng muốn chảnh

”, thế là vờ ngồi chép bài, ra vẻ ta đây rất chăm học, tình cảm để sau .

Nhưng loay hoay thế nào không biết, đến lúc chuông reo hết giờ mình vẫn chưa reply. Lúc ra về, mấy ẻm nhìn mình bằng ánh mắt bao hàm khá nhiều ý nghĩa, mình đọc ra trong đó

”dm, thằng cờ hó chảnh chó với bà

”, đại loại thế

Sau hôm đó, mình tiếc vãi lúa, người ta hay nói

”cơ hội không đến 2 lần

”, thời cơ tốt thế mình lại không tận dụng được, càng nghĩ càng tiếc, càng tiếc lại càng tức, nhiều lúc ngồi học nhìn mấy ẻm mơn mớn, mình thêm bóp tờ rym chết mợ cho rồi .

Mấy lần định xuống nước, viết giấy ném lên ấy ẻm. Mà cứ chần chừ không quyết, cuối cùng vẫn chẳng có gì xảy ra. Ngày ngày đi học vẫn ngồi nhìn mấy ẻm trong khao khát, thầm ao ước mấy ẻm lại chủ động vo giấy ném vào mặt mình một lần nữa. Ước thì ước vậy thôi, mình biết rõ con gái là chúa kiêu hãnh, nhất là loại có tí nhan sắc, nên cũng không dám mong đợi gì nữa.

Cho đến chiều qua, phép màu bỗng xuất hiện. Đang ngồi học, thằng Quốc mập chợt kêu

”ê

”, mình quay sang thì nó vứt cục giấy qua. Hai mắt đang lừ đừ vì buồn ngủ của mình liền sáng như đèn pha ô tô, chụp ngay. Cơ mà vẫn ra vẻ thản nhiên, chậm rãi mở cục giấy ra, mặc ấy thằng ngồi kế bên hồi thúc (hôm nay mình cố tình đi thật trễ, tránh ngồi cùng với em Ngọc nào phăng).

”Sao nay ngồi có 1 mình vậy anh? Bỏ ghê buồn thiu dza?

”

Vẫn là nét chữ mềm mại hôm trước. Định trả lời ngay, chợt nhớ ra mới tiết đầu, vẫn còn rất nhiều thời gian, không việc gì phải vội.

Tầm 10p sau, mình hí hoáy reply ngay trên mẫu giấy đó, đưa sang cho Quốc mập chuyển đến mấy ẻm.

”Ax, ai vậy? Ngọc đâu phải ghê anh ==!

”

Lại chờ vài phút, anh đưa thư tận tụy Quốc mập tiếp tục ném giấy sang.

”Hi hi, vậy hả? Không phải ghê sao ngồi chung hoài dza? Tụi em hôm trước có xin sđt anh đó. Anh chảnh nha, không thèm trả lời lun!

”

”Àh, sr mấy em hén! Hôm trước anh bận chép bài nên không kịp reply. Ngọc với anh là bạn thôi, vô lớp gặp lại nên ngồi chung

”

”Vậy giờ cho tụi em sđt được chưa nà?

”

”Thôi, tụi em cho anh đi. Rồi anh nhá máy qua

”

”Ok, 0909757***

”

Mình có thói quen khi gái xin sdt rất ít khi cho, toàn xin ngược lại, thà để người chờ mình còn hơn mình chờ người. Nên sau khi có sdt của tụi ẻm, mình lấy đt ra lưu lại, nhá máy thì không hề

Mình để ý thấy có hai tuồng chữ khác nhau, chứng tỏ có nhiều hơn một em viết thư ỉnh. Nhưng do ngồi phía sau nhìn lên, mấy ẻm thì chụm đầu lại, thành ra mình vẫn không rõ 2 em nào viết, sdt cũng chỉ có một số, chả biết của em nào luôn. Nhá qua chẳng may là sdt của 2 em lacoste, đặc biệt là em phì lủ chắc bỏ mợ

Phân vân mãi, cho đến lúc ra về mình vẫn chưa nhá máy qua. Hạ hồi phân giải, về no bụng cái rồi tính sau. Cho đến sáng nay, mình mới bắt đầu mở chiến dịch bữa lưới đánh cá. Hôm nay trời âm u nhưng không mưa, không khí mát mẻ trong lành, hơi se lạnh một chút, mình rất thích tiết trời thế này, nếu được đi dạo phố cùng chị thì thật không còn gì tuyệt vời hơn

Học xong cũng gần 5h, định phi ra rước chị, nhưng mấy thằng bạn rủ làm vài ván bida, thế là cả đám kéo nhau đi. Đánh cặp 100 điểm, cặp nào đến trước là thắng, cặp kia chỉ đánh đến 70 thôi, bên mình chấp, kèo 200k/ván. Kết quả sau khoảng 1h thi đấu, bên mình thắng trọn 2 ván, mình làm được 3 cơ trên 30đ, còn lại 10đ đều đều. Khoản bida, hồi ở sg trình cỡ mình chỉ là gà thôi, nhưng ở tỉnh cũng được xếp vào hạng có tí thực lực, đủ để chần gà

Về đến nhà, chị đang nấu cơm, mình vội lên phòng thay đồ, ngó sơ qua cái thớt coi có bị ra đảo không, may là vẫn còn. Yên tâm, chạy xuống nhà phụ chị.

Mình lật rau muống, chị mổ gà, phân công đầu đó rõ ràng. Đang lật rau + tám say sưa chợt nghe chị kêu khê.

- Ui da...

- Gì vậy chị?

Mình hết hồn vội đứng dậy, chị bị đứt tay, máu đang rỉ ra thành dòng, con dao bén vãi.

Chị hơi nhăn mặt vì đau, mình liền nắm tay chị cho vào miệng nút, mặn mặn hơi tanh một tí (hồi bé đứt tay hay nút, đến giờ vẫn còn thói quen này, dù biết hơi phản khoa học).

Chị giật mình, rút tay lại nhưng không hiểu sao bỗng thôi, để yên ỉnh nút say sưa Mút đã đời, mình lấy tay chị ra cho vào vò nước lạnh rửa, sau đó chạy lên nhà trước lấy băng cá nhân dán lên vết thương.

- Cảm ơn T nha!

Chị cười nhẹ, nhìn mặt chị hơi xanh, hình như do thiếu máu. Chẳng lẽ lúc nãy mình không kiểm chế được cái sự sung sướng, lỡ hút máu chị nhiều quá. Thảo nào lúc này mình cảm giác đang có một dòng máu lạ chảy tràn trong huyết quản, ấm nóng và vô cùng thân quen, sắp thành vampire cmnr

- Chị còn đau không?

- Còn ít à... Ai chỉ T bị đứt tay thì cho vô miệng ngậm vậy?

- He he, hồi nhỏ mẹ em chỉ, mẹ nói để máu chảy ra ngoài phí lắm, phải nuốt vô lại.

Chị cười cười, phụ mình lật rau. Mình nhìn chị:

- Sao dạ? Chị gớm hử?

- Đâu có. Chị cũng hay vậy mà, hồi nãy chưa kịp ngậm thì T giành rồi...

Ax, mình hết biết nói gì luôn

- Hồi chiều, nó có lại rước chị không?

Mình hồi sang chuyện khác (từ hôm biết chị cũng hơi hơi tin mình, bắt đầu nghi ngại thằng nông dân, mình cũng không thèm gọi nó là anh nữa, bấn cả mồm).

- Có, ảnh rủ chị tối nay đi chơi nè.

- Đi đâu?

- Không biết nữa. Chỉ nói là đi chơi vậy thôi à...

- Rồi chị nói sao? Nay trời mát, em tính chút rủ chị đi dạo phố...

Chị đáp, mặt tỉnh bơ:

- Chị nhận lời rồi chứ sao. T đi với bạn đi.

- Ủ, vậy thôi.

Lúc này rau lặt xong hết rồi, mình bực quá ế biết nói gì nữa, bỏ đi lên trước luôn. Cũng định cản chị, nhưng biết có cản cũng không được, chịu thôi. - T...

Bỗng chị gọi mình.

Mình quay lại nhìn chị:

- Gì á?

- Giận chị hả?

- Đâu có, chị thích đi với ai thì đi. Em quyền gì mà giận.

Mình nhún vai.

Chị đi lại, nhéo mặt mình.

- Mặt như cái bánh bao mà nói không có gì. Hi hi, chị chọc T thôi, chứ chị đâu có nhận lời. Chút đi dạo với T hén, chịu không?

- Ô...ơ...chịu sao không hề hề.

Mình sượng rợn, miệng lắp bắp ú ớ như thằng điên vớ được sh*t

Chị chu môi nguyền rủa mình một cái rõ dài, rồi lại lúi húi kho gà, luộc rau...

...

Tối nay mình lên bộ đồ chiến nhất, vuốt thêm tí wash cho đến khi tóc dựng lên nhọn như chông, thần lẩn mà rớt vào không thủng bụng chết mình chịu. Miệng huyết gió liên hồi, không hiểu sao mình cứ có cảm giác cuộc hẹn tối nay với chị không giống những lần trước. Cứ như hai người đang yêu nhau hẹn hò vậy, hay mình CDSHT cmnr, các thím cứ gạch ình tỉnh lại nhé

Xuống nhà xin phép ba mẹ ình chở chị đi lòng vòng, sau đó ra xe ngồi chờ gần 15p nữa chị mới xuống, con gái sấm tuồng đúng là lâu vãi đ*í thiệt.

Nhìn chị bước ra, mình ngẩn ngơ mất mấy chục giây. Hôm nay chị mặc váy ngắn màu hồng nhạt, qua đầu gối một chút, khoe đôi chân trắng nõn thon thon. Chị đi hài búp bê màu hồng, mái tóc đen nhánh chẻ ngôi giữa xõa dài hai bên, điểm xuyết thêm hai chiếc kẹp tóc nhỏ xíu cũng màu hồng nốt. Chị có make up nhẹ, một tí son ôi thêm hồng, má đánh phấn phớt hồng. Nhìn chị tự dưng mình cũng thấy cuộc đời sao toàn màu hồng

Chị xinh xắn đáng yêu như nàng công chúa vừa bước ra từ truyện cổ tích vậy, khiến trái tim nhỏ bé ngây thơ trong trắng của mình phải rên rỉ thổn thức từng cơn, nhói cả lòng. Chị ngồi để hai chân sang một bên, vịn nhẹ vào eo mình.

- Đi chưa T?

Giọng nói êm dịu của chị vang lên, một mùi hương thoang thoảng từ người chị được cơn gió nhẹ thổi đến luồn vào mũi mình, mình như người mộng du hít lấy hít để, thật dễ chịu!

- T nghĩ gì vậy? Sao chưa đi nữa?

Lần thứ hai chị lên tiếng, mình mới lấy lại được sự tỉnh táo, vội ú ớ trả lời.

- Ờ...ờ...đi liền đây.

Lúc này chỉ mới 7h hơn, mình chở chị đi khắp mọi cung đường. Mình chạy thật chậm, cố tình chọn những con đường tấp nập nhất, nhiều người đi nhất để hãnh diện khoe với mọi người. Sướng vãi các thím ợ, nhiều lần mình muốn hét lên khi có thằng trai nào đó vụt xe lên ngắm chị

”ê, nhìn gì đói? Thèm lắm à? Người yêu của tao đó, xinh không ku?

”

- Chị thích không?

Mình hỏi nhỏ (câu hỏi này ngắn gọn nhưng nhiều hàm ý lắm các thím ợ)

- Ủm...thích, mát ghê! Chị đáp, câu trả lời chẳng ăn nhập gì đến vấn đề mình muốn nói. Bảo thích là được rồi, còn thêm

”mát ghê

” vào làm gì không biết, mát hững vãi.

Mình chở chị chạy lòng vòng hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy chán, có lẽ thấy mình đang sướng quá hóa rõ cmnr, không có dấu hiệu muốn dừng lại, chị chợt hỏi:

- Chạy vậy hoài hả T?

- Ủ... ủa, không có. Em cũng định tìm chỗ nào dừng lại nè. Chị muốn đi đâu?

- Đâu cũng được, chị thấy hơi lạnh...

Ax, quên mất hôm nay trời hơi lạnh, chị lại mặc váy ngắn, chắc này giờ ngồi run cầm cập. Hôm nay mình sướng quá chẳng biết gì nữa.

- Đi uống café hén chị? Em biết quán này thơ mộng, lãng mạn lắm

- Lãng mạn giống quán hôm trước không?

- Quán nào?

Chị chợt nhéo mình một cái ngay hông, đau điếng, cơ mà sướng

- Ax, tất nhiên không giống rồi. Nghĩ sao mà em đưa chị vào mấy chỗ bậy bạ vậy.

Mình thót người, miệng chối biến.

- Xí... tốt quá hén!

- Chứ sao...

- Thôi, chị không thích vào mấy quán café đâu. Đi chỗ khác đi.

- Vậy...ăn chè hén?

- Thôi, sợ mập lắm!

- Chờ ơi, chị ốm vậy mà sợ mập gì. Phải ăn nhiều mới có sức mà... xem phim với em chứ

Chị lại nhéo mình:

- Nói bậy bạ gì nữa đó? Xem phim cần gì có sức? Chị không ăn chè đâu.

Mình vò đầu bứt tai:

- Vậy chị muốn đi đâu nè? Em hết biết rồi. À, hay đi uống nước sâm ăn bánh tráng muối được hém?

- Hông, đi karaoke hén T?

Chà, thích đi ca thì nói đại từ đầu đi, bày đặt lòng vòng mệt óc vãi. Gì chứ ca là nghề của mình, hát không hay nhưng cũng đủ để tán gái, để vô chơi bài

”khó

” - Nam Cường cho chị nghe

Thế là mình với chị karaoke thẳng tiến cùng giấc mộng ca sĩ. Mình hay được đám bạn tôn xưng là

”nam dành ca

” của nhóm, vào karaoke là tra tấn tụi nó suốt, thằng nào ngủ lơ đầu dậy bắt nghe tiếp.

Giờ mới phát hiện, chị hát rất hay nha các thím, nhất là mấy bài mang âm hưởng dân ca của Cẩm Ly. Giọng chị êm ái, nhẹ nhàng và rất ngọt ngào, mình ngồi nghe mê say. Lần đầu tiên đi karaoke mà mình chỉ đóng vai trò khán giả trung thành, không làm

”nam dành ca

”.

Chị bắt mình hát cho chị nghe, đang lớ ngớ chưa biết chọn bài gì thì chị rủ song ca, mình mơ còn không được, tất nhiên là đồng ý ngay.

- Hát bài này được không T?

Chị chỉ bài

”chim trắng mờ côi

”, hỏi mình.

- Bài này của Đan Trường Cẩm Ly hả? Được, bài này em biết.

Mình bấm bài hát. Gì chứ có liên quan đến

”chim

” thì

”chim trắng

” hay

”chim đen

” mình thích tất

”Ồi...ôi lý nàng ơi...Ồ...Ồ...Ồi lý nàng ơi anh thương mà anh đợi...ôi...ôi...ôi...

”

Sau đó là giây phút

”nam dành ca

” cất giọng hát bom tấn làm rung chuyển căn phòng. Chị hát mà cứ nhìn mình cười, tình tứ vãi...

- T hát hay quá ta! Vậy mà giấu hén, nào giờ không hát chị nghe...

- Ca sĩ mà, muốn nghe phải trả tiền, ai cho chị nghe chùa hè hè..

- Xí, gớm...! Chị trẻ môi, sau đó tiếp tục làm Cẩm Ly. Mình lại sắm vai Đan Trường

Đang vui vẻ với chị, mình chợt thấy có bóng người thấp thoáng ngay cửa, sau đó mở cửa bước vào. Là thằng Quang các thím ợ, làm mình đơ một lúc, éo hiểu sao nó cứ theo ám mình vậy không biết? Đi đâu cũng gặp nó, đêch mơ thiệt...

Nó tỉnh bơ bước lại ngồi bên trái chị (mình ngồi bên phải). Chị cũng bất ngờ trước sự xuất hiện của nó nên không hát nữa.

- Anh đâu đây vậy?

Chị hỏi.

Nó nhìn chị cười tươi, phải công nhận thằng này đẹp trai các thím ợ

- Anh ca với mấy đứa bạn ở phòng kế bên, đi ngang thấy em nên vô. Sao vậy? Đuổi anh hả?

- Đâu có, tại em hơi bất ngờ. Anh ngồi chơi đi...

- Hồi chiều anh mời em tối nay đi chơi, nói bận mà giờ đi ca được, ngộ há!

- Chiều em hơi mệt, về nghỉ chút cũng đỡ rồi. T rủ đi ca nên...

Trước mặt nó, chị trở nên lúng túng bối rối một cách lạ lùng. Như sự rụt rè của mình khi đối diện với chị vậy, thấy mà buồn...haizzz...

- Anh đùa thôi.

Nó cười (đm cười suốt, ý đẹp trai hả mậy ==

), sau đó chọn một bài hát,

"con đường mưa

" của anh Cao Thái Gay.

Nó hát hay lắm các thím à, hay gấp 100 lần giọng hát bom tấn của

"nam dành ca

" Chị ngồi nghe say mê, mình dù không muốn nhưng vẫn phải nghe.

Hát xong nó nói nhỏ vào tai chị gì đó, rồi đi ra, ngang qua mình nó nhìn mình cười đều. Ừa gan thật, nhưng mình ráng nhịn. Một là đánh không lại nó, hai là trước mặt chị, mình như vậy chỉ trúng kế nó, khiến chị nghĩ xấu về mình thôi.

Nó đi rồi, mình và chị hát thêm tí nữa rồi về sớm. Đang vui bao nhiêu, bị thằng cờ hó đó vào phá đám làm mình mất hứng quá. Lần này về phải gấp rút đẩy nhanh tiến độ, vạch mặt nó cho chị thấy, bực lắm rồi.

Tính tiền hết gần 300k, 2 chai nước ngọt, một đĩa trái cây + một đĩa rau câu + hơn một giờ ca. Tính luôn tiền ăn độ bida lúc chiều, vẫn còn lỗ 100k, mai chắc phải gài kèo bọn nó gỡ gạc lại

Chạy xe về mà thấy lòng ảm ức, suốt đường đi mình im lặng không nói gì.

- Chị xin lỗi...

Chị đột nhiên nói, phá tan không khí yên lặng.

- Không phải lỗi của chị, có gì mà xin với cho.

Mình nói.

- Không biết nữa. Tại chị thấy T không vui...

- Không có gì đâu. Thấy mặt nó em bực thôi, chút hết à.

- Ừm...

Lại im lặng. Mình cũng thấy mình hơi vô lý, nhưng thấy thằng cờ hó đó mình không chịu được.

- Nay đi chơi chị thấy vui không?

- Vui lắm...!!

- Gặp nó nên vui chứ gì?

Mình quay lại liếc chị, giả vờ làm mặt ngẫu.

Chị vội lắc đầu:

- Không phải..

- Chứ sao?

- Đi ca với T chị vui. Được chưa?

Chị lại nhéo mình, sướng tập 2. Hình như mình bị SM cmnr, nhéo không thấy đau, chỉ thấy sướng là sao nhỉ

Về nhà, mình than đói bụng. Chị nấu ỉnh tô mì, sau đó lên phòng ngủ. Ăn xong leo lên máy review cho các thím ngay đây. Vừa dt cho thằng bạn hỏi nó máy ghi âm gửi chưa sao vẫn không nhận được? Nó nói gửi 2 hôm rồi, mai mình sẽ lên bưu điện hỏi xem sao. Hôm nay trời nhiều mây, âm u từ sáng sớm cho đến gần 9h thì bắt đầu mưa, mưa rả rích, dai dẳng đến tận chiều mới tạnh. Không khí mát mẻ thật phù hợp ột thằng mê ngủ như mình, quyết định nghỉ học hẳn một ngày, ở nhà nường cho thỏa thích.

Mình định ngủ đến chiều, chờ chị về nấu cơm ăn luôn. Hôm nay ba mẹ đi thăm bà cô họ xa nằm viện ở SG, đến tối mới về, mình phải tự túc cơm nước, cơ mà lười quá nên tính thế.

Đang ngủ ngon thì chuông cửa reo ỉnh ỏi, lồm cồm bò xuống. Bưu phẩm đến rồi các thím ợ, máy ghi âm nhỏ gọn như Usb vậy, giá hơn 1m, hơi xót tiền một tí. Nhưng mà tiền nào của đó, mình đã test thử, âm thanh rất rõ. Xem như bước 1 của kế hoạch hoàn toàn thuận lợi .

Nhìn đồng hồ, mới gần 11h, đói meo râu cổ leo lên phòng ngủ tiếp. Nằm trần trọc chưa được bao lâu thì có dt, là chị gọi.

- A...l...ô...

- Trời, T còn ngủ hả? Trốn học phải không?

- Ủm...he he. Trời mưa ngủ đã quá nên em ngủ quên luôn!

- Xí, làm biếng nói đại đi. T ăn gì chưa?

- Chưa, đang ngủ chị dt nè, đã kịp ăn gì đâu.

- T xuống nhà xem trong tủ lạnh còn gì ăn không?

Mình đi xuống, mở tủ lạnh lục lọi.

- Còn mấy con cá, đông đá cứng ngắc à, em không ăn cá đâu...

- Ủm, coi có rau gì không?

- À..ừ.. để coi, còn mấy cọng hành

Chị cười khúc khích trong dt:

- Hành cũng tính là rau hả? Sao ăn được ông tướng.

- Ai biết đâu, mà chị hỏi chi vậy?

- Để về nấu cơm cho T ăn chứ chi, chứ T định ăn gì?

- Thôi khỏi đi, trời còn mưa chị về cực lắm. Em nấu mì gói ăn được rồi.

- Mưa nhỏ mà, chị về được. Ăn mì sao mà no, chờ tí nhen, giờ chị về nè.

Mình chưa kịp nói nữa thì chị đã tắt máy. Trời vẫn còn mưa khá lớn, tiệp lại xa, thấy lo quá! Mình bấm gọi lại cho chị, không nghe chị bắt máy, chắc đi rồi. Súc miệng rửa mặt xong, chị vẫn chưa về, mình lại gọi chị mấy lần nữa, vẫn không thấy bắt máy, mình bắt đầu nghĩ lung tung, chẳng may chị bị tai nạn không biết sao đây

Tự trấn an, chắc mưa chị chạy chậm với mưa thêm thức ăn, không có gì đâu. Yên tâm được tí, mình lục nồi cơm ra vo gạo. Nào giờ chưa từng nấu cơm, nhớ lời mẹ dạy lúc nhỏ, đổ hẳn nước hơn 3 lóng tay, chắc thể vừa rồi

Đặt cơm xong, chị vẫn chưa về. Không chờ được nữa, mình trông vội cái áo mưa, đẩy xe ra. Vừa chạy đến đầu hẻm thì gặp chị chạy vào, ướt mem như chuột, môi chị tái ngắt vì lạnh, nhìn mà đau lòng...

Mình quay xe lại, chạy theo chị, hình như chị không để ý. Về đến nhà, chị bước xuống xe thì nhìn thấy mình ở phía sau.

- Ủa, T đi đâu vậy?

Chị ngạc nhiên.

- Đi tìm chị chứ đâu, chờ lâu quá em sợ chị có chuyện...

Chị nhìn mình khá lâu, rồi cười mỉm:

- Lo cho chị dữ vậy hả? Chị ghé ngang chợ mua thêm thịt với rau. T nói không ăn cá được mà.

Cảm giác của mình khi đó không biết phải diễn tả thế nào nữa, chỉ thấy cay cay nơi sống mũi.

- Chị lên thay đồ đi, ướt hết trơn rồi kìa, lau khô coi chừng bệnh.

Mình chỉ quan tâm chị được bằng lời nói thế này thôi

- T đẩy xe lên giúp chị nha!

Chị lại cười, đôi môi vẫn tái ngắt, rồi đi lên lầu. Trưa nay là bữa cơm ngon nhất, hạnh phúc nhất đời mình. Gà ram, canh chua cá lóc... dường như chị biết rõ khẩu vị của mình, làm toàn mấy món mình thích, lại nấu rất ngon, giờ nhớ lại vẫn còn thòm thèm, ực... ực

Hơi tiếc một cái, nồi cơm mình nấu nhão như cháo, ăn ẻo được Dọn cơm ra đâu đó, chuẩn bị chiến đấu thì chị mở nồi cơm ra, sau đó há hốc miệng nhìn mình.

- T nấu đó hả?

- Ừm.. sao chị? Ngon hem?

- T đổ bao nhiêu nước vậy?

- Thì... 3 lòng tay, sao vậy? Khô hả?

- T nhìn đi.

Chị đột nhiên ôm bụng cười, mình chẳng hiểu gì, chạy lại nhìn nồi cơm. Haizzz... con kiki hàng xóm bữa nay sướng rồi.

Chị phải nấu lại nồi cơm khác bằng bếp gas. Cơm vừa chín tới, xốp rất vừa ăn. Thời nay, con gái toàn nấu bằng nồi cơm điện, mình nghĩ khi cần, chắc ít em nào biết nấu bằng bếp ga ngon như chị. Thế theo yêu cầu của mình, chị cho cơm hơi cháy một tí dưới đáy nồi, mình hì hục nạo cơm cháy, tẩm mỡ với muối lên, ngon tuyệt cú

Ngồi ăn cơm với chị, không khí sao sao đó các thím ợ. Ngày mưa thật yên tĩnh, chỉ nghe tiếng mưa rơi tí tách, không gian se lạnh, được ăn một bữa cơm nóng sốt, bên cạnh là một cô gái xinh xắn, đắm đuối lại dịu dàng. Mình vừa ăn vừa tưởng tượng đây là cuộc sống, là gia đình của mình sau này. Ước gì nó trở thành hiện thực, có lẽ với mình, không hạnh phúc nào hơn! Quá mãn nguyện rồi...

Lại như lần trước ngắm mưa, mình và chị đều rất ít nói, chỉ lặng lẽ dùng cơm, khi thì mình gấp cho chị miếng gà, lúc khác chị lại xới ình bát cơm. Thỉnh thoảng chị lại tặng ình một nụ cười ngọt ngào, bấy nhiêu với mình là đủ rồi, hơn cả trăm ngàn lời nói. Tất nhiên, lần nào mình cũng nhăn răng ra đáp lại chị Không biết chị có nhận ra mật mã Da Vinci mình đánh kèm trong đó không nhỉ? Nếu nhận được thì hồi âm cho em nha chị ơi!

Bữa cơm chỉ kéo dài nửa tiếng, nhưng với mình thời gian như dừng lại, mình cố tận hưởng từng phút từng giây khi được ở bên chị. Mình trân trọng giây phút này, chị cũng im lặng như mình, có phải chị cũng đang cảm nhận được niềm hạnh phúc đó như mình không?! Chiều chị về sớm, mình và chị lại có thêm một bữa cơm riêng tư. Mình ăn hẳn 4 chén cơm, vui quá ăn mãi chẳng muốn ngừng, no căng hông chớ cục, leo lên cầu thang thiếu điều muốn té lộn cổ

Mình định rủ chị đi dạo phố, nhưng nghĩ lại, mấy khi có dịp chỉ có hai người ở riêng với nhau thế này, phải tận dụng chứ. Cuối cùng quyết định tiếp tục mở cinê trong nhà, rước chị vào phòng xem phim... kinh dị

Lúc đầu chị không chịu, bảo sợ ma lắm, xem không dám ngủ, nhưng bị mình dỗ ngọt

”phim này hay lắm, không có ma đâu

”, chị đành xuôi theo. Tiếp đó là tiết mục

”truyền thống

”, đóng cửa tắt đèn, mình bật phim

”The cabin in the woods

”.

Phim khá hay, nội dung cũng đơn giản, được cái kỹ xảo tốt. Điều mình cần nhất trong phim này là vài xác chết sống lại, chạy tới chạy lui giết người thôi . Đúng như dự tính, chị rất sợ hãi, khúc nào ma xuất hiện là chị nhắm tịt mắt lại, không dám xem. Thành ra từ đầu tới cuối phim, chắc chị xem được chừng vài chục phút, còn lại toàn nhắm mắt nghe âm thanh + mình tường thuật trực tiếp

Xem xong cũng gần 10h khuya, chị về phòng ngủ với gương mặt trắng bệch vì run. Mình lên ôm máy review cho các thím, tầm hơn 11h, đang lách cách thì chị gõ cửa phòng. Mình vội mở cửa bước ra (không dám cho chị vào, rủi thấy chuyện mình đang viết thì bỏ mợ).

- Gì vậy chị?

- Chị... ngủ không được...

- Sao dạ?

Mình thừa biết lí do, cơ mà vẫn giả vờ ngây thơ .

- Chị... sợ ma...

Chị lí nhí, nhìn mặt quê quê, thấy tội gì đâu.

- Ax, chị toàn nhắm mắt, thấy gì đâu mà sợ.

- Sao không, chị có hí hí nhìn mấy lần..

Mình:

- Rồi giờ sao? Tính nhờ em giữ ma hả?

- Ủ..m, T cho chị ngủ nhờ được không?

Chị ấp úng, mặt dần đỏ lên, nói mà không dám nhìn mình, toàn cúi cúi xuống đất.

- Ax, rồi em ngủ ở đâu?

Mình hỏi lại, chủ yếu để nghe chị khẳng định một lần nữa, không thể tin được.

- Thì... T ngủ chung với chị. Chị nằm trong, T nằm ngoài, gần cái gối ôm ở giữa nghen.

- O...ờ được, chị về phòng lấy mền gối qua đi.

Trong time chị về ôm đồ qua, mình tranh thủ up phần đang viết dang dở lên cho các thím. Sau đó lao vào toilet vệ sinh, rửa mặt sạch sẽ cho tỉnh táo để chuẩn bị... ngủ với chị .

Mọi thứ diễn ra như lời chị nói, chị nằm trong, mình bên ngoài, ở giữa là cái gối ôm chết tiệt Chị nói mình không được thò tay thò chân hay bất cứ

”bộ phận

” nào qua, lú qua là chị đánh. Cơ mà cái giường của mình là giường đơn, loại chỉ dành ột người nằm, hai người thì hơi chật. Nên trừ cái gối ôm chia ranh giới ra, mình và chị nằm rất gần nhau, chỉ cách chưa đầy vài tấc (dù chị cố tình nằm sát vào vách, nhưng bù lại mình lết sát cái gối ôm)

Chị nằm quay mặt vào trong, xoay lưng về phía mình. Mình canh chị không để ý, lâu lâu lại đẩy nhẹ cái gối ôm vào trong, lết theo vào. Cứ thế, chưa được nửa tiếng, vùng đất của mình đã rộng gấp 2 của chị. Nằm nhìn chị thật lâu, không biết chị đã ngủ chưa. Mình gọi nhỏ:

- Chị...

Không nghe trả lời, chờ một lúc, mình lại gọi:

- Chị... ngủ rồi hả?

- Ừm, ngủ rồi.

- He he, ngủ rồi mà còn trả lời được, ngộ vậy kà!

- Sao T không ngủ đi, quây không cho chị ngủ hả

- Em chưa buồn ngủ. Chị quay ra đây được không vậy?

- Chi dạ?

- Thì quay ra đi.

7. Chương 7

Im một lúc, chị xoay nhẹ người lại.

- Trời đất, sao T ém chị quá vậy? Xích ra tí coi.

- Ax, hồi nãy chị chia sao em để y vậy mà. Ém gì?

- Xí, xạo vừa thôi. Giờ xích ra không?

- Rồi đó, vậy được chưa?

Mình xích ra 1 cm.

- Có chút vậy, xích ra nữa.

Mình lại nhích ra một đoạn khoảng 2 cm.

- Rồi á, không kêu xích nữa à.

- Hừ, kêu T cũng như không...

Chị lờm mình một nhát bén ngót, nổi cả da gà. Bù lại, may sao chị không kêu mình té ra nữa, chắc thấy mình chai mặt quá, không nỡ.

- T chưa buồn ngủ hả?

Chị nhìn mình.

- Ừ...

- Sao vậy? Trưa ngủ nhiều quá rồi phải không?

- Không phảiiii...

- Chứ sao?

Không lẽ giờ mình nói tại ngủ chung với chị sao mình ngủ được. Lúc này, mặt mình và chị cách nhau chưa đến một gang tay (cái gối ôm chỉ che từ ngực trở xuống thôi các thím ợ). Kiểu này bố ai ngủ cho nổi, mình chỉ muốn được hôn vào đôi môi đỏ tươi đang hé mở của chị thôi

Mình ấp úng:

- Thì... tại chưa buồn ngủ chứ sao?
- Ừm.. vậy T thức đi hén, chị ngủ trước nha! Mai còn đi làm sớm nữa.
- Ax...

Chị cười mỉm chị, sau đó nhắm mắt lại, bỏ mình nằm bơ vơ giữa màn đêm lạnh lẽo. Minh nằm đó, hai mắt mở thao láo ngắm chị cả đêm. Chưa khi nào mình được ở gần chị như lúc này, chị xinh quá... Bình thường đã xinh, lúc chị ngủ lại càng xinh hơn, mình không bỏ lỡ cơ hội ngắm chị thật kỹ.

Da mặt chị trắng mịn không một hạt mụn, cặp chân mày đen nhánh tía ngang khiến chị có vẻ bướng bỉnh pha chút đáng yêu, chiếc mũi thon thon cao hơi cong cong, không được thẳng tắp như các em Hàn xẻng nhân tạo. Nhất là chiếc miệng nhỏ nhắn, đôi môi đỏ hồng tự nhiên của chị, toát ra mỹ lực kinh khủng...

Đêm vắng, có thể nghe rõ được tiếng trái tim mình đập thình thịch dồn dập trong lồng ngực. Mình thật sự rất rất muốn được đặt một nụ hôn lên làn môi ấy, nó ở rất gần, ngay trước mắt mình, chỉ vài cm thôi. Rất nhiều lần mình muốn đánh liều hôn chị một cái, rồi ra sao thì ra. Mình muốn biết cảm giác đó như thế nào, cái cảm giác khi môi mình chạm vào môi chị, chắc là ngọt ngào lắm... Sự khao khát trong lòng mình dâng lên như sóng lớn tràn bờ, làm đầu óc mình trở nên mụ mị, muốn nổ tung ra. Tự nhủ

"chỉ một cú rướn người thôi, sẽ lấp đầy cái khoảng cách nhỏ nhoi đó

", nhưng rồi mình vẫn không thể làm được cái động tác tưởng chừng như quá đơn giản ấy...

Nếu người con gái trước mặt mình không phải chị, mà là một người khác, có lẽ mình sẽ chẳng hề đắn đo mà làm theo bản năng, cái bản năng thiên bẩm của một thằng con trai khi nằm cạnh một cô gái suốt cả đêm dài. Nhưng đó lại là chị, mình không dám... mình sợ... sợ điều gì đó không rõ, có lẽ sợ mất chị... hay sợ chị buồn?!! Mình chẳng biết nữa, chỉ biết là mình sợ, thế thôi.

Cảm giác thật khó chịu, vừa hạnh phúc lại vừa khổ sở... Thật lòng mình chỉ muốn được hôn chị một cái thôi, ngoài ra không có ý nghĩ chiếm đoạt hay xâm phạm gì cả. Mình không muốn làm điều đó, tất nhiên nếu chị tự nguyện dâng hiến thì lại là chuyện khác

Thật lâu, chẳng biết đã qua bao lâu rồi. Chị chợt mở mắt, làm mình giật nảy người, vội giả vờ nhắm mắt lại.

- Sao T chưa ngủ nữa?
- Em đang ngủ nè.
- Xí, mới thấy nhìn lên chị rõ ràng... Chị nhắm cười, chu môi bắt bài mình.
- Còn chị sao chưa ngủ vậy?

Mình đánh trống lảng.

- Chị ngủ này giờ đó chứ, mới nằm mơ giật mình dậy...
- Vậy hả? Mơ thấy gì ghê dạ?
- Mơ thấy có người nhìn lên chị...
- Ax...

Yên lặng một lúc...

- Chị...
- Gì nữa ông tướng?

Chị vừa nhắm mắt, nghe mình gọi lại phải mở ra.

- Hôn em cái, chúc em ngủ ngon đi!
- Hôn vào đâu?
- Đâu cũng được

- Rồi, T nhắm mắt lại đi.

Hơ, đồng ý rồi à? Mình sưng rơn, liền nhắm mắt lại, môi chu chu ra, chờ chị hôn vào

”Cốp

”

- Ui da, sao cốc đầu em...

Mình la lớn.

- Hôn đó. T ngủ ngon nha!

Chị chớp chớp cặp mắt nai, rồi mỉm cười nhắm mắt lại.

Thế là cả đêm, mình chỉ làm một việc duy nhất là ngắm chị, ngắm mãi không chán. Cho đến gần sáng, đuối quá mình mới thiếp đi... Trong giấc mơ, dường như đôi môi mềm mại của chị chạm khẽ vào má mình, cảm giác hết như lần trước được chị hôn. Mình cố mở mắt ra, xem là mơ hay thực, nhưng đôi mắt nặng trĩu...

Chị ngủ ngon nhé!

Giật mình dậy, việc đầu tiên mình làm là ngó vào trong, nơi chị nằm đêm qua - chị đi mất rồi. Nhìn đồng hồ, đã 11h trưa, lại nghỉ học một buổi nữa.

Ba mẹ đến tối mới về, trưa đó lại được thêm một bữa cơm

”gia đình

” với chị

- Tối qua T ngủ ngon không?

Chị xới cơm ình, khẽ hỏi.

- Cũng được. Đang ngủ hình như bị ai hôn, làm em giật mình.

Mình đáp, hai mắt nhìn chị thom lom, chờ xem phản ứng của chị như thế nào.

Không như mình dự đoán, chị vẫn tỉnh queo.

- Ủa, có hả? Chắc ma hôn T đó!

- Ax..

Cơm nước, dọn dẹp xong, chị không được nghỉ ngơi mà phải vội vàng chạy lên tiệm. Tội chị quá!

Mình lên phòng nằm xem phim, dưỡng sức chờ chiều sẽ hành động. Kế hoạch mình đều lập sẵn, đã đến lúc rồi.

Nằm một hồi, ngủ quên lúc nào chả hay. Khi giật mình dậy thì đã gần 5h chiều, vội đi cho chị.

- Chị nghe nè!

Giọng nói ngọt ngào của chị vang lên, yêu thế

- Chị sắp về chưa?

- Sắp rồi...

- Nay thằng Quang có lại kè chị về không?

- Chắc là có, vừa đi chị khi nãy. Trời mưa rồi, chị bảo khỏi ghé nhưng nhất định đòi lại. Chi vậy T?

- Không có gì, chị về sớm đừng đi đâu nhen.

- Ừm... chị biết rồi.

- Chị chạy xe cẩn thận nhen!

- Ừm...bb T! Sáng giờ trời quang mây tạnh, tự dưng chiều lại đổ mưa, có điềm hay sao vậy nhỉ?

Mưa khá to, mình mặc áo mưa vào, không quên nhét vũ khí bí mật -

"máy ghi âm

" vào túi quần. Lên đường.

Lúc mình đến, đã thấy thằng nông dân ngồi trong tiệm, nói cười với chị và chị Ánh. Chờ được một lúc, mưa cũng ngớt, nó và chị ra đẩy xe về. Mình chạy chậm chậm theo sau, cách hai người khá xa.

Đến hẻm gần nhà, chị tạm biệt nó rồi quẹo vào. Thằng nông dân như thường lệ rô ga lao vút đi, mình vội phóng theo.

Chạy theo nó khá lâu, mình vẫn chưa tìm được địa điểm thuận tiện. Ngoài đường xe cộ đi lại ồn ào quá, thêm cả tiếng mưa, sợ ghi âm không rõ. Nó vòng vèo loanh quanh một lúc, rồi bất ngờ chẻ vào một con hẻm vắng tanh. Đây là một con hẻm cụt đất đỏ khá lầy lội, trừ quán nhậu thịt cầy nằm giữa hẻm ra, còn lại cả một đoạn vài chục mét cuối hẻm đều là đất bỏ hoang chờ bán, cỏ dại mọc um tùm cao ngang thân người, cuối hẻm là những mảnh ruộng ếch nhái kêu ồm ộp. Mình có vào đây nhậu mấy lần, nhưng chưa khi nào chạy đến đoạn này.

Chạy vào đến đoạn thấy hẻm cụt, mình hiểu chuyện gì sắp xảy ra rồi. Nhưng không sao cả, vì chị, chuyện gì mình cũng dám làm, cùng lắm thì nằm vài hôm thôi.

Vẫn như lần trước, nó gạt chống xe xuống, cởi áo mưa vút lên yên xe rồi xoay lại nhìn mình.

- Mày cũng lì đó. Muốn ăn đòn nữa à?

Nó hất hàm.

Mình bước xuống xe, tay xỏ vào túi quần bật máy ghi âm lên, đi lại gần nó.

- Không. Em muốn nói chuyện với anh. (ghi âm lên để tố khổ nó với chị, nên mình cố ăn nói thật đàng hoàng)

Nó nhìn mình vẽ cảnh giác, sau khi thấy tay mình không hề cầm vật gì, có vẻ an tâm, nó cười đều:

- Giữa tao và mày có chuyện gì để nói?

- Anh buông tha cho chị em được không? Chị Diễm hiền lắm...

Mình làm vẻ mặt tội nghiệp cho nó đừng nghi ngờ + đưa nó lên khiến nó dắc ý, càng ăn nói vung vít càng tốt

- Chị mày hiền tao mới thích chứ. Nào giờ chơi toàn gái quây, nay đổi món cũng thú vị.

Đột, nghe nó nói câu này mình nóng run người, nhưng mà vì sự nghiệp gián điệp nên cố nhịn.

- Anh đẹp trai, nhà giàu đầu thiếu gái. Cần gì phải nhắm vào chị em? Hả anh Quang?

Sợ mưa làm nhiều âm thanh chị không nghe rõ giọng nói, mình cố tình gọi tên nó.

Nghe mình tăng bốc lên tận mây xanh, nó thích chí cười sằng sặc

- Tao không thiếu gái, chuyện đó đương nhiên. Con chị mày ngon, đó cũng là chuyện đương nhiên, tội gì không ăn?! Bỏ thằng khác ăn cũng vậy thôi.

Thằng chó nói chuyện khôn nặn vãi. Mình cố nén giận, chốt hạ thêm một câu cuối:

- Anh có thật lòng với chị em không? Nếu anh quen chị em đàng hoàng thì em đồng ý...

Mình chưa nói hết câu, nó đã nhảy vào mồm.

- Chơi chán thì bỏ, mắc éo gì phải đàng hoàng với chị mày? Loại gái như nó, tao quen cả tá, toàn hạng đi điểm giả vờ hiền lành thôi.

- Ủm, anh nói vậy em cũng không còn gì để nói.

Mình éo biết nói gì với nó nữa, giận lắm nhưng biết đánh không lại nó, hơn nữa mục đích cũng đã đạt được rồi. Mình cố tỏ ra tự nhiên, đi lại xe của mình.

Không nghe nó nói gì, mình lặng lẽ leo lên xe, lòng khấp khểnh mừng thầm, chuẩn bị đề máy vọt đi thì nó chợt kêu lớn.

- Khoan đi đã. Biết có biển, mình vội đề xe rồi ga. Nhưng chưa kịp chạy nó đã lao tới, chụp cả hai tay vào cangk xe giật mạnh sang một bên. Đường hẻm lầy lội trơn trượt nên cả mình và con xe ngã úp mề xuống vũng nước mưa .

Té cú thốn vãi, mình lóp ngóp bò dậy, mình mẩy dính đầy sinh đất đỏ. Nó lao tới đập ình một phát ngay ngực, mình vội đưa tay lên đỡ, ề cả tay. Cú đá mạnh quá, mình loạng choạng rồi lại trượt chân té ụych xuống đất. Đang lom khom chồm dậy thì nó đập thêm ình một cú lẩn quay, trúng ngay bụng, thốn tới ông bà ông vãi

Lần này mình không ngồi dậy được nữa, đau đến mức lẫn lộn. Nó đi lại, thọt tay vào túi quần mình moi móc. Mình cố đưa tay giữ chặt túi, nó tát ình một phát xây xẩm mặt mày, rồi cầm máy ghi âm giật mạnh ra.

- Đm, ghi âm hả? Trò này xưa rồi.

Nó cười khẩy, trợn mắt nhìn mình, rồi thấy cái máy ghi âm lên cục gạch thẻ gần đó, tay cầm cục gạch khác đập mạnh xuống mấy cái, nát cmn cái máy. Mình thề, âm thanh rắc rắc của cái máy bị bể cũng làm tim mình vỡ nát theo. Mình điên cmnr, cố nén đau lồm cồm bò dậy vớ cục đá xanh gần đó, nhào tới quất thẳng cánh một phát vào đầu nó.

"Bốp

", máu phun ra .

Nó kêu lớn một tiếng, đổ gục xuống. Mình chụp cái máy ghi âm lên, nát như tương, còn éo gì nữa mà bằng với chúng

- Đm mày, chết mẹ mày với tao!

Một tiếng chửi là một cú đấm, mình leo lên người nó, hai tay phang túi bụi vào mặt. Nó che mặt thì mình đập vào ngực, mình phang éo biết mệt mỏi, chẳng biết là đánh nó bao nhiêu cú nữa

Đang say máu thì lại

"bốp

" một tiếng vang lên. Lần này tới lượt mình ngã gục xuống, máu chảy ướt cả tai. Nó không biết từ khi nào đã mò được cục gạch, đập mạnh ngay trên tai mình một tí, đau điếng cả người.

- Đm, dám chơi tao hả? Mày chưa đủ tuổi đâu thằng lol...

Tình thế chợt đảo ngược, nó ngồi lên người mình, tay cầm cục đá phang thẳng cánh vào mặt mình

Mình lúc này hôn vĩa lên mây, nhìn cái mặt nó tái xanh, máu từ trên đầu chảy xuống nhiều vào mặt mình. Mình biết cú này nó chơi thật, trúng cú này mình knock out là cái chắc, lạng quạng đi bán muối luôn

Mình vội đưa hai tay lên đỡ. Nó nện phát đó ngay cườm tay trái, thốn vãi đ*i, hình như nứt xương cmnr

Nó lại đập cục gạch xuống, may phước ông bà để lại, lần này mình chụp được tay nó, quỳnh quá rồi, tiện thể ngay miệng, thể là kéo tay nó vào miệng sử dụng chiêu

"cầu xực xí quách

" một phát tận xương nó

Nó la hoảng, giật mạnh tay ra, mình nghe được một tiếng

"sựt

” như có gì đó bị rách, lật đặt phun ra một miếng đo đỏ vàng vàng, hình như là thịt pha lẫn tí da trong đó. Không bỏ lỡ cơ hội, mình leo dè lên người nó (nó có võ, mình chỉ có nước xấp lá cà dưng sức mạnh lì đòn với nó thì may ra). Lúc này chả còn biết trời trăng gì nữa, cứ canh nó mà mình táng thôi, mặt ngực bụng, che chỗ này thì đục chỗ khác, điên cuồng... Chịu trận một lát nó chợt tỉnh, vùng dậy ôm lấy mình vật xuống. Hai thằng cứ thế ôm nhau lăn lộn cả một đoạn đường sinh lầy, miệng đầy bùn đất. Cuối cùng người thắng thế vẫn là mình, nhờ mấy năm rèn luyện thể hình, mình lại dè được nó xuống dưới.

Mình tiếp tục phang, bao nhiêu cảm giận dồn nén chịu đựng bấy nay, xả hết vào mặt nó. Lúc này mặt nó đầy máu, cái mồm sưng vù lên, cũng đã đuối sức rồi, chỉ còn biết đưa tay lên che, chống đỡ yếu ớt. Mình đấm nó mà tay thốn chảy cả nước mắt, chắc nứt xương cmr eo phải chơi. Đấm đá chán, một lúc sau mình cũng đuối, máu bên tai chảy càng ngày càng nhiều, bắt đầu cảm thấy choáng váng...

Mình đứng dậy, lê xác lại xe, leo lên dè máy, eo đội mũ bảo hiểm luôn, choáng cmr với lại trời vẫn còn mưa, chắc không có bò vàng đi lạc. Đang định chạy đi thì nó giương mắt nhìn mình thều thào.

- Đm mày chờ đó. Đéo yên với tao đâu... Mình không nói gì, lại gạt chống xe bước xuống, lết lại gần nó, khuyến mãi vô mặt nó vài đập, xong lên xe dông thẳng về nhà.

Chưa khi nào cảm thấy lạnh như hôm qua các thím ợ, mất máu khiến cơ thể lạnh run luôn hay sao ấy. Mình chạy xe mà run lên từng chập, hai mắt mờ đục, mấy lần suýt tông vào cột đèn với xe khác, may mà vẫn có lết được về đến nhà.

Mình bước loạng choạng vào, ngã vật ngay phòng khách, nghe tiếng chị từ bếp vọng ra.

- T về rồi hả?

Mình cố lên tiếng, nhưng chỉ ú ớ được vài từ vô nghĩa.

Rồi có tiếng bước chân chị từ bếp đi lên.

- Trời ơi, T bị gì mà máu me tùm lum vậy nè. T ơi... T...

Mình lịm dần đi, chả biết gì nữa, chỉ còn nghe văng vẳng bên tai tiếng chị hốt hoảng...

Trong mơ màng nửa mê nửa tỉnh, mình nghe tiếng xe chạy, tiếp đó là những âm thanh ồn ào của khá đông người, dường như có cả tiếng nấc nghẹn của chị... cố đấu tranh, cố gượng dậy mở mắt ra nhưng không làm được, cơ thể như không còn của mình nữa, các giác quan dần mất đi rồi chẳng còn biết gì nữa...

...

Mình mở mắt ra, khẽ quay đầu nhìn xung quanh, là căn phòng quen thuộc của mình. Đầu đau kinh khủng, mình mảy ề ẩm..

- Ui..da...

Vừa chống tay ngồi dậy, cơn đau tê tái ập đến từ cổ tay khiến mình không kìm được phải rên thành tiếng.

- T tỉnh rồi hả? Thấy trong người sao rồi, có đau lắm không?

Gương mặt xinh xắn phủ đầy sự lo lắng của chị chợt hiện ra, nhìn chị có vẻ mệt mỏi. Giờ mình mới phát hiện, không biết chị nằm cạnh mình từ bao giờ, và nhất là chẳng hề có cái gối ôm nào chắn ở giữa cả.

- Chị đang ngủ hả?

- Ừm, chị sợ T có chuyện gì, nên ngồi canh, rồi ngủ quên lúc nào không hay...

Chị đáp nhỏ, mặt đỏ lên cúi nhìn xuống nệm.

Mình nhìn chị thật lâu, muốn nói thật nhiều, nhưng rốt cục chỉ buông được một câu vô nghĩa.

- Cục cho chị quá...

Chị lắc đầu, làm mái tóc đen hơi rối nhún nhảy trên vai.

- Có cực gì đâu. T thấy trong người sao rồi? Đau lắm phải không?

- Ừm, hơi đau tí. Chị băng cho em đó hả? Nhìn cái cổ tay băng trắng xóa, lại sờ nhẹ lên cục bông băng trên đầu, mình nhần mặt hỏi chị.

Chị lại lắc đầu, trên đôi mắt to tròn vẫn còn ẩn hiện sự sợ hãi.

- Chị gọi taxi đưa T vô bệnh viện đó, mặt T đầy máu, người toàn bùn đất... chị sợ lắm...

Nói đến đây chợt những giọt nước trong suốt từ mắt chị tràn ra, lăn tròn xuống má, rớt ngay chân mình... nóng bỏng...

Khỏe mắt mình bỗng cay cay, lén đưa tay lên quệt mắt, mình đưa tay nắm lấy bàn tay chị. Tay chị lạnh quá... đến giờ chị vẫn còn run sao..

Mình cố rặn ra một nụ cười, cơ mà đau quá cười chắc không đẹp lắm, cảm giác môi mình méo xệch.

- Em không sao rồi mà. Em khỏe rồi, chị đừng lo nữa...

Chị vẫn khóc, dường như từ tối đến giờ, chị phải dồn nén quá nhiều. Mình không biết nói gì nữa, khẽ ôm chị vào lòng, đến giờ nghĩ lại chẳng hiểu sao lúc đó mình có can đảm làm như thế.

Chị ngồi yên trong lòng mình, để im ỉnh ôm, không phản ứng gì cả. Thỉnh thoảng đôi vai nhỏ nhắn lại run lên bần bật, kèm theo là những tiếng nấc nghẹn. Mình lặng lẽ với tay lấy miếng khăn giấy, thấm nước mắt cho chị, rồi lại ngồi im, vẫn để chị tựa vào người mình, tay vẫn quàng nhẹ qua eo chị. Nước mắt chị rơi ướt đầm ngực áo mình, ấm...nóng...

Mình hiểu khi con gái khóc, càng dỗ sẽ càng khiến họ thương tâm, lại càng khóc nhiều hơn, nên mình chọn giải pháp im lặng. Để yên cho chị trút hết nỗi buồn, rồi chị sẽ nguôi thôi...

Hai người ngồi như thế thật lâu, mình không thể với tay đến cái dt nên không biết được thời gian, chỉ cảm thấy rất rất lâu, chị mới dần nín. Hành động đầu tiên của chị là chợt nhoài ra khỏi người mình, sau đó bèn lên chùi chùi mắt, miệng lí nhí:

- T đói chưa? Chị có nấu cháo, múc cho T ăn nghen!

- Ừm...

Chị nhắc mình mới nhớ, cái bụng đang sôi ùng ục, từ chiều giờ đã ăn gì đâu, ngoại trừ cục gạch và một số cú đâm đá của thằng nông dân, không biết giờ này nó ra sao rồi, đang ở nhà hay trong bệnh viện

Cháo chị nấu rất ngon, thịt băm mềm mềm dai dai lại ngọt, mình quất hắt hai tô tổ bố

Chị ngồi kế bên, thấy mình ăn như hổ báo nên cứ nhắc chừng:

- Ăn từ từ thôi, nóng lắm đó..

- Ừm, em biết rồi mà. Ngon ghê!

Ăn xong, mình chợt nhớ ra một chuyện quan trọng.

- Ba mẹ về chưa chị?

- Về rồi, hồi 9h mấy..

- Ax, hai người có la gì không?

- Không có. T bị vậy lo còn không hết, sao la được. Dì dượng lo lắm, lên gặp trực tiếp bác sĩ chữa trị cho T để hỏi. Nghe bảo không sao, hai người mới yên tâm ngủ đó.

Mình thở phào nhẹ nhõm, giờ chỉ phải lo tìm lí do, phòng khi ba mẹ hỏi còn biết mà trả lời thôi.

- Ba mẹ có hỏi em bị gì không?

- Có, chị nói T chạy xe bị ta tông, rồi ta chạy mất.

Ax, chị nói dối giùm mình luôn, lí do cũng chuẩn quá rồi, đỡ phải lo

- Bác sĩ nói cườm tay trái của T bị rạn xương, đầu phải may 9 mũi, mất máu nhiều, chấn thương phần mềm nữa...

- Ủm...

- T làm gì mà kinh khủng vậy? Nói chị nghe đi, đừng có giấu...

Chị nhìn mình ái ngại, sự quan tâm lộ rõ trong mắt...

"Lo cho em vì có tình cảm với em, hay vì xem em như là một thằng em trai vậy chị ơi...?!!

"

Mình im lặng suy nghĩ một lúc lâu. Máy ghi âm vỡ nát rồi, bằng chứng không còn, nói ra chị có tin mình không đây? Mà không nói thì mình lại sợ, nó điên lên sẽ nhằm vào chị làm bậy, lúc đó mình có hối cũng đã quá muộn.

- Anh Quang đánh T đúng không?

- Hả? Chị chợt buông một câu làm mình choáng váng, giật mình hỏi lại. Chị đang thử mình sao?

Mình nhìn chị, lúc này chị cũng đang chăm chú nhìn mình, không chút lảng tránh. Đường như chị đang tìm sự thật trong mắt mình..

- Chị đoán đúng rồi phải không?

Chị lập lại, giọng run run.

- Ủm...

Im lặng thật lâu...

Chị hít sâu một hơi như để lấy thêm can đảm, rồi nói khẽ:

- T kể cho chị nghe hết mọi chuyện đi. Chị muốn biết!

Mình trầm ngâm sắp xếp lại câu chuyện, rồi chậm rãi thuật toàn bộ sự việc cho chị nghe. Đương nhiên, những đoạn mình xuống tay với nó đều được tua nhanh, chỉ kể những lúc nó đập mình, đặc biệt nhấn mạnh đoạn nó phang đá vào mặt vào đầu mình, mình hào phóng lên án nó đập đá vào đầu mình cả chục cái, miệng còn gầm lên đòi giết cả chị lẫn em

Chị nghe mà gương mặt trở nên thẫn thờ, nhất là những đoạn mình diễn tả thật chi tiết cảnh nó dần mình, chị lại nhìn mình bằng ánh mắt đau xót, tay chị nắm chặt tay mình.

- Nếu chị không tin, mai em sẽ ra đó đem cái máy ghi âm bể nát đó về cho chị xem.

Kể xong, mình chốt thêm một câu, phải

"rèn sắt ngay khi còn nóng

"

Chị đưa tay sờ nhẹ mặt mình, mắt chị long lanh, chị lại khóc nữa rồi... Haizzz, con gái mít ướt thật...

- Không cần đâu. Chị tin T mà! Tại chị hết, quen người không ra gì, báo hại T vì lo cho chị mà bị vậy..hix...hix...

Nói đến đây, chị lại òa lên khóc

Mình lại ôm chị vào lòng...cảm giác xúc động vô cùng mãnh liệt. Mọi thứ mình làm, những điều mình phải trả giá vì tình yêu dành cho chị, mình không hối tiếc... Không cần biết ngày mai ra sao, chỉ cần giây phút này được ôm chị vào lòng, được chị khóc vì mình, đã quá mãn nguyện rồi... Mấy hôm nay bị cái đầu và cái tay củ hành quá, update chậm mất 3 ngày. Bữa nay mình sẽ gom lại một số sự kiện tiêu biểu review gói gọn trong chap này.

Trừ hôm đầu tiên ở bệnh viện về được ngủ cùng chị, mấy ngày qua do chị đã yên tâm về tình trạng sức khỏe của mình nên đã về phòng riêng, mình lại trở về với kiếp lính phòng không đêm bắn máy bay một mình, hơi tiếc vì điều đó .

Chắc các thím sẽ ngạc nhiên vì tại sao tối đó ba mẹ mình đã về nhà rồi, mà chị vẫn dám qua ngủ cùng mình. Thật ra là thế này, phòng mình và phòng chị chung một vách và đều có 2 cửa, một cửa chính nằm cạnh cầu thang, cửa còn lại ở cuối phòng dẫn ra toilet chung cũng ở trên lầu. Toilet này được xây riêng cho người ở trên lầu sử dụng, nên muốn vào toilet chỉ có con đường duy nhất là đi vào phòng mình hoặc phòng chị. Thế nên chỉ cần mình và chị đều khóa trái cửa phòng lại, rồi mở cửa hậu vòng qua toilet thì có trời mới biết mình và chị ngủ cùng một phòng .

Các thím cũng đừng nghĩ bậy bạ gì về đêm đó nhé, không có gì xảy ra cả. Mình đuối như trái chuối, nằm xụi lơ, lại còn sốt cao, báo hại chị chăm mình cả đêm. Có bệnh + thương tích mới thấy sức khỏe quý báu thế nào các thím ợ, đúng là ngàn vàng không thể đánh đổi. Cơ mà ngàn vàng mình không cần, nhưng chị thì mình sẵn sàng đổi tất cả để có .

Sau hôm đó thằng Quang có đt cho chị, chẳng biết nó gọi về từ địa ngục hay bệnh viện, nhưng chị không nghe máy. Gọi mãi không được nó chuyển sang bài nhắn tin, có lẽ với cái đầu cáo già của nó cũng hiểu được mình sẽ nói những gì với chị, nên nó chẳng đá động gì đến mình cả, ra vẻ cao thượng lắm. Nó chỉ gửi cho chị một tn ngắn

"Anh biết em đã nghe những điều không tốt về anh, nhưng mọi chuyện không như em nghĩ đâu. Con người anh thế nào em hiểu rõ mà, đúng không?"

"

Chị xem tn của nó, ngồi cắn môi thờ người ra một lúc. Mình cũng chẳng nói gì cả, những gì cần nói mình đã nói hết rồi, tin hay không tùy ở chị vậy. Đôi khi nói nhiều không phải là cách hay, có thể khiến chị thay đổi suy nghĩ về mình. Nhưng để đề phòng bất trắc, mình đã đt cho Thanh sida, nhờ nó chạy ra

"bãi chiến trường

" tìm cái máy ghi âm về giùm mình, quan trọng là thẻ nhớ. Chẳng hiểu sao mình lại có thể quên một chuyện sơ đẳng đến vậy, chắc lúc đó máu xông lên não, ngu người cmnr .

Nghe chuyện, Thanh sida tức tốc vọt ra đó tìm máy ghi âm, tất nhiên không quên sạc ỉnh một trận vì tội đơn thương độc mã hành động mà không rủ nó. Biết sao được, hôm ấy vì sợ đi đông sẽ bứt dây động rừng, nên mình đành đi một mình, hi vọng thằng nông dân bớt cảnh giác dễ làm ăn hơn. Không phải trẻ trâu hoặc có máu anh hùng đâu nhé các thím .

Sau cả tiếng đồng hồ lùng sục khắp con hẻm, Thanh sida đt báo mình biết nó không tìm được cái máy, chỉ còn vương vãi một vài mảnh vỡ vô dụng ở đó thôi. Thằng Quang lại đi trước mình một bước, tiêu hủy vật chứng rồi. Giờ điều mình có thể làm là cầu mong chị đừng tin lời đường mật của nó thôi.

Thật may, chị thông minh và bản lĩnh hơn mình nghĩ. Sau tn đó của nó, chị vẫn bình thường như không có chuyện gì, và cũng không hề trả lời nó. Đến tận bây giờ, hàng ngày nó vẫn nt cho chị đều đặn, sáng 1 tin, chiều 1 tin, tối lại thêm một tin chúc ngủ ngon. Nội dung các tn của nó cũng chẳng có gì quan trọng, chủ yếu là chúc chị vui vẻ và nhắc nhở chị ăn uống đúng giờ, giữ gìn sức khỏe. Tuyệt nhiên không hề nhắc đến chuyện cũ, và cũng không đòi gặp chị, mình đoán chắc cái mặt nó bây giờ không thua gì Hà Bá, dám hẹn chị mới lạ .

Tn nó gửi đến chị vẫn đọc, còn đưa ỉnh xem, nhưng đều không trả lời nó một lần nào. Mình có cảm giác, dường như chị đang muốn ỉnh thấy chị không hề giấu diếm mình điều gì. Phải thế không nhĩ? Hay mình CDSHT cmnr .

Chị xinh nhưng mình nghĩ không đến mức hot girl chân dài để thằng Quang phải nhọc công, phí nhiều thời gian săn đón, tán tỉnh hạ mình đến thế. Có thể nó đang rất quyết tâm tán cho bằng được chị, để chà đạp chị trả thù mình. Nghĩ đến điều này, mình gai cả người, thật sự lo sợ... Mình bị sao cũng không quan trọng, nhưng chị mà có chuyện gì, mình chẳng biết thế nào nữa. Có khi mình điên lên đâm chết cmn, rồi tử hình cũng mặc .

8. Chương 8

Nhưng đó là khi nào nó hại chị, dồn mình đến bước đường cùng. Còn hiện giờ mình và chị vẫn yên ổn, chị ngày ngày vẫn đi làm, mình thì nằm nhà dưỡng thương + sốt li bì. Lâu lâu khỏe tí lại lượn vào voz, xong lại ăn ngủ. Lúc đầu chị định xin chị Ánh tạm nghỉ vài hôm để ở nhà chăm sóc ình, nhưng mẹ mình không cho. Chị nghỉ nhiều rồi, tiệm chị Ánh lại đông khách, mẹ sợ phiền lòng chị Ánh thì không tốt cho chị. Cuối cùng, mẹ phải xin nghỉ làm để lo ình, mặc mình ngăn cản cách mấy cũng không được, đành chịu.

Mình không phải dạng trẻ trâu ham mê đánh nhau, thích bạo lực. Mình thật sự không thích va chạm, dính líu đến công an, tù tội, xem các thớt về cuộc sống trong tù ngán lắm các thím ợ. Nên sẽ không có chuyện mình kéo bạn bè, hoặc lập hội như các thím bảo để đi hỗn chiến với bọn nó. Mình càng không muốn liên lụy đến người khác, chuyện mình thì mình sẽ cố tự giải quyết, khi nào nó ép mình đến đường cùng, lúc đó sẽ tính. Nhưng cũng xin cảm tạ tình thân tương thân tương ái, lá rách đùm lá nát của các thím .

Ôn trời, mấy hôm nay chị đi làm đều không xảy ra chuyện gì. Thằng nông dân vẫn chưa thấy xuất hiện, ngoại trừ việc vẫn nt đều đều cho chị. Mình hết sốt rồi, tình hình sức khỏe khá ổn, vết thương đang hồi phục khá nhanh, hi vọng 1, 2 tuần nữa sẽ lại khỏe như vâm để chở chị đi chơi .

Chiều chị thường về khá sớm, có lẽ chị Ánh cũng biết tình trạng của mình, và chị tỏ ra lo lắng hay sao ấy, nên luôn được chị Ánh cho về sớm hơn thường lệ. Tầm 4h hơn chị đã có mặt ở nhà, việc đầu tiên chị làm là lên phòng xem mình thế nào, sau đó xuống bếp nấu cơm, ăn cơm xong lại vào phòng mình. Hai người ngồi nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, khuya mình đói hay không đói chị không cần biết, luôn chạy đi mua đồ ăn về bắt mình ăn. Chị bảo ăn nhiều au khỏe, để còn xem phim và chở chị đi chơi, mình nghe mà thâm ước trở thành Thánh Gióng sức trâu ăn xong vươn vai khỏe ngay .

Và đặc biệt một điều, mỗi tối trước khi về phòng ngủ, chị đều hôn mình một cái vào má . Lần đầu là mình đòi, nhưng vài hôm nay thì chị tự nguyện. Theo chị nói thì đó là

”nụ hôn thần chết

” giúp ình mau về cõi vĩnh hằng. Ước gì

”thần chết

” hôn ngay vào môi mình, hút cmn hồn mình đi mình cũng chịu, chết vì gái là cái chết quá êm ái, lại vô cùng tê tái .

Chị luôn đối xử với mình rất rất tốt, cực kì quan tâm mình. Mình cảm nhận được điều đó, nhưng mình không biết những cái đó nói lên điều gì. Là chị thương mình nên lo ình như em trai? Hay chị có tình cảm với mình? Người trong cuộc thường không sáng suốt, hi vọng các thím đèn trời soi sáng ình. Trước giờ tự hào hiểu tâm lý con gái, nhưng giờ yêu chị quá, mình lú cmnr. Hôm nay trời âm u cả ngày, mát mẻ thích vải, thỉnh thoảng lại có vài trận mưa rào tí rồi tạnh ngay. Mình chả làm gì, cứ xem phim rồi ăn, ăn xong lăn ra ngủ. Tính ra bệnh cũng có cái lợi, nhưng mà ở nhà suốt ngày thế này cũng cảm thấy hơi gò bó, đã 4 ngày rồi mình chưa bước chân ra khỏi nhà..

Trưa khoảng gần 3h, Thanh sida ghé thăm, đồng thời đem đến ình một số tin tức khá hot. Cơ mà thằng này đi thăm bệnh nhưng chả có tí lòng thành nào, đi tay không lại mới kinh. Đã vậy nó còn lục lọi tủ lạnh chén sạch chả lụa, xúc xích, một đồng ổi xoài + hộp sữa tươi, có thằng bạn quý hóa vài lú.

Ăn uống no nê, nó nằm ườn ra, báo ình rằng theo nguồn tin mật nó lượn lặt được, thì thằng Quang thương tích te tua tới tã không kém gì mình, phải nằm viện mất 2 hôm, vừa xuất viện về nhà vào hôm qua. Nói đến đây, nó bật ngón tay cái về phía mình.

- Công nhận mày trâu vải đ*í thiệt, tao nghe nói nó hồi trước học võ cũng mấy năm trời, mà giờ bị mày nện liệt giường luôn. Mày đúng là

”cao thủ nằm trong lá ủ

”..

Nghe nó khen, mình cũng sướng sướng, phải nói hôm đó phang thằng nông dân đã tay kinh khủng. Nhưng mà chợt nhìn lại cơ thể tàn tạ của mình lúc này, cái sự sung sướng đó liền tan biến.

Mình hỏi nó:

- Sao mày biết?
- Có chuyện gì mà tao không biết? Khả năng của tao, mày còn chưa hiểu sao?

Nó nằm bật gân ra bộ salon, nhịp giò như rụng mắt. Điều bộ cà sóc nhìn buồn cười vãi.

- Ồ, ờ... khả năng chém gió của mày thì tao hiểu quá rồi. Nói lẹ đi, nhảm quá!

Nó nhe răng cười nham nhở:

- Điều tra cực lắm nhen ku, không dễ đâu à!
- Ồ, nói lẹ giùm cái đi. Gần 4h rồi, chị tao sắp về rồi đó.
- Vậy hả? Càng tốt, lâu lắm không gặp chị Diễm, tao cũng thấy nhớ nhớ!

Mình trợn mắt nhìn nó:

- Chị của tao, không tới lượt mày nhớ đâu ku. Nói lẹ đi, móa đang lo mà cứ cù nhây hoài.

Thanh sida ngồi dậy, làm bộ mặt nghiêm túc:

- Mày còn nhớ anh Sang, anh họ của tao không?

À, thằng Sang này thì mình có gặp vài lần. Nó hơn mình vài tuổi, thuộc về thành phần bất hảo tại địa phương, suốt ngày ăn chơi lêu lổng. Nghe Thanh sida kể thì thằng này đã từng ngồi tù vài lần, chủ yếu vì tội ăn cắp vặt (mình gọi anh Sang của Thanh sida là thằng vì căn bản mình không nể, lớn hơn mình mà nhân cách không ra gì mình đều gọi là thằng hết).

Giờ nghe nó nhắc tới, mình chợt thấy hơi lo.

- Ồ, nhớ. Rồi sao? Nó thì liên quan gì?

Thanh sida nhịp giò:

- Ồ, không liên quan gì. Nhưng ổng có biết thằng Quang.
- Vậy hả? Chuyện thằng Quang là nó kể ày nghe à?
- Ồ.
- Kể gì, nói hết tao nghe coi.

Thanh sida trầm ngâm nhìn mình, mặt nó bỗng trở nên trầm trọng:

- Toàn tin xấu. Tao tính không kể mày nghe, mắt công mày lo lắng! Nhưng mà nghĩ lại thấy không ổn, phải ày biết để còn chuẩn bị đối phó, kéo bọn nó úp sọt thì bỏ búa.
- Ủ, mày nói đi. Tao chuẩn bị tinh thần rồi. Chưa nghe nó nói gì, nhưng cái kiểu rào trước đón sau này của nó càng khiến mình lo hơn.
- Haizzz... Như lời anh Sang nói thì thằng Quang này thuộc dạng tiểu nhân, có thù tất báo. Trước giờ nó chơi chưa bao giờ bị thiệt thòi, đâm chém đã từng. Có lần đụng độ thằng tình địch thuộc dạng có số má, cứng cựa, nó thuê luôn giang hồ xử thằng kia. Kì đó nó suýt bị truy tố, may mà ông già nó có tiền, lại quen biết rộng, chạy thoát sao đó mới thoát tội. Thằng Quang chơi rất khôn, toàn kiểu ném đá giấu tay, ra đường lúc nào cũng mang giày lịch sự, ăn nói đàng hoàng, nên rất ít ai biết bản chất thật của nó. Ông anh tao nhờ quen biết một số tay anh chị nên mới nghe nói sơ sơ về nó vậy thôi.

Nghe nó kể mà mình thật sự thấy lo. Kiểu này giông bão sắp ập xuống đầu mình rồi, mấy ngày qua cuộc sống thật yên bình khiến mình có phần mất cảnh giác. Chẳng lẽ trước cơn bão thì không gian luôn yên ắng, đây là chân lí bất di bất dịch sao?

- Tao thấy sắp tới mày nên ở nhà, đừng có ra đường. Tạm thời vậy đi cho an toàn, tao nhờ anh Sang rồi, nếu có tin gì mới ổng sẽ báo ngay, rồi tụi mình tính. Đừng lo quá!

Có lẽ thấy sự bất an của mình, Thanh sida an ủi.

- Ủ, tao biết rồi. Giờ bị vậy cũng đi đâu được.

Mình đáp mà chả biết đang nói gì. Lúc này, đầu mình tràn ngập sự lo lắng.

- Trễ rồi, tao về nhen. Nhớ ở nhà đừng đi đâu nhen mày! Chờ tin của tao.

Thanh sida đứng dậy đi về, để lại mình và mớ thông tin bom tấn nó vừa bỏ quên trong đầu mình.

4h30, chị về đến nhà, thấy mình ngồi thần thờ ở salon liền hỏi:

- Làm gì ngồi buồn vậy T? Bệnh nữa hả?

Vừa hỏi chị vừa đưa tay sờ trán mình.

- Ủa, mát mà. Làm chị hết hồn, T sao vậy?

Không thấy mình phản ứng gì, chị hỏi tiếp.

- Có gì đâu, tự nhiên em thấy hơi mệt, chắc tại ít vận động.

Mình uể oải trả lời.

Chị cười khê:

- Vậy mà làm chị hết hồn. Vết thương chưa lành mà, chờ khỏi hẳn rồi tha hồ vận động, có sao đâu.

- Ủm..

- Thôi, chị đi nấu cơm. T coi tv đi hén!

Chị xuống bếp nấu nướng rồi, mình mới leo lên phòng nằm suy nghĩ lung tung. Thăng Quang xem ra khó chơi và nguy hiểm hơn mình tưởng, đúng phải đá tảng rồi. Nói mình không sợ là nói dối, mình cũng sợ, chuyện đâm chém xử theo kiểu giang hồ sao không sợ được, liên quan đến tính mạng con người mà. Nhưng mình lo nhất là chị, chẳng may thăng cờ hó kia tán chị mãi không được, nó điên lên thuê người làm nhục chị thì sẽ ra sao đây? Mình không dám nghĩ nữa... Hay là báo công an? Cũng không được, bằng chứng vật chứng chẳng có, chuyện lại chưa xảy ra, ai mà tin. Hơn nữa các chú công an phường mình chả tin nổi, sẽ nhiệt tình giúp đỡ mình sao? Không thể nào.

Nằm nghĩ mãi không ra cách gì, chị lên gọi mình xuống ăn cơm. Mới đó đã gần 7h tối rồi, nhanh thật, thảo nào óc mình nóng muốn sôi lên, vận động não quá mức liệu có bị tâm thần không nhỉ?

Mình ăn tô, vì tay đau không cầm chén cơm được. Cả bữa cơm lặng lẽ ăn, ba mẹ hỏi gì cũng chỉ ậm ừ cho qua chuyện, chẳng còn tâm trí để mà nghĩ đến những chuyện khác.

Ăn xong mình leo lên lầu, ra ban công ngồi. Một lúc sau thì chị lên, lặng lẽ lại ghé đá ngồi cạnh mình.

- T vừa khỏi bệnh đó, ra đây ngồi coi chừng trúng gió..

Giọng chị quan tâm.

- Em khỏi hẳn rồi. Thần gió nào mà đánh trúng em cho nổi.

Mình cố tỏ ra bình thường, nói đùa với chị. Không thể cho chị biết chuyện này được, chị có quá nhiều chuyện để lo lắng rồi. Hơn nữa chị có biết cũng không giải quyết được gì, mệt mỏi thêm thôi.

- Khỏe dữ há! Không biết mấy bữa trước ai nằm một đồng rên hừ hừ vậy ta!

Chị trề môi.

- He he, lúc đó yếu trong người mới vậy thôi. Giờ không có cửa đâu!

Mình cười hắc hắc. Không hiểu sao nói chuyện cùng chị thì bao nhiêu nỗi lo lắng phiền muộn của mình đều bốc hơi đi mất.

Chị đứng dậy, đi lại tựa sát người vào ban công.

- Trăng sáng đẹp quá T hén!

Công nhận đêm nay trăng sáng thật, đến rằm chưa nhỉ? Mình ít khi coi lịch nên chỉ biết ngày tây thôi, âm lịch không để ý lắm.

Ánh trăng sáng vàng vạc soi lên người chị, những tia sáng vàng vọt yếu ớt như người họa sĩ tài hoa làm rất tốt việc khắc họa nên hình ảnh một cô gái đẹp dưới trăng. Đêm nay chị mặc bộ váy liền thân màu tím nhạt, mái tóc đen óng xòa tung ra trên vai, bay lất phất theo từng cơn gió nhẹ... hòa cùng ánh sáng huyền hoặc được vàng trắng mang đến, chị đẹp lạ lùng... nét đẹp có chút gì đó ma mị, giống như hồ ly vậy... ừm... một nàng hồ ly ngây thơ... (nếu các thím có từng xem phim

"bạn gái tôi là hồ ly

", thì khung cảnh mình đang nhìn thấy bây giờ giống như lúc nàng gumiho khoe 9 cái đuôi của mình dưới trăng vậy, mình ít xem nhưng có lần tình cờ mở tv thấy được khúc này).

Khi trước vẻ đẹp của chị mang chút ngây thơ, mong manh, gần đây có lẽ lên nhà mình ở, lại được mẹ mình chăm chút, chị dần dần trở thành một tiểu thư đài các. Dù chị không cố tình tỏ ra như vậy, chị cũng chẳng hề thay đổi, tính cách vẫn như trước, không se sua chưng diện, chị vẫn là chị thôi nhưng mình tin bây giờ ai nhìn thấy chị cũng sẽ có ý nghĩ giống mình. Có lẽ chỉ có chị là không nhận ra sự đổi khác của mình...

Chị như một nàng công chúa nhỏ xinh xắn, ngây thơ đang khiêu vũ, múa hát dưới ánh trăng. Còn mình là gã chần chừ nghèo hèn rách nát khao khát trèo cao, luôn mơ ước có được tình yêu của nàng công chúa...

Khung cảnh như mộng như ảo trước mắt khiến mình chợt trở nên ngơ ngẩn, cứ ngồi thừ người ra nhìn ngắm chị. Đầu óc mình chệnh choáng mụ mị, chẳng còn nghĩ được gì nữa, bao nỗi lo cũng biến mất.

Lúc này,

"nàng công chúa hồ ly

" chợt quay mặt lại cười với mình, nụ cười sáng như ánh trăng rằm..

- T làm gì ngồi đó im re vậy? Lại đây nè, trăng đẹp lắm!

Mình ngu người cmnr, gật đầu như cái máy, bật dậy chạy lại đứng sát bên chị.

Tóc chị bị gió thổi tung bay, chạm vào mặt mình, cảm giác thật êm ái. Mình nhắm mắt lại, mũi hinh lên hết sức có thể chỉ để ngửi, tóc chị thơm thật..

Chợt mái tóc đó biến mất, mình vội mở mắt ra. Chị đang vén tóc nhìn mình cười duyên.

- T nhắm mắt chi vậy? Tóc chị làm T khó chịu hả?

- O...đâu có...tóc chị thơm quá à!

- Hi hi, thiệt hôn?! Chị chưa gội đầu mà thơm gì.. - Ax, sao em nghe thơm thật mà! Chị ở dơ quá, sao không gội đi?

- Hứ, 2 ngày chị mới dám gội một lần, gội nhiều quá mau hư tóc lắm đó!

Chị chun mũi.

- Xì, ở dơ nói đại đi, bày đặt bào chữa..

Mình cố tình trêu chị.

Chị mỉm cười, liếc mình một cái rồi thôi. Chị là vậy, chưa bao giờ hơn thua với mình bất cứ điều gì.

Đứng gần chị mà tim mình cứ nhảy lừng tưng trong ngực, mệt tim quá các thím ợ! Ở người chị toát ra mùi hương thoang thoảng rất dễ chịu, không phải mùi nước hoa hay sữa tắm gì cả. Mùi hương rất lạ, mình nghe nói mỗi cô gái đều có mùi cơ thể riêng, không biết đây có phải mùi hương cơ thể chị không? Trước giờ quen gái cũng nhiều, nhưng mình chưa từng có cảm nhận này.

Nhìn ngang chị thật xinh, mình ngắm mãi ngắm mãi vẫn chẳng thấy thỏa mãn. Không biết chị xinh thật, hay mình yêu quá nên lú cmnr, mình hứa sau này có dịp sẽ up hình chị lên cho các thím xem để thẩm định hộ mình.

Chợt chị quay sang nhìn mình, làm mình hết hồn vội ngoảnh đi chỗ khác.

- Làm gì nhìn chị ghê vậy?

- Có đâu...

- Hứ, mới thấy rõ ràng mà còn chối. Khai mau!

- Ờ...

- Không ờ gì hết, nói mau!

- Tại chị đẹp quá, nên em thích nhìn! Được chưa?

Mình nói mà không dám nhìn chị.

Chị cũng đột nhiên im lặng, không hạch hỏi gì nữa. Chẳng lẽ mình phạm sai lầm rồi?

Chờ mãi không nghe chị nói gì, mình len lén nhìn sang, rụt rè hỏi:

- Chị giận em hả?

Chị không đáp, chỉ khẽ lắc đầu, mái tóc đen dài lại được dịp bay nhẹ theo làn gió.

- Chứ sao tự nhiên im re vậy?

Mình hỏi tiếp.

Chị đưa tay vén tóc, không biết từ khi nào làn da trắng nõn của chị đã ửng hồng lên.

- Tại... tự nhiên T khen làm chị mắc cỡ...!!

- Ax...làm em hết hồn!

- Hi...hi..

Chị lỏn lỏn cười, mình nhìn mà bỗng muốn hôn chị một cái quá! Đêm nay trăng thanh gió mát, được ôm cô gái xinh xắn dịu dàng như chị vào lòng mà hôn, còn gì tuyệt vời bằng...chết cũng không uống kiếp người...

Nhưng nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác. Tất nhiên, mình không dám rồi, chỉ mơ tưởng vậy thôi.

- Lúc chiều T có chuyện gì vậy?

Chị đột nhiên hỏi. Thật là... mình đã cố quên, đang vui vẻ chị lại nhắc tới làm gì không biết.

Mình cười:

- Đâu có gì.

- Xạo quá, chị không dễ gạt đâu! Nói chị nghe đi.

- Không có gì thật mà! Tự dưng em nghĩ đến thằng Quang, nên thấy lo lo vậy thôi à.

Mình không thể cho chị biết được.

Chị nhìn mình khá lâu, như để biết mình đang nói thật hay nói dối chị. Có lẽ không tìm được gì, chị cười nhẹ.

- Chuyện qua rồi mà, chắc không có gì xảy ra nữa đâu. T đừng lo nữa!

- Ủm... nhưng chị đi làm nhớ cẩn thận nhen! Thấy có người lạ hay gì đó bất thường thì đt cho e liền, hoặc la lên ọi người nghe nhen.

- Gì ghê vậy T?

Chị nhìn mình, tỏ ra sợ hãi.

Mình cười, trấn an chị: - Em dặn chị đề phòng vậy thôi. Chứ cũng không có gì đâu, mà chị nhớ lời em nhen!

- Ủm.. có gì chị đt T liền hén! Mà T có ra không đó?!

- Ra sao không? Chị đt là em chạy ra liền.

- Chạy ra rồi sao nữa? Năn nỉ ta hả hi hi... chứ tay T vậy, đánh lại ai...

Chị cười trêu mình.

- Còn lâu, em chỉ cần một tay là xử đẹp hết tụi nó.

Mình huơ mạnh cánh tay lạnh lặn còn lại, miệng sùi bọt mép hùng hổ.

Chị cười tít mắt, đưa tay đánh nhẹ vào má mình, xong lại cười tiếp. Chắc nghe mình chém bão kinh quá, chị không thấu.

Đứng ngẩn trắng thêm một lúc nữa, cũng đã khuya nên chị đi ngủ. Trước khi đi vào, chị lại hôn nhẹ một cái lên má mình...

- Khi nào T lành hẳn, chị không hôn nữa đâu nha! Còn để dành cho chồng chị sau này nữa.

Hôn mình xong, chị cười nói.

- Chài, hôn có mấy cái làm như quý báu lắm vậy!

- Chứ sao... Trước giờ chưa hôn ai đâu đó..

- Ax, thiệt hả?

- Hứ, bộ tưởng chị dễ dãi lắm hả, gặp ai cũng hôn sao?

Chị chu môi, làm mặt giận.

Mình vội giả lả:

- Đâu cóooo... Tại em nghĩ trước giờ chị cũng phải quen một vài người rồi chứ.

- Ủ thì có quen, nhưng hôn thì không có.

- Hơ...vậy mà mấy thằng đó cũng chịu được hả?

- Không chịu được cũng phải chịu he he... thôi chị ngủ nha, T ngủ ngon!

Chị cười lém lỉnh, rồi đi vào.

Lúc này chả biết ma xui quỷ khiến thế nào, mình bỗng gọi giật:

- Chị... khoan đã...

- Gì nữa nè?

Chị dừng lại nhìn mình.

- Em nói cái này, không được thì thôi, chị đừng giận em nhen!

Mình ngập ngừng.

Chị chu môi, lắc đầu:

- Hông biết, chưa nghe sao biết giận hay không được, nói rồi mới biết.

- Ax... đi mà! Vậy sao em dám nói...

- Xí, định nói bậy gì phải không?

- Không phải... mà chị hứa đi, em mới nói được..

- Gì mà mờ ám quá vậy?

Chị tròn mắt nhìn mình đầy vẻ nghi ngờ.

- Chị hứa đi!

Mình nói nhỏ xiu, đôi môi không hiểu sao chợt trở nên khô khốc.

- Ừm...hứa! Rồi đó, nói lẹ chị còn ngủ nữa.

Mình gãi đầu, lời tới miệng rồi mà ẻo dám nói, cứ gãi riết, một hồi cái đầu bù lên như ổ quạ.

- Không nói chị đi ngủ nghen!

Chị cười duyên, đi vô trong.

- Ax... cho em hôn chị một cái được không?

Đang bước vào, chân chị bỗng khựng lại. Sau đó chị xoay lại nhìn mình, mặt tràn đầy sự kinh ngạc.

- Hả? T vừa nói gì?

- Chị... cho em hôn chị một cái hén!

9. Chương 9

Mình liếm đôi môi khô khốc, miệng nuốt nước bọt đánh ực, cố ra vẻ bình tĩnh, thật ra tim đang đánh lô tô ầm ầm muốn vỡ lồng ngực.

Mặt chị lại đỏ lên, nhìn mình một lúc, rồi nói thật nhỏ, mình phải lắng tai lắm mới nghe được:

- Tự nhiên... đòi hôn chị vậy...?

- Không biết nữa. Chắc tại tối nay nhìn chị dễ thương quá nên... Mà em hôn vào má thôi à, có gì đâu.

Mình lấy lại sự bình tĩnh, miệng cũng dần hoạt bát trở lại.

Chị lắc đầu, mặt vẫn còn đỏ:

- Thôi, tự nhiên hôn chị, kì lắm! Không được đâu...

Nói xong chị đi vô nhà, làm mình thật hụt hẫng.

- Kì gì, hứ... chị hôn em được. Em hôn chị thì kì, lạ lùng!

Mình cố vớt vát, nói với theo.

Lúc này chị đã đi vào nhà rồi, chẳng biết có kịp nghe câu cuối của mình không. Mình chán quá vẫn đứng ngoài ban công một mình, khuya gió lạnh teo cả tờ rym, này giờ có chị ấm áp bao nhiêu, giờ lại lạnh bấy nhiêu.

Đứng một hồi chịu hết thấu, mình lọt tọt mò vô phòng, nhưng vừa đi chưa đến cửa thì gặp chị bước ra. Chị có vẻ ngại ngùng nhìn nhìn mình. Mình thì vẫn còn quê chuyện khi này, nên cũng không dám nhìn chị.

Chị bước lại gần mình, kêu khẽ:

- T...

- Hả?

- Hôn vào má thôi phải không?

Chị hỏi nhẹ qua hơi thở.

Mình có nghe lầm không vậy, chẳng lẽ chị nghĩ lại, muốn inh hôn? Mình vội gạt đầu, miệng ừ lia lia như sợ chị đổi ý.

Chị cắn nhẹ đôi môi đỏ hồng, lúc này do chị xấu hổ, nó lại càng đỏ ửng lên, hấp dẫn kinh khủng.

- T hôn đi. Hôn má thôi ghen, hôn chỗ khác chị giận T luôn đó!

Ôi trời, nghe chị nói như sét đánh ngay tờ rym, chết mình rồi...

Mình đơ mắt mấy giây, rồi bước đến gần chị, miệng không ngừng nuốt nước bọt khan. Chưa khi nào mình hồi hộp như lúc này, cảm giác máu dồn lên mặt, nóng hết người. Phải hôn gấp thôi, không may chị đổi ý hoặc mình bị lên huyết áp thì bỏ mợ.

Lúc này chị khẽ nghiêng mặt, đưa má bên trái trắng mịn không chút phấn kem về phía mình. Mắt chị nhắm hờ, chắc không dám nhìn cái mặt dê già đang nhảy lên be be của mình.

Mình nín thở, cúi sát vào mặt chị, ịn chằm chằm cặp môi loa kèn của mình vào má chị, từ nhẹ cho đến mạnh dần. Tay mình đưa ra ôm vai chị, giữ cho chị khỏi té vì

"nụ hôn thần chú"

"với lực đạo mãnh liệt của mình.

- Chóc..chóc..

Mình chỉ định hôn chị một cái như đã hứa thôi, nhưng không hiểu sao tự dưng bệnh nghề nghiệp lại bộc phát, thế là hôn 1...2...3 cái từ má chị dần dần tiến đến gần đôi môi đỏ hồng..

Đang định áp cặp môi loa kèn của mình vào môi chị luôn, chợt chị đẩy mình ra.

Mình cũng dần tỉnh lại từ cơn hưng bất tử, chẳng kịp nói gì thì chị đã chạy vào phòng đóng cửa lại.

Giờ ngồi review cho các thím mà môi mình vẫn còn cảm giác mềm mại, láng mịn của làn da chị mang đến. Người cứ lâng lâng như phê thuốc... Đêm nay chắc mình mất ngủ quá, người cứ bay bay thế này sao nằm yên được đây...

Vừa nt cho chị, không thấy trả lời. Chẳng biết chị có giận mình không... Thời tiết thật lạ lùng, mấy hôm trước còn âm u lạnh lẽo, bữa nay chợt nắng chang chang, nắng đến cháy da, nóng dã man con ngan. Mình nằm trong phòng mà như ở lò thiêu, chịu hết xiết phải bật máy lạnh lên. Mình bị viêm mũi dị ứng trường kỳ các thím ợ, chữa lâu rồi vẫn không khỏi, cứ mở máy lạnh một lúc là bắt đầu hắt xì, sịt sịt... nên mình rất hạn chế. Nằm phòng lạnh từ trưa đến chiều, giờ người cứ nóng hầm hập kiểu gì ấy, chắc lại sắp bệnh nữa rồi, rõ khổ..

Sáng đến chiều vẫn là tiết mục

"ngủ với nhau

", xong lại ăn và xem phim. Hồi trước cũng hay onl yahoo chém gió mấy em gái, nhưng dạo này dăng cả quả tim cho chị rồi nên mình dẹp hết sang một bên. Gái có dt nt cũng mặc, chả quan tâm, đừng hồng âm mưu phá hoại trình tiết của mình.

Hôm nay, Thanh sida chả có tin tức gì mới. 2h trưa nắng đổ lửa, nó phóng lại nhà mình bấm chuông inh ỏi. Mình ra mở cửa, thấy nó cầm theo cái usb thì giật mình, cứ tưởng có thông tin mật gì trong đó, kiểu điệp viên 007 hay interpol share hồ sơ mật truy lùng tội phạm chứ. Ai dè nó ngứa nghề nên vác usb lại xin mình chép hộ vài

"phim hành động

" mà mình dày công sưu tầm bên Liên Xô hằng đêm.

Mình hào phóng chép ngay cho nó đầy usb cộng thêm một đồng virus trong đó. Thanh sida ra về trong niềm hân hoan sắp được thưởng thức một bữa tiệc qwerty sung sướng nhưng phá sức.

Nó về rồi, mình nằm xem phim một lúc rồi lăn ra ngủ tiếp. Đến chiều đang nằm nường thì nghe tiếng xe chị về, sau đó có tiếng bước chân của chị đi lên lầu. Mình nằm hí hí mắt, giả vờ ngủ, chờ đợi chị vào phòng thăm mình như mọi hôm. Nhưng chờ mãi chẳng thấy chị vào, một lúc sau nghe tiếng chân đi xuống cầu thang. Chắc chị vẫn còn giận mình vì chuyện

”phạm thượng

” hôm qua..

Mình cũng thấy hơi ngại nên chẳng dám ra. Cứ nằm trong phòng đến tối, ba mẹ gọi ăn cơm mới lò mò lết xuống. Cả bữa cơm, mọi người vẫn nói chuyện bình thường, chị vui vẻ trò chuyện với ba mẹ. Nhưng tuyệt nhiên không hề ngó ngang gì đến mình, cứ như mình là không khí vậy.

Có ba mẹ ở đó, mình cũng chẳng dám nói gì với chị. Ăn xong mình đi lên lầu, ra ban công ngồi chờ... chị lên (thương binh không dọn dẹp được, có mẹ phụ chị rồi).

Mình nghĩ chị giận thì giận, nhưng dọn dẹp xong cũng phải lên lầu thôi, phòng chị ở trên này cơ mà, còn chạy đi đâu được nữa. Thế là cứ ngồi hát lảm nhảm, nhưng làm xong cái liveshow kéo dài gần tiếng đồng hồ, khan cả giọng vẫn chẳng thấy chị lên, chịu không được, mình đi nhẹ lại cầu thang ngó xuống thì thấy chị đang ngồi xem tv với ba mẹ. Lần này chị bỏ rơi mình thật rồi, từ lúc lên nhà mình ở đến giờ có khi nào chị xem tv với ba mẹ mình đâu.

Có ba mẹ ngồi đó, không thể xuống kêu chị được, mình ngồi ngay cầu thang huýt sáo để chị nghe thấy. Nhà mình âm thanh rất vang, huýt sáo lớn vãi ra, đến mức ba mẹ mình đều ngó lên hỏi mình làm gì đấy, còn chị vẫn tỉnh bơ xem tv như chẳng nghe thấy gì.

Đang loay hoay không biết làm sao gọi chị lên, mình chợt thấy kế bên chị có để cái dt. À, chị có cầm theo dt bên người, mình mừng húm chạy ngay vào phòng, lấy dt gọi cho chị. Chuông reo... chị cầm lên xem rồi bấm từ chối cuộc gọi, mình gọi tiếp, chị lại tắt. 3, 4 lần như thế, chị chỉnh chế độ yên lặng luôn.

Chẳng biết sao, mình chán quá đi vô phòng nằm. Được một lúc chợt nghe tiếng chân lên cầu thang, chắc là chị lên. Mình mừng quẩn đít vội chạy ra, nhưng chưa kịp kêu thì chị đã vô phòng đóng cửa lại.

Mình mở cửa phòng chị ra nhưng không được, khóa trái rồi. Thế là gõ cửa:

”cốc...cốc

” ...

- Chị làm gì vậy?

Không nghe chị trả lời, mình gõ tiếp.

- Chị ra đây em nói này nghe nè, vui lắm!

Vẫn im lặng... Hết cách, mình cũng không dám kêu lớn, sợ ba mẹ dưới nhà nghe được, đành ra ghế đá ở ban công, ngồi nt cho chị.

”Chị... giận em hả?

”

Chờ 5p không thấy chị reply, mình bom tiếp tn thứ 2.

”E xl... Ra đây chơi đi, mát lắm nè! Đừng giận em nữa, có gì thì ra đây nói đi

”

Vẫn không có chút động tĩnh, lần này mình bị bơ thiệt cmnr..

Suy nghĩ một hồi, mình lại nhắn thêm 1 tn, đành chơi

”khổ nhục kế

” vậy.

”Chiều giờ em sốt lại rồi, chắc tại trời nóng, thời tiết thất thường quá. Chờ chị về để nói chuyện cho đỡ mệt, mà giờ chị không thèm đếm xỉa gì tới em hết. Buồn quá!

”

Lại tiếp tục chờ đợi... khi mình đã không còn chút hi vọng nào thì đt reo lên, aaa có một tn tới, mình thề chưa bao giờ nghe nhạc chuông tn hay hơn hôm nay

”Ngủ chưa ku? Phim xem đã vãi, mai tao qua chép nữa nhen kekeke...

”

Cái đệt, không phải tn của chị mà là của thằng Thanh sida, làm mừng hụt..

”Biến mợ m dê, tao đang bực, cấm làm phiền.

”

”Bực gì vậy ku? Mai tao qua đó, coi chuẩn bị sẵn vài em vip nhen.

”

Mình chả thèm trả lời, ngồi tự kỷ, vài phút sau lại thêm 1 tn tới nữa. Đang lằm bằm trong bụng chửi thằng Thanh sida vì cái tội làm phiền giây phút tự kỷ thiêng liêng của mình, chợt nhìn vào tn, mình mừng mún té ghế.

”T không giữ lời hứa. Chị không muốn nói chuyện với T nữa đâu. Lấy thuốc uống đi.

”

Tốt rồi! Chị giận gì cũng được, miễn chịu nói chuyện với mình thì đều có thể giải quyết. Mình sợ nhất là chiến tranh lạnh, không nói lời nào như này giờ, mệt đầu lắm.

Mình:

”E xl! Tại... em cũng không biết sao tự nhiên em làm vậy nữa...dù gì cũng lỡ rồi. Hay em đền cho chị hén?

”

Chị:

”Đền gì?

”

Mình:

”Hôm qua em hôn chị 3 cái thì giờ cho chị hôn lại em 30 cái. Trả gấp 10 luôn á, đền vậy được chưa?

”

Chị:

”Hứ... khôn quá hén! Chị giận T thiệt đó, không giỡn đâu nhen.

”

Mình:

”Em có giỡn đâu nè, nói thiệt mừ! Chị không chịu hả?

”

Chị:

”Không. Thôi chị ngủ đây, T ngủ ngon! Nhớ uống thuốc...

”

Đang giận mà còn không quên nhắc mình uống thuốc, yêu thế chứ..

Mình:

"He he em giận mà! Chị đừng giận nữa nhen... giờ em phải làm sao để chị không giận nữa..

"

Chị:

"Làm sao thì T tự hiểu..

"

Mình:

"Ax..em biết làm gì nữa đâu. Xl chị từ chiều đến giờ rồi...hix...giờ chị muốn em làm gì cũng được hết á. Miễn chị không giận em nữa!

"

Chị:

"Thiệt hông đó? Chị muốn gì cũng làm phải không?

"

Mình:

"Thiệt. Vì chị, chuyện gì em cũng làm, dù có lên núi đao, xuống biển lửa em cũng sẵn sàng hi sinh

"

Câu này mình thuổng trong mấy phim kiếm hiệp, bọn khựa chém gió vãi cả lúa. Bắt chước nói cho chị vui thôi, thật ra mình lo bỏ mợ. Lỡ chị kêu

"tự cung

" chắc tàn đời trai..

Chị:

"Thôi, xạo quá. Chị không cần T leo núi xuống biển gì hết đó. Chỉ cần T hứa một không được phép hôn chị nữa thôi.

" Mình:

"Ax...yêu cầu gì mà ác quá vậy? Không cho hôn chị thì em hôn ai..hix..đổi yêu cầu khác đi!!!!.

"

Chị:

"Không được. T muốn hôn thì hôn bé Titi đi he he..

"

Đệt, bé Titi là con chó bắc kinh nhà mình nuôi các thím ợ.

Mình:

"Thôi...đổi yêu cầu khác đi hén! Trừ cái này ra, gì em cũng làm hết. Nhen chị!

"

Chị:

"Tùy T. T không chịu thì thôi, chị không nói chuyện với T nữa.

"

Mình:

"Hix...được rồi, ok ok em đồng ý. Hài lòng chưa? Chị ra đây chơi với em đi, trăng sáng lắm!

"

Chị:

"Thôi gần 10h rồi, chị ngủ mai đi làm sớm nữa. T uống thuốc rồi cũng ngủ sớm đi nha! T ngủ ngon!

"

Mình:

"Chị chưa hôn em đó.

"

Chị:

"Chưa chịu chưa nữa hả?

"

Mình:

"Em hứa không hôn chị nữa. Nhưng chị vẫn phải hôn em chút, bữa nói rồi mà!

"

Chị:

"Uhm...Ummm moaaaa...vậy được chưa nè? Ngủ nha ông tướng không nhẽo!

"

Mình:

"He he, chị ngủ ngon hén! Chụt...chụt....chụt...

"

Chị:

"Đã hứa không được hôn chị nữa rồi mà..

"

Mình:

"Hôn qua đi, chứ có hôn chị đâu. Hiếp người quá đáng!

"

Chị:

"Xí, ranh ma. Thôi chị ngủ đi đó...

"

Mình:

"Uhm, chị ngủ ngon!

" Cả ngày nóng như thiêu, đến tối lại đột ngột kéo mây đen kịt rồi mưa ào ào, làm tiêu luôn cái ý định cùng chị ngắm hiện tượng

"trăng xanh

" vào đêm nay..(thím nào không biết thì gg thần chúng nhá).

2h trưa, như đã hẹn trước từ tối qua, Thanh sida có mặt, không quên cầm theo usb đã được dọn sạch không còn một tí dữ liệu gì. Mặt nó xanh xao, chân tay khá run rẩy, mình đoán có lẽ hôm qua nó làm việc hơi bị quá sức.

Tiếp đó là công đoạn truyền dữ liệu, lần này mình lựa toàn hàng hot Maria, Sora, Saori... cho nó liệt cmn luôn cho rồi, khỏi phiền nữa. Thanh sida cười hớn hở như đứa trẻ được quà, tay cầm usb nâng niu chẳng khác nào báu vật. Nó sướng đến mức quên cả đội mũ bảo hiểm, mình kêu nó cũng éo nghe, thôi thì để mấy anh bò vàng nhắc nhở nó vậy.

Nó về rồi, mình lên máy lướt web nghe nhạc, rảnh rỗi quá các thím ợ, mà chẳng review được vì hôm nay chưa gặp chị lấy gì để mà kể. Ngồi chán đến chiều thì chị về, mình mừng rỡ chạy tọt xuống dưới nhà, tiếc là không có đuôi, nếu có chắc cũng ngoắc lia lịa.

- T mới ngủ dậy hả?

Thấy mình, chị hỏi ngay, chắc chị quên hết chuyện hôm trước rồi, may quá!

- Em dậy trưa giờ rồi, mà ở trên phòng át. Nay trời nóng quá!

- Ủm, nóng ghê! Chắc chị phải đi tắm cái át rồi mới nấu cơm nổi.

Chị đi lên lầu, mình ngồi dưới ngóng theo. Mỗi lần nghe chị nói đi tắm, máu mình lại sôi lên như núi lửa phun trào mắc ma, chả hiểu vì sao. Du học nhiều quá nên bị tẩu hỏa nhập ma cmnr.

Ngồi xem tv gần nửa tiếng, ba mẹ đã về rồi mà chị vẫn chưa xuống, mình thấy là lạ, bình thường chị tắm rất lâu, nhưng làm gì đến nửa tiếng đồng hồ. Mẹ cũng thấy lo nên kêu mình lên coi chị sao rồi.

Mình leo lên cầu thang, ngó vào phòng chị, cửa mở. Bước vào chẳng thấy chị đâu, không lẽ giờ này còn tắm chưa xong? Mình đi lại toilet thấy cửa toilet vẫn đóng chặt liền đưa tay gõ nhẹ.

"Cốc cốc

"

- Chị ơi...

Không nghe trả lời, mình thực sự thấy lo, bắt đầu gõ mạnh.

- Chị có trong đó không?

"rầm...rầm..

"

Mình lo quá, sợ chị bị gì xui trong đó rồi, co chân lên tính đập cửa ra. Lúc này chị chợt lên tiếng, nói nhỏ xíu.

- Có... T đừng đập cửa nữa.

Mình thở phào nhẹ nhõm:

- Trời! Chị làm gì trong đó mà em kêu không trả lời vậy? Tắm xong chưa?

- Xong rồi...mà chị không ra được..

- Ax, làm gì không ra được? Chị bị gì hả?

- Ủ...m...

Vụ này căng, chị bị gì vậy trời? Mình bóp tay lên trán suy nghĩ.. - Dì... về chưa T?

- Về nãy giờ rồi, mẹ lo nên kêu em lên coi chị sao đó.

- T kêu đi lên giúp chị đi..

Chị vẫn ở trong toilet, nói vọng ra. Giọng chị có vẻ ngại ngại..

- Có em ở đây được rồi, kêu mẹ chi? Mà chị bị sao vậy? Nói em nghe còn biết mà tính chứ.

- T không giúp được đâu, kêu dì giùm chị đi mà..!

Đột, chuyện gì mà mình không lo được, phải nhờ tới bà dì lụm cùm. Ax, không lẽ... đầu mình chợt sáng ra, sao bữa nay ngu đột xuất thế không biết.

- Chị... tới tháng hả?

Mình rụt rè hỏi.

Không nghe chị nói gì...

- Phải không?

Mình gõ nhẹ vào cửa.

- Ủ..m..

Chị ừ khê, chắc ngại với mình.

- Chị để ở đâu? Em lấy cho.

Mình hăng hái.

- Hết lâu rồi, hồi chiều chị tính ghé mua mà quên...

Ờ hén, nếu còn thì nãy giờ chị ra lấy rồi, cần gì chờ mình lên, ngu tập 2 nữa.

- Vậy để em đi mua cho. Chị xài loại gì?

- Thôi, con trai mà đi mua mấy cái đó, kì lắm... T nói với dì giùm chị đi..

- Chờ ơi, có gì mà kì. Hồi đó em đi mua ấy bà chị hoài à! (nói dóc đó các thím ợ, trước giờ chưa mua lần nào).

- Vậy hả..? Ủ..m

Chị ngập ngừng, chắc mặt đang đỏ lên như gấc chín đây, tiếc là núp trong đó mình không thấy được.

Mình nhắc lại:

- Loại gì? Kotex, Whisper, Diana...

Mình kể ra một lèo toàn những thương hiệu nổi tiếng hay quảng cáo trên tv, ra vẽ sành sỏi cho chị đỡ ngại.

- Whisper...

Chị nói nhỏ xịu, lắng tai lắm mới nghe được.

- Rồi, chờ em tí.

Mình phi xuống lầu, ngó trước ngó sau không thấy mẹ đâu, thế là lọt tọt chạy bộ qua tiệm tạp hóa gần nhà (trong xóm, cách vài trăm mét).

5p sau mình chạy về, tay cầm bọc Whisper mà vui như tết. Bà bán hàng không dòm ngó gì mình, chắc bán riết quen rồi, không quê như mình nghĩ. Lần đầu tiên đi mua bvs cho người mình yêu, vui lắm các thím ợ (có dịp các thím nên thử).

Mẹ vẫn còn dưới bếp, mình lao lên lầu, gõ cửa toilet.

- Mua rồi nè. Chị mở cửa ra đi.

”kết..

”

Cánh cửa hé mở một khoảng nhỏ xịu, vừa đủ cho bàn tay chị chui lọt. Mình cũng lịch sự, đứng về phía ngược hướng mở cửa, nên chẳng nhìn thấy gì cả.

Cầm vội bọc Whisper, chị đóng cửa lại.

- Cảm ơn T..!!

Mình tiếc nuối đi xuống nhà, ngồi xem tv. Một lúc sau, chị đi xuống nhưng không dám nhìn mình, nhè nhẹ bước ra sau bếp phụ mẹ nấu cơm. Mình cũng thấy tội nghiệp nên vờ như không để ý.

Cả bữa cơm, chị vẫn trò chuyện vui vẻ với ba mẹ, nhưng không nói gì đến mình, y hệt hôm qua. Chỉ khác một điều, hôm qua chị giận mình, còn hôm nay chị hết giận rồi, mà lại ngại với mình. Mỗi lần mình nhìn chị, mặt chị lại đỏ lên, ăn cơm không được tự nhiên cho lắm. Mình cũng biết ý nên không nhìn nữa, trong bụng cứ cười thầm. Ăn xong, chị rửa chén. Mình xách ghế lại ngồi kế bên phổng vắn.

- Chị lằng nhên! Sao tự nhiên không nói chuyện với em?

- Có đâu. Tại... không biết nói gì chứ bộ..

- Xì.., mọi hôm nói như kết. Bữa nay thì im re..

- Ai kêu... T cười chị chi..

- Ax, em cười chị hồi nào?

- Thôi đi, nhìn mặt T là biết rồi. Chắc đang cười chị con gái hư, không nét na, không biết lo, để T là con trai phải đi mua giùm...

Đột, con gái đúng là chúa suy diễn. Mình thề eo nghĩ gì, cũng chưa hề cười trước mặt chị (cười trong bụng thôi), vậy mà... nghe chị xỏ một tràng mình cứng họng luôn, ngồi trơ như phỗng.

- Thấy chưa, bị chị nói trúng tim đen nên im rồi.

Chị nói, mắt vẫn nhìn vào bồn rửa chén.

- Chờ ơi, trúng gì mà trúng. Em thề không có nghĩ gì hết đó. Em tự nguyện mà, mắc gì nghĩ xấu cho chị.

- Thiệt không đó?

Mình làm mặt ngẫu:

- Thiệt 100%. Đúng là làm ơn mắc oán, mua giùm chị không cảm ơn thì thôi, còn trách ngược lại em nữa.

Thấy mình giận, chị xoay lại cười mỉm chi, làm mình cũng nhăn răng cười lại.

- Cảm ơn hồi nãy rồi. Mà bữa nay tự nhiên...có bất ngờ, không phải...

- Ủ, ừ. Em biết rồi mà. Chị không cần phải giải thích đâu. Chị mà là con gái hư thì trên đời này làm gì còn nhỏ nào ngoan nữa.

- Hi hi, thôi đi ông tướng. Miệng ngọt quá hén, chị nghe còn thích hưởng chi mấy nhỏ khác.

Nghe mình rót mật vào tai, chị cười tít mắt.

- Xì..mấy nhỏ khác lết theo em thì có. Không có cửa nịnh nó đâu.

- Gì? Vậy nãy giờ là nịnh chị đó hả?

- Ax, không phải. Nãy giờ em nói thiệt.

- Hứ...

Ngồi một chút, thấy chị sắp rửa chén xong. Mình dụ khi:

- Chị..

- Hả?

- Đi công viên chơi không?

- Thôi, T vậy sao đi được.

- Có gì mà không được, em bị tay chứ có bị chân đâu.

- Mà ra công viên chi nè?

- Hóng mát. Tối ngoài đó mát lắm, gió thổi hiu hiu, em với chị đi lòng vòng chơi.

Mình vẽ ra viễn cảnh lãng mạn ngoài công viên cho chị mê.

Chị ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Chị sợ dì dượng la..

- Không có đâu. Em khỏe rồi mà la gì không biết.

- Ừm, T lên xin đi đi. Dì cho thì đi. Chỉ chờ có thế, mình chạy lên nói với mẹ một tiếng là xong. Sau đó lên phòng thay đồ rồi ngồi chờ chị.

Gần nửa tiếng sau mới thấy chị xuống. Tối nay chị mặc đồ khá đơn giản, quần jean lửng màu xanh bạc, kết hợp với áo thun hồng có in 2 con mèo rất dễ thương ngay trước ngực. Chị cài băng đô xanh, mái tóc đen nhánh xõa dài theo tấm lưng thon. Chị xinh quá!

Mình cùng chị thả bộ tà tà ra công viên. Nhà mình cách công viên trung tâm của tỉnh chỉ vài trăm mét, bước vài bước là tới.

Cả tuần rồi mới được ra khỏi nhà, mình vui không phải nói. Có thể này mới thấy tội cho những người bị đi tù, suốt ngày giam mình trong 4 bức tường, tự do thật xa xỉ... Mình cố hít lấy hít để không khí trong lành, tận hưởng cảm giác hòa mình vào thiên nhiên. Nhưng lâu lâu vẫn không quên ngo ngoé trước ngo ngoé sau, phòng khi thằng cở hó nào xách dao nhào tới còn thấy mà chạy cho lẹ.

Tối công viên khá đông, một số ông bà già đi tới lui tập thể dục, ghé đá trong công viên đều đã có chủ, toàn mấy cặp choai choai ngồi ôm ấp hôn hít nhau, làm mình phát thèm.

Tìm không ra chỗ ngồi, mình và chị đi vòng quanh công viên theo mấy bà cụ, coi như sẵn tiện tập thể dục một hôm. Bọn trẻ bây giờ ghê thật, ngồi ôm hôn nhau khì thế, chẳng chút ngại ngùng, ghé đá lại xếp dọc theo con đường. Mình và chị đi ngang mà bọn nó vẫn tỉnh như ruồi, âu yếm hệt trong phim. Đứa con gái còn ngồi lên đùi thằng con trai mới vài, mình nghe lén được bọn nó xưng hô là

"chồng vợ

", ôi vài lúa...

- Mình về thôi T..

Chị đột nhiên nói nhỏ.

- Sao vậy? Vừa mới ra mà...

- Ừ, ở đây kì quá!

À, à, hiểu rồi. Nhìn mặt chị hơi đỏ lên, mình liền hiểu ra vấn đề. Chắc chị ngại khi nhìn mấy cặp trẻ ranh đóng phim. Lúc trước mình vẫn hay chở gái ra đây tâm sự, hôm nào rảnh cũng thường cùng Thanh sida lượn vào đây vài vòng, dòm ngó mấy cặp hôn hít nhau đỡ buồn, hưởng ké niềm sung sướng. Cơ mà lúc đó thấy bình thường, giờ tự dưng nhìn bọn nó chướng mắt vài đ*í.

- Kệ tụi nó đi, công viên trên đây chỗ nào cũng vậy hết à! Từ từ chị sẽ quen thôi, có gì mà ngại.

Mình trấn an chị.

- Trời, chỗ nào cũng vậy hả? Gì ghê vậy?

- Ừ, hiện đại nó vậy. He he..

- Thấy ghê! Bất lịch sự thì có...

Hai người vừa đi vừa nói, thả bộ mấy vòng công viên. Mình nhường chị đi phía trong, hy sinh đi phía ngoài gần mấy cái ghế đá cho chị đỡ ngại, sẵn tiện

"xem phim

” luôn . Thỉnh thoảng lại có thằng, tay đang ôm ghê hôn hít mà mắt cứ liếc liếc nhìn chị chăm chăm làm chị sợ, phải nép vào người mình. Bực quá, mình quay lại trợn mắt nhìn nó, chắc mặt mình có chất du côn + tay trắng xóa, đầu cạo một bên để may chỗ tết, nên thằng nào thấy mình nhìn cũng lật đật quay đi nơi khác.

Đang chém gió chị tới bởi thì trời bỗng đổ mưa ào ào, mình vội kéo chị vào cái nhà hình nấm ngồi trú mưa (công viên nào mình thấy cũng có mấy cái nhà này, chả biết gọi là gì).

Lúc đầu mình và chị ngồi theo mấy băng đá xây trong nhà, nhưng một lúc sau mưa to quá, gió thổi ào ào tạt nước vào tận bên trong, sợ chị ướt mình ngồi dang rộng hai chân ra, bảo chị ngồi vào trong, mình xoay lưng ra che cho chị, lạnh vãi...

Chị không chịu, chặc ngại. Nhưng mình kêu mãi, có lẽ chị cũng lạnh quá nên đành làm theo lời mình.

Tư thế ngồi này hơi mập mờ các thím ơ, chị dù cố nhích xa mình có thể, nhưng hai chân mình dang rộng mỗi quá nên dần dần kẹp sát lại. Máu bắt đầu dồn xuống dưới, dù mình cố không nghĩ gì sâu xa, nhưng do va chạm, có một loài động vật không chân cực kỳ xấu xa bắt đầu thức giấc.

Hai tay mình gần như ôm hông chị, mũi mình chạm sát gáy chị. Tóc chị mát lạnh và thơm ơ là thơm, mình hít nhẹ nhẹ... - Tóc chị thơm quá! Mới gội lúc chiều hả?

Nhận thấy không khí có phần căng thẳng, mình cố gợi chuyện.

- Ủm...

Chị gật nhẹ đầu, mái tóc lại được dịp cọ sát vào mũi mình, thơm tận óc.

Im lặng một lúc khá lâu...

Chị chợt nói:

- T lạnh không? Để chị qua bên kia ngồi cho T xích vô..

Chị vừa nói vừa nhích người, muốn đứng lên.

Mình vội đưa tay giữ chị lại.

- Không. Nãy giờ đi bộ nóng nực quá, giờ ngồi ngoài này mưa tạt át!

- Phải không đó? Sao mặt T tái mét rồi kìa..

Chị xoay lại nhìn mình, do hoàn cảnh lúc này hai người ngồi sát nhau, nên khi chị quay đầu lại, môi chị suýt chạm vào môi mình. Chị hoảng hồn, lật đật quay ra trước, không nói gì thêm nữa.

Lúc này, máu liều của mình chợt nổi lên. Chép miệng nói:

- Cũng hơi lạnh, mà không lẽ em để mưa tạt ướt chị...

- Thì để chị ngồi qua bên kia, T xích vô tí..

- Cũng vậy à, xích vô mưa vẫn tạt thôi.

- Chứ biết sao giờ?

- Chị sưởi ấm cho em đi..

Mình bắt đầu lên cơn.

- Sưởi ấm sao? Chị đâu biết đâu...

Chị chưa nói dứt câu, mình đánh liều vòng hai tay ôm chặt lấy chị...

- Á...T làm gì vậy?

Chị giật mình kêu khẽ, vùng đứng lên, kéo tay mình ra.

Nhưng mình sức trâu có thừa, chị thì yếu như sên, tay mình vẫn ôm chặt chị, kéo chị ngồi xuống.

- T buông chị ra đi. Ta thấy kì lắm!

Chị vẫn cố đẩy tay mình ra, mắt chị ngó wa ngó lại như sợ ai nhìn thấy.

Mưa to, cây cối ngã nghiêng, công viên vắng như chùa bà Đanh.

- Có ai đâu, ta về hết rồi. Em lạnh quá! Cho em ôm chị một lát thôi...

Mình nói khẽ, người giả vờ run lên cho chị tin là mình đang rất lạnh.

Chị chợt ngồi yên, không đẩy mình ra nữa. Người chị run rẩy nhẹ nhẹ, chẳng biết vì lạnh hay vì bị mình ôm...

Tay mình xiết thật chặt, như muốn nghiền nát thân hình mỏng manh của chị ra, kéo sát chị vào ngực mình. Mặt mình nghiêng hẳn sang một bên, áp nhẹ vào tai chị. Thật chẳng biết diễn tả cảm giác của mình lúc này như thế nào, chỉ biết rất rất hạnh phúc... Mưa vẫn quất từng nhịp điên cuồng hung bạo trên lưng mình, nhưng dường như mình bị tê liệt rồi, chẳng còn cảm giác được gì nữa...như có như không... Mọi thứ đều tan biến... Thế giới lúc này chỉ còn lại mình và chị...không gian và thời gian chợt lắng đọng...

Mình nhắm chặt hai mắt lại để cảm nhận thật rõ mùi hương từ cơ thể chị bay đến, tóc chị bị gió thổi đung đưa nhẹ nhẹ trên mặt mình, cảm giác nhột nhột khiến mình gai khắp người...nhưng thật thích...!! Mình cố tận hưởng giây phút này... mình đã chờ đợi từ rất lâu rồi...được ôm chị vào lòng... được nghe từng nhịp tim thình thịch của chị...được cảm nhận từng làn hơi ấm từ chị truyền sang người mình...quên cả lạnh lẽo...

Chị không nói gì, im lặng ngồi trong lòng mình. Chỉ có thân hình mong manh của chị ngày càng run...

- Không sao đâu. Em chỉ ôm chị một lúc thôi mà!

Mình nói nhẹ qua hơi thở.

Do miệng mình để sát tai chị, nên chị khẽ rùng mình..

- Có ai thấy nói dì dượng nghe thì chết T ơi...

Giọng chị run rẩy nhưng thật êm ái vang lên, hòa theo tiếng mưa gió như tiếng nhạc vậy. Chị chỉ lo ba mẹ mình biết thôi sao?

Mình an ủi:

- Mưa đường vắng tanh à, có ai đâu mà chị lo. Không sao đâu! Thật sự giờ kể lại cho các thím nghe, chẳng biết có chính xác 100% không nữa. Lúc đó mình sung sướng quá, hết biết cm gì rồi, chỉ biết luôn miệng an ủi cho chị bớt lo thôi. Mấy lần muốn hôn chị, mà nghĩ đến hậu quả hôm trước, cuối cùng đành luyến tiếc không dám làm.

- T bớt lạnh chưa, buông chị ra đi...

Thêm một lúc nữa, chị nói.

- Còn lạnh lắm... Tạnh mưa em hứa sẽ buông chị ra. Ôm có chút cho ấm chứ có gì đâu, làm thấy ớn!

- Hứ...trước giờ chưa có ai ôm chị hết...T ôm còn nói vậy nữa!

Tiếng chị hơi nghẹn, bỏ mợ rồi, không lẽ chị sắp khóc..

Mình lật đật xoa dịu:

- Em giỡn mà. Hết mưa em buông chị ra liền, tại... lạnh quá!

- Chị sợ có người thấy...

- Không sao đâu mà, có ai đâu mà thấy, trời ơi...

Cả buổi tối mình ngồi ôm chị, trời vẫn mưa ào ào... Hai người cứ ra rả điệp khúc đó cho đến tận khi tạnh mưa...

Trên đường về, chị vẫn nói chuyện với mình bình thường, như chưa có gì xảy ra. Dường như có lí do chính đáng nên chị không giận mình, phải thế không nhỉ?! Hi vọng không phải...

Lại một ngày như mọi ngày, ban ngày nắng gắt, đêm mưa lạnh...

Đang ngủ ngon chợt giật mình dậy, theo thói quen ngó đt, mới 8h sáng. Leo lên máy xem tin tức một chút, sau đó lại lăn ra ngủ tiếp... kết quả là chào bình minh ngày mới lúc 2h trưa..

Dạo này ba mẹ ăn cơm không kêu mình dậy nữa, để mình tự do thoải mái giờ giấc, tha hồ ngủ, chừng nào muốn ăn thì ăn. Cố gượng gạo xơi tạm ba chén cơm, đồ ăn nguội cả rồi nuốt không trôi, xong ra ngồi trên salon tự kỷ. Đêm qua ngủ nằm mơ thấy chị, giấc mơ đẹp khỏi phải nói, cơ mà giờ chả nhớ được gì... càng cố nhớ cho ra để tdttt lại càng chả nhớ nổi. Đệt, mới 22t thôi mà, không lẽ mình bị chứng kém trí nhớ rồi?

Mở mấy kênh ca nhạc trên TV lên thì lúc nào cũng toàn mấy em Hàn Xẻng uốn éo nhảy múa điên cuồng. Lúc đầu thấy em nào em nấy chân dài trắng bóc, đôi núm chập chùng cũng ghiền, nhưng nhìn riết phát ngấy, mặt có một khuôn hệt nhau, chả phân biệt được em nào với em nào. So ra, chị mình hơn gấp 100 lần mấy em này.

Bỗng dưng thấy nhớ chị quá! Cuộc sống khi có chị và thiếu vắng chị khác nhau một trời một vực. Ở bên chị vui vẻ, hạnh phúc bao nhiêu thì xa chị lại càng buồn tẻ bấy nhiêu... Mình bỗng nảy ra một câu hỏi to tướng trong đầu, thế trước kia, khi chị chưa lên nhà mình ở, sao mình vẫn sống vui vẻ được nhỉ? Éo trả lời được... Chỉ biết là bây giờ thiếu chị mình chẳng cảm thấy niềm vui trong cuộc sống nữa, mọi thứ thật tẻ nhạt chán ngắt...!! Đó chỉ là mới xa chị vài tiếng thôi đấy, chiều lại gặp chị mà đã sinh bệnh tự kỷ rồi, chẳng may chị không còn xuất hiện trong cuộc đời mình nữa, sẽ ra sao đây? Cũng éo trả lời được luôn..

Mọi khi còn đi học, đi lượn cùng bạn bè, café cà pháo, bây giờ đầu băng tay què, chả đi đâu được, chán càng thêm chán! Đúng là con người ta ở không dễ sinh ra những suy nghĩ tiêu cực các thím ợ, ông bà nói

”nhàn cư vi bất thiện

” đồ có sai. Mình ở nhà mới một tuần thôi mà sắp khìn cmnr, có khi vài hôm nữa bức xúc quá làm một cú phốt cướp nhà băng cho nó giật gân giải tỏa stress. Các thím nhớ đón xem thông tin chi tiết trên báo nhá.

10. Chương 10

Buồn chán, lại nhớ chị quá không chịu được, thế là cầm đt lên nt cho chị.

”Chị đang làm gì đó?

”

Gửi đi rồi mới thấy mình ngu, chị đang làm tóc chứ làm gì, hỏi câu vớ vẩn vãi đ*í.

10p sau, y như rằng có tn của chị.

”Chị đang làm đầu cho khách. T mới dậy hả? Ăn cơm chưa?

”

”Em ăn rồi, mà cơm dở quá nên ăn ít. Chị làm sắp xong chưa? Khách đông không?

”

”Chưa, còn mấy người đang chờ nữa. Chi vậy T? Nay mới thấy nt hỏi thăm chị nha hi hi

”

”He he không có gì. Tại nằm buồn quá nên nt chị đó mà. Thôi chị làm đi hén!

”

Định nói là mình nhớ chị, tn cũng soạn ra rồi, nhưng cuối cùng không dám gửi, đành lảm nhảm vài câu. Đến khi nào mình mới được đường hoàng đứng trước mặt chị, dùng cảm hét lên 3 từ

"em nhớ chị

" cho chị nghe nhỉ? Chắc còn lâu lắm, mà cũng chẳng biết cái ngày đó có đến không..

Hôm nay Thanh sida chẳng thấy ghé, chắc bị mấy em diễn viên idol mê người của mình vắt kiệt sức lực rồi, có khi giờ nó đang nằm thở oxy cũng chưa biết chừng.

Ngủ đến trưa cũng có một cái lợi là mình chỉ cần cố chịu đựng thêm vài tiếng đồng hồ nhàm chán thì chị đã về. Mình mừng húp trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ bình thường, nằm nhíp giò xem tivi.

Chị đi vào, tay cầm bọc gì đó đưa mình.

- Cho T nè!

- Gì vậy?

- Phở đó, T ăn liền đi, để nguội hết ngon.

Mình lồm cồm ngồi dậy, cầm bọc phở chạy xuống bếp đổ ra tô, nhưng miệng vẫn nói:

- Chị mua chi tốn tiền. Em ăn cơm được rồi...

- Xí, nhìn cái mặt tham ăn kìa. Mê muốn chết mà bày đặt..

Chị trề môi.

- He he, món em thích mà sao không mê, tại sợ tốn tiền chị thôi.

- Chị còn tiền mà. Hồi nãy nghe T nói ăn cơm không được nên chị mới mua.

Mình cầm đầu vào tô phở tái, ăn như heo vét máng cám.

- Chị ăn với em đi, ngon lắm!

Mình hào phóng mời.

- Thôi, T ăn đi cho no. Chị đi tắm rồi nấu cơm.

Chị cười rồi đi lên lầu.

- Có cần em mua giùm nữa không?

Mình nói với theo.

- Mua gì T?

- He he...

- Trời, không được nhắc chuyện đó nữa nghe không? Lần nữa chị giận T đó.

Chị đứng trên cầu thang, đổ mắt nhìn mình, hai tay chống nạnh làm điệu bộ dữ tợn. Cơ mà dữ đâu chả thấy, chỉ thấy đáng yêu kinh khủng...

Mình sì sụp chưa đầy 5p đã chiến đấu xong tô phở, no căng.

Một lúc sau, chị tắm xong đi xuống. Mình thích nhất là nhìn chị khi vừa tắm xong, làn da trắng mịn của chị còn vương lại vài giọt nước trong suốt long lanh như những hạt ngọc, mái tóc đen huyền ướt ươn ướt bết nhẹ vài sợi vào cái cổ nhỏ nhắn cao cao của chị. Lúc này ở chị toát lên một nét đẹp mộc mạc mà thanh cao, nhìn chị chẳng khác gì một nữ thần sắc đẹp cả, nữ thần của lòng mình... - Nhìn chị dữ vậy nè!

Chị cốc nhẹ vào trán mình.

- Chị đẹp quá à! Em thích nhìn...

Mặt mình ngu ra.

Chị cười khúc khích:

- Nhìn có no không mà thích?
- No sao không. Mỗi ngày, chị ngồi cho em nhìn đi, khỏi ăn uống gì cũng được.
- Xí, giỏi nói xạo. Mai 2/9 chị được nghỉ nè, cho T nhìn cả ngày nhen? Không được than đói đó.
- Ok luôn. Mà bắt đầu từ khuya nay hén? Tại khuya em hay đói bụng lắm, cần ăn khuya.
- Bắt đầu nói bậy rồi đó.. Thôi, chị đi nấu cơm.

Lúc này mẹ bỗng đt ình, hôm nay ba mẹ đi ăn với mấy người bạn cùng cơ quan, không ăn cơm nhà, dặn chị khỏi nấu phần hai người.

Mình nghe mà hớn hở, vậy là có nhiều thời gian với chị rồi.

Chị nghe ba mẹ không ăn cơm nhà cũng không nấu nữa. Trong nồi còn tí cơm nguội, chút đói chị ăn là ổn. Chị thường ăn rất ít, nhiều lắm cũng chỉ hai chén, bình thường toàn một chén. Mỗi khi mình thắc mắc tại sao chị ăn ít vậy, chị đều chỉ cười bảo là quen rồi, chả biết sao luôn.

Chị lại salon ngồi xem tv cùng mình. Ngồi xem mà tâm trí mình cứ để đâu đâu, cứ thế này thì chán quá!

- Chị...
- Gì T?
- Ra công viên chơi nữa không? Trời mát quá!
- Mới đi hôm qua mà...
- Thì giờ đi nữa, có sao đâu.
- Thôi, không đi đâu.
- Sao vậy?
- Hông thích...
- Sao không thích?

Vừa hỏi xong câu này, mình chợt á khẩu, đơ cả quai hàm. Đệt, sao tự nhiên nghe nhột nhột vậy kà..

Ngó qua thấy chị đang liếc mình, bình thường đôi mắt to tròn đáng yêu là vậy mà sao giờ bén như dao thế không biết...

- Hôm qua... tại lạnh thôi, em không cố ý đâu à!

Mình ấp úng, nhột quá chịu éo thấu.

- Ủ, chị có nói gì đâu, tại ai kia có tích nhúc nhích thôi..
- He he, bữa nay nóng lắm, em bảo đảm không có gì đâu. Đi hén?
- Thôi, chuyển mưa đen thui luôn rồi kìa, qua đó chút mắc mưa rồi than lạnh nữa cho coi.

Mình ngó ra ngoài, mịa, mới nắng sáng trưng đó mà giờ mây đen ở đâu không biết rủ rê bà con họ hàng lũ lượt kéo về nhảy nhót khắp nơi. Chờ một tí nữa hãy chuyển mưa thì chết à..

Không xài chiêu này được thì mình chơi chiêu khác, Tôn Ngộ Không còn có 72 phép thần thông biến hóa cơ mà, nói gì đến mình - vua của loài khỉ..

- Vậy giờ ngồi không chán chết... chị không thấy chán hả?
- Không. Xem tv mà chán gì hi hi..
- Zzz.. em xem cả ngày rồi, chán ngắt!
- Chứ T muốn gì nè?

- Chị biết chơi bài không?

Thấy chị bắt đầu chui vào bẫy, mình sáng mắt lên, miệng cố ngán không bật ra tiếng cười gian.

Chị lắc đầu:

- Không biết. Nào giờ chị không có chơi.

- Ax, không lẽ không biết chơi bài gì luôn hả?

- Ủm, à chị biết chơi bài gì mà 3 lá đó.

- Bài cào?

- Ủm, đúng rồi.

- Đệt... Chị nhìn mình:

- Hả? T nói gì vậy?

- O...ơ...đâu có gì. Ngoài bài cào ra chị không biết chơi bài gì nữa hả?

- Ủm... chị không thích đánh bài mà!

- Chơi vui thôi mà, có ăn tiền đâu mà không thích.

- Chị thấy có gì vui đâu..

- Vui sao không. Giờ em chỉ chị chơi bài tiến lên hén, hay lắm!

Mình nài nỉ một lúc lâu, chị mới chịu ỉnh

”dạy

” chơi bài tiến lên. Đã bỏ công ra hướng dẫn mà còn phải năn nỉ gây lười nữa, từ khi nào mình mất giá thế nhỉ..

Chị rất thông minh, mình phải công nhận điều đó (không phải yêu mà nâng bi đâu nhá các thím). Hướng dẫn vài lần là chị chơi rành rẽ, thậm chí đánh thắng mình luôn. Kiểu này chịu khó cho chị đi tu nghiệp Macau một thời gian chắc thành Thần Bài cmnr.

- Rồi, chị biết chơi hết rồi phải không?

Mình e hèm, vô vấn đề.

- Biết rồi. Sao dza?

- Vậy giờ chơi thiệt nghen, không giỡn nữa.

- Thiệt là sao?

Chị ngơ ngác.

Mình cười đều:

- Nghĩa là giờ chơi có điều kiện, không chơi ăn chơi như nãy giờ nữa.

- Điều kiện gì? Đừng nói T tính rủ chị chơi ăn tiền nhen, dụ chị hả?

- Ax, em dụ ăn tiền chị chi trời. Chơi ăn cái khác..

- Là gì mới được?

- Ăn... hôn..

- Hả? Thôi, hông chơi đâu. T khôn quá!

Chị lắc đầu quây quây, đứng lên.

Mình vội kéo chị lại:

- Khôn gì? Từ từ nghe em nói đã..
- Xí, thắng thua gì chị cũng lỗ. Tưởng chị ngốc lắm hả? Không chơi..
- Chờ ơi, nghe em nói đã rồi chị quyết định chơi hay không cũng chưa muộn mà...khổ quá!
- Ủm, T nói đi, chị nghe. Nhưng đừng có nghĩ dụ chị nhen, không bị T dụ nữa đâu...
- Biết rồi, khổ lắm! Nghe em nói nè. Giờ em và chị chơi đánh bài ghi điểm, thắng một ván được 3 điểm, chơi 41 điểm, ai đủ điểm trước là thắng. Nếu em tới 41 điểm trước thì em hôn chị một cái, còn chị thắng thì em cho chị muốn làm gì em cũng được. Chị lời quá rồi còn gì...

Chị chu môi:

- Thôi, nói đi nói lại cũng là T kiếm cớ để hôn chị. Chị đâu muốn làm gì T đâu. Không chơi.
- Ax, lời vậy mà còn không chịu hả?
- Lời gì, biết làm gì T đâu mà lời...
- Cho chị đánh em chịu không?
- Không, tự nhiên đánh T.
- Vậy búng lỗ tai?
- Hông..

Mình vò đầu bứt tóc:

- Vuốt lỗ mũi?
- Hông...
- Búng trứng...d...
- Hả?
- Không có gì.

Mình bắt đầu thấy điên đầu với chị rồi.

- Vậy chứ chị muốn gì nè?
- Hông muốn gì hết.
- Cho chị quẹt lọ chịu không?
- Quẹt lọ là sao?
- Thì... lấy cái chảo á, quẹt lọ trên đó trét lên mặt em...
- Trời, chơi gì dơ vậy? Nghe mình đề xuất tới vấn đề quẹt lọ, chị tỏ ra ghê ghê nhưng nhìn chị có vẻ hứng thú hơn việc sử dụng bạo lực với mình. Đúng là người con gái mình yêu, đảm đang có khác, gì mà dính tới bếp núc là chị hứng thú ngay.
- Có gì đâu mà dơ. Quẹt tí em rửa mặt là sạch trơn à. Hồi nhỏ chơi với mấy chị hoài.
- Vậy hả? Hi hi, nghe vui quá hén! Vậy nếu chị thắng thì được quẹt T bao nhiêu lần?
- Thì một lần chứ muốn nhiều nữa.
- Ít quá vậy, đánh tới 41 điểm mà được quẹt có một cái vậy?
- Chờ, chứ em cũng được hôn chị có một cái thì sao?
- Thôi, vậy chị không chơi đâu.

Chị phụng phịu.

Mình cũng thấy đuối rồi, thôi thì buông xuôi, tới đâu tới...

- Chứ chị muốn sao mới chịu?

- Chị thắng một ván thì quẹt T một cái. Hén?

Như chỉ chờ có thế, mặt chị tươi ngay, đưa ra lời đề nghị

”đơn giản

”.

- Saxxxx, vậy em thắng một ván cũng phải hôn chị một cái mới công bằng.

Mình nhảy dựng lên.

- Không được, T tới 41 điểm mới được hôn một cái.

- Thôi, không chơi. Chị khôn quá!

- Ủm, vậy thôi. Chị xem tv tiếp, sắp tới ca nhạc rồi.

- Zzz... rồi ok ok, chơi luôn. Sợ gì, thích thì chiều.

Lỡ đâm lao rồi phải theo lao thôi, vì sự nghiệp đường đường chính chính hôn chị, hy sinh một tí nhan sắc có sá gì..

Trận chiến giữa hai thần bài bắt đầu.

Ván đầu tiên mình thắng, lại giết ngộp cặp heo của chị, 6 điểm cho đội nhà.

Ván kế mình lại thắng tiếp, chị bị úng một con heo đen, mình ghi thêm 4 điểm.

Viễn cảnh hôn chị đang vô cùng tươi sáng trước mắt. Tiến lên, toàn thắng ắt về ta.

Cơ mà từ ván thứ ba trở đi, bài bỗng dưng xấu vãi các thím ợ, chị thì hàng họ vô liên tục, chặt heo mình tới tấp mất mảy, mới 10 điểm đó mà thoáng chốc bị trừ về 0 luôn.

Chị hí hửng chạy xuống bếp, lựa cái chảo to nhất, dít chảo đen nhất. Mình nhớ không lầm thì cái chảo này hôm đám giỗ bà nội mới đem ra nấu, chứ nhà mình bình thường toàn xài chảo không dính, chả có bao nhiêu lọ nghe, cũng vì tin vào điều này nên mình mới đề nghị cho chị quẹt lọ. Giờ chả biết chị lục lọi đâu ra cái chảo khủng bố này, nhìn mà xây xẩm mảy mặt. Phen này bỏ mợ rồi.

Chị vô cùng hào hứng với công trình tô vẽ lên mặt mình. Công đoạn chuẩn bị làm họa sĩ của chị khá lâu, ngón tay nhỏ nhắn, thon thả trắng nõn của chị quẹt thật mạnh, thật lâu vào dít chảo, cho đến khi cả lông tay chuyển sang màu đen thui lùì, chị mới hài lòng. Mội chị bậm lại, hai mắt nai mở to, chăm chú nhìn gương mặt mình như để tìm nguồn cảm hứng sáng tác, sau đó chị vẽ ình một chòm râu dê. Vẽ xong, chị tắt tả chạy lấy cái gương, đem lại ình xem tác phẩm vừa mới ra lò của chị. Ôi, đẹp vãi lúa... Tài nghệ bài bạc của mình cũng không khá khẩm gì, trước giờ đánh với đám bạn toàn bị thua cháy túi. Nhưng nghĩ chẳng lẽ lại thua một con bạc mới

”nhập môn

” như chị, thật vớ vẩn! Ấy thế mà thua thật rồi các thím ợ, bài mình hôm nay đen kinh dị, bài chị thì đỏ khỏi nói, 10 ván hết 9 ván có hàng chặt heo. Thêm nữa, đúng là chị có khiếu thật, càng chơi chị càng lên tay, còn biết cả hù dọa ình không dám ra heo để rồi bị úng...

Kết quả cuối cùng, 18/41 nghiêng về đội bạn. Mình giờ cờ trắng với cái mặt đen sì toàn lọ nghe, đen còn hơn Bao Công.

Nhưng mình éo chịu thua,

”thắng không kiêu, bại không nản

”, cha ông ta nói có bao giờ sai.

”Thua keo này ta bày keo khác

”, đã lỡ hy sinh nhan sắc, giờ có bị quệt thêm nữa cũng chẳng sao. Cùi rồi, éo sợ lở nữa, nhất định phải hôn chị cho bằng được, vậy mới an ủi được phần nào sự tủ nhục. Mình rủ chị chơi tiếp, và tất nhiên là chị hào hứng gật đầu. Cuộc chiến lại tiếp tục tập 2.

Kết quả cuối cùng, 16/41 phần thắng lại tiếp tục nghiêng về đội bạn. Đệt mợ, thề éo chơi bài nữa, đen vãi...(thôi chửi trong bụng vậy, mod cho ra đảo thì mệt).

Tiếng cười của chị lúc thường sao êm tai, đáng yêu vãi đ*í, giờ tự dưng trở thành nỗi ám ảnh của mình. Cứ mỗi lần chị tô vẽ một nhát lên mặt mình, chị lại dính kèm theo nụ cười đáng yêu đó

”hi hi

”...

”hi hi

”... nghe mà sôi gan.

9h hơn, cuộc chiến kết thúc. Mình thất thủ vác cái mặt ông táo với đủ hình thù quái dị trên đó đi vô toilet, chà chà rửa rửa cả hơn nửa tiếng mà vẫn chưa sạch được. Lọ nghe này nó có cả mỡ hay sao ấy, bám dai thôi rồi. Rửa bằng sữa rửa mặt với chơi luôn cả xà bông cục mà vẫn không hết hẳn. Đến mức ba mẹ về, ngó mình liền hỏi bộ mình bị té vào bếp lò à? Thốn vãi!

Tâm trạng chị ngược hẳn với mình, chị vui như tết. Trước khi chạy biến lên phòng ngủ còn ném lại một câu, nghe mà nổi cả da gà, teo cả tờ rym...

-Vui hén T! Mai chơi tiếp hén.

11. Chương 11

Đang nằm mơ thấy được nắm tay chị, hai người cùng đi dạo trên một cánh đồng xanh mướt đầy hoa thơm cỏ lạ, chìm chốc ếch nhái bay loạn khắp nơi... chợt một tia sét giáng ngay đầu làm mình cháy đen thui, hoảng quá giật mình tỉnh dậy. Ngổ ڤt, mới 7h sáng, còn sớm chán, sau một giây suy nghĩ mình quyết định ngủ tiếp... cơ mà chợt nhớ ra, hôm nay chị cũng được nghỉ ở nhà thì phải, thôi nướng thêm tí nữa rồi dậy chơi với chị..

Bỗng nhiên nghe tiếng chị chào ba mẹ mình, rồi có tiếng máy xe của chị nổ vang. Chị đi đâu thế nhỉ? Mình hoảng hồn, vội tung chăn, ba chân bốn cẳng vọt ra ban công ngó xuống, thấy chị sắp chạy đi liền la lớn:

- Chiiii... đi đâu vậy?

Chị xoay đầu lại nhìn lên, cười với mình.

- T dậy sớm vậy? Chị về quê thăm nhà...

Ờ nhỉ, hôm nay 2/9 mà. Mình thăm nghĩ.

- Chờ em đi với!

- Hả? T vậy sao đi được? Ở nhà đi, chiều chị lên rồi.

- Thôi..

Mình lao xuống lầu, chạy ra sân kéo xe chị.

- Chờ em tí đi. Em súc miệng rồi đi với chị.

- Tay chân T vậy sao đi được? Nhà chị cũng xa chứ không gần đâu..

- Thì chị chở, em ngồi sau, có gì đâu he he.

- Mà biết dì dượng có cho T đi không đó?

- Cho mà. Chị vô nhà ngồi chờ em tí đi.

Mình nắm tay chị kéo vô nhà, bắt ngồi xuống salon, xong rồi chạy đi súc miệng thay đồ. Ba mẹ mình thì dễ rồi, nói một tiếng là xong, chỉ dặn mình cẩn thận vết thương thôi.

10p sau mình đã chễm chệ ngồi trên xe, ngay sau lưng chị, lên đường về miền quê đã xa cách quá lâu, chẳng nhớ là bao năm rồi nữa...

Sáng sớm nên không khí rất trong lành, mát mẻ. Hai bên đường nhà dân lúa thưa, còn lại là những mảnh ruộng xanh mướt trải dài xa tít tắp gió thổi lồng lộng, nhìn mà thích mắt. Quê chị không xa cũng chẳng quá gần, cách nhà mình tầm hơn 20km, chị lại chạy khá chậm và cẩn thận. Theo mình tự sướng thì chắc chị lo cho

"anh thương binh

" ngồi sau lưng nên mới chạy chậm thế, tại vì đường về quê do xa khu trung tâm, ít được quan tâm trải nhựa làm lại nên đã xuống cấp rồi, chạy xe hơi dằn xóc.

- Đường dằn quá, T có bị động vết thương nghe đau không?

Chị hỏi.

- Không, sắp lành rồi mà đau gì nữa. Chị cứ chạy nhanh đi!

Mình đáp, hai mắt vẫn không ngừng nhìn hai bên đường, cảnh vật lạ lẫm mang đậm nét đồng quê hoang sơ tịch liêu, nhìn thích hơn thành thị toàn những tòa nhà cao tầng và xe cộ chen chúc.

Chị nhìn qua gương chiếu hậu thấy vậy thì cười khúc khích.

- Làm gì nhìn dữ vậy? Thích lắm hả?

- Ủm, ở đây yên bình ghê, không ồn ào như ở Thị Xã.

- Vậy T thích sống ở đây hay Thị Xã?

- Tất nhiên là Thị Xã rồi, he he... ở đây yên tĩnh nhưng hơi buồn!

- Ủm, buổi tối buồn thiu à! T ở đây không chịu được đâu.

- Vậy còn chị? Thích sống ở đâu hơn?

Mình hỏi lại. - Chị thích ở quê hơn.

- Sao vậy?

- Chị quê mùa quen rồi, lên trên chỗ T ồn ào náo nhiệt, chị không quen lắm... thấy cuộc sống trên đó vội vã quá...

- Ủ, thành thị là vậy mà.

Tâm trạng của chị khi lên trên mình sống, cũng giống hết lúc mình bước chân xuống SG học đại học vậy.Ồn ào, náo nhiệt, vội vã... cách sống đó cuốn mình theo, rồi đánh mất bản thân khi nào chẳng biết, không thể dừng lại được. May mà ba mẹ phát hiện ra, kịp thời kéo mình về nhà, nếu không chẳng biết bây giờ mình thế nào rồi..

- T nghĩ gì mà say mê vậy?

Miên man trong những dòng ký ức, chợt tiếng chị vang lên kéo mình về thực tại.

- Không. Vậy một chị tính lấy chồng ở đâu? Đừng nói về quê lấy chồng ghen.

- Chứ gì nữa. Hi hi, chị không thích trai thành thị đâu.

- Ax, mắc gì không thích?

- Không thực lòng, lúc nào cũng như có chiếc mặt nạ trên mặt vậy.

Giọng chị bỗng chùng xuống, đượm buồn. Chắc chị đang nghĩ đến thằng nông dân, ấn tượng của nó với chị dường như khá sâu sắc, giờ chị lấy nó làm hình mẫu cho trai thành thị như mình thì bỏ mợ rồi..

- Chàì, chị đừng vơ đũa cả nắm vậy chứ. Ở đâu cũng có người này người kia mà!

- Chị biết, nhưng chị tiếp xúc với mấy người rồi, thấy ai cũng vậy hết đó. Người tốt hiếm quá, chắc tuyệt chủng hết rồi..

Nói đến đây, chị lại cười khúc khích. Mợ nó, mấy thằng cò hó làm ảnh hưởng đến hình tượng

"trai tốt thành thị

" của mình..

- Vậy còn em thì sao? Em cũng xấu như tụi nó à?

- T hả?

- Ủ..

- T thì tất nhiên là tốt rồi nè! Nhưng mà...

- Nhưng gì nữa?

Nghe chị khen mình tốt, đang sướng rơn trong bụng, chị lại chốt thêm hai từ

"nhưng mà

" làm mình thấy hơi bất an.

- Thôi, không nói nữa.

Chị đột nhiên kết thúc vấn đề.

- Chị nói đi, em muốn nghe.

- Chị muốn nói gì, T tự hiểu được mà..

- Em không hiểu nên mới hỏi chị.

- Vậy thì cố hiểu đi hi hi..

Chị không muốn nói thì thôi, mình cũng chẳng nài ép thêm. Cả quãng đường sau đó, mình ngồi ngắm cảnh xung quanh và suy nghĩ, nhưng chả nghĩ ra được điều gì. Chẳng lẽ chị muốn ám chỉ đến việc mình có tình cảm với chị? Chị không thích như vậy, hay thế nào? Mình chịu, chị úp úp mở mở kiểu này, mình có phải là thánh đâu, để có thể đoán hiểu được những suy nghĩ riêng tư của chị...

Đi khoảng 45p thì đến con hẻm quẹo vào nhà chị. Con hẻm đất đỏ khá rộng và hơi lầy lội, đầy vết bánh xe máy cày. Chạy vào 1km, sau đó rẽ trái rẽ phải qua những con đường quanh co, đôi khi chỉ vừa đủ cho bánh xe chạy lên. Mình ngồi sau mà hồi hộp, chẳng may trượt bánh một phát là mình và chị lọt xuống ruộng. Nhưng hóa ra mình đã lo xa, chắc đi quen từ nhỏ nên chị chạy rất cứng nghề, bon bon vào tận nhà, chẳng có việc gì xảy ra.

- Đến rồi. Xuống xe đi ông tướng!

Mình leo xuống xe, ngó căn nhà 3 gian cổ xưa trước mặt. Cảm giác như lạ mà như quen, đã quá lâu rồi, mọi thứ đều trở nên mơ hồ, cố nhớ cũng không thể... Nhìn những cây cột to tròn đen bóng, mình liếm mép. Tiền không đẩy các thím ợ..

Chị dắt xe vào bóng râm của cây xoài cổ thụ, nhìn mình mỉm cười.

- Sao nè, nhớ được gì không?

- Không. Chỉ thấy quen quen..

Mình gãi đầu, cười he he.

- Ủm, lâu lắm rồi mà! Chị nhớ lúc đó T còn nhỏ xíu...

Chị nháy mắt.

- Xì, lúc đó chị lớn lắm chắc..

Mình trề môi.

- Lớn hơn T được rồi. Thôi vô nhà đi, đứng đó hoài vậy nè. Mình bước vào trong, nhà lợp mái ngói, sàn lát gạch tàu, cảm giác mát rượi thật thích. Nhà chị chắc cũng đã tu sửa nhiều lần, nên kết cấu không còn theo kiểu 3 gian cổ xưa nữa, nhưng ngói và các cột gỗ trụ trong nhà thì vẫn giữ nguyên.

- Ủa, dì dượng đâu rồi chị?

Mình đi từ trước ra sau, nhà vắng teo chả có ai liền hỏi.

- Chắc đi làm hết rồi.

- Vậy hả? Làm gì vậy?

- Làm thuê không à, gặt lúa, nhổ mì, trồng cây... ai kêu gì thì làm nấy..

- Cực quá vậy.. Dì dượng lớn tuổi rồi còn làm mấy việc nặng nhọc đó sao làm nổi..

Mình nghe chị nói chợt thấy ngậm ngùi, cuộc sống ở quê nghèo sao mà khổ cực đến thế. Hóa ra mình còn sung sướng hơn biết bao người..

- Ủm, cực lắm! Mà không làm thì lấy gì để ăn, nên phải ráng thôi. Hồi trước chị còn đi làm xí nghiệp, gia đình cũng đỡ phần nào. Nhưng lúc này lên chỗ T học nghề, đâu làm ra tiền nên... Mà thôi, ba mẹ chị lao động riết quen rồi, ở không cũng không chịu được..

Giọng chị buồn buồn khiến mình cũng buồn lây.

- Thôi mốt chị đừng mua gì cho em nữa, để tiền lo cho dì dượng đi.

Chị cốc trán mình:

- Lâu lâu mới mua cho T mà, cũng có bao nhiêu đâu. T mà tính toán vậy nữa chị giận đó!

- Ủm..

Mình nhún vai, chẳng biết nói gì nữa.

Chị đi ra trước đt, chắc gọi báo cho dì dượng biết có thẳng mặt dày đầu băng tay bó còn cổ lét xác xuống ăn chực.

Nói chuyện xong chị đi vào, nháy mắt hỏi mình.

- T ăn đủ đủ không?

- Ăn, đâu có vậy chị?

- Nhà có trồng mà, để chị hái.

Mình lót lót theo chị ra sau vườn. Công nhận đất ở quê rộng thật, nhà nào nhà nấy cách xa nhau cả vài trăm mét, cây trái sum xuê. Vườn nhà chị trồng đủ thứ, nào là dưa, mít, xoài, đu đủ, măng cầu, nhãn, ổi, điều... nhìn mà chảy dãi..

Cây đu đủ hơi cao, có 2 trái chín vàng ươm, chị cầm cây thọt, mình cầm rổ hứng. Cơ mà một tay thì hứng kiểu gì, cuối cùng đổi lại, mình thọt chị hứng. Sau một lúc thọt bậy rớt một đồng đu đủ non, cuối cùng 2 trái đu đủ chín cũng chịu té xuống, chị đứng bên cạnh cứ cười khúc khích, chắc thấy mình hai lúa quá.

Đu đủ nhà trồng không được to như ngoài chợ bán, nhưng ngọt lắm các thím ợ, vị ngọt thanh thanh chứ không gắt, ăn mà mát cả bụng. Loại này mà bỏ vào tủ lạnh cho thật lạnh, lấy ra ăn thì sướng không còn gì bằng.

Chiến đấu xong mớ đu đủ, mình mò xuống bếp lấy mớ muối hột với hái đồng ớt hiểm sau hè, làm một chén muối ớt cay chảy cả nước mắt. Sau đó ra sau vườn bẻ xoài non với bông mít chấm muối ớt ăn, vị chua chua,

chát chát lại cay cay thấm vào đầu lưỡi, kích thích tận cùng vị giác thật tuyệt vời... Chị cũng lót tót chạy theo ăn ké, ăn một lúc mặt chị đỏ bừng lên vì cay, nước mắt nước mũi sụt sịt, mình nhìn mà buồn cười.

- Cay quá T ơi! Mấy trái ớt vậy?

Chị nhăn mặt hít hà, mặt đỏ bừng nhìn xinh kinh khủng.

- Có 20 trái chứ nhiều.

- Trời đất, tính giết chị hả? Bỏ ớt gì dữ vậy?

- Chài, ai biết đâu. Tưởng chị không ăn chứ, bình thường em ăn cay vậy không á.

- T ăn cay quá không tốt đâu, bớt lại đi.

Mình không nói gì, ngồi nhìn chị hít hà mà cười đều.

Công nhận ở quê chỉ được cái mát mẻ, không khí trong lành, ngoài ra chán vãi. Nhà chị không vô cáp, mở tv lên chỉ xem được vài đài địa phương, toàn thời sự với chiếu mấy cái phim chưởng hong kong tầm xàm bá láp. Mình nằm vông xem mà gáp ngáp gáp dài..

- Chán lắm phải không? Chị nói rồi mà, ai kêu cứ đòi theo..

Chị cười nói. - Đâu có. Ở đây mát mẻ em thích lắm, có điều không có gì chơi nên hơi buồn.

- Ủm.. hồi trước chị đi làm suốt, ít khi ở nhà lắm. Về được chút là ngủ thôi, nên không thấy buồn hi hi..

- Ax..

- Có cái này chơi vui nè, mà sợ T không dám chơi.

Chị nheo mắt, cơ mà nhìn mặt chị hơi gian.

- Gì? Có gì mà em không dám chơi chứ? Nói coi.

Mình bật dậy hất mặt.

- Đánh bài quẹt lọ...

- Ax...

- Hi hi, sao nè? Không dám chơi phải không?

Đúng là mình hơi ngán thật mấy thím ợ, hôm trước rửa mãi mới sạch, ấy là lọ trên mình thôi đấy. Còn dưới quê thì càng khỏi phải nói, nhìn dàn nồi chảo đít đen sì là ớn lòi mắt ra rồi. Cơ mà vẫn nói cứng..

- Xời, mắc gì không dám. Tại nhà chị không có bài thôi..

- T chịu chơi hả? Vậy chờ tí, chị đi mua về liền.

-...

Không đợi mình nói gì, chị đã tắt tả xách xe chạy ra tiệm tạp hóa ở đầu ngõ, 5p sau hớn hở chạy về, tay cầm theo bộ bài.

Chị ra sau nhà cầm lên cái chảo cũ mềm đầy lọ nghe nhìn phát oải, với cuốn tập cây viết để ghi điểm. Trận chiến lại bắt đầu...

Hôm nay mình không đến nỗi xui xẻo như bữa trước, cộng thêm quyết tâm phục hận nên cuối cùng mình...thua với tỷ số đỡ cách biệt hơn: 27/41.

Vẫn còn sớm, mình và chị lại tiếp tục séc 2. Sau một hồi chiến đấu quyết liệt, chặt chém điên cuồng, mình lại thua 23/41..

Chị đòi nghỉ, đi nấu cơm vì cũng gần trưa rồi. Nhưng mình éo chịu, điên cmnr, ít ra phải thắng được 1 lần chứ, thế là ép chị chơi tiếp.

- Thôi, mặt T còn chỗ nào để quẹt nữa đâu mà chơi.

Chị đưa ra cái lí do rất hợp lý mà cũng vô cùng tàn nhẫn. Mình chạy lại kiếng soi thì đúng là eo còn chỗ để mà trét nữa, có cái mặt tiền để làm ăn mà chị cày nát cmnr..

- Không sao, giờ cho chị quẹt lên cổ em luôn đó.

Mình quyết tâm phục thù.

- Vậy hả? Ừ vậy thì chơi tiếp.

Chị hào hứng đồng ý, chắc thấy mình thua quá cũng tội nghiệp nên định ỉnh gỡ. Nhưng hình như mình hiểu sai ý chị rồi..

Sau một hồi vật vã làm đủ trò, ăn gian các kiểu mình cũng leo lên gần bằng điểm chị 38/39. Sát nút, tình hình vô cùng căng thẳng, chỉ cần tới một ván nữa thôi là mình thắng. Ván này mình lại được cầm cái đi trước, bốc bài lên 3 con heo, trong đó có 2 em heo đỏ chót nhìn mà thương, lại thêm cặp xì lênh, lần này toàn thắng ắt về ta. Chắc mẩm chiến thắng đã ở trong tay, mình nhếch mép nhìn chị cười ruồi.. Chị cầm bài đếm đếm gì đó, rồi hỏi mình:

- 6 đôi là tới trắng phải không T?

- Ờ...hả?

- Vậy chị thắng rồi hi hi...

Chị bỏ bài xuống, đạch mợ... là 6 đôi thật, eo biết nói gì luôn. Đúng là thánh nhân đãi kẻ khù khờ, nhưng mình thấy mình gà hơn chị, phải đãi mình mới đúng lý chứ, chẳng lẽ trọng nữ khinh nam, trọng lõm khinh lồi..

Hí hửng quẹt thêm vài phát ngang cổ mình, rồi chị đi nấu cơm. Mình nhìn cái đít chảo, hồi nãy còn đen sì mà giờ nó đã vui đi đáng kể, một bên chảo trở nên sáng bóng lạ thường sau khi chuyển giao mớ lọ ở đít nó lên mặt mình. Chán đời, mình lủi thủi như thằng ăn mày chết đói lết ra toilet, cố tẩy đi sự nhớ nhục đang tràn ngập thân xác và tâm hồn trong trắng ngây thơ của mình...

Gần nửa tiếng đồng hồ tắm rửa kì cọ muốn rách cả da mới tẩy đi được đồng lọ nghệt trên mặt và cổ. Sờ mặt vẫn còn cảm giác nhột nhột trơn trơn của lọ pha dầu mỡ, mình thề eo bao giờ chơi bài quẹt lọ nữa, sợ cmn lắm rồi..

Chị đang làm cá, nghe bảo cá của bọn trẻ gần nhà lưới được dưới sông về bán rẻ lại. Mình phụ chị lật rau sống, sau nhà có trồng đủ các loại rau diếp cá, tía tô, cần, rau muống... có cả trái mít non chị hái ngoài cây, bào nhuyễn ăn cùng với rau luôn...

- Ở đây ra chợ hơi xa, giờ trễ rồi chị phải tranh thủ làm cơm cho ba mẹ ăn, T ráng ăn đỡ hén!

Chị vẫn còn nhớ mình không ăn được cá, nên nói về hơi áy náy.

- Không sao, cá sông đỡ tanh chắc em ăn được.

Mình hào hiệp.

Một lúc sau, nấu cơm xong vừa nghỉ mệt được tí thì đi dọn vệ. Thấy mình, hai người rất vui, bắt tay vỗ vai bồm bộp. Người ở quê hiếu khách và rất thật tình, không như trên mình, khách đến nhà thấy chỉ mời lời khách sáo vài câu gọi là...

12. Chương 12

Mình phụ chị dọn cơm nhưng đi dọn nhất định không cho, bắt mình ngồi đó, còn bảo tay chân vậy mà làm gì, xuống nhà đi dọn thì chỉ ngồi chơi thôi, không phải làm gì hết.

Không biết do thói quen thích ăn chực, hay tại không khí trong lành dưới quê mà mình ăn thấy rất ngon miệng. Bữa cơm đạm bạc chỉ gồm mớ cá sông chiên giòn dầm nước mắm chua ngọt chấm rau ghém mà ngon chưa từng thấy, mình tọng hẳn 5 chén cơm mà vẫn còn thòm thèm, nếu không phải vì còn hơi

”ngại

” chắc đã quá sạch nôi. Có lẽ do cá vừa đánh bắt còn tươi ngon ngọt thịt + rau mới hái + tài nghệ làm bếp của chị + không khí tuyệt vời ở quê + thói ăn chực của mình => vết sạch máng.

Dọn dẹp xong xuôi, chị ngồi trò chuyện với dì dưỡng, mình không tiện ngồi lại nên ra sau hè mắc cái võng giữa hai gốc xoài, nằm đưa toong teng, tay cầm trái xoài non còn dính mủ chấm muối ớt nhâm nhi. Trưa hè mát mẻ, gió thổi hiu hiu, mình ngủ quên lúc nào chẳng hay...

Đến lúc giật mình dậy thì đã gần 3h trưa, mình ra trước nhà kiểm chị nhưng chẳng thấy, chỉ có dì đang ngồi may cái quần vải đen hơi bóng, chẳng biết gọi là loại vải gì. Cái quần thùng một lỗ, chắc bị trâu húc hay sao chả biết. Nghĩ chắc chị đi mua gì đó nên mình cũng không hỏi, chỉ lại gần ngồi hỏi thăm dì.

Dì nói chuyện với mình rất vui vẻ, kể về công việc của dì và dưỡng, ngoài ra còn nói khá nhiều về chị, khen chị hiếu thảo siêng năng... Qua câu chuyện hóm hỉnh của dì, dù không nghe dì than thở một câu nào, nhưng mình hiểu dì dưỡng rất cực khổ, sống hôm nay đã lo cái ăn ngày mai, chỉ là dì không nhắc tới thôi. Nói chuyện cùng dì một lúc, mình đi ra sau hè móc ví ra xem, đếm tới đếm lui còn được gần 2m, mình cầm 1,5m đi vào nhà gửi dì, coi như phụ chị Diễm phần nào gánh nặng gia đình (mình chưa đi làm nhưng ba mẹ cho tiền khá nhiều, ví lúc nào cũng rủng rỉnh hơn 1m).

Dì nhất định không nhận, mình cố nài ép một hồi không được đành nói dối là của mẹ mình gửi cho dì, nhưng dì vẫn không chịu, bảo là ba mẹ mình đã giúp đỡ chị Diễm nhiều rồi, dì biết ơn còn không hết, sao dám nhận thêm tiền nữa. Ép một hồi không được, mình nhét vội vào túi áo dì rồi chạy đi.

Lúc này nghe dì bảo chị Diễm đi ra sông bắt ốc về luộc ăn, nên mình lò mò hỏi mấy đứa nhóc trong xóm, một lúc sau cũng ra được đến sông. Từ xa xa đã thấy bóng chị mong manh mò ốc, hai ống quần xắn lên tận gối đưa ra đôi chân trắng bóc, đầu chị đội nón lá... nhìn đáng yêu gì đâu.. Mình bỗng muốn cất cao giọng bài hát

”con cò

” của thím Tùng Dương..

Mình phóng lại gần, xắn ống quần bì bõm nhào xuống, miệng kêu lớn.

- Chị...

Chị ngước lên nhìn mình ngạc nhiên.

- Ủa, T dậy rồi hả? Sao biết chị ở đây mà ra hay vậy?

- He he, em lần theo mùi thơm của chị chứ sao!

- Hứ, xạo quá!

Mình lại gần chị nhìn vào rổ ốc, cũng đã được lưng rổ rồi, vàng vàng đen đen, con nào con nấy mập ừ.

- T lên bờ đi, xuống đây làm chi, dơ lắm! Coi chừng cái tay kia..

Chị nhăn mặt, đuổi mình lên.

Gương mặt trắng trẻo của chị mướt mồ hôi, bị từng lọn tóc maiбет vào, mình đưa tay vén ra giùm chị, tranh thủ sờ mặt chị một tí luôn, mềm mại sướng cả tay..

- Để em bắt ốc phụ chị.

Nói rồi mình mò mò bên mấy đám lục bình, một lúc sau vớ được vài con ốc nhỏ xíu, cười hớn hở bỏ vào rổ.

- Trời chuyển mưa đen thui rồi kia, T về nhà trước đi. Thôi chút mưa bệnh nữa cho coi..

- Em khỏe lắm sao bệnh được. Lâu rồi không tắm mưa he he...

Mặc chị đuổi, mình nhất định không về là không về. Lăn hụp thêm một lúc, mình và chị lên bờ chuẩn bị về thì trời đổ mưa ào ào. Ở quê trống trải, gió mạnh mưa to, quất vào người phải nói là rất tê tái cả mặt, cứ như mưa đá vậy. Mình cùng chị lúp xúp chạy lại bụi tre to để núp, cơ mà đường trơn không quen, chị thì chẳng sao, riêng mình trượt chân làm một cái útttt... té đánh hự xuống vũng sình, mình mấy ướt nhẹp nước bùn. Chị hoảng hồn vội chạy lại kéo mình dậy, liên tục hỏi mình có bị làm sao không. May mà té nghiêng qua bên phải nên đầu và tay chẳng sao, lỗ úp mề về bên trái ế biết sao luôn..

Mưa to kinh khủng, nước giăng trắng xóa trên mặt sông, nhìn ra chẳng thấy được gì. Chị lấy tay áo lau mặt ỉnh, miệng cười mỉm, mình biết chị đang mắc cười lắm sau cú vồ ếch kinh điển vừa rồi của mình, nhưng chị cố nén, thành ra người chị cứ run lên.

- Muốn cười thì cười đi, nín chi cho cực khổ vậy?

Mình trợn mắt.

- Hi hi... xin lỗi T! Chị vô duyên quá..

Lời nói của mình làm tức nước vỡ bờ, chị không nhịn được nữa bật cười lên khanh khách.

Mình cũng ngồi cười theo, công nhận té cú thốn vãi, mà nghĩ lại thấy buồn cười.

Cười đã đời, nhìn màn mưa giăng kín lối, nước mưa bắt đầu nhỏ giọt xuống tán tre, ướt cả hai người. Mình hỏi chị:

- Chị lạnh không?

- Không. Chị quen rồi.

Chị lắc đầu. Chị nói cứng thế thôi, mình thấy người chị đang run lên nhè nhẹ. Muốn ôm sưởi ấm cho chị lắm, nhưng người mình cũng đang ướt nhẹp, lại toàn bùn đất, đành bỏ ý định.

- Còn T?

Chị nhìn mình.

- Không luôn. Em trâu mà làm gì biết lạnh.

Mình vỗ ngực.

- Ủ, trẻ trâu.

Chị chột cười rồi nói một câu làm mình giật bắn cả người,

"trẻ trâu

""? Cái cụm từ này chỉ có trên voz mới hay dùng thôi, lẽ nào...

- Hả?

Mình hỏi lại.

- Trẻ trâu.

Chị làm mặt ma nhát mình.

- Ax, chị nghe ai nói cái từ này vậy?

- Hỏi chi? Lạ lắm hả?

- Ờ...ờ...mà chị nghe ai nói vậy?

- Chị Ánh nói. Chỉ hay dùng từ này lắm!

- Ờ...

Mình thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng chị mò lên voz xem nhật ký tình yêu của mình chứ. Thế thì chỉ có nước đâm đầu vào ngực con nào đó mà tự sát để giữ tiếng thơm thôi.

Ơ mà... có khi nào chị Ánh lên voz đọc được thốt của mình không nhỉ? Gần đây thỉnh thoảng chị Ánh có nt hỏi thăm, thấy thái độ chị ấy hơi là lạ...

Mưa ngày càng to dần, nước tạt vào sâu trong bụi tre, mình xích lại gần che cho chị... Chưa bao giờ mình được chứng kiến cơn mưa to và hung bạo như hôm nay. Mưa kèm theo giông, cuốn nước quất vào rất bồng bềnh. Mình kéo chị xoay người vào trong, cố rúc thật sâu vào bụi tre to để tránh mưa nhưng vẫn ướt mềm. Giông gió rít lên từng cơn nghe ghê người, bụi tre to cỡ 7, 8 người ôm mà cũng phải oằn mình nghiêng ngả khiến mình thâm lo lắng, chẳng may tước góc dè mình và chị thì đúng là cái chết vô cùng lãng nhách, lại éo toàn thấy, xấu hoắc.

Đôi vai gầy của chị run rẩy nhẹ theo từng cơn gió lạnh kèm nước mưa ủa vào, cũng phải thôi, trâu như mình còn lạnh thấu xương huống hồ thân gái yếu đuối như chị. Mình nhích ra sau lưng chị, ngồi bệt luôn xuống đất, chẳng nói chẳng rằng kéo chị vào lòng ôm thật chặt. Chị có hơi bất ngờ nhưng cũng không phản ứng gì, yên tĩnh ngồi trong lòng mình... có lẽ đã quen với thằng em suồng sã dè cạ như mình..

- Chị lạnh lắm hả?

Mình thì nhẹ cầm lên vai chị, nói nhỏ vào tai.

- Ừm...

Chị gật đầu, ừ khê, mình cảm giác như chị vừa thoát rừng mình.

- T vừa hết bệnh đó, che cho chị coi chừng bệnh nữa cho coi..

Chị vẫn cúi đầu, mân mê hai bàn tay đã tái ngắt vì lạnh.

- Không sao đâu, em dù gì cũng khỏe hơn chị mà. Với lại lâu rồi cũng không được tắm mưa..

Mình lạnh thấy mơ, nhưng vẫn cố giữ người không run để chị khỏi phải lo. Hơn nữa, mình cũng sợ chị biết mình lạnh sẽ không ỉnh che chở, không được ôm chị nữa.

Mình xiết chặt hai tay vào eo chị như sợ chị biến mất làm chị giật nảy người.

- Nhẹ thôi T, chị ngạt thở..

- Ừm he he, vậy cho ấm. Chị đỡ lạnh hơn chưa?

- Ừ, đỡ được tí..

- Vậy để em ôm chặt hơn nữa nhen, chắc chưa đủ ấm nên còn lạnh đó.

- Thôi... chặt quá chị ngạt thở lắm, chết bây giờ.

- Ờ he he..

Ngồi một lúc mình dần thấy bớt lạnh, không biết vì được hơi ấm từ cơ thể chị truyền sang hay vì mình đã quen dần với nhiệt độ. Mưa vẫn nặng hạt, mình và chị im lặng nhìn xuyên qua đám thân tre già cỗi ra xa..

Mưa ở quê mãnh liệt hơn thành thị rất nhiều, có lẽ vì đồng trống và nhiều cây cối nên gió lốc mặc sức tung hoành. Lần đầu tiên mình thấy được thiên nhiên to lớn dường nào, con người thật nhỏ bé khi ở trước nó. Nhưng chẳng hiểu sao mình lại rất thích cảm giác này, cảnh vật diên cuồng trước mặt thật kích thích, mình hết ngồi nhìn con sông nước tung trắng xóa cho đến những cánh đồng ruộng lúa, mì bị mưa dày xéo vùi dập, nhìn quên cả chớp mắt. Hình như mình hơi biến thái..

Người mình bỗng run lên, không phải vì lạnh mà là vì hưng phấn bởi cảnh tượng trước mắt. Nhưng chị lại không nghĩ vậy...

- T lạnh lắm hả?

Chị nhìn mình bằng ánh mắt bao hàm rất nhiều ý nghĩa.

- Không...ờ...

Mình định nói là không, vì thật sự mình đã hết lạnh rồi. Nhưng tự dưng nghĩ sao lại gật đầu,

”khổ nhục kế

” nó ăn sâu vào máu mình cmnr.

- Để chị ra sau che cho T hén!

Không đợi mình trả lời, chị nhồm người đứng lên.

Mình lật đặt kéo chị lại.

- Thôi, em lạnh chút không sao. Chị ra ngồi tí chắc xỉu luôn bây giờ, ngồi yên ở đây đi.

Mình làm mặt ngầu. Lâu lâu được dịp lên lớp chị cũng sướng phết.

Chị nghe lời mình ngồi xuống, dường như chị tựa sát vào người mình hơn khi nãy. Chị muốn sưởi ấm ỉnh chẳng?

Mình mặc nhiên thừa nhận ý nghĩ tự sướng đó, càng nhích sát người vào chị hơn, mũi theo thói quen lại hít lấy hít để mùi hương tóc chị..

- T tốt với chị quá! Làm chị...

Chị vén khê mái tóc rối ướt đẫm những giọt nước mưa, miệng lí nhí.

- Chị sao? Được lời như cởi tấm lòng, mình không bỏ lỡ cơ hội khai thác ngay, nhân cơ hội này biết đâu sẽ hiểu được tình cảm chị dành ỉnh đến đâu.

- Hi, chị không biết nữa.

- Ax.. chị nghĩ sao thì nói vậy, có gì mà không biết?

- Ủm, không biết. Chị nghĩ lung tung lắm nên không biết nói sao..

- Chị cứ nói đi, lung tung cỡ nào em cũng nghe hiểu được hết. Em thông minh còn hơn Einstein, chị biết mà.

- Xạo quá trời, chịu hết nổi rồi ghen!

- He he, thì chị nói đi..

Chị quay mặt lại nhìn mình, lúc này mặt chị và mình chỉ cách nhau không đến một gang tay... trẻ em.

- Mà T muốn nghe chi vậy? Cũng đâu có gì quan trọng đâu..

- Ồ, liên quan tới em là em thích nghe à, cần gì quan trọng hay không quan trọng. Có khi với chị nó không quan trọng, nhưng với em rất quan trọng thì sao?

Mình đánh liều nói luôn. Không lộ lắm, nhưng nếu tinh ý chắc chị sẽ hiểu được phần nào tâm ý mình dành cho chị.

Ánh mắt chị nhìn mình ngày càng trở nên khó hiểu, như chị đang cố hiểu mình nghĩ gì. Mình cũng không né tránh, nhìn thẳng vào mắt chị. Kinh nghiệm nhiều năm tán gái, mình đúc kết được một điều con gái rất không thích, đó là trốn tránh ánh mắt của họ. Họ sẽ cho rằng thằng con trai trước mặt nhút nhát, kém tự tin hoặc có điều gì dối trá không thật lòng.

- Chị không biết thật mà! Chỉ thấy khi ở gần T chị vui lắm..

Ôi trời, thần tình yêu của mình thả ra, châu chực bấy lâu nay cuối cùng đã bắn nát trái tim sắt đá khóa hàng trăm lớp khóa của chị rồi sao... Mình bỗng cảm thấy trái đất quay cuồng, như bị sét đánh ngang mày nhũn não cmnr, hai mắt muốn trợn ngược vì sốc bởi liều thuốc chị vừa tiêm cho..

- Gì nữa?

Mình cố trấn tĩnh, liếm mép khai thác tiếp. Mấy khi chị chịu bày tỏ cảm xúc, không nhân cơ hội này tìm hiểu thì đúng là thằng ngu lâu dốt bền khó đào tạo.

- Mấy lần T bị... vậy, chị lo sợ lắm, không ngủ được...

Chị lại nhỏ nhẹ quăng thêm trái bom ngay đầu mình, nổ tung cả đầu, sứt tê người. Nhưng chợt nhớ ra, nếu chị xem mình là em thì cũng lo lắng vậy thôi mà. Xem ra câu nói này chẳng nói lên được điều gì, mừng hụt cmnr..

- Ừm, thì chị thương em như em trai nên mới vậy.

Mình quyết định kiểm chứng.

Cơ mà chờ mãi chẳng thấy chị phản bác, rằng là

”không phải, chị lo vì chị yêu T, không phải xem T như em mà lo...

”. Đúng là cuộc đời không như trong phim, gặp phim Hàn xéng chắc giờ chị đã khóc lóc bày tỏ tâm tư, rồi hai chị em ôm nhau hôn...rồi tềng tềng tềng...hết phim.

Chị không nói gì, chẳng phản bác cũng không đồng tình làm mình cứ nhấp nhồm đứng ngồi không yên. Ước gì có siêu năng lực để đọc được suy nghĩ của chị các thím nhĩ, được thì tiến tới, không thì next luôn cho đỡ khổ con tim ngực tù khô héo, ốm o gầy mòn vì yêu đơn phương của mình.

Dựa vào kinh nghiệm và cảm nhận khá nhạy cảm của mình, mình nghĩ có 50% cơ hội dành ỉnh. Chị không như những cô gái khác, thứ nhất là chị quá kín đáo và thiên về sống nội tâm, thứ hai là mình và chị có mối quan hệ huyết thống, dù là 4 đời rồi nhưng trong suy nghĩ của nhiều người vẫn khó thể chấp nhận. Cho nên 50% nghiêng về việc chị có tình cảm với mình, đã là quá tự tin rồi.

Mưa cũng dần ngớt, chị thì vẫn tựa sát vào người mình, hai cơ thể gần như dính chặt vào nhau. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa... hai yếu tố đầu lúc nào mình cũng có, riêng yếu tố thứ 3 thì chẳng mấy khi. Lúc này chị đang tỏ ra khá yếu đuối và còn bày tỏ suy nghĩ, cảm xúc với mình, nhân hòa là đây. Không tận dụng được cơ hội này thì có lẽ rất lâu nữa nó mới quay trở lại, nhưng biết đâu thời gian kéo dài, chị lại xinh thế này, chẳng may bị thằng nào cướp đi thì mình có mà hối hận cả đời...

Thôi, một liều thì ba bảy cũng liều, đã lỡ ôm chị trong tay rồi... tấn công luôn vậy. Cùng lắm thì ăn một cái tát rồi bị chị giận vài hôm, còn hơn về nhà nằm võ gối khóc thầm.

- Chị... Mình cố nhích thật sát chị, chuẩn bị tư thế sẵn sàng.

- Gì T?

Chị hỏi lại, mắt vẫn nhìn xa xăm như đang nghĩ gì đó.

- Xích vô em tí nữa được không?

- T lạnh hả?

- Ừm..

Chị không nói gì, lặng lẽ dịch sát thêm vào mình. Thật ra mình và chị đã ngồi sát lắm rồi, mình chỉ cố tình tạo ra không khí thoải mái và những động chạm để bớt căng thẳng. Mình chẳng phải thẳng nhất gái, nhưng ở cạnh chị mình thật sự rất hồi hộp và lo lắng. Nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác hoàn toàn, khó gặp ngàn lần..

Mặt mình chậm chậm từ vai tiến tới gần tai chị rồi chạm nhẹ mũi vào đó. Chị khẽ rung mình, tai chị hơi đỏ lên... Mình hôn khẽ lên vành tai đang nóng bừng của chị, sau đó dần dần di chuyển ra gò má trắng hồng mềm mại của chị, mình cố kiềm chế cảm xúc đang dâng lên tột đỉnh và hơi thở gấp gáp, thực hiện những nụ hôn ngắn, chậm rãi...

Dường như chị cũng biết được chuyện gì đang xảy ra, chị hơi cúi đầu và nghiêng về bên trái để né tránh. Nhưng mình đã lường trước được phản ứng của chị, tay trái mình chạm vào má trái, đẩy nhẹ mặt chị quay qua phải, môi vẫn hôn má phải của chị...

- Đừng T...

Mặt chị đỏ bừng, cô đẩy tay mình ra, chị phản ứng mạnh mẽ hơn dự tính.

Nhưng lỡ phóng lao rồi, không thể dừng lại được, mình hơi nhích người ra sau về bên trái, tay kéo chị ngã lên ngực mình (vẫn chưa lành hẳn, hơi thốn), tay phải nắm chặt lấy tay trái của chị..

- Không sao đâu mà...

Mình cười nói khê, cố trấn an chị, tránh để chị có cảm giác không an toàn.

Có lẽ nhận thấy mình không có hành động gì quá đáng, hay vì nguyên nhân nào đó mà chị bỗng ngồi yên, không vùng vẫy nữa. Hai tay chị cũng buông thõng, chạm vào mặt đất. Mình cúi mặt xuống, hôn nhẹ lên cặp mắt to đen của chị đang nhìn mình kỳ lạ... Hết mắt phải lại chuyển sang mắt trái..

Chị vội nhắm mắt lại, môi mình rê từ mắt xuống chiếc mũi thon thon xinh xắn đang phập phồng, rồi di chuyển sang hai bên má...

Mình hôn khắp gương mặt khả ái của chị, tay trái vẫn xoa nhẹ mái tóc đen ẩm ướt. Môi mình dần dần di chuyển xuống phía dưới, nơi đôi môi đỏ thắm của chị đang hé mở như cánh sen... Mình muốn được cảm nhận đóa hoa ấy, hương thơm ấy...

- T... không được...

Mắt chị vụt mở bừng ra, hai tay đẩy mạnh vào ngực mình, có lẽ chị đã nhận ra mục đích của mình. Nhưng sức chị chẳng được bao nhiêu, trong khi mình to cao nặng gần 65 kg, đầu chị cũng không thể di chuyển vì đã bị tay mình giữ chặt từ lâu... môi mình nhanh chóng áp xuống chiếc miệng nhỏ nhắn đáng yêu của chị...

Đôi mắt chị mở to hiện rõ sự thẳng thốt, chị cố đẩy mình ra, cố nghiêng đầu để tránh xa cái miệng quái ác của mình... nhưng vô ích... cuối cùng chị đành phải chấp nhận việc đang xảy ra - môi mình và môi chị đã dính chặt vào nhau..

Chị mím chặt môi lại, nhốt mình ở ngoài. Nhưng mình nhớ hình như đã từng đọc bài báo nói về lực cơ trong các bộ phận trên cơ thể con người, lực của lưỡi là mạnh nhất thì phải. Lưỡi mình mạnh bạo đè ép, đẩy làn môi chị phải mở ra, rồi len lõi tiến vào trong..

Lưỡi mình sục sạo khắp nơi trong miệng chị, sau đó cũng tìm được chiếc lưỡi nhỏ đang run rẩy trong ấy rồi quấn chặt lấy nó, hai đứa thì kéo co.. Chị lúc này đã buông xuôi rồi, người chị run lên từng cơn..

Cảm giác ướt át, mềm mại thiêu đốt mình, người mình nóng hầm hập như lò than. Mình hôn chị ngấu nghiến chẳng khác kẻ chết đói lâu ngày vớ được ổ bánh mì, lúc nhẹ nhàng như gió thoảng...khi mạnh bạo tựa giông bão...có bao nhiêu kinh nghiệm thực tiễn và lý thuyết mình đem ra áp dụng hết... Thỉnh thoảng mình len mở mắt ra nhìn chị thăm dò, chị đã nhắm chặt mắt lại từ lúc nào rồi...

Chị cứ nằm yên để mặc mình muốn làm gì thì làm, không đồng tình cũng chẳng phản đối, chỉ có hơi thở dồn dập cùng những cái rùng mình của chị tố cáo ình biết chị có cảm giác với mình...

Mình nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác kỳ diệu từ đôi môi xinh xắn của chị mang tới... Giữa cơn mưa tầm tã, trong một bụi tre xanh ngắt, cạnh những cánh đồng và dòng sông... được ôm người mình yêu trong tay và trao những chiếc hôn nồng cháy như lửa... cảm giác như mơ như thực... đúng là phim cũng từ chuyện đời thật mà ra...

Chẳng biết đã trải qua bao lâu, chị chợt đẩy nhẹ mình ra... mình cũng dừng lại. Nãy giờ quên trời quên đất, mùa may quay cuồng chả còn biết gì nữa, nhìn xung quanh mới thấy mưa đã tạnh từ khi nào rồi, nhưng cũng may chẳng có ai...

Chị ngồi dậy, bôi rối sửa sang lại đầu tóc, mặt vẫn đỏ như gấc chín. Mình cũng ngồi lặng thinh, không biết tâm trạng chị hiện thể nào nên chẳng dám lên tiếng.

- Sao T làm vậy?

Thật lâu sau, chị xoay lại nhìn mình, nét mặt chị vẫn bình thường, không tỏ ra tức giận hay vui vẻ gì cả. Chỉ có đôi mắt chị hơi đỏ lên, ướt ướt... - Em thương chị!

Mình đáp mà như người đang mộng du, nói hoạch toẹt luôn ý nghĩ trong đầu, lúc này điên rồi, tới đâu thì tới, mình không muốn cứ mãi làm một thằng em bé bỏng của chị. Định nói là

"yêu chị

" nhưng ngưỡng miệng quá, trước giờ mình quen gái toàn cả hai tự hiểu, chưa khi nào tỏ tình kiểu như trong phim thể này.

- Ủm, chị cũng thương T. Mình là chị em mà...

Gương mặt đang đỏ hồng của chị chợt giãn ra, dường như chị hiểu sai ý mình rồi.

- Không. Em yêu chị!!

Mình nghiêm mặt nói to, rạch ròi từng chữ cho chị nghe rõ.

Chị giật bản người, tròn mắt nhìn mình thật lâu..

- Không được đâu, T đừng nói bậy... Mình là chị em mà...

- Có gì không được chứ? Chị và em đã là đời thứ 4 rồi, pháp luật cho phép kết hôn mà.

Chị lại im lặng, hết nhìn mình lại nhìn mông lung xa xăm..

- Chị chỉ xem T như em trai thôi...

Như quyết định được tư tưởng, chị cứng rắn nói. Tuy nhiên mắt chị không dám nhìn mình, điều đó khiến mình tin rằng chị đang nói dối mình...

Mình cười khê, chưa khi nào mình thấy bình tĩnh như lúc này. Đã nắm bắt được tâm lý của chị, mình sẽ không thua.

- Hì, có thật chỉ xem em như em trai không?

- Ủm...

Chị cắn nhẹ môi, gật đầu.

- Vậy chị nhìn thẳng em mà nói câu đó đi, đừng ngó sang nơi khác.

Chị im lặng không phản ứng gì. Mình hiểu được điều này, với cô gái ngây thơ trong sáng như chị, làm sao có thể nhìn thẳng vào mắt mình mà nói dối? Qua mặt được mình sao...

Mình tiến đến gần chị.

- Chị cũng có tình cảm với em mà đúng không? Đừng giấu em nữa, làm ơn đi...

Bắt bài và

"khổ nhục kế

" khi đi song hành với nhau thường đem lại kết quả mỹ mãn các thím à..

Chị đắn đo một lúc lâu, rồi đáp khê:

- Chị không biết...

Ồn trời, không biết là được rồi. Nếu chị cứ chối mãi thì mệt ỉnh..

- Tình cảm của chị chẳng lẽ chị không biết sao? Nói thật với em đi..

- ...

- Từ lâu em đã cảm nhận được điều đó rồi, chị cũng vậy mà phải không?

Thấy chị có vẻ phân vân, mình quyết định đánh mạnh hơn. Địch đang cố thủ, cần phải xua quân ào ạt tiến công..

- Chị không biết thật mà...

Chị chống cự yếu ớt.

- Vậy chị biết gì? Chị nghĩ gì, nói em nghe hết được không?

- Chị... ở gần T chị thấy rất vui, đi làm cũng mong được về sớm để gặp T...

- Ủm, em ôm hôn chị, chị có thích không?

- Không biết...

- Trả lời em đi mà...

- ...Cũng...hơi...thích... (câu này nhỏ như muỗi kêu, xài tuyệt kỹ

”thuận phong nhĩ

” mới nghe được đó mấy thím).

Mình nghe mà mừng rơn, chột hạ ngay.

13. Chương 13

- Vậy là được rồi. Chị có yêu em mà phải không?

- Không biết...

- Nghĩa là chị có tình cảm với em, nhưng không thể xác định được đó có phải tình yêu không?

- Ủm...

- Ok, vậy em cho chị thời gian, có gì đâu.

Mình nhún vai nhẹ nhõm, gì chứ chị đã có tình cảm với mình rồi, không tin sẽ không chinh phục được chị.

- Mình... không được đâu T ơi...

Chị nói, mắt đã ướt nhòe.

- Sao lại không được? Pháp luật cho phép mà.

- Nhưng còn ba mẹ chị, rồi dì dượng, bà con dòng họ nữa... Không ai chấp nhận đâu... sẽ lớn chuyện cho coi...

- Không sao. Em có cách, chị đừng lo nữa. Giờ chị chỉ cần xác định lại tình cảm của mình thôi, còn lại cứ để em. Em không để cho chị phải bỏ xứ đi đâu.

Mình vòng tay ôm chị, miệng thở thở trấn an.

- Tin em đi, được không?

- Chị không biết nữa... chị sợ lắm...

- Ủm, em hiểu mà. Em sẽ không để xảy ra việc gì ảnh hưởng đến gia đình em và chị đâu. Đừng lo nữa nhen!

Chị gật nhẹ đầu. Mình nhìn chị khóc mà thương quá, nâng mặt chị lên hôn nhẹ vào đôi mắt đỏ hoe đầy nước...mằn mận...Chị để yên ỉnh hôn, theo thói quen môi mình dần dần di chuyển xuống môi chị... định hôn tiếp, nhưng chị né ra.

- Tạnh mưa rồi, có người thấy thì chết đó...

Chị đỏ mặt nói khẽ.

Ừ, vậy thì được. Làm mình hết hồn, tưởng chị lại đột ngột phản kèo nữa chứ. Chưa hôm nào tổn hao công lực nhiều như hôm nay, thuyết phục chị đúng là mệt vãi lúa. Nhưng kết quả thật không uổng công mình... Đi về cùng chị mà người mình cứ lâng lâng chênh choáng như say rượu, lâu lâu lại liếc nhìn chị nghĩ thầm trong đầu

”vợ yêu của anh

”, giờ chỉ còn lo việc gia đình nữa là có thể đường đường chính chính ôm chị vào lòng rồi. Mình và chị về đến nhà, mình đi tắm, chị lấy tạm quần áo của dương ỉnh mặc, đồ của mình chị lấy bàn ủi ủi cho khô. Mớ ốc được chị rửa rẩy sạch sẽ, sau đó cho vào nồi luộc cùng với sả, lá chanh... thơm ngất ngây con gà tây, chấm ăn với nước mắm ớt cay ngon không thể dùng từ nào để diễn tả, đúng là thứ gì vừa bắt, hái được đều ngon ngọt cả, mình ghen tỵ với người nhà quê chỗ đó.

Ăn xong, lại ngồi nói chuyện cùng dì một lúc lâu, dương thì vẫn chưa về, mình và chị về lại Thị Xã. Dì Hai có giữ lại ăn cơm, rất nhiệt tình nhưng đường xa vắng vẻ, lại tối nên mình và chị không ở lại được.

Buổi tối đường hơi vắng, ếch nhái hai bên kêu ồm ộp, thỉnh thoảng lại chạy ngang một vài ngôi mộ đắp đất, cảm giác cứ như trong phim kinh dị. Chưa kể đi được một lúc, trời lại bắt đầu đổ mưa ào ạt, mình và chị vội mặc áo mưa vào. Hai bên toàn ruộng nên gió thổi lồng lộng, chiếc xe chở hai người mà có cảm giác bị bê qua bê lại, mặc dù có mặc áo mưa nhưng mình và chị đều bị mưa tạt ướt nhẹp như chuột lột. Lúc này mình mới nhận ra bị thương tật thiệt thòi và bất tiện đến thế nào, muốn giành tay lái để chở chị, che mưa gió cho chị nhưng bất lực quá, một tay thì làm được gì? Chỉ biết ngồi sau ôm chặt chị cho cả hai bớt lạnh, người chị run lên từng đợt...

Hơn tiếng đồng hồ mới về đến nhà, mặt chị tái nhợt vì lạnh, mình thì đỡ hơn được tí, liền hối chị đi thay đồ, lau khô đầu tóc cho ấm, sợ chị bệnh. Cơ mà sự đời ít ai ngờ, qua hôm sau chị vẫn khỏe mạnh đi làm bình thường, mình thì nằm trên giường rên hừ hừ, hôm trước vừa khỏi bệnh, người còn yếu sức đề kháng kém, lại còn dầm hai cây mưa nên sốt cmnr..

Mấy hôm sau đó người mình cứ nóng hầm hập, không đến mức liệt giường nhưng rất mệt mỏi, lại thêm đau họng sổ mũi, mồm miệng đắng nghét ăn gì cũng chẳng thấy ngon, toàn ăn cháo chị nấu. Chị chăm sóc mình rất tận tình, đi làm thì thôi, về đến nhà là ngồi suốt trong phòng mình cho đến tận khuya mới về phòng ngủ, còn dặn mình có gì đt cho chị ngay..

Như có quy ước ngầm, mình và chị đều không nhắc gì đến chuyện hôm đó, xem như chưa có gì xảy ra. Có lẽ chị ngại, riêng mình thì đã xác định được tình cảm của chị rồi nên mình muốn để mọi thứ diễn ra tự nhiên, gì đến rồi sẽ đến thôi. Còn về chuyện gia đình, mình tạm thời chưa nghĩ tới, bây giờ chưa phải lúc thích hợp. Chờ lúc tình cảm của mình và chị chín muồi, không thể giấu diếm được nữa thì nói cũng chưa muộn. Hơn nữa, hiện giờ mình vẫn còn đi học, chưa có sự nghiệp ổn định để có thể bảo bọc cho chị, chờ khi lành hẳn mình sẽ cố đi học ngành hoàng để lo tương lai. Khi đó lời nói của mình sẽ có trọng lượng hơn, ba mẹ cũng không xem mình như thằng trẻ ranh ăn chưa no, lo chưa tới nữa.

Do mình bệnh nên không thể nói chuyện với chị nhiều, phần lớn toàn nằm ngủ. Chị ngồi kế bên đọc sách của chị Ánh ượn, đa phần đều là các tác phẩm dành cho tuổi mới lớn của nhà văn Nguyễn Nhật Ánh. Chị rất thích quyển

”trại hoa vàng

”, cứ vừa xem vừa cười khúc khích, còn so sánh mình với thím Chuẩn ngọc nghếch ngờ nghếch trong truyện, nghe mà sôi tiết.

Chị vẫn hôn vào má chúc mình ngủ ngon hằng đêm, tuy nhiên chỉ đến thế thôi, ngoài ra không có thêm hành động vượt quá giới hạn nào khác. Khi trước vì muốn tìm hiểu và chiếm được tình cảm của chị nên mình mới tấn công ào ạt, bây giờ đã biết được tâm tư của chị rồi, mình cũng không muốn làm gì hơn. Mình hi vọng vào một tình yêu trong sáng nhưng sâu đậm và bền vững với chị, hơn là những cử chỉ đụng chạm thân mật có thể làm chị bối rối và buồn..

Thanh sida có đến thăm mình vài lần, ngồi nói dóc một tí là nó lại leo lên máy chếp

”phim hành động

” để về nhà tu luyện, chắc nó sắp thành chánh quả rồi cũng nên. Đạo này thấy tay thuận của nó có vẻ to ra, luyện tập hằng say vai u thịt bắp có khác. Nó vẫn chưa ngóng được tin tức gì của thằng nông dân. Đến giờ này thằng Quang vẫn án binh bất động, không hợp với tính cách có thù tất báo của nó tí nào, mình thật sự thấy bất an nên thường xuyên dặn dò chị đi đứng cẩn thận. Mình cũng có đt cho chị Ánh nhờ chị chú ý sự an toàn của chị Diễm giùm mình, sau khi nghe câu chuyện mình kể, chị Ánh tỏ ra rất bất ngờ nhưng chị tin

mình và hứa sẽ giúp. Chị Ánh có lẽ hơi nghi ngờ động cơ thật sự của mình, mấp mé hỏi mình vài lần nhưng mình đều chối qua quýt cho xong. Bây giờ chưa phải lúc để mọi người biết chuyện tình cảm của mình.

Do cái số của mình hay sao ấy, trước ở ác nhiều nên giờ phải chịu quả báo, rắc rối này chưa xong đã đến rắc rối khác. 2 hôm trước, tức là hôm 5/9 có người bạn của mẹ mình ghé thăm, đây là cô bạn học chung với mẹ mình thời cấp 3, hồi đó chơi rất thân nhưng sau đó chiến tranh loạn lạc và nhiều nguyên do khác mà hai người không còn giữ liên lạc nữa. Tự dưng hôm ấy lại tìm đến nhà thăm mẹ mình, hai người mừng mừng tủi tủi, ôm nhau thăm thiết, trò chuyện say sưa.

Sẽ không có gì đáng nói nếu mẹ không gọi mình và chị xuống nhà chào cô ấy. Cô tên Hoa, nhìn đứng tuổi nhưng khá sang trọng quý phái, và cô ấy không đi một mình mà đi cùng với thằng con trai.

Ngay từ giây đầu tiên bước xuống chào họ, mình đã nhận ra cái nhìn đăm đăm của thằng đó dành cho chị, có lẽ chị cũng cảm nhận được nên cúi mặt lảng tránh, mình bực quá nhìn thẳng lại thằng đó, nó mới chịu chuyển ánh mắt đi nơi khác.

Thằng này tên Tùng, 24t làm ngân hàng, chắc ở máy lạnh mát mẻ suốt nên khá trắng trẻo, nhìn cũng được trai, có điều hơi giống công tử bột. Nó rất hoạt bát và lịch thiệp, nói chuyện khéo léo y chang mình, à nhầm, thua mình một chút. Là nhân viên ngân hàng giao tiếp nhiều nên nó rất biết cách lấy lòng mẹ và chị mình khiến hai người cười tít mắt, nhất là chị lúc đầu còn ngượng ngùng, về sau nói chuyện với nó rất tự nhiên.

Nhưng thằng con nói chuyện khôn ngoan bao nhiêu thì bà mẹ ngược lại bấy nhiêu. Từ đầu đến cuối mình chỉ toàn nghe bà khoe khoang đủ thứ, nào là nhà có hàng chục mẫu cao su, nào là chuẩn bị đầu tư tiền xây nhà máy chế biến mủ, rồi thì nhỏ em vừa đi nước ngoài... blah blah thôi thì đủ cả... thiếu điều muốn lời ông cố ông sơ ra mà PR. Mình ngồi nghe mà ngán ngẩm, quần áo rách nát vì công phu chém gió quá thâm hậu của bà bạn quý hóa của mẹ..

Ngồi chịu đựng tầm nửa tiếng, mình chịu hết thấu xin phép lên phòng, lời chị lên luôn. Thằng đó ngồi nhìn theo luyến tiếc... Tội nghiệp mẹ mình, bị bỏ lại mặt trận phải một mình chống mafia, bom nổ rất cả tai mà cứ phải tỏ vẻ hào hứng lắng nghe..

Gần 2 tiếng sau, chắc quãng đạn đã đời rồi, hai mẹ con bà ấy mới cáo từ ra về. Mình chạy xuống chốc mẹ, mẹ cười bảo bà đó xưa nay tính hay khoe khoang vậy thôi, chứ tốt bụng với bạn bè lắm! Còn nói thằng Tùng có vẻ thích chị Diễm, ngồi nói chuyện cứ hỏi thăm về chị riết. Mẹ mình khen thằng đó rất nhiều, dường như có ý mai mối chị cho nó, mình nghe mà thấy khó chịu vô cùng. Chị chỉ cười chứ không nói gì, mình cũng chẳng biết chị nghĩ sao về thằng đó, hi vọng không có gì. Chuyện cũng sẽ chẳng đi đến đâu nếu cả hôm qua và tối nay, thằng đó đều đến nhà mình. Nó chỉ đi một mình, không có

"máy bay ném bom

" đi cùng, mục đích của nó tất nhiên là tìm chị. Mẹ tiếp chuyện nó một lúc, rồi lên phòng gọi chị xuống, lúc này chị đang ngồi trong phòng giỡn với mình, đang vui thì bị phá đám.

Tất nhiên mình không để chị xuống một mình rồi, phải hộ tống chứ. Thằng Tùng không tỏ ra khó chịu gì với mình cả, vẫn nói chuyện vui vẻ bình thường, mình cũng lịch sự tiếp đãi. Nhưng nó chủ yếu đến vì muốn làm quen chị, nên mình và nó không nói với nhau nhiều, từ đầu đến cuối nó toàn gọi chuyện với chị. Chị vui vẻ trò chuyện, khá chừng mực và cẩn trọng, không thoải mái như khi ở riêng cùng mình. Đúng là mẫu phụ nữ mình yêu thích...

Ngồi được khá lâu thì nó xin phép ra về, không quên xin xỏ sắt của chị. Lúc nó xin, chị bỗng quay sang nhìn mình như hỏi ý. Thằng đó cũng nhìn mình và chị chằm chằm nên mình không thể nói gì, chỉ cười cười. Không biết nghĩ thế nào, chị quay sang nói với nó là không có xài đt. Nó hơi ngờ ngàng một chút, rồi ừ ừ bước vội ra về, đầu không ngoảnh lại. Chắc bị quảng cho cục

"lơ

" thốn quá nên tranh thủ té.

Cứ tưởng sau hôm qua nó sẽ không dám xuất hiện nữa, ai dè tối nay nó tiếp tục mò đến tận cửa. Mình thật sự bực bội, không phải sợ mất chị mà vì nó làm phiền thời gian riêng tư của mình và chị quá. Một ngày chỉ

được ở gần chị buổi tối, mà hôm nào nó cũng ghé thế này, toàn phải ngồi tiếp chuyện nó. Nên nghe tiếng nó đến, mình và chị vẫn ngồi trên phòng, không thềm xuống. Y như rằng vài phút sau mẹ mình lên tận cửa, gọi chị xuống.

- Diễm, có anh Tùng lại chơi kìa con.

Chị Diễm dạ dạ đứng lên, chị nể mẹ nên không dám nói gì, định đi xuống.

Mình nắm tay chị kéo lại, nói với mẹ.

- Kệ nó đi mẹ. Gì mà ngày nào cũng lại, phiền phức quá!

Mẹ nhìn mình hơi ngạc nhiên:

- Làm vậy coi sao được. Nó thích chị Diễm của con nên mới lại hoài, mẹ thấy nó được đó..

- Zzzz... được gì mà được. Nội cái chuyện mặt chai, chị Diễm không cho sdt mà vẫn không biết ý, bữa nay còn lại đủ hiểu rồi. Con không ưa nó.

- Trời đất, thằng này lạ không? Ta thích chị mày, mày phải vui mới đúng chứ. Thằng Tùng có học thức, nhà giàu lại công ăn việc làm ổn định, lương tháng cả chục triệu, con Diễm quen nó thì có phước..

Nghe mẹ nói mà mình bực quá, bộ cứ nhà giàu, đảng hoàng thì đều tốt hết à?

- Nhưng mà chị Diễm không thích nó. Không tin mẹ hỏi chỉ thử coi.

Mình bực lắm nhưng vẫn nói nhỏ nhẹ, xưa nay chưa khi nào mình dám lớn tiếng hỗn hào với ba mẹ.

Mẹ nhìn chị:

- Con không thích thằng Tùng hả Diễm?

Chị nhìn mẹ, rồi nhìn mình, sau đó cúi đầu lí nhí:

- Dạ...

- Nó cũng điển trai, đảng hoàng mà, sao không thích vậy con?

Chị nghe mẹ nói vậy thì đứng im re như trời trồng, không nói được gì.

- Mẹ lạ quá à! Bộ đẹp trai, đảng hoàng, nhà giàu là chị Diễm phải thích hả? Còn tùy tính tình với trò chuyện có hợp không nữa chứ.

Mình không chịu được nên đáp thay chị.

- Mẹ thấy tính tình nó với nói chuyện cũng được mà..

Mẹ chép miệng.

Mình chưa kịp nói thêm gì, thì mẹ đã tiếp.

- Chắc mới quen nên chưa hiểu nhau thôi, con xuống tiếp nó chút đi Diễm, để vậy kì quá... Chị đành theo mẹ đi xuống dưới nhà, còn lại mình nằm một đống trong phòng. Bực quá chả buồn xuống, với lại mình không tin thằng đó có thể chiếm được tình cảm của chị. Thôi thì cứ để nó múa may quay cuồng thêm một hôm nữa đi, rồi nó cũng sẽ chán nản tự động buông ra khi phát hiện mình đang làm một chuyện vô ích thôi..

Hôm nay nó ngồi dai hơn hôm qua, tận 9h mới chịu về. Chị đi lên phòng nhìn mình le lưỡi, mình rất yêu những hành động trẻ con của chị như thế này, yêu chết được..

- Vui không?

Mình cười hỏi chị.

- Chán muốn chết luôn!

Chị phụng phịu ngồi xuống cạnh mình.

- Sao vậy? Đẹp trai nhà giàu, ăn nói có duyên mà..

Mình hấp háy mắt chọc chị.

Chị chu môi lặp lại câu nói của mình khi trước:

- Bộ cứ đẹp trai, nhà giàu, có duyên là phải thích hả?
- Bữa trước thấy nói chuyện hào hứng, khí thế lắm mà.
- Thì... phép lịch sự xã giao thôi, ai biết ổng dai nhách vậy..

Chị thở dài chán nản, mình nhìn mà buồn cười, nghĩ đến thằng đó vừa bực vừa thấy tếu tếu..

- Ax...he he, mai nó có ghé nữa không?
- Chị không biết nữa..
- Nó có xin sđt của chị nữa không dạ?
- Có. Chị nói không xài mà ổng không tin, cứ hỏi hoài à..
- Rồi sao?
- Thì... chị cũng nói vậy hoài chứ sao, hi hi...

Mình khoái chí cốc nhẹ lên trán chị. Hai người ngồi cười giỡn hi hi ha ha, bỗng nghe chuông đt của chị reo, chị chạy về phòng, một lúc sau mặt xịu xuống đi qua..

- Gì vậy?

Mình thấy lạ nên hỏi.

Chị đưa đt ỉnh.

- Ổng nt đó..
- Ổng nào? Ax... thằng Tùng hả?
- Ừm..

Mình mở tn ra xem.

"Anh vừa về đến nhà nè. Em đang làm gì vậy? Biết ai không hi hi..

"

Mình nhìn chị:

- Sao chị biết sđt này của nó?
- Không phải ổng thì còn ai nữa..
- Đâu để em thử coi.

Mình reply lại.

"Ai vậy?

"

Chắc thằng đó đang nằm canh đt hay sao ấy, chưa được 2p đã có tn trả lời, có thích thì cũng phải chờ lâu một tí hãy reply để giữ chút giá trị của mình chứ.

"Anh Tùng nè. Diễm đang làm gì vậy? Chắc ngạc nhiên lắm phải không? Di em cho anh đó ^^

"

Đệt, mình chịu, không thêm trả lời nữa. Mặt dày như thằng này thì pó tay, mai nó lại mò tới nữa cho xem. Chị cũng tỏ ra rất không thích, nhưng chẳng dám nói gì, chắc sợ mẹ mình la...

Chờ lâu không thấy trả lời, thằng đó bắt đầu đt, tính đến lúc chị về phòng ngủ thì tầm 8, 9 cuộc gì đấy. Đến nản...

14. Chương 14

Hôm nay, thời tiết thật sự nóng, oi bức kinh khủng, đã vậy còn nhận được nhiều cuộc gọi nhờ từ một sdt lạ, mình chả biết là ai vì lúc đó đang ở dưới nhà xem TV tránh nóng. Sau đó mình có gọi lại nhưng chỉ nghe ờ í e... chẳng ai bắt máy. Một âm mưu mới chăng? Hi vọng không phải thế, cầu mong là do mình quá nhạy cảm thôi.

Vẫn như mọi ngày, 5h chiều chị về đến nhà, mình lại xuống bếp phụ chị làm cơm, tìm cơ hội nói chuyện với chị. Đêm qua mình đã suy nghĩ rất nhiều về tình cảm của mình và chị, về tương lai sau này...rất rất nhiều thứ... nghĩ nhiều đến mức đầu óc muốn nổ tung lên, đến gần sáng mới chợp mắt được...

Mình yêu chị rất nhiều, điều đó là chắc chắn và sẽ không bao giờ thay đổi. Mình cũng tự tin có thể đem đến hạnh phúc và sự bảo bọc cho chị, mình có thừa quyết tâm cùng khả năng. Nhưng mình sẽ không bằng mọi cách để chiếm lấy tình cảm, giữ lấy chị làm của riêng mình một cách ích kỷ. Nếu chị thích ai đó và muốn đến với người ta, mình sẽ không ngăn cản. Đương nhiên, đó phải là người tốt có thể đem lại niềm vui cho chị. Khi ấy, dù rất buồn nhưng mình sẽ thành tâm chúc phúc cho chị, chọn ai là quyền của chị, mình nhất định không vì thế mà ghét bỏ chị...

Thằng Tùng về mọi mặt mình thấy đều ổn, gia cảnh không tệ, lại là dân có học, chỉ mỗi một điều là nó hơi thiếu lòng tự trọng, nhưng cũng có khi vì say mê chị quá nên nó không thể giữ được sự kiêu hãnh của bản thân? Biết đâu đấy...

Mình muốn nói chuyện rõ ràng với chị, nếu chị thích nó nhưng vì mình mà dối lòng, mình sẽ trả tự do cho chị. Chọn ai và đến với người nào, mình tôn trọng quyết định của chị, có thể hôm nay là thằng Tùng, mai kia là những người nào khác xuất hiện trong đời chị, mình đều chấp nhận, chỉ cần họ là người tốt. Mình sẽ không níu kéo, sẽ để tất cả...mọi thứ...diễn ra tự nhiên như tạo hóa sắp đặt. Cái gì của mình sẽ mãi là của mình thôi, không ai cướp được, ngược lại...không thuộc về mình...có muốn giữ cũng không thể...

Mình sẽ không ràng buộc chị vào cái tương lai còn cần rất nhiều thời gian gầy dựng phía trước của mình nữa, chị có quyền tự do chọn người trao thân gửi phận. Nếu thật sự chị không thích thằng Tùng, mình sẽ lên nói rõ với mẹ để nó không đến làm phiền chị nữa.

Chị đang loay hoay nếm canh, mình đấu tranh tư tưởng một lúc lâu mới bước lại gần hắng giọng.

- Chị...

- Gì T?

- Em có chuyện này muốn nói nè..

Chị nghiêng đầu nhìn mình.

- Gì mà nhìn mặt nghiêm trọng dữ vậy? Chị làm gì sai hả?

- Ax.. đâu có..

- Chứ gì nè?

- Em muốn..

- T nói lẹ đi, đừng làm chị hồi hộp!

- Grừ... chị có cho em nói đâu..

- Hi hi, rồi T nói đi.

Chị mắc cỡ thè lưỡi nhát ma mình, cơ mà sợ đâu không thấy, chỉ thấy muốn cắn nát lưỡi con ma đáng yêu này thôi..

- Em muốn nói chuyện thằng Tùng..

- Ủm, sao nè?

- Em hỏi cái này, chị hứa phải trả lời thật lòng nhen!

- Trời, gì ghê vậy? Mà nào giờ chị có nói dối gì T đâu mà bắt chị hứa phải nói thật?

- Thì chị cứ hứa đi, rồi em nói.

- Ủm, chị hứa.

Mình trầm ngâm một lúc rồi vô vấn đề.

- Chị có thích thằng Tùng không? Nhớ là trả lời thật lòng đó.

- Không. Tự nhiên T hỏi chuyện này vậy?

Chị đáp ngay, chẳng chút đắn đo.

- Thật không?

- Thật mà. T làm như chị gặp ai cũng thích vậy..

- Em không có ý đó. Tại...

- Tại gì? T mà giải thích không được, chị giận T đó.

- Zzz.. tại em thấy nó cũng được..

- Thì sao? Đừng nói T giống dì, muốn chị quen ổng nhen? Chị bỗng phản ứng khá mạnh khiến mình hơi bất ngờ. Mình gãi đầu:

- Không phải. Ý em là nếu chị có tình cảm với thằng Tùng hay ai đó sau này, chị có quyền tìm hiểu. Em không ngăn cản gì đâu...

Mình chưa kịp nói hết lời, chị đã quay lại ngắt lời mình, mắt chị đỏ hoe..

- T hôn chị chán rồi nên không muốn chị làm phiền nữa phải không? Nếu vậy chị sẽ làm như ý T muốn. Sao cũng được...

Nói xong chị chạy một mạch lên lầu, bỏ lại mình đứng ngơ ngác chả hiểu gì vừa diễn ra luôn. Mình chưa kịp nói hết ý thì chị đã nổi giận đùng đùng, bị chị hiểu lầm cmnr, sao người tốt như mình lại luôn bị oan ức thế này?

Mình chỉ nghĩ cho chị thôi mà, chỉ muốn cho chị quyền tự do quyết định tương lai...những gì mình làm, những gì mình nói đều vì chị, chứ mình nào có thay đổi như chị nghĩ. Nghe mà đau lòng quá, sao chị lại mau nước mắt thế cơ chứ...

Mình chạy lên lầu, gõ cửa phòng gọi chị ra để giải thích. Nhưng gọi mãi chị vẫn không trả lời, chỉ nghe tiếng khóc thút thút nhỏ xíu trong phòng vang ra... Hiện giờ trong lòng chị chắc mình là thằng đểu cáng nhất trên đời, lợi dụng cô gái trong trắng như chị chán chê rồi muốn bỏ rơi... Mình muốn điên lên khi nghĩ đến điều này...

- Chị mở cửa ra đi, nghe em giải thích đã. Không phải như chị nghĩ đâu...

Mình gõ rầm rầm vào cửa phòng chị nhưng vô ích, cánh cửa ngày thường vẫn mở rộng chào đón mình, hiện giờ cứ đóng im ỉm..

Mình gọi, mình giải thích gần 20p trước cửa phòng chị nhưng vẫn chẳng đem lại chút hiệu quả gì. Chị chỉ lo khóc thôi, chả nghe được và cũng chẳng thèm nghe những gì mình nói. Mình rất muốn phá tung cửa ra, lao vào phòng ôm lấy chị để dỗ dành cho chị bớt đau lòng, nhưng lại không dám. Ba mẹ đang ở dưới nhà, làm âm lên lỗ cả nhà biết chuyện thì chết mất, hiện giờ mình chưa sẵn sàng để đối mặt với việc đó.

Hết cách, mình chạy về phòng, lấy dt nhắn tin cho chị, giải thích để chị hiểu được trong lòng mình yêu chị đến thế nào, rằng mình không bao giờ có ý nghĩ bỏ rơi chị...

Nhưng tin nhắn gửi đi đã được 10p, vẫn không thấy báo cáo nhận được. Mình bấm gọi vào số chị thì...ò ỉ e... chị tắt dt luôn rồi...trời ạ...

Mình càng lúc càng thấy lo lắng, chị yếu đuối thế nào mình rõ hơn ai hết, lỡ chị nghĩ quẩn làm bậy thì... chắc mình chết theo luôn mất thôi...

Mình như thằng điên, lại lao sang phòng chị gõ cửa ầm ầm, sợ cóng cả người rồi, giờ ba mẹ có nghe cũng mặc, ra sao thì ra...

- Chị mở cửa cho em đi...

- Trời ơi, chị đừng làm em sợ mà... Mở cửa ra nghe em nói nè..

- Chị ơi... mở cửa đi... chị...

Mình dấm đá điên cuồng vào cánh cửa, nhưng cửa nhà mình làm bằng gỗ tốt và rất dày, muốn phá không dễ. Chị thì vẫn im lặng một cách đáng sợ... Mình hoảng quá chạy lại cầu thang gọi lớn..

- Mẹ, chìa khóa phòng chị Diễm mẹ có giữ cái nào không? Đưa cho con lẹ đi...

Mẹ mình đang xem tv, nghe mình kêu thì ngược lên, tv mở khá lớn nên hơi ồn.

- Hả? Chìa khóa gì?

Mình chưa kịp trả lời thì có tiếng chị vang lên.

- Chị không việc gì đâu, T không phải lo.

Nghe tiếng chị, mình mừng đến rơi nước mắt, vội chạy lại gõ cửa.

- Chị đừng làm gì bậy nhen... Mở cửa cho em đi, chị hiểu lầm em rồi..

- Để chị yên đi... có gì mai hãy nói...

- Không được. Chị phải nghe em nói, em không có ý bỏ rơi chị đâu... em không có...

Mình chưa nói dứt câu, tiếng chị đã run run ngắt ngang...

- Chị không muốn nghe mà... để chị yên... Không có gì đâu, chị không vì T mà làm gì bậy bạ đâu... T yên tâm...

- Hix... Chị nghe em đi mà... Em...

- T còn đứng đó, chị chết cho T coi...

- Ủ...ừ... được rồi...được rồi...em đi nè. Chị hứa không được làm gì bậy đó nhen. Chị còn ba mẹ ở nhà đó... chị bình tĩnh nhen... hix... chị có chuyện gì... em chết theo luôn đó...

- T đi đi...

Mình chán nản quá, đi lại cầu thang ngồi xuống, im lặng nhìn vào phòng chị...

- Gì mà ngồi đây? Chị Diễm đâu? Kêu xuống ăn cơm, mà hồi nãy con kêu gì mẹ vậy?

Mẹ mình bỗng đi lên lầu, nhìn mình hỏi.

- Không có gì. Ba mẹ ăn cơm trước đi, chị Diễm hồi nãy nói hơi mệt nên ngủ rồi. Chút chị dậy rồi tụi con ăn sau.

Mình nói dối cho qua chuyện. Mẹ mà biết ra thì tình hình càng tồi tệ hơn.

Mẹ nhìn mình một lúc, không phát hiện có gì lạ thì đi xuống lầu.

Mình bước nhẹ nhẹ lại phòng chị, ngồi xuống áp tai vào cửa... Thật may, vẫn còn nghe tiếng chị khóc thút thít...

Bây giờ chị đang rối trí, mình có muốn giải thích cũng không được. Chỉ còn cách ngồi đó canh cho chị an toàn, chờ chị bình tâm lại rồi nói chuyện vậy... Mình ngồi cũng được gần nửa tiếng, chị vẫn còn khóc...dai dẳng thật... Mình thật sự không hiểu chị nghĩ gì nữa, mới mấy hôm trước mình còn nài nỉ hết lời, tìm đủ cách mới thuyết phục được chị tạm chấp nhận tình cảm của mình. Giờ thì...mới mở lời chưa nói được gì...chị đã nghĩ mình bỏ rơi chị...rồi phản ứng... khóc lóc thương tâm đến vậy... Mình quan trọng với chị đến vậy sao? Có phải không? Mình không thể hiểu được gì nữa...

Ba mẹ đã ăn cơm xong, ngồi xem tv. Lúc này, ngay lúc đầu sôi lửa bỏng này thì thằng Tùng lại đến, đm nó, nghe tiếng xe nó mà mình nổi điên... Mình chẳng muốn ai làm phiền mình và chị vào lúc này cả...không một ai.

Mẹ mình như thường lệ, lại đứng ở cầu thang gọi chị Diễm xuống tiếp nó.

Mặc kệ, mình ngồi im chả ừ hử gì. Chị Diễm bình thường đã không ưa thích gì thằng này, nghĩ sao bây giờ lại xuống gặp nó, nằm mơ đi!

Chờ thêm 10p chưa thấy chị xuống, mẹ lại bước lên cầu thang gọi:

- Diễm ơi...

- Dạ, con xuống liền.

Cửa phòng xích mở, chị bước ra. Bộ đồ ở nhà chị đã thay bằng bộ váy xanh thẫm màu nước biển tự khi nào. Chị muốn xuống nhà tiếp thằng đó sao?

Mình đứng dậy, nắm tay chị kéo lại, kêu khê.

- Chị đi đâu vậy? Ở đây với em...

Chị giật mạnh tay ra, quay lại nhìn mình. Cách chị nhìn mình thật kỳ lạ, thờ ơ...lạnh lẽo...vô hồn...tuyệt nhiên không hề có chút nào của sự giận dữ trong mắt chị. Nhưng mình cảm thấy như bị ai đó bóp nghẹt yết hầu, mình muốn nín thở khi đón nhận ánh mắt của chị. Đường như mình không còn hiện hữu trong mắt chị nữa, mình chỉ như một thứ gì đó chẳng còn tồn tại trên cõi đời này, ít ra đối với chị là như thế...

- Đi chơi.

Chị thản nhiên nói. Câu nói lạnh lùng như ánh mắt của chị vậy...

...

Nghe chị nói mà mình lòng bùng cả tai, mình không nghe lắm đấy chứ?

- Đi chơi với thằng Tùng hả?

Mình nghiêng răng hỏi lại.

- Ừ, T thích vậy mà!

Chị đáp thản nhiên như không, rồi bước lại cầu thang.

- Em không có nói như vậy, chị nghe em nói đi.

Mình nhào đến ôm chặt chị kéo lại, muốn đưa chị vô phòng để nói chuyện cho dễ, giăng co ở ngoài mắt công ba mẹ nghe thấy thì phiền to.

Chị vùng vẫy rất mạnh, mình không nghĩ thân hình mỏng manh đó lại có sức đến vậy, hay sự tức giận và tổn thương đã tiếp thêm sức mạnh cho chị...

- Buông ra, đừng chạm vào người chị..

Chị gần như muốn hét lên, mình vội vàng lấy tay bịt miệng chị lại. Chị phản ứng quyết liệt đến mức khiến mình phải thấy sợ hãi. Đường như chị chẳng còn sợ ba mẹ biết chuyện nữa, chị mất hết lý trí rồi...

Mình dùng hết sức ôm chặt lấy chị, nhắc bóng chị vào phòng, miệng mình cố vờ về bên tai chị.

- 5p thôi, chị nghe em nói 5p thôi, rồi chị muốn sao cũng được... Em xin chị đó!

Mình bế thốc chị để nhẹ lên giường, chị xoay mặt vào trong khóc lớn... chưa bao giờ mình thấy chị xúc động đến vậy.. - Diễm làm gì lâu quá vậy con?

Mẹ mình đứng dưới nhà ngó lên gọi lớn.

Phiền chết được, đang rối như tơ vò mà cứ thế này...

- Chị chờ em chút xíu nhen, em xuống dưới nhà nói với mẹ để mẹ kêu hoài. Đừng khóa cửa nhen..

Mình nói nhỏ với chị, sau đó bước xuống nhà.

- Ủa, chị con đâu?

Mẹ thấy chỉ có mình xuống thì ngạc nhiên hỏi.

- Chị Diễm nhức đầu, mới bước ra thì bị chóng mặt suýt té, con đưa chị vào phòng nghỉ rồi.

Mình quay qua nhìn thẳng Tùng.

- Anh thông cảm, giờ chị Diễm mệt lắm không xuống được.

Thằng Tùng hơi bất ngờ, nhìn mình như kiểm tra phản ứng.

- Diễm có sao không em?

- Không sao. Nằm nghỉ đến mai là khỏe thôi.

Ý mình đã rất rõ ràng, nếu nó vẫn còn làm mặt lì, mình sẽ không khách sáo nữa.

- Vậy...

Mẹ mình nhìn nó, có chút áy náy.

- Hay là... cho con lên thăm Diễm chút hén cô. Con nghe thấy lo quá!

Thằng Tùng nói. Xong rồi thấy mẹ mình có hơi ngần ngại chưa quyết, nó đứng dậy bước lại cầu thang muốn đi lên.

"Đột, thẳng mặt dày này, có tin tao đập mày lọt cầu thang không?

" Mình chửi thầm trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh bơ nhích người qua chặn nó lại.

- Chị Diễm ngủ rồi. Phòng riêng con gái, anh lên không tiện đâu.

Nghe vậy, nó nhìn mình cười cười, mặt hơi què. Mình nhận thấy một tia tức tối trong ánh mắt của nó.

- Ủ, vậy thôi để Diễm nghỉ vậy.

Nó quay lại, bỏ ý định lên phòng chị. Rồi thưa ba mẹ mình ra về.

- Con hơi đường đột, có gì xin cô chú bỏ qua cho. Dạ, con xin phép..

Mẹ mình cũng khách sáo vài câu rồi tiễn nó ra. Mình chẳng quan tâm nữa, vội lên phòng chị. Chuẩn bị đau đầu rồi đây..

May quá, cửa phòng chị vẫn còn mở, mình bước nhẹ vào, sau đó đóng chặt cửa lại, bấm chốt trong luôn.

Chị nằm trên giường trùm kín bằng chăn, hình như chị nằm nghiêng vào trong, do bị chăn che phủ nên mình không rõ lắm. Mình lại ngồi kế bên chị, đầu óc nghĩ đủ thứ, cố tìm lời lẽ phù hợp để thuyết phục chị.

- Chị còn thức không vậy?

Mình đưa tay chạm nhẹ vào người chị, lỡ chị ngủ quên rồi hóa ra mình phí công vô ích thì khổ.

Chị cự người, đẩy tay mình ra. Ừm, thế được rồi, chứng tỏ chị vẫn còn thức.

- Chị hiểu lầm em rồi biết không? Em yêu chị lắm, không bao giờ em có cái ý nghĩ bỏ rơi chị hết...

- Không phải em chán rồi kêu chị quen người này người kia. Mấy hôm nay em suy nghĩ nhiều lắm, chẳng đêm nào em ngủ được. Em sợ mình không đủ khả năng đem lại hạnh phúc cho chị... Nhưng không phải vì

vậy mà em muốn bỏ cuộc, em không bao giờ làm vậy. Em chỉ nghĩ cho chị thôi, nên em muốn cho chị quyền tự do chọn lựa người chị muốn gắn bó cả đời... - Em chỉ muốn chị được hạnh phúc thôi, chứ em sẽ rất buồn khi mất chị, chị hiểu không? Em sợ chị sau này sẽ phải hối hận vì chọn em, em không muốn ép buộc chị đến với em...không muốn vì sự ích kỷ của em mà làm chị khổ.. chỉ cần chị được hạnh phúc, có đau khổ đến thế nào em cũng chấp nhận..

- Nhưng nếu chị nói chị cần em, chị hoàn toàn tự chủ khi quyết định quen em, không vì lòng thương hại hay tội nghiệp em mà phải làm vậy, em sẽ rất vui, rất hạnh phúc được ở bên cạnh chăm sóc, bảo bọc cho chị cả đời này. Em hứa đó, em sẽ làm được...

- Chị... chị có nghe em nói không vậy? Trả lời em đi.

Chờ mãi chẳng nghe chị nói gì, mình lay khẽ.

Bàn tay mình vô tình cảm nhận được người chị đang run rẩy. Chị vẫn đang khóc sao?

Mình nắm chần kéo ra, chị cố giữ chặt lại nhưng không được. Chị đang nằm quay mặt vào trong, chiếc gối lót một bên má đã ướt đầm nước mắt..

- Chị nói chuyện với em đi, đừng khóc nữa mà..

Mình nắm nhẹ vai chị kéo chị xoay ra.

- T cao thượng lắm! Đừng nói chuyện với chị nữa, chị không xứng đáng đâu..

Đôi mắt mọng nước đỏ hoe và đã hơi sưng của chị nhìn mình đầy oán trách, như muốn nhấn chìm mình vào trong đó.

- Hix...Đừng mĩa mai em vậy mà! Em xin lỗi..

Mình vò đầu bứt tóc, cố làm cái mặt đáng thương nhất trên đời.

- T nghĩ sao mà làm vậy chứ? Chị là món hàng để cho T đem đi phân phát ọi người sao? T quá đáng..

- Ủm... em sai rồi. Em xin lỗi mà, chỉ tại em muốn tốt cho chị...

- T đừng mang lý do đó ra nói với chị. Chị không cần T tốt với chị kiểu đó..

- Ủm...

Thấy chị lại xúc động mạnh, mình không dám nói gì nữa, để yên cho chị trút hết sự khó chịu hờn tủi chất chứa trong lòng.

- Chị lớn rồi, chị biết suy nghĩ, biết cái gì nên làm và không nên. Chị có thể tự lo cho bản thân và tương lai của mình, chị đâu cần T nghĩ giùm rồi đối xử với chị kiểu đó...

- Mới hôm trước T còn ôm chị, hôn chị, vỗ về chị, hứa hẹn bao nhiêu mà giờ... T lại nói sợ không lo được cho chị, rồi kêu chị đi theo người khác. T yêu chị như vậy hả? Chị là đứa con gái ham giàu mà bỏ được T chỉ vì một câu nói như T muốn sao?

Chị nói rất nhiều, nói xong lại khóc, khóc đã rồi lại nói... Mình sai rồi, cứ tưởng mình tốt lắm, cao thượng lắm, vô tình làm chị tổn thương...

- Em... tại em sợ chị vì thương hại em, tội nghiệp em... nếu vậy thì thiệt thòi cho chị quá! Em không muốn chị đến với em chỉ vì điều đó, lỡ sau này chị khổ... em sẽ đau lòng và ân hận lắm!!

Mình ngập ngừng.

- Chị không thương hại T, cũng chẳng tội nghiệp T đâu. Không có chuyện chị mang tình cảm và thân xác mình ột người nào đó chỉ vì lòng thương hại. T không hiểu chị chút nào...

Chị nhìn mình ai oán, đôi mắt vẫn mọng nước..

Mình không nghe lầm đó chứ, chẳng lẽ chị thật sự yêu mình sao? Ôi, sướng phát rên lên được mất thôi.

- Chị nói vậy nghĩa là... yêu em thật sao?

Mình thiếu điều nhảy căng lên khi hỏi câu này.

- T muốn hiểu sao cũng được... chị mệt mỏi lắm rồi... T ra ngoài cho chị ngủ đi..

Chị lại xoay vào trong, bỏ mặc mình ngồi đó.

Tất nhiên mình không ngu đến mức bỏ ra ngoài chỉ vì câu nói lấy của chị. Chị đuổi mình ra nghĩa là muốn kêu mình xích lại gần chị. Con gái chuyên gia nói ngược, nói có là không mà, ông bà truyền lại đó có sai.

Mình không nói gì, nằm xuống kéo chị quay lại, ôm chặt vào lòng...mặc cho chị giãy dụa, đâm vào ngực mình thùm thụp, đầu đầu chẳng thấy, chỉ nghe sướng, mình nhiễm BDSM cmnr..

- Buông chị ra... buông ra...

- Không. Chết em cũng không buông đâu..

- T không buông ra chị la lên đó..

- Ừ, chị la đi. Ba mẹ em ngủ rồi đó...

- ...

15. Chương 15

Giãy dụa chán, chị mới chịu nằm yên trong lòng mình khóc thút thít. Mình biết chị giận nên giả vờ thể thôi, chẳng muốn mình bỏ ra đâu, cơ mà chắc cũng một phần do mình mặt chai quá, bị thằng Tùng inox lây nhiễm cmnr..

- T tẻ lắm...

Chị vừa méo mào vừa trách móc.

- Em xin lỗi... chị đừng giận em nữa hén! Sau này em không bao giờ như vậy nữa đâu, hứa đó!

- Chị không biết.. T làm sao coi được thì làm...

- Ừm, em biết phải làm gì rồi mà. Chị nín đi... em yêu chị nhiều lắm!

Mình đau lòng thật sự, chưa bao giờ mình nói chuyện sến thế này, người nổi hết da gà lên, cơ mà cũng sướng..

- T...

- Hả?

- Yêu chị nhiều thật không?

Chị cũng chịu nín rồi, bắt đầu thở thê.

- Thật sao không. Nhiều như sao trên trời, như cát dưới biển vậy đó.. (câu này mình tưởng trong mấy truyện sến).

- Xạo quá, chị không tin đâu..

- Không tin em thề cho chị tin. Em mà xạo thì ra đường xe cán..

- Cán gì?

- Cán con chó..

- Hứ...thấy ghét..

- He he..

Ôm chị mình nghe thật ấm áp và hạnh phúc, ước gì được như thế này mãi mãi, ước gì thời gian ngừng lại... để mình được ở bên chị thật lâu...

Mình trườn xích xuống dưới ặt chạm vào mặt chị. Khuôn mặt khả ái đáng yêu ấy giờ ướt nhoè nước mắt, hai hờn bi long lanh to tròn của chị đã sưng mọng lên, nhìn mà thương kinh khủng...

Mình đưa tay chạm nhẹ vào dưới mắt chị..

- Chị đau không?

- Hơi hơi..

Chị gật nhẹ đầu.

Mình hờn lên mắt chị, nếm vị mằn mặn của nước mắt... tay mình nâng nhẹ cằm chị lên, rồi chậm chậm áp môi lên cặp môi hình trái tim nhỏ xíu đang cắn chặt lại vì thẹn của chị..

Lưỡi mình lướt nhẹ trên làn môi mềm mại của chị, sau đó luồn lách đi vào trong. Chị chủ động hé môi tiếp nhận nụ hờn của mình, không một chút phản kháng như lần trước, hai tay chị run run ghì chặt lấy mình..

Mình tin rằng chị chưa từng hờn ai trước khi đến với mình. Chị rất vụng về trong việc này, bằng chứng là chiếc lưỡi ướt át của chị giấu kín ở một góc nào đó, không hề chủ động đưa ra như những cô gái sành sỏi khác, mình sục sạo mãi mới tìm được. Chị cũng không hề biết hờn lại mình, chỉ để yên ình dẫn dắt..

Mình như quên hết thực tại, chìm đắm vào cảm giác thiên đường nơi làn môi chị. Nhiều cô gái đã đến trong đời mình, ngây thơ có, sành đời cũng có, nhưng chưa người nào mang đến ình cảm giác như chị... Mình muốn điên lên vì hưng phấn... đầu óc quay cuồng... mê mê mụ mị...

Chị cũng bắt đầu theo được nhịp điệu mình dẫn dắt, vụng về hờn lại mình, đôi khi cạ răng vào trún môi mình đau ới là đau, nhưng mình thích như thế, thích sự ngây thơ trong trắng của chị. Chị như chú chim bồ câu bé nhỏ, ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay mình, dịu dàng e ấp đón nhận cơn điên tình của mình...

Trong cơn điên ấy, tay mình vô thức lần mò lên trước ngực chị lúc nào chẳng hay, mình chỉ nhận ra điều đó khi chị kêu khẽ..

- Đùng T...

Giật mình nhận ra, mình vội rút tay lại. Mình không cố tình xâm phạm chị, mình không muốn làm điều này với chị..

- Em xin lỗi, em không cố ý đâu...em..

Chị đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng mịn che miệng mình lại, không ình nói nữa.

- Chị hiểu mà. T không phải giải thích gì đâu!

Mình nhìn sâu vào mắt chị, rồi nói:

- Em yêu chị lắm! Yêu nhiều lắm!

Chị cũng nhìn mình thật lâu, mặt chị dần đỏ lên, rồi cúi đầu vào ngực mình nói thật khẽ như gió thoảng..

- Chị cũng yêu T!

- Thật không? Yêu nhiều không?

- Không biết... nhưng nghe T kêu chị quen người khác, muốn bỏ rơi chị... chị buồn nhiều lắm!

- Ừm, em thề không bao giờ làm vậy nữa...

- Thôi, chị tin T mà! Đừng thề nữa, không tốt đâu...

Mình cứ thế nằm ôm chị thật lâu, thật lâu... cho đến khi nhìn xuống thấy chị đã ngủ thiếp đi... Yêu chết mất thôi, mình để chị nằm ngay ngắn lại, lấy gối kê cho chị, trùm chăn... sau đó hờn một cái thật nhẹ và lâu lên mắt chị, rồi về phòng. Định kêu chị dậy ăn cơm nhưng thấy chị ngủ ngon quá nên không nỡ, mình cũng nhin luôn vậy...

Đêm nay thật buồn và mệt mỏi nhưng cũng thật vui... Nhờ hiểu lầm mà mình hiểu được tình cảm chị dành anh đến mức nào... Mình sẽ cố gắng, tất cả vì tương lai của mình và chị. Mình sẽ đem đến hạnh phúc cho chị, nhất định là thế!

...

Ba ngày rồi, kể từ khi giải quyết được hiểu lầm, cuộc sống của mình thật sự rất hạnh phúc. Mình cũng đã tháo băng, vết thương lành lặn rồi, từ nay thoát cảnh

"độc thủ đại hiệp

" chỉ xài được

"nhất dương chỉ

". Cảm giác được trở lại làm người bình thường như bao người khác quả là xốn xang thấu tận tim gan phèo phổi.

Lần đầu tiên trong đời, mình được nếm trải cảm giác cuộc sống gia đình là như thế nào. Gia đình mình gồm 4 thành viên, cha mẹ, mình và bà xã... bà xã của mình thì chắc các thím cũng biết là ai rồi đấy..

Đùa thế thôi, chứ thật sự mình thấy cuộc sống của mình và chị có khác gì vợ chồng mới kết hôn đâu. Ban ngày chồng đi học, vợ đi làm... tối về hai vợ chồng cùng nhau làm cơm, cả nhà quây quần nói cười bên mâm cơm nóng hổi...

Sau đó, hai vợ chồng già xem tivi, cặp vợ chồng son trẻ thì lót lót lên lầu, hôm trước ngắm trăng tâm tình, hôm sau lại ở trong phòng đùa giỡn. Thỉnh thoảng mình lại lên ôm chị một cái, hôn chị 10 cái... Lần nào chị cũng đỏ mặt vờ không anh làm thế, nhưng rồi cũng xiêu theo...

Nhưng mọi chuyện cũng chỉ đến thế mà thôi, mình không bao giờ có ý nghĩ vượt quá giới hạn với chị cả! Không phải mình không ham muốn, gần gũi cô gái xinh xắn lại ngây thơ dịu dàng như chị, mình đâu phải là thánh để có thể luôn giữ đầu óc được trong sáng... chỉ là mình không muốn làm vậy bẩn tâm hồn chị, và hơn nữa mình chẳng biết chuyện mình và chị có thể đi được đến đâu. Mình quyết tâm là một chuyện, nhưng đời thì chẳng bao giờ đơn giản cả, tương lai sẽ còn biết bao điều bất ngờ xảy ra... Mình sợ nếu chẳng may mình và chị không thành, khi đó chị biết làm thế nào với sự trong sạch đã mất vào tay mình? Người đến sau có chấp nhận tha thứ cho chị không? Và hơn hết, mình muốn giữ tâm hồn ngây thơ của chị đến đêm tân hôn của mình và chị, nếu điều đó thật sự xảy ra... Mong mọi người chúc phúc anh...

Suy cho cùng, mình và chị có khác gì một đôi vợ chồng đâu, chỉ thiếu hai yếu tố thôi, một là đám cưới cùng sự công nhận của mọi người với tờ giấy đăng ký kết hôn, hai là ngủ cùng giường...

Chị rất kín đáo trong cách hành xử với mình khi có mặt ba mẹ ở nhà. Mình thì ngược lại, dù đã cố gắng kiềm chế tình cảm rất nhiều, nhưng nhiều lúc thấy chị đáng yêu quá, không chịu được lại lên hôn vào má chị một cái thật nhanh. Có khi mình lên đi nhẹ nhẹ đến sau lưng chị lúc chị đang nấu đồ ăn, ôm chị một cái thật chặt làm chị giật mình la lớn khiến mình hoảng hồn vội buông ra. Mẹ cũng từ nhà trên chạy xuống hỏi có chuyện gì vậy.. Tất nhiên chị luôn bảo không có gì, sau đó chờ mẹ đi lên rồi, hai người lại nhìn nhau cười gian..

Cảm giác vùng trộm thật sự rất khó chịu nhưng cũng đầy kích thích. Mình biết hậu quả sẽ kinh khủng thế nào nếu ba mẹ phát hiện ra, đã nhiều lần tự dặn lòng phải cố kìm nén nhưng rồi đầu lại vào đấy như cũ. Chị đáng yêu quá... khiến mình không kiểm soát được hành động nữa, giờ chỉ còn cách bắt chị làm cho xấu xí đi một chút. Mình nói thế với chị, chị bảo chuyện nhỏ như con thỏ, để chị đi cắt cái đầu chôm chôm giống mình là ổn thôi, nghe cũng có lý đấy nhỉ..

Thích nhất là buổi tối được nằm lên đùi chị cho chị se lỗ tai. Mỗi ngày là có một sợi tóc của chị hy sinh anh dùng để phục vụ anh. Tóc chị đen và cực dày, se lỗ tai sưng thối rồi. Mình nằm mà người cứ co giật, mắt chớp chớp mồm đớp đớp như thằng nghiện lên cơn. Thím nào không tưởng tượng ra xin mời search google thần chú tìm clip Huy Hoàng phê thuốc sẽ rõ.

Mình đòi se tai cho chị nhưng chị không chịu, chị rất sợ nhột... Cạo tóc vừa đưa vào tai là chị cười khúc khích, nổi hết da gà lên, bật dậy chạy trốn. Mình đuổi theo ôm chị lại, đè xuống se tiếp cho đến khi chị

nhột quá chảy cả nước mắt ra, van xin thăm thiết mình mới tha. Tìm được cách để trị chị rồi, sau này chị dám cãi lời mình thì cứ dùng cách này mà trị, đồ dám chống mình nữa.

Thằng Tùng vẫn đến nhà tìm chị thường xuyên, mình lại lấy cớ chị vẫn còn bệnh để không phải tiếp nó. Nó ngồi nán lại nói chuyện với mẹ mình một tí rồi lủi thủi ra về, nhìn cũng tội. Cơ mà da mặt nó chẳng vì chuyện đó mà mỏng đi được chút nào, về nhà nó bắt đầu nt đt khủng bố chị, đầu tiên hỏi thăm, sau đó không thấy chị trả lời thì nó tỏ tình luôn. Thật éo hiểu mặt thằng này được chế tạo bằng loại hợp chất gì nữa, theo dự đoán của mình chắc là loại hợp kim hay được dùng làm vỏ ngoài các con tàu vũ trụ của Liên Xô.

Chị thấy cũng tội thằng Tùng nên định im lặng để nó tự hiểu. Mình thì không thấy vậy, thằng dị nhân có skill mặt inox này không thể dùng cách bình thường mà đối xử với nó được, thế nên mình lấy đt của chị tự biên tự diễn một tn lâm ly bi đát rồi gửi cho nó luôn (được sự đồng ý của chị rồi nhé). Nội dung tn cũng bình thường thôi..

"Xl anh, em có người yêu rồi và em rất yêu người đó nên không thể tiếp nhận tình cảm của anh được. Người yêu em hay ghen lắm, hi vọng anh đừng đến nhà nữa, em không thể tiếp được. Lỡ anh ghen rồi làm gì đó tổn hại đến anh thì em áy náy lắm, mong anh hiểu và đừng làm em khó xử

"

Chờ nửa tiếng không thấy nó trả lời gì, mình và chị đang khấp khởi mừng thầm khi thoát được sự du bám của con đĩa mặt inox, chợt nó reply.

"Không sao. Anh yêu em, anh không sợ gì hết. Phải chết vì em anh cũng cam lòng hi hi... Anh sẽ cố gắng cho đến khi nào em chấp nhận anh mới thôi..

"

Đệt, đọc tn của nó mà không thể tin vào mắt mình luôn, chị cũng ngỡ ngàng, mắt chữ O mồm chữ A. Hình như mình đã đánh giá quá thấp

"mặt dày thần công

" của thằng này rồi, nó luyện đến trình độ xuất thần nhập hóa, miễn nhiễm với mọi lời đàm tiếu thế gian rồi hay sao ấy, sư phụ xin hãy nhận của con một lay..

Đến nước này rồi, mình chẳng cần lịch sự giữ thể diện cho nó nữa. Thế là tương ngay và luôn một tn

"phũ

"..

"Xl, anh hiểu sai ý em rồi. Em không thích anh, sự thật là vậy. Em cũng không có time để tiếp anh, mong anh hiểu cho. Chào anh!

"

Chưa đầy 2p sau, nó reply tiếp.

"Anh có gì không tốt em cứ nói, anh sẽ sửa mà. Anh không tin em không có cảm tình với anh.

"

Pó tờ rym, mình và chị ngồi nhìn nhau lắc đầu ngao ngán. Năm sau các thím theo dõi Vn got té lìn thấy thằng nào biểu diễn skill chạy xe cà mặt xuống đường bê tông nhưng mặt không bị sao, đường thì thủng một lỗ chính là thằng Tùng đấy nhé. Nhớ vote ủng hộ cho him, đừng để hoài phí một tài năng thiên bẩm đến thế.

Mình hoảng quá, biết không đủ khả năng ngăn chặn tình yêu điên cuồng của dị nhân mát dây này, vội lao xuống lầu trình bày mọi việc với mẹ. Dùng hết 3 tắc lưỡi trời phú nói ẹ hiểu chị Diễm không hề có tình cảm và cũng chẳng muốn quen nó, nhờ mẹ nói cho nó hiểu đừng làm phiền chị nữa. Mẹ mình lúc đầu hơi ngạc nhiên, nhưng một hồi cũng hiểu ra, không trách gì chị, chỉ tiếc vì thằng đó con nhà đảng hoàng lại khá giả thôi.

Hôm sau nữa, nó lại mò đến. Mình và chị ở trên phòng hồi hộp chờ thông tin khẩn từ mẹ. Tầm 10p sau thì nghe tiếng xe nó đi mất, mẹ lên thông báo đã chiều hàng được định, tuy vậy trước khi ra về định còn kịp thông lại một câu

"con về nói lại mẹ con, nhờ mẹ sang thuyết phục Diễm..

" Zzz...lạ hồn tha cho chúng con nhờ..

Riêng về hôm nay thì nó không xuất hiện, chắc là đang âm thầm dưỡng thương, chờ kéo da non sẽ lại dẫn theo

"máy bay bỏ bom

" đến nhà mình khủng bố tiếp..

Chiều giờ chị về nhà nấu cơm, ăn uống dọn dẹp xong xuôi, mình chưa nói được gì với chị thì mẹ đã gọi chị đi với mẹ. Hình như mua sắm đồ đạc gì thì phải, mẹ mình rất thương chị, mua đồ cho chị suốt thôi. Nói thật, giờ ai nhìn thấy chị mà bảo chị là gái quê mình đi bằng đầu, cứ tưởng là con gái tiểu thư nhà giàu thôi các thím ợ..

Đặc biệt, mình vừa nhận được một cuộc đt rất quan trọng, mình biết trước sau gì nó cũng sẽ tới, chỉ không nghĩ nhanh thế này..

Khi này, không có chị ở nhà, buồn quá leo lên máy ngồi review cho các thím thì đt reo, sdt rất đẹp và rất quen, nhưng mình chẳng nhớ của ai...

- Alo..

Mình bắt máy.

- Biết ai không?

Giọng nam ồ ồ bên kia đầu dây vang qua.

- Không, ai vậy?

- Quen nhanh vậy à? Bạn bè cũ đây..

Giọng nói lạ mà quen quen cười khẽ.

- Không nhớ. Là ai vậy, nói tên đi?

Có lẽ giọng nói qua đt đã khác đi ít nhiều, mình thật sự không thể nhận ra, chỉ thấy hơi quen.

- Quang đây. Nhớ chưa?

Nó im một lúc, rồi nói. Ax, đúng là giọng thằng Quang rồi. Bỗng dưng gọi đt ình, nó muốn gì đây?

- Ủ. Nhớ rồi. Sao mà có sdt của tao? Mà y kiếm tao làm gì?

Mình cố bình tĩnh, nói giọng thản nhiên như không có chuyện gì đáng ngại.

- Nhớ chú em nên kiếm, không được à? Sdt chú thì đơn giản thôi, gì anh muốn chả được.

- Tao chẳng có gì để nói với mày cả. Không nói tao cúp máy đây.

- Hờ hờ... nóng tính thế. Tất nhiên anh có chuyện muốn nói với chú nên mới đt..

- Ủ, nói đi.

- Mai chú rảnh không?

- Không. Làm gì?

Đệt, chẳng lẽ nó định hẹn mình kéo băng ra choảng nhau..

- Rủ chú uống cf trò chuyện chút thôi. Không có gì đâu mà phải căng thẳng quá..

- Tao sợ sợ gì mà phải căng thẳng, không rảnh.

- Không được à?

- Không.

- Chú tránh mặt anh được mãi không? Còn chị chú nữa..

- Đm, mày dám đụng đến chị Diễm tao giết mày..

- Chú thật là... nóng tính không chừa, anh chỉ nhắc chú nhớ thôi.

Nó lại cười khe khẽ. Chẳng hiểu sao nghe giọng nó, mình nổi hết da gà lên..

- Rốt cục mày muốn gì?

Mình gần giọng.

- Anh nói rồi. Mai anh em mình làm chiều cf..

- Tao éo anh em với mày, cf cái gì?

- Cái gì thì mai gặp chú sẽ biết. Ok?

Mình im lặng suy nghĩ, chẳng biết thằng này muốn bày trò gì đây? Nếu muốn xử mình, nó cứ canh mà chặn đường, cần gì phải bày vẽ uống cf? Hay là nó cho đàn em phục sẵn trong quán, chờ mình chui vào rồi úp sọt hội đồng..

Như hiểu được mình đang nghĩ gì, thằng Quang lại cười khà khà:

- Sợ anh hội đồng à? Yên tâm, anh không phải quân tử nhưng cũng chẳng bao giờ chơi cái trò hện chú ra để làm thế đâu.

- Tao còn lạ gì mày? Định lừa tao chui đầu vào tròng à, đừng mơ..

- Chú nghĩ kĩ đi. Anh muốn chơi chú thiếu gì cách, cần gì làm trò mèo này ắt mặt..

- ...

- Cái thị xã này nhỏ lắm, anh muốn tìm, chú không trốn được đâu. Anh muốn hện ra quán cf chỉ hai thằng đàn ông nói chuyện rõ ràng với nhau. Nói hết lời rồi đấy, đi hay không tùy chú. Sau này có chuyện gì, chú đừng trách sao anh không nói trước.

- Nói luôn đi, khỏi hện gặp làm gì mất công.

Mình cười khẩy.

- Nói qua đt không tiện, được thì anh đã nói rồi

- Có gì mà không tiên?

- Gặp rồi chú sẽ rõ.

Mình trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Mày đi một mình?

- Ủ, việc gì phải kéo lũ làm gì? Anh muốn nói chuyện với chú thôi.

- Được rồi. Gặp ở đâu? Mấy giờ?

- Tùy chú sắp xếp, không thôi lại nghĩ anh đỡ trò..

- Ok, 7h tối mai. Còn địa điểm tao sẽ báo sau.

- Ok. Đàn ông thì uy tín đấy nhé.

Mình tắt máy, ngồi suy nghĩ lung tung này giờ. Chẳng biết nên đi gặp nó hay không? Chẳng biết sẽ có chuyện gì xảy ra? Nhưng nghĩ kĩ thì chuyện này trước sau gì cũng phải xảy ra thôi, đâu thể trốn tránh mãi được..

Chắc mai mình gọi Thanh sida lại nhà bàn tính xem sao. Thấy lo quá... Hôm nay thời tiết âm u, một ngày thật dài đối với mình, những suy nghĩ trong lòng cũng vô cùng mâu thuẫn, vừa mong mau đến 7h gặp thằng Quang để giải quyết êm xuôi mọi chuyện, không phải chịu cảnh lo lắng nữa, vừa ngán ngại cái thời khắc đó nên lắm lúc lại trông cho thời gian trôi thật chậm...

Mình đi kể mọi chuyện với Thanh sida, hỏi ý nó thấy thế nào. Thanh sida cũng nghĩ như mình, nếu thằng Quang muốn chơi mình thì chẳng cần hẹn ra làm gì, như vậy khác nào cảnh báo trước mình có thời gian chuẩn bị? Cuối cùng, mình và nó quyết định gặp thằng Quang, chỉ đi hai thằng thôi, không rủ thêm ai nữa cả vì thật sự bọn mình chẳng quen biết gì nhiều. Thanh sida định gọi nhờ thằng Sang anh họ nó giúp nhưng mình không đồng ý, dính vào bọn đó mệt lắm, mà chắc gì bọn nó đã dám chạm đến thằng Quang? Hơn nữa như đã nhận định, mình tin chắc 80% lần gặp này thằng Quang sẽ không manh động.

Đến chiều trời bắt đầu đổ mưa ào ào, khoảng 6h thằng Quang đi ình, hỏi có gặp không? Mình bảo có. Nó hỏi địa điểm, mình hẹn gần 7h sẽ thông báo, còn nói thêm chỉ cho nó 15p, tức là 7h15 nó vẫn chưa đến thì mình sẽ đi về. Xem như là một phương pháp để phòng nó bày binh bố trận thôi, có còn hơn không.

6h30 cơm nước no nê, mình thay đồ trùm áo mưa rồi xách xe chạy đi rước Thanh sida. Chị có hỏi mình đi đâu khi trời mưa thế này, sợ mình lại bệnh. Mình nói ghé nhà thằng bạn có chút việc, rồi vọt ngay. Mình sợ nấn ná một hồi thì lòi ra hết, đi gặp nó về mình sẽ kể chị nghe sau, giờ nói trước mất công chị lo lắng chứ chẳng được gì.

6h50 có mặt tại nhà Thanh sida, nt địa điểm qua cho thằng Quang, sau đó bọn mình chạy đến trước, hai thằng chẳng cầm gì theo cả, dao lại càng không, mình không muốn lỡ xảy ra hỗn chiến rồi ngộ sát thằng nào đó ở phải tù một gông, với lại nếu nó đã muốn chơi mình thì cầm theo vũ khí cũng bằng thừa, chả làm được cơm cháo gì.

Mình chọn quán cf gần nhà Thanh sida, quán nằm ngay mặt tiền và có hai cửa trước sau quán luôn, có biển dễ chạy. Thanh sida sau khi dặn dò mình bình tĩnh thì đi vào một góc ngồi riêng cho tiện theo dõi tình hình. Mình ngồi thấp thỏm chờ thằng Quang xuất hiện.

7h10, một chiếc Lexus màu bạc chậm chậm chạy vào trong quán, sau đó cửa xe mở ra, thằng Quang bảnh bao bước xuống. Nhìn nó vẫn như cũ, vẫn trung thành với phong cách sơmi quần tây đóng thùng, chân mang giày đen bóng. Nó bước vào trong, nhìn quanh quất tìm mình rồi đi lại mỉm cười, kéo ghế ngồi xuống. Mình không tỏ thái độ gì, mắt vẫn nhìn chiếc xe hộp của nó. Mọi khi nó thường chạy SH, hôm nay lại đi xe hơi, không phải để chở theo đám đàn em cùng mã tấu để hốt mình đó chứ..

- Không có ai đâu. Anh đi một mình, đừng lo!

Nó nhìn mình cười cười.

- Đề phòng vẫn hơn.

Mình nhún vai.

Em phục vụ đi ra hỏi dùng gì mà mắt cứ nhìn thằng nông dân đấm đuối. Lực sát thương của thằng này với gái kinh khủng thật..

- Cho anh một chai Sting được rồi.

Nó điềm đậm.

- Dạ, anh có kêu thuốc gì không?

- Cho anh gói 3 số.

Em phục vụ lưu luyến đi vào trong. Mình nhìn thằng Quang, vô vấn đề luôn, khỏi vòng vo tam quốc ết mỗi lại mất thời gian.

- Có gì nói nhanh đi.

- Nóng tính vậy, uống nước đã chứ.

Nó nheo mắt nhìn mình.

- Tôi không có nhiều thời gian.

Mình thần nhiên.

- Ok. Trước khi nói, cho anh hỏi em một câu được chứ?

- Nói đi. Mà không cần xưng hô thân mật vậy, tôi không quen.

- Hợp tuổi tác thôi mà. Nói chuyện đàng hoàng, đâu có gì phải gay gắt lên, đúng không?

- Tùy anh.

- Tại sao lại ngăn cản anh quen chị em?

Nó mỉm cười hài lòng rồi hỏi.

16. Chương 16

- Tự hiểu. Đâu cần tôi nói.

- Anh muốn nghe chính miệng em nói. Buổi hẹn hôm nay là để nói rõ ràng mọi chuyện, nên để tránh những hiểu lầm đáng tiếc, anh nghĩ chuyện gì cũng nên nói ra.

- Tốt thôi! Anh nhìn lại tư cách của mình đi, quen gái một lúc 5, 7 con, chơi chán rồi bỏ. Nông dân chăn rau hủ? Tôi còn lạ gì, nên tôi không cho phép anh quen chị tôi. Thế thôi.

Lúc này em phục vụ bê nước và thuốc ra. Thăng Quang mỗi một điếu, đẩy gói thuốc về phía mình mời nhưng mình lắc đầu.

Chờ em tiếp viên đi xa rồi, nó rút một hơi thuốc, trầm ngâm khá lâu mới nói:

- Thông tin đó em lấy từ đâu ra vậy?

- Chuyện đó anh không cần biết. Chỉ cần biết tôi hiểu rõ con người anh thế nào là được.

- Ok. Anh không phủ nhận điều em nói, nhưng đó là trước kia thôi, giờ thì khác rồi.

- Vậy à?

Mình nhìn nó cười khinh khỉnh. Nghe nó nói thấy hài quá, nghĩ mình là con nít 3 tuổi sao? Nói gì cũng tin à?

- Anh biết có nói gì em cũng khó tin được. Mục đích anh hẹn em ra đây hôm nay, trước là để giải tỏa hiểu lầm, chuyện quá khứ bỏ qua hết, sau là anh muốn nhờ em một chuyện..

- Chuyện chị Diễm phải không?

Mình nhếch mép.

Nó rút tiếp một hơi thuốc. Điệu bộ của nó rất điềm đạm, khác hẳn những hình ảnh nông nghênh, hưởng thụ khi trước mình từng thấy.

- Anh có rất nhiều điều muốn nói. Em có thể kiên nhẫn để anh nói hết được không? Đừng ngắt lời anh?

- Ừ.

Thăng Quang lại rút thuốc, miệng nhả khói, mắt ngó lên trần nhà nhìn xa xăm như hồi tưởng điều gì đó.

- Nhà anh rất giàu, chắc em cũng biết điều đó. Anh lại là con một, ba mẹ rất cưng chiều, có thể nói muốn gì được nấy, chưa bao giờ hai người từ chối anh bất cứ điều gì...

Đứng lại một lúc, nó nói tiếp, giọng đều đều:

- Anh không đổ lỗi cho ba mẹ đã khiến anh hư, ăn chơi sa đọa. Nhưng thật sự ông bà chỉ biết cấm đầu làm ăn thôi, chẳng quan tâm anh cần gì, anh muốn gì... Anh than buồn, ông bà lại ném tiền cho anh. Trong mắt họ, tiền hình như có thể mua được mọi thứ, kể cả hạnh phúc.

- Có tiền, ba mẹ thì lại không quan tâm, anh lao vào ăn chơi, gái gú, giao du với đám bạn xấu, đâm chém nhau cũng không ít. Gái thì nói thật, trong mắt anh đều như nhau thôi, cao sang quyền quý, hiền lành đoan trang gì chứ? Vứt một nắm tiền ra thì lột đồ lên giường ngay, miệng luôn ra rả bài

"yêu anh lắm

", hà hà... yêu anh hay yêu tiền? Mà cũng chẳng sao, tiền anh không thiếu, coi như đổi chác cho nhau kiếm chút niềm vui..

- Cho đến khi anh gặp Diễm, chị của em..

Nói đến đây, thấy mình nhìn nó, nó cười buồn. Thằng này nếu là đang đóng kịch, thì mình công nhận nó là thiên tài kịch nói, nhìn cứ như thật..

- Lúc đầu, đúng là anh cũng coi chị em như những con khác thôi. Mê anh vì vẻ ngoài, vì anh có tiền... Sau đó tiếp xúc dần dần, anh nhận ra chị em không hẳn là thế, ở chị em có cái gì đó khiến anh phải tôn trọng, không dám có những hành động bậy bạ. Nhưng rồi, tự anh gạt đi suy nghĩ đó, lại xem chị em như những món đồ chơi khác..

- Sau đó, mọi chuyện diễn ra thế nào, em cũng là người trong cuộc có thể biết rõ. Sau hôm nằm viện về, anh phải ở nhà hơn hai tuần lễ, vừa lành là anh đi cho em để gặp mặt ngay hôm nay. Thời gian qua là lần đầu tiên anh xa đám bạn bè lâu đến thế, không còn những cô gái vây quanh, không còn những cuộc nhậu thâu đêm suốt sáng, những cuộc chơi điên cuồng trong các quán bar...

- Anh có nhiều thời gian để nghĩ về mọi thứ, mẹ anh nay đã già yếu cũng khóc rất nhiều. Anh chợt nhận ra, lâu nay anh sống vô nghĩa quá..

Nó dừng lại, đưa tay quệt quệt mắt. Mình thấy hai mắt nó hơi đỏ lên và ướt, chả hiểu chuyện quái gì đang xảy ra nữa, mình không nằm mơ đấy chứ? Mình đưa tay véo đùi một cái mạnh, đau thật... Vậy đây không phải một giấc mơ...

- Thời gian qua, những tin nhắn anh gửi cho chị em, đều là thật lòng. Anh rất nhớ chị em, anh rất hối hận vì đã xem thường và có ý nghĩ không tốt về Diễm... Mẹ anh cũng muốn anh lấy vợ rồi lập nghiệp, đừng lóng bông nữa. Anh thật sự muốn thế, anh chán cuộc sống trước đây.. giờ anh chỉ muốn lấy vợ, chí thú làm ăn..

- Anh thật lòng muốn tìm hiểu và lấy chị em làm vợ. Đó là mục đích của buổi hẹn hôm nay.

Thằng Quang nhìn mình bằng ánh mắt thành khẩn. - Anh nói xong chưa?

Mình hỏi.

- Rồi..

- Vậy thôi, tôi về trước.

Mình đứng dậy, gơ tay định gọi tính tiền. Thằng Quang cũng vội đứng lên, kéo mình ngồi xuống.

- Những gì anh nói này giờ, em không hiểu được sao?

- Hiểu chứ. Nhưng tôi không tin.

- Anh biết rất khó tin, nhưng em có thể tin anh một lần được không? Anh muốn quen Diễm, anh yêu Diễm thật lòng..

- Yêu? Anh quen chị tôi được bao lâu mà dám nói là yêu? Những ngày bày mưu tính kế để lợi dụng chị tôi, là anh đang yêu à?

- ...

- Mới hôm trước còn xem chị tôi như món đồ chơi, đánh nhau với tôi. Giờ lại quay ngoắt 360 độ bảo yêu chị tôi thật lòng, đã hối hận lắm rồi và quyết tâm sửa đổi. Anh nghĩ tôi là thằng ngu hả? Diễn kịch nhập vai một tí là ổn mà phải không?

- ...

- Tóm lại, tôi không bao giờ cho phép anh đến với chị tôi.

Thằng Quang ngồi nhìn mình, mắt nó không có vẻ gì là tức giận cả, chỉ thấy buồn... Không được, mình không được để trúng khổ nhục kế của nó, chiêu này của mình hay xài mà, còn lạ gì.

- Đúng là anh quen Diễm không được bao lâu. Nhưng anh tin Diễm là cô vợ tuyệt vời nhất mà ông trời đã đem đến cho anh cơ hội gặp gỡ, anh sẽ đem lại hạnh phúc cho chị em...

- Dựa vào gì để tin anh đây?

Mình cười khẩy.

- Thời gian sẽ chứng minh. Anh biết Diễm cũng có tình cảm với anh, em không ngăn được đâu.

Mắt nó hiện lên sự quyết tâm và tự tin.

Nói thật, mình cũng không tin nó có thể diễn đạt vai đến thế. Nếu mình và chị Diễm không yêu nhau, có lẽ mình sẽ cho nó một cơ hội để chứng minh. Tiếc là tình thế bây giờ đã khác, chị không còn xem mình là cậu em như trước nữa...

- Rồi sao đây? Anh định nhờ tôi giúp anh tán chị Diễm sao?

Mình cười đều, dù không giúp nó nhưng mình vẫn muốn biết nó cần gì ở mình.

Tưởng mình dối ý, nó khấp khởi vui mừng:

- Không cần. Anh chỉ muốn em đừng tìm cách ngăn cản, phá anh là được. Còn lại làm thế nào, anh có thể tự lo. Anh hứa sẽ làm cho Diễm hạnh phúc..

Mình xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh. Thế này không hẳn là xấu, cứ để nó làm theo ý nó, quan trọng ở chị thôi, chị không muốn nó cũng chẳng làm gì được. Có câu

"già néo đứt dây

", quyết liệt với nó quá cũng không tốt. Mình có thể nhân cơ hội này đánh cược với nó, để nó không bao giờ phiền mình và chị nữa.

- Được rồi. Anh không cần phải hứa hẹn gì nữa cả. Tôi có ý này, nếu anh ok thì tôi sẽ chấp nhận.

- Nói đi.

- Tôi không có quyền gì để cấm cản anh đến gần chị Diễm cả, cấm anh thì người khác lại đến cũng vậy thôi. Tôi chỉ muốn anh hứa một chuyện, nhưng nhớ là hứa thì phải giữ lời, hứa danh dự của thằng đàn ông đấy.

- Ok, em cứ nói.

Mình nhịp nhịp 5 ngón tay lên mặt bàn.

- Tôi cho anh một tuần để làm lành với chị Diễm, nếu chị đồng ý tiếp tục quen anh, tôi không có ý kiến. Còn ngược lại, xin anh đừng xuất hiện trước mặt chị và tôi nữa, cũng không được dùng cách nào khác làm phiền chúng tôi. Ok?

- Chuyện này...

Nó ngần ngừ.

- Sao thế? Tự tin lắm mà?

Mình cười đắc thắng. - Hai tuần được không? Chị em khác những người kia, hơn nữa việc lần này cũng không đơn giản. Một tuần thì... khó quá...

Thằng Quang nhăn nhó nhìn mình bằng vẻ mặt khổ sở.

Mình nghĩ thật nhanh, hai tuần cũng trôi qua nhanh thôi. Chị đã là của mình rồi, cho nó suốt đời cũng chưa thể làm được gì, đừng nói chỉ vồn vện ngần ấy thời gian ngắn ngủi.

- Ủm, tôi cho anh hai tuần. Nhưng nhớ lời hứa đấy..

- Ok, cảm ơn em.

- Chưa xong đâu, đừng vội cảm ơn. Anh còn chưa thẻ đấy.

- Thẻ nữa à?

- Chứ sao? Tôi biết anh đạo Thiên Chúa, rất xem trọng lời thẻ mà đúng không?

Nó im lặng không đáp.

Mình nhún vai đứng lên.

- Tùy anh. Không thẻ thì thôi, xem như chưa có buổi gặp mặt hôm nay vậy.

- Được rồi, anh thẻ.

Nó vội lên tiếng.

Sau khi bắt nó trịnh trọng lập lời thẻ, mình mỉm cười hài lòng.

- Anh nhớ giữ lời đấy. Tôi biết lời thẻ quan trọng, nhưng khi chẳng còn danh dự thì nó cũng không là gì cả. Hi vọng anh vẫn còn biết tự trọng.

- Yên tâm đi. Anh hứa sẽ giữ lời. Thằng Quang này chẳng ra gì nhưng không đến mức không còn chút liêm sỉ nào đâu.

Nó nói, nhìn mặt nó nghiêm trọng vãi ra. Mình thoáng hi vọng những gì nãy giờ nó nói là sự thật. Mặc dù với mình thật khó tin...

Mình chào nó ra về. Dù gì nó cũng ăn nói lịch sự với mình, mình cũng sẽ dùng lễ đáp lại nó. Nó vẫn còn ngồi lại hút thuốc, hình như chưa có ý định về sớm. Mình dắt xe ra, đề máy thì nó đã nói với theo.

- Gọi thằng bạn em về luôn đi, coi chừng bỏ quên.

Mình quay lại nhìn, thấy nó đang cười cười. Lỡ lời ra rồi, cũng không cần phải giấu diếm nữa, mình hướng về phía Thanh sida ngoắc ngoắc tay. Thanh sida thấy vậy có vẻ hơi bất ngờ, rồi lót tót chạy ra leo lên xe.

Trên đường về, mình thuật lại chuyện nãy giờ cho nó nghe. Thanh sida chẳng nhận định được gì, nó cũng bị choáng vì chuyện xảy ra đêm nay như mình.

Thế giới này đảo lộn hết cả lên rồi... Hôm nay mình bắt đầu đi học trở lại bình thường, cảm giác khi được hòa nhập vào cuộc sống cộng đồng thật vui vẻ, không còn những ngày nằm ườn ru rú trong nhà nhàm chán đến phát bệnh. Mấy thằng bạn trong lớp thấy mình xuất hiện thì tay bắt mặt mừng, gài đủ kèo bida độ, đá banh, café ôm...

Bọn Diễm My cũng bom tin nhắn mình liên tục, hỏi han đủ thứ.. Mình chỉ bảo thời gian qua mình bận đi du lịch Châu Phi nên bận không đến trường được, thế là xong, mặc kệ mấy ẻm có bị bom nổ tan xác hay không, mình chẳng quan tâm.

Giờ phải lo học thôi, mọi thứ dẹp hết, sớm lấy cái bằng kha khá để đi làm lo cho tương lai. Ban ngày học, ban đêm ở nhà với chị, thế đã quá hạnh phúc rồi, mình hài lòng với cuộc sống này!

Thời gian nghỉ trưa, mình nt hỏi thăm chị. Nội dung cũng chẳng có gì, căn dặn chị nhớ ăn uống đúng bữa giữ gìn sức khỏe, kèm theo câu

"em nhớ chị

" thôi. Cuộc gặp mặt tối qua với thằng Quang mình vẫn chưa kể với chị, chiều chị về sẽ nói sau vậy. Có thể chiều nay nó sẽ đến tận tiệm tìm chị, sẽ dùng lời đường mật ngon ngọt tán tỉnh, dụ dỗ chị. Thì sao chứ?

Mình chẳng quan tâm. Nói thế cũng không chính xác lắm, mình có bận tâm một chút, nhưng chỉ một chút xíu thôi.

Ai nói mình ngu, hay mình quá tự tin cũng được. Mình có cách suy nghĩ và quan điểm sống của mình. Bây giờ mình có thể can đảm Quang đấy, nhưng còn sau này, biết bao người sẽ vây quanh chị, mình đâu thể lúc nào cũng kè kè bên chị để ra rả cái điệp khúc ai tốt ai xấu cho chị nghe? Mình đâu thể cả đời ở bên chị mà đuổi bọn nó đi? Tất cả đều do chị quyết định thôi, yêu phải tin tưởng, không tin thì đừng yêu làm gì. Mình cho nó được tự do theo đuổi chị như mọi thằng khác thôi, chị và mình chưa là vợ chồng gì cả, cũng chẳng có quyền gì để cấm cản người khác, hơn nữa, mình cấm liệu nó có nghe không? Tất nhiên là không rồi, vậy sao không dắt nó vào cuộc chơi do mình chủ động?

Ngoài ra, mình cũng muốn xem tình hình chiều nay ra sao, chị sẽ ứng xử thế nào. Nếu chị tin nó và bỏ rơi mình thì chịu thôi, mình yêu chị rất nhiều đấy, nhưng không có chuyện tha thứ và chạy theo níu kéo chị. Chị lớn rồi, tự có lập trường và suy nghĩ của chị, mình tin là thế!

Chiều học xong cũng gần 5h, mình chạy về nhà. Ba mẹ đã về rồi, chị thì chưa. Mình lên phòng tắm rửa cho sáng khoái, leo lên máy lướt web một tí thì chị về đến.

"Sắp có chuyện hay rồi đây

", mình nghĩ trong bụng, bước xuống nhà.

- Ủa, T về rồi hả?

Thấy mình, chị cười tươi.

- Ủ, em cũng vừa về tới thôi.

Mình cười nhẹ.

- Chờ chị lên thay đồ rồi xuống nấu cơm. Nay có phụ chị không đó?

Chị nháy đôi mắt đen láy tinh nghịch.

- Có chứ. Chị thay lẹ đi, em chờ.

- Ủm.

Một lúc sau chị đi xuống, chị vo gạo đặt cơm, làm gà, mình vẫn làm mỗi một nhiệm vụ như trước - lặt rau.

Hai người nói chuyện vu vơ vài câu, chị chợt nói:

- Hồi này, anh Quang lại tiếm tìm chị...

Cuối cùng cũng đến chủ đề mình mong chờ, tim chợt đập nhanh hơn, hơi thở cũng trở nên nặng nhọc. Mình liếm môi:

- Vậy hả? Nó tìm chị chi vậy?

- Mời chị đi uống nước, bảo có chuyện muốn nói với chị.

- Rồi sao, chị có đi không?

Chị bỗng xoay người lại, tròn mắt nhìn mình.

- T nghĩ sao mà hỏi chị câu đó?

- Ô... em không có ý gì đâu, tại buột miệng vậy thôi.

- Hừ.. Không tin chị thì có..

- Ax, không có mà. Chị chu môi với mình, sau đó quay vô tiếp tục làm gà.

- Chị không có đi. Ông chạy theo suốt đường về làm chị ngại với người ta muốn chết luôn.

- Nó có nói gì không?

- Nói nhiều lắm, chị không nhớ rõ nữa. Chủ yếu giải thích chuyện khi trước với T là do hiểu lầm.

- Ủm, rồi chị nói sao?

- Chị không nói gì hết, chỉ kêu ổng đừng làm phiền chị nữa.

Nghe chị nói mà mình mát dạ vãi, tốc độ lật rau muống cũng tăng lên khí thế.

- Chị... có tin những gì nó nói không?

Mình đoán một chút rồi hỏi.

- Không, chị tin T thôi hà! Mà nói thật chị cũng không quan tâm, chuyện của ổng như thế nào kệ ổng, giải thích với chị làm gì..

- He he, thì nó muốn làm lành với chị mà, nên phải giải thích thôi.

- Xí, còn lâu..

- Sao dạ? Hồi trước thấy chị cũng thích nó mà?

Lần thứ hai chị xoay lại nhìn mình.

- Ai nói với T chị thích?

- Cần gì ai nói, lúc trước em thấy vậy mà.

- Hứ, lúc đó thấy ổng cũng tốt, nói chuyện đàng hoàng nên chị mới tìm hiểu thôi. Giờ khác rồi, ổng tốt hay xấu chị không quan tâm.

- Sao vậy?

Mặt chị hơi ửng hồng, nhìn xinh vãi lúa!

- Chị có người yêu rồi..

- Ủa, ai vậy? Em quen thằng đó không?

- Xí, T không quen đâu.

Chị nguýt mình một cái sắc như dao cạo, rồi lại loay hoay chặt gà.

- Em cũng có chuyện này tính nói với chị nè.

Mình đang hăng.

- Gì vậy T?

- Mà thôi, chút ăn cơm rồi em nói.

- Gì nghiêm trọng ghê vậy? Nói chị nghe đi, biết tính chị tò mò mà cứ hay vậy à..

- Ờ, he he. Tí nói.

- Không thêm!

Chộc chị đã đời, mình sáng khoái tót lên lầu nghe nhạc một lúc rồi xuống phụ chị dọn cơm. Nãy giờ nghe chị kể chuyện lúc chiều làm mình sướng tê người, xem ra mình không nhìn sai về chị, một người con gái xứng đáng để mình dồn hết tình yêu và tâm sức vun đắp tương lai.

Ăn cơm xong, mình rủ chị ra ban công ngồi hóng mát. Hôm nay trăng không sáng như mọi khi, trời lại chuyển mưa âm u từ chiều nên gió khá lạnh, chị nép sát vào người mình..

- Hồi chiều T tính nói gì với chị vậy?

Ha ha, biết ngay chị sẽ hỏi mà, chị là chúa tò mò. Nãy giờ mình cố tình nói trên trời dưới đất để chọc chị chơi, chờ mãi không nghe mình nhắc gì tới, cuối cùng không chịu được chị phải hỏi.

- Hồi chiều có người nói không thêm nghe mà ta?

Mặt mình tỉnh bơ.

- Giờ nói không? Không nói chị đi vô.

Chị làm mặt giận, vờ nhổm người dậy đi vô. Minh vẫn ngồi thản nhiên không nói gì, nhìn chị cười cười.

Chị đi đến cửa vẫn không thấy mình phản ứng gì thì dừng lại, xoay ra ngó mình dậm chân.

- Có nói không? Chị đi vô thiệt đó..

Nhìn phản ứng của chị mà mình thấy đáng yêu lẫn buồn cười. Minh đưa tay về phía chị vẫy vẫy.

- Nói. Lại đây đi cục cưng!

Chị vùng vằng xiu mặt xuống, đi lại ngồi kế mình.

17. Chương 17

- Ai cho kêu chị như vậy, nghe nổi da gà luôn..

- Em cho chứ ai, he he..

- Nói lẹ đi.. bắt ta chờ hoài..

- Ờ, ờ. Nói liền nè. Mà chị phải hứa bình tĩnh nghe em nói hết, không được chưa gì đã chạy la làng như bữa trước nữa nhen, vậy em mới nói.

- Chuyện gì nữa đây?

Chị nhìn mình, thái độ hơi lo lắng.

- Tối qua, em nói đi lại nhà bạn, chị nhớ không?

Minh bắt đầu.

- Ừm, nhớ.

- Thật ra không phải em lại nhà bạn đâu.

- T đi với nhỏ nào phải không?

Chị mở to mắt nhìn mình, tay chị hơi run, do chị ngồi sát nên mình có thể cảm nhận được điều này.

- Ax, không phảiiii, em đi gặp thằng Quang.

- Hả? Vậy mà dám nói dối chị hén. Gặp ổng làm gì vậy?

- Bữa trước nó dt cho em hẹn gặp, em sợ chị lo nên mới không nói chị biết, đi gặp nó về kể với chị sau.

- Ừm. Gặp có chuyện gì vậy T?

Minh hít một hơi thật sâu..

- Em không định gặp nó đâu, nhưng em thấy trước sau gì cũng phải đối mặt với nó một lần, đâu thể trốn tránh mãi được.

- Ừm, rồi T nói gì với ổng mà hồi chiều này ổng đến tìm chị vậy?

- Nói cũng không nhiều lắm. Nó bảo hồi xưa ăn chơi, nhưng bây giờ tu tâm rồi, xin em cho nó được đến với chị. Nó còn nói yêu chị thật lòng, muốn lấy chị làm vợ..

- Rồi T nói sao?

Minh nhìn sâu vào mắt chị, thật lâu mới nói..

- Lúc đầu em không đồng ý. Nhưng nó năn nỉ quá, với lại em thừa biết bản chất nó thế nào, làm căng quá sợ nó điên lên làm liều thì khổ cho chị. Nên cuối cùng em cho nó thời gian 2 tuần để thuyết phục chị, qua 2 tuần nếu chị vẫn không đồng ý cho nó cơ hội, nó phải tự động rút lui. Em cũng bắt nó thề rồi, hy vọng nó giữ lời..

Chị ngồi cúi đầu, im lặng không nói gì...

- Chị không giận em chứ? Em yêu chị thế nào chắc chị cũng hiểu mà phải không? Em chỉ sợ nó theo làm phiền hoặc gây tổn hại cho chị nên mới làm vậy..

Vẫn chẳng thấy chị phản ứng gì, mình ngồi yên cho chị thời gian, chắc chị đang suy nghĩ.

Một lúc lâu sau, chị ngước lên, bất ngờ cúi sát hôn vào má mình một cái, tay chị nắm lấy tay mình...

- T sợ chị giận lắm không?

- Sợ sao không..

Mình hơi bất ngờ trước hành động của chị nên ngồi trơ như phỗng.

- Chị không giận T đâu. Chị biết T làm vậy cũng đều vì chị, đi gặp ổng nguy hiểm nhưng vì chị T cũng dám đi. Chị cảm động lắm...nhưng mà...

- Mà sao?

Chị đột nhiên dừng lại khiến mình thấy lo lắng.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của mình, chị cũng nghiêm mặt theo, sau đó phì cười, đưa tay nựng má mình.

- Mốt T không được tự ý đi gặp ổng nữa nhen. Rủi có gì rồi sao? Còn nữa, không được giấu chị bất cứ chuyện gì nữa, phải kể chị nghe hết mới được. Còn lần nữa chị giận không thèm nhìn mặt T luôn đó, hứa đi.

- Ủ, em hứa. Chị không giận em thiệt hả?

- Không. Làm như chị là người vô lý lắm vậy..

- Nhưng... em mang chị ra cá cược với thằng Quang..

- T bắt đắc dĩ mới phải làm vậy mà, chị không trách T đâu. Dù T có không đồng ý cho ổng tìm chị thì ổng vẫn đến tìm thôi, T cũng đâu làm gì được, không lẽ báo công an sao? Hi hi.. ai mà xử.

Chị cười khúc khích, hai bàn tay chị bóp chặt tay mình nghe thật ấm áp.

Mình như trút được gánh nặng nghìn cân, thở phào nhẹ nhõm, hít một hơi đầy không khí trong lành vào ngực. Tay mình giữ một bên eo chị kéo nhẹ vào, tay còn lại nâng gương mặt đáng yêu của chị lên, đặt một nụ hôn vào trán chị..

Môi mình lướt nhẹ trên làn da mịn màng, chạm vào chiếc má căng đầy sức sống...rồi chậm rãi tìm đến đôi môi nhỏ xíu của chị... Chị bỗng đưa tay lên che miệng mình lại, mặt chị xoay đi nơi khác, tránh nụ hôn của mình.

- Sao vậy?

Mình thấy hơi què.

- Chị không giận T chuyện đó, nhưng đâu có nói bỏ qua cho T chuyện khác.

Chị liếc mình.

Đột, chuyện gì vậy cả? Pó tay, mình gãi thiếu điều muốn tróc da đầu, nghĩ đến bốc khói não vẫn không tìm ra được lí do.

- Chuyện gì vậy? Chị không nói sao em biết...

Cuối cùng, mình đành chịu thua.

- Hứ, tự hào thông minh lắm mà!

- Thông minh thiệt, nhưng đâu phải gì cũng có thể nghĩ ra nè. Ở gần chị tự nhiên em ngu đi, lạ ghê!

- Chỉ giỏi tài nịnh..

- He he.. thiệt mà! Nói em nghe đi, em không nghĩ ra thiệt.

Chị quay hẳn người qua phía khác, không thèm nhìn mình nữa, điệu bộ giận hờn mà nhìn yêu thôi rồi... cứ thế này mình lên máu chết mất cmnl.

- Đi mà...

Mình lay nhẹ chị.

- Không.

- Đi, em không biết thiệt. Chờ ơi, học cả ngày mệt muốn chết rồi, chị bắt động não một hồi em xủ luôn bây giờ.

Nghe mình hừ, hình như chị hơi sợ, len lén quay lại nhìn mình. Mình giả vờ nhăn nhó khổ sở, hai tay ôm đầu dầm nhẹ..

- T nhức đầu thiệt hả?

Chị lật đật nắm tay mình hỏi han, đưa tay sờ trán mình.

- Ủ, nhức muốn chết.

Mình tiếp tục đóng kịch. Hừ một lần cho ớn..

- Trán nguội ngắt mà nhức gì? Xạo quá..

- Nhức đầu chứ có bệnh gì đâu mà chị đòi nóng.

- Ủ... vậy sao giờ? Lấy thuốc T uống nhen!

- Thôi, không cần. Chị nói em nghe, để em không phải suy nghĩ nữa là bớt à.

Chị chưng hửng nhìn mình, dẩu đôi môi đỏ như son lên.

- Dám gạt chị hén, nhớ đó..

- Nói đi, câu giờ hoài..

- T biết ổng sẽ đến tìm chị, sao không báo cho chị biết trước? Đừng nói không có thời gian nghen, chị không tin đâu. Hồi trưa T có nt với chị mà có nhắc gì tới đâu? Muốn thử lòng chị phải không?

- Hơ... đâu có...

Mình chả biết nói gì luôn, ú ớ lấp liếm cho qua.

- T nói thiệt đi, không thôi chị giận đó, không giận đâu!

Nhìn mặt chị rất nghiêm túc, không có vẻ gì là đùa cả.

- Ủm, em xin lỗi.

Mình đành thừa nhận, hy vọng thành khẩn sẽ được khoan hồng.

- T không tin chị..

Chị đứng dậy, đi lại tựa người vào ban công.

Mình vội đi theo. - Em xin lỗi. Không phải em không tin chị, mà tại chị xinh quá.. em biết sau này sẽ còn nhiều người theo đuổi chị nữa.. thật ra em cũng thấy hơi lo...

- Nên T thử chị bằng cách này sao?

- Em... Ủm... em sai rồi. Sau này nhất định không vậy nữa, chị đừng buồn em hén!

Chị vén tóc, gió thổi mạnh làm tóc chị tung bay, cuốn nhẹ vào mặt mình, mềm mại...thơm mát...

- T yêu chị thì phải tin chị chứ. Cũng như chị vậy, có bao giờ chị nghi ngờ T chưa?

- Ừm..

- Đã đồng ý quen T rồi, không có chuyện chị mở lòng mình với người khác đâu, T đừng lo. Còn lần sau nữa, chị không tha thứ cho T đâu..

Nghe chị nói, mình khấp khởi mừng thầm, miệng ừ liên tục vì sợ chị đổi ý, lại giận nữa thì khổ. Mình ôm chị từ phía sau, nhắm mắt lại cạ nhẹ mặt lên mái tóc đen óng dài chấm lưng của chị...

Cơ thể chị hơi run lên, mặt chị chậm chậm xoay lại, chủ động hôn lên mũi mình, hơi thở của chị thơm ngát...

Mình xoay chị lại, đặt một nụ hôn nồng cháy lên môi chị...thật lâu...thật sâu...

Đang hôn say đắm, mình chợt dừng lại... nhìn khuôn mặt xinh xắn của chị đang nhắm chặt mắt ngược lên chờ đợi... mình cố tình dừng thật lâu...cười tươi nhìn chị cho đến khi chờ mãi không thấy động tĩnh gì, chị mở mắt ra nhìn thấy mình đang cười, mặt chị đỏ bừng lên, hai tay nắm thùm thụp vào ngực mình vì dấm trên chị..

Mình ôm chặt chị, để cho chị đắm chán, lại nâng cằm chị lên, hôn tiếp...ngây ngất trong men tình ái...đây đúng là thứ men khiến người ta chệnh choáng còn hơn cả men rượu...

Chẳng biết đã bao lâu, mình và chị dừng lại...

- Chị khát nước quá à...

Chị nói, tay vẫn ôm chặt lấy mình.

Ồ, khát cũng phải, có bao nhiêu nước bị mình nuốt hết rồi..

- Để em đi lấy nước.

- Thôi, khuya rồi chị cũng phải đi ngủ, mai làm nữa.

- Ừm, vậy thôi mình vô.

Mình cố xiết chặt chị thêm một lần nữa, cúi đầu hôn lên tóc chị..

Trước khi về phòng, chị quàng tay ôm cổ mình, hôn lên trán mình một cái rõ mạnh, cứ như mẹ hôn con.

- T ngủ ngon! Chiều mai nhớ về sớm nha!

- Chi vậy?

- Về đi rồi biết. Có về hông?

- Yes, Madam.

Mình chào chị theo kiểu phim Hong Kong hay xem, chị cười tí mắt, lại hôn vào má mình thêm một cái nữa rồi mới vào phòng.

Mình giả vờ hỏi lại chị vậy thôi, thật ra mình biết rõ vì sao chị kêu mình ngày mai về sớm. Ngày mai, 14/9 là sinh nhật chị, mình lên xem cmnd của chị nên biết, ngày này 23 năm trước, nàng công chúa nhỏ của mình ra đời... Mình sẽ có bất ngờ dành cho chị... Warning: Trẻ em, người yếu tim và thai phụ không nên xem...

Hôm nay là một ngày vô cùng trọng đại đối với mình, cả đêm qua mình suy nghĩ rất nhiều, mình muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật thật đáng nhớ cho chị. Không cần quá cầu kì hay tốn kém, nhưng nhất định đó phải là kỷ niệm thật đẹp! Mình muốn kỷ niệm này sẽ theo chị đến suốt đời, khắc sâu trong tâm trí chị, để tình yêu chị dành mình ngày càng sâu đậm hơn, không bị phai nhòa theo thời gian..

Sáng mình dậy thật sớm, cảm thấy trong người sáng khoái lạ thường, bình mình thật đẹp! Hình như khi con người ta hạnh phúc thì vạn vật cũng trở nên đẹp hơn trong đáy mắt.. Lần đầu tiên sau 22 năm chào đời trên Trái Đất cũ xì này, mình thấy thật đáng sống..

Đêm qua, ngay khi vừa điểm 12h bước sang ngày mới, mình định nt chúc mừng sinh nhật chị ngay, nhưng chợt nhớ ra cần phải giữ điều bất ngờ này dành cho chị vào tối nay, nên đành cố nhịn cơn sung sướng đó lại..

Chị thấy mình dậy sớm thì vô cùng ngạc nhiên, nhìn nhìn mình, sau đó bước ra trước sân ngó qua ngó lại trên trời như tìm gì đó.

- Chị kiếm gì vậy?

Mình tò mò hỏi.

Như chỉ chờ có thế, chị nheo mắt nhìn mình cười rạng rỡ.

- Chị nhìn coi trời có chuyển mưa không? Nay T dậy sớm quá mà, sợ thời tiết bất thường hi hi..

Lâu lâu không đề phòng, bị chị troll một phát làm mình ngẩn người, chỉ biết nhăn răng cười trừ.

- Chị nấu mì ăn sáng nè, nấu cho T ăn luôn hén!

- Ủ, hai gói nhen he he..

- Ăn như heo.

Mình cười khà khà, chui vào toilet vệ sinh cá nhân, khi bước ra đã có tô mì to tổ bố nghi ngút khói để trên bàn. Chị nấu mì gói rất bài bản nhé, hàng tá lát thịt heo, hành, tiêu, ớt, cà chua, salad...nhìn mà ứa nước miếng..

Mình lao vào chén sạch, xong rồi ngồi chống đũa nhìn chị vẫn còn đang ăn chưa xong. Chị ăn cứ như mèo hử ẩ, một gói mì bé xíu mà mãi vẫn còn đến nửa tô..

- Nhìn gì đó?

Đang ăn, chợt thấy mình nhìn, chị ngại ngừng hỏi.

- Chị đáng yêu quá à, em đang thắc mắc con ai mà kute thế không biết..

- Hi hi.. xạo quá à.. con ba mẹ chị chứ ai..

Nghe mình khen, mặt chị đỏ lên. Tính chị là thế, rất dễ mắc cỡ, mình chỉ cần chọc ghẹo một vài câu thì mặt chị đã ửng hồng như mặt trời..

Chị ăn không hết tô mì nhỏ thật, cứ ngồi cà nhơi..

- Ổn hả?

Mình liếm mép. - Ừm, chị ăn không hết, mà bỏ thì phí quá..

- Đưa đây em ăn cho.

- Thôi, đồ thừa của chị mà ăn gì, kì lắm!

- Ax, có gì mà kì. Em khoái ăn đồ thừa của chị hơn á.

- Sao vậy?

- Có nước miếng chị trong đó, ăn ngon hơn chứ sao..

- Trời, T nói chuyện ghê quá đi. Thôi để chị đổ cho chó ăn..

- Saxxx, người không có ăn lại đi cho chó, phí quá trời phạt đó. Đưa đây cho em.

Mình giật tô mì, khoắng vài đũa là sạch tô, bưng lên húp cạn nước luôn. Công nhận mì của chị có khác, ngon vãi..

Ăn xong chị rửa chén rồi thay đồ đi làm, mình chạy theo rình rình hôn chị một cái vào má, sau đó leo lên xe vọt đến trường. Ngồi học mà cứ mong au hết giờ, hôm nay mình có rất nhiều việc phải làm, sợ không đủ thời gian.

Chờ mãi cũng đến lúc ra về, tụi bạn rủ đi đánh bida nhưng mình từ chối, phải tạt về nhà nói chuyện với mẹ cái đã. Nghe mình thông báo hôm nay sinh nhật chị Diễm, mẹ hơi bất ngờ, sau đó quyết định chiều nay cả nhà ra quán ăn mừng sinh nhật chị. Mình đồng ý ngay, như thế cũng ổn, đi ăn về rồi mình sẽ có vài món quà nho nhỏ dành cho chị, hi vọng chị vui..

Nằm chờ đến 1h30, ba mẹ vừa đi làm, mình leo ngay lên máy tính bắt đầu triển khai kế hoạch. Trước hết là một bài hát lãng mạn để mở lên lúc chị vào phòng nhận món quà bất ngờ của mình. Chọn đi chọn lại mãi vẫn chưa được bài nào ưng ý, ca sĩ hát thì thường quá, cần phải có gì đó đặc biệt. Cuối cùng, sau một hồi đắn đo, cân nhắc, đắn xé lương tâm, mình quyết định tự thu giọng hát

"ca lẻ miệt vườn

" của mình dành riêng cho chị vậy.

Đến khâu chọn bài cũng mệt đầu không kém, định thu bài HBBĐ mà cũng lại thấy thường quá, mình cần bài hát nào thật lãng mạn cả giai điệu lẫn nội dung ca từ. Không nhất thiết cứ phải là chúc mừng sinh nhật, chỉ cần tỏ bày được tình cảm và ca ngợi tình yêu đẹp của mình dành cho chị là ổn rồi. Quyết định chọn bài

"Giấc mơ một cuộc tình

" của UHP vậy, khá hợp với giọng vịt đực của mình.

Sau đó là những phút giây đánh vật đến toát mồ hôi trán, văng mồ hôi...tay với cái micro đi liền tai fone cùi bắp. Lại mày mò trên mạng tìm cách mix nhạc đủ thứ, mất hơn 1 tiếng đồng hồ để cho ra lò một sản phẩm tạm gọi là không tệ đến mức khiến chị phải giật mình hoảng hồn hay lên máu khi nghe. Xem như bước 1 của kế hoạch đã hoàn thành.

Mình dt cho Thanh sida, cần nó hiến kế xem nên tặng gì cho chị đã, mặc dù mình có ý tưởng rồi, nhưng nghe thêm ý kiến của nó cũng không mất mát gì.

- Gì ku?

Tiếng uể oải thiếu

"sinh khí

" của thằng bạn trời đánh vang lên.

- Ê, thường mua gì tặng sinh nhật con gái mày? Người yêu đó.

- Hả? Mày nay bày đặt mua quà tặng nữa hả? Trời sập cmnr..

- Nói lẹ đi, tao đang gấp.

- Mà tặng ai mới được?

- Chị Diễm.

- Ờ, tao nghĩ ra món này hay lắm nè. Bảo đảm chị Diễm thích mê tơi, sợ mày không dám thôi.

- Gì?

- Mày ra chợ mua cái nơ đỏ, lựa nơ nào đẹp mà bụi thiết bụi đó nhen.

- Ờ, ờ. Sao nữa?

- Rồi về mày lấy cái nơ đó, đeo lên tờ rym của mày, mặc quần vào. Tối dắt chị mày vô phòng, rồi mày tuột quần ra, tặng con c* cột nơ đỏ cho chị mày, bảo đảm chị mày khóc lên vì sung sướng hớ hớ..

- Đệt, biến cmm đi.

Tưởng thế nào, hóa ra lại bị nó troll, vừa bực vừa buồn cười.

- Ha ha, nói vậy chứ mày mua nến với hoa hồng về bài trí căn phòng, rồi mua thêm dây chuyền hay gì đó tặng chị mày. Vậy là lãng mạn rồi.

- Ủ, tao cũng định vậy. Thôi nhen.

- Ồ, chúc ngon tờ rym!

18. Chương 18

Mình tắt máy, giờ đến bước 2, mình thay đồ vết sạch tiền chạy ra đường. Ban đầu mình định mua nhẫn cặp, nhưng nghĩ lại thấy hai người đeo nhẫn giống nhau sợ ba mẹ sẽ nghi ngờ, nhất là mẹ mình rất tinh ý. Suy đi tính lại, mình tạt vào shop quà lưu niệm mua một con gấu bông màu hồng mà chị yêu thích, con gấu to vãi ra, bằng mình chứ chẳng chơi. Trên đường rước em nó về dinh, bao nhiêu người nhìn mình bằng ánh mắt ngưỡng mộ, làm mình ngại tím tái hết tờ rym.

Khệ nệ rinh em nó lên phòng để vào đầu tủ, mình lại chạy ra chợ mua nến thơm và hoa hồng dành cho việc trang trí, rồi ghé vào shop hoa đặt một bó hoa hồng đỏ như màu trái tim mình thật đẹp. Nâng niu bó hoa một bên tay chẳng khác báu vật, mình chạy xe về nhà mà đầu óc cứ văng vất trên mây khi nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp tối nay.

Drap giường hồi trưa mình có gỡ ra đem giặt, giờ cũng đã khô, trắng tinh khôi, không một vết ố (sau nhiều đêm mộng mị). Mình ôm hết mọi thứ lên phòng, bắt đầu công đoạn bài trí. Thực ra, mình định làm bên phòng chị, như vậy sẽ hay hơn. Nhưng chị khóa cửa rồi, chắc có gì đó không muốn mình xem, với lại chiều về chị cũng hay lên phòng, mình sợ chưa gì chị đã phát hiện ra thì còn gì bất ngờ thú vị nữa, nên đành chọn phòng mình xây tổ uyên ương vậy.

Trải drap giường đầu đó phẳng phiu, mình cầm mớ hoa hồng mua ngoài chợ rút từng cánh hoa ra, rải đều lên giường. Hoa mình mua khá nhiều, rải giường xong vẫn còn thừa không ít, mình tương luôn xuống sân nhà. Tiếp đó mình cắm cũi cắm những cây nến theo hình trái tim thật to, định cắm 23 cây thôi, cho bằng số tuổi của chị, nhưng nhìn đi nhìn lại thấy lưa thưa quá, mình cắm thêm 22 cây nữa, là số tuổi của mình. Tổng số nến xếp hình trái tim là 55, bằng số tuổi của mình và chị cộng lại, cũng có ý nghĩa phết.

Còn lại mấy ngọn nến thơm loại ly to, mình xếp ở bên trong trái tim thành hàng chữ T + Diễm. Xếp xong lại cắm cũi chỉnh sửa cho ngay ngắn, tính mình hơi cầu toàn, nên rất lâu sau mới thấy tạm hài lòng. Bấy nhiêu thôi mà ngón mắt của mình không biết bao thời gian, nhìn lại đồng hồ đã gần 5h. Mình chống tay đứng nhìn công trình tim óc cả buổi trưa, đẹp vãi... nhìn mà muốn ngất luôn các thím ợ..

Đang đứng thưởng thức tác phẩm nghệ thuật, chợt có tiếng gõ cửa của chị làm mình suýt té đ*í vì sợ chị bước vô phòng thì hồng bét.

- T về rồi hả? Làm gì đó, chị vô nghen.

- Không được, em đang thay đồ đó.

- Á..

Chị kêu nhỏ, rồi mình nghe tiếng chân chạy thành thạch xuống cầu thang. Hù kiểu này có hiệu quả vãi lúa. Ngắm lại một lần nữa cho thật thỏa mãn, mình thay đồ rồi đi xuống nhà. Ba mẹ cũng đã về rồi..

- Nay sinh nhật con phải không Diễm?

Mẹ hỏi chị.

- Dạ, sao dì biết hay vậy?

Chị tròn mắt ngạc nhiên.

- Dì có biết đâu, hồi trưa nghe...

Chết mợ, mình quên dặn mẹ đừng bảo là mình nói, chị biết thì hồng bét. Mình vội vàng nháy mắt liên tục với mẹ, do mình đứng sau lưng chị nên chị không thấy.

- Ồ...nghe mẹ con nói.

Nhận được tín hiệu SOS của mình, mẹ vội trở ngay. Đúng là mẹ của thiên tài Einstein có khác, chỉ một cái nháy mắt là hiểu.

- Hồi trưa mẹ con đi cho dì hả đi?

- Ủ, ừ.. thôi con thay đồ đi, bữa nay mình đi ăn nhà hàng mừng sinh nhật con.

Mẹ cũng ngại khi phải nói dối chị, nên vội hối chị đi chuẩn bị, tránh chị hỏi lời thôi.

- Dạ thôi, con có mua đồ về nấu đãi cả nhà rồi. Khỏi ra ngoài hén dì, tốn kém lắm!

- Chị lên thay đồ đi, sinh nhật chị phải ra ngoài ăn mừng chứ. Cái kia để mai nấu ăn sau.

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì hết, đi lạ.. Mình nắm vai chị đẩy lên lầu. Phòng mình đã khóa trái rồi, không lo chị thấy được.

Một lúc sau chị ngượng ngùng bước xuống. Hôm nay chị mặc chiếc váy ngắn ngang đùi màu nude, váy hơi ôm sát người tôn lên thân hình thon thả của chị. Chị make up nhẹ nhàng, mái tóc suôn dài vẫn xõa tự nhiên, nhìn chị như một nàng công chúa từ thế giới cổ tích bước ra vậy. Lần đầu tiên mình thấy chị mặc váy ngắn đến thế, đôi chân trắng nõn, bao nhiêu máu của mình muốn phọt cả ra mũi, xây xẩm mặt mày..

Thấy mình nhìn bằng ánh mắt

”cuồng dâm vô độ

”, mặt chị lại đỏ ửng lên, rón rén chui ra sau lưng mẹ mình núp vào.

Hôm nay ba mình đánh chiếc Innova cổ lỗ xỉ chỗ cả nhà đi, không đi xe máy như mọi hôm làm mình hơi tiếc, vì không được chở chị đi dạo phố để được nhìn thấy những ánh mắt GATO của bọn trai xung quanh. Mẹ ngồi trước cùng ba, mình và chị ngồi đằng sau. Mình tranh thủ đưa tay vuốt tóc chị, mình thích nhất khi được chạm vào nó..

- Coi chừng dì dượng thấy đó..

Chị nói nhỏ.

- He he, em canh rồi, không ai thấy đâu.

Mình cười khà ồ.

- Nay sinh nhật chị sao không nói em biết?

- Nói chi nè..

- Để tặng quà cho chị chứ chi. Giờ mới biết, sao em chuẩn bị kịp.

- Thôi, T còn đi học mà, tiền đâu mua chi cho tốn kém. Mốt T đi làm tặng bù lại cho chị được rồi.

Chị nhìn mình cười duyên.

Mình nghe mà cảm động, thời nay tìm được cô gái không ham vật chất, lại còn biết nghĩ cho người khác như chị thật hiếm.. Ít ra trước khi quen chị, mình chưa gặp được ai như thế..

Ba mẹ chọn một nhà hàng khá gần nhà mình, nhìn cũng sang trọng. Lúc gia đình mình bước vào, chắc do còn sớm nên khách chưa đông lắm, có vài thằng nhìn thấy chị thì vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống, lại còn huýt sáo, vãi cả trề trâu. Chị ngại ngùng nép vào mình, tay mình nhanh nhẹn khoác nhẹ lên vai chị trước ánh mắt GATO của bọn nó, sướng vãi. Ba mẹ có nhìn thấy nhưng không nói gì cả, chắc cũng nghĩ mình làm vậy vì muốn bảo vệ chị thôi.

Chị cầm menu nhưng không dám gọi món gì, có lẽ thấy giá cả đắt đỏ quá nên chị ngại. Mình ngồi kế bên nói nhỏ vào tai chị những món ngon, món nào chị thích thì mình gọi giùm. Ba mẹ chỉ ngồi cười không nói gì, kêu chị cứ gọi thoải mái. Dự ý một hồi, mình cũng đoán được chị thích những món nào, thế là thay mặt chị, mình gọi ra một bàn thức ăn. Trong đó có cả món tôm nướng và cua rang muối mình rất mê..

Trên đường đi, mẹ ghé vào tiệm bánh mua một chiếc bánh kem to, nhờ thợ làm bánh viết tên chị lên đó. Minh lấy bánh ra, cắm nến lên thấp sáng, rồi kêu chị ước gì đó xong mới được thổi. Chị nhắm mắt một chút rồi mở ra chu môi thổi nến, chẳng biết chị xin gì, nhưng mình hỏi mãi chị vẫn không chịu nói.

Vừa ăn cả nhà vừa nâng cốc tụng ly dành những lời chúc tốt đẹp cho chị. Chẳng biết vì hạnh phúc hay vì uống một cốc bia mà mặt chị hồng hồng, lại càng xinh hơn. Minh ngồi kế bên mà người cứ nóng bừng như lửa đốt, kiềm chế lắm mới không đề chị ra mà hôn..

Đến khi tiệc tàn, chị uống được hai cốc bia, mình thì hơn 10 cốc, người cũng thấy tê tê.. đã lâu rồi không nhậu, đồ bị giảm rồi..

Mẹ kêu ba dừng xe trước một shop thời trang lớn, dẫn chị vào trong mua cho chị mấy chiếc váy, mặc dù chị hết lời từ chối. Nói thật, nếu chị không phải người yêu của mình chắc mình cũng GATO vãi ra vì những gì mẹ dành cho chị. Có lẽ chị xinh xắn lại ngoan ngoãn, giỏi giang nên mẹ thương..

Về đến nhà, tự dưng mình thấy hồi hộp lạ thường, còn hơn cả những lúc đối đầu với thằng nông dân ranh ma giang hồ.. Chị lon ton chạy lên phòng thử mấy cái váy mới mua, nhìn chị vui như đứa trẻ được quà vậy, làm mình cũng vui lây. Mình rón rén chui vào phòng mình tắt đèn neon, thấp nến lên. Dưới ánh sáng lung linh huyền ảo của hàng trăm ngọn nến, cái ổ chuột của mình ngày nào bỗng trở nên sang trọng huyền bí lạ thường, những cánh hoa hồng rải khắp phòng cũng lấp lánh đến mê hoặc..

Chuẩn bị đầu đó xong xuôi, mình bước ra, đúng lúc chị cũng vừa mở cửa phòng chị.

- Chị mặc váy này hợp không T?

Chị e thẹn trong chiếc váy trắng tinh vừa được mẹ mua cho, nhìn mình dò hỏi.

Mình nhìn chị say đắm, đã tê tê vì bia rồi, giờ lại thêm men tình... chết cmn mất thôi..

- Đẹp lắm! Chị mặc gì cũng đẹp hết..

- Thật không?

- Thật.

Chị nhoen cười ngượng ngùng, định đóng cửa lại thay ra, mình vội bước đến ẵm chị lên..

- Á.. gì vậy T?

Chị giật mình kêu khẽ, nhưng vẫn nằm yên trong tay mình.

- Qua phòng em chơi.

- Để chị thay váy ra đã..

- Khỏi, mặc váy cho đẹp he he..

Hai tay mình bế chị, xoay mặt chị vào trong cho tựa vào ngực mình. Giây phút mình chờ đợi đã đến rồi, mình mở nhẹ cửa phòng rồi bước vào trong..

Chị vẫn quay mặt vào ngực mình, nhưng dường như chợt thấy không gian khác lạ, cùng với mùi thơm từ những ngọn nến tỏa ra, chị xoay đầu lại..

- A...đẹp quá...!!

Chị reo lên sững sốt. Bấy nhiêu thôi cũng đủ dập tắt công sức của mình bỏ ra từ chiều giờ. Mình đặt chị xuống đất, bước nhanh lại máy tính đã để sẵn, mở bài hát mình thu hồi chiều lên.. (Link đây nếu thím nào muốn nghe để hòa cùng không khí lãng mạn của mình, mình hát tặng chị thôi, gạch nhẹ tay nhớ các thím mp3.zing.vn/bai-hat/Giac-mo-m.../IW9O7CBF.html).

Giai điệu êm ái lãng mạn cùng với giọng hát khùng long của mình vang lên, oanh tạc khắp phòng. Sở ba mẹ nghe ồn ào đi lên thì mệt, mình chỉnh âm lượng vừa đủ nghe thôi...tiếng nhạc dập dìu...

"Từ khi em đến đây trong đời...anh nghe như trái tim ngã nghiêng...

"

Chị đưa tay lên che miệng vì quá bất ngờ không nói được lời nào, hết nhìn ngó xung quanh lại xoay sang nhìn mình, rồi chạy đến chạm nhẹ vào những ngọn nến...tay chị nâng niu những cánh hoa hồng rải lá tả dưới sàn nhà...

Mình cầm bó hoa đã gói sẵn lúc chiều, bước lại gần trao cho chị.

- Chúc bé yêu mãi xinh đẹp nhé!!!

Chị đưa tay đón bó hoa từ mình, mắt chị long lanh như sắp khóc, đôi môi chị mím chặt lại..

- Cảm ơn T...!!

Thật lâu sau, chị mới thốt lên được một câu ngắn ngủi.

Chị để bó hoa lên bàn, bất ngờ nhào đến ôm chặt lấy mình trong vài giây, sau đó hôn như gió bắc khắp mặt mình. Phản ứng của chị mình cũng đã đoán trước được phần nào, nhưng không nghĩ lại mãnh liệt đến thế này... Mình mù đi trong những cái hôn của chị... Bên ngoài bất chợt đổ mưa tí tách, hòa cùng tiếng nhạc vẫn phát ra đều đều từ loa máy tính càng làm không gian thêm phần lãng mạn...

Chợt môi chị hút chặt lấy môi mình, đây là lần đầu tiên chị chủ động hôn môi...những lần trước toàn do mình khởi xướng...lần này bị phản kèo lâm vào thế bị động rồi, thầy giỏi trò hay có khác..

Mình siết chặt tấm lưng thon thả của chị, lưỡi nhịp nhàng đưa theo tiết tấu chị dẫn dắt, cảm giác vô cùng ướt át...mê ly... Chị hôn như chưa bao giờ được hôn, tất cả những gì mình hướng dẫn lâu nay đều được chị mang ra áp dụng với mình... Không uống công mình gieo mầm mà, giờ thì được hái quả ngọt rồi..

Mình bế thốc chị đặt lên chiếc giường trắng tinh vương đầy những cánh hoa hồng đỏ chót, nằm đè lên người chị, hôn ngấu nghiến đôi môi chị... mặt chị ửng hồng, vòng tay ôm mình...cuồng nhiệt đáp lại một cách say đắm...mình điên mất thôi...kích thích quá rồi... Không kiềm nén được nữa, tay mình bắt đầu di chuyển khắp người chị khiến chị phải uốn éo theo...dần dần bàn tay mình đưa lên trước ngực chị xoa nhẹ...

Chị không phản ứng gì, để yên cho tay mình mặc sức nhào nắn, mắt chị khép hờ, môi vẫn cuồng nhiệt hôn mình như gió bão...

Không chịu được nữa rồi, máu nóng trong mình dâng lên như thác đổ, thêm vào tí bia bọt kích thích, tay mình nhanh nhẹn luồn vào ngực áo chị...

- Đừng mà T...

Chị nắm tay mình, phản đối một cách yếu ớt.

- Em sờ một chút thôi, không sao đâu..

Mắt mình đỏ quạch lên vì điên tình, cố trấn an chị.

- Chị sợ lắm...!!

Chị lắc đầu quầy quậy.

- Em chỉ sờ thôi, không làm gì quá giới hạn đâu. Em hứa..

Mình lại cúi xuống mạnh bạo hôn chị như muốn nghiền nát cặp môi ấy... Tay mình tiếp tục lần mò vào trong áo chị, lần này chị để yên ình được tự do khám phá...không tránh né nữa...nhưng chị vẫn cố nhắc mình...

- T hứa rồi đó nha...Ừm...

Chị chưa nói dứt câu mình đã hôn dồn dập, miệng chỉ còn phát ra những tiếng vô nghĩa..

Cảm giác mềm mại, láng mịn và săn chắc thoảng chốc tràn ngập lòng bàn tay mình, đầu óc mình ngây ngất như đang ở trên thiên đường...chị đúng là vưu vật của thế gian mà...tay mình không thể ngừng được hành động xoa bóp, càng ngày càng mạnh...mình chẳng thể biết được mình đang làm gì nữa...chỉ mù mị cuồng đắm trong cảm giác đó...

- Nhẹ thôi T, chị đau...

Chị chợt kêu khẽ, nắm giữ tay mình lại.

- Em xin lỗi...

Mình hơi tỉnh lại, hôn nhẹ lên mắt chị, sau đó hôn dần dần xuống cái cổ cao cao thon thon trắng trẻo của chị...vừa hôn tay mình vừa gỡ dây đeo hai bên vai của chị ra thật nhẹ nhàng...tuột váy chị xuống...môi mình chạm rãi rãi xuống...

Hơi lạnh tràn đến khi chiếc váy được kéo xuống ngang bụng, chị giật mình thoáng nhận ra tình trạng bản thân, vội đưa tay kéo váy lên.. nhưng mình đã giữ chặt rồi...chị không thể...

- Đừng mà T...chị giận đó...

Chị mếu máo, đưa hai tay che trước ngực.

Mình vòng tay ra sau lưng chị, bóp nhẹ vào chỗ gài của áo trong làm nó nhẹ nhàng bung ra (kinh nghiệm sau nhiều lần dê gái trong quá khứ).

Tay mình kéo tay chị ra, miệng an ủi:

- Em nhìn một tí thôi...chị đẹp quá à...!!

- Thôi mà.. chị ngại lắm...

- Mình là người yêu mà, có gì phải ngại chứ. Em chỉ muốn nhìn một chút thôi..

- Thôi...!

Chị vẫn không đồng ý, nhưng càng ngày sự chống đối càng yếu ớt. Mình lại kéo nhẹ tay chị ra, cúi mặt vào ngực chị hôn lấy hôn để...người chị run lên bần bật...mình phải liên tục trấn an chị...

Hôn đã đời, mình dừng lại ngắm nhìn chị. Đẹp thật, thân hình mỹ miều này là dành ỉnh, thật không thể tin được...

Dưới ánh nhìn nóng rát của mình, chị hết đưa tay che ngực rồi lại che mặt, người chị đỏ hết cả lên vì xấu hổ...lần đầu tiên bị người khác nhìn ngắm cơ thể, mình còn phải mắc cỡ nói gì đến chị..

Ngắm thật lâu, mình lại cúi xuống hôn cơ thể chị, hương thơm thoảng thoảng từ chị xộc vào mũi khiến mình mê mê...trong cơn mê mình thoáng nghe được tiếng chị kêu khe khẽ trong những hơi thở dồn dập...

Thật lâu sau, mình phải cố gắng lắm mới trấn tĩnh lại được, mình không muốn xâm phạm sự trong trắng của chị. Như thế này đã là quá mức rồi, mình nhất định không thể đi xa hơn... Mình ôm chặt chị vào lòng, hôn lên tóc chị, miệng thì thầm...

- Anh yêu em...!! Chị trườn lên hôn vào má mình một cái, rồi lại dụi đầu vào ngực mình nói khẽ.

- Ai là em của T chứ?

- Diễm chứ ai.

- Hứ...

- Hôm nay sinh nhật em, cho anh được xưng hô vậy được không? (mình không muốn thay đổi luôn, sợ quen miệng lỡ ba mẹ nghe được thì phiền toái lắm).

- Ừm..

- Em có yêu anh không?

- Có...

- Dạ có chứ?

- Dạ...có..

Mình khoái chí khi thấy chị ngoan ngoãn như thế:

- Yêu nhiều không?

- Nhiều lắm!

- Ủm, anh cũng vậy. Chờ vài năm nữa anh đi làm rồi sẽ cưới em hén..

- Ủm...

- Phải dạ chứ..

- Dạ..

- Em muốn vậy không?

- Dạ...muốn lắm!

Chị nói nhỏ như gió thoảng, mặt chị cứ cố rúc sâu vào lòng mình, chắc đang xấu hổ dữ lắm..

- T...à... Anh hát đó hả?

Bài hát mình up lên zing nên đến giờ giọng thùng thiếc bể của mình vẫn còn vang lên không dứt.

- Ủ, mới thu hồi chiều tặng em đó. Hay hem?

- Hay lắm...

- He he, không phải dở lắm những ráng chịu đựng hả?

- Không có. Hay thiệt mà...

Lại im một lúc lâu...

- Mấy thứ này là T...là anh làm hết đó hả?

- Ủm...cả buổi chiều đó.

- Hi hi...em thích lắm!

- Em thích là anh vui rồi, sợ em chê thôi.

- Không có chê mà.. chị... em hạnh phúc lắm!

Do chưa quen với cách xưng hô mới, chị cứ gọi loạn cả lên..

Mình chợt nhớ ra chưa đưa con gấu bông cho chị, liền nhổm dậy.

- Còn cái này cho em nữa nè he he...

- Gì dạ..

- Nhìn lên đầu tủ đi, thấy cái gì không?

- A...thấy rồi...T mua...anh mua tặng... em hả?

- Chứ ai nữa. Không lẽ tặng má nuôi?

Chị hí hửng tót xuống chạy lại ôm con gấu, nhưng vừa bước xuống chợt nhớ ra cái váy vẫn chưa được kéo lên, liền sượng sùng lật đặt chỉnh sửa lại cho ngay ngắn, sau đó mới dám ôm lấy con gấu bông to tướng hôn lấy hôn để..

- Chài, em làm anh ghen đó nhen. Hôn anh có mấy cái mà hôn nó cả chục cái vậy đó hả..

Nghe mình nói vậy, chị cười khúc khích chạy lại thưởng ình cả tá cái hôn vào mặt, vào trán, vào má...quay cuồng luôn...

- Thích không?

Mình đắc ý hỏi.

- Thích lắm!

Chị ôm chặt con gấu, có nó thì bắt đầu bỏ bê mình rồi.

- Tối ngủ em nhớ ôm nó nhen. Coi như nó là anh, ôm nó để nhớ tới anh..

- Ừm...
- Dạ chứ? Ừ ừ hoài..
- Dạ...

19. Chương 19

Lâu lâu được dịp bắt nạt chị, phải tận dụng tối đa thôi. Minh cười khoái trá.

Chị ngênh mắt nhìn mình:

- Nhịn bữa nay thôi đó. Mai đừng hòng..
- Ồ, để coi hơ hơ...

Mình lại kéo chị lên giường, hai người ôm nhau thủ thủ. Chị cứ nói yêu mình lắm, muốn đêm nay được ở lại ngủ cùng mình, nhưng bắt mình phải hứa không được làm quá giới hạn. Mình rất muốn được ở cùng chị, nhưng cuối cùng đành phải khuyên chị đi về phòng. Mình sợ không thể kiềm chế được nữa, nhất là khi trong người có men bia thể này, chị lại quá hấp dẫn... lỡ có việc gì xảy ra, mình không đành lòng nhìn chị buồn...

Trước khi về phòng, chị không quên bắt mình chép bài hát của mình vào đt cho chị nghe. Chị còn nói sẽ rất ngon giấc khi nghe mình khùng bố, đúng là khi yêu thì ca lẽ cũng thành ca sĩ.

- T... hi hi, gọi lần cuối là anh nha, anh ngủ ngon!

Chị cười, hôn má mình.

- Em cũng ngủ ngon!

Mình hôn chị.

- Quên nữa, để...em phụ anh dọn dẹp cái này...
- Không cần. Cứ để đó, anh ngắm tí nữa, mai dọn sau.

Chị luyến tiếc nhìn lại hình trái tim lung linh bằng nến lần cuối, rồi ôm bó hoa cùng gấu bông về phòng sau khi nhìn mình một cái thật say đắm...

Một đêm hầu như không ngủ, mình cứ ngồi ngắm những ngọn nến, rồi lại cạy mớ sáp chảy xuống gạch đắp lên trên cây nến, thỉnh thoảng cười tủm tỉm một mình..

3h sáng, chị nt ình..

"T ngủ chưa hay còn thức vậy?

"

"Đang ngồi nghịch nến nè he he.. sao chị chưa ngủ nữa?

"

"Không biết nữa... chị vui quá à, không ngủ được.. biết chị đang làm gì hông?

"

"Đang...nằm ngủ chứ làm gì? He he, ừ em cũng vui lắm nên chẳng thấy buồn ngủ..

"

"Chị đang ôm T đó, vừa hôn T một cái nữa hi hi..

"

"Ax, có đâu. À à, con gấu đó hả? :x hôn nữa đi..

"

"Hi hi.. hôn này giờ nhiều lắm rồi. Thôi chị cố ngủ đây, T cũng ngủ đi, mai còn học nữa đó, không được nghỉ học nhen!

"

"Ừm, em biết mà. Chị ngủ ngon! Hôn tục tưng 1000000000 cái he he..

"

"Hôn gì dữ vậy..hứ...T ngủ ngon! Hôn T...

"

Ngồi đến khi nền tàn, mình mới lò dò lên giường ngủ mê mệt...

... -

"Cộc..cộc..

" T ơi dậy ăn sáng rồi đi học nữa...trễ rồi đó!

- Ủ, em nghe rồi.

Đang ngủ ngon, mình bị chị gõ cửa kêu dậy, nhìn đt đã 6h30 rồi. Một ngày mới lại bắt đầu, lịch sử sang trang.

Mình bước xuống nhà, chị đang nêm nếm nấu nướng gì đó.

- Chị nấu gì vậy?

Mình đi lại gần hỏi.

- Hủ tíu. T thích ăn hủ tíu mà phải không?

Chị xoay lại nhìn mình cười mỉm.

- Ủ, he he. Nhìn thèm ghê! Chị mua hời nào vậy?

- Chiều qua đó. Tính nấu đãi cả nhà mừng sinh nhật chị, mà dì dẫn đi nhà hàng rồi..

- Ừm, nhớ rồi.

- Đi súc miệng rửa mặt lẹ đi, ra chị làm cho ăn còn đi học nữa..

- Ủ, nay đốc thúc em đi học hoài vậy ta.

- Chứ sao. Lớn rồi, phải biết lo tương lai đó.

- Ủ, ừ. Hiểu thưa Madam!

Mình cười he he, đi súc miệng.

- Chu choa, thơm quá chàì..

Ngồi vào bàn, nhìn tô hủ tíu xương thơm nức mũi, mình ứa nước miếng.

- Hi hi, T ăn đi. Dì dọn xong mới ăn xong, đi làm rồi.

- Chị ăn chưa?

- Chưa, chờ T này giờ, đói muốn chết luôn!

- Ax, chị lại ăn với em đi.

- Ừm...

Chị bê tô hủ tít lại, ngồi cạnh mình. Tô của chị nhỏ xíu, chắc được chừng một chén hủ tít là cao. Chị ăn ít quen rồi, mình ép mãi mà không được, đành chịu thua.

Hủ tít chị nấu ngon cực kỳ, mình làm hẳn hai tô, húp cạn nước, mồ hôi mồ kê tuôn đầy mặt.

- Ăn từ từ thôi, gì mà... sợ ai giành ăn với T hả?

Chị chu môi, tay cầm cái khăn lau mồ hôi ỉnh.

- Tại ngon quá, để nguội mất ngon he he..

Mình cười khà khà, hai mắt lim dim tận hưởng sự săn sóc đến tận răng của chị.

- Chị, chiều đi chơi không?

Mình nói.

- Đi đâu nè?

Không còn những lời từ chối như trước đây của chị nữa, thay vào đó là hỏi địa điểm và kế hoạch he he.

- Đi dạo phố, ăn kem, ăn chè, ăn tàu hũ chiên, uống nước mía nước sâm, rau câu...

Mình kê ra một tờ danh sách các món ăn vặt đặc sản.

- Hi hi, gì mà toàn ăn không vậy?

- Ờ, ăn nhiều cho chị mập, ốm nhom à..

- Thôi, chị thích vậy à, không muốn mập đâu!

- Chờ, chị phải thêm vài kg nữa, vậy đẹp hơn á!

- Thôi.. không thích mà..

- Ờ, ờ. Không thích thì thôi, đi dạo phố được chưa? Chị muốn sao cũng được.

- Ừm..

Mình hôn chị một cái rồi thay đồ đi học, không quên dắt xe ra để sẵn trước sân cho chị. Tiếc là đến chiều, trời bắt đầu đổ mưa to khiến kế hoạch của mình và chị đành tạm gác lại. Mùa này cứ mưa rỉ rả suốt cả ngày, không khí mát mẻ cũng thích thật đấy, nhưng tối nào cũng phải ru rú trong nhà, mình hơi bức bối. May là chị ở chung nhà với mình, nếu không chắc chắn có thời gian để gặp nhau.

7h30 tối, mình kéo chị ra ban công ngồi, nhưng mưa to quá, tạt vào ướt cả người, làm mình teo hết bugi, thế là đành lết vào trong, ngồi ngay thềm cửa.

Chị run run vì lạnh, mình choàng tay qua vai kéo chị tựa vào người mình, ấm áp thật! Chị ngoan ngoãn như chú mèo con, nép sát vào mình, đúng là có người yêu sưởi ấm thì bao nhiêu cái lạnh đều tan biến..

- Hồi chiều thằng Quang có đến tìm chị nữa không?

Ngồi ngắm mưa được một lúc, mình hỏi.

- Có. Ông lại sớm lắm, vô tiệm ngồi chờ chị luôn.

- Ax, rồi chị có nói chuyện với nó không?

- Hỏi gì trả lời nấy thôi à, không lẽ chị im thì kì quá!

- Ừm, lúc về nó có kè theo không?

- Có luôn. Ông năn nỉ chị đi uống nước, cho ông cơ hội giải thích..

- He he, có một bài làm hoài vậy.

- Bởi vậy, chị nói chị không quan tâm, ông khỏi phải giải thích, mà cứ nói đi nói lại hoài à! Chị chạy nhanh, ông cũng chạy nhanh theo..

Chị nhăn mặt, le lưỡi, nhìn hoạt kê vãi làm mình buồn cười.

- Một chị kệ nó đi, chạy nhanh nguy hiểm lắm, có gì rồi sao?

Mình cố nín cười, nghiêm mặt với chị.

- Chứ.. ông cứ chạy theo hoài, chị bức quá à!

Thấy mình như vậy, chị rút cổ nhìn ra ngoài, không dám ngó mình nữa. Ông bà nói không sai mà, vợ ngoan dễ dạy.

- Chị cứ tỏ ra bình thường, nó nói gì mặc kệ nó. Ráng đi, hai tuần là xong. Em không tin nó mặt chai tới vậy đâu.

Tay mình siết nhẹ, động viên chị.

- Ủm, để chị ráng..

Chị dụi đầu vào ngực mình. Đầu chị lắc qua lắc lại làm mình nhột bỏ mợ ra, hình như chị cố ý trêu mình.

- Ax, nhột quá...

Mình cố né ra, nhưng càng né chị càng chúi đầu vào.

- Hi hi, cho T chết.. cái tội dám đem chị ra cá độ nè..

- Hơ hơ...thôiiii...em biết tội rồi, đừng mà..

Mình rú lên, nước mắt chảy ra tèm lem vì nhột, miệng cười sằng sặc như thằng điên.

Chị vẫn không tha ình, cứ nhào vô, hai tay cù liên tục vào hông vào nách mình.. đệt, mình co chân lên định đạp một phát, chợt nhớ ra đây là chị chứ không phải Thanh sida nên kịp kìm lại, không thôi nhận cú

"thiết cước

" của mình chắc chị bay xuống lầu, vĩnh biệt mình luôn.

Mình cố chịu nhột, đưa hai tay chụp lấy tay chị, kéo chị ngã ra, cúi xuống hôn tới tấp lên mặt chị, xong rồi tấn công luôn cái miệng nhỏ xíu đang há hốc ra vì bất ngờ trước đòn phản công của mình.

Chị chỉ kịp ú ớ vài tiếng, sau đó nằm im trong vòng tay mình. Mắt chị khép hờ, đôi môi đồng tình cuốn theo từng nhịp điệu mình dẫn dắt... một hai...một hai...một hai...đứng lại đứng...một hai...

Hôn đến khi mỗi cả miệng, mình mới dừng lại, mỉm cười nhìn chị vẫn còn đang nằm trong tay mình, mắt vẫn nhắm chặt.

Chờ một lúc không thấy động tĩnh gì, chị mở mắt ra, mặt đỏ bừng lên. Hình như đây là lần thứ hai mình trêu chị kiểu này.

- T này... mốt không cho hôn chị nữa..

Chị đâm thùm thụp vào ngực mình.

- He he, đừng hù em nhen. Em mà giận lên, không thềm hôn chị nữa cho chị chết á..

Mình cười khả ố.

- Xí, mắc gì chết?

- Chết thềm, hơ hơ..

- Hứ.. còn lâu! Có gì đâu mà thềm..

- Thiệt không có gì hem?

Mình nháy mắt nhìn chị. - Ủ, không có gì hết.

Chị đáp, mặt vẫn đỏ bừng, mắt ngó sang nơi khác lảng tránh. Biết ngay mà, nói dối thì sao dám nhìn thẳng mình chứ, trình còn non lắm..

Đưa tay xoay mặt chị về phía mình, mình cố ra vẻ nghiêm túc.

- Em hỏi thiệt nè, không giỡn nữa. Em hôn chị có thích không?

- Không...

Chị lại xoay mặt đi nơi khác.

- Không giỡn nhen. Chuyện này quan trọng lắm đó, liên quan đến hạnh phúc sau này.

Mình tiếp tục xoay mặt chị vô trong.

- Gì ghê vậy?

Chị nhăn mặt.

- Chứ sao. Tại chị không học nên không biết, hồi em học đại học cô giáo có dạy.

- Chuyện này mà cô cũng dạy nữa hả?

Chị nhìn mình, vẻ bán tín bán nghi.

- Dạy sao không. Bộ môn giáo dục giới tính và sức khỏe sinh sản đó.

Mình bốc phét.

- Nào giờ chị mới nghe đó, cô tên gì vậy T?

- Thảo.

- Tên đẹp ghê hén, chắc cô cũng đẹp lắm hả?

- Ừm, thua chị chút xíu thôi đó.

Mình cố nín cười.

- T cười kìa. Xạo quá, chắc cô đẹp hơn chị nhiều..

Chị vẫn chả hiểu tại sao mình cười, tròn mắt ngây thơ.

- Không. Em nói thiệt mà. Chị đẹp nhất, em thấy hoa hậu thế giới còn thua chị đó, nói chi cô giáo Thảo, tuổi gì mà so.

- Hi hi.. xạo..

Luôn miệng nói mình xạo nhưng lại cười tít mắt. Đúng là con gái, rót mật vào tai là thích mê.

- Trong mắt em, chị luôn là người con gái đẹp nhất thế gian. Biết sao không?

- Sao?

- Vì chị là người yêu của em.. em yêu chị!!

Mình buông ra một câu sến còn hơn cả lương, cúi xuống hôn vào trán chị..

Chị nhắm mắt đón nhận nụ hôn của mình.

- T nè..

- Hả?

- Yêu chị hoài nhen!

Mặt chị lại đỏ lên, lỏn lổn nói thật khê.

- Đương nhiên rồi. Em sẽ ở bên chị suốt đời, tin em đi.

- Ừm, T mà bỏ chị... chắc chị chết quá!

Mình đưa tay vén tóc chị, mân mê..

- Chỉ sợ sau này khó khăn, chị bỏ em mà đi thôi. Sẽ không có chuyện em bỏ chị đâu, em thề đó..

- Không đâu. Khó khăn mấy chị cũng sẽ cố gắng, chỉ cần có T ở bên cạnh, chị an tâm lắm!

- Ủm.. mình cùng cố gắng hén! Em muốn sau này có thật nhiều con với chị..

- T này... nói chuyện kì quá...!!!

Miệng nói thế thôi, tay chị ngược lại càng lúc càng siết chặt lấy mình, muốn ná thở. Mình nâng mặt chị lên, đặt vào môi chị một nụ hôn nồng nàn thật lâu...thật lâu...

- T nè..

Chị lại tiếp tục thở thở. Mỗi lần nghe

"T nè

" mình bắt đầu thấy sờ sợ.. hai từ này đại diện ột vấn đề mới vừa được chị nghĩ ra..

- Chuyện hôm qua đó...

Chị ngập ngừng. Đúng là con gái, lúc nào cũng giáo đầu lâu vãi.

- Hôm qua sao nè?

Mình hỏi. - Mốt T đừng làm vậy nữa nhen..

- Làm vậy là làm gì?

- T biết chị muốn nói gì mà, đừng giả bộ..

- Không biết thiệt. Hôm qua có nhiều chuyện quá, làm sao em biết chị muốn nói đến cái gì nè?

- Hix... T biết mà. Cố tình chọc chị nữa..

Miệng chị méo xệch, nhìn đáng thương còn hơn chúa chổm vừa đánh hụt con lô. Mình tội quá, đành gật gù

"thấu hiểu

".

- Em biết rồi. Sao nè?

- Biết gì mới được..

- Thì biết chuyện chị muốn nói là chuyện gì.

- Nói thử coi.

- Chuyện...em âu yếm chị phải hém? Hè hè..

- Hứ, dê thì có..

- Được sự cho phép của chủ nhân đảng hoàng à nha, không có dê à..

- Hứ.. ép người ta thì có..

Đôi môi đỏ tươi của chị trề ra cả thước, nhìn ngứa mắt quá, mình cúi xuống ngậm luôn, làm chị lật đật thụt môi vào.

- Đang nói chuyện đảng hoàng, không có giỡn..

Chị đâm vào ngực mình.

- Ờ, chị nói đi, 1080 nghe.

- Mốt T không được làm vậy nữa nhen.

- Ax, sao vậy?

- Chị không thích vậy..
- Xạo, em thấy chị thích mà he he..
- Không cóooo...chị sợ lắm..!!
- Sợ gì vậy?
- Không biết. Nhưng chị sợ thật đó.. mốt T đừng làm vậy nữa nghen.
- Sợ sao lúc đó chị không phản đối, mà lại chịu?
- Tại... yêu T quá... với lại lâu lâu sinh nhật chị, T tặng quà nên..
- Nên sao?
- Nên... chị tặng quà lại cho T..hix..
- Ax..

Mình hết biết nói gì luôn.

- Nhen T. Mốt đừng vậy nữa nhen..
- Chị nài nỉ mình cứ như trẻ con vòi quà ba mẹ.
- Zzz, ngày nào cũng gần gũi vậy, sao em làm được đây?

Mình rầu rĩ.

- Đi mà! T nói sẽ giữ gìn cho chị mà, hứa với chị đi.. chị không thích vậy đâu..

Chị núm áo mình, cặp mắt long lanh chờ đợi.

- Ủ, được rồi. Em hứa.. hix khổ quá!!
- Mình đành chào thua. Tật mê gái từ nhỏ rồi, ai chửi ngu thì chịu.
- Hi hi, cảm ơn T! Yêu T lắm đó!!!

Chị chồm lên kéo đầu mình xuống, hôn đánh

”chụt

” vào má mình. Dỗ ngọt kiểu này mình éo biết sao nữa, giờ chị có kêu nhảy lầu chắc mình cũng nhảy cmnl, ngu người rồi..

Đến hơn 10h, mình đưa chị về phòng, à không, phải nói là bế chị thì đúng hơn. Đặt chị lên nệm, mình hôn vào trán chị một cái thật kêu..

- Pé yêu ngủ ngon nha!
- Hi, T cũng ngủ ngon!!

Vòng tay chị lại siết chặt lấy mình thật lâu, rồi mới buông ra ình về..

20. Chương 20

Quay đi quay lại mà đã đến chủ nhật rồi, thời gian trôi qua nhanh thật..

Chị vẫn đi làm như mọi khi, công việc của chị chẳng có ngày nghỉ. Mình thấy mà xót lòng, giá mà có phép để tua nhanh thời gian nhỉ, mình sẽ cho qua 2 năm, lúc đó chắc mình đã có việc làm ổn định rồi, sẽ lo lắng cho chị, không để chị phải cực khổ như bây giờ nữa.

Lúc ăn sáng, mẹ có hỏi mình vài câu, thái độ của mẹ vẫn vui vẻ bình thường nhưng mình cảm giác dường như mẹ đã bắt đầu có chút nghi ngờ về mối quan hệ giữa mình và chị.

- Chị Diễm đi làm rồi hả mẹ?

Mình kéo ghế ngồi xuống bàn ăn.

- Ủ, vừa mở mắt ra là hỏi chị Diễm rồi. Mẹ thấy lúc này con quan tâm chị Diễm hơi nhiều đó!

Mẹ cười cười, nhìn mình dò xét.

- Đâu có. Tại không thấy nên con hỏi thôi.

Mình đáp bằng quơ, mặt vẫn tỏ ra bình thường.

- Không có gì thì tốt. Tối tối ăn cơm xong hai đứa lại rúc lên lầu, làm gì vậy?

- Coi phim, với nói dóc cho vui thôi à. Chị Diễm đi làm cả ngày mệt mỏi, có nhiều chuyện mà không ai để tâm sự, nên hay kể con nghe..

- Ủ, nó lên đây một thân một mình xa gia đình. Con ráng an ủi chị, tội nghiệp!

- Dạ, con biết mà. Chị Diễm hiền lại tốt bụng, con quý lắm!!

- Ủ, mẹ cũng thương nó! Mà nên nhớ hai đứa là chị em họ hàng, không được để xảy ra chuyện không hay nghe chưa?

- Dạ, con biết rồi. Không có gì đâu, mẹ đừng lo.

Mình đáp mà lòng nặng trĩu. Ý mẹ đã quá rõ ràng rồi, chẳng rõ khi mẹ biết ra sự thật sẽ thế nào nữa. Mà thôi, có gan làm thì có gan chịu, khó khăn cách mấy mình cũng không bao giờ buông tay chị, mình tin có thể thuyết phục được gia đình.. mình sẽ không để một ai chia cách tình yêu của mình và chị.

Thanh sida ghé nhà rủ mình đi uống café. Buổi sáng ngồi nhâm nhi ly...sữa tươi kết hợp ngắm gái xinh cũng là một lựa chọn không tồi. Thỉnh thoảng hai thằng lại xuýt xoa hít hà khi thấy một hot girl nào đó, thậm chí Thanh sida còn đoán size của các em dựa trên kinh nghiệm nhiều năm hái bưởi của nó. Mình chưa nói kỹ về Thanh sida cho các thím biết, trong tình trường nó thuộc vào loại sát thủ có hạng. Thanh sida không được cao to như mình, bù lại nó khá đẹp trai, miệng dẻo, lại thêm cái đầu xitìn lĩa chĩa kiểu Hàn xẻng nên không ít các em teen mê mệt vì nó.

Thanh sida thuộc dạng ăn tạp, chứ không có gu gái đẹp gái xinh như mình. Chỉ cần em nào nhìn được mắt, thân hình ngon ngon là nó nhào vào hạ trong vài nốt nhạc, mấy hôm sau lên lịch XH luôn. Nói thật, về cái khoản này thì mình hơi bị nể nó. Tuy gái không thiếu là thế, nhưng như mình được biết nó vẫn qwerty khá đều đặn, theo nó giải thích thì hai thể loại này đem đến cảm giác khác nhau, không thể thiếu 1 trong 2 được.

Trở lại câu chuyện hai thằng ngồi ngắm gái và bình phẩm. Thanh sida thấy em nào bốc bốc một tí là tung hô lên tận mây. Đại loại như:

- Móa, con ghê đã quá mày ơi...

- Em áo đỏ nhìn thêm vài.. vêu to quá..

- Con kia mặc quần soọc nhìn múp thiệt, lạng quạng chết với tao.

Tuy nhiên, sau khi ngắm gái đã đời, dải chảy hàng đồng ra bàn, nghe mình hỏi thích em nào nhất, nó lại chột một câu.

- Không em nào bằng chị Diễm của mày. Mày đúng số hưởng!

- Cầm đưng chạm tới chị tao à mày, hàng cứng đó nhen ku.

Nói ai cũng được, nói tới chị là mình nhảy dựng lên, hằm hè.

- Ờ, mày yên tâm.

”Con thầy, vợ bạn, gái cơ quan

”, tao thuộc nằm lòng mà, hề hề..

Nó cười hềnh hếch.

- Ủ, biết vậy thì tốt. Đùa thế thôi, chơi với Thanh sida từ nhỏ nên mình rất hiểu tính nó, hám gái thì đúng là hám thật, nhưng chưa khi nào nó dòm ngó ghê của bạn, nó tốt y như mình.

Ngắm nghía no mắt, mình về nhà ăn cơm rồi lăn ra ngủ đến chiều. Một ngày không có chị trôi qua khá chậm chạp.

Như đã hẹn trước, 4h chị về đến, nhìn chị hơi mệt mỏi, chủ nhật chắc khách đến tiệm làm tóc nhiều hơn ngày thường. Mình chạy ra dắt xe vào nhà hộ chị.

- Mệt lắm hả?

Mình quan tâm.

- Hơi mệt tí xịu!

Chị nhướn miệng cười rạng rỡ. Chị là thế, chưa khi nào mình nghe chị than thở bất cứ việc gì. Chị không muốn người khác phải lo lắng..

Canh ba mẹ ở trước nhà không để ý, mình lén hôn má chị một cái.

- Chị tắm đi.

- Ủm, mà mặc đồ gì được T? Nào giờ chị chưa đi lần nào nên hơi lo..

- Đồ gì cũng được, miễn đừng quá hở hang thôi. Đẹp đẹp nha!

- Hi hi, đồ chị không có cái nào hở hang đâu. Mà toàn xấu hoắc không à, đẹp kiếm đâu ra nè.

- Ồ, xấu cũng được. Kiếm cái xấu nhất mặc nhen he he.

Chị nhìn mình le lưỡi, rồi lên lầu.

Gia đình mình theo đạo Thiên Chúa. Hôm nay chủ nhật, mình phải đi lễ. Thường một tuần mình đến nhà thờ một lần vào chiều chủ nhật. Mọi khi toàn đi một mình, hôm nay rủ chị đi cùng cho vui. Nhà chị dưới quê chẳng theo đạo gì cả, chỉ thờ di ảnh ông bà nên chị rất vui vẻ nhận lời mình, còn tỏ ra vô cùng háo hức.

4h30 chị bước xuống, lạy trời...chắc sợ mình bị trễ giờ nên hôm nay công đoạn tắm rửa, sửa soạn của chị nhanh gấp hai lần bình thường. Chị mặc chiếc váy trắng

”kỉ niệm

” hôm trước mẹ tặng, tóc chị không xoa như mọi khi mà búi cao khoe chiếc gáy trắng trẻo thon thon. Lần đầu tiên mình thấy chị búi tóc, nhìn chị xinh và trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, gương mặt của chị cũng sáng hơn..

- Mặc váy này được không T?

Chị bẽn lẽn nhìn mình đang há hốc miệng ra vì ngây ngất.

- Được. Đẹp lắm!

Mình nuốt nước bọt, chẳng biết dùng từ gì để khen chị nữa, cuối cùng đành chọn một câu thơ thiên và thẳng tuột nhất mà nói.

Vừa đẩy xe ra thì trời lại đổ mưa ào ào, bụi vãi linh hồn. Sắp đến giờ lễ rồi, không thể chờ tạnh được, mình đành mặc áo mưa chở chị đi luôn. May mà hôm trước có mua một cái áo mưa cặp, giờ xem như có dịp để khai trương.

Mưa tầm tã, nhưng nhờ cái áo mưa rất to nên cả hai người đều khô ráo, chỉ hơi ướt dưới chân một tí. Đến nơi, mình lấy khăn lau sơ đầu tóc cho chị, rồi nắm tay dắt chị vào trong nhà thờ.

Bên trong rất rộng, ghế được sắp xếp thành 4 dãy phân làm hai bên nam - nữ, nữ bên trái, nam bên phải. Chị rụt rè theo sau mình ngồi vào hàng ghế dành cho nam. Thật ra phân nam nữ chỉ dành cho những người đi một mình thôi, còn đa số các cặp đôi đều chọn ngồi chung bên nam, lâu ngày thành thông lệ luôn rồi.

Lần đầu vào chốn trang nghiêm dành riêng cho tín đồ Thiên Chúa, chị tỏ ra rất hứng thú. Chị ngồi im, không dám xoay tới xoay lui, nhưng cặp mắt cứ mở to nhìn xung quanh một cách lạ lẫm. Thỉnh thoảng, mình rí tai hướng dẫn chị một số nghi thức khi tham dự thánh lễ, tránh chị làm bậy rồi phải xấu hổ với mọi người.

- Một mình làm lễ cưới trong này nè, chị thích không?

Mình nói nhỏ.

- Thích.. giống trong phim Hàn Quốc phải không T?

- Ủ. Y vậy đó.

- Hi, T nói làm chị thấy nôn quá..

- Ráng chờ em 2 năm nữa, mình sẽ kết hôn hén!

- Ủm..

- Chút nữa vào lễ, thấy em làm gì chị cứ làm theo nghe. Không có gì rắc rối khó khăn đâu, đừng lo!

Mình dặn dò lần cuối.

- Ủm..

Chị gật nhẹ, ngồi im lặng cạnh mình như con chiên ngoan đạo thứ thiệt. Không hiểu sao nhìn chị lúc này, mình vừa yêu vừa thấy buồn cười thế nào đó, cảm giác thật khó diễn tả.

Đúng 5h cha xứ lên bàn thờ, bắt đầu thánh lễ. Do trời mưa nên lúc này trong nhà thờ vắng hơn bình thường, ghế trống còn khá khá, tự dưng có một thằng choai choai tầm 20t chen vào băng ghế mình và chị đang đứng. Mình thấy hơi khó chịu, bao nhiêu chỗ vắng người không ngồi, sao lại phải chen vào ghế của mình làm gì cho chật chội, chả hiểu. May mà mình đã đề phòng trước, cho chị ngồi phía trong, mình ngồi ngoài.

Cả buổi lễ, thằng đó cứ làm đủ trò để nhìn chị. Mình ngồi bình thường thì nó chồm ra trước ngó qua, mình nhੌm theo thì nó lại ngả ra sau. Phải lúc thường, có người nhìn chị mình cũng chả có gì để lẩn tẩn, nhưng đang đi lễ mà nó cứ nhìn xỏ kiểu đó, mình thềm quay sang cho nó vài đập cấm mỗ. Cơ mà bực thế thôi, cũng cố kiềm chế, mình còn nhận ra hướng chỉ người nhảy cảm như chị, nhưng chị vẫn tỏ ra bình thường, không thềm để ý gì đến thằng kia.

Chị cầm sách kinh, lăm lăm đọc theo mình. Thằng kia thì cứ chồm chồm qua éo biết nhìn cái gì, cái đkm chưa khi nào mình nóng đến thế, quay sang nhìn thẳng vào mặt nó. Thằng này chả biết thuộc dạng trẻ trâu hay giang hồ gốc, mình nhìn nó, nó cũng ngheh lại mình chẳng chút ngán ngại. Thế thôi, nhin mầy vậy.

Tầm 6h tan lễ, trời vẫn còn mưa, mình và chị đứng ngay cửa nhà thờ lấp ló. Thằng trẻ trâu kia thì đứng xa xa, thỉnh thoảng ngó qua. Nhìn nó mà trào máu, gắp mấy thím nóng tính đầu gấu chắc đề nó ra dần một trận bỏ mợ rồi. Mình không phải dạng nhát gan, nhưng cũng chẳng muốn xảy ra những chuyện xô xát không đâu. Thôi thì một câu nhin chín câu lành vậy, nó cũng chưa đụng chạm gì đến mình.

Nhưng chị thì khác. - T..

- Hả?

- Ông kia nhìn qua đây hoài à. Chị hơi sợ!

Chị nép vào người mình như để tránh ánh mắt thằng kia.

- Kệ nó đi. Nhìn cho nó thềm thấy mẹ nó luôn.

Mình bực nên buột miệng chửi thề.

- T nói gì vậy? Đừng chửi bậy, chị không thích đâu!!

Chị nhăn mặt.

- Em lỗ miệng. Mặc kệ nó đi, nó nhìn chứ có làm được gì mình đâu.

- Ủm, hay mình đi đi T, đừng ở đây nữa.

- Còn mưa mà?

- Thì mặc áo mưa, chứ đứng đây ta nhìn hoài, chị khó chịu lắm!

- Ủ, vậy đi.

Mình nắm tay chị chạy ra nhà để xe, mặc áo mưa vào, rồi máy vọt đi. Chạy được một lúc, ngoái qua ngoái lại không thấy thằng kia bám theo, mình mới thở phào nhẹ nhõm.

- Giờ đi đâu đây? Chị đói chưa?

Mình hỏi.

- Ủm, cũng hơi đói rồi.

- Vậy đi ăn hén. Chị muốn ăn gì nè?

- Gì cũng được, tùy T. T thích món nào thì chọn đi.

- Chà, ưu tiên cho chị mà!

- Chị ăn gì cũng được hết à, cứ chọn món nào T muốn ăn đi hi hi..

- Vậy ăn phở nhen? Được hem?

- Ủm, được.

Mình thích nhất là phở, thế nên chạy ngay lại quán quen thuộc, gọi 2 tô phở tái nạm gân bò viên đặc biệt.

Mình ép dứ lắm chị mới ăn được hơn nửa tô, đành bấm bụng chén sạch nửa tô còn lại phụ chị, no căng.

Nhìn đồng hồ mới gần 7h, còn sớm chán. Trời vẫn mưa rả rích, kiểu này đến sáng chưa biết tạnh không nữa. Mình nhìn chị..

- Giờ đi đâu nữa? Chị cần mua gì không?

- Không. Mưa vậy đi đâu được, hay mình về nhà hén T? Chị thấy còn vui hơn!

- Ở nhà hoài chị không chán hả? Lâu lâu có dịp ra khỏi nhà, mình đi dạo lòng vòng cho vui, về chi sớm.

- Mưa mà sao đi dạo được?

- Thì...mặc áo mưa vô, có sao đâu.

- Trời...

Mình bỗng nảy ra một sáng kiến, chẳng biết là sáng hay tối kiến nữa, mà giờ khi đang ngồi gõ chap này trán mình cứ nóng bừng bừng.

- Hay là... mình tắm mưa hén?

Mình đề nghị.

- Thôi, lạnh lắm đó! T bệnh nữa cho coi, chưa ổn hả?

Chị rụt cổ.

- Chưa. Bệnh tha hồ được chị chăm sóc, em còn khoái nữa là...he he..

- Hứ, không biết giữ gìn sức khỏe gì hết. Lần này T bệnh nữa chị bỏ mặc luôn.

- He he, bỏ nổi hem?

- Thử đi rồi biết, xí..

Mình nhìn ra ngoài trời, mưa này mà đi dạo thì lãng mạn phải biết. Hồi trước cũng có mấy nhỏ rủ mình đi mưa, mình toàn cự tuyệt, trong đầu nghĩ tụi nó chắc bị chập mạch. Không ngờ bây giờ mình lại sến giống tụi nó, chẳng lẽ khi yêu ai cũng trở nên điên điên mát mát vậy sao trời?

- Đi hén. Lâu rồi em không tắm mưa.

Mình tiếp tục đề nghị.

- T rủ thiệt đó hả?

Chị tròn mắt nhìn mình đầy kinh ngạc, chắc nãy giờ tưởng mình giỡn cho vui.

- Thiệt.

- Bệnh rồi sao?

- Không đâu mà. Làm như em yếu lắm vậy. Em chỉ lo chị bệnh thôi!

- Chị ở quê đi mưa dãi nắng quen rồi, không bệnh được đâu. Lo cho T đó..

- Rồi, quyết định vậy nhen.

Mình kêu tính tiền. Sau đó kéo chị ra xe, cất áo mưa vào cốp, bắt đầu chuyến bão đêm trong mưa chẳng biết có lãng mạn hay không, nhưng điên cuồng thì chắc là có rồi đấy!

Trời mưa nên đường phố vắng tanh, lác đác vài chiếc xe chở người mặc áo mưa đủ màu xanh đỏ tím vàng vụt qua. Mình chạy thật chậm, cảm nhận từng hạt mưa tuôn khắp mặt và cơ thể, cái lạnh cũng dần thấm vào trong xương... Mưa không to nhưng cũng đủ để làm ướt mềm mình và chị... Mình kéo hai tay chị đặt lên eo mình..

- Ôm em tí đi, lạnh quá à!

- Chị sợ có người quen nhìn thấy..

Chị nói khẽ, tay hơi rụt lại. - Mưa vắng teo, có ai đâu mà chị lo.

Mình lại kéo tay chị về vị trí cũ.

Chị không nói gì. Vòng tay ngoan ngoãn dần thít chặt, cơ thể chị áp sát vào lưng mình, thật mềm mại và ấm áp..

- Lạnh lắm không?

Giọng nói êm ái của chị theo tiếng gió len lỏi vào tai mình.

- Không. Chị ôm ấm muốn chết luôn he he..

- Xạo quá đi..

- Thật mà! Ở gần chị lúc nào em cũng thấy ấm áp..

- Còn chị, nếu thấy lạnh quá thì nói em nhen..

Mình xoay đầu nhìn ra sau, chiếc váy trắng của chị đã ướt đẫm nước mưa rồi, những đường cong chết người cũng ẩn hiện. May mà đường vắng hoe, không thôi chắc mình chở chị về nhà ngay, để bọn khác bỏ mắt thì khốn.

- Chị không lạnh. Ở gần T chị cũng thấy ấm áp lắm!!

Chị hôn lên má mình, đầu tựa hẳn vào một bên vai mình, vòng tay vẫn không rời đi chút nào.

Chỗ má chị hôn vào, mình chợt thấy nóng bừng, cảm giác như nước mưa rơi vào đó thì bốc hơi ngay luôn. Yêu quá nên đầu óc mơ hồ, thần trí thác loạn mất tỉnh táo, cứ nghĩ điên điên đầu đầu ấy.

Cứ thế, dưới cơn mưa dầm, mình đeo chị chạy khắp mọi cung đường. Mình và chị cũng kết hợp làm luôn liveshow dưới mưa. Lúc đầu, mình kêu chị hát ỉn nghe, chị có vẻ ngại. Nhưng được mình đốc thúc, chị càng hát càng tự tin, làm luôn cả bài vọng cổ

"dòng sông quê em

" ình nghe. Xưa nay mình chưa ghét cái lương, vọng cổ, mà giờ nghe chị hát xong mình cũng yêu cái bộ môn nghệ thuật chuyên giành cho bà già này cmnlr.. Lần này về kiếm mấy bài ca cổ nghe tập hát theo, năm sau có khi mình cũng đi thi

"chuông vàng vọng cổ

", các thím thấy thằng nào lúa lúa hát như trâu rống là mình đó, nhớ vote cuồng nhiệt vào giùm mình nhé!

Cảm giác đầm mưa, được chị ngồi sau ôm chặt thật đặc biệt. Mình chẳng biết đó có phải là sự lãng mạn hay không, chỉ thấy rất rất hạnh phúc. Mình cứ ước cho trời mưa mãi đừng ngưng hạt, để mình được ở bên chị thật lâu... Sao mỗi khi gần chị, thời gian lại trôi nhanh thế chứ... thoáng chốc đã gần 10h khuya rồi...

Mưa cũng đã tạnh, chỉ còn lác đác vài hạt rơi lất phất... Mình luyến tiếc quay về con đường quen thuộc của tổ ấm.

Chợt mình nghĩ ra được một ý hay, liền dừng xe lại.

- Gì vậy T?

Chị ngơ ngác nhìn mình.

- Chị chở em nhen!

Mình bước ra sau xe, hôn vào má chị.

- Sao vậy? T lạnh hả?

- Không, em muốn ngồi sau để ôm chị tí.

- Tạnh mưa rồi, người quen thấy là chết luôn đó!

- 10h rồi mà, không có ai đâu. Lẹ đi nè!!

Chị ngần ngừ một lúc, rồi bước lên cầm tay lái. Mình hí hửng leo ra phía sau, hai tay ngay lập tức vòng qua chiếc eo nhỏ mềm mại của chị.

Gió thổi làm tóc chị bay lất phất cuốn vào mặt mình, không bỏ lỡ cơ hội, mình nhắm mắt thưởng thức mùi hương dễ chịu từ tóc và cơ thể thanh xuân của chị tràn đến. Càng ngậy ngát, tay mình càng siết chặt hơn..

- Sao T im re không nói gì hết vậy?

Chờ lâu không thấy mình có chút động tĩnh, chị hỏi.

- Đang phê, nói không nổi..

Mình lơ mơ nói, thật ra là trêu chị, chứ đầu óc chưa đến mức mụ mị vì tình.

- Nói nghe ghê quá à! Gì mà phê..

Chị rùng mình, miệng cười khúc khích.

- Ôm chị phê, mùi hương của chị nữa..

Mình vẫn mê mẩn.

- Ôm hoài chưa chán hả? Mà chị có xịt nước hoa gì đâu mà T nói mùi hương?

- Chán sao được mà chán, có ai được ôm người yêu mà chán hem? Ủa, chị không xịt nước hoa hả?

- Không, có đâu mà xịt nè.

- Vậy chắc mùi hương cơ thể chị rồi.

- Mùi hôi thì có, làm gì có mùi hương hi hi..

Chị cười ngặt nghẽo, chắc nghĩ mình đùa.

- Chài, chị có xem phim Hoàn Châu cách cách chưa?
- Có, sao nè?
- Có thấy công chúa Hàm Hương không? Người có mùi hương cơ thể tự nhiên làm vua Càn Long say mê luôn đó.
- Ừm hén. Mà đó là phim thôi, ngoài đời làm gì có.
- Có sao không. Chị là Hàm Hương đó, còn em là vua Càn Long hơ hơ..
- Hi hi..

Mình ngồi sau ôm chị, tán phét cho đến tận khi sắp đến nhà mới nuối tiếc buông tay ra, hối thúc chị lên phòng thay đồ, lau khô đầu tóc kéo bệnh. Sau đó vào phòng ôm hôn chị thật lâu, đợi chị đuối mấy lần mình mới chịu về phòng, để yên cho chị ngủ.

Cứ lo chị bệnh, hóa ra người bệnh là mình. Cả ngày nay người cứ nóng hừng hừng, khổ quá!! Sáng ngủ dậy, trán bắt đầu nóng bừng bừng, dạo này sao càng ngày mình càng yếu thể không biết, dầm một cây mưa mà đã muốn cảm, trong khi chị vẫn khỏe mạnh. Làm mình cứ thấy quê quê sao đó, chả dám nói chị biết, rình rình lấy xe đi ăn sáng rồi ghé tiệm thuốc mua hai liều thuốc tọng vào miệng, sau đó đi học.

Hai tuần nghỉ học vì choảng nhau với thằng Quang, mình mất bài vở khá nhiều. Vài hôm nữa thi rồi, đầu choáng mắt hoa nhưng vẫn cố mượn tập một em trong lớp chạy đi photo, tốn hết mấy chục ngàn, vật giá ngày càng leo thang. Giờ không gắng học, sau này chỉ có nước ăn bám gia đình thôi, lấy gì để lo cho chị, mình không muốn chị phải cực khổ hay hối hận vì đã chọn mình.

Trưa về nhà ăn cơm, làm thêm một liều thuốc, sau đó lăn ra ngủ như chết. May mà buổi chiều được nghỉ, nếu không chắc cũng phải cố lết cái thân tàn ma dại đến lớp.

Vẫn còn may, chẳng biết do sức trâu hay nhờ uống thuốc kịp thời mà ngủ dậy mình thấy đỡ hẳn, đầu vẫn còn nóng hâm hấp nhưng không đến mức như lúc sáng. Từ này xin cạch, không bao giờ dầm mưa nữa, có ngày thành

"lãng tử

" thì bỏ mợ.

5h chị về đến, mình lại ra dắt xe vào giùm chị, mặt mày cố tỏ ra tươi tỉnh, chị mà biết mình bệnh có khi giận mình luôn, vì cái tật hôm qua ngoan cố cứ đòi tắm mưa cho lãng mạn. Lại trêu thêm một câu

"yếu cứ thích ra gió

" thì nhục mặt.

Hôm nay, chị làm món nắm trâm kho thịt ba rọi, canh chua bắp chuối với ngó sen xào thịt bò. Món nào cũng hấp dẫn, mình đứng kế bên thềm chảy dãi, rình rình bốc lúm liên tục, miệng hít hà vì cay..

- Con trai gì mà...ăn vụng quá vậy hả?

Đang thò tay bốc cọng ngó sen, bị chị cầm đũa bếp gõ vào tay làm mình hết hồn vội rút tay lại.

- Thức ăn còn nóng ngon quá, để nguội dờ ờ he he..

Mình cười quê, canh chị không để ý lại bốc cục thịt ném vào miệng nhai nhóp nhép.

- Vậy T dọn cơm ăn sớm đi, để chút nguội hết đó.

Chị liếc mình.

- Ờ, để em hỏi ba mẹ đói chưa, dọn ăn luôn.

Nhưng mình chưa kịp lên trước hỏi thì mẹ đã đi xuống kêu.

- Xong chưa Diễm?

- Dạ, rồi dì.

- Hai đứa dọn cơm luôn đi. Bữa nay ăn sớm, chút nhà mình có khách nữa.

Khách nào vậy ta? Nói thật, nhà mình rất ít khi có khách khứa ghé thăm, không phải vì ba mẹ ít bạn bè, mà tại gia đình mình không được hiếu khách cho lắm. Bạn bè đến thì vẫn vui vẻ tiếp đãi lịch sự đàng hoàng, nhưng người tình ý đến một lần sẽ biết ngay, rồi không ghé nữa vì sợ làm phiền. Mình cũng giống ba mẹ ở khoản này, mỗi khi có khách đến nhà, ồn ào náo nhiệt thấy không thoải mái cho lắm, toàn chui vào phòng đóng chặt cửa cho yên tĩnh, chỉ khi nào có mấy em gái xinh xinh mới lú đầu ra nhìn lên.

- Ai vậy mẹ?

Mình vô cùng thắc mắc hỏi.

- Cô Hoa bạn mẹ hôm trước đó.

Mẹ hơi nhăn mặt.

- Ax, cái bà quăng bom, mẹ thằng Tùng đó hả?

- Ủ, không được nói người lớn như vậy, dù gì cũng bằng tuổi mẹ đó.

- Zzz.. bà tới đây chi vậy? Đừng nói vụ thằng con mặt dày của bà nhen.

Tự dưng nghe nhắc đến hai mẹ con nhà này, mình thấy hơi thốn. Thảm họa bão cấp 12 sắp đổ ập xuống nhà mình rồi.

Mẹ chép miệng rầu rĩ:

- Chứ gì nữa.

- Sao mẹ không nói rõ với bà đi, lại đây làm phiền hoài, người gì kì cục.

- Mẹ có nói khéo rồi, mà bà không chịu hiểu, cứ một hai đòi lại đây nói chuyện cho bằng được. Giờ không lẽ mẹ từ chối không tiếp, vậy cũng kì, nên thôi ráng..

- Vậy chút mẹ ráng tiếp, nói rõ cho bà hiểu nhen. Chị Diễm khỏi xuống nhen mẹ!

- Ủ, ăn cơm rồi hai đứa lên phòng đi, để mẹ giải quyết. Mà cũng khó, hi vọng nói khéo ta hiểu giùm, chỉ sợ mất tình cảm thôi.

- He he, mẹ là số một!!!

21. Chương 21

Bữa cơm trôi qua trong trầm lặng, mẹ cứ ngồi đăm chiêu, chắc đang nghĩ xem chút nữa nói gì với hai mẹ con

”quăng bom + mặt dày

” để họ chịu bỏ cuộc. Khổ ẹ, dù sao cũng là bạn thân hồi trước, giờ gặp lại vui đâu không thấy, chưa gì đã dính vào chuyện lùm xùm này. Thấy mẹ lo nghĩ, mình với chị cũng không dám nói gì nhiều, thỉnh thoảng mình chỉ đưa chân đá nhẹ chân chị dưới gầm bàn.

Cơ mà đá mấy lần, chị vẫn tỉnh bơ ăn cơm, chả thấy phản ứng gì? Mình bực quá, đá một cái khá mạnh.

- Ui da, gì vậy T?

Ba mình bỗng kêu lớn, cúi đầu nhìn xuống dưới bàn thấy cái chân mình đang rụt về liền hỏi.

Bỏ mợ rồi, đá chân chị sao mà nhằm qua ông già thế không biết.

- Ố...con bị muỗi chích..

Mình lúng túng lắp liếm.

- Muỗi chích gì mà giật chân dữ vậy?

Ba nhìn mình ngạc nhiên pha lẫn chút nghi ngờ.

- Nãy giờ nó chích con hoài, bực quá đá mạnh đuổi nó đi, ai dè trúng chân ba.

Mình cố làm vẻ mặt thản nhiên, thật thà như đếm.

- Bữa sau trước khi dọn cơm, lấy bình Falcon xuống xịt hết muỗi đi, để nó chích bệnh chết.

- Dạ.

Thấy mình giải thích cũng hợp lý, ba không hỏi gì nữa, chỉ giảng ột bài về những căn bệnh nguy hiểm chết người từ muỗi. Qua bài giảng của ba, mình bỗng thấy con muỗi nhỏ bé bình thường trở nên khát máu không kém gì con cầu gai

”hội chứng suy giảm miễn dịch mắc phải

”.

Chị nãy giờ ngồi le lưỡi lo lắng, thấy tai qua nạn khỏi, cứ nhìn mình cười tủm tỉm. Địch, dám chọc quê ông, lát nữa cho biết tay.

Ăn xong, phụ chị tráng chén rồi hai người rút lên lầu. Mình cũng thấy cứ chui lên phòng mãi thế này không ổn chút nào, một ngày hai ngày không sao, nhưng ngày nào cũng thế, chắc chắn ba mẹ sẽ nghi ngờ. Còn đang nghĩ xem làm thế nào để danh chính ngôn thuận thì hôm nay mẹ cấp ột cái lí do quá ư là chính đáng. Thế nên cứ ưỡn ngực, đầu đội trời chân đạp đất mà bước lên cầu thang thôi.

Chị về phòng cầm sang cái đồ bấm móng tay, ra lệnh mình ngồi yên, giơ hai chân hai tay ra, định hỏi có cần đưa luôn chân giữa ra không, nhưng kịp thời ngậm miệng lại.

Cầm tay mình, chị nhăn mặt:

- Ở dơ quá đi, móng tay gì mà dài thòng, đen thui toàn đất cát không vậy?

- Chị không cắt cho em còn nói nữa. Vợ gì mà tệ, chả thấy chăm sóc gì cho chồng.

- Xí.. ai vợ chồng với T? Chuyện vệ sinh cá nhân cũng đòi chị làm cho nữa hả? Chiều quá sinh tệ, ngày càng lười biếng thì có.

- Ồ, có vợ để làm gì hơ hơ..

Chị nguyệt mình một cái dài cả cây số, rồi ngồi bấm môi chăm chú bấm móng tay ình. Nhìn chị lúc này vô cùng đáng yêu, khi chị tập trung làm điều gì đó, dường như ở chị toát ra sức hút hơn hẳn lúc bình thường.

Mình ngồi ngắm chị đến quên cả sợ hãi. Từ nhỏ đến giờ, chưa khi nào mình dám đưa cho ai cắt móng tay giùm, tại có lần bị chị 2 bấm trúng phao tay, chảy máu thốn tới ông bà ông vải nên bị ám ảnh luôn. Sau này, quen nhiều em, cũng có đứa đòi cắt ình, nhưng mình chả dám giao trứng cho ác, sợ lắm!

Chả hiểu sao giờ được chị cắt móng tay giùm, mình lại thấy rất yên tâm. Có lẽ vì chị tỉ mỉ chu đáo, lại rất yêu mình, sẽ không làm mình đau.

Tuy vậy, lâu lâu mình vẫn nhắc chừng.

- Đừng bấm sát quá ghen, trúng phao đau lắm à!

- Biết rồi ông tướng. Con trai gì mà... nhát thấy sợ luôn.

- Ồ, đau ai chả sợ.

- Hứ, xong rồi. Đưa tay kia đây.

Mình lại ngoan ngoãn chìa tay còn lại ra, ngồi say sưa nhìn chị...

7h hơn, có tiếng ô tô chạy vào, không phải hôm nay mẹ con nhà đó đi bốn bánh lại đó chứ? Mình bước ra nhìn, đúng là xe hơi thật, hơi tối nên chả biết hiệu gì, mà nhìn cũng đẹp. Éo biết xe nhà hay đi mượn của ai để mang lại khoe mẽ đây, gì chứ gia đình quảng bom này mình không tin được.

- Họ tới rồi hả T?

Chị hỏi. - Ừm. Đi xe hơi nữa đó ghen. Giàu có khác, chị sướng rồi!

Mình nhường nhường mày trên chị.

- Hứ, ai thèm!

- He he, giàu vậy mà chê.

- Một nha, chị không thích giỡn vậy đâu đó!!

- Em đùa mà. Chị có thích cũng đừng hòng em buông ra, mượn rồi cưng!!

Mình ôm chị, hôn mấy cái vào má, lê tê phê...

- Ra ngoài rình hem?

Mình đề nghị.

- Rình dưới nhà đó hả?

Chị tròn mắt.

- Ồ, chứ rình ai nữa. Coi coi bà đó nói gì.

- Thôi, ta thấy kì lắm!

- Chà, mình núp trên này ai mà thấy được. Yên tâm, em rình hoài không ai thấy đâu.

Mình kéo chị ra, hai người ngồi sát vách phòng. Mình nhẹ nhàng đưa đầu nhìn xuống dưới, chị nhát nên không dám, chỉ ngồi im re cạnh mình.

Mẹ đang ngồi nói gì đó với cô Hoa, thằng Tùng ngồi ngoan ngoãn kể bên. Nhà hàng xóm bữa nay không biết có chuyện gì, mà thằng nhỏ bên đó khóc to quá, la om sòm, thành ra mình chẳng nghe được gì, chỉ loáng thoáng tiếng được tiếng mất. Đại loại cô Hoa đang ra sức giải thích ẹ mình hiểu thằng Tùng ngon lành như thế nào, thích chị Diễm đến mức nào, chung quy lại cũng là quảng lựu đạn thôi.

Nói qua nói lại một lúc, chợt mẹ mình ngó lên lầu, gọi to:

- Diễm ơi, xuống đây chút đi con.

Mình và chị hoảng hồn, lật đật chạy vào phòng.

- Diễm..

Mẹ lại gọi.

- Dạ, con nghe rồi!

Chị đi xuống nhà, mình cũng thay đồ đạc hoàng lịch sự rồi tốt theo sau. Không thể để mẹ và chị đơn độc chống giặc được, mình phải bằng mọi cách trấn giữ bờ cõi, dẹp yên ngoại bang.

Chị khép nép ngồi xuống ghế, mình cũng gật đầu chào hỏi lễ phép, rồi ngồi kể chị. Thằng Tùng thấy chị xuống thì mắt sáng rực lên, tấm tía liên tục như đèn soi ếch vừa tìm được con ếch bà.

Không để chị chờ lâu, mẹ vào đề ngay:

- Cô Hoa có chút chuyện muốn nói với con.

- Dạ..!

Chị đáp khẽ, mình cũng thấy có hơi căng thẳng, bom sắp nổ ai mà chả sợ.

- Hôm nay cô với anh Tùng tới đây, chắc con cũng đoán được lí do rồi đúng không?

Cô Hoa nhìn chị cười tươi.

- Dạ, con cũng không rõ lắm!

Chị rụt rè nói nhỏ.

- Ừm... Thôi ở đây chắc ai cũng hiểu cả rồi, nên cô không vòng vo nữa. Thằng Tùng nhà cô rất mến con, về nhà cứ nhắc tới con suốt ngày. Cô cũng thấy con xinh xắn, lại ngoan hiền giỏi giang, cô quý lắm! Tính con cô nhút nhát lắm nên cô sang đây để ngỏ lời với con giùm thằng Tùng..

Đạch, miệng mồm cũng khéo phết đấy. Mới gặp chị Diễm lần này là lần thứ hai, mà đã biết chị ngoan hiền, giỏi giang, trình chém vãi đ*í thiệt. Thằng mặt inox kia mà nhút nhát thì éo ai trên đời này dạn dĩ cmnr.

Thấy chị vẫn ngồi cúi đầu không nói gì, cô Hoa

"tung chuông

" tiếp:

- Không phải con cô mà cô khen, chứ thằng Tùng từ nhỏ đã rất có hiểu với ba mẹ, trong xóm ai cũng biết nó hiền lành, lo học lo làm, không biết tới điều thuốc hay ly rượu. Lên đại học nó đã đi làm thêm, tự lập, không cần tới trợ cấp từ gia đình nữa, còn phụ giúp ngược lại cho cô. Hiện giờ nó sắp có bằng thạc sỹ, năm sau sẽ được thăng chức.. Mợ, vác theo cả kho đạn hay sao mà bom nổ vang trời, khói bay mù mịt, điếc hết cả tai. Thằng kia, nói thật mình thấy nó thuộc dạng bám váy mẹ điển hình, tự lập kiểu gì? Ai đời tán gái không được, chả biết nhục còn về kéo mẹ sang nói giúp.. Chuyện tình cảm bản thân còn lo chưa xong, nói gì tự lập ăn học? Thạc sỹ đại gái đây phải không? Hay là thạc sỹ inox?

Mà buồn cười nhất là khi được mẹ nó đưa lên mây như thế, nhưng nó chả tỏ vẻ ngại ngùng gì, cứ ngồi nhìn chị Diễm cười hớn hở, kiểu như xác nhận những gì mẹ nó nói là chính xác tuyệt đối, đồ có sai nhá. Mình chẳng hay ho gì, nhưng nếu gia đình mình mà đi khen mình với người khác như thế, có nước kiểng lỗ mà chui, chả thể nào ngồi đưa mặt ra được như nó.

Nổ đã đời, cô Hoa dừng lại, ngồi nhìn chị chờ đợi. Bà ấy nói rất rất nhiều, nhưng nói nhiều và nhanh quá, kiểu học vẹt trả bài riết thuộc lòng hay sao ấy nên mình chẳng thể nhớ kịp, chỉ lưu vào bộ vi xử lý được một số ý chính.

Chị ngập ngừng một lúc lâu rồi nói:

- Dạ.. Anh Tùng là người tốt, con hiểu mà. Nhưng con chưa có nghề nghiệp ổn định, lại còn ba mẹ già phải lo, nên giờ con tạm thời chưa nghĩ đến chuyện tình cảm..

Mình hơi bất ngờ trước câu trả lời của chị. Chị suy nghĩ thấu đáo và người lớn hơn rất nhiều so với vẻ ngoài còn hơi nhí nhảnh của chị. Dù gì cô Hoa cũng là bạn của mẹ, không thể nói thẳng thừng làm mất mặt họ được. Nếu là người biết điều và có lòng tự trọng, mình tin cô Hoa và cả thằng kia sẽ nhìn ra ý từ chối trong lời nói của chị.

Nhưng hình như mình đánh giá họ quá cao rồi.

- Không phải như vậy, con hiểu sai ý của cô rồi.

Cô Hoa xoa tay lia lịa, mồm liếng thoảng.

- Cô đâu có đặt vấn đề cưới hỏi gì mà con phải lo xa. Ý cô là bây giờ hai đứa cứ tìm hiểu nhau, rồi sau này thấy hợp lúc đó sẽ tính tới. Con còn rất nhiều thời gian để phụ giúp gia đình, đừng lo chuyện đó.

- Nhưng con...

- Con mà quen được thằng Tùng là có phước lắm đó, cũng có nhiều cô gái thích nó, mà nó có chịu đâu. Bạn bè cô, không ít người cứ mai mối con gái họ cho thằng Tùng, nhưng cô thấy không ưng. Cô cũng rất thương con dâu, về nhà cô con sẽ có cuộc sống sung sướng, đầy đủ, không phải làm gì hết...

Mình và chị ngồi ngơ mặt luôn, chả biết nói gì nữa. Không lẽ giờ mình nói hoạch toẹt ra rằng chị không hề thích, không hề có chút cảm tình nào với thằng mặt inox kia chứ. Vậy thì làm mất thể diện họ quá, thấy không nữ.

Mẹ mình thấy vậy liền đỡ lời:

- Hay là chuyện này để sau đi Hoa, con Diễm còn con nít lắm, giờ cũng có gánh nặng gia đình, nó chưa nghĩ tới chuyện quen ai hết. Chờ nó lớn chút nữa, biết suy nghĩ sẽ tính được không?

- Mày nói sao chứ tao thấy nó lớn rồi, 23t nhỏ gì nữa. Nó cũng biết suy nghĩ đó chứ, mà chắc nó ngại hay sao đó...

Cái địch, lại còn thế nữa cơ đấy. Mình vừa bực vừa buồn cười mà cố nhịn, chưa bao giờ mình gặp phải người thế này, kiểu ta đây vô đối thì phải. Giờ được diện kiến, đúng là trăm nghe không bằng một thấy, hạnh ngộ hạnh ngộ.. Nhân lúc cô Hoa đang nói chuyện với mẹ mình, chị nhìn mình dò hỏi. Mình gật gật đầu, ra hiệu chị cứ nói toạc móng heo cmn luôn đi, đến nước này chẳng còn gì để cả nể nữa. Càng nhịn họ càng hoang tưởng rồi lấn tới, có phải Đường Tăng đâu mà tốt nhịn đến vậy.

- Sao con? Cô nói hết lời rồi đó, con nên suy nghĩ cho kĩ, thời buổi này kiếm được người như thằng Tùng không dễ đâu. Nó lại chí thú làm ăn, hiền lành, chỉ biết lo cho gia đình thôi..

Cô Hoa lại quay sang nở một tràng vào mặt chị, mình cũng bị văng miếng lây, rất tróc hết da mặt.

- Được rồi mẹ, đừng nói nữa. Diễm đang suy nghĩ mà!

Thằng Tùng inox chắc cũng thấy nhột trước hành động hơi quá khích của mama, nên khều nói.

- Ủ, thì mẹ có nói gì nữa đâu nè.

Cô Hoa cười, mặt đầy vẻ vô tội.

Chị Diễm mân mê hai bàn tay một lúc thì ngược mặt lên, nhìn hai mẹ con, nói:

- Dạ, con xin lỗi. Con chỉ xem anh Tùng như bạn bình thường thôi.., cô và anh thông cảm...

Tùng lời từng chữ chị nói ra xuyên qua tai mình, xộc thẳng vào tim, mát tận ruột gan phèo phổi. Yêu thế cơ chứ, giá lúc này không có ai chắc mình đề chị ra hôn nát mặt.

Thằng Tùng còn đỡ, chắc cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi, riêng mẹ nó thì mặt cứ nghếch ra như bị sốc thuốc.

Mình dám cá thằng này chưa nói rõ với mẹ là nó đã bị chị Diễm từ chối mấy lần rồi. Chắc chỉ dám kể sơ sơ, khổ thân bà cô bị thằng con đại gái vô tình hãm hại.

- Không phải cô nghe lầm đó chứ, có phải ý con là bây giờ hai đứa tạm thời xem nhau như bạn để tìm hiểu, rồi sau này có gì sẽ tiến tới...?

Cả phút sau, cô Hoa mới định thần được, nhưng vẫn cố cười gượng hỏi lại. Ý chị Diễm rõ ràng là vậy, mà bà ấy lái qua thành ra thế kia, mình cũng lạy.

- Dạ, không phải.. Thật sự con chỉ xem anh Tùng như bạn thôi. Nên..

Chị ngập ngừng.

- Thôi, cô hiểu rồi, không cần phải nói nữa. Về Tùng.

Cô Hoa tái mặt đứng dậy, kêu thằng con quý hóa rồi ùng ùng bước ra ngoài. Tuy vậy, khi đến cửa cô còn quay lại nói thêm một câu..

- Dù gì cô cũng hi vọng con nghĩ lại, người như thằng Tùng thời buổi này không dễ kiếm đâu con à!

Trước khi ra về còn kịp quăng thêm quả bom hẹn giờ vào nhà, ba mẹ con mình chỉ biết đứng ngơ ngẩn nhìn theo chiếc xe chạy đi xa dần..

- Con xin lỗi...làm dì khó xử với bạn..

Chị nhìn mẹ mình, lí nhí nói.

- Có gì đâu. Tình cảm đâu thể ép buộc được, coi như bài học ẹ con họ đi.

Mẹ mình cười xòa, vuốt đầu chị rồi đi ra sau uống nước.

- Chị vip lắm! Muốn em thưởng gì đây?

Mình bật ngón cái lên, cười hết cỡ.

- Thấy cũng tội.. chị không muốn nói vậy đâu. Mà cô Hoa cứ..

Chị phụng phịu.

- Ồ, em biết mà. Tự bả gánh lấy thôi, ai kêu nghe lời thằng con, tự tin quá chi.

- Ủm...mà chị vẫn thấy sao sao đó..

- Chị có tính thương người quá mà! Thôi, lên lầu chơi.

Mình đẩy chị lên cầu thang. Ngồi tiếp chuyện này giờ vậy mà cũng 9h hơn rồi, chém gió vãi thiệt. Chị tiếp tục cắt móng chân ỳnh, tán dóc thêm một lúc, rồi tắm mình vài nụ hôn mới về phòng ngủ.

Mình nằm suy nghĩ thấy thật nhẹ nhõm, giống như gỡ bỏ được tảng đá đè nặng trên lưng bấy lâu nay. Tạm thời xem như giải quyết xong thằng Tùng inox, giờ chờ đủ hai tuần, thằng Quang thua cược thì mình khỏi phải lo nữa. Tất nhiên với điều kiện nó là thằng đàn ông biết trọng chữ tín. Một ngày thật bình yên, êm ả. Sáng mình đi học, chiều được nghỉ ở nhà đánh một giấc sảng khoái. Những rắc rối đã dần giải quyết xong xuôi, mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp hơn cả hi vọng của mình. Đôi lúc mình cứ tự hỏi kiếp trước đã làm gì để kiếp này được gặp một người như chị, được chị yêu thương! Rồi lại tự suy xét xem mình có xứng đáng hưởng niềm hạnh phúc này hay không, kết quả sau cả ngày tự kỷ là... không đáng. Nhưng chẳng sao, mình sẽ cố gắng gấp 100 lần để không phải thẹn với lòng.

Cứ tưởng hôm nay sẽ lại là một ngày hạnh phúc như mọi ngày, mình không thể ngờ một cơn ác mộng đang âm thầm lặng lẽ ập xuống đầu mình và chị..

4h30 mình thức dậy, tắm rửa sạch sẽ rồi ngồi máy lướt net chờ chị về. Đạo này mưa nhiều, tiệm hơi vắng khách nên chị thường được về sớm, khoảng 5h đã có mặt ở nhà rồi. Nhưng hôm nay đã gần 5h30, chị vẫn chưa về đến. Mình bỗng có linh cảm chẳng lành, liền lấy đt gọi cho chị.

Chuông reo thật lâu vẫn không thấy chị nghe máy, có lẽ chị đang trên đường về nên không hay. Mình nghĩ thế, bèn ngồi chờ thêm 15p nữa, vẫn chẳng thấy hình dáng chị. Tiếp tục lấy đt gọi cho chị,

"ò í e...thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...

"

Mình bắt đầu quỳnh lên, gọi ngay cho chị Ánh.

- Chị nghe nè hot boy.

Chuông reo vài tiếng, chị Ánh bắt máy.

- Chị Diễm về chưa vậy chị?

- T chưa nhận được tn của chị gửi hả?

Chị Ánh không trả lời, mà hỏi ngược lại mình.

- Tn gì?

Mình ngớ người.

- Hồi nãy anh Quang chạy xe lại đây, đúng lúc Diễm ra về, thấy hai người đứng nói chuyện một lúc rồi Diễm lên xe đi với ổng, có nói với chị là đi uống nước. Xe Diễm vẫn còn để ở tiệm chị nè, thấy hơi lo nên chị nt cho T, ai ngờ T lại không nhận được..

- Ax, sao chị Diễm lại đi với nó chứ. Đi lâu chưa chị?

- Hồi 5h.

- Thôi chết rồi, em gọi chị Diễm mà đt không liên lạc được, chẳng biết có gì không nữa. Chị biết họ đi đâu không?

- Diễm chỉ nói đi uống nước chút thôi, không nói quán nào hết. Mà chắc đt hết pin hay sao đó, không có gì đâu, T đừng lo quá! Anh Quang dù gì cũng có học, đâu ngu đến mức làm vậy..

- Nó đi xe gì vậy chị?

- Lexus bạc đó.

- Ừm, thôi chị làm gì làm đi. Em cúp máy nhen!

Mình hoảng thật sự, đầu óc nghĩ loạn hết lên. Mình không tin thằng Quang chỉ rủ chị đi uống nước thôi, nhất là chị chưa bao giờ không nghe đt của mình cả. Chắc chắn đã có chuyện xảy ra, chưa biết chừng giờ này nó đang... Mình không dám nghĩ nữa..

Mình đt cho thằng Quang, tình trạng vẫn không liên lạc được như chị. Mình càng thêm tin chắc nó đã dỏ trò.

Mặc đại bộ đồ, mình chạy xuống nhà đẩy xe ra phóng đi, mặc dù chẳng biết phải đi đâu. Không có địa điểm, biết chỗ nào để tìm đây? Mình rà rà quanh mấy quán café lớn, thằng đó hẹn chị chắc sẽ không dám chở đi vậy, phải vào mấy quán đường hoàng thôi.

Quê mình rất nhiều quán café, quán lớn cũng không ít, chạy đến quán nào mình cũng dừng xe ở ngoài, vào trong tìm kiếm. Nhưng đi 3, 4 nơi rồi, vẫn chẳng thấy chiếc Lexus nào cả.

Đang lúc đầu óc rối bời thì đt báo có tn, mình ngay lập tức mở ra xem.

"Diễm vừa đi uống nước với ông Quang đó, chị báo cho T biết để phòng có chuyện gì..

"

Là tn của chị Ánh, giờ này mình mới nhận được, cái đkm nhà mạng.

Nhưng lúc này lại có thêm một tn khác nữa, hiện rõ tên

"chị iu

". Mình mừng hơn bất được vàng, vội mở xem ngay.

"Chị đi Mỹ Lan uống nước với anh Quang, chút về nha T. Không có gì đâu, đừng lo..

"

May quá, có địa điểm rồi. Mình tức tốc leo lên xe vọt lại quán Mỹ Lan ngay. Chị gửi từ sớm mà giờ mình mới nhận được, cái cmn, lần này chị mà có bề gì, mình lên đốt cái trụ sở mobifone luôn, làm ăn nản quá.

Quán Mỹ Lan khá bề thế nhưng vài năm trở lại đây hơi ế ẩm, khách ra vào không được xôm như khi xưa. Thằng nông dân chở chị lại quán này, rõ ràng là có ý đồ. Mình bắn hết ga, chưa đầy 5p đã đến quán, vọt thẳng luôn vào trong. Nhưng ngó qua ngó lại vẫn chả thấy chiếc Lexus nào, hay là...nó đã kịp tìm bãi đáp rồi? Lạy trời..

Đang ngó đáo đác thì một em phục vụ chạy ra.

22. Chương 22

- Anh dùng gì?

- Không. Anh tìm bạn. Em cho hỏi nãy giờ có cặp nam nữ nào đi chiếc Lexus màu bạc vào đây không?

- Có, mà đi ra nãy giờ rồi.

- Lâu chưa em?

- Khoảng 15p..

- Cảm ơn!

Mình định đi ra, chợt nhớ còn vài chuyện cần phải kiểm tra, nên quay lại.

- Khoan, em nhớ lúc ra chiếc xe đó chạy hướng nào không?

- Hình như quẹo phải.

- Cô gái có biểu hiện gì lạ không em?

- Lạ hả? Hình như cổ bị xỉu hay sao đó, thấy anh kia đỡ vào xe, em không rõ nữa..

Đệch, lần này bỏ mợ rồi. Mình đoán không sai mà, chắc chắn thằng cờ hó đó bỏ thuốc mê hại chị..

Bây giờ có lẽ nó đang đưa chị đi hotel, mà có khi đã đến nơi rồi. Bao nhiêu là khách sạn, nhà nghỉ thế này, mình biết tìm chị ở đâu đây. Hix..chị ơi...có gì sao chị sống nổi đây..

Mình vừa chạy xe vừa móc đt ra, phải gọi báo cho ba mẹ ngay, chuyện này quá nghiêm trọng, một mình mình không thể giải quyết kịp được.

- Alo, gì vậy T? Ba mẹ chuẩn bị ăn cơm nè, về chưa?

Mẹ mình nghe máy.

- Mẹ nghe con nói nè, chuyện nghiêm trọng lắm!! Chị Diễm bị thằng kia rủ đi uống nước rồi bỏ thuốc mê, chở đi đâu mất rồi. Con nghi nó tính hại chị, mẹ nói với ba nhờ chú Quyết cho lính đi tìm mấy khách sạn liền đi..

- Trời đất, thật không vậy con?

- Thật, chuyện này sao con dám giỡn. Lẹ đi mẹ, để lâu chết chị luôn đó!! Giờ con cũng đi tìm đây nè.

- Trời ơi, rồi rồi...để mẹ nói ba con...chết rồi..

Mình không có thời gian để nghe mẹ la hoảng trong đt, cúp máy xong, mình gọi ngay cho Thanh sida.

- Gì ku?

May quá, nó đang rảnh, lúc đầu sôi lửa bỏng này mà nó đang bận xem phim qwerty thì chẳng biết sao nữa.

- Thằng Quang đánh thuốc mê chị Diễm, chở đi khách sạn rồi.

Mình la lớn.

- Hả, cái gì? Móa, không giỡn nhen mậy.

- Đm, tao éo giỡn. Giờ tao chả biết đang ở khách sạn nào để tìm nữa, mày đi kiếm phụ tao lẹ đi. Đt cho tụi Hải khìn luôn, ráng giúp tao..

- Ủ ừ tao biết rồi, để tao kêu ngay.

- Nó đi chiếc Lexus bạc hôm trước đó, biển số xxx...không có nhiều thời gian để tìm, tụi mày lại khách sạn kiếm chiếc xe đó là được, nó chạy hướng về Thị Xã. Tìm ra nhớ vô cứu chị Diễm liền, gọi cho tao ngay.

- Ủ, rồi. Tao đi liền đây.

- Khoan đã...tao chạy lên trên Châu Thành tìm, tụi mày cứ tìm mấy khách sạn dưới này đi nhen. Tao nghi nó phải đưa chị tới mấy chỗ vắng vẻ.

- Rồi.

Mặc dù suy luận như thế nhưng chạy ngang vài khách sạn ở khu trung tâm mình cũng thử ghé vô tìm, biết đâu may mắn gặp nó, tuy nhiên trong bãi để xe chả có chiếc Lexus nào cả. Thằng Quang khôn ngoan ranh ma, mình nghĩ nó không dám đưa chị trong tình trạng đó vào những khách sạn dưới này đâu. Nếu là mình, mình sẽ đưa chị đến một khách sạn hoặc nhà nghỉ tồi tàn nào đó ở xa khu trung tâm, càng heo lánh càng tốt để tiện hành sự, tránh bị bắt gặp. Nó đang muốn trả thù mình, chứ không phải hưởng thụ. Mình chạy dài lên hướng Châu Thành, trên đường đi gặp bất cứ khách sạn, nhà trọ nào mình cũng vào tìm, nhưng

bóng dáng thẳng nông dân vẫn biệt tích. Tâm trạng mình vô cùng bồn loạn, thời gian càng qua đi, hi vọng tìm được chị càng mong manh. Trễ quá có khi lúc mình may mắn tìm được thì chị đã tơi tả dưới tay nó rồi, càng nghĩ mình càng điên, lần này mà tìm được, mình xiên chết cmnl rồi ra sao thì ra..

Càng tìm càng thấy tuyệt vọng, bao nhiêu khách sạn mình vào cả rồi.. chị ở chỗ nào đây?? Hix...

Chợt nhớ ra phía bên con đường song song hướng này vẫn còn khá nhiều nhà trọ, lúc trước mình cũng hay vào đây vì rẻ tiền và tránh được sự dòm ngó của người quen. Hi vọng lại được thấp lên, mình khắp khắp mùng thăm, chệch qua đường bên kia.

Trời tối mịt, đường bên này lại chưa có đèn, thỉnh thoảng cả một quãng xa mới có được một ngọn sáng le lói như ma trời, lại thêm con kênh và bụi cây um tùm, ếch nhái kêu như vỡ ồ. Sấm chớp đầy trời, sau đó mưa như trút nước, ánh đèn xe mình chỉ soi được chưa đầy 2m..

Mình như thẳng điên, chẳng màng mặc áo mưa, chỉ chăm chăm ngó dáo dác hai bên đường, thấy cái nhà trọ nào cũng mừng rỡ chạy vào, để rồi thất vọng nào nề đi ra. Mình lo đến mức bật khóc, nước mắt chảy ra hòa với nước mưa rớt xuống miệng nghe mặn đắng. Giờ này còn chưa biết chị ở nơi đâu, lạnh ít dữ nhiều rồi. Có tìm được chắc gì chị còn lành lặn... chị có ra sao, có bị thằng chó đó làm như nhuốc thể nào, mình cũng có thể không màng đến, vẫn yêu thương chị. Nhưng còn chị, cô gái ngây thơ, trong sáng như chị... từ trước đến giờ chỉ mới thân mật với người đầu tiên là mình... chị quý giá, giữ gìn phẩm hạnh thế nào, mình biết rất rõ... Bây giờ bị người khác dùng thủ đoạn cướp đi sự trong trắng, liệu chị có sống nổi không? Hay sẽ...hix...

Mình chẳng biết đang nghĩ gì nữa, như người mộng du chạy khắp nơi tìm chị. Mưa to kèm theo giông gió quất vào mặt nghe rất buốt, nhưng nỗi đau đó có là gì so với cơn đau trong tim mình, cứ nhói lên từng cơn...đường như nó sắp ngừng đập vì bị đè nén quá nhiều...

Mình lại lấy đt ra, trước hết gọi ẹ.

- Sao rồi mẹ ơi? Chú Quyết cho người đi tìm chưa?

- Ba con đt cho chú ấy mà không được, ba mẹ vừa xuống trụ sở c.a trình báo rồi, mà họ nói mất tích chưa đến 1 ngày thì không có gì phải lo, họ không chịu giải quyết.

- Bọn chó..

Mình giận tái mặt, chửi đổng.

- Giờ ba mẹ đang chạy sang nhà chú Quyết để nói chuyện. Con cứ đi tìm tiếp đi, có gì mẹ gọi sau.

- Dạ. Nói ba ráng nhờ chú Quyết nhen mẹ. Con lo lắm!!

- Ủ, ba mẹ cũng lo kém gì.. con Diễm mẹ coi nó như con ruột..

Nói đến đây, mẹ mình bật khóc, nín nghẹn không nói thêm được gì..

Có tiếng ba an ủi, vỗ về mẹ... Mình tắt đt, cổ nuốt nước mắt vào trong. Giờ không phải lúc để khóc, mình cần phải mạnh mẽ, tỉnh táo hơn bao giờ hết để cứu chị. Mình không thể buông xuôi được, T ơi cố lên... mà y làm được mà...

Mình tự an ủi bản thân. Bấm số gọi cho Thanh sida..

- Tìm được chưa?

Vừa bắt máy, nó đã gấp gấp hỏi ngay.

- Vẫn chưa. Tao tìm nát cái khúc nhà trọ trên này rồi... Tụi mày không có tin tức gì hả?

- Tao vẫn đang tìm, tụi Hải khìn rủ nhau đi cũng được cả chục đứa, chia nhau kiếm khắp nơi rồi. Nếu đúng là nó đưa vào khách sạn, một lúc nữa chắc chắn sẽ lôi được đầu nó ra. Đmóa, tao giết nó..

- Ủ, tụi mày ráng giúp tao đi..

- Ồ, mà mày nên chuẩn bị tâm lý sẵn đi. Tính ra, nãy giờ cũng được cả tiếng đồng hồ rồi, tao e...

- Ủ, tao biết mà. Lúc trước mày hay lên khu này chơi phải không? Còn nhớ có khu nhà trọ nào nữa không?
- Còn một khu hướng... mà hơi xa, tao nghĩ nó không rảnh chạy xa vậy đâu. Với lại mấy nhà trọ trên đó tôi tàn phức tạp lắm, toàn dân anh chị. Tao vô một lần chạy luôn.
- Ủ, để tao tìm thử, biết đâu... còn nước còn tát.

Mình cầm đầu chạy thẳng lên hướng Thanh sida vừa chỉ. Khu đó cách mình khoảng 7, 8 km, mưa vẫn trút ào ào như thác đổ...cơn lạnh thấu xương cũng dần thấm vào cơ thể, tay chân mình run lên bần bật vì lạnh, môi tím tái, nước mưa xối thẳng vào mắt rất buốt, nhìn gì cũng chỉ thấy mờ mờ...xa xa...một khoảng mênh mông tối tăm đầy bọt nước..

Chưa khi nào mình chạy nhanh đến thế này, tay vặn cứng ga, đồng hồ đo nhảy lên hơn 100 km/h, mà sao mình chẳng thấy sợ hãi chút nào. Bình thường toàn chạy 40, 50 là nhanh.. mình khá nhát và cũng không phải là fans của tốc độ. Trời mưa đường trơn trượt, chỉ cần vấp một viên đá hay ổ gà thôi, có lẽ mình nằm đường, không thể thở được nữa... Xung quanh tối tăm mù mịt không một ánh đèn, chỉ có ánh sáng từ mù từ ngọn đèn pha bị màn mưa che phủ... Mình cứ thế mà chạy, mọi thứ giao phó hết cho ông trời, sống hay chết tùy số mạng vậy...

Không hiểu sao, mình có linh cảm mình đang đi đúng hướng, càng chạy tới gần nơi đó, tim mình đập ngày càng nhanh và mạnh... Dãy nhà trọ tôi tàn dần hiện ra trước mắt, theo lời Thanh sida nói thì khu này được chủ xây cho các công nhân thuê, ở theo ngày hoặc theo tháng cũng được. Do tính chất thoáng và bình dân nên khu này khá phức tạp, đủ mọi hạng người kéo đến thuê hành lạc qua đêm. Gái mại dâm ở đây cũng không ít, nghĩ thế, hy vọng trong mình càng tăng lên, ăn chơi trác táng như thằng Quang, biết đến chỗ này cũng không có gì lạ..

Mình chạy xe vào, những căn phòng nhỏ san sát nhau, trước cửa mỗi phòng có một bóng đèn vàng chạch sáng le lói, không đủ để xua đi bóng tối vây quanh.

- Thuê phòng hả? Hết rồi.

Một thanh niên đầu trọc, nhìn khá dữ tợn, tai đeo khoen bước ra nói.

Mình gạt đầu, ngó xung quanh tìm kiếm. Xe máy chất đầy bãi, xe hơi cũng có, nhưng Lexus của thằng Quang thì không thấy. Tia hi vọng cuối cùng cũng bị dập tắt.

Mình tuyệt vọng nảo nề, quay đầu xe định chạy đi, nhưng không hiểu sao chợt buột miệng hỏi một câu.

- Anh cho hỏi, này giờ có đôi nam nữ nào chạy chiếc Lexus màu bạc lên đây không?
- Hỏi làm gì?

Gã đầu trọc bặm trợn nhìn mình nghi ngờ.

Nghe vậy, hi vọng một lần nữa lại bùng lên, mình cố giữ bình tĩnh, nói thật rõ ràng.

- Em là người nhà của anh Quang, gia đình có việc gấp mà gọi cho anh mãi không được. Anh biết thì chỉ dùm, em cảm ơn..

Gã đầu trọc nhìn mình một lúc khá lâu khiến mình lạnh cả sống lưng.

- Phải người nhà không? Sao chưa khi nào nghe nó nhắc tới?
- Dạ, em là em bà con, ở quê mới lên..

Thấy nó vẫn nhìn mà không nói gì, mình hiểu ý, liền móc ví lấy tờ bạc 500k ra, cầm hai tay lễ phép đưa nó.

- Dạ, em không có nhiều. Anh cầm giùm..

Gã đầu trọc gạt đầu hài lòng trước kiểu biết luật của mình, nhanh chóng nhét tờ 500k vào túi quần, rồi nói.

- Hồi này nó có chỗ một em hàng lên đây. Mà thấy có vẻ không ổn, nên tao kêu nó chạy vào đây trong kia rồi.

Vừa nói, gã vừa giơ tay chỉ vào sâu trong con hẻm gần đó. Mình vội gật đầu, rồ ga vọt theo hướng gã vừa chỉ.

Con đường đất đỏ rất lầy lội, hai bên toàn là ruộng, tối đen như mực. Mình chạy xe phải kiểm soát tay lái mới không bị té, nước sinh văng đầy người.

Mình lại cầm đt gọi ẹ.

- Tìm được chị chưa con?

Giọng mẹ đầy lo lắng.

- Con tìm được rồi, giờ đang chạy lại, đang ở xxx. Ở đây toàn gang hồ bảo kê, mẹ kêu chú Quyết cho người lên phụ con liền đi.

- Mẹ kêu liền, đang ở nhà chú đây. Con bình tĩnh cẩn thận nghe chưa, coi chừng không cứu được con Diễm mà còn bị nguy hiểm..

- Dạ, con biết rồi. Nhanh lên mẹ ơi!!!

Mình tiếp tục gọi cho Thanh sida. - Tao tìm được rồi, nhà trọ chỗ xxx... Tụi mày kêu thêm bạn bè chạy lên liền đi, một mình tao sợ không làm được gì.

- Yên tâm, tìm được là mừng rồi. Tụi tao lên liền, mày cẩn thận!!

Chạy vào được hơn một km, mình dừng xe trước dãy nhà trọ khá to, nhìn bên ngoài có vẻ cũng sang trọng, không tồi tàn xuống cấp như ngoài kia. Và điều làm tim mình gần như ngừng đập... một chiếc Lexus màu bạc đậu ngay bên hông dãy nhà trọ..

Mình nín thở bước xuống, tiến lại gần. Chưa kịp tìm hiểu thì có một em phấn son lòe loẹt, khoảng 20t đi ra, nhướn mày hỏi mình.

- Tìm ai vậy?

- Cho hỏi anh Quang, chủ chiếc xe này đang ở phòng nào vậy chị?

Mình cố lịch sự nở nụ cười, dù lòng đang nóng như lửa đốt. Giờ mà làm ầm lên, có khi chưa cứu được chị Diễm thì mình đã mềm xương với tụi bảo kê rồi.

- Anh là gì của anh Quang?

Con nhỏ nhìn mình nghi ngờ, hệt thằng đầu trọc khi nãy.

- Là em bà con, gia đình có việc gấp mà đt cho anh hoài không được, em biết nên lên đây tìm. Mẹ anh đang cấp cứu trong viện, nguy kịch lắm..

Nhìn vẻ mặt thành khẩn đầy lo lắng của mình, con nhỏ tin ngay. Đúng là mình đang lo lắng thật, nhưng là lo cho chị..

Tranh thủ lúc con đó đi lại một phòng trọ gõ cửa, mình nhanh tay nhặt một khúc tầm vông to giấu sau lưng, tiện tay cầm luôn con dao Thái Lan gọt trái cây đang để trên bàn cạnh trái táo ăn dở, bỏ vào túi quần. Nãy giờ mình tính toán cả rồi, lần này có nước liều thôi, một sống hai chết.

Mình nhanh nhẹn bước tới sau lưng con đó, tay hờm sẵn khúc tầm vông, chờ thằng chó mở cửa mình sẽ quất phủ đầu ngay. Nó có chết cũng mặc, diên cmnr.

”cộc cộc

”

- Anh Quang, có người tìm nè..

Con đó gõ cửa, kêu lớn.

Kêu mấy lần, cánh cửa mới mở hé ra một khoảng nhỏ, thằng Quang đứng trong hí mắt nhìn ra.

- Gì vậy Nương?

Nó hỏi.

- Có đứa em nào tìm, nói mẹ anh đang cấp cứu trong viện kìa.

- Hả?

Thằng Quang nghe vậy giật mình, mở cửa bước ra, trên người chỉ mặc mỗi cái quần lót. Nhưng vừa nhìn thấy mình, nó hoảng hồn theo phản xạ lật đật lùi lại, định chạy vào trong. Mình nhào tới, tay cầm khúc tầm vông vụt mạnh xuống. Tấn công bất ngờ là thế, mà nó vẫn kịp né sang một bên, cây tầm vông đập hụt xuống đất đánh bốp một tiếng khô khốc, tay mình tê rần vì lực phản chấn. Nhân cơ hội mình lơ đã, nó cuống cuống chạy vào trong phòng, định khóa cửa lại. Mình chồm dậy lao theo, đập hết sức vào cánh cửa còn chưa kịp khép kín, làm nó cùng cánh cửa bật mạnh vào trong, thằng nông dân té ra đất. Phải cảm ơn những năm tháng rèn luyện thể hình của mình, nhờ chăm chỉ tập cơ đùi mà lực chân mình mới đủ mạnh để xuất thần thế này.

Con kia này giờ đứng chết trân, há mồm trước diễn biến bất ngờ đang xảy ra trước mắt, giờ hoàn hồn lại liền kêu thét, liên hồi gọi người.

- Anh Tèo, có người tới phá nè. Kêu tụi nó qua đây mau!!

Tình hình này không ổn rồi, muốn tốc chiến tốc thắng không xong, mình xoay người đóng chặt cửa lại, cửa ở đây làm bằng sắt khá dày, muốn phá cũng không dễ. Ở trong có cái ổ khóa, mình cầm lên móc vào luôn.

Lúc này mình mới bình tĩnh quan sát trong phòng, chị đang nằm trên giường, người chỉ còn mặc bộ đồ lót, quần áo ngoài đã bị nó cởi ra cả rồi. Miệng chị bị nó dán bằng miếng băng keo đen, chị vẫn thiêm thiếp chưa tỉnh, không hay biết chuyện gì đang xảy ra đến với chị, nhìn mà xót lòng...chưa khi nào mình đau đến thế này...

- Đμά, tao giết mày!!

Vội vả gỡ băng keo trên miệng, lấy cái mền che lên người cho chị, mắt mình đỏ ngầu, trợn lên muốn rách cả khoe, hai tay cầm tầm vông đập thẳng vào mặt thằng chó đó.

Nó vội vả nhảy né sang một bên, miệng kêu to.

- Mày bình tĩnh, tao chưa làm gì chị mày hết.

- Đμά, lột đồ chị tao ra mà nói chưa làm gì hả. Tao đập chết mẹ mày!!

Mình điên cuồng nhào tới, cây tầm vông trên tay hươ loạn xạ, đập tứ tung. Thằng Quang mặc dù có võ nhưng trước màn múa gậy điên khùng, chẳng bài bản gì của mình rốt cuộc cũng bị dính một phát vào tay, cánh tay nó xụi lơ xuống, chẳng biết có gãy xương hay không vì mình đập hết sức. Căn phòng chu vi chưa đến 30m2, nó muốn né cũng không thể.

- Tao mới tắm xong, vừa cởi được bộ đồ của chị mày ra thì mày lên, chưa có gì hết. Mày bình tĩnh, giết người bị tử hình đó..

Thấy mình khùng điên cầm tầm vông đi tới, nó đưa tay phải vịn lấy tay trái ngay đơ, miệng gào lên sợ hãi.

Mình nhìn đầu tóc nó còn ướt nhẹp, người nó cũng vậy, có lẽ mới tắm ra thật. Kiểm tra drap giường cũng không có máu hay dấu vết cho thấy giữa nó và chị đã xảy ra chuyện gì. Drap giường vẫn trắng tinh và phẳng phiu, mình thở phào nhẹ nhõm. Mình tin nó chưa kịp làm gì với chị...Tạ ơn trời!!!

Nhưng vậy thì sao chứ? Nó dám chạm bàn tay dơ bẩn khốn nạn vào người chị... Mình cười lên sảng sặc, điên cuồng cmnr, eo nghĩ được gì nữa.

- Hôm nay tao với mày chết chung. Mày không chết thì tao chết...tử hình cái đ*ó gì...

Tay mình cầm tầm vông phang thật mạnh vào hông nó.

”Bốp

”

Thằng Quang ngã rập ra đất, hai mắt trợn trắng vì ná thở. Mình vẫn không tha, chạy tới đá hơn chục cái vào mặt nó, máu mũi máu mồm nó chảy ra. Vẫn chưa hả giận, mình lật ngửa tuột cái quần lót trên người nó xuống..

- Đm, thèm lắm phải không? Tao đập nát tr*m mày cho khỏi hại đời con gái nữa.

Mình gầm lên.

- Đừng...đừng mà...tao xin lỗi...mày muốn bao nhiêu tiền cũng được...

Nó cố đưa tay nắm chân mình, miệng thều thào, máu mũi vẫn ồ ạt chảy ra, tuôn vào mồm làm nó cứ ho sặc sụa.

- Bán hết tài sản gia đình mày cũng không mua được cái móng tay của chị tao.

Mình cười khẩy, thẳng chân đạp vào thằng nhỏ của nó. Lúc này mình cũng đã lấy lại được chút bình tĩnh rồi, nên chỉ đạp khúc trên, né 2 hòn của nó ra, kéo nó chết thì mình vạ lây oan mạng.

Đạp cả chục phát, thằng nhỏ của nó sừng tấy lên, bầm dập trầy xước, mình vẫn chưa đã nư, trong khi nó đang lăn lộn vì đau đớn, tay mình cho vào túi quần, móc con dao Thái Lan chôm được khi nãy ra.

Nhìn thấy con dao, nó gào lên, hai mắt lồi ra vô cùng hoảng sợ. Nó bò lết vào góc phòng, hai tay bịn hạ bộ.

- Mày điên rồi.. Mày muốn làm gì hả? Tha cho tao... tao hứa từ nay không bao giờ làm phiền tụi mày nữa...tha cho tao..

Chắc nghĩ mình lên cơn điên, sắp giết nó. Thằng Quang kêu thét như chó tru, mình dám cá nếu tờ rym nó còn lành lặn, chắc giờ nó đã ra quần rồi.

- Mày nói đúng rồi đó. Tao đang điên đây, đm tao nói rồi, đừng tới chị tao sẽ giết mày, mà mày đầu tin. Giờ hối hận hả? Muộn rồi.

Mình cố tình cười khùng khục cứ như thằng mát dây lên cơn điên sáng, tay cầm con dao lừ lừ tiến tới gần nó.

23. Chương 23

Lúc này một đám giang hồ chạy tới, đá rầm rầm vào cửa. Hình như tụi nó có cầm theo vũ khí, mình nghe tiếng kim loại va loạn vào cửa kêu loảng xoảng.

- Má, thằng nhóc trong nhà mở cửa ra, lẹ lên. Mở ra..

Bên ngoài rất ồn ào, đủ mọi âm thanh huyền não một góc trời. Mình biết bây giờ mà bước ra, tụi nó thịt mình là cái chắc, lòng vô cùng lo lắng.

- Anh Tèo cứu em, thằng này nó điên rồi... Nó cầm dao sắp giết em..

Thằng Quang thấy có người tới ứng cứu, miệng rống lớn.

- Cứu nè...

”bóp..bóp

”

Mình tát mạnh mấy cái vào mặt nó, in hằn năm dấu ngón tay. Đánh nó mà mình còn đau, nhưng lại sướng trong lòng. Bao nhiêu sự ấm ức, khổ sở, lo lắng này giờ vì đi tìm chị, giờ mình lại một lần nữa trút hết lên đầu nó, đâm đá điên cuồng...bọn giang hồ bên ngoài vẫn la hét ồm ồm, nhưng mình lờ đi.

Đến lúc mệt mỏi dừng tay, nhìn lại thì thằng nông dân chẳng khác gì con heo bị mổ thịt. Khắp người nó bầm tím, cái mặt sưng húp, hai con mắt tụ máu đỏ quạch. Nhìn mà giật mình..

- Yên tâm, tao không ngu đến mức giết mày đâu. Nhưng tờ rym mày thì cho tao xin, để tránh mày hại đời người khác nữa.

Mình cười sảng sặc, lại giơ con dao lên.

- Đừng mà...đừng làm vậy...tao lạy mày...em...em lạy anh...xin anh...tha cho em đi...em lạy anh...

Nó thều thào, khóc ngất. Chắc sợ thấy ông bà ông vải, con trai mà bị cắt đi thành nhỏ thì khác gì chết.

Đúng lúc này, chị Diễm chợt kêu khẽ làm mình lật đật quay sang. Chị đang cựa mình, mắt hé mở ra. Thôi chết rồi, chị tỉnh dậy ngay lúc này thì mọi chuyện càng rối thêm, có khi chị sẽ bị ám ảnh cả đời..

Mình nghĩ không sai mà, chị mở mắt ra nhìn thấy mình và thằng Quang đang trần truồng, mặt đầy máu me bò lê trên đất. Chị hét lên thất thanh:

- A...Gì vậy T? Có chuyện gì vậy??

Mình chưa kịp nói gì, bỗng chị kéo mền ra, nhìn thấy trên người chỉ còn mặc bộ đồ lót, chị hốt hoảng kéo mền che người lại, bưng mặt khóc như mưa...

Mình vội chạy tới ôm chị vào lòng, miệng liên tục an ủi.

- Không có gì đâu, mọi chuyện xong rồi, em lo hết rồi. Chị không bị gì hết, đừng lo nữa...

- Hix...ai cởi đồ chị ra chi vậy? Ai khốn nạn vậy? Chị còn dám gặp ai nữa chứ...

Chị gào to, nước mắt nước mũi tuôn ra... cơ thể mong manh của chị run lên bần bật vì nắc nhen... cô gái ngây thơ như chị, còn chưa hiểu đời, giờ đối diện cú sốc thế này... chị hoảng loạn cùng cực... mình nói gì chị cũng không nghe, chỉ bưng mặt khóc...

Thằng Quang nhân cơ hội mình đang vỗ về chị, len lén bò lết lại cửa, muốn mở ổ khóa trốn ra. Cơ giận trong mình vừa nguôi được một chút chợt bùng lên dữ dội, đăm nó, cú sốc tinh thần nó gây ra cho chị, ai sẽ đền cho chị đây? Ai trả lại sự ngây thơ vô tư khi trước cho chị?

Mình vơ quần áo cho chị mặc vào, nhào tới đập thẳng nó vào cửa đánh

"rầm

". Nó lão đảo gục xuống, mình điên cmnr, cầm con dao giơ lên, xiên chết cmn rồi ra sao thì ra...nó phải đền mạng cho chị...

- Tha cho tao...

Thấy con dao sáng quắc trên tay mình đâm xuống, nó hồn vía lên mây chỉ kịp gào lên một câu. Hai tay giơ lên đỡ, bị mũi dao đâm xuyên vào lòng bàn tay, máu phún ra..

Thấy máu, mình càng điên hơn. Giơ dao lên định phang tiếp, điên lắm rồi chả nghĩ được gì đến hậu quả nữa. Nhìn chị đau khổ tột cùng, mình chỉ muốn giết chết nó thôi..

- Đừng T ơi...đừng làm vậy...chị chết cho T coi...

Chị chỉ kịp mặc được cái quần, áo vẫn còn cầm trên tay, chạy đến ôm chặt lấy mình, miệng nức nở..

- Tha cho tao...một tỷ...tao hứa trả ày một tỷ...tha cho tao...

Thằng khốn nạn kia ôm bàn tay đầy máu, vừa rên vừa van xin.

Mình vừa xiu được một chút vì sự can thiệp của chị, nghe nó ra giá lại thấy điên lên.

- Đmá mày, tiền của mày mua được sự trong trắng của chị tao hả? Tao giết mày.. Mình cầm dao xông tới, quyết xiên chết cmn..

- Đừng mà T ơi...nghe chị đi...đừng làm vậy mà...T có gì chị biết sống sao...đừng mà...chị xin T...chị xin T đó...

Chị ôm ghì lấy mình, khóc nức nở. Nước mắt chị chảy ướt hết lưng mình. Chưa bao giờ mình thấy chị khóc nhiều đến thế này. Lòng đau như bị ai xát muối, mình hậm hực đá thêm vào mặt nó mấy cái cho hả giận..

Mình bế chị lại giường, mặc áo vào cho chị. Chị vẫn không nói thêm được gì, chỉ khóc thôi...khóc rất nhiều... Mình cũng khóc theo, kéo chị vào lòng vỗ về...chị đang hoảng loạn kinh khủng, mình không nói gì được, chỉ cố tạo cảm giác an toàn cho chị..

Bọn giang hồ bên ngoài vẫn phá cửa ầm ầm, chỉ một lúc nữa thôi, bọn nó sẽ ập vào. Mình chỉ có một thân một mình, lại vướng bận chị nữa, biết làm thế nào đây..

Mình đỡ chị cho ngồi dựa vào tường, bước tới mặc cái quần lót vào cho thằng khốn nạn kia, không thể để nó làm bẩn mắt chị được. Sau đó mình kéo xềnh xệch nó lại gần chỗ mình ngồi, tay hờm sẵn con dao, bọn kia xông vào sẽ dùng nó uy hiếp vậy. Hi vọng thằng Quang nhà giàu, sẽ dùng tiền mua chuộc bọn kia không dám manh động.

- Tụi nó vào đây, mày phải can nghe chưa? Má, tụi nó mà chơi tao, tao giết mày luôn. Tao dám nói dám làm, mày tin không hả?

Mình rít lên bên tai nó, kề dao vào cổ nó cứa nhẹ, chỉ rách da chảy một tí máu mà nó đã hoảng hốt rú lên như heo bị chọc tiết.

- Tao biết rồi...đừng làm bậy...tao sẽ nói tụi nó mà...tao sẽ nói...

- Mày khôn hồn, đừng chọc tao điên lên!!

Chị vẫn còn khóc, nhưng không thành tiếng nữa. Nước mắt lặng lẽ chảy xuống từng hàng, gương mặt chị thẫn thờ... mình hỏi gì chị cũng không nói. Mình chẳng biết làm sao nữa... chỉ ngồi im lặng cạnh bên...

"Rầm..

"

Cửa tung ra, một đám thanh niên cầm gậy gộc, tuýp sắt, có cả dao tự chế nhào vô. Mình vội kéo thằng Quang vào một góc gần chị cố thủ, con dao kề sát cổ nó ấn mạnh.

- Anh Tèo từ từ... nó không làm gì em đâu...đừng làm gì hết...

Thằng Quang hiểu ý mình, vội la lớn cản bọn kia lại.

- Đm, dám tới chỗ tao bảo kê quậy tung lên, mà nói không có gì à? Hôm nay thằng lol này đừng mong bước ra khỏi đây.

Một thằng cao to, tay chân xăm trổ chằng chịt gần giọng, chắc nó là thằng Tèo.

- Anh thông cảm. Nó âm mưu hiếp dâm chị em nên em đánh liều cứu chị thôi... em không dám làm bậy chỗ anh quản lý đâu. Anh bỏ qua cho em...

Mình hạ giọng xin xỏ, nhưng tay vẫn kề dao trên cổ thằng Quang.

- Lên chỗ tao thì đ*ó có hiếp dâm gì hết. Trả tiền đầy đủ, có hiếp mẹ mày tao cũng éo quan tâm, đừng nói chị mày.

Thằng Tèo cười gằn.

Mình nghe mà sôi tiết, nhưng cố kiềm chế. Nổi điên với bọn này chỉ thiệt vào thân, giờ quan trọng nhất là câu giờ, chờ mẹ với bọn Thanh sida lên, chắc họ cũng sắp tới rồi. Hi vọng...

- Tụi bây xử nó cho tao.

Thằng Tèo phất tay ra lệnh cho đám đàn em.

Mình run lên, tim đập như điên. Tay cầm dao cứa vào cổ thằng Quang, rít khê.

- Má, kêu tụi nó dừng lại. Không thôi tao giết mày trước...

- Anh Tèo dừng lại đi anh...thằng này nó điên rồi, nó giết em trước đó...xin anh...anh muốn bao nhiêu em cũng trả...

Thằng Quang run như cầy sấy, rống lớn.

- Thật không?

Thằng Tèo cười đều. - Thật. 50 triệu...em sẽ đưa anh 50 triệu..

- Ít quá, mày coi đám đàn em tao bao nhiêu người? 50 chia ra mỗi thằng được bao nhiêu?

- Vậy...100...

- Ít nhất phải 200, cái mạng mày vậy là quá rẻ rồi. Chưa nói chuyện hôm nay um sùm thế này, tao còn phải chi tiền cho bọn c.a, bịt miệng tụi nó nữa.

Thằng Quang gạt đầu lia lịa, mình cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Tụi mày đi về đi, nhớ thanh toán đầy đủ. Thằng nhóc, lần này may ày. Đừng để tao gặp lại..

Sau khi bắt thằng Quang ghi giấy nợ 200 triệu, thằng Tèo trừng mắt nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, sau đó kêu bọn đàn em đi ra.

- Mình về thôi chị..

Mình kéo nhẹ tay chị, đỡ chị đứng lên. Tinh thần chị suy sụp rồi, như người mất hồn đi theo mình, chẳng nói chẳng rằng..

Ra đến bên ngoài, mình đang đau đầu vì không biết về thế nào. Chẳng lẽ để xe mình lại, không an tâm lắm!! Mà cũng không thể tha cho thằng cò hó kia đi, lần này mình phải tố cáo chết cmn, cho nó ở tù rục xương.

Đang lo nghĩ thì tiếng còi hụ cảnh sát vang lên từ ngoài đường, mấy chiếc chạy vào. An tâm rồi, lúc này mình mới thật sự tin mình và chị đã an toàn...

Mẹ mình nhào tới ôm chị khóc lóc, ba đứng bên cạnh hỏi chuyện mình. Vài phút sau bọn Thanh sida cũng lên tới, tụi nó đi khoảng 20 thằng, thấy cảnh sát lật đật cất vũ khí vào xe... Mình thật sự xúc động, lúc này mới thấy tình cảm anh em đáng giá đến thế nào..

Tiếc là chú Quyết không làm gì được bọn giang hồ ở đây. Chú nói khu này không phải do chú quản lý, với lại bọn nó dám làm ăn công khai thế này, chắc chắn có tay to đỡ đầu, chú cũng không dám xen vào.

Cả đêm mình không chợp mắt được, cứ nằm lo lắng cho chị, thỉnh thoảng lại hé cửa phòng chị ra thăm dò tình hình. Đêm qua, về nhà chị vẫn còn rất hoảng loạn, mẹ mình ở lại phòng ngủ với chị, sẵn tiện trông nom. Mình rất muốn nói với mẹ rằng lúc này chị cần mình hơn ai hết... Nhưng lại không dám, đành về phòng..

Do quen biết chú Quyết nên mình không phải xuống phường tường trình, chỉ khai qua loa chiếu lệ thôi. Nhờ có chú ấy giúp mà mình đỡ được rất nhiều phiền toái, không biết dùng lời nào để cảm ơn chú!!

Mình dậy từ sớm, nhưng có mẹ trong phòng chị, mình không tiện vào, đành xuống nhà nấu gói mì ăn, cả chiều hôm qua đến giờ chưa có gì trong bụng, đói cồn cào. Ăn chống đói thôi, tâm trạng mình không vui, miệng mồm nhạt thếch chẳng lành gì.

7h sáng ba mẹ chuẩn bị đi làm, thấy mẹ xuống mình hỏi ngay.

- Chị sao rồi mẹ?

- Chẳng biết sao nữa. Cả đêm qua nó giật mình hoài, không biết nằm mơ thấy gì mà cứ khóc thút thít... Mẹ dỗ hoài mới ngủ tiếp...tội nghiệp!!

Mặt mẹ mình buồn so.

- Có cần đưa chị đi bác sĩ không? Con thấy lo quá, hôm qua chị sốc lắm..

Mình thật sự lo lắng cho chị. - Để theo dõi tới trưa xem sao, nếu vẫn không ổn chắc phải đi bác sĩ tâm lý. Thôi ba mẹ đi làm, bữa nay con nghỉ học ở nhà trông chị cẩn thận, mẹ sợ nó nghĩ quẩn rồi làm bậy thì khổ nữa..

- Con biết rồi.

Chờ ba mẹ đi xa, mình cắt tóc, leo lên phòng chị ngay.

Chị nằm thiêm thiếp, mái tóc đen mượt thường ngày giờ rối lên, bết vào cổ. Mình vén tóc cho chị, sao người chị đầy mồ hôi thế này? Đưa tay sờ trán chị, nóng hổi... Chị bị sốt quá, sốt luôn rồi...

Mình quỳnh quáng, chẳng biết làm sao nữa. Định đi mua thuốc, mà bỏ chị nằm một mình thế này chẳng yên tâm được. Cuối cùng cứ ngồi thừ ra đó nhìn chị, mới hôm trước chị còn tràn đầy sức sống, vui tươi hồn nhiên, mà giờ... thành ra thế này...tim mình đau muốn vỡ ra thành hàng ngàn vạn mảnh nhỏ...

Càng nhìn chị mình càng đau, thềm vác dao đi xiên thẳng khốn kia cho chết cmnl... hồi hận sao hôm qua nhẹ tay với nó như vậy, lẽ ra phải đâm chết cmn.

Ngồi được một lúc, chị chợt chớp chớp mắt, rồi hé ra..

- A...

Thấy mình, chị hoảng hốt co người lại, tay kéo mền lên che chắn, cặp mắt đầy sợ hãi..

- Là em mà...em nè...đừng lo nữa...

Mình cố mỉm cười trấn an chị.

Chị nhìn mình bằng ánh mắt vô hồn... rồi nhào tới ôm chặt mình, miệng khóc nức nở...

Mình ngồi im cho chị tựa vào, tay vỗ nhẹ lên lưng chị an ủi... Tiếng khóc của chị sao nào nề quá, như hàng ngàn mũi kim châm vào da thịt mình...đau xót thật...!!!

- Nín đi mà...không có chuyện gì nữa rồi. Hôm qua em đến kịp, nó chưa làm gì chị hết đó, đừng buồn nữa...

Mình cố im lặng, cho chị khóc thỏa thích để phát tiết hết nỗi đau trong lòng ra. Nhưng chờ mãi vẫn không thấy chị có dấu hiệu dừng lại, ngày càng thương tâm. Mình lo quá, cứ thế này chị sẽ ngất vì kiệt sức mất thôi, đành phải lên tiếng.

- Nín đi, em thương...không ai làm gì được chị nữa đâu...an toàn rồi...chị chưa bị xâm hại gì hết...em thề đó...

Mặc mình nói gì thì nói, chị vẫn khóc, mọi lời an ủi của mình hóa ra đều vô ích..

Bí quá, mình phải dùng đến biện pháp cuối.

- Má, thằng chó đó, em đi giết nó..

Mình gằn giọng, nhồm người đứng lên.

Chị chồm theo ôm chặt, kéo mình lại.

- Đừng...

- Chị nằm nghỉ đi, em kiếm nó..

- Đừng T...đừng làm bậy...

- Vậy chị nín đi, khóc một hồi em nổi điên lên, giết nó thật đó!!

Nghe mình dọa, chị sợ quá cố nín, kìm không cho khóc thành tiếng. Dường như yêu cầu của mình quá sức chị, cứ nắc nghẹn lên từng hồi, người run rẩy...nước mắt ướt hết áo, rơi thành vũng trên nệm...sao xót xa thế này chị ơi...hix...

Khóc mất mình cay xè, vội quay mặt đi nơi khác. Không thể khóc trước mặt chị được, giờ là lúc mình cần phải mạnh mẽ cho chị dựa vào...mình không thể yếu đuối như thế...

Mình bặm môi, kéo chị vào lòng...

- Chị bình tĩnh nghe em nói nè... Hôm qua em đến kịp, nó chỉ vừa cởi được đồ ngoài của chị ra thôi, chưa chạm vào người chị đã bị em xông vào ột trận rồi... Chị vẫn còn trong trắng, biết không? Chị vẫn như trước đây, không có gì thay đổi hết... Em vẫn yêu chị...thậm chí yêu nhiều hơn trước nữa...mọi chuyện qua rồi, em hứa sẽ không bao giờ để chuyện này lặp lại nữa...nên chị nín đi, đừng khóc nữa được không vậy? Chị khóc...em đau lắm...

Mình nói rất rất nhiều, những gì có thể an ủi được chị, mình đều nói ra.

- Sao người ta...đối xử ác với chị như vậy hả T? Chị có làm gì nên tội đâu...

Chị nói mà cứ bị nghẹn giọng, không thành câu..

- Nó là chó mà, đâu phải con người chứ. Thằng khốn nạn...

Nhắc đến thằng Quang, mình lại nổi điên lên. Mình cũng rất giận chị, tại sao lại đi chung với nó chứ? Sao lại nhận lời uống nước với nó, khi mà đã yêu mình và biết rõ những điều nó gây ra ình? Nhưng giờ không phải lúc để hỏi những chuyện đó, trước mắt cần phải giúp chị vượt qua cú sốc này đã, mọi việc để sau. Hơn nữa, tận sâu trong lòng mình luôn tin tưởng vào chị, có lẽ có lí do nào đó khiến chị phải làm như vậy. Với đầu óc ranh ma xảo quyệt của thằng Quang, để lừa cô gái ngây thơ như chị vào tròng thật không khó. Mình đã quên cảnh báo chị điều này, mình thật đáng chết...

- Ông nói...

Chị nghẹn ngào.

- Ông nào?

Mình hỏi.

- Quang...

- Thằng chó đó có phải con người đâu, chị còn kêu nó là ông gì nữa? Gọi thằng chó đó là

"nó

" đi.

Mình bực bội. Nó hại chị đến mức này, mà chị còn không dám xúc phạm nó, thật là... Chị hiền lành quá nên suốt đời bị thua thiệt..

- Nó...nó...nói...

Chị vừa nghẹn ngào vừa ấp úng, chắc không quen với cách nói chuyện không tôn trọng người khác thế này.

- Gọi vậy đúng rồi. Nó đáng bị như thế, chị không phải ngại.

Mình mỉm cười khích lệ.

- Nó lại tiệm tìm chị...rủ đi uống nước. Chị không đi, nó năn nỉ...còn lấy cuốn sổ khám bệnh ra...trong đó ghi là bị ung thư giai đoạn cuối...

Nói tới đây chị lại khóc. Thằng này đúng là cáo già mà, cách này nó cũng nghĩ ra được, sợ thật..

- Chị đừng khóc nữa mà...có được gì đâu. Chuyện qua rồi, nghe lời em, nín đi...

Mình tiếp tục an ủi chị, đỡ chị còn khó hơn đỡ con nít nữa. Nhưng trẻ con thì làm gì phải chịu nỗi đau như chị, mình hiểu điều đó..

- Nó nói không sống được bao lâu nữa...muốn được đi uống nước với chị lần cuối...còn hứa sẽ không bao giờ tìm chị, cũng không gây chuyện gì với T nữa... Nó còn nói nếu chị không đi, nó sắp chết rồi không sợ gì nữa...sẽ kéo T chết chung với nó...hix...

Mình nghe mà lòng bùng nổ tai, mẹ nó thằng chó này...còn đem mình ra để uy hiếp chị nữa..

- Vậy sao chị không đi xe riêng cho an toàn, đi chung với nó chi vậy?

Mình siết chặt chị vào lòng, thương chị chết mất thôi.

- Nó không chịu, nói đi hai xe mất thời gian, chút nó phải đi SG trị bệnh rồi... nó nói đi chung xe cho nhanh...nửa tiếng thôi...rồi nó đưa chị về liền...

Chị meo máo, nước mắt nước mũi chảy tèm lem.

Mình cố hít một hơi thật sâu giữ bình tĩnh. Mình sợ nổi khùng lên, lại đi tìm nó nữa. Biết rằng giờ có giết nó cũng chẳng được gì, mọi chuyện đã xảy ra rồi, nhưng vẫn thấy hận kinh khủng..

Mình lấy khăn lau mặt cho chị, hôn lên đôi mắt ướt đầm..

- Thôi, chuyện qua rồi, mình đừng nhắc lại nữa hén!! Chị đói chưa? Em đi mua gì cho chị ăn nhen, mua thuốc nữa, trán chị nóng hổi rồi!!

- Chị không muốn ăn gì hết...

- Zzz..không muốn cũng phải ăn, chị bệnh rồi đó. Không được cãi, chị còn ba mẹ ở dưới quê nữa. Rủi chị có gì, dì dưỡng sống sao nổi? Không nghĩ inh thì cũng phải nghĩ cho dì dưỡng chứ.

- ...

- Ngoan đi mà, em thương!!! Giờ vô toilet súc miệng rửa mặt cho tỉnh táo hén, em đi mua cháo với thuốc về liền.

Không để chị nói gì thêm, mình bế chị vào toilet, lấy bàn chải trét kem vào.

- Có cần em đánh răng giùm luôn không?

Mình nhìn chị cười tủm tỉm. Mặt chị như mặt mèo, vừa thương vừa buồn cười.

- Để chị tự làm...

Chị quệt nước mắt, nói nhỏ xiu.

- Ngoan em thương!! Chờ chút xiu em về liền, không được làm gì bậy nhen! Chị có gì em chết theo luôn, lúc đó ta rửa chị hại cả gia đình đau khổ đó.

- Ừm...T đi đi...đi nhanh nha...

24. Chương 24

Mình hôn vào má chị mấy cái, rồi lấy xe chạy ra ngoài mua bọc cháo với thuốc giảm sốt, sẵn tiện kể sơ qua tình trạng hoảng loạn, ngủ hay bị giật mình vì ám ảnh của chị cho bà bán thuốc nghe, được bà đưa thêm vài viên thuốc an thần kèm hướng dẫn sử dụng kỹ lưỡng..

Về nhà đổ cháo ra tô, lấy thêm chai nước mang lên phòng cho chị. Ngó vào phòng không thấy ai, nghe tiếng nước chảy trong toilet, chị súc miệng gì lâu vậy? Mình lo lắng bước lại gõ cửa.

- Chị súc miệng xong chưa? Làm gì vậy?

- Chị tắm..

- Trời, bệnh hoạn không lo, còn tắm gì nữa? Coi chừng bệnh nặng bây giờ.

- T mặc chị đi...chị muốn tắm cho sạch sẽ hết...

Tiếng chị uất nghẹn trong toilet...haizzz mình hiểu tâm lý các cô gái, sau khi trải qua mấy chuyện thế này, họ thường cảm thấy ghê tởm chính mình, muốn tẩy rửa sạch mọi dấu vết nhơ nhớp của thằng khốn nạn hại đời họ...

- Chị tắm lẹ đi!! Cháo nguội hết rồi nè..

Mình lo âu ngồi cạnh cửa toilet, không dám đi nơi khác.

Chờ thêm gần 10p, chị vẫn chưa ra, nước từ vòi sen vẫn xối ào ào trong đó, mình lo quá, đập cửa ầm ầm.

- Xong chưa? Chị ra lẹ đi, bệnh chết bây giờ..

Chị không trả lời. Minh kêu mãi không được, điên quá tính đập cửa vô thì may sao, chị bước ra..

Bộ đồ chị mặc trên người ướt nhẹp, tóc nhều nước ròng ròng xuống sàn, gương mặt chị tái ngắt vì lạnh, nhưng cặp mắt thì đỏ hoe nhìn mình..sự đau đớn tủi nhục hằn sâu trong đó...

Minh vội chạy đi lấy cái khăn lau khô đầu tóc cho chị, sao chị lại tự dày dạn bản thân mình thế chứ..

Chị ôm mình, khóc thảm thiết..

- Chị buồn quá T ơi...chỉ muốn chết thôi...hix...

- Trời ơi, có gì nữa đâu mà buồn. Em nói nãy giờ chị không hiểu hả? Chị không có bị làm sao hết...

- Nó lột đồ chị rồi...hix...chị không xứng đáng với T nữa...T đừng lo cho chị nữa...kệ chị đi...

Chị làm một tràng, mình muốn điên theo luôn. Địch mợ, không lẽ thằng Quang nói dối, mình cũng đoán sai? Nó đã kịp làm gì chị rồi sao?

Minh xây xẩm mặt mày nhưng cổ trấn tĩnh. Có vậy thì sao chứ? Minh yêu chị đâu phải vì cái đó... mình sẵn sàng bỏ qua hết...

- Nó làm gì chị rồi hả? Chị nghe em nói nè, dù nó có làm chuyện đó với chị đi nữa, em cũng không bận tâm đâu. Chị nghe không? Đừng khóc nữa, nghe em đi. Em không quan tâm chuyện đó, em vẫn sẽ yêu thương chị suốt đời, em hứa đó!! Em sẽ cưới chị mà...

- Không có...

Chị lắc đầu quây quây.

- Là sao?

Minh cũng ngu người theo luôn, loạn trí cmnr..

- Chị...kiểm tra rồi...chị vẫn còn...

Chị lại méo mào.

Lạy trời, vậy là nó chưa kịp làm gì chị thật.

- Zzz...vậy có gì đâu mà chị phải khóc? Nín giùm em đi mà...xin chị đó...

- Nhưng mà...cứ nghĩ tới cảnh nó cởi đồ chị ra...chị không chịu nổi T ơi...hix...

- Thời nay mà, chuyện đó đâu là gì chứ. Chị không coi tivi hả, tụi người mẫu này nọ mặc bikini nhỏ xíu chụp hình thiếu gì, mặc đồ lót nữa đó. Có gì đâu, chị coi như chị là người mẫu chụp hình đi...

- Hix...sao coi vậy được...chị có phải người mẫu đâu...

- Thì bởi vậy nên em mới kêu chị tự coi mình là vậy đi. Sẽ thấy mọi chuyện rất bình thường, không có gì nghiêm trọng hết. Nó chỉ nhìn thấy chị mặc bikini thôi, ok? Đi biển mặc bikini khác gì đồ lót đâu, bao nhiêu người nhòm ngó. Không lẽ ai cũng như chị, tắm biển bị ta nhìn rồi về khóc lóc đòi tự tử hả?

Minh nói đến sùi bọt mép, đỏ mặt tía tai. Cái miệng dẻo được dịp hoạt động hết công suất. Phù..ù... May sao, hình như nghe mình nói cũng có lý, chị im lặng ngẫm nghĩ một hồi rồi dần nín khóc...

- Em lấy đồ cho chị thay nhen. Ướt hết trơn rồi..

Minh mở tủ lấy đồ cho chị, sau đó bước ra ngoài chờ chị thay. - Xong chưa?

Minh hỏi.

- Rồi...T vô đi...

Minh mở cửa bước vào, lấy lược chải tóc cho chị, tóc rối hết trơn. Chị ngoan ngoãn ngồi yên ỉnh muốn làm gì thì làm.

- Chị không được hành hạ mình nữa nhen!! Ai cũng lo cho chị hết, đêm qua mẹ em không ngủ được, thức canh chị suốt đêm đó... đừng phụ lòng mọi người!!

Vừa chải tóc, mình vừa rù rì khuyên nhủ chị.

- Chị làm phiền gia đình T quá...

Chị cúi đầu nói nhỏ.

- Phiền gì đâu. Chị lo cho em nên mới đi uống nước với thằng đó mà, chị không có lỗi gì hết. Đừng suy nghĩ lung tung nữa.

- Tại chị ngốc quá...hix...

- Được rồi. Tại ai cũng được, đừng bàn chuyện này nữa, quá khứ hết rồi, không được nghĩ tới nữa, ok?

Thấy chị lại chuẩn bị sứt sứt nữa, mình hoảng hồn vội can. Cầm tô cháo lại múc một muỗng đút cho chị.

- Há miệng ra nè. Cháo ngon lắm đó!

- Để chị tự ăn được rồi, có phải em bé đâu mà T đút..

- Chị đang bệnh mà. Há miệng ra lẹ đi, em mới tạy rồi đó!

Chị ngượng ngùng đỏ mặt, cái miệng nhỏ xíu hơi hé ra đón nhận muỗng cháo mình đút.

- Ngon hem?

- Ừm..ngon!!

- Vậy ráng ăn hết tô nhen, không được bỏ mứa đó.

- Ừm..

Chị ăn chậm kinh khủng, hơn nửa tiếng để xong một tô cháo. Mình lấy thuốc hạ sốt cho chị uống, nhờ thuốc có chất gây buồn ngủ nên một lúc sau chị ngoan ngoãn nằm yên thở đều..

Mình không dám đi đâu, ngồi cạnh trông chị. Thỉnh thoảng chị lại giật mình, gương mặt xinh xắn nhăn lại như nằm mơ thấy điều gì kinh khủng lắm... Mình phải nắm tay an ủi, vỗ về chị mới ngủ tiếp được...

Trưa ba mẹ về hỏi thăm tình hình chị, thấy có vẻ ổn rồi nên không đi bác sĩ tâm lý nữa. Với lại hiện giờ chắc chị cũng chẳng muốn gặp người ngoài, nên tạm thời theo dõi vài hôm rồi tính tiếp..

Chị ngủ đến chiều mới dậy, vẫn còn buồn lắm!! Cặp mắt cứ đỏ hoe, ngồi một chỗ suy nghĩ lung tung...mình phải an ủi rất nhiều mới hơi nguôi...

Chiều mẹ nấu cháo cho chị ăn, thực ra buổi trưa rảnh mình có tự nấu cháo thịt băm cho chị. Nhưng nấu dở quá, mình ăn còn không nổi nói gì chị đang bệnh, cuối cùng đổ hết cho chó. Ăn xong mình lấy thuốc cho chị uống tiếp, thêm một liều thuốc an thần. Chị cũng đỡ sốt được một chút rồi, ngồi trò chuyện với chị một lúc, mình bế chị lên giường ngủ..

- Ngủ nữa hả?

Chị nhăn mặt.

- Ngủ nhiều au khỏe, thức chi, khóc cho đã hả?

Mình trợn mắt.

- Chị ngủ cả ngày rồi...không muốn ngủ nữa đâu...

Chị chu môi.

À à, biết không nhéo thế này, chắc cũng đỡ buồn rồi đây, tín hiệu đáng mừng.

- Vậy giờ muốn sao hả cô nương? Không nhéo quá!!

- T hát ru chị ngủ đi..

- Ax...em hát chị khỏi ngủ luôn thì có.

- Không đâu, T hát hay mà!! Hát đi..

- Chị muốn nghe bài gì?

Mình gãi đầu. Gì chứ bảo mình hát chạy thể này, ngại bỏ mợ ra. - Bài gì cũng được..

- Bài gì ta?!

-

"Dòng sông quê em

" đi.

- Sax, ca cổ hả? Thôi em không biết hát đâu.

- Bữa chị dạy T hát rồi mà, hát đi..

Mợ, ép người quá đáng nhen!! Mà thôi, nghĩ chị đang bệnh nên ráng nhịn vậy, chờ một khỏe rồi sẽ đòi lại gấp ngàn lần hơn.

Thế là mình ngồi hát nho nhỏ cho chị nghe, đâm bang từa lư, biết hát éo đâu, ca cổ khó hơn tân nhạc gấp 100 lần. Chị nằm kế bên cứ cười khúc khích... Mà thôi kệ, thà chị cười còn hơn khóc, cố vậy..

Lâu lâu, đến đoạn nào mình quên, chị lại nhắc tuồng. Cuối cùng cũng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao, cơ mà mắt chị vẫn mở thao láo. Cười suốt mà ngủ gì nổi..

Mình cầm chai nước tu ừng ực, khát vãi ra. Nể mấy thím hát cải lương thiệt, hèn gì thấy cổ thím nào cũng to tổ chẳng.

- Nữa đi T..

Chị lại kêu hát tiếp.

- Thôi, em biết có bài đó à!

- Có kêu T hát vọng cổ nữa đâu, hát nhạc trẻ đó.

- Bài gì?

- Bài nào êm êm như hôm trước T hát tặng sinh nhật chị đó.

- À, vậy thì được. Hát tiếng anh ghen, chị nghe hem?

- Nghe, bài gì vậy?

-

"Take me to your heart

", biết không mà hỏi?

- Biết sao không, hỏi ở quê chị nghe hoài à!!

Ax, ở quê cũng nghe nhạc tân tiến dữ vậy hả ta? Thôi kệ, chị hiểu là được rồi. Mình bắt đầu gân cổ hát, lần này chị không cười nữa mà nằm cạnh mình lắng tai nghe...sự yên bình hiện lên nét mặt...tính ra tiếng hát của mình cũng có chút giá trị đó chứ..

Hết bài đó, mình chuyển qua

"Nothing gonna change my love for you

",

"Cry on my shoulder

", rồi

"Soledad

",

"Within you

ll remain

",

"Only love

" ...

Chị nằm nghe say sưa, đặc biệt rất thích bài

"only love

", bắt mình hát đi hát lại mấy lần bài đó cho chị nghe, còn kêu mình mai mốt rảnh thu bài đó tặng chị. Giờ đang lo đủ thứ chuyện chưa xong, tâm trạng đâu mà ngồi thu với chả hò..

Làm xong cái liveshow cả chùm ca khúc, khàn cả tiếng, chị cũng chìm vào giấc ngủ... Minh thở phào nhẹ nhõm chạy đi bởi cơm ăn, đói rã ruột rồi.

Ba mẹ mình có nói chuyện với chú Quyết. Chú khuyên không nên làm đơn tố cáo thằng Quang làm gì cho phí công, nhà nó thế lực rất mạnh, thừa sức dùng tiền và các mối quan hệ đánh chìm vụ này. Ba mẹ và mình lúc đầu rất bức, muốn thưa cho nó ở tù một gông, nhưng nghĩ lại lời chú Quyết cũng có lý, hơn nữa chị Diễm đang bị sốc tinh thần, sau này phải ra tòa đối chất, mang tai tiếng cho chị nữa. Hiện giờ nhà mình đang tính toán nên làm thế nào cho tốt, còn riêng việc thằng Quang thưa ngược lại mình thì không lo, chú Quyết nói nhà nó muốn chìm xuống vụ này còn không hết, làm gì dám lôi ra để lãnh đủ? Nghĩ cũng không phải không có lý.

Cả đêm, mình không ngủ được, cứ lo chị có chuyện, chạy qua chạy lại hai bên trông chị. Nhờ uống thuốc an thần, chị ngủ ngon hơn, thi thoảng nằm mơ ú ớ vài tiếng rồi thôi...cũng còn may mắn!!!

Mình chỉ còn biết hi vọng thôi... mong rằng ngày mai trời lại sáng!!! Lại một ngày mới đến, tính ra đã hai hôm rồi kể từ khi xảy ra biến cố. Mình dậy thật sớm, trong người thấy khá mệt mỏi... cũng phải thôi, từ khi có chuyện đến giờ, mình ngủ chẳng được bao nhiêu. Thi thoảng chớp mắt được 1, 2 tiếng nhưng cũng không ngon giấc nổi, chuyện đó chẳng những ám ảnh chị, mà còn theo mình vào những giấc mơ... Một cơn ác mộng kéo dài, không biết đến khi nào mới chịu buông tha cho bọn mình..

Mình biết thằng Quang sẽ không để yên ỉn, nhất là sau những gì mình dành cho nó. Chắc chắn nó rất hận, có khi sẽ liều mạng với mình chứ chẳng chơi. Nhưng biết làm thế nào đây, đề phòng người ngay chứ kẻ gian mấy ai phòng được, nước đến đất ngăn, mình chỉ còn biết co người bảo vệ cho chị thôi!! Nó làm gì mình cũng chẳng sao, chỉ sợ đối tượng nó luôn nhắm đến là chị. Nếu điều đó xảy ra, mình nhất định liều mạng với nó.

Hôm nay lại phải nghỉ học, tình trạng chị đã khá hơn rồi, nhưng mình vẫn chưa thấy yên tâm lắm! Vài hôm mượn tập vở tụi bạn cày bù vậy, thi rồi có thể thi lại, còn chị đã mất rồi sẽ không bao giờ tìm lại được.. Mình không muốn phải hối hận vì một quyết định sai lầm nào nữa!!

Mẹ nấu sẵn cháo cho chị rồi. Tội mẹ, hai hôm nay cũng lo lắng kém gì mình, cứ thăm chừng chị suốt. Sáng còn dậy thật sớm nấu cháo cho chị, dặn dò mình đủ thứ rồi mới đi làm.

Múc sẵn tô cháo cá để ra bàn, mình lên phòng gọi chị dậy.

"cốc..cốc

"

- Chị dậy chưa vậy?

Mình kêu khê.

- Rồi. Chị ra liền..

Chờ một tí thì chị đi ra. Trông chị tươi tỉnh hơn hôm qua nhiều, sắc mặt cũng đỡ nhợt nhạt hơn, chỉ có ánh mắt vẫn đượm buồn man mác. Sắc xuân rạng rỡ ngày nào giờ đã thay bằng thu tàn héo úa... Minh không đủ can đảm nhìn chị, sợ nhói lòng không chịu được..

- Đỡ sốt rồi đó. Chị xuống ăn sáng rồi uống thêm liều thuốc nữa, chắc chiều sẽ khỏe.

Minh đưa tay sờ trán chị, nói.

- Ủm, T mua đồ ăn sáng cho chị nữa hả?

Chị cười gượng gạo.

- Không. Mẹ nấu cháo cho chị đó. Ráng ăn nhen, đừng phụ lòng mẹ em!!

- Dì tốt với chị quá à..!! Chị ngại lắm..

- Ngại thì ráng mau khỏe lại đi, đừng nói suông, he he.

Minh nắm tay chị kéo xuống lầu.

- Hôm nay chị tự ăn được rồi, T khỏi dứt.

Thấy mình định cầm tô cháo lên, chị vội giật lại, múc một muỗng cháo cho vào miệng.

- Ngon không?

Minh cười tủm tỉm, thấy chị trẻ con đáng yêu thật! Những hành động, cử chỉ của chị rất tự nhiên vì đó chính là con người chị, không phải chị cố tình như thế, và chính những điều này làm mình yêu chị đến phát điên lên được!!!

- Ngon lắm!! T ăn với chị nha!

Chị múc muỗng cháo dứt ỳnh.

Tất nhiên, với thằng ham ăn như mình làm gì có khái niệm từ chối, miệng há to ra như cái hỏa lò.

Chị bỗng rút tay lại, làm mình chưng hửng.

- Quên mất, chị đang bệnh mà, T ăn chung với chị lây bệnh chết!

- Ax.. bệnh hoạn gì không biết. Bệnh chung cho vui!!

Minh nắm tay chị, kéo muỗng cháo vào miệng húp cái rột. Bù bù béo béo, cháo mẹ nấu ngon thật..

Chị cười hích hích, thế là tô cháo được phân chia rõ ràng, chị một muỗng mình một muỗng... thay phiên nhau mà chén.

Trò chuyện một lúc, mình pha trò đủ thứ khiến chị cười thật nhiều. Minh biết chị cười thế thôi, thật ra vết thương trong lòng có lẽ còn lâu lắm mới lành được, mỗi khi ngồi một mình hay có thời gian rảnh, chị lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, rồi lại khóc... Nên thời gian này mình hạn chế tối đa việc cho chị ở một mình, lúc nào chị còn thức mình đều ngồi kế bên để trò chuyện, an ủi chị.. - Mốt khỏi bệnh, chị có dự tính gì chưa?

Ngập ngừng một lúc, mình hỏi.

- Không biết nữa..

Nét cười trên mặt chị dừng lại.

- Em tính vài hôm nữa chị khỏe rồi, sẽ đưa chị về quê ở một thời gian. Chờ mọi chuyện yên ổn rồi xuống rước chị lên lại. Chị thấy được không?

- T về dưới với chị luôn hả?

- Đâu được. Em còn phải ở trên đây đi học lo tương lai tụi mình nữa chứ!

Chị im lặng không nói gì, tay cầm muỗng khuấy nhẹ nhẹ tô cháo.

- Chứ chị muốn sao?

Thấy chị im re, mình lại hỏi.

- Tùy T. T tính sao chị nghe vậy!

Chị đáp khẽ, vẫn không nhìn mình.

- Chị không thích hả?

Mình hơi chút lơ mờ hiểu chị đang nghĩ gì.

- Chứ T thích vậy hả?

Chị ngược lên, cặp mắt chẳng biết từ khi nào đã đỏ hoe.

- Không, không thích!! Thôi, không bàn chuyện này nữa hén! Đẹp hết, chị muốn sao cũng được..

Mình cuống quýt nói. Xưa nay mình chẳng bao giờ sợ con gái khóc, nhưng không hiểu sao chị thì lại khác. Nước mắt chị có lực sát thương cực mạnh với mình, cứ như bị dội trái bom nguyên tử vào đầu, mà thà thế còn hơn phải thấy chị khóc..

Chị bặm môi cố nén, chắc đang tủi thân lắm. Có lẽ chị nghĩ mình muốn bỏ rơi chị..

- Thôi mà! Em lo cho chị nên mới vậy thôi, chị đừng nghĩ bậy bạ nữa. Em yêu chị thế nào, chị rõ hơn ai hết mà!! Để em tính cách khác hén..

Mình dễ dàng.

- Không được đuổi chị đi nữa đó!!

Im một hồi, chị nói nhỏ, cặp mắt nai long lanh chớp chớp. Thôi miên kiểu này, bố thằng nào từ chối được.

- Ủ ừ... không đuổi mà!! Nói bậy bạ gì đâu không, khổ ghê!!! Chị ráng ăn hết tô cháo đi, rồi em lấy thuốc cho uống.

- Ủm..

Uống thuốc xong, mình đưa chị lên phòng nằm nghỉ, chị vẫn còn sốt nhẹ..

- Xem phim hén? Có mấy bộ phim hài hay lắm!!

Mình quảng cáo. Cần phải cho chị xem vài phim hài vui vui để lấy lại cân bằng.

- Phim gì T?

- Để em nhớ coi. À, coi

”3 Idiots

” đi, phim Ấn Độ diễn viên đẹp mà vui lắm!!

- Ủm..

- Để em lấy máy tính.

Mình chạy xuống phòng mẹ, bê cái laptop lên, hí hửng bật phim.

25. Chương 25

Phim này khi trước mình xem rồi. Nội dung khá hay và sâu sắc, lại hài hước! Đây là một trong số ít phim Ấn Độ mà mình thích, còn ra không hứng xem cho lắm vì nhiều màn nhảy múa hát hò quá. Biết rằng đây là điều đặc sắc nhất trong phim Ấn Độ, nhưng nhiều quá thành ra mình thấy hơi nhàm, ít đi một chút sẽ hay hơn.

Chị lại khác. Hình như đây là lần đầu tiên chị xem phim Ấn Độ, tỏ ra vô cùng hứng thú, xem say mê luôn.

- Diễn viên nữ đẹp quá T hén! Nhảy cũng đẹp nữa, thích quá!!

Mắt chị tròn xoe nhìn màn nhảy múa trong phim đến quên cả chớp.

- Đẹp sao bằng chị!!

Mình nịnh đầm.

- Xí...tối ngày nói vậy hoài, ai nghe được ta cười chị chết luôn. Chị xấu hoắc mà T cứ khen hoài..

- Chài, trước giờ có ai chê chị xấu chưa?

- Chưa.. nhưng cũng có ai khen đâu hi hi..

- Cần gì khen. Thấy thằng Quang với Tùng inox theo chị vậy đủ hiểu rồi. Chị không đẹp có cho vàng tui nó cũng chả thèm!!

- Đừng nhắc tới Quang nữa, còn anh Tùng, T đừng gọi inox nghe kì lắm!! Tội người ta..

- Tội gì, ai kêu nó mặt dày. Em gọi vậy là hiền lắm rồi đó.

Chị đánh nhẹ vào má mình. Sau đó ngồi say sưa xem phim tiếp, thỉnh thoảng cười khúc khích khi có cảnh hài hài. Chị vui... mình cũng thấy vui lây, tự dưng thấy bộ phim xem lại lần 2 còn hay hơn lần đầu tiên!!

Hết phim, chị đòi xuống nấu cơm nhưng mình không cho, bắt chị phải nằm ngủ. Dỗ dành một hồi, chị mới chịu nghe, nằm ngủ ình nhờ. Thật là... chăm còn hơn chăm con mọn nữa, cơ mà hạnh phúc ngập tràn!!!

Mình tốt xuống nhà lật rau, đặt nồi cơm, lấy thức ăn trong tủ lạnh ra cho rã đông chờ mẹ về chế biến.

Tầm 11h30 mình phụ mẹ dọn cơm trưa.

- Diễm sao rồi con? Đỡ hơn chưa?

Mẹ hỏi.

- Dạ, đỡ rồi. Nhưng rảnh rồi lại hay nghĩ lung tung rồi khóc..

- Tội nghiệp con bé!! Gia đình đã khổ rồi, lên đây cũng không được yên thân nữa. Bởi vậy, con gái đẹp đâu hẳn là có phước, còn khổ hơn những người không có nhan sắc..

Mẹ chép miệng than thở.

Mẹ nói cũng đúng. Giá như chị xấu hoắc, chắc chẳng ai làm phiền và cũng không xảy ra những chuyện thế này. Nhưng nếu chị xấu, liệu mình có nảy sinh tình cảm không nhỉ? Hên xui, lửa gần rơm lâu dần cũng bốc qua bề ngoài mà yêu mến cái nét thôi... nhưng bây giờ bắt chị xấu đi thì còn lâu mình mới chịu.

- Mà mẹ thấy hình như con quan tâm chị Diễm hơi nhiều đó nhen!!

Mẹ nhìn mình cười cười, làm mình chợt dạ quá.

- Giờ nhà có con với chỉ à, chỉ giỏi giang hiền lành nữa, gia đình lại khó khăn. Con không quan tâm sao được mẹ!!

Mình cố lấp liếm, nhưng đáp mà vẫn cắm đầu vào đĩa thức ăn, chẳng dám nhìn mẹ.

- Ủ, thì mẹ có nói gì đâu, chỉ thấy lạ thôi! Hồi trước con cũng có quan tâm hai chị được như vậy đâu.

Mẹ nói băng quơ, nhưng mình hiểu nếu không có câu trả lời khả dĩ làm an lòng mẹ, mọi thứ sẽ rắc rối ngay.

- Hai chị lớn hơn con nhiều mà, nên có nhiều chuyện khó chia sẻ được. Còn chị Diễm thì khác, giống như bạn con vậy, chắc suốt suốt tuổi nên con thấy thân thiết hơn!!

- Chắc vậy. Mẹ nói vậy thôi, chứ con lo được cho chị thì mừng cho nó, nhớ trò chuyện an ủi chị thường xuyên để nó bớt tủi thân.

- Dạ.

- Mẹ tính vài hôm nữa con Diễm khỏe rồi, sẽ đưa nó về quê...

Mẹ chợt nói.

Nếu hôm trước mẹ nói chuyện này, mình sẽ đồng ý ngay. Nhưng hồi sáng vừa nói ra, chị đã muốn khóc rồi, mình cũng đã hứa với chị. Giờ tự dưng mẹ lại có ý giống mình, thật khó xử..

- Con thấy không ổn mẹ à..

Mình vọt miệng.

- Sao không ổn?

- Mấy hôm nay mình giấu không cho dì dưỡng Hai biết chuyện, giờ tự dưng đưa chị về quê, thế nào họ cũng biết. Với lại gia đình chị khó khăn mà, mấy tháng nay trông chờ chị Diễm sớm ra nghề phụ giúp gia đình, giờ chị về dưới đó việc học dở dang, việc làm cũng không có, biết sống thế nào hả mẹ?

Mẹ trầm ngâm một lúc rồi nói.

- Mẹ tính rồi, sẽ cho con Diễm một số vốn để làm ăn..

- Con sợ chị không dám nhận đâu, tính chị mẹ cũng biết mà! Với lại chị còn trẻ người non dạ, làm ăn biết làm gì đâu, rủi bị ta gạt tiền mất tật mang nữa thì khổ!!

- Vậy... hay là mẹ đưa tiền cho dì dưỡng con? Để họ có vốn nuôi bò hay gì đó... chắc cũng sống được.

- Dì dưỡng không bao giờ dám nhận tiền của mẹ đâu. Ai cũng có lòng tự trọng mà, hôm trước xuống quê nói chuyện với dì Hai, con thấy dì ấy nãy chuyện nhờ vả gia đình mình giúp chị Diễm lắm rồi!! - Sao con toàn bàn ra không vậy? Không muốn mẹ giúp nhà con Diễm hả?

Mẹ nhìn mình nghi ngờ.

- Đâu có. Mẹ giúp được nhà chị, con còn mừng cho chị nữa là... Nhưng mà con thấy vậy không ổn lắm!!

Mình hoảng hồn vội nói.

- Thăng T nói cũng có lý đó em, anh thấy không ổn thật!

Ba mình chợt lên tiếng.

- Vậy không được, kia cũng không được, chứ biết tính sao giờ?

Mẹ mình ngao ngán.

- Mẹ cứ để từ từ, con nói chuyện dò ý chị Diễm coi sao, rồi mình tính hén!!

Mình nhanh nhẩu.

- Ủ, thôi tùy nó. Mẹ chỉ lo cho nó thôi, sợ ở đây một gặp nguy hiểm nữa..

- Dạ, con nghĩ chị cũng hiểu mà, mẹ đừng lo!!

Đổ cả mồ hôi trán mới thuyết phục được mẹ, mình thở phào nhẹ cả người. Giờ mà đưa chị về quê, chẳng biết chị sẽ ra sao nữa... Mấy hôm nay có mình ở bên cạnh an ủi suốt mà còn buồn thế kia...

Chị ngủ rất ngon, đến tận chiều tối mới dậy, còn phụng phịu trách mình sao không kêu chị. Chị sợ ngủ nhiều riết quen, sẽ thành gái hư làm biếng!

- Chờ ơi, bệnh thì ngủ suốt phải rồi. Có gì đâu mà hư với chả không hư..

Mình ngán ngẩm lắc đầu.

- Chị sợ dì nói...mà không biết sao uống thuốc vô ngủ ngon quá, chị không hay luôn.

Chị cười lớn lên.

- Mẹ em lo cho chị lắm, không có nói gì hết, đừng lo!! Mẹ nói coi chị như... con dâu vậy đó.

Mình hấp háy mắt.

- Thôi đi, xạo quá!!

- Thiệt, không tin em dắt chị xuống hỏi mẹ, đi.

Chị đỏ mặt, dầm thình thịch vào lưng mình, tự dưng có người dầm bóp cho, sướng vãi!!

Tối nay ba mẹ lại nhà chú Quyết hỏi chuyện xem tình hình thế nào rồi. Nói thì nói vậy chứ ông bà cũng rất lo lắng ình, cứ sợ bên thằng Quang ỷ có tiền rồi làm bậy.

Chị khỏi hẳn rồi, không còn sốt nữa, chẳng chịu ăn cháo mà cứ đòi ăn cơm. Cơm mà ăn được có một chén nhỏ xiu lại bảo no rồi, ép thế nào cũng không ăn thêm. Mình chịu thua, nắm đầu...à không, nắm tay chị kéo lên phòng.

- Ra ban công chơi chút đi T, chị muốn ra đó hóng mát.

Chị đề nghị.

- Không được. Chị vừa khỏi bệnh đó, ra ngoài trúng gió bệnh nữa.

Mình lắc đầu.

- Đi mà... chị ở trong phòng hoài ngọt ngạt quá à!!

Chị nắm tay mình, nài nỉ.

- No, no. Vài hôm nữa khỏi hẳn rồi tha hồ ra đó chơi, giờ thì không được. Chị không nghe em giận đó!!

Mình hơi xiêu lòng, nhưng vẫn cố nghiêm mặt thiết diện vô tư.

- Thấy ghét!!!

Chị phụng phịu leo lên giường nằm quay mặt vào tường, không thèm nói chuyện với mình nữa.

Mình đóng cửa phòng chị lại, sau đó leo lên giường nằm kế bên.

- Đi xuống, ai cho lên đây?

Chị quay ra xô mình.

- He he, đuổi em đi xuống thiệt à, không khóc đó!!

Mình cười khả ố.

- Ủ, mắc gì khóc. Điiiiii...

Chị ngênh mắt, hai tay yếu như sên xô mình, chẳng nhích được 1 mm nào.

- Đi nè...he he...

Mình quàng tay ôm mạnh chị vào lòng. Mấy hôm nay mẹ cứ lên xuống thăm chị hoài, thành ra mình chả dám mạnh động. Giờ tranh thủ ba mẹ vắng nhà, phải âu yếm chị bù lại mới được..

- Buông ra coi..

Chị cố xô mình ra, người cứ ngộ nguẩy như con giun. - Còn lâu cưng à!! Mấy bữa nay không được hôn cái nào hết, nhớ muốn chết luôn!!! Bù lại cho anh đi!!

- Hứ, còn xưng anh nữa chứ. Giận T rồi, đừng mơ..

- Haizzz...bữa trước bị thằng đó đập ấỵ cái vô ngực, giờ đau quá chừng!! Không biết có bị gãy xương không nữa..

Chị đang cựa quậy, nghe mình than thở chợt nằm yên, đưa tay kéo nhẹ áo mình lên.

- Ax, làm gì vậy? Dê hả?

Mình vờ đưa hai tay che ngực, miệng la hoảng.

- Dê cái đầu T!! Chị coi coi, đau ở đâu vậy? Sao mấy nay không nói chị biết?

Chị liếc mình, tay cứ cố kéo áo mình lên để xem cho bằng được.

- Ax...thôi...nhột quá...

Mình nhột muốn chảy cả nước mắt, đẩy tay chị ra.

- Dám gạt chị, nhớ đó!!!

Chị vỗ lỗ, hai tay lại vỗ thùm thụp lên ngực mình.

- Ui da...đau...

Mình rên rĩ.

- Cho đau chết luôn! Hứ...

- Phạt chị nè...

Ngay khi chị ngênh mặt lên thách thức, mình chồm đến áp miệng lên làn môi chị..

Chị hơi bất ngờ, nằm ngay đơ một lúc mới hoàn hồn lại được, rồi siết chặt mình...hôn mình cuồng nhiệt...

Chưa bao giờ chị đáp lại mình mãnh liệt đến thế này, khiến mình hơi choáng váng... chị hôn như điên như dại...như chẳng cần biết đến ngày mai...chồm cả lên người mình chiếm thế chủ động...

Mình như thằng trai tơ lần đầu mới biết đến ái tình, chỉ còn biết nằm siết chặt lấy chị, mắt nhắm lại tận hưởng cảm giác ngọt ngào...êm ái...người bỗng bồng bênh...lơ lửng...hôn trôi dạt đến tận cửa thiên đường...

Cơn say tình ập đến tựa giông bão khiến mình mê mẩn, hai tay vô tình di chuyển khắp cơ thể chị...

Nhưng khác với lần trước, chị không ngăn mình lại, để mặc mình tự do khám phá, hôn mình ngày càng gấp gáp hơn...

Không chịu được nữa, mình chồm lên đổi vị trí với chị, tay nhanh nhẹn cởi khuy áo chị ra, hôn điên cuồng từ môi chị xuống bên dưới...mình điên quá rồi...chẳng thể kiềm chế được nữa...chị không ngăn mình lại...sao có thể dừng lại được đây...

Thần kinh mình căng thẳng tột độ, tâm trí mình bảo dừng lại, nhưng đôi tay và cái miệng mình chẳng chịu nghe lời, cứ hành động theo bản năng...muốn hòa làm một với chị...

Trong cơn mê ấy...khi mà mình sắp phá vỡ ngưỡng giới hạn cuối cùng...thăng hoa đến tột đỉnh của tình yêu...tai mình chợt bắt được tiếng thút thít thật khê của chị...mình ngước lên...chị đang khóc...nước mắt lăn dài trên má...môi chị run run...

Mình dần tỉnh lại, bàng hoàng nhận ra những gì đang làm...mình tự thấy mình thật hèn hạ...chị cần tình yêu và sự che chở của mình...chị không cần những điều này... Mày thật khốn nạn T à, có ai nghĩ giống mình không??

- Em xin lỗi...!!!

Mình run run đưa tay chùi nước mắt cho chị.

Chị ôm chặt lấy mình, lắc đầu quây quây... - T không có lỗi... chị tự nguyện mà...T không phải xin lỗi chị...

- Em hèn thật mà! Biết chị không muốn còn cố tình làm vậy...

Mình thật sự tự trách bản thân. Cứ nghĩ tốt với chị lắm, hóa ra mình cũng như bao thằng khác, thèm khát và chờ đợi cơ hội để chiếm đoạt sự trong trắng của chị thôi..

- T đừng tự trách mình mà!! Chị tự nguyện, chị cho T hết đó...yêu T lắm!!!

Chị vui đầu vào ngực mình, thút thít nói.

- Thật không?

- Thật...

- Sao vậy?

Mình quay cuồng trong những câu hỏi, chuyện đó với chị rất quan trọng, mình không tin chị đang hiển ỳnh. Chị yêu mình thật, nhưng chị sẽ không bao giờ có cái ý định đền rồ đó đâu, chị muốn dành cho đêm tân hôn mà..

- Chị yêu T...

Thật lâu, chị rụt rè nói.

- Em không tin. Còn lí do gì khác phải không?

- Không có mà..

Chị ngẩng mặt lên, mắt vẫn còn ướt. Môi chị lại áp chặt môi mình, hôn say đắm..

- Tối nay...chị muốn cho T hết...

Chị nói gấp gáp qua hơi thở.

Đầu mình mụ đi trước câu nói mời gọi cùng những hành động tấn công dồn dập của chị. Cơ thể nóng bỏng của chị áp vào khiến mình mơ màng...thần trí mất hết tỉnh táo...chỉ muốn thả lỏng đón nhận những cảm xúc kỳ diệu chị trao tặng...

Nhưng mình vẫn có cảm giác không ổn...những giọt nước mắt của chị là thế nào? Hành động kỳ lạ của chị đêm nay là vì sao?

Mình cố trấn tĩnh, hít một hơi sâu, giữ đầu óc thật thanh thản, không để cảm xúc lấn át lý trí. Hai tay giữ chặt không cho chị cựa quậy nữa...

- T chê chị hả...?!

Chị ngơ ngàng nhìn mình.

- Không. Em rất muốn!!

Giọng mình khàn đi.

- Vậy...sao T...

- Em muốn rõ ràng mọi chuyện. Rồi sau đó nếu chị vẫn không thay đổi quyết định, em sẽ không ngu mà từ chối nữa đâu..

- Còn chuyện gì mà chưa rõ ràng..??

- Hôm nay chị lạ lắm biết không? Em không tin chị lại thật sự muốn chuyện này..

- Chị yêu T!! Chị tự nguyện mà...

- Thật không?

Mình nhìn sâu vào mắt chị.

- Thật...

Chị cố bình tĩnh nhìn lại mình, nhưng sự sợ sệt và chút gì đó giấu diếm hiện rõ trong mắt chị.

- Chị không nói cũng được, em ra ngoài.

Mình ngồi dậy mặc đồ vào.

Chị ngơ ngác một lúc, rồi nhào tới ôm chặt mình từ phía sau.

- Để chị nói...chị nói mà...T đừng giận...

- Ừm, nói đi.

- Chị...sau đêm đó...chị sợ lắm...!!!! Chị nghĩ kỹ lắm rồi...chị không muốn lần đầu của chị...thuộc về ai khác ngoài T...

Chị vừa nói vừa méo máo khóc. Nhìn mà tội...

- Đó là lí do phải không? Chị sợ sau này chuyện đó sẽ bị lặp lại, chị sợ bị ai khác cướp đi sự trong trắng của chị, thế nên bây giờ trao cho em trước à?

- T đừng giận mà...đúng là chị có nghĩ vậy...nhưng chị yêu T nữa...

Chị ôm mình khóc rưng rức. Mình cảm giận thằng chó Quang, giờ mà nó ở trước mặt mình, dám mình giết nó ngay lập tức. Khiến chị bị ám ảnh đến mức này...

Mình xoay lại ôm chị. - Thôi, không sao. Em không giận gì hết...đừng khóc nữa!!!

- T...chê chị hả...??

- Ngốc quá!! Nghĩ sao em chê, muốn còn không hết nữa là...

- Vậy chứ sao T...

- Em muốn giữ gìn cho chị. Hơn nữa em càng không muốn chị làm chuyện đó với em vì lí do gì khác.

- Chị...chị cũng muốn cho T thật mà...

Mình nhìn chị, nghiêm mặt nói.

- Chị suy nghĩ kỹ đi, rồi hãy trả lời em. Chị đã sẵn sàng để...với em chưa? Toàn tâm toàn ý với em, vì tình yêu dành cho em, không phải vì bất cứ điều gì khác tác động hết. Nếu nghĩ xong, chị vẫn giữ nguyên quyết định, em sẽ rất vui đón nhận.

Chị cúi đầu ngẫm nghĩ thật lâu, rồi lại len lén nhìn mình...

- Nghĩ xong chưa? Trả lời được rồi chứ?

- Chị...xin lỗi...hồi nãy chị bậy quá!!!

- Ủm, đổi ý rồi phải không?

- ...

- Nói em nghe đi, sao lại vậy?

- Hồi nãy chị nói rồi mà..

- Em muốn nghe lại một lần nữa cho rõ ràng.

- Ủm...T đoán đúng...chị sợ một lần xảy ra chuyện nữa...nếu người đó không phải là T...chị đau khổ lắm...hix...

- Chuyện qua rồi, chị đừng lo nữa! Em hứa sẽ không để ai hại chị một lần nào nữa đâu, yên tâm đi!!!

Mình hôn trán chị.

- T tốt với chị quá...!!!

Chị nhìn mình thật lâu, hai tay ôm mặt mình kéo xuống hôn.

Mình vội né ra, giờ mà hôn môi nữa chắc mình thật chị luôn quá, chịu hết thấu rồi...người phàm mắt thật chứ có phải thánh đâu..

- Chị mặc đồ vô đi, để vậy một hồi không biết em làm gì chị đâu à, lúc đó đừng khóc!!!

Mình cười tủm tỉm, mắt cố không ngó xuống, sợ nhồi máu cơ tim mà chết..

- Á...T ra ngoài đi...

Chợt nhớ ra tình trạng hiện giờ, chị hoảng hốt kéo mền che lại, đuổi mình ra.

Mình cười hềnh hếch.

- Ra gì mà ra, nãy giờ nhìn thấy hết trơn rồi, còn gì nữa mà sợ.

- Thôiiii, ra ngoài giùm chị đi...lẹ lên...

- Cho nhìn thêm tí nữa đi mà...

- Không được...đi lẹ đi...hix...

Mình nuối tiếc đi ra ngoài. Về phòng mà cứ tự hỏi có phải mình quá ngu ngốc khi từ chối chị không? Chẳng rõ, nhưng mình thấy vui vì vẫn còn chút gì đó giữa mình và chị để khám phá... cố giữ điều đó đến khi mình và chị có một kết quả tốt đẹp, mình mong chờ ngày đó!!!

26. Chương 26

Hôm nay mình bắt đầu đi học lại bình thường, gần thi rồi nên không dám nghỉ nữa. Chị đã tạm ổn rồi, bệnh cũng khỏi hẳn, chỉ còn hơi chút buồn khi nghĩ đến chuyện đó. Mình đã cố hết sức, bây giờ vượt qua nhanh hay chậm tùy thuộc vào bản lĩnh của chị thôi. Vết thương lòng khó thể phai mờ mau chóng được, hi vọng thời gian sẽ chữa lành cho chị!!

Mình học cả ngày, trưa về nhà ăn cơm gặp chị được tí xịu lại phải đi tiếp. Tranh thủ chút thời gian quý báu, mình vác laptop lên mở sẵn vài phim online cho chị xem đỡ buồn, cũng để tránh cho chị rảnh rồi lại nghĩ ngợi lung tung linh tinh nữa..

- Muốn xem phim tình cảm thì mở phim này nhen, còn cái này là phim hài..

Mình chỉ chị.

- Ừm, chị biết rồi. T đi học đi.

Chị cười mỉm chi.

- Chưa tới giờ, em ngồi chơi với chị chút rồi đi. Sáng giờ có nhớ em hem?

Mình ngồi xuống cạnh chị, cười gian.

- Hông!!

Chị trề môi.

- Ax, vậy thôi. Em đi học, chiều tối đi sinh nhật bạn luôn, chị ở nhà một mình đi nhen.

- Sinh nhật ai vậy?

- Ai kệ ta, hỏi làm gì?

- Hứ, ghét!!!

- Vậy nhen. Em đi đây.

Mình nhồm người dậy, vờ muốn đi.

- Hi hi, giỡn có xịu mà giận rồi kìa!!

Chị lật đật kéo mình lại, miệng cười hình hích.

Thật ra, mình mà muốn đi thì mười người như chị cũng chả kéo lại được. Cơ mà đùa thôi, thành ra nường theo lực kéo nhẹ hều, mình lảo đảo té nằm lên đùi chị luôn.

- Dê hả?

Chị xô mình ra.

- Chị kéo em lại đã còn nói... đừng ngậm máu phun người nhen!!

Tất nhiên có cho vàng mình cũng chả đứng lên.

- Chị kéo T ngồi lại thôi, ai cho T nằm...

- Không nói nhiều. Giờ có nhớ hem? Không nhớ em đi đó.

- Nhớ...hi hi...

- Nhiều hem?

- Nhiều...

- Cỡ nào?

- Cỡ... không biết nữa...

- Cỡ cái này không?

Mình đưa tay chỉ lên ngực chị.

- Nói bậy! Chị giận đó..

Tưởng mình định sàm sỡ, chị giật mình đưa tay che trước người, mặt đỏ lên. - Chàì, chị nghĩ bậy thì có.

- T chỉ rõ ràng, còn chối nữa..

- Ý em là trái tim chị đó. Hiểu chưa cô nương? Rõ khổ!!

- Ủa, vậy hả? Hi hi, ai biết đâu nè. Tự nhiên... chỉ vậy làm chị hiểu lầm chứ bộ..

- Giờ hiểu rồi đó, sao nè? Nhớ nhiều cỡ vậy không?

- Gấp 100 lần vậy luôn hi hi..

- Hơ...gió mát quá, thôi em đi học. Ở nhà ngoan, coi phim chút rồi ngủ đi hén! Không có nghĩ bậy bạ rồi khóc lóc đó.

- Ừm...T đi cẩn thận nha!!

Hôn nhẹ chị một cái rồi mình thay đồ đi học. Trời nắng chang chang, nóng đỏ lửa mà phải ra đường, đúng là cực hình thật. Nhưng phải cố thôi, vì tương lai hạnh phúc của con em chúng ta, hy sinh đời bố cũng cố đời con vậy!!

Nghỉ nhiều quá nên chương trình học mình bị bỏ xa, vào lớp phải cố động não hết mức, mượn tập vở nghiên cứu luôn cả giờ ra chơi mới tạm hiểu được một chút. Kiểu này về nhà phải bỏ thời gian ôn thêm, quỹ thời gian ít ỏi ở gần chị lại sắp bị cắt xén đi một khoảng nữa rồi..

Như thường lệ, tuần này mình lại dẫn chị đi lễ. Mình không có ý định truyền đạo hay dẫn chị vô đạo gì cả, chỉ đơn giản rủ chị đi cùng cho vui thôi. Đi hay không, tin hay không tin tùy thuộc vào chị, mình sẽ không bao giờ ép buộc chị làm gì theo ý mình. Luôn yêu thương và tôn trọng quyền tự do lẫn nhau, đó là quan điểm của mình trong tình yêu cũng như hôn nhân sau này.

- Váy này được không T?

Chị bước ra hỏi mình.

- Được, hơi gầy một chút nhưng mà cũng ok lắm!!

Chị mặc gì chả đẹp, mình nhận xét chiếu lệ thôi.

- Vậy hả? Thôi để chị thay cái khác.

Chị đóng cửa lại.

- Zzz...nãy giờ chị thử chục cái rồi đó. Lệ đi, sắp trễ giờ rồi.

- Chị xong liền..

Mình hơi bị nản cái khoản làm điệu và sắm tuồng lâu lác của các quý cô quý bà. Nội việc thử đồ thôi đã lâu thế này, chẳng may chở chị đi shopping chả biết thế nào nữa, có mà chờ dài cổ như con hươu cao cổ..

Thêm vài phút nữa, chị mới chịu mở cửa ra.

- Cái này sao T?

- Ok, đẹp quá luôn!! Rồi đi lẹ giùm đi cô nương..

Mình không khen qua loa cho có. Chị mặc váy màu vàng chói chang nhưng rất hợp, tóc chị chẻ giữa xõa dài hai bên vai, điểm thêm vài chiếc kẹp nhỏ nhỏ. Nhìn chị xinh mà cũng thật đơn giản, không quá cầu kỳ lòe loẹt!

Thật may, tuần này đi lễ không gặp thằng trẻ trâu lần trước. Mình chúa ghét những ai nhìn người khác với kiểu soi mói như thế, cũng có khi nó đi soi trúng vợ của đại ca giang hồ nào đó nên bị đập vào viện nằm rồi.

- Mai một lễ cưới của mình, chị phải lên trên đọc y vậy đó.

Lúc này đang có người bước lên đọc lời chúa, mình nghiêng đầu nói nhỏ với chị.

- Hix...lên đó hả? Đông người vậy sao chị dám!!

Chị hơi le lưỡi.

- Ủ, ai cũng phải vậy hết. Chị sợ thì thôi mình khỏi làm lễ trong nhà thờ.

Mình nhún vai.

- Thôi, chị thích vậy mà!! Để tới đó chị ráng..

- Em không ép nhen.

- Ủm, chị thích thiệt...!!!

- Làm gì thích dữ vậy?

- Trước giờ thấy trong phim hoài à, lạng mạn lắm, hi...!!

Đang thì thầm nhỏ to với chị, nghe tiếng suýt nhỏ phía sau, mình quay lại thì thấy ông bác giữ gìn trật tự đang nhìn mình. Thế là từ đó cho đến tận khi hết lễ, mình và chị ngồi im thin thít, mắt luôn hướng về chúa như những con chiên ngoan đạo nhất thế gian. Lễ xong mình định đưa chị đi ăn rồi dạo phố xả stress. Mấy hôm nay chị toàn phải ở trong nhà, thấy mà tội! Nhưng chị 2 chợt đt gọi mình ra quán hải sản ăn cùng gia đình, đành thay đổi kế hoạch vào giờ chót.

Đến nơi thì thấy cả nhà mình đã có mặt đông đủ ngoài ấy. Ba mẹ, vợ chồng chị 2 và chị 3, có cả hai đứa cháu, một đứa 5 tuổi, đứa còn lại mới lên hai.

- Diễm vô đây ngồi đi em, có gì mà ngại!

Thấy chị Diễm lúng túng đứng ngoài xe với mình, chị hai kêu.

- Vô đi, người nhà không, có gì đâu chị ngại!

Mình hồi thúc.

- Trước giờ chị có gặp hai chị của T được mấy lần đâu, run quá!!

Chị nói nhỏ.

- Thì trước sau gì cũng phải gặp thôi mà. Sau này chị còn thường xuyên gặp dài dài đó, em dẫu mà he he..

- Ghét!! Ta đang lo còn chọc nữa...

- Không sao đâu, hai bà chị của em thân thiện tốt bụng lắm!!

Có gia đình nên mình không dám động chạm gì vào chị, chỉ còn biết vừa bước vô vừa động viên tinh thần, chị rụt rè đi theo mình..

- Mới đi lễ về hả?

Chị hai cười hỏi.

- Ủm...

Mình kéo ghế cho chị ngồi xuống. Chị loay hoay gạt đầu chào hết mọi người rồi mới rụt rè ngồi.

- Thấy hai đứa coi bộ thân thiết dữ ta!!

Chị ba nhìn mình nheo mắt.

- Thân gì đâu. Em dẫn chị Diễm đi lễ cho biết thôi he he..

Mình hơi chột dạ.

Mặc dù tính về vai vế thì hai chị mình phải gọi chị Diễm là chị, nhưng do hai chị lớn hơn nhiều, lại bà con xa nên xem chị Diễm như em. Chị Diễm rất thoải mái với cách xưng hô này, ba mẹ mình hồi trước có la vài lần, nhưng riết rồi chịu thua, không nói nữa.

- Hai đứa ăn gì gọi đi, cả nhà kêu món trước rồi.

Mẹ mình đưa menu.

Mình cầm menu xem một hồi, quay sang chị nói.

- Cua rang me hén?

- Gì cũng được..

- Chị không thích món này hả?

- T cứ kêu đại đi. Đừng quan tâm chị quá, mọi người nhìn kìa.

Mình vội gọi bữa vài món. Đi cùng với gia đình khó khăn thật, muốn nói gì với chị cũng không được, muốn gấp thức ăn cho chị cũng chẳng dám gấp luôn, cứ sợ gia đình nghi ngờ. Lần đầu tiên mình phải tỏ ra lơ là chị đến thế, cả buổi thỉnh thoảng mới nói với chị được vài câu chiếu lệ.

Hai chị mình cùng mấy ông anh rể rất vui tính, hỏi thăm chị Diễm suốt, chị cũng nhiệt tình đáp lại. Không khí vô cùng rôm rả, vui vẻ, nhưng sao mình lại chẳng thấy thoải mái một chút nào. Có lẽ vì phải tỏ ra xa lạ với chị, biết thế khi này không ghê, đưa chị đi hóng gió còn thích hơn.

Mọi chuyện sẽ đơn giản trôi qua, rồi mình sẽ lại được về nhà để tha hồ quan tâm, chăm sóc cho chị, nếu như gần cuối bữa ăn chị 2 không nêu ra một vấn đề khá bức mình.

- Diễm ở phòng đó một mình, thấy rộng không em?

Chị hai hỏi.

- Dạ, rộng... em ở có mình sợ ma muốn chết luôn!!

Nãy giờ trò chuyện với hai chị mình khá thân tình, nên chị Diễm cũng lấy lại được sự tự nhiên.

- Vậy...cho thêm một người nữa ở cùng, em có ngại không?

Chị hai cười cười.

- Dạ. Em sao cũng được hết à! Phòng đó của chị, em ở nhờ mà hi hi!! Mà ai vậy chị?

- Nhỏ em của bạn chị dưới miền Tây. Cả gia đình đi nước ngoài hết rồi, mà nó cứng đầu không chịu đi, cứ đòi ở lại đây. Giờ chị nó xin cho vào làm ở công ty của chị, mà vô đây chưa tìm được nhà trọ. Con gái ở khách sạn cũng tội nghiệp, lại nguy hiểm nên mấy hôm nay đang ở nhờ bên nhà chị, mà thấy không được tiện cho lắm...

- Vậy cứ kêu qua ở cùng với em đi chị, em không có ngại gì đâu!

- Đâu được, phòng đó giờ ba mẹ chị giao cho Diễm rồi, nên chị phải hỏi ý Diễm trước, nếu không được cứ nói, chị tìm chỗ khác cho nó.

- Dạ, được mà! Em nói thật đó. Mình nghe mà lòng bùng lỗ tai. Gì á? Giờ thêm một con bé nào đó vào ở chung với chị Diễm à? Vậy coi như sự riêng tư của mình và chị bị xâm phạm nghiêm trọng, sau này có muốn ôm chị, hôn chị vài cái cũng không được. Nghĩ thôi đã thấy bức bối rồi, nhưng giờ mình không tiện nói thay chị, mọi người nghỉ ngơi thì chết nữa...

- Con Ngà nói đúng đó Diễm. Hồi nãy nó có hỏi ý di dưỡng, nhưng di kêu chờ con lại tính sau. Phòng đó thuộc về con rồi, nếu con thấy bất tiện cứ nói, không ai dám ép đâu.

Mẹ mình nói.

Nghe vậy, mình mừng hóm, lén đá nhẹ vào chân chị dưới gầm bàn, nháy mắt ra hiệu.

- Dạ...chị cứ kêu người đó lại ở với em đi, em ở một mình cũng buồn! Với lại hai người đỡ sợ ma hơn..

Chị nhìn mình, sau đó nói ngược lại hoàn toàn ý mình muốn.

- Thật hả? Vậy mai chị kêu nó dọn qua ở cùng với Diễm hén, có chị có em đúng là vui hơn!

- Dạ.

Rồi, xong phim. Nghe hoàn cảnh nhỏ đó mình thấy cũng tội, nhưng có vẻ nhà nó rất giàu, sao không mua hay thuê hẳn một căn nhà nào đó mà ở, việc gì phải đến nhà mình ăn nhờ ở đậu làm gì ệt? Chẳng hiểu nổi... Từ nay những phút lãng mạng ngoài ban công, những đêm tình tứ bên phòng chị...những nụ hôn...những cái ôm...hết rồi, hết thật rồi. Càng nghĩ càng điên, cuộc sống vừa mới yên ổn được một chút của mình lại sắp bị đảo lộn chỉ vì con bé cứng đầu nào đó chẳng chịu theo gia đình ra nước ngoài sinh sống.

- Gì nhần nhó dữ vậy T? Kiến căn hả?

Chị hai chọt hỏi mình.

- Đâu có, không biết ăn trúng gì mà em hơi đau bụng..

- Chứ không phải nghe có gái sắp qua nhà ở, khoái quá nên đứng ngồi không yên hả?

Zzz...đoán đúng rồi đó, nhưng mà ngược lại mới chính xác đấy bà chị à... Hại thằng em này rồi, khổ quá!!

- Con Uyên xinh lắm, cơ hội ày đó. Nhà nó giàu nữa, ráng tán đi.

Chị ba nhìn mình cười lớn.

- Uyên nào?

- Thì con bé em bạn chị hai chứ ai. Có vậy nên bà mới không yên tâm cho nó ở bên đó, tống sang bên này nè.

- Ax, chị đừng nói bậy!! Em tu rồi.

- Mày tu hú thì có, mê gái còn hơn gì mà bày đặt.

Có chân ai đó đá nhẹ vào chân mình, quay sang thấy chị Diễm đang liếc liếc mình, miệng cười tủm tỉm nhưng dường như có cả tiếng nghiến răng.

Mình cười gượng, đáp lấp liếm cho xong rồi xin phép đưa chị về trước.

- Thích lắm phải không?

Vừa chạy được một khúc, chị đã hỏi mình.

- Thích gì?

- Uyên gì đó..

- Ax...mắc gì thích trời...bậy bạ!!

- Xí, chứ gì nữa. Hai chị T nói không sai đâu..

- Chàì, hai bà đó biết gì mà nói.

- Biết T mê gái.

- Hồi xưa thôi, giờ hết rồi. Mê mình chị thôi à!!

- Không tin. Chỉ giỏi nói miệng..

- Chứ hồi nãy không thấy em đá chân ra hiệu chị từ chối hả? Thích thì em ngu gì kêu nè.

Đúng là oan thấu trời xanh mà, Bao đại nhân ngó xuống mà coi.

- Giả bộ thì có. Với lại lúc đó chưa biết ta đẹp hay xấu mà, giờ biết rồi..

Chị vẫn không buông tha ình, cứ vặn vẹo.

- Không có. Đừng nói nó chắc chắn không thể đẹp bằng chị rồi, em không tin có ai hơn được chị, cho dù có là hoa hậu đẹp gấp 100 lần em cũng không thềm.

- Thật không? Giả bộ nói cho chị vui thôi phải không?

- Thật 100%. Em đang rầu mà chị còn ghen bóng ghen gió nữa, mệt ghê!!

- Rầu gì vậy?

- Thì vụ con nhỏ lại ở nhờ đó. Mốt sao em vô phòng chị được nữa, lúc nào cũng có nó ngồi một đống, hết làm ăn gì luôn. - Hi hi...thì khỏi...có sao đâu!!

- Ồ, mốt đừng than tối không có ai hát ru ngủ nhen!

- Ủm...không than lun...hi hi...

Càng nghĩ mình càng thấy bức, đúng là mình có hơi ích kỷ, nhưng mưu cầu hạnh phúc là quyền tự do của mỗi con người. Đang yên đang lành, tự dưng có đứa nhảy vô phá đám, hỏi sao không khó chịu?

- Sao hồi nãy em đã nhắc rồi, mà chị không chịu từ chối?

Mình hằm hừ.

- Nghe chị Ngà nói thấy tội quá! Phòng chị còn rộng mà, thêm một người có sao đâu..

Chị ngây thơ đáp. Bình thường mình yêu sự ngây thơ này vô cùng, nhưng bây giờ bắt đầu ném mùi đau khổ cũng do cái sự ngây thơ của chị mang đến..

- Biết là vậy. Nhưng mà tự dưng có người lạ vô ở, cuộc sống của mình sẽ bị xáo trộn, chị biết không?

- Chị xin lỗi!! Lúc đó chị không nghĩ tới thật mà. Nhưng dù sao phòng đó cũng của chị Ngà, chị quyền gì đâu nói nè..

Mình cũng không nói gì được nữa. Bực mình trách chị thế thôi, mình cũng hiểu cho chị, dù gì cũng ở nhờ nhà mình, sao dám ý kiến ý cò. Hơn nữa tính chị lại tốt, hay thương người...

Thôi dù sao cũng lỡ rồi, giờ phải nghĩ xem làm thế nào để cản không cho con bé cứng đầu kia đến nhà. Theo chị 2 nói thì mai nó dọn đến, biết làm thế nào đây? Giờ không lẽ mình chạy đi tìm nhà trọ cho nó? Một đầu thật...

Mất cả đêm nằm gác chân lên trán suy nghĩ, rốt cục mình chả tìm được cách gì hay ho. Cũng có nghĩ đến việc em Uyên này là do ba mẹ mình cài vào, nhưng mình không tin lắm. Nếu ba mẹ nghi ngờ thì cứ hỏi thẳng hoặc nói chuyện với mình, lặng lẽ theo dõi cũng được, cần gì phải làm thế? Đời mà, chẳng lẽ giống trong phim thế à? Không thể tin được!

Sáng ra, ngồi ăn sáng với ba mẹ, mấy lần mình định mở miệng đề nghị không cho con bé đó qua ở nhờ, nhưng mãi vẫn chẳng dám nói. Mình không biết ba mẹ có nghi ngờ chuyện mình và chị chưa, nhưng bây giờ tự dưng một hai đòi không cho con bé kia qua, nhất định chỉ làm tăng thêm sự nghi ngờ thôi, mọi việc lại càng tồi tệ hơn. Cuối cùng, mình đành ngậm đắng nuốt cay lết thết đi học, mọi thứ giao phó cho ông trời vậy.

Trưa về nhà ăn cơm xong, mình tranh thủ rủ chị lên phòng ngay, sắp hết rồi những giây phút riêng tư bên chị, phải biết quý giá!!

- Chị làm gì vậy?

Định lên để tâm sự, ai dè chị lại loay hoay dọn dọn quét quét, mình hỏi.

- Dọn phòng. Sắp có người đến ở rồi, chị phải sắp xếp lại cho gọn gàng.

Chị trả lời, tay vẫn không ngừng xếp đồ.

- Zzz...nó qua ở ké chứ bộ là bà nội sao mà chị phải lo lắng dữ vậy? Kệ đi, dẹp gì ệt không biết!

Mình lầm bầm.

- Nói như T, chị cũng ở ké đó..

Chị liếc mình.

- Chị khác, sao so sánh với nó được.

- Khác gì nè?

- Chị là người yêu em, cũng là người em yêu, đương nhiên phải khác nó rồi!!

- Xí, giờ thì nói vậy. Biết đâu sau này đuổi chị ra khỏi nhà, yêu người ta.

- Chà, giỏi tài nói bậy bạ.

Mình giơ nắm đấm hù chị làm chị hoảng hồn lật đật né sang một bên, buồn cười gì đâu.

- Né hả?

Mình cốc nhẹ vào trán chị. Chị le lưỡi cười khúc khích..

- Qua giờ cứ đem con nhỏ đó ra xỏ xiên em hoài, bực lắm rồi nghen! Mà chị sợ vậy thiệt hả?

Mình liếm môi, hỏi.

- Chị chọc T thôi. Tin T mà!!

Chị hôn phớt lên má mình, rồi lại xếp đồ tiếp.

27. Chương 27

- Thật không? Không lo tí nào à?

- Cũng hơi lo một chút... Tại nghe hai chị T khen bé đó quá à, chắc xinh lắm!!

- Ha ha...vậy là chị chưa biết rõ về con mắt thẩm mỹ của hai bà chị em rồi. Nói đâu xa, hồi đó trong xóm em có con kia đen thui, mắt thì lé, mà hai bà cứ khen rồi rít.

- Vậy hả? Hi hi...hai chị cũng khen chị dễ thương mà, chắc cũng giống nhỏ T nói quá.

- Ax...chị thì khác chứ. Chị dễ thương là hai bà khen thiệt..

- Xí, thôi đi. Gì cũng nói được..

- Có sao nói vậy người ơi!

Thấy chị dọn dẹp một mình tội nghiệp quá, mình cũng lao vào làm phụ. Vì chị chứ không phải vì con bé cứng đầu nào đó sắp mò qua nhà nhé.

Mình tính rồi, để xem tình hình ra sao, nếu con bé xinh xắn thì sẽ gọi Thanh sida qua cho nó múa may quay cuồng, tán hộ giùm mình. Nếu thành công, khi đó xem như mình sẽ có thêm một đồng minh trong nhà, cũng không lo ẻm cản trở

”tình duyên

” của mình nữa. Chỉ sợ con bé xấu hoặc thì bỏ mợ ra, có cho vàng Thanh sida nó cũng chả thèm, lúc đó đã khổ càng thêm khó, mình chết luôn!!

Phụ chị dọn dẹp một lúc cũng xong, căn phòng đẹp hẳn ra. Bình thường chị rất ngăn nắp, nhưng dù sao sắp xếp lại vẫn thấy sáng sủa gọn gàng hơn. Phòng này khi trước xây cho chị 2 và chị 3 ở chung, nên rộng hơn phòng mình. Giờ có thêm con bé kia vào ở cũng không phiền gì đến cuộc sống của chị Diễm, chỉ ảnh hưởng chuyện riêng tư của mình và chị thôi.

- Phù...mệt quá!!

Mình quệt mồ hôi, than thở.

- Xếp có mấy cuốn sách mà rên thấy ớn luôn à! Công tử có khác..

Chị lườm mình một cái bén ngót.

- Dẹp cho chị em không mệt, tại dẹp cho người lạ mới mệt thôi!

- Ủm, chưa gì cứ một câu người lạ, hai câu bực mình...để chiều nay chị coi coi T thế nào..

- Xì, gái đẹp ở trường mê em hàng tá, làm như ế lắm vậy!

- Hi hi...chờ mà coi..

- Ờ...

- Thôi, chị ngủ trưa đi. Em về phòng học bài, sắp thi rồi mà chưa học được gì hết.

Nhìn đồng hồ đã hơn 1h, mình đứng dậy nói.

- Ủm, ráng học nghen!! Thi rớt chị giận T đó!

- Biết rồi. Không thương còn gây thêm áp lực nữa, thiệt tình..

- Hi hi...thương mới nói đó. Không thương mặc kệ T rồi!

Mình về phòng lấy tập vở ra ngồi học. Được một lúc nặng đầu quá, lết vào voz và fb chém gió với mấy thím một tí xả stress, xong lại vùi đầu dùi mài kinh sử tiếp. Lâu nay toàn ăn chơi đàn đúm, giờ học khó vô kinh khủng, phải quyết tâm ghê lắm mình mới ngồi ôn được đến chiều.

Đang học thì đt reo, nhìn vào thấy tên chị hai hiện lên. Hung thần sắp đến nhà mình rồi..

- Hế lô mờ tở..

Mình bắt máy.

- Lô cái đầu mày. Có nhà không đó?

Chị hai cười.

- Có. Chi vậy?

- Tao dẫn bé Uyên qua chứ chi..

- Ax...qua thiệt hả? Tưởng chị giỡn chứ?

- Giỡn vô mặt. Ba mẹ về chưa?

- Chưa.

- Thôi kệ, giờ qua luôn đó nhen. Tém gọn đồ đạc hết chưa?

- Không biết. Nó qua ở nhờ chứ gì mà làm ghê vậy?

Mình hơi bực.

- Thì dọn sơ sơ thôi, để phòng lộn xộn quá cũng kỳ! Mà nói nhỏ thôi, nó đang đứng kế bên..

- Kệ nó...

- Ồ, giờ nói hay lắm! Chút nhìn thấy nó rồi đứng có lết theo nhen thằng quý!!!

- Nằm mơ đi...em tu rồi.

- Không nói nhiều nữa, giờ tao với nó qua đó.

Mình tắt máy, ngồi ngẫm nghĩ. Có nên đóng cửa treo tờ giấy

"miễn tiếp khách

" không nhỉ? Chắc bà chị cạo đầu mình luôn chứ chẳng chơi. Chị em mình rất thân nên nói chuyện với nhau vô cùng thoải mái, người ngoài nhiều khi nhìn vào lại hiểu lầm là không hòa thuận, thật ra mình rất thương và nể hai chị. Hai bà ấy cũng thế, ỉnh tiền xài hoài..

Ngồi thêm một chút, có tiếng xe chạy vào, rồi chuông cửa reo ỉn ỏi. Mình đi chậm chậm xuống nhà, phải cho con bé đó chờ để thấy rõ cái sự không hiếu khách của mình.

Nhưng đi xuống thì cửa đã mở toang hoác tự khi nào rồi, chị Diễm đang đứng trước nhà. Chị dậy khi nào thế nhỉ?

- Chị dậy hồi nào vậy?

Mình đi lại gần.

- Lâu rồi, biết T đang học bài nên chị không dám làm phiền!

Chị quay đầu, nhìn mình cười. Mình bước tới trước nhà nhìn ra. Chị hai và con nhỏ đó đều đi xe riêng, hai chiếc Vespa dựng sát nhau, cùng màu trắng, nhưng xe của nhỏ đó còn mới hơn, trang trí chút decal hình hoa hòe hoa sói, nhìn khá bắt mắt.

Hai người vừa mới đến nên còn đội nón bảo hiểm với đeo khẩu trang, bao tay trùm kín mít, mình chẳng nhìn được gì. Điều đầu tiên đập vào mắt chỉ là chiếc Vespa thời trang cùng hai cái valy to tổ bố, chắc vì thế mà phải đi hai xe mới chở được.

- Làm gì lâu vậy thằng quý?

Chị hai găm gừ.

- Em nghe nhạc nên không hay có chuông cửa, he he..

Mình cười cười.

- Thằng T em chị đó.

Chị quay sang con nhỏ đó, giới thiệu.

- Uyên, 22 tuổi bằng mày đó T.

Chị hai tiếp tục màn chào hỏi.

Mình thờ ơ gật gật đầu, không nói gì.

Con nhỏ đó nhìn nhìn mình, rồi nói một câu làm mình choáng váng.

- Con trai gì mà không galang gì hết vậy? Khiêng đồ vô nhà giùm Uyên đi.

Đạch, lại ở nhờ, mình chưa đuối là may. Nó còn bày đặt ra lệnh ỉnh, kiểu này mà nhịn chắc một nó leo lên đầu mình ngồi luôn quá.

- Khiêng giùm bé Uyên đi T. Valy nặng lắm..

Thấy mình đứng trơ ra, chị hai hiểu ý vội đỡ lời.

- Ồ...

Không lẽ bây giờ mình bỏ vào nhà chứ, làm vậy tội chị hai, mất mặt bả giận không cho tiền xài nữa thì khổ. Thôi, nhịn một lần vậy, vì miếng cơm manh áo mà nuốt nhục vào trong, thù nay ta sẽ báo sau..

Mình đi ra, khệ nệ vác hai cái valy lên lầu, phải đi hai lần mới xong, mỗi bận chỉ vác được một cái. Chả biết nhỏ này đựng sắt thép gì trong đó, mà valy nặng kinh dị, tập tụa như mình khiêng còn muốn té lầu. Tính len lén mở ra xem có lựu đạn hay súng cối gì trong đó không, nhưng sợ bị nó bắt gặp lại mang tiếng, mình đành bỏ ý định.

Ném đại hai cái valy lên giường, mình đi xuống nhà. Chị hai vào nhà rồi, con nhỏ vẫn còn loay hoay tháo nón, khẩu trang, bao tay...bỏ vào cốp xe. Bây giờ mình mới được tận mắt chứng kiến dung nhan của ẻm.

Khi này ẻm còn đội nón nên mình không nhìn rõ, giờ mới thấy đầu tóc model đến không ngờ. Em Uyên để tóc tém khá phong cách, nhuộm màu đỏ ánh tím, dưới ánh sáng mặt trời rọi thẳng vào, màu đỏ tím càng thêm đậm, nhìn mà chói mắt. Chưa hết, tai ẻm mỗi bên đeo 3 chiếc bông tai, chính xác là 2 bông 1 khoen, thiếu điều chưa đeo ở mũi và miệng hay lưỡi nữa là đủ bộ dân chơi. Tên Uyên nghe dịu dàng nữ tính là thế, sao người ngược hẳn lại hết vậy nhỉ?

Công bằng mà nói thì...em Uyên xinh...hix...mình chẳng muốn thừa nhận điều này, sợ các thím GATO rồi gạch đá thì khổ mình.

Da ẻm trắng bóc, mắt nâu nâu, mũi cao, miệng hơi rộng nhưng lại đỏ tươi, thêm cái mụn ruồi ăn hàng nhỏ xíu ngay trên miệng, nhìn rất duyên. Nét đẹp hơi lai lai Tây, không phải miền Tây nhé, mà là Châu Âu, Châu Mỹ ấy...Việt Nam gốc thì làm gì mà mũi cao thẳng tắp thế kia, cứ như mấy em Hàn xẻng vậy, không lẽ ẻm có tiền nên qua đó phẫu thuật thẩm mỹ? Cũng có thể lắm..

Thấy mình nhìn nhìn, em Uyên chẳng tỏ ra chút gì ngại ngùng, cứ tỉnh bơ cởi áo khoác ra, coi mình như không khí vậy. Hơ...bên trong lớp áo khoác dày cộm ấy là cái áo thun ba lỗ body màu đen, càng tôn thêm nước da trắng trẻo của ẻm. Nhất là vòng một căng đầy, nhìn muốn xị máu mũi...

Mình xây xẩm mặt mày, chẳng dám nhìn lâu, choáng váng đi vào nhà ngồi xuống ghế salon. Trong bụng lăm lăm đọc kinh khấn vái cổ chống lại sự cám dỗ. Nếu trước đây chưa quen chị Diễm, chắc mình sẽ rất vui mừng đón tiếp người đẹp

"quá cá tính

" này vào nhà. Nhưng bây giờ yêu chị rồi, ẻm xuất hiện thế này đúng thật làm khổ mình!! Xác định từ lâu là chung thủy với chị, giờ con nhỏ sexy này cứ lượn lờ trước mặt, ăn không được, cụng cũng chẳng xong. Nghĩ đến quãng thời gian dài sau này phải sống chung với lũ, mình thấy phát ngán. Nếu thật sự em Uyên là do ba mẹ mình cùng các chị cài vào, thì cú này chơi mình quá nặng rồi. Khéo có án mạng chứ chẳng chơi..

- Sao hả? Mắt đờ đẫn, miệng há hốc, bước đi không nổi... lét rồi phải không?

Chị hai đang ngồi nói chuyện với chị Diễm, thấy mình bước vào thì cười khoái trá.

- Xì, thường thôi!

Mình cố tỏ vẻ thản nhiên, thật ra tim đang nhảy loạn trong lồng ngực. Chung thủy thì chung thủy chứ, có thằng nào thấy gái đẹp gợi cảm lại chẳng muốn nhìn?? Tất nhiên, mình cũng không ngoại lệ. Nhưng lần này xác định là hàng cụng rồi, không rớ vào được, tí phone gấp cho Thanh sida qua rước cục nợ này đi giùm cái.

Chị Diễm đang nhìn chăm chăm, mình phải vờ như không thèm chú ý gì đến con kia, nó là cái đing gì? Thế nên cái mặt mình cứ ngơ ngơ lên..

- Mê muốn chết bày đặt xạo hả vậy? Nhìn cái mặt mê gái kia, ngu ra thấy rõ, phải không Diễm?

Chị hai nhất định không buông tha mình, troll thêm phát nữa, lại còn lôi chị Diễm vào. - Mê thì nói đại đi, giả bộ hoài!!!

Chị Diễm cười cười mà nhìn cứ như muốn ăn tươi nuốt sống mình.

- Mệt hai người quá! Nói nhảm gì đâu không..

Mình lầu bàu.

Chợt nghe mùi hương thoang thoảng, ngó ra thì thấy em Uyên đã bước vào ngồi xuống ghế cạnh mình. Vừa vào nhà đã định quỵn rũ ông rồi à? Bên chị hai còn chỗ nó không ngồi, lết lại gần mình làm quái gì thể nhỉ???

- Thấy nhà được không Uyên?

Chị hai hỏi.

- Cũng được. Mà em chưa lên coi phòng sao, không biết có chật không?

Em Uyên trả lời ráo hoảnh.

Mình thấy nóng trong người lắm rồi, lại chẳng có Dr Thanh để thanh lọc cơ thể. Xưa nay có ai bất lịch sự thế này không? Đến ở nhờ nhà người khác, chẳng khen được một tiếng, lại còn nói giọng điệu kiêu như em, mình mới thấy lần đầu.

- Ở đây có nhiều khách sạn lớn mà, sao Uyên không ra đó ở cho thoải mái? Nhà T chật lắm...

Mình liếc sang em, troll một phát. Tuy vậy miệng vẫn cười tươi.

- Ủ, đúng là chật thiệt! Nhưng Uyên thích ở đông người vậy vui hơn, ở khách sạn một mình buồn, sợ lắm!!

Em đáp tỉnh bơ, chẳng có chút gì gọi là bực bội trước cú đá xoáy đuối khéo của mình.

"Mợ, gặp con cứng cựa hay lại là thể loại mặt dày như thằng Tùng inox đây trời?

" - Mình nghĩ thầm trong bụng, ngoài mặt thì vẫn giả lả bình thường.

- Sợ chật chội quá, Uyên ở không quen thôi.

- Để ở thử vài hôm xem sao, nếu không được thì tính cách khác vậy.

Em Uyên nhìn mình gật gù, miệng cười tươi đầy vẻ biết ơn. Dường như em nghĩ nãy giờ mình vì lo cho em nên mới nói vậy. Mình cũng chả biết nói gì nữa, ngồi đờ như cây cơ luôn.

Ngồi được một lúc, chị Diễm dẫn em lên coi phòng, mình với chị hai ngồi lại dưới nhà.

- Chị dẫn con điên nào vào nhà vậy hả?

Mình nhăn mặt.

- Điên gì vậy? Đừng nói vậy..

Chị hai trợn mắt.

- Tóc cắt ngắn ngắn như con trai, nhuộm lòe loẹt, đã vậy tai còn đeo một đồng bông lẫn khoen. Con này không điên thì cũng là dân chơi..

Mình chép miệng bình phẩm, không tiếc lời chê bai.

- Thằng khùng!! Nó để kiểu tóc tém model chứ như con trai hồi nào, cá tính vậy thôi chứ? Nhuộm màu đỏ tím, ra nắng mới thấy mà mày kêu lòe loẹt tao cũng không biết nói sao. Còn tai đeo nhiều bông là chuyện bình thường, mày cũng đeo bông tai đó, sao không nói đi?

Bà chị mình bênh nó chăm chặp, cứ như bị nó bỏ bùa mê thuốc lú gì rồi vậy.

- Còn gì thắc mắc nữa không?

Nổ một tràng xong, bả hỏi.

- Nói gì ra cũng bênh vực, chị kêu em nói gì nữa?

Mình nhún vai.

- Thấy bé Uyên đẹp không?

Bà chị cười gian, y chang mình.

- Ồ, cũng được. - Được con khi, đẹp thì có. Mấy thằng trong công ty với gần nhà tao, đi qua đi lại chọc ghẹo riết. Ông anh rể mày cũng vậy, tao thấy lên nhìn nó hoài..

- Bởi vậy nên chị ghen, đá nó qua đây hả?

- Không phải ghen, nhưng mà hơi bất tiện. Bên đây chỉ có mày là con trai, lại chưa có gia đình, ở chung quá tốt rồi!!

- Tốt gì mà tốt, em không thích...

- Ồ...cái thằng này, bữa nay mày sao vậy? Gái đẹp tới nhà ở mà còn giả bộ giãy nảy khó chịu. Bé Uyên coi vậy chứ đáng hoàng, sống tình cảm lại biết chuyện lắm! Nhà nó giàu nữa, mày coi được thì kua luôn đi he..

- Mệt...không hứng...

- Ông nội nó là người Mỹ chính gốc đó, mày quen được nó, một có gì qua đó định cư luôn.

Chị hai thấy mình bực bội thì cười dụ khị.

Ông nội là người Mỹ à?! Thảo nào nhìn em có nét lai Tây.

Mình chưa kịp trả lời, lúc này chị Diễm và em Uyên đi xuống, tay em cầm quần áo và cái khăn.

- Phòng được không Uyên?

Chị hai hỏi.

- Được chị. Cũng không tệ lắm!

- Ủ, giờ Uyên tắm hả?

- Dạ, trên đó hơi nóng nên em xuống đây tắm át.

- Ồ, vậy thôi tắm đi. Chị về nhen! Cứ ở tự nhiên, ba mẹ chị với hai đứa này hiếu khách lắm.

Quăng xong cục nợ qua inh, chị hai đứng dậy phủi mông, hớn hờ ra về.

Em Uyên đi vào toilet tắm xối nước ào ào, tự nhiên vãi thật. Vừa mới đến mà cứ như nhà của em, hết đỡ luôn.

- Nãy giờ nó có nói gì không chị?

Mình lết lại gần chị Diễm.

- Nói chuyện bình thường à! Thấy cũng hiền..

Chị cười.

- Con này nhìn không vừa đâu. Chị có nói chuyện với nó thì cẩn thận nhen, đừng nhắc gì tới chuyện của mình.

- Ủm, chị biết gì không nên nói mà!

- Còn nữa, ở chung với nó, đừng để lây mấy thói hư tật xấu của nó nghe chưa?

- T nói gì ghê vậy? Chị thấy Uyên cũng hiền, nói chuyện vui vẻ mà!!

- Mới tiếp xúc sao chị biết được? Chị ngây thơ quá, bị nó dụ rồi...

- Xí, T cũng mới gặp mà, sao biết ta không tốt?

- Thì...nhìn bề ngoài của nó kìa, ai chả nghĩ vậy?

- Chị thấy đẹp mà, nhìn cá tính, không quê mùa như chị...

- Chàì, nó làm gì có cửa với chị...

- Chỉ giới nịnh. Mà thấy Uyên vậy chị yên tâm rồi.

Chị bỗng cười hớn hở.

- Yên tâm gì?

Mình chả hiểu chị muốn nói gì.

- Người như Uyên, chắc không thể nào thích T đâu hi hi..

Ax, ra là vấn đề này. Hôm qua nói không để ý mà? Hóa ra vẫn gim trong lòng, đúng là con gái...

- Xì, em tán đổ cái rằm chứ ở đó. Tại không thích thôi...

Bị động chạm vào tự ái đàn ông, mình hừ mũi, nói lớn.

Cửa toilet chợt mở, em Uyên từ trong vừa cầm khăn lau đầu vừa bước ra.

- Hai người nói xấu gì tui đó?

Ẽm nhìn mình.

Không phải ẻm nghe được câu cuối đó chứ? Mong là chưa nghe thấy gì.

- Đang nói chuyện mấy đứa bạn, ai nhắc gì tới Uyên đâu.

Mình tăng lờ.

Mình cố lắm mới nói được câu đó, vì lúc này máu đang dồn lên não và một vài bộ phận thiết yếu khác.

Hồi nãy ẻm mới lại mặc quần dài còn đỡ, giờ tắm xong chơi cái quần soóc ngắn cũn cỡn sát háng đưa ra cặp đùi trắng nõn, còn mặc áo hai dây body. Hình như ẻm không mặc áo trong, do bị thấm chút nước vào nên da thịt lấp ló, ngời đối diện mình nhìn rất rõ. Phải công nhận body ngon thật, cao 1m66 1m67 chứ chẳng chơi, da lại trắng bóc, khúc nào ra khúc đó... Chưa khi nào mình căng thẳng đến thế này, hai mắt trợn ngược, cổ quay đầu đi nơi khác nhưng mắt không tự chủ được cứ liếc liếc hai ngọn núi lửa sắp phun trào nham thạch kia...

- Nhìn gì dữ vậy?

Thấy mình nhìn, ẻm còn ưỡn cao ngực lên, kênh mặt hỏi.

- Đứng trước mặt, che luôn cái tivi, bảo sao không nhìn?

Mình cau mặt lạnh lùng, mà người sao cứ nóng hừng hực như ngồi trên đồng lửa.

- À, sr..

Ẽm cười nhẹ rồi lại ghé ngồi xuống.

Bên chị Diễm còn chỗ, nhưng ẻm lại cứ ngồi cạnh mình. Đây là lần thứ hai rồi, mình chẳng tự tin đến mức điên khùng ảo tưởng rằng em nào thấy mình cũng mê. Em Uyên này lại càng khó có khả năng thích mình, chắc chắn ẻm đang dở trò khiêu khích mình để làm trò cười chơi. Bên kia chị Diễm đang im lặng quan sát từng cử động dù rất nhỏ của mình, thế nên cả buổi mình cứ phải ngồi ưỡn ngực lên, hai mắt nhìn thẳng mục tiêu là cái TV trước mặt, như ta đây là Tam Tạng chẳng màng gái đẹp, sắp tu thành chánh quả.

Chả biết ẻm xài sữa tắm gì mà thơm vãi! Ẽm bên phải, chị bên trái, mình ngồi chịu trận ở giữa. Hai mùi thơm khác nhau thay phiên công phá khứu giác mình, muốn điên đầu..

Cũng may, chịu đựng cái cảnh vừa sung sướng vừa đau khổ tột cùng đó được một lúc thì ba mẹ mình về giải nguy.

Con bé này xem kênh kiệu vậy nhưng rất biết lấy lòng người lớn. Vừa thấy ba mẹ mình về, nó đã chạy ra khoanh tay chào hỏi vô cùng lễ phép, còn thân thiết ôm tay mẹ mình đi vào nhà làm mình mất tròn mắt dẹt ngó theo. Không thể tin được, sao trên đời lại có người tự nhiên đến thế nhỉ? Nhớ ngày đầu mới lên nhà mình, chị Diễm ăn cơm còn chẳng dám ăn gì, ngược lại hăn với con bé này.

Trong bữa cơm, em Uyên ăn rất tự nhiên. Chẳng những thế còn gấp thức ăn ẻm mình, ba mình cũng được ẻm chăm sóc tận răng. Hai ông bà khoái chí cười tít mắt. Mình thấy mà khó chịu!

- E hèm...bữa nay nhà mình có thêm thành viên mới, hai bác rất vui...

Khoảng giữa bữa ăn, mẹ mình chợt nói.

- Con đã đến nhà bác ở, thì cứ tự nhiên như ở nhà mình nhen Uyên!

- Dạ. Cái đó bác khỏi nói, con tự nhiên lắm hi hi...

Zzz, ăn nói với mình thì chả xem ra kí lô nào, mà nói chuyện với ba mẹ thì cười tíu tít, một dạ hai thưa. Con này hai mặt vãi, không xài được. Đã vậy còn tự hào về cái khoản tự nhiên ở nhà người khác nữa chứ, pó tay toàn tập.

- Nhưng mà...bác có cái này nhắc nhở con...

- Dạ, bác cứ nói, con đang nghe ạ!

- Nhà dù sao cũng có đàn ông con trai, bác trai già cả rồi không nói, nhưng thằng T còn nhỏ, mốt con ăn mặc kín đáo một chút nhen con.

- Dạ, con biết rồi..

Mình nghe mà hả dạ trong lòng, có thể chứ, ít ra cũng phải chỉnh sửa một chút cho êm đi vào nề nếp gia đình. Cơ mà lại có chút tiếc nuối, từ nay chắc ít được ngắm cảnh xuân tươi mát mẽ rồi...

Ăn xong mình định dọn phụ chị, nhưng thấy có em Uyên cũng xăng xái giúp rồi nên thôi, đứng chỉ đạo vậy. Mình bảo đảm em thuộc dạng ham chơi lười biếng, chắc mới đến ở nên cố ra vẻ thôi. Vài hôm nữa sẽ hiện nguyên hình à xem.

Dọn dẹp đâu đó sạch sẽ, mình tính rủ chị ra ban công chơi, nhưng em Uyên đã kéo chị lên phòng thử đồ gì đó, hình như định tư vấn chuyện làm đẹp chị em với nhau. Mình đứng bên ngoài, chờ mãi không thấy cửa mở, hai người trong phòng cứ rì rầm to nhỏ, chả biết nói gì. Bực quá, mình đi lại gõ cửa.

- Gì vậy?

Em Uyên hé cửa, lộ mặt ra.

- Làm gì đóng cửa trong đó lâu vậy? Không được dạy hư chị Diễm nhen!

Mình cau có.

28. Chương 28

- Lo quá ta, làm như chị Diễm là bạn gái T vậy? Chỗ đàn bà con gái tâm sự, vào làm gì? Đi chỗ khác chơi đi.

Dội inh một tràng liên thanh, xong rồi em đóng sầm cửa lại, bấm khóa trong luôn.

Mình đứng đực mặt ra đó, đầu óc choáng váng. Cái chuyện mà mình lo lắng đã đến rồi, còn khủng khiếp hơn mình tưởng tượng nữa. Không được, phải cầu cứu Thanh sida thôi.

Thế là mình đẩy xe ra, chạy đến nhà thằng bạn quý hóa. Vừa nghe mình kể về em Uyên, Thanh sida đã cực kì hứng thú, đòi mình chở sang để nó

”tung chưởng hạ sát

” ngay. Cơ mà ngồi chém gió một tí cũng khuya rồi, không tiện lắm, nên mình hẹn nó ngày mai hãy đến. Mình sẽ cố sắp xếp, hi vọng nó rước con cộp cái này ra khỏi hang giùm mình.

Về đến nhà, lên lầu thấy phòng chị vẫn đóng im ỉm, tiếng rì rầm trong phòng vẫn vang ra đều đều. Thế đấy, có bạn quên mất mình rồi. Chán nản quá, mình về phòng đóng cửa đánh

”rằm

”, leo lên máy tự kỷ cho vợ đi nỗi buồn bị bỏ rơi..

Hôm nay là ngày đầu tiên mình chính thức nếm trải mùi vị cuộc sống bị người thứ ba xen vào. 6h30 sáng, như thường lệ mình thức dậy, bước ra ban công vươn vai hít thở không khí trong lành, thấy bình minh thật đẹp! Quên khuấy đi mất sự hiện diện của con bé phá bĩnh kia trong chính ngôi nhà của mình. Mình chỉ thực sự nhớ ra khi đi vào toilet.

Nhà có hai toilet, một trên lầu và một ở tầng trệt, phân chia rõ ràng. Toilet trên lầu dành ình và chị, toilet còn lại dưới nhà thuộc về ba mẹ sử dụng. Thường ngày chị đều dậy rất sớm, nên khi mình thức chị đã vệ sinh cá nhân xong cả rồi, toilet chẳng bao giờ bị kẹt. Hôm nay lại khác hẳn.

Cửa toilet đóng kín, tiếng nước chảy ào ào phía trong, hôm nay sao chị dậy muộn thế nhỉ?

- Chị sắp xong chưa vậy?

Mình gõ nhẹ cửa.

Không nghe ai trả lời, mình gõ cửa tiếp một lần nữa, đáp lại vẫn là sự im lặng cùng tiếng nước chảy. Hôm nay tiết đầu của ông thầy rất khó tính, vào lớp trễ xem như bị điểm danh vắng mặt, mình nghỉ nhiều rồi, thiếu lần nữa có khi sẽ bị cấm thi.

Chờ thêm khoảng 10p nữa chẳng thấy chị ra, sợ trễ giờ, mình cuống cuống chạy xuống dưới nhà. Phù... may quá, toilet dưới này trống, mình phóng vào ngay. Nhưng bỗng nhớ ra bàn chải đánh răng mình để trên lầu, giờ có toilet mà chẳng có bàn chải cũng như không, đành bực dọc đi ra. Nhìn qua bếp chợt thấy chị đang làm món trứng ốpla cho cả nhà ăn sáng.

- Ủa, em tưởng chị đang sử dụng toilet trên lầu chứ?

Mình ngạc nhiên hỏi.

- Chị xong từ sớm rồi mà, chắc bé Uyên đó.

Chị cười tủm tỉm.

Lúc này mình mới chợt nhớ ra nhà mình vừa có thêm một nhân khẩu, cơn bực bội bắt đầu dâng lên. Nãy giờ nghĩ là chị nên mình nhường, giờ nghe ra chính con nhỏ đó đang chiếm giữ toilet, mình kêu lại chẳng thêm trả lời, máu nóng dâng lên não, dùng dùng leo lên lầu.

Toilet vẫn còn đóng im ỉm.

”Rằm... rằm

”

- Đưa giùm cái bàn chải đánh răng coi.

Chân mình đá mấy cái vào cửa, miệng gầm gừ.

- Lẹ, trễ giờ rồi.

Không thấy cửa mở, mình đá tiếp.

”Kéttt..

”

Em Uyên bước ra, đầu vẫn còn ướt, trên người chỉ quấn cái khăn lông.

- Làm gì kêu thấy ghê vậy? Biết phép lịch sự tối thiểu không?

Ẽm trừng mắt với mình. - Biết mấy giờ chưa hả? Trễ giờ học của T rồi, mốt Uyên dậy sớm giùm cái đi!

Mình đập lại. Đang bực bội, đừng nói là chỉ quấn khăn, cho dù khóa thân cũng chả xi nhê gì với mình.

- Trễ học là chuyện của T, liên quan gì đến Uyên? Sợ trễ thì mai mốt ráng mà dậy sớm đi.

Em ném vào mặt mình một câu, rồi thản nhiên vào phòng đóng cửa lại.

"Chả hiểu loại người gì thế này??"

"

Mình làm bầm, cố nén cục tức trong lòng, tranh thủ súc miệng rửa ráy.

Thay đồ xong, mình xuống nhà đẩy xe đi học ngay, chẳng kịp ăn sáng. Trễ giờ rồi, đành nhịn vậy.

- T ăn sáng rồi hãy đi, đói sao học nổi?

Chị chạy theo kêu mình.

- Em trễ giờ rồi, chị ăn đi.

Mình đáp.

- Đi lẹ đi, than trễ giờ còn đứng đó. Mai nhớ dậy sớm nha!!

Em Uyên tay cầm miếng bánh mì quét trứng bỏ vào miệng nhai nhóp nhép, vẫn cố đá đều mình. Miệng em cười tươi, nên cả nhà ai cũng tưởng em quan tâm mình mới nói vậy, đâu ai hiểu được nỗi khổ của mình.

- Thôi em đi học nhen, trưa gặp.

Mình giận lắm nhưng vờ làm lơ không thèm để ý, nói nhỏ với chị một câu rồi phóng xe đi.

Cả buổi sáng ngồi học chả vô đầu được chữ nào, nghĩ đến em là mình sôi tiết. Thật sự mình chẳng phải là thằng cổ hủ, ngoại hình cá tính kiểu như em Uyên mình cũng đã gặp qua rồi, cá nhân mình thấy bình thường, mỗi người một style riêng, chẳng có gì để phàn nàn.

Nhưng do em đến nhà mình ngay lúc đầu sôi lửa bỏng, khi tình cảm mình và chị đang mặn nồng, khác nào kỳ đà cắn mũi, vì vậy mà mình có ấn tượng xấu về em. Cái ấn tượng xấu do xuất hiện không đúng thời điểm, chứ chẳng phải vì phong cách của em. Mà một khi đã ghét rồi, thì cái gì chả thấy xấu, các cụ có câu

"ghét nhau ghét cả đường đi lối về

" cơ mà. Mình đã không ưa em Uyên rồi, giờ em còn công khai chống đối với mình, ấn tượng đã không tốt về em giờ lại càng xấu thêm.

Trưa về nhà ăn cơm xong, để mặc chị và em Uyên dọn dẹp, mình lên phòng gọi cho Thanh sida. Giờ em lù lù một đồng đó, có muốn nói chuyện riêng tư với chị cũng không được, lo giải quyết cho xong con kỳ đà khó ưa này cái đã.

- Sao ku? Có gì hot à?

Thanh sida cười khà khà.

- Mày sắp xếp được chưa? Tối qua tao nhen!!

Mình vào đề ngay.

- Ok con dê. Khoảng mấy giờ qua được mày?

- Tầm 7h tối đi, có gì tao dt cho.

- Ờ, mà chắc em nó đẹp không đó? Móa, xấu tao giết mày..

- Yên tâm, nhớ đem theo ly tách hay gì đó để hứng nước dãi đi.

- Phê vậy? Tao đem cái thau luôn hơ hơ... vì mày mà tối nay tao đẹp kẻo em lớp 11 đó, xấu đừng trách..

- Biết rồi. Không phải vì có chị Diễm rồi, thì em này chẳng tới lượt mày đâu ku.

- Nghe mày nói tao nôn vãi!! Để tối lên đồ vip chạy qua he he..

- Ờ, vậy nhen. Giờ tao đi học.

- Bb người anh em Naméc.

Còn sớm, mình ngồi lướt web đọc tin tức một chút chờ đến giờ đi học thì chị bước vào.

- Ăn táo đi T.

Chị cầm lên một đĩa táo gọt sẵn, đút ình.

- Ngọt không?

Chị nheo mắt.

- Ngọt! Nhỏ kia đâu rồi, sao để yên cho chị vậy?

Mình nhai nhóp nhép, hỏi. - Nó đây. Kiểm chi vậy? Nhớ Uyên hả?

Vừa nhắc Tào Tháo đã thấy xuất hiện liền. Em Uyên đứng tựa ngay cửa phòng mình, tay cầm trái táo cắn rôm rốp.

Mình biết nếu chị còn ở bên đây, ẻm sẽ không buông tha ình. Đành nói sắp đến giờ học rồi, phải thay đồ đi, kêu chị về phòng ngủ sẵn tiện đuổi khéo luôn em Uyên.

Đang loay hoay mặc đồ thì chị nt.

"T giận chị hả?

"

Mình vội reply.

"Đâu có. Tại có con nhỏ đó em không thoải mái, với lại đến giờ học rồi.

"

"Ừm... Bé Uyên thích chọc T cho vui vậy thôi, chứ không có gì đâu. T đừng ghét bé tội nghiệp!!!

"

"Ok. Thôi em đi học nhen!

"

Mình không biết nói gì, hơn nữa cũng sợ em Uyên xem được tn mình gửi cho chị nên thôi, chờ gặp riêng chị sẽ nói sau.

...

Tối vừa ăn cơm xong, mình nhá máy qua cho Thanh sida ngay. Mười phút sau, nó đã ào ào chạy tới, đầu tóc vuốt gel láng bóng, áo thun body quần jean. Lúc trước nó có tập thể hình với mình nên dù nhỏ con nhưng cũng có cơ bắp, không đến nỗi suôn đuột.

- Đâu, ẻm đâu?

Vừa tới, chào ba mẹ mình xong, Thanh sida đã láo liên hỏi.

- Đang dọn dẹp dưới bếp.

Mình kéo nó lại ghé đá trước nhà.

- Để tao nhìn cái đã.

Thanh sida đứng ngồi không yên, nhấp nhòm lấp ló nhìn xuống nhà bếp.

- Địch, chết tao rồi!!

Trong vòng 5 giây kể từ khi tia được em Uyên, Thanh sida mất lơ mảy láo ngồi phịch xuống cạnh mình.

- Gì chết? Chê hả?

Mình hết hồn.

- Ẽm đã quá mày ơi!! Số mày đúng số hưởng, hết chị Diễm giờ tới em này, tao thêm dọn đồ qua nhà mày ở luôn quá!!

Thanh sida xuýt xoa liên tục, miệng cười hớn hở như vừa bắt được cục vàng.

Nó ghiền cũng phải thôi, chiều nay em Uyên lại tiếp tục hành hạ con mắt của mình bằng quần soọc ngắn và cái áo thun ôm. Tiếp thu ý kiến của mẹ mình, ẻm không mặc áo hai dây nữa, mà chọn áo thun có tay và cổ hàng hoàng, kín mít. Nhưng mà vòng một khá là khủng, thế nên có mặc áo nào thì cũng đốt mắt người khác. Chưa kể đến cặp chân dài trắng nõn nà, lại thêm dáng người đầy thắt lưng ong, eo o như người mẫu. Ẽm hiền lành kín đáo còn đỡ, nếu thuộc dạng gái thích khiêu khích, hay liếc mắt đưa tình thì đúng là hồng nhan họa thủy, hại người không ít.

- Hưởng con khỉ. Ẽm hại tao thì có, giờ giao ày đó. Sao hả, nhảm hạ nổi không?

- Hên xui mày ơi...

Đang hớn hở, nghe mình hỏi, Thanh sida đáp yếu xìu, mặt tự dưng xụi lơ.

- Gì vậy mày? Nói nghe chả khí thế gì hết vậy?

Mình chừng hững.

- Mẹ, mày nhìn ẻm như vậy, có mà đại gia đi xế hộp may ra tán được..

Thanh sida chép miệng tiếc nuối.

- Chị tao nói nhà ẻm giàu lắm, đi định cư hết bên Mỹ rồi mà. Chắc ẻm không cần tiền hay xế hộp gì đâu..

Thấy thẳng bạn đường như mất hết nhuệ khí, mình cố động viên, khích lệ tinh thần chiến đấu của nó.

- Vậy càng khó. Mấy em dạng này, nếu nghèo còn bung tiền tán được, còn ẻm mà giàu thì chỉ cần tình thôi. Mà bọn nó mất toàn để trên chân mày, không có gì hơn người ẻm chẳng thèm để ý đâu.

- Bữa nay mày bị nào hả? Trước giờ mày hạ sát bao nhiêu em xinh đẹp rồi, ẻm cũng khác gì đâu, sẽ bị mày hạ gục sớm thôi.

- Ờ, vì mày tao sẽ cố gắng hết sức, chỉ sợ mang nhục thôi. Mà lúc này tao hơi vã, có gì bơm ít tiền dẫn ẻm đi chơi ghen he he...

Zzz... Nói qua nói lại cũng là kiếm có moi tiền mình. Tán được thì nó hưởng chứ mình có hưởng sái được gì đâu chứ? Nhưng dù sao cũng đang nhờ vả nó, thôi hy sinh chút vậy.

- Ờ, khi nào thiếu tiền thì nói tao. Mà tao đưa tiền thì phải hạ cho được nhen, bắt ẻm nghe lời mày, không được phá đám tao nữa.

Mình nghiêng rặng.

- Rủi không tán được thì sao?

- Thì mày trả tiền lại cho tao chứ sao, cửa chùa hả vậy?

Mình thụi một phát lên vai Thanh sida.

Nhìn ra bếp thấy hai người dọn dẹp gần xong rồi, mình chạy xuống. - Hai người xong chưa?

Mình tươi cười hỏi.

- Xong rồi nè, chi vậy T?

Chị hỏi.

Em Uyên thì đứng nhìn mình lạ lẫm, chắc thấy sáng giờ mình chẳng thèm đếm xỉa gì đến ẻm, bỗng tự dưng dùng đại từ nhân xưng

"hai người

" gộp chung ẻm vào đó.

- Ra trước nhà hóng mát đi, gió thổi quá trời!!

Mình gạ.

- Cũng được đó. Uyên ra chơi luôn hén!

Chị hưởng ứng ngay, rủ em Uyên. Mọi khi mình sẽ rất ghét hành động này, nhưng bây giờ lại vô cùng biết ơn chị đã rủ ẻm giùm mình. Nếu không chắc phải hạ mình mời mọc, mất mặt quá!

- Thôi, chị đi đi. Em lên phòng làm sổ sách.

Ềm lắc đầu từ chối.

Mình nghe mà bực bội. Bình thường đu bám bọn mình còn hơn dòi trong xương, giờ tự dưng tốt đột xuất không đúng lúc thế này.

- Ủm, làm xong xuống chơi nghen!

Chị nói.

- Nhiều lắm, chắc làm xong cũng khuya rồi, mà chẳng biết hôm nay kịp xong hết không nữa..

Ềm nhún vai, rồi đi lên lầu.

Hơ, thế này là thế quái nào nhỉ? Kế hoạch chưa gì đã đổ bể rồi, giờ chẳng lẽ mình kêu Thanh sida lên lầu tán em Uyên? Có mà ba mẹ xé xác mình ra, xưa nay bạn bè đến toàn ngồi dưới nhà mà tiếp, không được đưa lên phòng, chắc sợ tụ tập làm bậy.

- Chị chờ em chút.

Mình lật đật nói với chị, sau đó chạy theo em Uyên.

- Uyên..

Mình chặn ngay cầu thang.

- Gì đây? Tự nhiên chặn đường là sao?

Em Uyên nhìn mình ngạc nhiên.

- Uyên lên làm việc hả?

Mình gãi đầu. Tự dưng phải xuống nước với ẻm, nhục kinh! Nhưng vì sự nghiệp yên ổn bên chị, chút đau khổ này có sá gì.

- Ủ, hỏi chi?

- Mai làm được không? Ra ngoài ngồi chơi cho vui..

- Không. Việc gấp lắm, mai không có chị Ngà bả cạo đầu Uyên đó. Tránh ra giùm cái đi.

- Vậy hả? Đơn giản thôi mà, Uyên cứ ra ngồi chơi đi, chị Ngà để T đt nói cho, không sao đâu.

Em Uyên nhìn mình từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

- Làm gì tốt đột xuất vậy? Hồi chiều bị xe tông chập mạch rồi hả?

Nhìn đã đời, ẻm phang một câu làm mình suýt té cầu thang.

- Đâu có. Tại thấy chị Diễm thích nói chuyện với Uyên, với lại chỉ có hai người cũng buồn, nên...

Mình giả lả.

- Nghi lắm! Có âm mưu gì vậy? Mới hồi chiều còn ghét Uyên ra mặt mà?

- Chà, đa nghi vừa thôi. Dù gì cũng ở chung nhà, giận nói vài tiếng rồi thôi, hơi đâu mà ghét Uyên..

- Phải không?

- Phải.

- Cười cái coi.

Địch, được đằng chân ốm lân lên đằng đầu, mà lỗ rồi, mình cũng ráng rặn ra một nụ cười thật tươi, cơ mà miệng cứ méo xệch giật giật vì tức.

- Cười gì ghê vậy!! Nói thật đi, có chuyện gì?

Ổm vẫn chưa tin sự hiểu khách của mình.

- Không có gì thật mà. Đi, ra ngoài chơi.

Thấy dù sao ốm cũng hơi xuôi xuôi rồi, mình nắm tay kéo ra ngoài luôn. Lạ một điều là ốm chẳng phản ứng gì, cũng không giật tay lại, cứ thế đi theo mình. Gần đến cửa chốt nhớ ra, Thanh sida mà nhìn thấy

”vợ tương lai

” của nó bị mình nắm tay thế này có nước nó phang nguyên đôi doctor vô mặt mình, còn chị Diễm chắc trả gáo dừa nghỉ chơi bán quán với mình luôn là cái chắc. Mình lật đật bỏ tay ra, nãy giờ gấp nên quên mất, hành động hơi lỗ măng. Nhưng nhìn ốm thấy vẻ mặt vẫn thản nhiên như không, mình cũng yên tâm phần nào.

- Ngồi đi Uyên.

Vừa thấy em Uyên xuất hiện, Thanh sida đã galang đứng dậy, tay chùi chùi cái ghế đá mặc dù chẳng có miếng bụi đất nào.

- Uyên ngồi bên đó đi.

Mình đẩy nhẹ ốm lại ghế Thanh sida, mình và chị Diễm ngồi riêng bên ghế còn lại.

Em Uyên yên lặng ngồi xuống như mình sắp xếp. Thứ tự đội hình như sau: Em Uyên, Thanh sida, mình, rồi đến chị Diễm. Hai ghế đá cách nhau khoảng nửa mét.

- Đây là Thanh si..., bạn thân của T. Nó đang hoang, vui tính lại tốt bụng lắm! Còn đây là Uyên, em của bạn thân chị hai tao, mới lên nhà ở được hai hôm.

Mình giới thiệu ngay, tranh thủ se duyên cho

”đôi trẻ

”. Suýt chút buột miệng nói luôn cái biệt danh cúng cơm của thằng bạn nói khổ, may mà kịp stop, nếu không hậu quả thật khó lường.

- Nghe thằng T khen Uyên mấy bữa nay nhiều lắm rồi, giờ mới có dịp gặp mặt.

Thanh sida mở bài ngay, gì chứ nghiệp vụ của nó mình rất tin tưởng.

- T mà cũng biết khen Uyên trước mặt người khác hả? Khó tin quá!!

Em Uyên nghe vậy cười cười, mắt liếc mình sắc như dao cạo.

- Khen Uyên nhiều lắm, xinh xắn giỏi giang, lại hiền lành vui vẻ nữa..

Thanh sida nhanh nhẩu đối ngay.

Mợ, thằng ngu này. Xinh xắn còn nghe được, hiền lành vui vẻ cái nổi gì? Ổm nghe thế nào cũng biết nó đang tán hươu tán vượn. Nghĩ sao mình và ốm đùng độ mấy trận qua nay, lại đi khen ốm hiền lành?

Em Uyên không nói gì, ngồi nhìn mình cười tủm tỉm làm mình thấy nhột vãi, đành cười gượng.

- Buồn miệng quá, để đi mua mấy cục singgum về nhai cho vui. Chị đi với em không?

Mình vờ uể oải đứng dậy.

Chị đang ngạc nhiên, thấy mình nháy mắt ra hiệu, cũng hiểu ý liền đứng lên.

- Hai người ngồi chơi nhen, đi ra mua cái rồi về liền.

Mình cười cười, sau đó cùng chị cuốc bộ ra ngoài đường. Thiên thời địa lợi mình đã dọn sẵn rồi, giờ mọi thứ còn lại giao phó hết vào tài nghệ của Thanh Sida. Cầu trời cho nó thành công, cứu khổ cứu nạn giúp mình.

- Đi đâu vậy T?

Thấy hướng mình dẫn đi không phải ra tiệm tạp hóa gần nhà, chị hỏi.

- Đi uống nước mía he he..

- Không phải đi mua singgum hả?

- Mua làm gì nè, giả bộ để tạo cơ hội cho thằng bạn em thôi.

- Trời, T định làm mai bé Uyên cho bạn T hả?

- Ủ... he he.

- Làm vậy Uyên không thích đâu, chị thấy hơi kì đó!

Chị hơi nhú mày. Thật là, mới ở chung được hai hôm đã lo nghĩ cho người khác rồi.

Mình cau mặt.

- Em có ý tốt thôi, thấy Uyên ở không cũng buồn, thằng Thanh bạn em thuộc dạng đàn hoàng, chị yên tâm không có gì đâu. Với lại thà vậy, để Uyên không làm phiền mình nữa..

- Chị hiểu ý T, nhưng mà cứ thấy sao sao đó. Với lại...

- Sao?

- Bé Uyên có bạn trai rồi.

- Ax, sao chị biết? Nó kể hả?

Mình quá bất ngờ.

- Ủm, mà chia tay rồi..

Giọng chị buồn buồn. - Vậy tốt quá rồi, làm em giật mình!!

- Nhưng mà... bé Uyên còn thương người đó lắm! Chị nghĩ lúc này bé Uyên không mở lòng với ai đâu. T làm chuyện vô ích rồi.

- Sao biết nó còn thương bạn trai cũ? Nó tâm sự với chị hả?

- Không, bé Uyên không kể gì hết à, chỉ nói sơ cho chị nghe thôi, thái độ cũng không tỏ ra buồn bã, nhưng mà đêm quá chị nghe tiếng bé Uyên khóc...

- Zzz... Nhỏ đó cũng biết khóc nữa à? Chị có nghe nhầm không đó?

- Chị nghe rõ ràng mà, không nhầm đâu. Theo bé Uyên nói thì lúc trước vì người đó mà bé ở lại Việt Nam, không theo gia đình sang nước ngoài đó. Mà giờ hai người chia tay rồi, bé Uyên mới lên đây...

Sao nghe giống phim thế nhỉ? Vì người yêu sẵn sàng xa gia đình người thân, để rồi chia tay đau khổ, giờ phải bỏ quê hương tìm đến miền đất khác để chôn chặt quá khứ đau thương. Mình nghe thấy nửa tin nửa ngờ, không hẳn do chuyện giống trong phim mà vì em Uyên nhìn rất cá tính và mạnh mẽ. Thật khó tin em lại đang khổ vì tình, nếu thế chắc thằng kia tài phép kinh khủng lắm, mới thuần hóa được con ngựa chứng này.

Còn về chuyện đời của em nghe như trong phim thì mình thấy bình thường thôi. Phim cũng dựng từ đời thật mà ra, cuộc sống này có rất nhiều điều trùng hợp đến khó tin được, thế nên mình chẳng lẫn lộn gì vấn đề này.

Ra đến quán nước mía đầu hẻm, mình và chị ngồi xuống kêu mấy bịch bánh tráng nhâm nhi.

- Chị có buồn không?

Mình nhìn chị.

- Buồn gì mới được?
 Chị ngơ ngẩn.

- Mấy bữa rồi, từ khi nhỏ đó dọn lại nhà mình ở, em chưa ôm hôn chị được cái nào, không buồn hả?
 Minh cười đều.

- Xí, không buồn. Mừng nữa là khác...!!

- Nhớ đó, nhớ nói vậy nhen.

- Hi hi, chứ T buồn hả?

- Buồn sao không? Hối lạ. Đang yên đang lành tự dưng bị con kỳ đà cản đường, em bực lắm!!

- Ủm, biết là vậy. Nhưng mà hoàn cảnh của bé Uyên thấy thương quá à! T đừng vậy nữa..

- Đừng vậy là sao?

- Thì... T đừng nạt nộ tỏ thái độ khó chịu với bé Uyên nữa, cũng đừng làm mai làm mối ai hết, kì lắm!!

- Nó nạt em trước thì có, em toàn nhịn, chị không thấy hả? Còn vụ Thanh sida thì để coi chút về nó làm ăn ra sao, được thì tốt cho cả hai phía, còn không được thì thôi, mốt em không dẫn ai lại nữa. Ok chưa?

- Ok hi hi...

Chị cười tíu tít, tay xé bánh trắng chấm muối ớt mình ăn.

- Mà nói thật, em cũng không ghét gì con Uyên hết đó, tại nó kênh với em trước thôi..

Minh vẫn thấy hơi ảm ức, sợ chị nghĩ xấu ình, cố giải thích thêm.

- Ủm, chị biết rồi. Để chị nói chuyện với bé Uyên sau..

- Ồ, còn chuyện hai đứa mình nữa, giờ lúc nào nó cũng có ở nhà, làm sao đây?

- Chị... không biết nữa...

- Để vài bữa nữa mọi chuyện yên ổn, mình đi chơi nhen?!

- Bé Uyên thì sao?

- Kệ nó, chứ không lẽ giờ chở nó theo nữa hả? Chắc chết quá..

- Hi hi... ừ, để tới đó tính hén. Chị thấy làm vậy kì kì... hix...

- Chị không muốn đi chơi riêng với em hả?

Minh làm mặt ngẫu.

- Không phải mà... Thôi T tính sao chị nghe vậy. Hén!! Đừng giận nữa...

Chị le lưỡi nín tay mình, chu môi thỏ thẻ.

- Ồ, ngoan vậy phải dễ thương hem he he!! Nhìn cái miệng thèm hôn quá à..

- Ở đây đông người, T đừng làm bậy nghen!!

- Giỡn thôi, để chút trên đường về ngang chỗ nào vắng vắng, hôn chị cũng được mà hề hề...

- Không cho...

29. Chương 29

Quán nước đông người nên mình ngồi trò chuyện với chị cả buổi, cũng thỏa được phần nào sự nhớ mong hai hôm nay. Chị kể khá nhiều về Uyên, mình dù không muốn cũng phải nghe. Chẳng biết chị có kể về mình cho em nghe như thế này không? Chị có biết điều tối kỵ trong tình yêu là kể cho người khác nghe về người mình yêu, và ngược lại? Mình không muốn vậy bản tâm hồn chị, càng không muốn chị phải lo âu mà mất đi sự vô tư thơ ngây, nên im lặng không nói gì. Mình cố xóa đi những gì liên quan đến em Uyên mà chị kể, mình không muốn biết nhiều về em, chẳng có lợi gì ỉn cả.

Ngồi đến gần 10h, mình và chị về nhà. Thanh sida đã về từ khi nào rồi, mình không cầm đt theo, chẳng biết này giờ nó có gọi ỉn không?

Cũng không thấy em Uyên, chắc về phòng làm việc rồi. Mình chúc chị ngủ ngon, sau đó tót vào phòng lấy đt ra xem. Không có cuộc gọi nào của Thanh sida cả, mình bỗng thấy có điềm chẳng lành. Bình thường tán được em nào, nó đều gọi ỉn đến cháy máy để khoe chiến tích, hôm nay thế này là sao đây?

Mình đt cho nó.

- Alo...

Giọng thằng bạn vô cùng uể oải yếu sinh khí, chẳng sung mãn như mọi khi.

- Sao rồi mày? Không thấy báo cáo gì hết vậy?

Mình hồi hộp hỏi ngay.

- Báo cáo con khỉ. Móa, giới thiệu con khủng cho tao, chưa chém mày là may!!!

Thanh sida hằm hè trong đt, thiếu điều khạc ra lửa.

- Là sao? Ểm chửi mày hả?

- Còn hơn vậy nữa... hix, chưa bao giờ tao chịu nhục như bữa nay..

Thanh sida thút thút đầy ảm ức.

- Kể rõ tao nghe coi, lấp lửng hoài.

Mình hồi thúc.

- Lúc tụi mày đi rồi, tao ngồi tán đủ thứ, chém gió từa lưa, ểm cũng vui vẻ trò chuyện. Được một lúc, tao thấy tình hình ngon ăn quá rồi, mới rủ ểm ngày mai đi uống cf chơi...

- Ờ, vậy tốt quá rồi còn gì?

- Tốt vô mặt mày. Mày biết ểm nói sao không?

- Sao? Biết tao hỏi mày làm gì.

- Ểm nhìn tao như nhìn quái vật vừa từ sao Hỏa rơi xuống, rồi nói một câu làm tao muốn té xuống đất, đập đầu vô đá chết mẹ đi cho bớt nhục..

- Câu gì?

- Ểm nói

”Đi xe này mà đòi rủ tui đi uống nước hả? Anh biết bao nhiêu thằng chạy Audi, Mercedes năn nỉ lạy lục tui còn chưa thèm đi không? Nhìn lại mình đi.

”

Cái gì thế này? Không tin được vào tai mình nữa, vẫn biết em Uyên kiêu kỳ, tính khí thất thường, nhưng mình không nghĩ em lại phang thẳng tay với Thanh sida đến thế. Có hiểu lầm gì ở đây không??

- Chắc không? Coi chừng em nói gì mà mày nghe nhầm đó.

Mình hỏi lại.

- Nhầm sao được mà nhầm. Lúc đầu tao cũng nghĩ giống mày, hỏi lại ẻm, thì ẻm nói nguyên văn lại y vậy thêm lần nữa đó. Báo hại tao chịu nhục hai lần, móa...

Thanh sida khóc kể om sòm trong đt, mình chẳng biết dùng từ gì để an ủi nó nữa. Thằng bạn tự tin sát gái của mình, hôm nay bị hạ nhục thế này, chắc lòng tự tôn của nó bị tổn thương ghê gớm lắm!!

Mình chỉ còn biết kêu nó đừng buồn, rồi quay sang lên án em Uyên bị té giếng, đầu óc hơi tưng tưng, có vậy Thanh sida mới đỡ ảm ức phần nào.

Tắt đt, mình ngồi chờ người ra. Chuyện lần này mình cũng có phần, ngày mai... chẳng biết những thứ gì sẽ trút xuống đầu mình đây?? Lạy trời, cứu con...!!! Rút kinh nghiệm xương máu hôm qua, mình dậy thật sớm. 6h đã lồm cồm mò vào toilet, ngủ chưa đã giấc tí nào, đúng là cực hình.

Thật ra, mình thức sớm cũng vì muốn tránh mặt em Uyên. Sau vụ án tối qua, chắc ẻm thù mình lắm, gặp mặt lúc này có khi xử đẹp mình chứ chẳng chơi. Thôi thì

”tránh voi chẳng xấu mặt này

”, né được cứ né, càng ít va chạm với ẻm càng tốt.

6h30 mình đã hoàn thành xong xuôi mọi thứ, thật khoan khoái. Tót ngay xuống nhà bếp, ngồi chờ chị nấu cho tô bánh canh ăn sáng.

- Hôm nay dậy sớm vậy T? Lạ nha!!

Chị vừa ném nước dùng, vừa nhìn mình cười.

- Phải cố thôi! Từ lúc nhỏ đó dọn đến nhà mình, sinh hoạt của em bị xáo trộn hết trơn.

Mình nhún vai.

- Hi hi... thôi ráng đi! Dậy sớm cho khỏe người, T ngủ nhiều quá cũng không tốt đâu!

- Nhiều đâu, cả tháng nay mỗi đêm em chỉ ngủ được 4, 5 tiếng là cao.

- Hả?! Mấy giờ T mới ngủ mà được có 4, 5 tiếng?

- Thường là 2h sáng.

- Trời!! Làm gì thức khuya quá vậy?

- Em... học bài (chẳng lẽ bảo là viết truyện ấy thím T__T).

Chị bồng xoay lại nhìn mình nghi ngờ:

- Phải không đó? Hay là chat chit với cô nào?

- Ax... chat chit gì?

- Mà có không?

- Tất nhiên là không. Chị nghe ai nói gì nữa vậy?

- Đêm qua bé Uyên nói đi ngang phòng nghe T gõ bàn phím lách cách lâu lắm!

Zzz, lại là em Uyên ton hót. Cơ mà tường nhà mình rất dày, cửa cũng dày không kém, lại kín mít, bên ngoài muốn nghe được âm thanh trong phòng phải áp tai vào thật chăm chú. Mình lại type bằng 10 ngón, lướt phím rất nhẹ nhàng, em Uyên nghe được cũng tài thật. Chẳng lẽ đêm qua ẻm rình mình?!?

- À, em có học môn word, excel mà. Ngồi máy làm bài thôi chứ gì đâu.

Mình vờ vờ lẽ ra, gạt gù nói.

- Vậy hả? Không phải chat chit với cô nào sao?

Chị vẫn nhìn mình, ánh mắt còn chút nghi ngờ.

- Không là không. Chị không tin em hả?

Mình trợn mắt.

- Giờ thì tin rồi, hi hi!

- Một ghê! Sáng chưa ăn gì đã bị điều tra hạch hỏi như tội phạm rồi.

- Xí, hỏi có mấy câu làm thấy ón! T ăn giò hay thịt nạc?

- Cả hai, lấy nhiều nhen he he...

- Ăn như heo!

Chị mắng yêu, rồi bê lại tô bánh canh đầy ắp thịt giò ỉnh, thơm ngát ngây con gà tây.

Đang ăn ngon lành thì em Uyên bước xuống, mặt ẻm không được tươi tắn cho lắm. Mình vờ như không thấy, cứ cắm đầu vào tô bánh canh mà húp sì sụp, tranh thủ chén cho lẹ rồi vọt thôi, ngồi lâu không tốt.

- Uyên ăn bánh canh hén, chị làm luôn nha!

Thấy em Uyên, chị kêu ngay.

- Ừm, cảm ơn!

Em Uyên gật đầu, kéo ghế ngồi đối diện mình.

Biết ẻm đang nhìn, mình càng chú ý đầu thiếu điều muốn úp cái mặt vào luôn trong tô.

- Làm gì ăn như thằng chết đói lâu ngày vậy?

Được một lúc, em Uyên bắt đầu cà khịa.

Mình vẫn lặng lẽ ăn, thực hiện nghiêm túc 3 không: không nghe, không thấy, không nói.

- Điếc hả?

Em Uyên lấy tay che ngay miệng tô bánh canh của mình, hất hàm.

Đánh trống lảng chả được nữa rồi, mình bỏ muống xuống, nhìn ẻm nói:

- Làm gì vậy? Không thích giỡn như vậy nhen!

- Không thích thì làm gì nhau? Đánh Uyên hả?

- Bỏ tay ra cho T ăn, trễ giờ rồi...

- Không lấy tay ra đó, rồi sao? Ẽm vẫn để nguyên bàn tay trắng nõn che tô bánh canh của mình, mặt kên lên.

- Uyên giỡn dai quá à, T không thích đâu...!!!

Mình cố nhịn, cười gượng.

- Có không thích bằng việc dắt một thằng nào đó về đây, rồi bắt người khác tiếp giùm mình không?

Ẽm nói, mặt vẫn thản nhiên, chẳng tỏ vẻ giận dữ hay gì cả.

Cái chuyện mình lo sợ đã bắt đầu xảy ra rồi. Mình nhìn ẻm, chả biết ẻm đang nghĩ gì? Trả thù mình hay là đùa dai đây?!

- Hôm qua... T đi mua singgum thật mà! Ai bắt Uyên tiếp bạn giùm đâu.

Mình giả lả.

- Đúng lúc há, rủ bạn lại rồi bỏ đi mua singgum, đến 10h mới về.

Ẽm bừ môi.

- Thì mua singgum, tự dưng thềm bánh tráng quá, mới rủ chị Diễm ra quán ăn tí, ngồi nói chuyện một hồi quên giờ nên...

- Không cần biện hộ nữa, lẻo mép lắm! Tóm lại, T thôi cái trò mai mối đó đi, để Uyên yên. Ok?

- Ok...

Mình đáp ừ xìu.

- Còn nữa, chiếc PCX của thằng bạn T cùi lăm, kêu nó sắm xé hộp vài tý đi, có khi Uyên sẽ nghĩ lại.

Em Uyên cười khẩy.

- Uyên nói chuyện dễ nghe chút được không? Không thích thì thôi, việc gì phải hạ nhục người khác, vui lắm à?

Mình hơi bực. Thanh sida dù gì cũng là bạn thân, lại còn vì mình mới chịu nhục như hôm qua. Giờ lại nghe ẻm xài xể nó, mình không chịu được.

- Vui chứ sao không! Lâu rồi không có dịp xả stress thoải mái như vậy, cũng phải cảm ơn T!

Em Uyên nhìn mình cười đều.

- Tưởng mình có giá lắm sao? Thường thôi. Loại con gái chỉ sống vì tiền như Uyên, T khinh!!!

Mình đứng dậy xô ghế, đi ra ngoài.

Nãy giờ chị Diễm loay hoay nấu cho em Uyên, vừa bưng lại, thấy mình dùng dùng bỏ ăn thì chạy theo ra.

- T vô ăn cho hết rồi hãy đi học..

Chị nín tay mình.

- Nhìn mặt nó em ăn hết vô rồi. Thôi chị ăn đi, chút về nói chuyện sau hén!

Mình cố kiềm cơn giận, cười với chị.

- Ừm, thôi T đi đi..

- Bb chị, nhớ cẩn thận đừng kể chuyện mình cho nhỏ đó nghe nhen.

- Ừm...

Nghĩ lại cũng thấy lúc nãy mình hơi nặng lời, nhưng lỡ rồi, biết sao được. Ai bảo ẻm sỉ nhục thằng bạn thân của mình, còn cười trên sự đau khổ của người khác. Đúng là mình có lỗi vì tự ý gán ghép ẻm cho Thanh sida, nhưng không thích thì thôi, việc gì phải hung hăng quá khích đến thế? Cứ như mình xúi nó giết ẻm không bằng...

Trưa về nhà, trong bữa cơm mọi người vẫn nói chuyện vui vẻ bình thường. Em Uyên cũng thản nhiên như không có chuyện gì, đương nhiên mình lại càng hưởng ứng điều đó. Tuy vậy, mình và ẻm không nhìn mặt nhau.

Mình lên phòng lướt web xả stress một tí thì chị đi nhè nhẹ vào.

- T định không nói chuyện với bé Uyên thật luôn hả?

Chị kéo ghế ngồi cạnh mình.

- Có gì nữa đâu mà nói. Chị cũng đừng quan tâm chuyện này làm gì.

Mình buông máy ra, xoay sang cười với chị.

- Sao không quan tâm được, dù gì cũng ở chung nhà mà! T đừng vậy nữa..

- Nhỏ đó có coi em ra gì đâu mà chị cứ bênh nó?

- Không bênh mà! Tại hồi nãy đó, lúc T chưa về, chị có nói chuyện với bé Uyên.

- Ừm, liên quan gì đến em?

- Bé Uyên không trách gì T hết à, chỉ nói bực chuyện hôm qua, nên chọc T tí thôi, ai dè T nổi giận với bé.

- Giỡn có duyên quá hén!

Mình nhếch mép. - Hi, mỗi người một tính cách mà. Chị thấy bé Uyên không cố ý đâu, T đừng để bụng nữa.

Chị nháy mắt, miệng cười duyên dụ dỗ mình. Xinh quá!!!

Thấy chị như thế, mình xiu luôn, cơn giận như bong bóng bị cây kim chích vào, xẹp dần:

- Em có để bụng gì đâu. Tại không có gì để nói với Uyên thôi.

- Bé Uyên đang ở bên phòng đó, T qua xin lỗi một tiếng đi hén!

- Ax... mắc gì em phải xin lỗi? Vô lý!!!

- T con trai mà, nhường nhịn bé Uyên chút mất mát gì đâu. Đi nè...

Chị nũng nịu, núm tay mình muốn kéo đi.

Trước sức tấn công dồn dập như bão táp của chị, thần trí mình mất đi sự tỉnh táo thường ngày, muốn xuôi theo cho rồi. Nhưng nghĩ đến cảnh phải hạ mình xin lỗi em Uyên, rồi thái độ khiêu khích hồi sáng của em, sự tự ái trong mình lại nổi lên.

- Thôi, em không xin lỗi đâu! Chị đừng ép em mà!!

Mình kéo chị lại, không đi đâu hết.

- Đt T đâu rồi?

Chị hỏi, mắt dáo dác tìm quanh.

- Chi vậy?

- Đưa chị mượn đi.

Mình lấy đt đưa cho chị, chả hiểu chị muốn làm gì.

Chị cầm đt bấm bấm một lúc, rồi trả lại ình.

- Chị lưu số đt bé Uyên rồi đó, T có nghĩ lại thì nhắn tin cho bé nghen!!

Chị cười toe, làm căn phòng hơi thiếu ánh mặt trời của mình sáng rực lên.

- Zzz... chị nay nhiều trò lắm rồi nhen!! Coi chừng em đó.

Mình cốc nhẹ lên trán chị.

- Hi hi, thôi T nằm nghỉ chút đi, còn đi học nữa. Chị về phòng nha!

- Ở chơi tí đi, mới qua đã đòi về rồi.

- Thôi, bé Uyên chờ chị ở bên đó. Chiều về nói chuyện với T sau hén!

Mình kéo lại mà không được, chị đã vụt chạy về bên phòng. Riết rồi chị xem em Uyên quan trọng hơn mình nữa...

...

Buổi chiều ngồi trong lớp, mình suy nghĩ khá nhiều về chuyện chị Diễm nói. Thật ra trong chuyện này, mình và em Uyên ai cũng có lỗi. Em Uyên thì đùa dai và quá thật, mình lại nóng tính với thương bạn, mới thành ra cơ sự này. Thôi, dù sao mình cũng là đàn ông, không nên chấp nhặt em. Hơn nữa, chọc giận em lúc này không phải là hành động khôn ngoan, mình cần một đồng minh ủng hộ tình cảm mình và chị, hơn là có thêm một kẻ thù như em Uyên, theo đánh giá của mình thì em khá khôn ngoan và nguy hiểm.

Một lời xin lỗi cũng chẳng đáng gì, mình móc đt ra, soạn tn gửi sang cho em. Lần đầu tiên mình thấy sdt của em Uyên, rất đẹp, có cả tứ quý và thần tài, nhà giàu có khác.

"Hồi sáng T hơi nóng, có gì Uyên bỏ qua, đừng để bụng hén!!

”

Đó là những gì mình có thể nói. Chờ gần nửa tiếng chẳng thấy ẻm rep, mình nghĩ thôi xong rồi. Lần này lại tự chuốc nhục vào thân, hạ mình xuống giọng mà người ta chẳng thèm nể mặt.

May sao, đang lúc than thân trách phận thì ẻm trả lời. Để mình chờ hẵn nửa tiếng cơ đấy, khá lắm!

”Chửi người khác đã rồi, nói một lời là xem như không có chuyện gì sao?

”

Thế đấy, được đăng chân lên đăng đầu, đó là tính cách của em ấy.

”Cũng tại Uyên đùa dai trước mà, nên T mới nổi nóng. Thôi, bỏ qua nha!!

”

Mình hì hục soạn đi, soạn lại, cuối cùng đành chọn phương án nhịn nhục tiếp.

Thêm 15p sau, ẻm mới rep. Chẳng biết làm gì bận bịu đến mức ấy, hay cố tình bắt mình chờ đợi?

”T biết lỗi rồi thì đây cũng chẳng hẹp hòi. Tồi dẫn Uyên và chị Diễm đi chơi là được.

”

Lại còn ra điều kiện cơ đấy, có giá thật!

”Uhm, sao cũng được.

”

Mình ừ đại cho xong.

Sau đó em Uyên cũng im luôn, không thấy nói thêm gì nữa, chắc đang nghĩ xem tối nay đòi hỏi mình những gì để trả thù.

...

Buổi tối, dùng cơm xong, chị Diễm khêu mình.

- Tính đi đâu vậy T?

- Đi đâu đâu?

Mình ngơ ngác.

- Sao bé Uyên nói T hứa dẫn chị và bé đi chơi mà?

Chị cũng ngẩn ngơ.

- À... em tưởng Uyên nói chơi cho vui thôi mà..

Mình cười lấp liếm cho qua. Thú thật đi chơi với chị Diễm, mình thích lắm! Nhưng có em Uyên đi theo thì chẳng còn hứng thú gì nữa, thà ở nhà còn hơn.

- Sao hả? Giờ muốn quyet nợ phải không?

Em Uyên đang loay hoay lau bàn, nghe vậy quay lại ngênh mặt.

- Đâu có. Tại...

- Không tại bị gì hết, giờ có đi không?

- Đi... chứ. Mà Uyên với chị muốn đi đâu mới được?

- Đi đâu cũng được, ra đường rồi tính.

Haizz, chân ẻm là chân đi hay sao đó, có vụ đi chả có mục đích, chạy lông nhông ngoài đường nữa à? Mình chở chị đi riêng như vậy còn thú vị, ba người có gì vui?

- Ồ, mà ba người lận. Đi thế nào đây?

Mình hỏi hộp hỏi.

- Đơn giản mà. Uyên chở chị Diễm, T chạy một mình.

Em Uyên đáp thản nhiên.

- Vậy... đường ở đây tối đông lắm, Uyên chạy xe hai người hơi nguy hiểm, hay để T chở chị cho.

Mình đề nghị.

- Đường vắng hoe có gì mà nguy hiểm? Hồi trước lên SG Uyên còn chở 3 chạy ào ào, lo xa quá!

Em trề môi.

- Ồ... vậy cũng được.

Mình xui lơ, leo lên phòng thay đồ.

Cái số mình từ khi em Uyên dọn đến đây đã được định sẵn rồi, giờ cố mà chịu thôi. Tới đâu tính tới đó, làm bậy rủi ẻm nổi điên lên, chả biết sẽ còn những chuyện gì xảy ra nữa. Chỉ cầu mong một ngày đẹp trời nào đó, có anh chàng đi hẵn con Lamborghini đến rước cục nợ này đi giùm mình. Chỉ có như thế, mình và chị mới được rảnh rồi ở bên nhau, không bị ẻm quấy rầy nữa.

Đi một mình cũng buồn, mình gọi cho Thanh sida, có lẽ nên tạo thêm vài cơ hội cho nó. Lần này có mình và chị đi chung, chắc em Uyên sẽ không trách.

30. Chương 30

- Gì nữa mà?

Giọng nó vẫn còn khá uể oải, chắc chưa tiêu hóa xong nỗi đau tình yêu ngày hôm qua.

- Rảnh không?

- Chi?

- Đi chơi với tao..

- Tao với mày thôi à?

- Không. Có em Uyên với chị Diễm nữa.

- Tao lạy mày, tha cho tao đi!! Đừng kêu tao gặp con khủng đó nữa.

Vừa nghe nhắc đến em Uyên, Thanh sida đã nhảy dựng lên, la làng trong dt.

Mình cười hề hề:

- Hôm qua chắc ẻm bức gì đó, nên mới vậy thôi. Mày chưa gì đã nản chí rồi, muốn tán hot girl phải mặt chai chứ?

- Thôi, nhường mày hết đó. Tao sợ lắm rồi, đừng kêu tao đi nữa..

- Zzz... vậy không đi thật à?

- Không là không.

- Ồ, vậy thôi. Mốt thằng khác hốt đừng tiếc nhen mày!

- Thằng nào mình đồng da sắt thì nhào vô hốt đi, tao chịu! Thôi đó.

Thanh sida than thở rồi tắt máy. Xem ra thằng này bỏ cuộc rồi, bị em Uyên chơi một vỏ bách nhục xuyên tờ rym mà...

Mình xuống nhà ngồi xem tv với ba mẹ, tầm 15p sau thì chị và ẻm đi xuống.

Chị mặc quần jean bó sát đến mắt cá chân, áo hoa vải rũ tay dài bỏ vào quần, nhìn đơn giản nhưng thật xinh. Em Uyên thì vẫn trung thành với phong cách sexy girl nổi loạn, quần soọc ngắn cùng áo sơ mi ôm, đã vậy còn cột ngang eo, đưa ra một khoảng da thịt trắng nõn mịn màng. Bụng ẻm phẳng lì, công nhận đáng chuẩn thật, nghe chị Diễm nói hình như mỗi sáng ẻm đều tập Yoga?!

Hai người đẹp ngồi Vespa, mình đi riêng

”cô đơn mình anh

”, chạy chậm chậm kè theo, mặt mày méo xệch vì đau khổ.

- Đi đâu đây?

Mình hỏi.

- Ở đây có quán bar nào lớn không?

Em Uyên không trả lời, mà hỏi lại.

- Gì? Tính đi bar hả?

Mình giật bắn người. Bar thỉnh thoảng mình cũng vào với tụi bạn, bình thường thôi, không thích cũng chẳng ghét. Nhưng nhất định mình không đưa chị Diễm vào đó, chị không phù hợp với những nơi xô bồ như thế. Quán cf chị còn không thích nói gì là bar?

- Ủ, bar cho vui! Có gì đâu.

Em Uyên nhìn mình hơi ngạc nhiên.

- Thôi, bar chị Diễm không thích đâu. Chọn nơi khác đi.

Mình lắc đầu.

Em Uyên hơi nghiêng đầu hỏi chị Diễm:

- Chị không thích vô bar hả?

- Ủm, ồn ào quá à...

- Vậy để em chọn địa điểm khác.

Đi cf coi bộ cũng không hay, chị Diễm ghét không khí ồn ào và sự dòm ngó. Lần trước dẫn chị vào đó, bị mấy thằng choai choai nhìn chằm chằm, chị rất khó chịu và sợ. Bây giờ mình đề nghị chắc chị cũng đồng ý thôi, nhưng đã biết chị không thích rồi, đương nhiên mình sẽ không làm vậy. Hay là đi uống nước sâm, ngồi lễ đường ngắm xe cộ qua lại nhỉ? Cũng không được, em Uyên mà chịu mới lạ!

Đang đau đầu vì chưa tìm được nơi phù hợp, chợt có xe lớn chạy qua nên mình tấp vào lề, không chạy song song với hai người nữa. Sau đó vừa định chạy tới thì đã thấy hai thằng đầu nhuộm màu bạch kim, ăn mặc khá sành điệu, mang giày cưỡi chiếc AB vọt lên kè.

”Cướp ghê của ông à?

”

Mình bực bội, định nhào lên đuổi bọn nó đi, nhưng chợt nghĩ lại để xem em Uyên sẽ cho bọn nó nếm mùi thế nào. Mình bỏ ý định, chạy tà tà phía sau chờ xem kịch hay.

Mình đoán không sai mà. Hai thằng kia lên kè nói gì đó, khá nhiều, chắc lại mấy bài hỏi đường, hỏi nhà, hỏi giờ... nhưng em Uyên và chị Diễm đều ngó lơ sang phía khác, không thèm đếm xỉa.

Một lúc sau, chẳng biết thằng ngồi trước nói câu gì, mà em Uyên chịu quay đầu sang đáp lời. Hai thằng đó nhìn nhìn em Uyên một chút, rồi phóng xe đi thẳng, không kè theo tán tỉnh nữa.

- Tụi nó nói gì vậy?

Mình chạy lên, cười he he hỏi.

- Làm quen, rủ đi bar chơi.

Em Uyên đáp tỉnh bơ.

- Rồi Uyên nói gì mà nó không kè nữa hay vậy?

- Thì có nói gì đâu, như bữa trước nói với bạn T thôi.

- Ax... không sợ tụi nó chửi hả? Nhiều thằng mất dạy lắm!

- Dám chửi không? Chấp mười thằng như tụi nó.

- ...

- Chọn được địa điểm chưa? Đừng nói bắt Uyên chạy lòng vòng ngoài đường hoài nhen!

Em liếc mình.

- Đi siêu thị được không?

Mình ngáp ngừng.

- Hả? Vào đó làm gì?

- Chơi, ăn uống, game, mua sắm... cũng vui mà!

- Người gì lúa thế không biết, có vụ đi siêu thị chơi nữa.

- Ồ, tui lúa chỉ được vậy thôi! Máy người giỏi thì tìm chỗ khác đi.

- Thôi, đi siêu thị cũng được... dù sao Uyên cũng cần mua vài thứ.

Em nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Thế là ba người vọt vào siêu thị gửi xe. Mình galang mua 3 cây kem, mỗi người một cây, vừa dạo siêu thị xem đồ vừa mút.

Ngay giờ cao điểm nên trong siêu thị khá đông người, già trẻ gái trai đủ mọi độ tuổi. Mình không cố ý, nhưng chả hiểu sao đi một hồi lại thành ra mình ở giữa, chị Diễm một bên, em Uyên một bên.

Đi giữa hai cô gái đẹp và phong cách, một người sexy bốc lửa đầy cá tính hiện đại, người kia thì kín đáo thùy mị nhưng cũng hút ánh nhìn không kém nhờ vóc dáng thon thả và gương mặt đáng yêu, nhất là mái tóc đen óng suôn dài xõa hai bên càng làm tôn thêm sự nhu mì, mình bỗng dưng thấy thật tự hào. Người ta thường nói phụ nữ là món trang sức đẹp nhất của đàn ông, quả thật không sai mà. Không có ý xem thường phái nữ đâu nhé, nhưng thật sự từ trước đến giờ, chưa khi nào mình đón nhận nhiều ánh mắt ghen tỵ lẫn tán thưởng đến thế.

Em Uyên mua khá nhiều đồ, mình đi theo tay cầm cái giỏ đựng đồ cho em mỗi kinh dị, nặng trĩu. Vài thứ cần mua của em bao gồm dầu gội, sữa tắm, bộ kèm làm móng, sữa tươi, và cơ sở các loại bánh snack, chưa kể nhiều món dành riêng cho phụ nữ mình không tiện nói ra, em tỉnh bơ bỏ vào giỏ ình cầm, chẳng chút ngại ngùng.

Món nào em cũng lựa hàng tốt nhất, giá đắt nhất mới lấy. Mình nóng sốt cả ruột gan, trả hết đồng hăm bà lằng này, chắc đi tong cái ví tiền của mình.

- Mua ít thôi, xài hết không mà lấy nhiều dữ vậy?

Mình nhăn mặt, khuyên nhủ.

- Kệ Uyên. T chỉ có bốn phận theo xách đồ thôi, đừng ý kiến ý cò.

Em lui cui lựa đồ, chả lý gì đến mình.

- Thấy xài phung phí quá mới nói thôi, biết những thứ này hết bao tiền rồi không?

Mình làm bầm.

- Sao hả? Tưởng có lòng tốt nhắc nhở, hóa ra sợ tốn tiền à?

Em trẻ môi cả tắc.

- Ồ, tốn tiền không sợ còn sợ gì nữa? T đâu phải đại gia.

- Khỏi lo. Chẳng ai bắt T trả đâu, gì chứ tiền Uyên không thiếu.

Được vậy thì tốt. Mình nghe mà nhẹ nhõm cả người, con tim đang héo rũ bỗng tươi tràn đầy sức sống.

- Chị lựa đi, thích món nào cứ lấy thoải mái. Không có gì đâu, đừng ngại!

Không mua một mình, em Uyên còn thúc hối chị Diễm shopping. Lúc đầu chị cũng hơi ngại ngại, nhưng về sau ẻm nhiệt tình quá, cứ chọn cái này cái kia rồi ép chị phải lấy. Thành ra mình phải chuyển qua dùng xe đẩy mới mang nổi cơ số

”hàng hóa

” đó.

Mình cũng nói thêm vào để chị thoải mái mua những thứ chị cần. Chút thanh toán tiền mình sẽ trả cho chị, có buổi đi shopping này mình mới nhớ ra, lâu nay mình quên lo lắng cho chị vấn đề này. Chắc chị cũng thiếu nhiều thứ lắm, thật là... Mình tệ thật!!!

Thế là mình còn nhiệt tình hơn cả em Uyên, hầu như thấy bất cứ thứ gì, mình cũng bắt chị xem cho bằng được, gắng hỏi cả chục lần nếu chị vẫn bảo không cần, mình mới buông tha.

- Mua ít thôi T, tốn tiền lắm!!

Chị xót của ình, cứ nhắc chừng.

- Có bao nhiêu đâu, cái gì cần thì phải mua chứ. Em còn tiền mà, đừng lo!

Em Uyên nghe vậy chỉ cười cười, không nói gì.

Mặc dù xót ình, nhưng mắt chị long lanh đầy niềm hạnh phúc. Đúng là con gái có khác, mình nghĩ không có gì khiến các nàng vui bằng được đi shopping.

Do em Uyên thường xuyên cấm cúi lựa đồ, nên mình rất nhiều lần vô tình thấy được những cái không nên nhìn, đau hết cả mắt. Biết như thế là không hay, hơn nữa cũng sợ chị thấy thì chết, nên mình rất cố gắng ngó lơ sang nơi khác. Nhưng chẳng hiểu sao chỉ được một lúc, hai mắt lại tự động quay ngược trở về vị trí cũ.

Mình như thế, đương nhiên những thằng khác lại càng soi hàng hơn mình. Một đám trai bu lại gần, vờ lựa cái này, chọn cái kia, nhưng mắt thằng nào cũng liếc vào khoảng hở da thịt trắng bóc sau lưng, ngay cạp quần của em Uyên.

Em Uyên chẳng là gì của mình, và mình cũng không hề yêu thích gì ẻm. Nhưng khi thấy cảnh này, máu mình bỗng sôi lên sùng sục, bước tới kéo ẻm đứng dậy.

- Gì vậy?

Em ngơ ngác nhìn mình.

- Con gái thì kín đáo một chút!

Mình lừ mắt.

Em Uyên nghe mình nói vậy, liền ngó xung quanh, thấy một đám trai đang nhìn nhìn liếc liếc.

- Nhìn cái gì, thèm lắm à?

Em trừng mắt với bọn nó, miệng cười khẩy.

Bọn kia hậm hực nhìn mình, rồi di tản nhanh. Tuy vậy cũng có một thằng trẻ trâu cố ném lại một câu.

- Thèm thì sao hả em?

Mình giận sôi máu, nhưng cố kiềm. Dù sao cũng lỗi của ẻm, ăn mặc quá mát mẻ, bọn nó nhìn cũng phải.

- Mà nói gì?

Em Uyên vớ vào đồng cây lau nhà để gần đó, cầm một cây chạy theo, như muốn phang vào đầu thằng đó.

Mình hoảng hồn vội nhào tới, kéo ẻm lại.

- T buông ra..

Ẻm xô tay mình.

- Thôi, cho xin đi. Thằng đó mất dạy nói gì kệ nó, Uyên để ý làm gì.

- Không để ý, xin nó tí huyết thôi!

- Ax... nó con trai, Uyên làm sao lại, lỗ thôi chứ được gì đâu.

- Thử rồi biết, đai đen Taekwondo đâu phải chỉ để nhìn..

Ẻm bỏ cây lau nhà xuống, nhưng vẫn còn khá hậm hực. Đai đen Taekwondo cơ đấy. Lạy hồn!! Thật hay chém thế cô nương? Tướng tá cao thế này, mà đai đen thì cỡ mình chắc cũng mềm xương với ẻm, nói gì thằng lùn khi này. Biết thế không cần, cho thằng đó ăn guốc vào mặt.

- Thôi bỏ đi Uyên, đừng giận nữa!!

Chị Diễm vuốt giận ẻm.

- Tội nó nhìn em không tức, nhìn coi ai thèm cho biết. Chỉ bực thằng cờ hó kia nói chuyện khó nghe!

Em Uyên lại lui cui lựa đồ.

Câu này hơi khó đỡ. Cũng do ẻm sốc hàng bọn kia trước, nó mới tức mà nói lại. Mà biết sao được, người đẹp luôn đúng. Thằng cờ hó kia, coi chừng tao ghen mậy!!

Nhưng nghe em Uyên nói mình cũng thấy hơi nhột, vì lúc nói câu đó, chẳng biết sao ẻm lại như vô tình liếc mình. Không lẽ này giờ ẻm đã phát hiện mình lén lút nhìn, nhưng vẫn cố tình trêu tức mình sao?!

Mua sắm đã đời, cuối cùng giây phút hồi hộp cũng đã đến, xếp hàng ở quầy thanh toán tiền.

Này giờ mình bắt chị mua khá nhiều, nhắm tính sơ sơ chắc cũng hơn 1m là ít, lên xem ví thấy còn được tầm 1m5. Trả hết cho em Uyên thì tất nhiên không đủ, nhưng chẳng biết của chị hết bao nhiêu để đưa, vì đồ của hai người để lẫn lộn.

- Cửa em 4m3.

Chị thu ngân nhìn mình cười tươi rói, ánh mắt đầy sự ngưỡng mộ, chắc thấy chỉ có mình là đực rựa, đương nhiên phải có trách nhiệm trả tiền rồi. Chẳng biết là tán thưởng sự chịu chơi, hay cái tội đại gái của mình nữa đây!?

Mình lúng túng quay qua em Uyên, tay vờ móc ví để chống lại cái nhìn khích lệ của chị thu ngân.

Em Uyên chắc định trêu mình nên này giờ mới đứng im như tượng thế, rồi thấy tội nghiệp mình hay sao đó, ẻm cầm ví lấy ra xấp 500k đưa cho chị thu ngân.

Chị thu ngân hơi ngạc nhiên, nhưng phận sự thôi tiền vẫn hoàn thành, chỉ là ánh mắt có chút là lạ nhìn mình. Nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi, dù sao làm ở siêu thị lâu năm, chắc cũng chứng kiến không ít chuyện ngược đời rồi. Mình cũng tăng lơ, mặt chai ra.

Bước ra khỏi quầy tính tiền, mình đưa 1m5 cho em Uyên.

- T còn có nhiều đây à, Uyên cầm đỡ...

- Thôi khỏi đi, khi khác đưa cũng được.

Em lắc đầu không lấy. Mình cố ép không được, đành cất vào lại, mà cứ thấy quê quê sao đó. Lần đầu tiên để gái trả tiền, lại không ít thế này, cảm giác thật khó chịu...

- Xách đồ giùm Uyên đi, coi như trừ tiền công bốc vác.

Em cười đều.

Đang cảm động nghe em nói vậy bao nhiêu cảm xúc của mình mất hết, chả còn tí biết ơn nào. Nhưng trách nhiệm vẫn phải làm tròn, mình bực bội khệ nệ vác hai bọc đồ to tướng ra chỗ gửi đồ, vì em đòi chơi game.

Em Uyên bày đầu, dẫn chị Diễm chơi đủ thứ, mình thì chả hứng thú gì với mấy món này, nên lướt qua lướt lại ủng hộ là chính. Có trò bỏ đồng xu vào để đẩy những đồng xu khác rớt ra, mình thấy khá hay. Được sự cổ vũ cuồng nhiệt của hai người đẹp, mình hào hứng mua hẳn 200k thẻ lại chơi, lúc đầu ăn được khá nhiều, xu rớt ào ào, chắc bị cái máy nó dụ. Về sau thua nát đít, bay sạch 500k, tiếc đứt ruột mà vẫn cố bấm bụng cười trừ.

Nơi nào em Uyên và chị Diễm đi qua, bọn con trai cũng xì xào dòm ngó. Đặc biệt, rất nhiều thằng nhìn em Uyên bằng ánh mắt thèm thuồng, soi mói không chút che giấu. Chị Diễm thì ít người nhìn hơn, cũng phải thôi, chị xinh kiểu hiền lành, lại ăn mặc kín đáo, thuộc mẫu phụ nữ làm vợ, còn em Uyên sexy bốc lửa, làm ghê quá tuyệt vời rồi, thu hút sự chú ý cũng phải.

Nhất là những lúc em cúi xuống gom mớ xu thắng được ra giùm mình, bọn kia lại nghiêng người dòm ngó. Mình cũng mặc kệ, biết sao được, mắt của người ta, có quyền gì để ngăn cấm.

Em Uyên cũng chẳng tỏ thái độ gì, tỉnh bơ, mặc bọn nó soi liên tục. Mình lấy làm lạ, sao khi này bọn kia nhìn, mình nhắc nhở thì em nổi đóa với tụi nó? Còn bây giờ lại thản nhiên như không thể nhỉ? Chẳng hiểu được!

Chơi chán, mình lại khệ nệ vác hai túi đồ ra xe chở về. Thật là cực hình, cứ như osin vậy!

- Mốt Uyên mặc kín đáo chút đi, để vậy ta nhìn hoài...

Trên đường về, mình nghe chị Diễm khuyên em. - Nhìn kệ bọn nó, cho thèm chết luôn! Con trai toàn lũ khốn nạn!!

Em cười, mà sao mình thấy nụ cười ấy chất chứa sự cay đắng.

- Ê, đừng vợ dũa cả nắm vậy chứ, T không có vậy nhen!

Mình chợt miệng nói vào.

- Có thật là T không như vậy không?

Em chợt xoay sang nhìn thẳng vào mắt mình.

- Thật... sao không.

Mình nuốt nước bọt, quay đi nơi khác, nhưng vẫn nghe tiếng em Uyên cười khẩy.

- Cũng mừng đi...

Về nhà, chị và em vào phòng tíu tít coi đồ đạc, mình đành lủi thủi cô đơn về phòng. Buổi đi chơi kết thúc như thế đấy...

31. Chương 31

Một ngày âm u nhợt nhạt, thỉnh thoảng mặt trời mới nhô ra khỏi những đám mây đen khổng lồ, ban phát chút ánh sáng le lói xuống mặt đất, rồi lại biến mất sau màn mây...

Mưa rả rích từ chiều cho đến tối thì bắt đầu to dần...

Những ngày mưa mang đến ình thật nhiều cảm xúc... Từ khi mình và chị yêu nhau, tuy chưa lâu nhưng đã có thật nhiều kỷ niệm vào những ngày mưa như thế này.

Lần đầu tiên mình được hôn chị, tỏ tình với chị giữa cơn mưa to như trút nước. Đêm mình đi tìm cứu chị khỏi tay thằng Quang, cũng là một đêm mưa lạnh lẽo... Cùng rất nhiều lần khác nữa, mỗi khi mưa mình và chị hay ra ban công ngồi tâm sự. Từ lúc yêu chị, thằng con trai tính cách khô khan, tâm hồn cằn cỗi như mình bỗng trở nên lãng mạn, bay bổng... Đúng là khi yêu, ai cũng trở thành nhà thơ.

Ăn tối xong, mình kéo chị ra ban công ngồi, em Uyên bận làm sổ sách nên về phòng, lần đầu tiên ẻm để yên ình và chị có khoảng không gian riêng.

Mưa to quá! Mình và chị ngồi ngay bậc cửa, không dám ra ghế đá vì sợ ướt. Tuy vậy từng hạt mưa li ti vẫn theo cơn gió lạnh lẽo chăm chỉ ủa vào, nhảy nhót trên mặt hai người... mát lạnh...

- Lâu rồi mới được yên tĩnh cùng chị ngắm mưa..

Mình nhẹ tay vén mái tóc ướt đẫm những hạt mưa long lanh của chị, nhìn chị trêu mếu.

- Mới có vài hôm mà...

Chị hơi tựa lên vai mình, cười khẽ.

- Vậy sao? Em có cảm giác như lâu lắm rồi! Từ khi Uyên tới đây, một ngày với em dài như cả thế kỷ. (câu này mình thường trong phim ảnh, không cố tình ngon ngọt với chị, lãng mạn quá đâm ra sến thế đấy).

- Hi hi... xạo quá à!!

Chị cười khúc khích, ánh mắt sáng long lanh, rạng ngời niềm hạnh phúc.

- Mình ít được gặp riêng, chị không buồn, không nhớ hả?

Mình nghiêm mặt.

- Không biết nữa...

- Vậy chị đâu có yêu thương gì em...

- Không phải mà. Tại chị thấy chỉ cần mỗi ngày được gặp T, vậy chị cũng vui lắm rồi!

- Có nhỏ Uyên cũng vui luôn hả?

- Ừm, miễn có T đi cùng là chị vui à hi hi...

Haizzz... Giờ mình mới hiểu tâm tư, suy nghĩ của chị. Thảo nào...

- Chứ chị không muốn gặp riêng em sao?

Mình chép miệng rầu rĩ.

- Muốn chứ! Nhưng mà có bé Uyên cũng vui..

- Không muốn được gần gũi, thân mật với em à?

- ...

- Sao nè?

Thấy chị bỗng im lặng, mình hỏi tới.

- Chị nói thật, T đừng giận chị ghen!

Chị rụt rè.

- Ừ, không giận!

- Hứa đi!

- Hứa.

Gì chứ hứa lèo mình rất nhanh nhẩu, cứ hứa đại cho chị nói ra, còn việc giận hay không tính sau.

- Chị... yêu T!! Mỗi ngày được ở gần, nấu ăn, chăm sóc, trò chuyện cùng T, vậy chị cảm thấy hạnh phúc lắm rồi! Chị không cần mấy cái kia đâu..

Chị nói mà không dám nhìn mình, cúi đầu mân mê hai bàn tay.

- Không muốn em ôm, hôn chị luôn sao?

Mình hơi bất ngờ. - Cũng muốn, nhưng mà có cũng được, không có cũng chẳng sao hết! Chị cần T thôi!!!

Phải moi hết ruột gan ra nói ỉn ỉu, mặt chị đỏ bừng lên vì xấu hổ, nhìn đáng yêu kinh khủng.

Mình ngồi yên, ngẫm nghĩ về những điều chị vừa tâm sự. Chị quá trong sáng, chẳng ham muốn gì ngoài tình yêu của mình. Mình không buồn, ngược lại rất vui vì điều này. Ông trời thật quá ưu ái, mới ban chị xuống ỉn. Có khi nào chị là tiên nữ trên ấy bị mắc đọa giáng xuống trần gian không nhỉ?!

- T sao vậy? Giận chị hả? Hứa không được giận rồi mà...

Thấy mình im re, chị lay tay mình, chu môi hỏi nhỏ.

Tự dưng có dịp hù chị, mình vờ làm mặt hình sự luôn, ngồi gằm mặt xuống.

- Đừng giận mà!!! T kì quá, hứa với chị đã rồi... hix...

Thấy mình làm ghê quá, chị hoảng hốt cầm chặt tay mình lắc qua lắc lại, miệng nài nỉ.

Được thể mình càng làm già, mặt cứ trơ ra như đá, chả thèm nói gì.

- Thôi mà... T vậy chị buồn lắm đó... hix...

Chị nín tay mình mãi không thấy phản ứng, chán nản buông ra, ngồi thừ người.

Mình len lén nhìn sang, ax... mắt chị ướt rồi... thật là... đùa có tí đã khóc... quen con gái mít ướt khổ thật!

- Chờ ơi! Em giận mà, nín... nín đi...

Mình lật đật kéo chị vào lòng, tay vỗ nhẹ lưng chị.

- Giỡn gì kì cục...

Chị thút thít, nắm tay nhỏ xíu đâm lên ngực mình, chẳng đau tí nào.

- Giỡn chút cho vui he he... ai biết chị mít ướt vậy đâu, khổ ghê!!! Mốt chắc hết dám giỡn với chị quá..

Mình vỗ về chị, miệng than thở.

- Không biết... T làm chị khóc rồi đó... đền đi...

Chị được dịp, bắt đầu nhõng nhẽo.

- Đền gì nè?

- Không biết...

- À, ok hiểu rồi. Để em đền cho!

Mình nâng cằm chị lên, hôn vào trán, mũi và miệng chị, ba cái thật mạnh. Lâu rồi mới được hôn chị, ngọt ngào thật... cảm giác xao xuyến rạo rực chạy dọc xương sống, lan khắp cơ thể... Sự đè nén mấy hôm nay được giải phóng, mình khoan khoái lim dim mắt, ngấn ngấn ngơ ngơ, mặt ngu ra..

- Vậy được chưa?

Nhìn chị đang thẹn thùng đỏ mặt, mình cười hỏi.

- Đền gì kì cục..

Chị lí nhí trong miệng.

- A, chưa đủ nữa hả? Để em đền thêm cho, gì chứ cái này lúc nào em cũng sẵn sàng he he..

Mình lại chồm tới, hôn khắp mặt chị, thiếu điều muốn rách làn da mềm mại ấy ra.

- Thôi... coi chừng bé Uyên ra thấy là chết luôn đó!!

Chị cười lỏn lẻn xô cái mặt hiện rõ chữ

”háo sắc

” của mình ra, còn lấy em Uyên hù dọa.

- Kệ nó. Mặc gì sợ!!

Mình nói cứng, tuy vậy mắt vội liếc vào trong, nãy giờ say tình quá mất cảnh giác. May mà em Uyên vẫn chưa xuất hiện, nếu không...

- Nói hay quá à! Tới tai dì dượng chắc chị bỏ xứ đi luôn...

Chị liếc mình, mặt bỗng buồn so.

- Không đến mức đó đâu mà! Nếu có chuyện ấy xảy ra, cùng lắm em đi với chị, không bỏ rơi chị đâu..

Mình cười trấn an chị.

- Thôi, chị không muốn vì chị mà T bỏ gia đình đâu! Chị mắc nợ dì dượng nhiều lắm rồi, còn vậy nữa... cả đời này chắc chị cắn rứt lương tâm, không sống nổi đâu..

- Ủm, em hiểu mà!! Chị cứ tin vào em đi, rồi mình sẽ đến được với nhau. Em nhất định sẽ cưới chị, tụi mình sẽ được sự chấp nhận, chúc phúc của gia đình! Em hứa đó!!

Chị khóc rồi. Mình biết từ khi nhận lời đến với mình, chị phải chịu rất nhiều áp lực, dần vặt lương tâm. Thương chị lắm, nhưng hiện giờ mình có thể làm được gì đây? Chỉ biết cố gắng học để tương lai có thể đùm bọc, che chở được cho chị thôi. Về phía gia đình, khi có việc làm ổn định rồi, mình bằng mọi giá sẽ thuyết phục ba mẹ cho kỳ được. Ba mẹ mình không phải là người cổ hủ sống cứng nhắc, tin rằng hai người khi hiểu được chuyện tình cảm giữa mình và chị, đồng thời thấy được sự quyết tâm, chín chắn của mình, ba mẹ sẽ đồng ý.

- Thôi mà... nín đi!! Chị không tin em sao? Em nói được thì sẽ làm được.

Mình đưa tay chùi nước mắt cho chị, những giọt long lanh, nóng ấm. - Chị lo lắm T ơi...

Chị thút thít.

- Em biết. Em cũng lo mà, không muốn nói ra để chị phải suy nghĩ thôi, chứ lúc nào em cũng tính cách hết đó. Chị phải tin em chứ, chị không tin em thì biết làm thế nào đây? Một mình em biết làm sao??

- Ủm... chị tin T mà...

- Tin em thì đừng khóc nữa. Đang vui, tự nhiên khóc làm buồn muốn chết!

- Còn nữa, chị phải hứa với em, sau này dù có chuyện gì xảy ra, chị cũng phải tin em, không được nghe ai khác, hay vì lý do nào đó mà buông xuôi. Hứa với em đi!

Mình thật sự lo lắng. Tâm hồn chị quá mong manh dễ vỡ, tính cách lại yếu đuối như thế, lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho người khác, không bao giờ vì bản thân. Sau này chẳng may bị áp lực từ gia đình, mình sợ chị sẽ buông xuôi tất cả, rồi ôm đau khổ một mình. Mình thật sự sợ hãi khi nghĩ đến viễn cảnh đó, mất chị rồi... cuộc sống của mình đâu còn ý nghĩa gì nữa...

Chị nghe mình nói nhưng vẫn im lặng, ngồi nhìn xa xăm, đôi mắt không giấu được sự ưu tư đầy tâm trạng.

- Hứa đi mà! Đừng làm em lo chứ!

Mình nắm tay chị bóp nhẹ.

- Ủm... chị sẽ cố gắng...

Thật lâu, chị chỉ nói được bấy nhiêu.

- Không. Em muốn chị hứa chắc chắn, không phải lời hứa thể này.
- Chị... sợ hứa rồi một không giữ được lời hứa, có lỗi với T..
- Vậy thì cố mà giữ lời, có sao đâu nè. Hứa đi mà!! Em nói hết lời rồi đó, em lúc nào cũng cố gắng vì tội mình, mà chị lại như vậy... em biết sao đây? Hix...
- Bí quá, mình đành mang
- "khổ nhục kế
- " ra xài. Gì chứ chiêu này sử dụng với chị chưa bao giờ thất bại.
- Chị hứa...
- Có thể chứ, chị chịu hứa rồi.
- Hứa gì nè?
- Hứa vậy đó...
- Ax, phải nói rõ ra chứ.
- Nói sao giờ?
- Hứa không bao giờ buông xuôi, luôn ở bên cạnh em, dù có bất cứ việc gì xảy ra. Khi em chưa buông tay chị ra, chị nhất định không được buông tay em.
- Mình trịnh trọng thuyết trình. Chưa bao giờ nghĩ có ngày mình lại nói ra một câu sắc mùi phim Hàn thế này. Yêu nhiều quá, sến cũng càng nhiều..
- Nghe nghiêm trọng quá à...
- Chị lại đỏ mặt.
- Chứ sao. Chuyện này không quan trọng, còn gì quan trọng hơn nữa? Hứa lẹ đi!!
- Mình hồi thúc.
- Ủm... Chị hứa không bao giờ buông xuôi, luôn ở bên cạnh T, dù có bất cứ việc gì xảy ra...
- Chị xấu hổ nói nhỏ, được một đoạn thì im re, chắc không nhớ được hết.
- Khi em chưa buông tay chị ra, chị nhất định không được buông tay em.
- Mình nhắc tuồng.
- Ủm... Khi T chưa buông tay chị ra, chị nhất định sẽ buông tay T ra.
- Chị cười khúc khích.
- Ồ, vậy phải được không. Ax... không phải như vậy, nói lại.
- Bất thần bị chị troll một phát, mình không kịp đề phòng suýt bật ngửa.
- Khi T chưa buông tay chị ra, chị nhất định không bao giờ buông tay T ra. Hi hi... được chưa nè?
- Ồ, chưa chuẩn lắm, nhưng nghe vậy hay hơn đó he he.. Mình khoái chí cười híp mắt.
- Nhớ hứa rồi đó nhen! Chị không thoát khỏi tay em đâu!
- Mình hăm hè.
- Hứ, chị trốn đi biệt xứ luôn, coi T kiếm được không. Ở đó...
- Ax... không chơi vậy à! Hứa rồi đó.
- Thất hứa luôn..
- Chị mà thất hứa, coi chừng em đó!

- Hứa gì vậy?

Giọng nói em Uyên bất thành linh vang lên phía sau lưng mình.

- Có gì đâu. Hứa bữa nào dẫn T đi ăn bánh bèo!

Mình giật thót người, nhưng cố tỏ ra thản nhiên. Cũng may lúc này mình và chị Diễm chỉ ngồi cạnh nhau, ngoài ra không có đưng chạm gì cả.

- Uyên làm xong rồi hả? Lại đây ngồi chơi đi!

Chị Diễm cũng cười tươi.

- Chưa xong, mà nhức đầu quá, ra đây hóng mát một chút cho thoải mái đầu óc!

Em Uyên đáp, rồi bước ra ngoài ban công, tựa sát vào hàng rào lan can hứng nước mưa.

- Mưa to lắm, Uyên vô đây ngồi nè! Đứng đó ướt hết cho coi.

Chị Diễm kêu ẻm.

- Không có gì đâu. Em đang muốn tắm mưa cho tỉnh người ra..

Ẻm cười khẽ, hai tay vốc nước mưa hắt lên mặt.

Đang lảng mạn, tình tứ với chị, tự dưng em Uyên xuất hiện làm mình mất trấn, có ẻm ở đây còn nói được gì nữa. Mình và chị ngồi im lặng nhìn ra màn mưa dày đặc đen kịt, sầm chớp đi đùng, nhưng mình lại thích ngắm thiên nhiên dữ tợn thế này..

Dù không muốn nhìn, nhưng do em Uyên đứng hơi chếch trước mặt mình, vô tình mọi cử chỉ của ẻm đều lọt hết vào mắt.

Mình có thể thấy được trọn một bên mặt ẻm theo hướng nhìn nghiêng. Lúc này mặt em Uyên đã ướt đầm nước mưa, tóc cũng bết lại. Nhìn ẻm rất buồn, ánh mắt thần thờ dôi về nơi xa xăm vô định nào đó... tay ẻm vẫn nghịch nước, chẳng màng chùi đi những hạt mưa ào ào rớt xuống mặt..

- Nhỏ này, bữa nay làm sao vậy?

Mình khều chị, nói thật nhỏ.

- Không biết nữa. Hồi chiều thấy bé Uyên nói chuyện đt với ai lâu lắm..

Chị rụt cổ.

- Chắc thất tình rồi mất dây!

Mình cười ruồi.

- Đừng nói vậy. Bé Uyên nghe được buồn đó!

Chị nhăn mặt.

Cho đến tận bây giờ, mình vẫn chẳng hề có chút tình cảm nam nữ nào với em Uyên cả. Tự xét lòng mình thấy thế. Nhưng cảm xúc của một thằng con trai khi thấy cô gái đẹp quyến rũ xuất hiện trước mắt thì luôn xuất hiện mỗi khi chạm mặt em Uyên. Mình không có gì xấu hổ khi phải thừa nhận điều này cả. Mình cũng là người phàm mắt thịt thôi, đâu phải Đường Tăng để có thể vô nhiễm với virus gái đẹp?!

Nhưng mình xác định em Uyên chỉ để ngắm thôi, sẽ không bao giờ mình chạm vào ẻm. Dù cho sau này, cái chuyện động trời và vô cùng khó tin là ẻm thích mình có không may xảy ra, mình vẫn sẽ chung thủy với chị. Không ai có thể chia rẽ tình cảm của mình và chị, nhất định là thế! Và mình cũng tin cô gái kiêu kỳ cá tính như ẻm sẽ không bao giờ có thể thích một thằng như mình.

Thế nên gái đẹp trước mắt thì cứ chiêm ngưỡng thôi, không lại bị ông trời trừng phạt cái tội phí của giờ.

Mưa tạt ướt hết đầu tóc em Uyên, áo ẻm cũng ướt nhẹp, dính sát vào cơ thể. Những đường cong gợi cảm lấp ló ẩn hiện càng thêm mê hoặc dưới làn nước li ti, thỉnh thoảng ẻm vươn người vốc nước mưa, vùng đôi

núi chập chùng lại nhấp nhô lên xuống khiến tim mình muốn ngừng đập. Người mình chợt nóng ran, lại chẳng có Dr Thanh để giải nhiệt. Chịu hết nổi, mình liếc sang nơi khác, không dám dòm ngó gì tới cái

”báu vật hại người

” trước mặt nữa.

- T sao vậy, bệnh hả?

Thấy mặt mình hừng đỏ, chị quan tâm hỏi.

- Ồ, tự nhiên thấy người hơi khó chịu!

Mình nuốt nước bọt khan, cười khổ nói. - Lấy thuốc T uống nhen!

- Thôi, nóng lắm! Chút em ngủ giấc đến sáng là hết à!

Mình và chị ngồi trong này trò chuyện, nói những thứ linh tinh, không dám đề cập gì đến tình cảm nữa vì sợ em Uyên nghe thấy. Gần cả giờ đồng hồ sau, em vẫn cứ đứng ngay lan can tắm mưa, mặt đã tái nhợt vì lạnh, cơ thể bốc lửa thi thoảng run lên nhẹ nhẹ, nhưng không có dấu hiệu gì muốn vào nhà.

- Để chị ra kêu bé Uyên vô, đứng đó nãy giờ rồi..

Chị Diễm nhồm dậy.

- Ra đó mưa ướt hết á, để em kêu vô cho!

Mình sợ chị bị ướt thật, chẳng phải giành giật galang gì với em Uyên cả. Nhưng đúng là mình cũng thấy hơi lo cho em, đứng đó thêm lúc nữa khéo em xỉu té lầu chết thì khổ nhà mình nữa.

- Uyên vô nhà lau người đi, bệnh chết bây giờ!

Mình bước lại đứng cạnh em, nói.

- T vô trước đi, Uyên thích đứng đây!

Em đáp, mắt vẫn không nhìn mình, chỉ dỗi về hướng xa xa trước mặt.

- Thất tình nên khùng rồi hả? Hành hạ bản thân được cái gì?

Mình nhún vai, với em phải dùng biện pháp mạnh thôi.

- Chuyện của Uyên, không cần T xen vào!!

Em Uyên quay sang trừng mắt nhìn mình đầy giận dữ. Cơ mà nhờ thế mình càng nhìn rõ hơn cơ thể ướt át của em. Khó chịu quá, mình không dám ngó nữa, di dời ánh mắt lên mặt em.

- Chuyện của Uyên, đương nhiên T chẳng việc gì phải quan tâm. Nhưng Uyên đang ở nhà T, rủi có gì phiền phức lắm!

Mình thản nhiên nói.

- Ra là lo sợ vạ lây à? Con trai đúng là một lũ ích kỷ!!!

Em nhìn mình khá lâu, cười khẩy.

- Muốn nghĩ sao cũng được, vào nhà giùm cái đi!

Mình nhếch mép, mặt bơ bơ.

- Không thích vào thì sao?

- Vậy thì đi ra hướng xxx, ở đó có cái cầu cao lắm, tha hồ tự kỷ! Muốn nhảy xuống cũng được, chẳng ai làm phiền Uyên đâu.

Chẳng hiểu sao mình lại có thể thốt ra câu nói vô tình đến thế. Hình như nói với em một hồi, mình cũng điên theo.

Cặp mắt em Uyên bình thường đã to, lúc này long lên nhìn mình lại càng to gấp bội, khóe mắt ươn ướt, chẳng rõ nước mưa hay nước mắt?! Con gái khi giận dữ thật quyến rũ, nhất là cô gái bình thường đã mang vẻ đẹp lai Tây huyền bí như ẻm, lúc này lại càng hút hồn hơn.

Mình hơi lùi lại, quay mặt nhìn chị Diễm đang đứng phía trong âu lo để lấy tinh thần. Nhìn chị, mình khẽ cười, gật đầu, ý nói mọi việc cứ để mình lo, chẳng sao đâu.

- Hay lắm!!!

Đang nhìn chị Diễm, em Uyên chợt thốt lên hai tiếng, rồi đá một cái khá mạnh ngay nhượng chân làm mình khụy người, suýt nữa đập luôn cái mặt vào thành lan can.

- Ui da... khùng hả??

Mình sôi tiết, quay lại chửi đồng. Nhưng ẻm đã đi vào nhà rồi, hi vọng kịp nghe câu chửi của mình.

- T có sao không?

Chị lo lắng chạy lại kéo mình vô nhà, miệng hỏi lú lo.

- Không sao. Mỗi lần gặp nhỏ này là xui xẻo, khùng gì đâu!!

Mình ngồi xuống xoa xoa nhượng chân, ê ẩm quá. Đúng là ẻm có võ thật rồi, lực đá mạnh thế này cơ mà. Còn may lúc này ẻm chỉ đá vào chân, rùi nổi điên đá vào đầu mình chắc té lều ra đi luôn quá..

- Cần chị bóp dầu không?

Chị nhìn mình có chút lo lắng, nhưng miệng thì hơi cười mỉm. Chắc thấy mình bị cử hành nên buồn cười.

- Không. Vui lắm hả? Tại chị hết đó, không thôi em đâu bị đá. Mốt kệ con khùng đó đi!

Mình làu bàu.

- Kệ sao được, hi hi... T tốt vậy chị mới thương đó, biết chưa?! Thôi chị về phòng an ủi bé Uyên nha, T ngủ sớm đi hén!!

Chị hôn mình một cái vào má thật nhanh rồi đi về phòng.

- Quên nữa, T ngủ ngon nha!!

Đến cửa, chị xoay lại mỉm cười tinh nghịch, sau đó mất dạng.

Còn lại mình ngồi bực bội, tự dưng bị ăn đòn, đúng là oan mạng. Chỉ hi vọng ẻm đừng để bụng rồi tìm cách trả thù mình thì một nữa...

32. Chương 32

Đêm qua, khoảng 2h sáng mình định đi ngủ thì nghe tiếng bước chân ai đó nhẹ nhàng xuống cầu thang. Lòng có hơi tò mò, mình mở nhẹ cửa bước ra, chỉ kịp thấy bóng người thấp thoáng phía dưới, liền đi theo.

Lúc mình xuống tới nơi, đứng lấp ló ngay cầu thang thì thấy em Uyên đang loay hoay mở cửa, đẩy xe ra. Khuya quá rồi, ẻm còn tính đi đâu đây? Không lẽ ẻm định ra cây cầu hời tối mình chỉ, muốn nhảy cầu tự tử sao??

Ý nghĩ thoáng qua trong đầu khiến mình lạnh gáy, lật đật chạy ra trước sân. Em Uyên muốn làm gì mình chẳng cần biết, nhưng giờ này thân con gái một mình ra đường, lại ăn mặc phong phanh thế kia, có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Dù gì ẻm cũng ở trong nhà mình, không thể bỏ mặc được. Hơn nữa khi tối mình có phần nặng lời, rùi ẻm nổi điên vì câu nói đó rồi làm bậy, mình khó tránh khỏi vạ lây.

May sao mình chạy ra vẫn kịp lúc em Uyên vừa leo lên xe, chưa kịp đề máy.

- Giờ này còn đi đâu đó??

Mình nắm chặt cái cần sau xe hời.

- Đi đâu kệ Uyên, T quan tâm làm gì? Buông ra!!

Em Uyên hơi bất ngờ trước sự xuất hiện đột ngột của mình, trừng mắt lên.

- Không phải ra cây cầu... đó chứ?

Mình nhăn mặt.

- Ủi đó. Rồi sao???

Em nhìn mình bằng ánh mắt khiêu khích rực lửa.

- Giờ này ra đó làm gì?

Mình hời, tay vẫn không buông cần xe ra.

- T lạ thật! Làm gì đó là việc của Uyên. Ok? Buông ra đi!

Em Uyên quay người lại, cổ vươn tay gạt tay mình ra khỏi xe.

Mặc em ra sức đẩy, thậm chí cào mạnh vào tay mình đau nhói, mình vẫn nắm chặt cần xe không buông.

- Vô nhà đi!! Mai sáng muốn đi đâu tha hồ mà đi, không ai cần đâu.

Mình trợn mắt nhìn em, cổ hù dọa.

- Không buông ra té ráng chịu!

Em hậm hực không thèm đẩy mình ra nữa, mà xoay lại cầm tay lái, đề máy muốn chạy đi.

Mình không nói gì, chồm lên trước chụp lẹ vào chìa khóa xe, tắt máy rút ra bỏ luôn vô túi quần. Thế là xong, để xem còn đòi đi được nữa không?!

- Muốn gì hả?

Em Uyên nghiêng răng, bước xuống xe sát lại gần mình.

- Muốn Uyên vô nhà ngủ giùm cái! T đẩy xe vào cho.

Nhớ tới cú ra chân hời tới của em, mình hoảng hồn vội lùi lại đề phòng, kéo em ột phát vào ngay hạ bộ thì có mà nằm luôn.

Em Uyên lao vào, hai tay cố chụp vô quần mình để lấy chìa khóa xe. Mình trên người lúc này chỉ có mỗi cái quần đùi, không mặc áo vì khi nãy cởi ra tính đi ngủ, vừa né tay mình vừa nắm chặt quần, kéo bị tuột ra thì khốn.

- Tuột quần bây giờ..

Mình la nhỏ, không dám kêu lớn sợ hàng xóm nghe, lại nghĩ hai đứa này đêm khuya ra sân chơi trò bịt mắt bắt dê, méc ba mẹ chắc tiêu quá.

- Sợ thì đưa đây, không thôi Uyên tuột thật đó!

Thấy mình hốt hoảng, em hù dọa. Tay vẫn nắm chặt một bên quần mình.

Ai chứ em Uyên dám làm thật chứ chẳng chơi, mình không dám thách thức.

- Buông ra đi, rồi T đưa.

- Không. Đưa đi rồi buông!!

- Buông ra đi, rách quần bây giờ! T nói thiệt, đưa cho Uyên liền.

- Đưa lẹ lên, đếm đến 3 không đưa đừng trách!

Mình định dụ ẻm buông tay ra sẽ vùng chạy vào nhà. Nhưng ẻm già đời quá, không trúng kế, tay vẫn giữ chặt gần túi quần mình, vừa cố kéo tay mình đang thọt trong túi quần ra vừa đếm. Cực chẳng đã, mình đành y sức trâu nắm mạnh tay em Uyên vung ra làm ẻm loạng choạng suýt té xuống đất, sau đó mình chạy vào nhà.

- Vô nhà ngủ đi! Giờ này ra đường không tốt đâu!

Mình đứng lấp ló ngay cửa, nói nhỏ.

- Quan tâm làm gì? Không phải khi nãy kêu Uyên đi chết đi sao?

Em Uyên cười khẩy.

- Giận nói vậy thôi. Dù sao Uyên cũng ở nhà T, có gì xảy ra không hay cho lắm!

- Nói đi nói lại cũng vì lo sợ nhà T mang tiếng thôi! Không cần tỏ ra tốt bụng đạo đức giả nữa!

Lạnh lẽo lờm mình một cái, em Uyên quay người bỏ xe đi ra ngoài luôn. Thật là bướng hết chỗ nói, không cho đi xe thì đi bộ cơ đấy! T__T

Mình thêm bỏ mặc ẻm luôn cho rồi, được nước làm tới. Nhưng lương tâm mình lại không cho phép, tinh thần ẻm đang không ổn định, mình bỏ mặc khác nào sống quá vô tình. Có chuyện gì xảy ra, mình cũng khó tránh bị cắn rứt.

Thôi lờ

”đưa phật phải đưa đến Tây Thiên

” vậy, mình đành lót tót chạy ra, khuya gió lạnh muốn cắt da, đã vậy trời còn mưa lâm râm, người nổi hết gai ốc lên.

Thấy mình chạy theo, em Uyên cũng vội chạy đi, nhưng ẻm chân mang giày cao gót, sao nhanh bằng mình. Chưa được vài giây mình đã đuổi kịp, tóm gọn ẻm từ phía sau, bế thốc lên vác luôn vào nhà, khỏi chạy đường nào nữa.

- Buông ra!! Ai cho ôm hả??!

Ẽm giấy nãy la lớn.

- Để chạy nữa hả? Khuya rồi ngon thì la làng đi, ba mẹ T nghe coi mai ai bị tống ra đường cho biết.

Ẽm đã nặng lại còn giấy dựa làm cả hai suýt té. Mình gầm nhẹ, hai mắt trợn lên hết mức có thể, mình cũng nổi điên với ẻm rồi.

Chẳng biết do nghe mình dọa ba mẹ đuổi đi, hay thấy mặt mình ghê quá, mà em Uyên bỗng im re, ngoan ngoãn để mình vác tới cầu thang, không phản ứng gì nữa.

- Lên lầu ngủ giùm cái đi chị hai, em lạy chị đó! Mai em còn đi học nữa.

Mình thiếu điều muốn quỳ lạy ẻm thật, điên quá cỡ thợ mộc.

Em Uyên không nói gì, nhìn mình một lúc rồi bước lên lầu. Mình thở phào trút được gánh nặng nghìn cân, lại loay hoay chạy ra sân đẩy xe ẻm vào. Chiếc Vespa nặng kinh khủng, khuya chẳng dám nổ máy xe chạy sợ đánh thức ba mẹ, mình đẩy muốn xệt khói mới lên được cái thêm vào nhà. Đóng cửa nẻo xong xuôi, mình lên phòng nằm thở hồng hộc. Đêm nào cũng thế này chắc chết sớm mất thôi.

...

Cả ngày hôm nay mình và em Uyên chẳng nhìn mặt nhau. Mình bực ẻm chuyện đêm qua, ẻm chắc cũng vậy. Gần thi rồi nên trưa về mình tranh thủ học bài, cũng không có thời gian nói chuyện với chị Diễm. Chuyện đêm qua chẳng rõ chị có biết không?

Ăn tối xong, mình định lên phòng xem bài vở thì chợt có khách quý ghé nhà. Anh Tùng inox sau bao ngày ẩn cư dưỡng thương, hôm nay đã hoàn toàn hồi phục công lực, da dẻ hồng hào, dường như công phu có phần tinh tiến hơn xưa.

Tên hám gái này thấy em Uyên thế nào cũng say như điều đồ, mình cười thầm trong bụng. Vậy thôi, tội gì lên lầu chi sớm, ở lại xem kịch hay vui hơn.

Ba mẹ trò chuyện với Tùng inox vài câu rồi đi về phòng xem tivi, nhường địa bàn lại cho bọn trẻ giải quyết "ân oán

".

Thấy chị Diễm chịu ngồi lại tiếp khách, Tùng inox mừng ra mặt, đã thế lại có thêm em Uyên sexy ngồi ăn ổi kề bên, anh ấy càng hơn hởi, mắt chớp lật. Chỉ có sự hiện diện của mình làm Tùng inox không thoải mái, mình biết thế. Cơ mà nhà mình, nó có thể làm gì? Phải chấp nhận thôi.

- Lâu ngày không gặp, Diễm xinh hơn trước thì phải!!

Tùng inox mở bài bằng câu nịnh đầm xưa như trái đất. - Anh nói quá...

Chị Diễm cười gượng.

Không có mình kéo lại, chắc chị đã lên lầu từ nãy rồi. Mình biết nếu mình và chị lên trên, chắc chắn em Uyên cũng sẽ lên theo, để gì em chịu ngồi lại tiếp Tùng inox. Mình rất tò mò muốn biết em Uyên sẽ sử dụng sát chiêu gì với Tùng inox, biết đâu có thể đuổi nhân tài VN Gót Té Lìn này đi giúp mình và chị. Thế nên, ngồi lại bày trò cho

"siêu mặt dày

" vs

"siêu ngựa chứng

" có lẽ là quyết định cực kỳ chính xác và thú vị.

- Em này là...

Tùng inox tia sang em Uyên, vờ hỏi lấp lửng chờ em tự giới thiệu.

Em Uyên tỉnh bơ cầm miếng ổi chấm muối ăn nhóp nhép, chả thèm đoái hoài gì đến anh đẹp trai lịch lãm đang bày tỏ sự quan tâm tới em. Phản ứng của em quả không phụ lòng trông đợi của mình, phim hay còn ở phía trước.

Em Uyên không trả lời thì thôi, việc gì đến mình mà phải xen vào. Mình cũng tăng lờ, xem tivi chăm chú.

- Đó là Uyên, em một người bạn của chị T.

Chỉ có chị Diễm, với lòng thương người vô bờ bến, thấy Tùng inox ngồi hơi sượng, tội nghiệp quá chị đành đáp lời.

- À... ra vậy! Nhà Diễm chị em gái ai cũng xinh xắn hì hì..

Tùng inox gật gù nịnh đầm thêm một phát nữa.

Nó cố tình khen chị em gái xinh, bỏ mình ra không thèm khen. Ý chê mình quá rõ ràng, thằng này được lắm, đợi đấy!!

Khen xong, thấy chả ai phản ứng gì. Tùng inox ngồi đờ ra khá lâu, có lẽ đang loay hoay tìm cách xây dựng thân bài. Chị Diễm cũng im lặng xem tivi, chị ngán anh mặt dày này quá rồi, nên cũng không có ý định trò chuyện gì.

Gặp mình chắc đã bỏ về từ lâu rồi, nhục quá chịu sao thấu. Không khí phải nói cực kỳ ngột ngạt, mình còn thấy khó chịu huống chi Tùng inox là nạn nhân, vậy mà nó vẫn trụ lại được, mặt thản nhiên như không, nể thật.

- Uyên hiện đã đi làm ở đâu chưa?

Được một lúc, Tùng inox cười tươi hỏi em Uyên.

- Rồi.

Chắc thấy cũng kỳ, em Uyên hơi mỉm cười gật đầu chiếu lệ.

- Uyên làm công ty nào vậy?

Được lời như cởi tấm lòng, Tùng inox hồ hởi hỏi tiếp.

- Làm công ty chị Ngà, chị của T.

Em Uyên lịch sự đáp.

-Ồ, tiếc ghê! Tưởng Uyên chưa có việc làm, anh giới thiệu chỗ thằng bạn.

Tùng inox xuýt xoa, ra chiều tiếc rẻ ghê gớm lắm. Nhìn mặt kịch vãi ra, mình cố nín cười theo dõi.

- Bạn anh làm gì?

Em Uyên hỏi.

-À, cũng bình thường thôi. Nó là thành viên cấp cao của công ty đa quốc gia, chuyên kinh doanh mỹ phẩm cao cấp, nước hoa và các mặt hàng dưỡng da.

Tùng inox giới thiệu một tràng, miệng nói bình thường nhưng nhìn mặt nó hiện rõ hai chữ

”tự hào

”, cứ như đang nói về nó chứ không phải thằng bạn nào.

- Nghe anh nói hình như công ty lớn lắm?

Em Uyên cười cười.

-Ừm, rất lớn! Công ty hiện đang kinh doanh tại 60 quốc gia mà em, thị trường rộng lớn lắm! Ngoài ra còn có mạng lưới hơn 3 triệu tư vấn viên độc lập..

- Nghe thích quá! Công ty tên gì vậy anh?

-À, công ty mỹ phẩm Oriflame. Em nghe đến chưa? Lúc đầu nghe Tùng inox giới thiệu hoành tráng quá, lại thêm thành viên cấp cao, mình đã ngỡ ngờ rồi. Giờ nghe cái tên công ty thì hiểu ngay, hóa ra là công ty bán hàng đa cấp chuyên lừa đảo đây mà.

Mình buồn cười quá, cố nén lắm mới không bật cười to. Liếc sang em Uyên thấy ẻm vẫn tỉnh bơ, chẳng biết ẻm có nghe danh mấy công ty loại này chưa nhỉ? Tùng trải như ẻm, mình không tin là chưa nghe.

- Anh định giới thiệu em vào làm ở công ty đó à? Lương cao không?

Em Uyên có vẻ khá hứng thú.

Mình cũng thấy ngạc nhiên, lẽ nào ẻm không biết thật? Nhưng cứ cảm giác em Uyên lạ lạ sao ấy, bình thường làm gì nói chuyện với trai lễ độ thế này?!

- Lương cũng không cao lắm! Bạn anh một tháng kiếm được tầm vài trăm triệu, em mới vào làm, nếu chịu khó chắc cũng được vài chục đó. Nghe đâu còn có nhiều cơ hội đi nước ngoài nữa.

Tùng inox tự tin quảng cáo.

- Lương cao thế à? Vậy sao anh không làm?

Em Uyên bất thần hỏi.

-À... anh làm ngân hàng rồi, chuẩn bị lấy bằng thạc sỹ sẽ được lên chức nên không muốn đi. Với lại tính chất công việc đó đòi hỏi năng động và giao tiếp, anh thì không tự hào về khoản này cho lắm...hì..

Tùng inox hơi lúng túng, nhưng vẫn trả lời khá trơn tru. Công phu mồm mép cũng gớm thật.

- Nhìn anh vậy mà cũng giỏi ghê há!!

Em Uyên cười tươi, mà sao mình thấy mặt ẻm hiện nét đều đều.

- Em quá khen! Vậy em có ý định làm không? Anh sẵn sàng giới thiệu cho.

- Chắc là không. Chị của T giúp đỡ em khá nhiều, đâu thể nói đi là đi. Với lại làm ở công ty bạn anh nhiều tiền quá, em sợ xài không hết..

- Có tiền càng nhiều càng tốt cho cuộc sống của mình. Sao lại sợ xài tiền không hết em?

- Tại giờ tiền em cũng nhiều lắm rồi, thêm nữa không có chỗ cất, khó chịu lắm! Vô công ty bạn anh chắc tiền dè em chết luôn!!

Em Uyên nói mà mặt mày tỉnh bơ, chẳng cười ra vẻ như ẻm đang đùa chút nào.

Tùng inox bất ngờ bị ẻm troll ột cú, mặt thộn xuống, ngồi thẩn người cười cười. Nhưng chắc trong bụng hận lắm, chỉ là không dám thể hiện ra mặt thôi.

Hơ hơ... Minh xoay sang chị Diễm, đúng lúc chị cũng đang mím mím nhìn mình, hai người cố nín cười. Càng nén cái bụng càng tức tức khó chịu kinh dị, mình thêm chạy vào toilet đóng chặt cửa lại gào rú một trận cho thỏa.

- Uyên vui tính ghê!!

Được một hồi, Tùng inox trấn định lại tinh thần, cười gương.

- Ai cũng nói vậy hết đó.

Em Uyên tủm tủm.

Bình thường cái mặt ẻm đáng ghét, mà sao lúc này nhìn đáng yêu thế nhỉ?! Chắc chờ chút nữa Tùng inox về rồi, mình và chị phải luận công ban thưởng cho ẻm. Trước đến giờ bực thì bực, nhưng mình và chị chưa bao giờ troll Tùng inox được phát nào. Em Uyên vừa gặp mà đã phang túi bụi thế này, thật không biết nói gì hơn sự bái phục.

- Uyên có dùng mỹ phẩm không? Hàng công ty bạn anh bán là mỹ phẩm cao cấp đó, xài rất tốt! Nếu Uyên thích, anh sẽ bảo nó tặng cho Uyên và Diễm mỗi người một bộ dùng thử.

Tùng inox cố cười lấy lòng.

Mình hiểu lý do tại sao hôm nay nó tấn công em Uyên ráo riết thế này. Không hẳn vì chị Diễm nhan sắc không bằng em Uyên, mà vì nó hiểu đã hết cơ hội với chị rồi, định mò tới mặt dày cố vớt vát chịu đầm ăn xôi thôi. Nhưng không ngờ hôm nay tình cờ lại gặp em Uyên, nên nó chuyển hướng mục tiêu. Vậy càng tốt! Mình và chị không có gì phải phàn nàn trước quyết định này của anh ấy. - Dạ thôi, em không dùng mỹ phẩm.

Chị Diễm lắc đầu từ chối.

- Uyên thì sao? Đừng từ chối nha!

Tùng inox xoay sang em Uyên.

- Hàng Oriflame hả anh?

- Ừm, hàng cao cấp đó em!

- Nói bạn anh để dành kinh doanh đi. Em không dùng mấy hàng rẻ tiền đó, hư da mặt hết..

Em Uyên chẳng chút thương xót, thản nhiên mà phang.

- Ủa... vậy hả? Chứ Uyên hay dùng nhãn hiệu nào?

Tùng inox què lăm rồi, nhưng cố gương cười.

- Estée Lauder.

- À...

- Anh biết không?

- Biết chứ, hình như cũng đắt lắm. Nghe đâu khoảng 1m thì phải?

Tùng inox ra vẻ hiểu biết, gật gù nói.

- Rẻ vậy xài hư da hết. Lần trước em mua khoảng gần 7m thì phải..

Em Uyên cười đều.

- À...ừm... chắc anh nhầm. Đi làm nhiều quá, riết rồi lẫn lộn mấy con số hết luôn.

Tùng inox trở ngay.

- Thôi, anh ở chơi. Em lên phòng làm việc.

Troll đã đời, em Uyên đi lên lầu. Chắc để cười cho đã sự chịu đựng từ nãy đến giờ.

Mình và chị nhìn nhau. Em Uyên tự dưng bỏ lên lầu, hết kịch hay để xem, giờ ngồi lại làm gì nữa?! Mình nháy nháy mắt với chị.

- Xin lỗi... em hơi nhức đầu...

Chị Diễm ngần ngừ một lát mới nói được. Chị không quen làm người khác tổn thương.

Người bình thường nghe câu này đã hiểu ý trực khách, đứng lên đi về cho lẹ rồi. Tùng inox lại khác, ngồi lì ra đó, cười cười chẳng nói gì.

- Hẹn anh khi khác hén...!!

Cực chẳng đã, chị đành nói nốt ý ra.

- Ừm, Diễm mệt thì nghỉ sớm đi! Vài hôm anh sẽ ghé thăm.

Tùng inox vờ hiểu ra, đứng dậy gật đầu cười tươi rói, còn hẹn hôm khác sẽ đến làm phiền.

Chờ nó đi khỏi, mình chạy đóng cửa rồi ôm bụng cười bò, chị cũng che miệng cười khúc khích. Mình cười đến đỏ mặt tía tai, chẳng thể kìm nén lại được, cứ nghĩ đến cái mặt tỉnh bơ cùng những cú troll của em Uyên, rồi khuôn mặt nhục nhã nhưng cố chịu đựng của Tùng inox là mình lại muốn sùi bọt mép.

Hi vọng sau trận đại bại ngày hôm nay, Tùng inox sẽ cho bọn mình một thời gian yên ổn.

Cười một trận đã đời, mình với chị leo lên phòng.

Em Uyên đang nằm dài trên giường ôm cái macbook air màu trắng mỏng dính, hình như ẻm vô số sách gì đó. Mình đứng ngay cửa phòng hóng chuyện, không dám vào, dù sao cũng phòng con gái.

- Nhìn cái gì?

Thấy mình đứng đó, ẻm trợn mắt hỏi.

33. Chương 33

- Nhìn cái macbook.

Mình đáp.

- Bé Uyên chơi ác ông Tùng quá vậy?

Chị Diễm nằm cạnh em Uyên, cười nói.

- Bạn chị hả?

Em Uyên hỏi.

- Không phải. Con của bạn dì, mà lại đây làm phiền hoài à, chị không thích chút nào...

- Làm em cứ tưởng bạn thân hay gì đó. Biết vậy hồi nãy thẳng tay, không nương.

Em Uyên chép miệng tiếc rẻ.

Phang Tùng inox muốn vỡ mặt ra mà còn bảo nường tay, em Uyên coi bộ nguy hiểm hơn mình nghĩ nhiều. Sau này rút kinh nghiệm tránh càng xa ẻm càng tốt.

- Thôi, làm quá cũng tội ta lắm!!

Chị Diễm nói về tội nghiệp.

- Gì mà tội?! Mặt dày, hiểu biết chẳng đến đâu, mà cứ thích khoe khoang ra vẻ. Em ghét nhất hạng người đó!!!

Em Uyên lắc đầu ngao ngán, hai tay vẫn thao tác nhanh nhẹn trên máy.

Đúng là già đời có khác, vừa tiếp xúc Tùng inox có tí mà ẻm đã hiểu rõ con người nó đến thế. Mình có chút lo lắng, ở chung nhà với quả bom nổ chậm sành sỏi này, dường như thiết thời luôn nghiêng về phía mình.

- Còn T nữa, về phòng đi. Chỗ riêng tư của con gái, đứng đó làm gì?

Ẽm ngược lên sừng sộ mình.

- Thèm lắm chắc!!

Mình bĩu môi, bỏ về phòng. Còn một đồng tài liệu ôn thi chưa giải quyết xong, phải cố thôi.

- T ở chơi chút rồi về...

Chị Diễm gọi lại.

- Thôi, em phải học bài, vài bữa thi rồi. Chị ngủ sớm đi!

Mình lắc đầu rồi về phòng.

- T ngủ ngon hén!!!

Tiếng chị dịu dàng vang lên phía sau.

Có em Uyên ở đó, không tiện chúc chị ngủ ngon. Tí mình nt sau vậy. Lúc chiều chị hai điện thoại, rủ mình và chị Diễm tới ghé công ty chị chơi, ở đó tổ chức tiệc mừng Trung Thu, nghe có vẻ rất xôm tụ. Mình vui vẻ đồng ý ngay, lâu rồi không có dịp đi chơi cùng chị Diễm, mình tính trong đầu sẽ đến đó chơi một lúc rồi tìm cơ hội đánh lể với chị.

Đương nhiên em Uyên cũng đi, công ty ẻm đang làm mà, sao vắng mặt được. Từ chiều đã nghe hai người tíu tít bàn tán xem tối nay mặc gì, đầu tóc ra sao... nghe đến phát mệt. Đúng là con gái, lúc nào cũng muốn mình nổi bật nhất, cho dù là chị Diễm cũng không ngoại lệ. Nhưng được vậy cũng tốt, chị càng được nhiều người chú ý, mình càng hãnh diện.

Mình cũng tranh thủ lên phòng tút lại vẻ đẹp trai, từ hồi yêu chị đến giờ, đánh nhau với thằng Quang suốt, bỏ bê nhan sắc tàn phai quá rồi. Gu thời trang của mình bình thường thôi, áo thun trắng đơn giản hơi body một chút (bó quá giống gay lắm), quần jean đen, mang giày thể thao màu trắng pha chút sắc đen, đầu vuốt wax hơi dựng. Thế là xong.

Chị với em Uyên la chí chóc trong phòng, mình đứng chờ một lúc nản quá, tót xuống phòng khách ngồi xem tivi. May mà sáng suốt không đứng đó chờ, nếu không chắc rã giò, gần 7h hai người đẹp mới chịu mò xuống.

Chị Diễm mặc váy trắng ngắn gần đến gối, mình chưa thấy chiếc váy này lần nào, kiểu dáng rất lạ nhưng khá đẹp, thật hợp với nét đẹp trong sáng của chị. Tóc chị chẻ giữa xõa tự nhiên hai bờ vai như mọi khi, cài thêm vài chiếc kẹp lấp lánh, mình yêu nhất tóc chị để kiểu này. Nhìn chị thật duyên dáng, dịu dàng nhưng không kém phần đài các, như một cô công chúa nhỏ đáng yêu trong truyện cổ tích vậy.

Em Uyên khác hẳn thường ngày, không còn những chiếc quần soọc ngắn cũn cỡn và áo thun body. Thay vào đó là chiếc váy đen cũng ngắn không kém, khoe cặp chân nuột nà, bờ ngực đầy đặn và một khoảng lưng trắng nõn, cực kỳ gợi cảm. Dường như có bao nhiêu nét đẹp hình thể ẻm đều khoe ra, định hút hồn hết đám trai ở đêm tiệc hay sao ấy.

Điều mình rất thích ở chị và em Uyên là cả hai đều make up rất nhẹ, chỉ kẻ sơ mắt, chân mày, dặm tí phần má hồng lợt và thoa son, chỉ thế thôi. Mình sợ nhất các cô phấn son lòe loẹt, mặt lúc nào cũng trắng như quét vôi. Mình tôn thờ nét đẹp tự nhiên.

Mình ngồi ghẹo mặt ra ngắm hai cô gái trước mặt, một người gợi cảm sắc sảo nổi loạn, người kia duyên dáng, đài các, đáng yêu... Có nằm mơ cũng không nghĩ mình tốt số đến thế. Mặc dù một trong hai người là hàng cún, nhưng chẳng sao, ngắm cũng đủ rồi.

- Lấy ly hứng nước dãi đi!

Em Uyên nhếch mép.

- Đẹp lắm chắc!

Mình sực tỉnh, trề môi.

- Thấy chị sao T? Váy này hợp không?

Chị lờn lờn nhìn mình hỏi.

- Hợp lắm!! Bảo đảm chút nữa trai bu chị như ruồi bu mật cho coi he he..

Mình khen tới tấp. Không phải nịnh, mà hật lòng thấy thế.

Mình cố tình không đếm xỉa gì tới em Uyên, mắt công ểm nghĩ mình mê gái, rồi làm giọng chanh lên nữa.

- Đi chưa?

Em hỏi.

- Giờ đi sao đây? Uyên chở chị Diễm hả?

Mình hỏi ngược lại. - Tất nhiên, chuyện đó còn phải hỏi nữa sao? Hay T muốn chở người đẹp?

Em Uyên nhìn xoáy vào mắt mình.

- Đâu có. Sao chả được! Tại nay đường chắc đông lắm, sợ hai người mặc váy vướng víu ngồi cùng xe không tiện thôi.

Mình lại lờ cái lí do cũ rích ra, hi vọng ểm thương tình nhường chị ỉnh. Thật sự mình không dám đòi quá, sợ ểm nghi.

- Yên tâm, tay lái của Uyên chở 3 còn được. Khỏi phải lo!

Zzz... thế đấy. Lại giành đi chung với chị Diễm, chả hiểu con gái với nhau, có gì thu hút để thích ngồi chung thế nhỉ? Hay là ểm cố tình phá đám mình đây??!

Chị Diễm im lặng không nói gì, mặc ỉnh và em Uyên sắp xếp. Có lẽ chị cũng có cùng suy nghĩ lo lắng như mình nên rất an phận.

Thế là cảnh tượng lần đi siêu thị khi trước lại diễn ra, em Uyên chở chị Diễm, mình cô đơn lạnh lùng giữa đêm tiền Trung Thu náo nhiệt. Ai bảo ở chung nhà với hai người đẹp sướng nhỉ? Mình chỉ cần chị thôi, không có em Uyên thì bây giờ mình đang ấm áp hạnh phúc trong vòng tay ểm ái của chị rồi. Đến khổ!!

Lúc bọn mình đến trụ sở công ty chị hai, mọi người đã tề tựu rất đông. Trai gái có đủ, trai có phần nhỉnh hơn, nhậ nhệ nâng ly chạm cốc lớp cốc rất khí thế. Tiếng cười nói, hô hào huyên náo cả một vùng.

Đang loay hoay cất xe, tháo nón thì chị hai mặt mày tươi rói đi ra.

- Mấy đứa lại trễ quá vậy? Dặn 6h mà giờ này mới tới?

- Hỏi hai cô nương này nè, sấm tuồng lâu bà có luôn!

Mình hất hàm qua hai đồng chí kia.

- Hèn gì... chà, đứa nào cũng đẹp hết!! Tính cho chị mày lép hả?

Chị hai xuyết xoa.

- Chị lép lâu rồi mà, sợ gì nữa!

Em Uyên đáp tỉnh bơ.

- Con quý! Lâu lâu cho chị lên chút cũng không được nữa..

Chị hai phát mạnh lên vai em Uyên, rồi hai người cười ha ha.

Chị Diễm cười cười, mắt nhìn sâu vào trong đám tiệc, có lẽ đông quá chị hơi ngại.

- Còn chỗ không? Đông quá, tét thiếu nhi chứ bộ người lớn hay sao mà cả nùi vậy nè?

Mình đưa mắt nhìn quanh, chả thấy còn bàn nào trống.

- Còn một bàn chừa phía trong, mới ngồi à, đủ chỗ cho ba đứa đó. Đi vô đây!

Chị hai nói, tắt tả đi trước dẫn đường. Mình hộ tống hai cô nàng kia theo sau, dọc đường có không ít anh chàng kéo em Uyên lại mời bia, ẻm cũng lịch sự nhấp môi, tuyệt nhiên không uống nhiều. Mình lấy làm lạ vì điều này, theo mình nghĩ thì ẻm phải chịu uống bia rượu lắm chứ?!

Thấy mình và chị Diễm đi cùng ẻm, mấy anh đó cũng mời mình và chị. Thành ra mình uống thay chị luôn, vừa nhập tiệc chưa kịp ngồi vào bàn ăn uống gì đã nốc 3, 4 cốc bia muốn xịt khói lỗ mũi.

- Mấy đứa ngồi ở đây nhen!!

Chị hai dẫn bọn mình vào một bàn trong góc, ấn mình ngồi xuống.

Mình kéo ghế cho chị Diễm, sau đó ngồi cạnh. Em Uyên được một anh nhìn cũng bảnh trai tầm 30 tuổi kéo ghế sẵn, ngồi bên trái chị Diễm.

- Mấy đứa dùng tự nhiên đi nhen! Toàn anh em trong công ty không à, đừng ngại! Quân chăm sóc mấy đứa em giùm chị hén!!

Chị hai nói với anh bảnh trai vừa kéo ghế cho em Uyên.

- Chị tiếp khách đi, cứ để em lo cho!

Anh Quân gật đầu cười tươi.

- Chút có nhạc sống nữa, nhớ lên hát giúp vui vài bài nhen T!!

Trước khi đi, chị nói nhỏ vào tai mình.

Mình khẽ liếc mắt nhìn sơ những người chung bàn.

Hiện có 6 người, 4 nam 2 nữ, chưa tính bọn mình 3 người nữa là 9. Bốn người nam trừ anh Quân khá bảnh trai ra, còn lại 3 người kia mập ốm có đủ, ngoại hình trung bình. Hai người nữ tầm 24, 25 tuổi lớn hơn mình là cái chắc, một người nhìn tầm tầm, người kia khá duyên. Theo mắt thẩm mỹ của mình là thế.

Nhìn kín đáo và đánh giá người khác qua ngoại hình là thói quen khó bỏ của mình, dù biết rằng ngoại hình không nói lên được chính xác tính cách, nhưng dù sao cũng đem lại một số thông tin giúp ích hơn ỉnh trong việc giao tiếp với người đối diện. Thế còn hơn mù tịt không biết gì về họ, rồi ăn nói lung tung để nảy sinh nhiều chuyện không hay.

- Dùng tự nhiên đi mấy em!!

Anh Quân mời.

- Anh cứ để tụi em, không ngại gì đâu!

Mình cười đáp lại. Rồi lấy chén gấp tôm, gỏi cho chị đầy ắp. Ép chị ăn ập thêm vài kg nữa mới được.

- Được rồi T, nhiều quá chị ăn không hết đâu! Lấy cho bé Uyên với..

Chị nói nhỏ. Chắc thấy mình bỏ bê em Uyên, sợ ẻm trách.

Mình nhìn sang, thấy anh Quân vừa cầm chén lấy cho em Uyên rồi nên thôi. Coi bộ anh này để ý ẻm lâu rồi, làm chung công ty mà.

Hỏi thăm một vòng những vị khách ngồi cùng bàn, đúng như mình nghĩ, đều là nhân viên công ty chị mình. Hai bạn nữ kia, cô có duyên tên Thảo, cô còn lại tên Hiền. Ngoài ra 3 anh kia, anh mập tên Tuấn còn gọi là Tuấn béo, hai anh còn lại thì mình không nhớ lắm. Lịch sự xã giao thế thôi, chứ biết bao giờ có cơ hội gặp lại, nhớ nhiều một đầu thêm.

Buổi tiệc diễn ra khá buồn tẻ, do không quen biết gì nhau, lúc đầu cũng giao lưu cụng ly hỏi han vài câu, sau đó mạnh ai nấy trò chuyện với người quen. Em Uyên đã có anh Quân chăm sóc tận tình, ba anh kia thì tán hai cô nọ, mình nhỏ to trò chuyện với chị Diễm.

Thật ra lúc đầu mấy anh kia rất hào hứng với chị, hỏi thăm tới tấp. Mình cũng không xen vào, để chị tự do thoải mái giao lưu kết bạn. Nhưng có lẽ thấy chị nhút nhát và có phần khép kín quá, ba anh kia cũng hết ý để làm thơ, buông thả cho chị.

- Ngon không? Chị ăn nhiều vô!!

Mình ngồi lệt tôm cho chị, thỉnh thoảng nhắc chị chịu khó ăn. Bình thường ở nhà chị đã rất kén ăn, đi đám tiệc mà không có mình, chắc chị ngồi cầm đũa ngó thức ăn quá. Cũng ngon! T ăn đi, đừng lấy nhiều quá, chừa người ta nữa!!

Chị hơi ngại, nói khẽ.

- Em lấy đủ phần em và chị thôi, ai kì cục lấy hết phần người khác mà lo!

- Ủm.. T ăn đi! Chị tự ăn được mà!

- Có ai dứt đầu mà ăn..

- Trời... đông người vậy mà bắt chị dứt hử? Chết quá à!

- Ồ... thích vậy đó! Dứt đi!

- Thôi mà... ta thấy kì lắm!! Để về nhà rồi chị dứt bù cho hén..

- He he... giỡn thôi! Làm như em khùng vậy, để ta biết chuyện mình hử?

Nhìn gương mặt lo lắng của chị, mình buồn cười mà không dám cười to. Có thời gian chắc mình phải truyền thụ cho chị một khóa về cuộc sống, chứ ai nói gì ra chị cũng tưởng thiệt hết thì chết.

- T giỡn kì cục...

Chị liếc mình.

- Chị đó. Nói gì cũng tin hết vậy hử? Rủ ra đường bị ta gạt thì sao?

Mình liếc lại.

- Không dám. T nói chị mới tin thôi đó, người khác không tin đâu!

Chị chu môi.

- Thật không đó?

- Thật..

- Ồ, vậy thì tốt chứ sao!! Đừng để bị ai gạt nhen!

- Xí.. làm như dễ gạt chị lắm vậy!

- Lần trước thằng Quang đó, khóc lóc đưa cái sổ khám bệnh giả, ai tin sái cổ vậy hử?

- Thì... chị đâu ngờ nó ghê gớm vậy đâu... hix...

- Ủm, thì đó! Rút kinh nghiệm đi nhen!!

- Biết rồi. Không có lần thứ hai đâu hi hi..

Mình và chị vừa ăn, vừa kể tai nói cười tíu tít, hai người nói rất nhỏ vì sợ mọi người nghe thấy.

Chợt có ai đá chân mình dưới gầm bàn, tưởng là chị, mình cũng đá lại, lòng thầm nghĩ hôm nay chị lại biết chơi trò mờ ám này nữa, chị lớn thật rồi!

Đá qua đá lại một lúc, mình bỗng thấy là lạ, vì nhiều lúc chị đang ăn mà chân vẫn đá mình liên hồi?!?

Mình hơi nghiêng người ra xa, nhìn xéo xuống gầm bàn. Ra là em Uyên đang đá mình, vụ án gì thế này? Anh Quân ngồi bên trái em, có đá thì đá ảnh, mắc gì đá mình hoài là sao??

Mình ngược lên nhìn em Uyên, em đang tươi cười trò chuyện với anh Quân nhưng chẳng biết vô tình hay hữu ý lại quay sang nhìn mình. Mặt em thản nhiên như không, nhưng chân thì vẫn đá bôm bốp vào ống quyển mình, đau thấy ông bà ông vải. Bực quá, mình cầm đôi đũa thò xuống, gõ một cái khá mạnh lên chân em. Em Uyên hơi giật mình, rút chân lại, thôi không chơi cái trò quái dị đó nữa. Xui cho em, giật chân làm sao mà lại va trúng mặt dưới cái bàn, làm mọi người ai nấy hoảng hồn, tưởng bàn đổ lật đặt giữ lại, may mà không sao.

- Sao vậy Uyên?

Anh Quân quan tâm hỏi.

- Không có gì. Em bị muỗi chích thôi!

Mặt em Uyên hơi đỏ lên, chẳng biết phải vì men bia không.

- Đẹp quá mà, đến muỗi cũng không tha!!

Mình cười hề hề nói.

- Uyên mà bắt được con muỗi đó, sẽ xé nát nó ra, ngắt đầu nhai luôn!

Em Uyên cười cười, ánh mắt nhìn mình có phần tức tối.

Mình biết em ám chỉ mình, chắc điều này riêng mình hiểu thôi. Mọi người ai cũng nghĩ em nói đùa, cười thích thú, còn khen em Uyên vui tính.

Ăn uống xong, chè và bánh trái được dọn lên, bắt đầu nhậu tiếp tăng 2. Dân nhạc sống chị hai mời đến cũng chơi âm ỉ, khá nhiều ca sĩ cây nhà lá vườn lên múa may quay cuồng, nhảy nhót còn hơn cả quán bar. Anh Tuấn béo ngồi chung bàn với mình rất vui tính và hài hước, nãy giờ uống bia tê rồi nên cũng leo lên múa bụng âm âm, nhìn tếu vải lúa.

34. Chương 34

Mình uống cầm chừng, mai còn đi học nữa nên vẫn còn rất tỉnh táo. Chị Diễm chỉ thỉnh thoảng nhấp môi tí rồi thôi, vậy mà mặt cũng đỏ hây hây, nhìn yếu dễ sợ. Con gái khi có chút men vào thật quyến rũ, ngồi cạnh chị mà người mình nóng hừng hực, muốn hôn chị quá..

Riêng em Uyên mặt mày vẫn bình thường, từ lúc vào đến giờ em uống chắc chỉ ít hơn mình vài ly, vậy mà như không có chuyện gì, đồ khá thật.

Ngồi thêm gần nửa tiếng, mình và chị định về trước thì chị hai đi lại.

- Về sớm vậy? Ở chơi chút nữa đi, mới 9h..

- Thôi, ăn uống xong rồi thì về, ở lại đây làm gì?

Mình nhăn mặt nói nhỏ.

- Ở chơi... mà mày lên hát một hai bài gì đi rồi hãy về.

Chị hai nhắc lại đề nghị khi nãy.

- Toàn mấy ông xin lên nhảy nhót, hát gì không biết.

Mình nhìn lên sân khấu, có một ông đang hát bài

”5 anh em trên một chiếc xe tăng

”, cạnh bên là một tiểu đoàn múa minh họa quay cuồng, nhảy loạn lên. Thấy là ngán lòi mắt ra rồi.

- Cứ lên đi, thấy mày lạ, mầy ổng tự xuống hà!

Chị hai khuyến khích.

Thật ra, hát với nhau kiểu này mình hát suốt rồi. Cứ lên sân khấu là hát thôi, chẳng thấy ngại gì cả, giọng ca cũng không đến nỗi quá tệ để tra tấn người khác. Bình thường đi đám cưới, cf nhạc sống cũng hay lên hát để giật le với mấy em gái he he, nhưng giờ có chị rồi, chẳng còn máu thể hiện nữa. Với lại, nhìn mấy ông say xỉn trên đó mình oải quá..

- T lên hát tặng... mọi người đi!!

Đang ngần ngừ, chị Diễm bỗng kéo áo mình nói. Mình biết chị định kêu hát tặng chị, nhưng đông người nên vờ nói vậy.

- Hát bài gì đây?

Gì chứ chị yêu đã lên tiếng, vực sâu núi cao cũng đi chứ đừng nói hát một vài bài.

- Bài gì cũng được, lựa bài nào êm êm hay hay như mấy bài kia đó!

Chị hấp háy mắt.

Biết hát bài gì nhỉ? Karaoke thì dễ, còn hát nhạc sống kiểu này, đâu được mấy bài thuộc lời.

- Hát bài

”Quên

” đi!

Em Uyên chợt nói.

- Hả?

Mình buột miệng hỏi lại.

- Bài

”Quên

” của Noo đó, thuộc không?

Em Uyên chống cằm nhìn mình.

- Thuộc.

Mình gật đầu như cái máy. Gì chứ mấy bài hát của Noo mình khá thích nghe, nên thuộc không ít. Bài này cũng hay hát khi đi karaoke.

- Ủ, vậy hát bài đó đi. Hát hay có thưởng!!

Em Uyên cười nói. Nụ cười rất bình thường mà sao mình tự dưng nổi gai ốc.

- Vậy...

Mình nhìn qua chị Diễm, dù sao cũng định hát tặng chị chứ đâu phải em Uyên.

- Ủm, bài đó hay, T hát đi!!

Chị Diễm cười gật đầu.

Đúng là bài này em Uyên yêu cầu, nhưng nội dung và giai điệu cũng êm ái dễ nghe, hợp gu của chị.

Chị hai xăng xái chạy lại sân khấu đăng ký giùm mình.

Chắc chủ xị nên được ưu tiên, mấy ông kia vừa hát xong thì đến ngay lượt của mình. Ưỡn ngực đi lên trong sự cổ vũ nồng nhiệt của mấy người cùng bàn..

Mấy bác nhạc công chả biết chơi bài này, đòi quát theo điệu dance ình hát, giọng mình lại nhỏ, hơn nữa nhạc êm mà chơi kiểu dance thì hát làm sao được? Nên thôi, quyết định mở nhạc karaoke bài này có sẵn trong cây đàn Organ ình hát.

Nhạc lên thì chơi thôi, khán giả là củ khoai, mình rống khí thế, cũng múa may quay cuồng như ai.

Khi hát thỉnh thoảng mình nhìn về phía chị, mặt chị tươi rói, vỗ tay liên tục khích lệ gà nhà. Mình càng hưng phấn gào thét hơn, có bao nhiêu nội lực bung hết luôn, hồng thanh quần cũng mặc, máu rồi..

Hát xong nửa bài, em Uyên bỗng cầm hai ly bia chạy lên sân khấu, ép mình uống với ẻm. Đang máu, mình với ẻm chơi 100% luôn, hơi bia xộc tứ tung trong người. Mà chẳng sao, có bia vào hát càng khỏe.

- Thường đây hả?

Mình cạn ly rồi hỏi.

- Không phải. Hát được đó, làm tiếp đi!

Em Uyên cười cười, rồi cầm ly bia chạy về chỗ ngồi. Chị Diễm do tính tình nhút nhát, ngại chỗ đông người nên không dám lên.

Mình đứng hát nốt nửa bài còn lại, rồi về bàn. Có mấy chú kêu hát tiếp mà thôi, tự biết khả năng của mình, làm quá ăn dếp vào mặt thì khổ.

- Hay hem?

Vừa ngồi xuống, mình ghé tai chị hỏi nhỏ.

- Hay.. Sao T không hát nữa?

Chị cười.

- Thôi, để người khác hát nữa chứ. Một bài tặng chị đủ rồi, muốn nghe về nhà em hát cho chị nghe một luôn hè hè..

- Nhớ nhen, mai hát đó!!

- Ồ... mà có thưởng không?

- T muốn thưởng gì?

- Hát một bài, hôn một cái..

- Hứ... không chịu...

- Ax... chứ sao?

- Hát một bài, hôn 10 cái đi hi hi...

- Ax...

Chị Diễm nay biết giở trò hự với mình nữa, nghe mà máu nóng dâng trào, thèm kéo chị về ngay, không ở lại đây thêm phút nào nữa hết.

Đang cười hí hí, mình vô tình ngó lên thấy em Uyên nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ. Không lẽ ẻm nghi ngờ gì rồi? Mình hơi lo nên làm như không có gì, cầm chén chè lên ăn. Hạn chế nói chuyện với chị, mắt công ẻm phát hiện thì phiền to.

- Nè..

Em Uyên cầm chai bia rót đầy ly mình.

- Không uống nữa, mai còn đi học.

Mình nhăn mặt.

- Phải con trai không vậy? Uyên mời mà từ chối à?

Em khích mình.

- Ồ, gay chứ ai nói con trai đâu.

Gì chứ khích mình thì xưa rồi, không uống là không uống, muốn nói gì nói.

Thấy không khí có phần hơi căng thẳng, anh Quân cầm ly bia lên, nói:

- Thôi, để anh uống với Uyên hén!!

- Không được. Em sẽ uống với anh sau, giờ uống với T đã..

Em Uyên cầm ly, đá lạnh canh vào ly bia của mình. Thật chả hiểu gì luôn, mắc gì cứ ép mình uống, định chơi mình hay sao ấy??

- Uống trả nợ đi, mời mà không nể mặt hả?

Em cười cười.

Nợ quái gì mà trả? Nhậu xin rồi lú lẩn à???

Thấy em mời hoài cũng kỳ, mình không nỡ làm em bẽ mặt, đành cầm ly bia lên.

- 100% đó.

Em nói.

- Ừ.

Mình uống cạn ly, thật ra nãy giờ chưa thấm tháp vào đâu. Tại không thích uống thôi.

Lúc này bàn mình cũng về gần hết, chỉ còn anh Quân ngồi lại. Được một lúc, em Uyên lại rót đầy ly mình, mời tiếp. Mình bực lắm rồi, nhất định không uống là không uống. Em ép một hồi không được, cười cười cầm điện thoại bấm bấm gì đó. Rồi mình nhận được một tin nhắn.

"Không muốn Uyên nói ra thì uống đi.

"

Tn của em Uyên rất đơn giản, nhưng làm mình toát mồ hôi hột.

Đầu mình xoay như chong chóng, chẳng biết em muốn ám chỉ chuyện gì? Chuyện của mình và chị Diễm? Có phải mình đã quá nhạy cảm, có tích nên nhúc nhích khi bị em hù dọa vu vơ?

Không gian xung quanh ồn ào quá, mình không thể nghĩ được gì ra hồn. Em Uyên thì cứ nhìn mình cười đều, sôi gan thật.

- Uống đi T!

Em đá ly vào ly mình.

Mình ngồi trừng mắt nhìn em Uyên, bực lắm! Thêm cầm ly bia tạt vào mặt cho em tỉnh người ra, đừng làm chuyện vớ vẩn nữa, nhưng cố kìm lại. Giờ mà nổi nóng thì có mà chết.

Em Uyên tính khí mưa nắng thất thường, lúc này lại đang có men bia, mặc dù nhìn em còn rất tỉnh táo, nhưng sao biết được em có say hay chưa?? Mình không dám thử, rủi em điên lên rồi nói ra chuyện mình và chị ngay tại chỗ này... thật không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy đến với bọn mình nữa. Mình bấm bụng cầm ly lên, cụng mạnh vào ly em rồi uống.

Cứ thế, hết ly này lại đến ly khác, mình chẳng nhớ nổi uống bao nhiêu ly nữa. Em Uyên tửu lượng rất mạnh, nốc bia cứ như uống nước lã, cũng may khi trước mình hay đàn đúm bạn bè, nên vẫn cố theo được.

- Tiếp đi!

Em lại rót đầy ly.

- Thôi, hai người đừng uống nữa!! Say hết rồi..

Chị Diễm thấy uống nhiều quá, bắt đầu cảm không inh uống tiếp.

- Diễm nói đúng đó Uyên, đừng uống nữa! Con gái uống nhiều không tốt đâu!

Anh Quân này giờ vẫn nhìn mình và em Uyên bằng ánh mắt khó hiểu, cũng lên tiếng khuyên can.

- Uống đi! Lâu lâu vui mà, có gì đâu chị..

Em Uyên phớt lờ anh Quân, kêu mình uống tiếp, một mặt quay sang trấn an chị Diễm.

- Thôi đủ rồi! Mai T học nữa..

Mình lắc đầu, người cũng lằng lằng rồi.

- Nhiều đó thấm tháp gì, nhìn mặt T còn tỉnh mà!!

Em Uyên cười, nhưng mắt lại nhìn mình vẻ uly hiếp.

- Ly cuối đó. Không uống nữa đâu à!

Mình trừng mắt, nổi điên rồi. Ểm mà ép nữa chả biết mình sẽ làm gì.. chịu đựng hết nổi rồi.

- Ừm, ly cuối. Mà khoan đã...

- Gì?

- Uống vậy không đã, cụng chai đi.

Nói rồi em Uyên cầm hai chai ken khui ra, đưa mình một chai.

- Uống không đã?

Mình ngớ người.

- Ừ, hết chai này thì thôi.

Ểm nhướng mắt, mặt đầy sự khiêu khích.

Được rồi, thích thì chiều. Xem đứa nào chết.

Mình cầm chai bia đá cộp vào chai ểm, rồi tu ừng ực. Uống không đá khó nuốt kinh, ráng lắm, làm mấy hơi mới hết chai. Mình thở phì phò nhìn sang, em Uyên đã uống hết trước mình rồi. Mặt ểm vẫn chưa đổi sắc, làn da chỉ hơi nhợt nhạt một chút.

- T uống cũng gớm thật!!

Ểm cười hi hi.

Mình không nói gì, rủ chị ra về. Em Uyên cũng không buông tha, đi về theo.

Chạy trên đường, mình không thềm nói chuyện với ểm tiếng nào. Muốn nói với chị lại không tiện, nên cứ thế im lặng về đến nhà.

Bia bây giờ mới ngấm, mình hơi choáng nằm ngay ghế salon xem tivi. Em Uyên cũng ngồi lại, chẳng chịu lên phòng, mặt ểm vẫn tỉnh bơ, chả thấy mệt mỗ gì.

- T uống nước chanh đi, giã bia rượu tốt lắm!!

Chị lo lắng pha ly nước chanh nóng không đường inh uống.

- Ừa, sao có một ly vậy? Phần em đâu?

Em Uyên hỏi.

- Uyên có xin đâu mà đòi! Thiệt tình không biết hai người sao luôn, tự nhiên ép nhau uống dữ vậy?

Chị cười, nhưng nhìn mặt có nét không vui. Hình như cũng hơi giận em Uyên vì ép mình.

- Đâu có sao, vui nên uống chút thôi!

Em Uyên thần nhiên.

- Vui hén T!

Em đá chân mình.

- Ủ, vui lắm!!!

Mình hầm hừ, rồi bỏ lên phòng.

- T ngủ sớm đi nhen cho khỏe, mai học nữa!

Chị nói với theo.

- Ủm, em biết rồi!

Mình lên phòng nằm một chút thì đỡ mệt, cũng nhờ ly chanh của chị. Nhưng giờ đầu lại đau, không phải vì say... mà vì tin nhắn của em Uyên khi nãy... Trung Thu đến rồi! Đầu tiên xin được gửi lời chúc vui vẻ đến... các bé, con em của những ai đang xem truyện này nhé!!!

Với mình, Trung Thu cũng chả khác ngày thường là bao. Qua rồi những ngày bé thơ tay vác lồng đèn, tay cầm miếng bánh chạy khắp làng khắp xóm. Dường như càng lớn mình càng trở nên vô cảm với những lễ hội truyền thống, có lẽ nhiều người cũng có cùng cảm giác như mình.

Mọi năm, đến Trung Thu mình lại đi chơi cùng cô gái nào đó, cũng có năm đi với Thanh sida, nói chung là có ra đường, nhưng đi chơi cho có phong trào vậy thôi.

Năm nay lại khác, đây là dịp Trung Thu đầu tiên mình được đón cùng chị, cảm thấy cực kỳ náo nức, như được nhỏ lại để nhìn lên cung trăng mơ ước một ngày được bay lên đó đá đít chú Cuội, sánh vai cùng chị Hằng.

Từ chiều chị và em Uyên đã rộn ràng chuẩn bị quần áo, dầu tóc. Đêm nay, em Uyên lại bám theo như mọi hôm, mình chịu thua. Tin nhắn hôm trước em gửi ỉnh vẫn còn nguyên trong máy, đến giờ vẫn đang ám ảnh mình rất nhiều. Tình hình khi đó căng thẳng và không có nhiều thời gian để nghĩ, mình đành chịu theo ý em. Nhưng hiện giờ mình có rất nhiều suy đoán trái chiều về việc này, cái chuyện em Uyên hù dọa nói ra, liệu có phải chuyện tình cảm của mình và chị Diễm không? Hay chỉ là một chuyện nào khác, do mình quá nhạy cảm nên đã hiểu theo hướng có lợi cho em và tự hại mình?!!

Mình cũng không dám tùy ý hỏi rõ em việc này, thế khác nào mình chẳng biết em hù dọa việc gì mà lại nghe lời rầm rập. Trong trường hợp em Uyên thật sự không biết gì chuyện mình và chị, em muốn nói về việc khác, vậy em có thể dựa vào câu hỏi của mình để suy ra một việc nào đó mà mình cực kỳ sợ em biết được, thế càng không có lợi ỉnh.

Suy đi tính lại kỹ càng, mình quyết định tạm thời lơ việc này, thời gian sẽ trả lời vậy. Hoặc khi nào đó thích hợp, mình sẽ tìm cách khai thác em, giờ thì không được.

Sau bữa cơm chiều, cả nhà mình quây quần cắt bánh Trung Thu ăn cùng bình trà nóng. Nói thật bánh này mình chả có hứng thú gì để ăn, nhất là loại nhân thập cẩm, gà xào, yến sào gì gì đấy... dầu mỡ hạt dưa này nọ ớn chết được. Mình chỉ ăn được bánh dẻo hoặc bánh nhân đậu xanh, khoai môn thôi.

- Ăn bánh nè T!

Chị Diễm đưa mình một góc bánh nhân đậu xanh.

Chị có cùng sở thích với mình, cũng chỉ ăn bánh đậu xanh. Em Uyên thì tém gọn tất cả các loại, em ăn nhiều thật, hèn gì cơ thể nở nang thế chứ..

- Hai chị sắp qua chưa mẹ?

Mình hỏi.

- Tụi nó còn ghé nhà chồng nữa, chắc qua hơi trễ.

Mẹ mình nói.

- Vậy chắc tụi con đi trước..

- Ô, Diễm với Uyên, hai đứa coi cắt nữ trang, tiền bạc ở nhà hết đi, đường đông người cướp giật nhiều lắm..

Chị Diễm khi trước không đeo nhiều trang sức, vì gia cảnh khó khăn, nhưng từ khi lên nhà mình ở, mẹ mình mua cho chị khá nhiều, dây chuyền, bông tai, nhẫn, lắc... đủ cả. Chị rất nghe lời mẹ, tháo hết ra ngay. Em Uyên lúc thường ương bướng nhưng nghe mẹ mình kêu cũng ngoan ngoãn làm theo, chẳng dám nói nửa lời.

Tầm 7h tối, bọn mình ra khỏi nhà, hòa vào dòng người đông nghịt chen chúc đón... Trung Thu.

Lúc chiều trời tự dưng chuyển mưa dữ dội, làm mình cứ tưởng phải trùm chăn nằm nhà rồi, may sao bỗng trời quang mây tạnh. Hôm nay là chủ nhật nên mình có dẫn chị Diễm đi lễ, em Uyên cũng đi cùng. Một điều đáng ngạc nhiên là em Uyên cũng đạo Thiên Chúa như mình, và là một con chiên khá ngoan đạo. Buổi lễ diễn ra bình thường như mọi ngày, trừ khá nhiều ánh mắt soi mói hai cô gái đứng cạnh mình, ngoài ra không có gì để nói nhiều.

Do đặc thù tỉnh mình sinh sống, nên cứ đến Trung Thu thì rất nhiều khách hành hương từ mọi miền đất nước đổ xô về tham dự. Đường phố ken chặt người xe, tiếng còi, tiếng kêu nhau í ới, tiếng rao bán... quang cảnh cực kì hỗn loạn, huyền ảo. Chị và em Uyên đều không mang gì theo cả, không túi xách, không trang sức, không điện thoại... do cả hai đều mặc váy. Thế nên mình phải bám rất chặt vì sợ lạc nhau thì mệt.

Đường phố chen chúc thế này, bất giác khiến mình nhớ lại những ngày tháng huy hoàng ở Sài Gòn khói bụi lúc nào cũng kẹt xe, lòng hơi chút bùi ngùi... Thỉnh thoảng lại có vài thằng choai choai lượn lên trên chóc, bị em Uyên phang cho vài câu vào mặt lật đật té ngay. Để chị Diễm đi cùng em Uyên dù sao mình cũng rất yên tâm, đồ ai bắt nạt được.

- Đi đâu đây?

Em Uyên quay sang hỏi.

- Vô chùa chơi.

Mình nói, mặt vẫn lăm lè vì còn bực chuyện ẽm ép uống bia hôm trước.

- Vô đó có gì mà người ta kéo đi đông dữ vậy?

Em hỏi.

- Có múa rồng nhang với chưng trái cây đẹp lắm! Năm nào chị cũng lên chơi hết à!

Chị Diễm cười đáp thay mình.

- Múa rồng nhang là sao?

- Là... dạng giống như múa lân vậy, mà là con rồng, có cầm nhang múa nữa...

Mình đáp đại. Thật ra ở đây từ nhỏ đến lớn, có mấy khi dịp Trung Thu mà mình vào chùa đâu, toàn đi tán gái rồi uống café loang quanh thôi. Chỉ nhớ hồi nhỏ xíu có lần ba dẫn mình vô xem múa rồng nhang, trong ký ức của mình là con vật hình rồng được một đám người cầm múa cùng những cây nhang đỏ chót. Ngoài ra chẳng nhớ được gì nữa, cũng không biết múa rồng nhang có thật là như thế không.

- Chán chết vậy! Thôi đi chỗ khác đi..

Em Uyên nhúm mày.

- Đi đâu? Trung Thu chỉ có chỗ này thôi.

Mình hỏi.

- Đi bar chơi đi, lâu rồi không được nghe nhạc sàn!

Chỉ chờ có thế, em Uyên cười toe đẽ nghị.

- Thôi, chị Diễm không thích vô đó mà!

Mình lắc đầu.

- Có gì đâu. Trong đó tối thui, không ai thấy chị đâu mà ngại! Đi hén!

Em Uyên nghiêng đầu nói với chị.

Chị hơi ngần ngại không quyết, chắc cũng tội em Uyên khi cứ từ chối hoài. Mình thì lại không muốn đưa chị vào mấy chỗ hỗn tạp như vậy, sợ đầu độc tâm hồn ngây thơ của chị. Nhưng nhìn em Uyên có vẻ rất muốn đi, giờ từ chối cũng chẳng xong. Rồi ẻm nổi khùng lên đem cái điểm yếu của mình ra hù dọa nữa thì khôn.

- Vô chùa chơi chút đi, rồi về đi bar sau!

Cực chẳng đã, mình đành hứa lèo cho qua chuyện. Chút kiểm soát không đi sau vậy.

- Ủ, vậy cũng được. Đừng mong nói cho qua đó!

Như hiểu mình đang suy tính gì trong đầu, em Uyên liếc nhìn đe dọa.

Gần đến chùa, mình và ẻm kiểm chỗ giữ xe. Do em Uyên mặc váy không có túi nên đưa thẻ xe lẫn chìa khóa ỉnh giữ giùm. Nhìn hai cô nàng váy áo xúng xính, mình thấy khá lo lắng. Giờ chen vào đám đông nghìn nghịt này, dè xòm không thiếu, thấy con gái mặc váy thế này dễ gì bọn nó không dở trò? Thế nên mình để hai người đi trước, mình đi tò tò ngay phía sau, ngăn trở bọn yêu râu xanh hành sự.

- Gì mà đông dữ vậy nè? Mệt quá!!

Vừa chen lấn, em Uyên vừa than thở.

- Bar không chen chúc chắc?

Mình lừ mắt.

- Bar có nhạc khác, ở đây toàn nghe đọc kinh, chán chết được!

Ếm trờng lại mình.

- Thôi mà, đừng cãi nhau nữa! Mình vô trong kia coi chừng trái cây đi!

Chị Diễm nín tay mình.

35. Chương 35

Mình nắm tay chị len lỏi chen vào dòng người. Ở đây đông quá, nắm tay tránh để lạc nhau, thế nên chả có việc gì phải lo lắng em Uyên nghi ngờ cả. Ếm cũng nắm tay chị Diễm đó thôi.

Từng bàn trái cây chưng theo đủ hình rồng, phượng cực kỳ hoành tráng và rất đẹp. Mình với chị vừa xem vừa xuýt xoa, phải nói thật nể phục những nghệ nhân khéo tay tạo ra các tác phẩm tuyệt vời đến thế này. Mình lấy điện thoại ra, kêu chị tạo dáng bên những tác phẩm lung linh đầy sắc màu, chụp lia lịa. Chị lúc đầu ngại ngùng, nhưng nhìn quanh thấy nhiều người cũng đang tạo kiểu chụp liên tục, nên thoải mái tự tin hơn, hào hứng làm mẫu ảnh ỉnh sáng tác.

- Uyên chụp không? Kêu T chụp cho nè!

Thấy em Uyên đứng xớ rớ, chị Diễm gọi.

- Không. Điện thoại xấu hoắc mà chụp gì?

Em Uyên lắc đầu.

Nhìn mặt biết ẻm rất muốn chụp hình rồi, tâm lý con gái người nào chẳng thích chụp ảnh, trừ khi lacoste, cơ mà lacoste cũng nhiều em thích tự sướng ra phết. Nhưng sĩ diện với mình, ẻm đành lắc đầu, còn cố troll một phát. Mình lờ đi, chẳng quan tâm. Em Uyên càng tỏ ra tức tối, mình càng khoái.

- Khát quá! Hồi nãy ăn bánh quên uống nước, ở đây có chỗ nào bán nước không?

Đang loay hoay pose ảnh cho chị, ẻm chợt hỏi.

- Không. Trong đây không cho hàng rong vào đâu, lại bên kia có bình nước công cộng kia.

Mình chỉ ra xa.

- Nước đó bao nhiêu người kê miệng vào uống, ghê chết được!

Em Uyên nhăn mặt.

- Vậy ráng nhịn đi! Chút về nhà rồi uống.

Mình thần nhiên. Gì chứ cái tính tiểu thư của ẻm, mình không ưa nổi.

- Chờng nào mới ra khỏi đây?

Ểm hỏi.

- Vài tiếng nữa, còn xem múa rồng nhang này nọ mà..

- Làm gì lâu vậy? Khát sắp chết rồi!

- Vậy chịu khó lại kia uống đi!

- Có thấy đâu?

- Đi thẳng tới trước, quẹo trái là thấy.

Em Uyên liếc mình thiếu điều muốn ăn tươi nuốt sống, rồi thiếu não lê bước theo hướng mình vừa chỉ.

Thật ra, mình cũng có biết cái bình nước công cộng nằm ở chỗ nào đâu, định cử hành ẻm tí cho vui thôi. Nghĩ bụng tìm không thấy, ẻm sẽ tự động quay lại. Ai dè chụp hình cho chị đã đời rồi, mà vẫn chẳng thấy ẻm trở về, không lẽ đi lạc sao?

- Sao bé Uyên còn chưa lại nữa vậy T?

Chị lo lắng hỏi.

- Ai biết đâu nè! Chắc gặp anh nào đẹp trai, có khi hai đứa đi bar luôn rồi.

Mình nhún vai.

- Nói bậy không à, bé Uyên đâu phải loại con gái dễ dãi..

- Sao chị biết? Em thấy đúng vậy thì có..

- Bé Uyên hay tâm sự với chị lắm! Trước giờ bé Uyên mới yêu và quen có một người thôi à!!

- Nhỏ đó nói xạo thì có, vậy mà chị cũng tin!!

- Không nói với T nữa, giờ đi tìm bé Uyên..

- Hả? Biết nó ở đâu mà tìm?

Mình ngơ ngác.

- Thì lại cái bồn nước hồi nãy T chỉ đó!

Chị gợi ý.

- Có bồn nước nào đâu mà tìm..

Mình gãi đầu.

- Là sao? Hồi nãy nghe T chỉ bé Uyên rõ ràng mà??

Chị cũng ngơ ngẩn theo mình.

- Em nhớ khi nãy có đi ngang cái bồn nước uống, nhưng không rõ phải nằm ở hướng đó không.

Mình cười khổ.

- Trời! Vậy là T cố tình chỉ bày cho bé Uyên đi kiếm hả? Ác quá vậy!!!

Chị cau mặt liếc mình.

- Tại... nhỏ đó cứ đứng cảm rầm hoài, định chọc tí cho vui thôi!!

- T chơi ác quá à, chắc bé Uyên bị lạc rồi đó! Đt thì không mang theo, tiền cũng không có, thẻ xe với chìa khóa lại đưa T giữ, bé Uyên biết sao đây?

- Cùng lắm thì đi taxi về nhà lấy tiền trả, có gì mà chị lo! Lớn già đầu, đầu phải nhỏ nhít không biết gì. Nó lại dữ như chằn, đồ thẳng nào dám động vào..

- Biết là vậy, nhưng dù sao bé Uyên cũng là người ở nơi khác lên đây, đâu có rành đường sá. Rủi có chuyện gì thì sao? Mình đi kiếm đi!

Chị nắm tay mình kéo đi. Thật là... chuyện em Uyên bị lạc dù không cố ý làm, nhưng vẫn rất đúng ý mình. Không có ẻm quấy rầy, mình tha hồ tận hưởng đêm rằm hạnh phúc, riêng tư bên chị. Định nói cho chị hiểu, nhưng nhìn thấy thái độ lo lắng của chị, mình đành im lặng đi theo. Nói ra không khéo chị lại nghĩ mình là thẳng ích kỷ, chỉ biết sung sướng bản thân, không nghĩ gì đến người khác thì khổ nữa.

Vừa đi tìm mình vừa lăm bầm chửi trong đầu, đã vắng mặt mà vẫn còn ám mình, không biết kiếp trước mắc nợ gì con nhỏ này nữa. Đi loanh quanh, chen lấn gần nửa tiếng đồng hồ, mình và chị cũng tìm được vị trí cái bồn nước khi nãy, nhưng em Uyên thì vẫn chẳng thấy đâu. - Sao giờ T?

Chị rất lo lắng.

- Chắc Uyên về nhà rồi.

Mình nói đại.

- Về rồi thì phải đt báo cho T biết chứ, T có cầm đt theo mà?

- Nhiều khi nhỏ đó cố tình làm vậy, ình lo lắng đó! Nãy giờ trúng kế nó rồi..

- Không có đâu mà! Lớn rồi, phải biết chuyện gì nên, chuyện gì không nên giỡn chứ..

- Nó mà biết em cùi!!

Thật ra mình cũng thấy hơi lo, nói cứng thế thôi. Dù sao em Uyên cũng lạ nước lạ cái, trong người lại chả mang theo tiền bạc, rồi gặp người xấu hay gì đó không hay, chắc mình lãnh đủ. Phải ẻm xấu xí mình chẳng hơi đâu mà lo, đằng này ngược lại, công nhận hôm nay ẻm cực xinh và quyến rũ. Chai sạn như mình nhìn thấy còn khó chịu, huống chi những thẳng dẽ xồm quanh năm thiếu hơi gái, thấy ẻm chẳng biết còn mạnh động thế nào nữa.

- Để em gọi ẹ hỏi thử coi sao.

Mình móc đt ra.

- Gì vậy con?

Mẹ alo bên kia đầu dây.

- Uyên về chưa mẹ?

- Chưa. Mấy đứa đi chung với nhau mà? Có chuyện gì rồi hả?

- Dạ, không có. Tại Uyên đi mua nước hơi lâu nên con hỏi thử vậy thôi à!

- Ủ, cẩn thận coi chừng lạc nghe chưa?! Nó mới lên không rành đường đâu.

- Dạ, con biết mà! Thôi nhen mẹ!

- Không có hả T?

Mình vừa tắt máy, chị hỏi ngay.

- Không.

Mình ỉu xiu, thấy lo thật rồi. Sao mọi thứ cứ đổ xuống đầu mình thế này?

Giả em Uyên có mang tiền theo thì mình chả lo, không về nhà có khi ẻm đi bar hay đi ăn nhậu gì đó rồi. Nhưng đằng này ẻm lại chẳng có đồng nào trong người, muốn đi đâu cũng không thể được.

"Thế là toi đêm Trung Thu đẹp trời, con khùng này, tìm được chết với ông!

" - Mình rửa thắm.

- Sao đây T? Hay mình đi mấy chỗ khác tìm thử xem!

Chị lo lắng đề nghị.

- Người đông như kiến thế này, biết kiếm đâu đây?

Nhìn dòng người chen lấn xô đẩy, mình ngán ngẩm thật sự.

- Đi, lại chỗ cũ chờ thử coi sao! Không tìm được bồn nước, nhỏ đó phải biết quay lại chỗ cũ tìm mình chứ.

Mình nắm tay chị kéo đi.

Nhưng hi vọng ngày càng tắt dần, mình và chị quay lại chỗ cũ vẫn chẳng khá hơn, chả thấy ẻm đâu. Đứng đó chờ thêm cả tiếng đồng hồ, em Uyên vẫn biệt tăm. Mình mấy lần muốn đi chỗ khác tìm, nhưng sợ trong thời gian đó ẻm quay lại chỗ này không gặp nữa. Cũng định cho chị đứng đây chờ, còn mình đi kiếm, nhưng lại thấy lo, sợ chị đứng một mình gặp mấy thằng mê gái lại chọc phá làm bậy càng khổ hơn. Cuối cùng chỉ có một chọn lựa là hai người cùng đứng đó chờ.

Không khí cực kỳ ngột ngạt, mồ hôi tuôn ra ướt đầm lưng áo mình, đêm Trung Thu tuyệt vời mà mình mơ ước, hóa ra lại là một đêm hành xác thế này. Điên không chịu nổi!! Mà nghĩ đi nghĩ lại cũng tại mình chơi ngu, cố cắn răng mà chịu, biết trách ai đây?!

- Trong thời gian chờ đợi, chụp hình tiếp hén!

Thấy chị lo lắng tội quá, mình cố cười đề nghị.

- Thôi, lo muốn chết! Tâm trí đâu mà chụp nữa... hix...

Gương mặt đáng yêu của chị cũng thắm chút mồ hôi.

- Em xin lỗi! Tại em giống ngu quá...

Mình lấy khăn giấy lau cho chị.

- Giờ T tự trách có được gì đâu! Quan trọng là bé Uyên, không biết ra sao rồi..

Chị buồn thiu.

- Haizzz... chắc là cà đâu đó thôi. Chị đừng lo quá!!

- Có đồng nào trong người đâu mà la cà..

- Ờ... Vừa chờ ẻm, mình vừa đi dạo loanh quanh mấy chỗ trưng bày trái cây, ngắm tới ngắm lui. Trước đó khá lâu cũng có mùa rồng nhang om sòm, mọi người bu quanh nhưng mình và chị vẫn ở chỗ cũ, chả thấy hào hứng gì nữa, lòng không yên nên cũng chẳng còn tâm trí để thưởng thức, mọi thứ trở nên chán ngắt.

Mình nhìn đồng hồ, cũng gần 10h rồi, thế là xong đêm lễ hội trung thu, thật tràn đầy kỷ niệm đáng nhớ.

- Thôi mình về đi!

Mình nói với chị.

- Còn bé Uyên thì sao?

Chị ngơ ngác trước đề nghị của mình.

- Về nhà đã rồi tính sau. Có khi Uyên về nhà rồi, mà cố tình không gọi cho em.

- Nếu bé Uyên về rồi, ít ra dì cũng đt báo ình biết chứ?

- Thường 9h mẹ em ngủ rồi, lấy gì báo nè!

- Ủm... cũng có thể. Mà T gọi cho Uyên thử xem..

Mình đt cho ẻm, không ai nghe máy, chẳng lẽ chưa về nhà thật?? Càng lúc càng thấy lo, mình cùng chị ra bãi giữ xe, chị chạy xe em Uyên, mỗi người một xe về nhà.

Đường phố còn rất đông, lết được về đến nhà cũng mệt phờ râu. Chỉ tội chị, định đem đến niềm vui trong ngày tết Trung Thu cho chị, không ngờ tự mình phá hỏng tất cả. Chán chường chồng chất, chưa bao giờ mình thấy ức chế như lúc này.

Việc đầu tiên khi về đến nhà là mình và chị chạy lên lầu ngay, em Uyên vẫn không có trong phòng. Đang râu rĩ thì chị bỗng có phát hiện.

- A... giỏ xách với đt của bé Uyên không thấy trong phòng T ời..

Chị reo lên vui mừng. Vì điều này đồng nghĩa với việc em Uyên đã về nhà lấy đồ rồi đi tiếp.

- Con diên này!!

Mình nghiêng rằng, cái đầu muốn bốc hỏa vì tức.

- Gì vậy?

Thấy chị cầm đt, mình hỏi.

- Để chị gọi bé Uyên thử..

- Kệ nó! Biết nó vẫn khỏe re là được rồi..

- Thôi, chị muốn xác minh lại cho chắc chắn. Vậy mới yên tâm được!!

- Alô, Uyên hả? Trời ời, đi đâu làm chị với T lo muốn chết!!!

Chị cầm đt nói với em Uyên khá lâu, không mở loa ngoài nên mình chẳng nghe được. Nhưng qua cách chị nói chuyện, thì đúng là ẻm đã mò về nhà lấy tiền rồi đi chơi tiếp. Trong khi mình và chị lo lắng đứng ngồi không yên, diên thật!!!

- Nè, T nói chuyện với bé Uyên đi!

Chị đưa đt ình.

- Em không muốn nói với nhỏ khùng này!

Mình bực bội đẩy ra.

- Hình như Uyên say rồi, đòi nói chuyện với T đó!!

Chị lại đưa, miệng hời hợt.

- Gì đó?

Cực chẳng đã, mình đành cầm đt lên nghe.

- Hi hi... tìm Uyên mệt không?

Giọng em Uyên nhừa nhựa.

- Đi chết đi!!!

Mình găm gừ.

- Hi hi... làm gì nóng dữ vậy? Ra đây chơi..

Chắc em Uyên say thật rồi, giọng nhão nhẹt.

- Không hứng. Thôi à!!

Mình bực dọc, định tắt máy.

- Ra rước Uyên về giùm đi, mệt quá...!!

Em bồng than thở.

- Đi được thì tự về được, kêu taxi mà đi! - Mình hừ mũi.

- Uyên say rồi... đi taxi sợ nó làm bậy... T rước Uyên về giùm đi... hix...

Em Uyên càng nói càng nhão, cứ như đang nhõng nhẽo với mình vậy. Đầu óc mình quay mòng mòng, trước giờ toàn thấy em đốp chất, chanh chua... chưa bao giờ mình thấy em như con mèo ươn thẽ này.

- Đi nha... rước Uyên về giùm đi... đừng bỏ Uyên...

Em tiếp tục thở thẽ.

Mình nghe mà nổi cả da gà, em Uyên say thật rồi, để em đi taxi về chả biết có an toàn hay không? Rồi thằng taxi nổi máu dè, lợi dụng em hoặc trộm đồ thì cũng khổ...

- T đi rước bé Uyên đi! Để vậy không hay đâu!

Đang phân vân, chị chợt kêu.

- Ở đâu vậy?

Mình hỏi. - Quán nhậu ngay ngã ba nè...

- Quán tên gì?

- Domino...

- Rồi, chờ đó T tới liền!

- Cẩn thận nha T!!

Chị dặn dò.

- Ủm, chị ngủ trước đi. Em về liền à!!

Mình gật đầu, xuống nhà lên xe chạy đi.

Quán Domino khá lớn, thuộc loại quán nhậu hải sản sang nhất nhì chỗ mình, khách cũng toàn dân giàu có, xe hơi dựng đầy mặt tiền. Em Uyên mới lên đây mà biết quán này, công nhận pó tay thiệt.

Mất 10p để mình đến nơi, đẩy xe vào bãi rồi ngó quanh quất tìm em.

- Đây nè T!!

Ngó sang bên trái, thấy em Uyên đang ngồi

”độc ẩm

”, mình vội đi lại.

Lúc đi vào khá nhiều người nhìn mình, phần do em Uyên kêu to quá gây sự chú ý, phần chắc nãy giờ bọn họ cũng tầm tia em, thành ra tò mò với sự xuất hiện của mình. Trên mặt vài thằng công tử đeo rõ cái biển khinh khỉnh dành ỉnh, kiểu như không nghĩ bạn của em gái xinh đẹp sành điệu kia lại là thằng ôn con chạy AB cùi bắp. Mình cũng phớt lờ, chả thêm bận tâm.

- Uống gì dữ vậy hả?

Đi tới bàn, ngó xuống thấy vỏ chai la liệt, mình gai hết đầu, cả chục chai ken chứ chẳng chơi. Em ra đây chắc mới hơn một giờ thôi, chả biết uống kiểu gì kinh thế này.

- Thích... ngồi xuống đi...

Em Uyên chống cằm nhìn mình cười tươi.

- Tính tiền rồi về thôi, trễ lắm rồi!!

Mình vẫn đứng đó.

- Ngồi xuống đi...

Em Uyên kéo mình, bắt ngồi xuống cạnh em.

Cực chẳng đã, mình đành ngồi.

- Cho thêm một cái tẩy..

Em quay vào trong ngoắc em phục vụ.

- Không uống. Mai T thi rồi!

Mình lắc đầu nói nhanh.

- Vài ly thôi..

- Không là không. Về thôi.

- Đi mà... hôm nay Uyên buồn lắm...

Em Uyên bỗng nắm tay mình kéo nài, mặt xịu xuống.

Đến hôm nay mới thấy được bản chất thật của em, hóa ra cũng yếu đuối như bao cô gái khác thôi, bình thường lại hay tỏ ra mạnh mẽ bất cần.

- Một ly thôi đó!

Mình cũng tội.

- Ba chai...

Em giơ ngón tay lắc lắc trước mặt mình.

- Một chai thôi.

- Ba chai...

- Một, mai T thi nữa.

- Một hay ba khác gì đâu, đồ của T cả kết sợ còn chưa xi nhê...

- Không dám... T đâu được như Uyên...

- Ba chai... rồi về liền. Không nói nữa, quyết định vậy đi. Chị Diễm gọi ình, chắc lo lắng không ngủ được.

- Tới chưa T?

- Rồi. Uyên say quá cần câu, em đang chuẩn bị chở về nè!

- Ừm, cẩn thận nha!

- Ừ, chị ngủ trước đi. Hôm nay mệt lắm rồi, đừng chờ nữa, không sao đâu!!

Mình chúc chị ngủ ngon rồi tắt máy.

Em Uyên rót bia ình, tràn cả ra miệng ly, sau đó cụng ly chan chất.

Mình bấm bụng cố uống lẹ cho xong. Phải nói em nhồi bia kinh thật, uống liên tục, chả có thời gian để nghỉ. Quất xong ba chai, mình cũng thấy lâng lâng.

- Rồi đó, tính tiền về đi!

Mình đứng dậy kéo em.

- Ba chai nữa đi rồi về...

Em ghì lại.

- Đủ rồi! Nói tiếng nữa T bỏ về trước đó.

Mình trợn mắt.

- He he... về thì về... làm gì ghê vậy?

Em Uyên hai mắt hơi lơ lơ, gọi tính tiền.

Hóa đơn 2m2, mắc kinh dị. Nhìn qua bàn nhậu có vài con cua biển, tôm nướng, với mớ sò ốc còn y xì, chắc ẻm toàn uống chứ chả ăn. Đúng là quán dành cho đại gia.

- Khỏi thôi...

Em Uyên móc ví ra xấp 500k, hình như là 5 tờ.

- Còn thừa 300k đó, boa luôn à?

Mình sợ ẻm say rồi lú lẫn nên hỏi.

- Ờ, T thích thì lấy đi..

Ểm cười hi hi. Chẳng biết sao hôm nay hào phóng với mình thế, cười suốt.

- Chẳng thèm!

Mình nhún vai, kéo ẻm ra xe.

Em Uyên say thật rồi, lảo đảo vịn vai mình bước theo. Kiểu này chả biết sao ngồi xe máy đây? Mình đau đầu nghĩ.

- Hay Uyên đi taxi hén, T kè theo!

Mình hỏi.

- Không, đi xe T..

Ểm lắc đầu.

- Xỉn vậy sao ngồi vững? Xe AB bèo lắm, không xứng với Uyên đâu..

Mình tranh thủ đá đếu.

- Ờ... bèo thật... nhưng mà thích đi đó... rồi sao..??

- Không sao. Thích thì chiều!

Mình lấy nón bảo hiểm đội cho ẻm, vắt vãi lăm mới kéo được lên xe, ngồi yên ổn sau lưng mình.

Vừa đề máy, hai tay ẻm tự động vòng qua, ôm chặt eo mình. Nói thật là mình hơi xốn xang bởi sự đụng chạm này, người ẻm gần như tựa sát vào lưng mình, bao nhiêu cảm giác mềm mại ẻm ái truyền đến... Nhưng ẻm đang say, ôm mình cũng phải thôi, buông ra có mà té đập mặt xuống đường đi đời nhà ma.

Mình chạy chậm chậm, một tay giữ chặt hai tay ẻm vào eo mình, phòng có gì còn chụp lại kịp.

- Đi đâu đây T?

Ểm hỏi, giọng vẫn nhão như cháo loãng.

- Về chứ đâu.

Mình đáp gọn.

- Uyên không muốn về...

Ểm lắc đầu quày quặt.

- Ax... 11h rồi, không về còn muốn đi đâu nữa?

- Đi dạo...

- Thôi, em lạy chị, tha cho em đi!! Quắc cần câu rồi, chạy lông nhông cơ động nó hốt vào chuồng mệt lắm!
- Vào chuồng hai đứa mình ngủ chung... vui chứ sao... he he...
- Ax...

Em say quá rồi, ngồi sau cứ nói lung tung, mình cũng chẳng để tâm. Lời nói của người say, không tin được.

- Đừng về T...

Được một đoạn, em lại lè nhè.

- Không về chứ muốn đi đâu hả?

Mình cũng điên với em rồi.

- Đi hotel đi...

36. Chương 36

Em thản nhiên cứ như nói chuyện gì đó rất bình thường.

- Hả?

Mình giật thót người, một cảm xúc lạ lẫm và hưng phấn bỗng xuất hiện.

- Đi hotel...

Em nhắc lại.

- T và Uyên đi hotel?

Mình ngẩn người.

- Ừm...

- Vào đó làm gì?

- T muốn làm gì cũng được...

- Không giỡn nữa à!

Nghĩ em say quá rồi nói nhảm, mình làu bàu. Định đem mình ra làm trò cười nữa sao?

- He he... không muốn hả?

Em cười to.

- Không.

- Xạo... mê muốn chết bày đặt...

- Tùy, muốn nghĩ sao nghĩ.

- Không đi thật hả...?

- Không.

Biết em đang xin, nói gì sợ còn chẳng biết, mình không để ý nữa. Im lặng chờ em về đến nhà, mặc em muốn nói gì thì nói.

Đẩy xe vào trong, rồi mình lại ra dìu em lên lầu. Cả người em tì hết lên mình, nặng kinh khủng, hết cả hơi mới đưa được em lên tới tầng trên.

Vừa lên lầu, tự dưng ẻm xô mình ra, rồi xăm xăm đi vào phòng mình.

- Đi đâu vậy? Phòng Uyên bên này nè...

Mình vội bước theo kéo lại.

- Cho vô tham quan chút...

Em Uyên hất tay mình ra, rồi lảo đảo bước vào.

Mình ngán ngẩm đi theo sau, lòng bắt đầu thấy ngán cô nàng này rồi. Xỉn lên quậy quá cỡ, ngày nào cũng thế này chắc mình chết mất. Chị Diễm có lẽ mệt quá nên ngủ quên rồi.

- Ê, đừng nằm đó chứ..

Bỗng em Uyên ngả người lên giường mình, hai mắt nhắm lại. Mình vội đi lại kêu dậy.

Nhưng vừa bước tới, đang khom người định khiêng ẻm về phòng, hay tay em Uyên chợt ôm chặt lấy mình kéo xuống.

- Làm gì vậy???

Mình sững người.

Em Uyên không nói gì, dùng lực ghì mạnh mình ngã ra giường, công nhận ẻm khỏe thật, mình lại bất ngờ nên không kịp phòng bị.

Em Uyên nằm đè lên người mình, đôi môi đỏ mọng mở ra ngậm lấy môi mình hôn tới tấp. Lưỡi ẻm lùa vào miệng mình, quậy tung bừa trong ấy.

Bất ngờ quá, mình chả biết làm gì, nằm đơ mất mấy giây. Đến khi hiểu được chuyện gì đang xảy ra, đầu óc mình đã mất đi sự tỉnh táo, mơ màng... choáng váng... mụ mẫm theo từng nụ hôn dồn dập cuồng nhiệt của ẻm... cảm giác rất nóng... nóng hừng hực...

Mình biết chuyện tồi tệ đang diễn ra, nhưng mình không thể khống chế được cảm xúc... em Uyên hấp dẫn quá... nóng bỏng quá... lại còn chủ động hiến dâng... mình chỉ muốn nghiền nát thân xác ẻm ra thôi...

Trong mơ màng... mình say mê đáp lại... nụ hôn của em Uyên thật khác với chị Diễm... ẻm hơn chị ở sự từng trải... sự điên cuồng... và cả nghệ thuật tình ái...

Vừa tiếp nhận từng nụ hôn của ẻm... đầu óc mình vừa vô thức nhận xét... hình bóng chị Diễm dịu dàng ngày thơ bồng xẹt lên trong đầu mình...

"Không được... mày đang làm cái quái gì thế hả T? Chị đang ở bên kia, bên này mày lại ôm con khác hôn hít... mày thật khốn nạn..."

”

Câu nói này vang lên trong đầu mình thật không biết bao nhiêu lần... nhưng bản năng đàn ông đang trỗi dậy quá mạnh mẽ, muốn đè bẹp lý trí của mình... mình cứ phớt lờ đi... say sưa tận hưởng làn môi mềm mại rực lửa... cho đến khi đôi tay em Uyên lần mò vào người mình, đó giống như tia chớp chợt lóe sáng trong đầu, soi lối ỉnh thoát khỏi sự u mê ham muốn...

Mình vùng dậy, mạnh tay đẩy em Uyên sang một bên, vội vã bước xuống giường.

- Sao vậy?

Em Uyên hơi ngơ ngác nhìn mình, môi cười mỉm.

- Về phòng đi. Hóa ra ẻm chưa say như mình nghĩ, muốn đùa giỡn với mình thôi.

- Không muốn Uyên sao?

Ẻm cười đầy sự khiêu khích.

- Không. Đi lẹ!!!

Mình làm mặt ngẫu.

- Vậy ai vừa mới hôn Uyên say mê thế?

Em hơi bĩu môi.

- Bản năng thôi.

Mình thân nhiên, thật ra lòng đang rối bời.

- Vậy cứ để mặc bản năng đi, cản nó lại làm gì??

- Sống mà chỉ có bản năng thì khác nào con chó?

Mình quệt môi như muốn xóa đi dấu ấn ếm vừa lưu lại, cười khế.

- Khá hơn Uyên nghĩ đó! Lần đầu tiên thấy T ra dáng đàn ông! T ngủ đi, cảm ơn về nộ hôn!

Em Uyên cười vỗ tay đầy ngụ ý, đứng dậy, khi đi ngang khẽ đưa tay vuốt mặt mình, rồi biến về phòng.

- À, không méc chị Diễm đâu, khỏi lo!!

Ra đến ngoài, ếm chợt xoay lại cười nói thêm một câu.

Mình đóng sầm cửa lại, ngồi vò đầu. Vậy là hai năm rưỡi rồi, em Uyên thật sự biết chuyện của mình và chị. Thế còn sự việc tối nay, là em muốn gì đây? Đùa giỡn với mình sao? Hay có dụng ý gì khác?

Mình thật sự chả hiểu những chuyện quái quỷ gì đang diễn ra nữa. Mọi thứ cứ nhảy múa lung tung trước mắt, mờ mờ ảo ảo... Càng ngày tình hình càng rối ren, rồi đây sẽ còn những việc gì xảy đến? Chị sẽ như thế nào khi biết được nộ hôn của mình và em Uyên? Mình có nên nói dối để giấu chị không? Mình chẳng biết phải làm thế nào nữa... Dần dần, tất cả mọi thứ ngày càng thoát khỏi tầm kiểm soát của mình. Thật mệt mỏi!!!

Sáng nay mình vừa thi xong hai môn, làm bài cũng ổn, chắc thừa sức qua. Từ nay chuyển sang học môn mới, chỉ học buổi sáng, chiều đều được nghỉ ở nhà. Thật sung sướng, tha hồ ngủ.

Cả buổi chiều mình ở nhà ngủ một chút, rồi viết truyện. Đến gần 5h chiều thì đi rước chị Diễm. Hôm nay chị bắt đầu đi làm lại, mình và gia đình không có ý kiến gì về chuyện này. Dù sao chị cũng cần có một cái nghề để lo cho bản thân và gia đình, đâu thể vì thằng Quang mà suốt ngày phải trốn trong nhà, thế còn gì cuộc sống nữa?

Nhưng mình bắt chị phải để mình đưa đi rước về, thế mình mới yên tâm. Ba mẹ vô cùng ủng hộ quyết định của mình, chị đành chịu mặc dù lúc đầu không muốn mình phải cực.

Tiệm chị Ánh lúc này vắng, chỉ có một khách nữ đang làm tóc. Mình xuống xe đi vào.

- Rước chị hả hot boy?

Thấy mình, chị Ánh cười hỏi.

- Dạ, he he..

Mình cũng cười.

- T chờ chị chút hén, sắp xong rồi!

Chị Diễm nhìn mình đầy yêu thương.

- Ủ, chị làm đi. Em chờ được mà!

Mình gật đầu ngồi xuống.

- Diễm về đi, để chị làm được rồi. Mất công T đợi tội nghiệp!

Chị Ánh nói.

- Em đang dở tay...

Chị Diễm ngáp ngừng.

- Không sao đâu mà! Về đi, chị làm cho.

Chị Ánh bước lại cầm đồ nghề lên.

- Vậy em về trước nha!!

Chị Diễm nhoẻn cười, đi rửa tay.

- Mấy hôm nay thằng Quang có ghé không chị?

Mình hỏi.

- Không có. Dám ghé mới sợ..

Nghe mình nhắc tới thằng Quang, chị Ánh hậm hực, vô cùng bức bối.

- Chị có nghe được tin tức gì của nó không?

- Không. Chị không giao tiếp nhiều với đám bạn của nó, chẳng rành lắm.

- Ủm, chị trông chừng chị Diễm giùm em hén! Em sợ nó sẽ lại đây tìm chị ấy, rồi làm bậy.

- Chị biết mà. Yên tâm, có gì chị dt cho T liền. Mà đồ nó dám lại đây, chị xử đẹp luôn.

- He he, được vậy thì tốt! Chị mà ra tay thì khỏi nói, lấy cái máy sấy khô vô mặt cho nó hết tán gái luôn đi.

- Ủ, ha ha... chị cũng tính vậy đó nhóc.

Hai chị em ngồi nói chuyện cười nghiêng ngả, lúc sau chị Diễm ra, mình chào chị Ánh rồi đẩy xe chở chị về.

Trời chiều rất mát mẻ, chở chị mà người mình cứ lâng lâng, cảm giác như đón vợ đi làm về vậy, thích thú sao đó. Mình chẳng muốn về nhà, cứ đưa chị đi dạo loanh quanh. Đến giờ, nhiều khi vẫn chưa thể tin mình lại chiếm được trái tim của người chị họ xinh xắn, đáng yêu này. Mọi thứ cứ như giấc mơ, nếu là thế... xin cho giấc mơ này có một kết thúc thật đẹp...

- Đi đâu vậy T?

Giấc mơ của mình thỏ thẻ hỏi.

- Cục cưng muốn đi đâu nà?

Mình cười hề hề.

- Ghê quá đi!!

Chị đấm lưng mình.

- He he... lâu rồi không được gặp riêng chị, em chịu hết nổi rồi, đi café lêu nhen!

- Trời! Cái quán tối thui lần đó T chở chị vô đó hả?

- Ủ, đẹp mà! - Mình cười khả ố.

- Thôi... không vô đâu! Ghê lắm!! - Chị lắc đầu lia lịa.

- Giỡn thôi... đi ăn bánh bèo nhen!!

- Ủm... chị cũng đang đói bụng... hi hi..

Dạo phố thêm vài vòng, mình tấp vào quán bánh bèo lề đường, gọi 2 đĩa.

- Ngon không? - Mình nháy mắt.

- Ngon!! Chắc ăn hai đĩa quá à!! - Chị cười tươi, cái miệng nhỏ xịu tém qua tém lại, nhìn thèm cắn một cái cho đã.

- Vậy để em kêu thêm, không ăn đừng trách!

- Hi hi... nói vậy chứ chị no rồi.

Ăn xong, mình chở chị về nhà.

Em Uyên đang lui cui nấu cơm, làm đồ ăn. Mình thật sự ngạc nhiên về khả năng bếp núc của em, cứ nghĩ loại con gái như em chỉ biết ăn và đi chơi thôi chứ, không ngờ lại biết nấu ăn, kho thịt rất rành rẽ. Có lẽ chị nói đúng, em không hẳn tệ như mình nghĩ, còn rất nhiều điều về em mà mình chưa biết.

- Hai người đi đâu giờ này mới về vậy? - Thấy mình và chị, em Uyên chống nạnh hỏi.

- Ăn bánh bèo. - Mình đáp thản nhiên.

- No rồi phải không? Khỏi nấu phần hai người đó! - Em liếc mình.

- Nấu sao không? Ăn bánh bèo no nê gì. - Mình nói, rồi bỏ lên lầu.

Sau chuyện đêm qua, mình chẳng muốn dây dưa gì với em Uyên nữa. Một nụ hôn đã quá đủ rồi, sẽ không bao giờ chuyện đó xảy ra lần thứ hai. Mình không muốn làm điều gì có lỗi với chị. Từ lúc yêu mình, chị đã chịu quá nhiều khổ đau rồi, nếu còn làm chị buồn, mình thật chẳng đáng làm người.

Em Uyên hấp dẫn thật đấy, mình nghĩ trừ gay và đàn bà ra, còn lại chẳng ai đủ sức chống cự nếu bị em tấn công. Nếu bị lâm vào hoàn cảnh như đêm qua thêm một lần nữa, sợ rằng mình không cưỡng lại nổi. Thế nên, tốt nhất từ nay mình tránh xa em ra, giữ khoảng cách an toàn.

Buổi tối, khi cả nhà đang ăn cơm, có ai đó dt cho em Uyên. Em ra ngoài nghe khá lâu, sau đó vào thay đồ rồi xin phép ba mẹ đi có chút chuyện. Nhìn mặt em buồn và hơi căng thẳng, chẳng rõ chuyện gì khiến

”cô nàng ngựa chứng

” này tâm trạng đến thế. Nhưng đã xác định rồi, mình sẽ không bận tâm đến em nữa, chỉ mong em để yên ỉnh.

Sự vắng mặt bất ngờ của em Uyên khiến mình như mở cờ trong bụng. Mình phụ chị rửa chén thật nhanh, rồi kéo chị lên lầu. Lâu lắm mới có dịp chỉ hai người với nhau, phải tranh thủ.

Hai người vào phòng chị, mình khóa cửa lại luôn. Cửa ra toilet mở sẵn, để lỡ em Uyên có về bất thành linh thì mình chạy cho kịp, kéo em bắt quả tang chả biết sao nữa.

- T... tính làm gì vậy? - Chị đứng đó nhìn mình, mặt đỏ lên.

- Hôn người em yêu! - Mình hấp háy mắt.

- Hả? Thôi, rủ Uyên về thì chết đó! Không được đâu, mình ra ngoài đi! - Chị bước lại cửa, muốn đi ra.

- Mới đi mà về gì nè? Đừng lo, có gì em phi một cái là về phòng rồi he he.

Mình bế chị đặt lên giường. Hai tay nâng nhẹ đầu, nhìn chị đầy tình cảm.

- Hơ... T làm chị sợ đó...!! - Chị đưa tay bưng mặt, lí nhí nói.

- Sợ em ăn thịt hả? - Mình kéo tay chị xuống, hai mắt say đắm ngắm chị.

- Đừng làm bậy nghen... chị không thích đâu... - Đôi mắt nai của chị mở to, nhìn mình chớp chớp.

Thật là... chả biết chị đang khuyên, hay khiêu khích mình nữa. Một cô gái đẹp ngồi trước mặt, chớp mắt đầy tình cảm, xin bạn tha cho cô ấy, và bạn thừa biết cô ấy cũng yêu bạn rất nhiều, bạn sẽ làm gì? Nghe lời cô ấy, hay ngược lại?

Mình chọn ngược lại.

Ma lực từ đôi mắt long lanh của chị toát ra khiến mình điên cuồng, cúi xuống hôn tới tấp vào ánh mắt ấy, cho đến khi nó nhắm chặt lại sau rèm mi đen dày óng mượt. Môi mình lướt xuống chạm lên môi chị, vờn quanh âu yếm một lúc rồi ngấu nghiến tận hưởng... Thân hình mảnh mai của chị run khẽ, vòng tay siết chặt lấy mình, nhiệt tình hòa nhịp cùng mình...

Cảm xúc trong mình dâng trào, các giác quan căng lên cảm nhận thật tinh tế những đụng chạm đang diễn ra... nụ hôn của chị khác hẳn em Uyên. Với em Uyên, mình chỉ có cảm giác hưng phấn xác thịt đơn thuần, còn với chị... mình thấy thật hạnh phúc, tâm hồn rung động theo từng cái cắn nhẹ vụng về của chị...

Mình hôn chị thật lâu... cố xóa đi nụ hôn ướt át với em Uyên đêm qua vẫn ám ảnh trong đầu... Ẽm chỉ hơn chị ở sự kinh nghiệm thành thục, ngoài ra... chẳng có gì để so sánh với chị cả...

Đến khi mình và chị dừng lại... sự ám ảnh trong đầu mình cũng biến mất... chỉ còn lại những chiếc hôn nồng cháy cùng chị ngự trị trong đó...

Môi trường thích hợp, không có gì để ngăn cản bản năng, thật khó để mình có thể kiềm chế. Tay mình chậm chậm âu yếm chị...

- Nếu T muốn... cứ làm những gì T thích đi... - Chị nói nhỏ, hơi thở có phần nặng nhọc.

- Không... - Câu nói của chị làm mình bưng tỉnh, lật đặt rụt tay về.

Mình hiểu chị rất yêu và sẵn sàng dâng hiến tất cả ỉnh. Nhưng mình vẫn còn nhớ như in lời hứa với bản thân và cả với chị, mình sẽ giữ gìn cho chị đến khi có kết quả tốt đẹp.

Cô gái nhút nhát trong sáng và vô cùng quý giá sự thanh bạch của bản thân như chị, lại chịu mở lời trao tất cả ỉnh, chỉ vì tình yêu mà không phải bởi điều gì khác thôi thúc. Bấy nhiêu cũng đủ chứng minh tình yêu to lớn chị dành ỉnh rồi, mình hạnh phúc vì điều đó.

- Anh yêu em!!! - Mình hôn nhẹ lên mái tóc chị.

- Em cũng yêu anh nhiều lắm!!! - Chị rúc vào ngực mình, đôi tay vẫn siết chặt.

- Anh sẽ giữ gìn cho em, đến khi anh lấy em làm vợ. - Tay mình lùa vào tóc chị, mát lạnh thật dễ chịu.

- Em... tự nguyện mà! Không phải như lần trước đâu... - Đầu chị vẫn rúc chặt trong lòng mình, nhưng mình cảm đoán lúc này mặt chị đang đỏ bừng vì xấu hổ.

- Anh hiểu. Nhưng anh muốn giữ cho em! Mà nè, em dễ dãi quá, anh không thích đâu đó! - Mình vờ nghiêm giọng.

- Thấy ghét!!! Người ta yêu mới vậy... - Chị len lén ngược lên nhìn mình, thấy mình đang cười he he thì dấm ngực mình thùm thụp.

Mình rất muốn kể chuyện đêm qua với em Uyên cho chị nghe. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thấy không nên, có nhiều việc không nói sẽ tốt hơn. Chỉ cần mình đừng lặp lại sai lầm là được, còn về em Uyên, mình nghĩ ẻm là người biết giữ lời. Ẽm đã hứa, nhất định sẽ không có chuyện bày trò dấm sau lưng mình.

Mình nằm ôm chị vào lòng, thả thả tâm tình. Cảm thấy sự yên bình đến lạ trong tâm hồn, vô cùng dễ chịu. Mình ước cuộc sống sau này của mình, dù còn trải qua nhiều sóng gió, nhưng chỉ cần mỗi ngày được chị ở bên cạnh, sẽ chia chút hơi ấm ỉnh, thật hạnh phúc. Và cũng ước em Uyên đừng xuất hiện trong cuộc đời mình nữa, mọi thứ rồi tung lên kể từ khi ẻm đến.

Không gian tĩnh lặng, hạnh phúc ngập tràn căn phòng, dần ru mình và chị vào giấc ngủ. Đang lơ mơ chuẩn bị thăng thì chuông tin nhắn của chị reo lên, chị giật mình ngồi dậy cầm đt xem.

- Bé Uyên nhắn tin. - Chị đưa đt ỉnh.

- Nhắn gì vậy? - Mình bực bội, lần nào cũng bị nhỏ này phá đám.

- T coi đi.

Mình cầm đt chị xem, tin nhắn khá ngắn gọn.

"Có T đó không chị?

"

Ẽm tìm mình làm quái gì nhỉ? Rủ đi nhậu nữa à?

- Kệ nó đi. - Mình bỏ đt xuống giường.

- T nhắn lại thử coi, rủ có chuyện gì thì sao? - Chị lại cầm đt đưa mình.

- Có gì quan trọng thì đã đt rồi, hơi đâu nt làm gì nè!

- Biết đâu do hoàn cảnh gì đó, bé Uyên không đi được..

Chị nói nghe cũng có lý, nhưng mình vẫn giữ quan điểm là em Uyên chẳng có việc gì quan trọng, tìm mình để nhậu thôi, nên chả thèm nhấn lại.

Chị cầm đũa bấm bấm, một lúc sau lại có tin của em trả lời.

"T mặc đồ thật đẹp, ra quán MaiKa liền giùm Uyên đi! Nhớ đi một mình thôi nhen!

"

Mình và chị nhìn nhau. Tự dưng kêu mình lên đồ, rồi ra quán café MaiKa, lại còn dặn đi một mình, không cho chị theo. Mình thấy hơi chột dạ, nhỏ khùng này muốn chơi trò gì nữa đây?

- Chị mạo danh em nt cho nó đó hả? - Mình vờ hỏi.

- Ừm, thấy hơi lo! Không biết bé Uyên kêu T ra đó làm gì vậy? - Chị nhìn mình.

- Em có biết đâu nè! Chắc nhậu xỉn rồi chui vô đó ngồi nghỉ, kêu e ra rước.

- Mới đi hơn một tiếng thôi mà, không phải đâu...

- Thôi, kệ nó đi. - Mình chép miệng, nằm xuống. Chị không nói gì, suy nghĩ một lát rồi gọi cho em Uyên.

- Bé Uyên không bắt máy, cứ bấm tắt hoài à! Hình như có gì không hay rồi T ơi! - Chị lo lắng nói.

- Haizzz... mệt thiệt! Để em nt hỏi rõ nó coi sao.

Mình cầm đũa, soạn tin cho em.

"Ra đó làm gì? Có chuyện gì nói rõ ràng đi.

"

"Có người không cho Uyên về, T ra liền đi!

" - Ờm reply ngay.

Ax, vụ quái quỷ gì đây?

"Có cần báo công an không?

" - Mình hỏi.

"Không cần. Ra liền đi mà, xin T đó!

" - Ờm nài nỉ.

- Đi đi T. Rủi bé Uyên bị gì tội lắm! - Chị kéo mình dậy.

- Ờ, rồi rồi, đi liền nè! Thiệt, suốt ngày không yên với nó! - Mình làu bàu, về phòng thay đồ.

Kêu mặc đồ đẹp à? Còn lâu, chả rảnh. Đi rước về chứ không phải đi chơi, mặc gì bắt ăn mặc đẹp nhỉ? Khó hiểu thật.

15p sau mình đã đến quán MaiKa. Quán sân vườn rất rộng, phải phone cho em mấy lần mới tìm được đến chỗ em đang ngồi.

Em Uyên đang ngồi đối diện với một thằng tầm tuổi mình. Ấn tượng đầu tiên về nó là rất điển trai, mày rậm mũi cao, đầu nhuộm bạch kim sành điệu. Thằng này khá to con, áo thun body quần jean, chân mang giày thể thao, cơ bắp cuộn cuộn, lại còn thêm nhiều hình xăm trổ loằng ngoằng khắp hai cánh tay. Chưa hết, hai bên tai nó lủng lỗ hai chiếc khoen.

Vừa đến, còn đang đứng lớ ngớ chả hiểu mô tê gì, em Uyên đã kéo mình lại ngồi sát em.

- Ngồi đi anh yêu, làm gì mà lâu quá vậy hả? Để em chờ muốn chết! - Ờm cười nũng nịu.

- Ờ...ờ... mới ăn cơm xong. - Mình ngu người luôn, lúng búng đáp.

- Ha ha... người yêu mới của em đây sao? - Thằng kia nhìn mình cười to cực kỳ bất lịch sự.

- Ủ, rồi sao? Tin chưa? - Em Uyên nghênh mặt lên thách thức.

WTF??? Mình đang đóng giả người yêu của ẻm à?

- Từ khi nào con mắt của em trở nên kém cỏi thế? Cỡ thằng này xách dép cho em còn không xứng! - Thằng kia ngăm nghía mình từ đầu đến chân, cứ như đang đi coi mắt hỏi vợ. Sau đó phán một câu làm mình tức vãi ra.

- Cấm anh không được sỉ nhục người yêu tôi! - Em Uyên vỗ bàn đánh rầm, la lớn.

May mà ngồi trong góc, quán lại to nên khách rải rác, không thôi chắc mình xấu hổ chết mất.

- Ok. Làm gì tức giận dữ vậy? Anh chỉ thấy sao nói thế thôi mà! - Thằng đó xua tay cười.

Mình bực lắm rồi. Tự dưng bị thằng này đem ra làm trò đùa, cũng tức em Uyên vì kéo mình tham gia cái trò vớ vẩn này. Nhưng dù sao lỡ rồi, ẻm đang cần mình giúp đỡ, đã vậy thì diễn cho tới luôn.

- Thằng ngu nào vậy em? - Mình nhích ghế sát lại gần em Uyên, choàng tay lên vai kéo ẻm dựa vào người, miệng hỏi.

- Khang, từng là bạn trai cũ của em ở Cần Thơ, có kể với anh rồi đó. - Hơi bất ngờ trước hành động của mình, tuy vậy em Uyên vẫn ngồi yên, mặc mình làm gì thì làm.

- À, à... cái thằng bị em đá đít đó hả? Giờ lên đây tìm em, van xin tình yêu sao? - Mình gật gù.

- Van xin con c*c, muốn chết hả thằng chó? - Thằng Khang tức tối đứng dậy, tay cầm chai sting lên.

37. Chương 37

- Chết cmm, muốn chơi hả? Tao kêu đám anh em ngoài kia vô hót xác mày bây giờ. Ở Cần Thơ dám lên đây láo với tao à? - Mình cũng bật dậy thủ thế, có gì nó đánh thì chạy, nhưng miệng vẫn nói cứng.

Nghe mình hù, thằng Khang hơi hoảng, mắt nó liếc liếc ra phía ngoài bãi giữ xe, tìm coi

”đám anh em

” của mình núp chỗ nào.

- Ý sân nhà hù dọa tao à? - Nó nhìn mình găm gừ.

- Đâu có. Mày đang hoảng thì tao chẳng làm gì mày cả, ngồi xuống đi. - Mình biết nó cũng ngán rồi, chỉ giữ thế điện nói thế thôi.

- Chuyện của tao và Uyên, đ*ó liên quan gì tới mày. - Nó ngồi xuống, để chai sting lên bàn.

- Sao không liên quan? Đây là người yêu mới của tôi, chuyện tôi với anh kết thúc rồi. Về đi! - Em Uyên cười khẩy.

- Em và nó có gì chưa? - Thằng Khang nhìn bọn mình dò xét.

- Có hay không là chuyện của tôi, hỏi làm gì? - Em Uyên khinh khỉnh.

- Mày trả lời tao đi. - Nó nhìn sang mình hất hàm.

Thật sự, mình chả biết làm thế nào. Nhìn thái độ em Uyên với thằng này rất tuyệt tình. Mình biết có lẽ ẻm còn yêu nó, nhưng đã quyết cắt đứt rồi. Đầu óc mình xoay chuyển thật nhanh.

- Mày nghĩ có chưa? - Mình đánh bạo đưa tay sờ má em Uyên, rồi hôn mạnh lên đó một cái, cười đều.

Thật ra, mình chẳng muốn làm thế này, định dùng phương pháp mềm mỏng với nó thôi. Nhưng thái độ nó cứ như kiểu ta đây vô đối, là bố của mọi người. Mình thấy rất khó chịu.

- Đmóá, mày chết với tao!! - Thằng Khang gầm rú như bò tót thấy vãi đỏ, cầm chai sting quơ mình.

- Mày muốn chết hả? Không bỏ chai xuống đừng trách tao chôn xác mày ở đây. - Minh lật đật né ra sau, miệng gầm to, tay thì giơ lên giả bộ ngoắc ngoắc ra hiệu cho phía ngoài.

Đánh hụt, thằng Khang bỗng ném mạnh chai sting vào tường bể nát, rồi ngồi xuống ghế vò đầu bứt tóc, nhìn rất đau khổ, cứ như thằng nghiện lên cơn thèm thuốc.

- Quay lại với anh đi! Em có gì với nó cũng được, anh bỏ qua hết! - Một lúc sau, nó ngẩng lên nói, nhìn cực kỳ tội nghiệp.

- Anh có tư cách đó sao? Câu này lẽ ra phải để tôi nói mới đúng. - Em Uyên cười cay đắng.

- Anh biết. Anh hối hận lắm rồi, thật đó! Em cho anh một cơ hội thôi, anh hứa...

- Thôi đi. Tôi chán nghe những lời hứa của anh lắm rồi. Và tôi cũng chẳng còn tình cảm gì với anh nữa, tôi có người yêu rồi, hiểu không? Đừng làm phiền tôi nữa, để tôi yên!! - Em Uyên run rẩy nói, dường như ẽm đang rất xúc động nhưng cố nén.

- Nói dối. Anh biết em vẫn còn yêu anh lắm!! - Thằng Khang nói to, hai mắt nó đỏ rực lên, như sắp điên rồi.

- Anh lúc nào chả tự tin như vậy. Lắm rồi! - Em Uyên bĩu môi.

- Từ lúc em đi mất. Anh tìm em cực khổ lắm biết không? Đến hôm nay, gạt hết sĩ diện năn nỉ lắm con Thoa mới cho anh địa chỉ em, anh chạy lên ngay. Về dưới với anh đi...

Nhìn thằng Khang mình bỗng thấy mũi lòng. Đúng là nó có vẻ rất ăn chơi, ngông nghênh chẳng xem ai ra gì, nhưng mình tin nó yêu em Uyên thật lòng, và những gì nó nói đều là sự thật.

- Không là không. Tôi nói rồi, tôi và anh chẳng còn gì nữa. Chẳng phải hồi nãy anh bắt tôi gọi người yêu ra đây, chứng minh cho anh thấy, rồi sẽ buông tha cho tôi sao? Giờ thấy rồi đó, tôi về được chưa? - Em Uyên gằn giọng, nghe hơi nghẹt mũi.

- Mày muốn bao nhiêu? Chia tay và thuyết phục Uyên quay về với tao đi, muốn bao nhiêu tao cũng cho. - Thằng Khang bỗng quay qua mình đề nghị.

Hết gặp thằng Quang hờ ra mang tiền dọa người, giờ đến thằng này. Bọn công tử thiếu gia đạo này thích dùng tiền trao đổi thế nhỉ? Kể cả tình yêu, thân xác con người.

Mặc dù rất bức, nhưng thấy nó yêu em Uyên thật lòng tha thiết đến vậy, mình cũng thấy tội. Chả biết phải làm sao, mình không nỡ dội gáo nước lạnh vào hi vọng mong manh sắp tắt của nó.

Mình xoay sang em Uyên, đúng lúc ẽm cũng đang nhìn mình bằng ánh mắt cầu khẩn. Chưa bao giờ mình thấy ẽm tỏ ra đáng thương như lúc này. Sự đau khổ hằn sâu trong đáy mắt, không phải như những lần giả vờ trêu đùa mình trước đây.

- Tao không cần tiền, cái tao cần là Uyên thôi. Mày hiểu chứ? - Minh cố thản nhiên nói.

- Mày đừng hối hận... - Nó trừng trừng nhìn mình đầy căm tức, giá mà ánh mắt có thể giết người chắc mình bị nó giết mấy trăm lần rồi.

- Về chưa? - Minh không thềm để ý, hỏi em Uyên.

- Ừm. Mình kéo em Uyên đứng dậy, đi ra khỏi quán. Rời khỏi đây càng sớm càng tốt, kéo thằng điên này nổi khùng cần mình một phút thì khốn.

- Tao còn ở đây, mày không yên với tao đâu... - Thằng Khang đứng chắn đường mình một lúc, hằm hè nói.

- Thích thì tao tiếp, cần cho địa chỉ nhà không? - Minh hỏi.

- Không cần. Nhà mày tao biết rồi. Chờ vài hôm hội tao lên, lúc đó đừng trách!!

- Ồ, nhớ kêu đông đông, hội tao có vài trăm thằng thôi, sao cho đủ 1 vs 1 mới vui!!

Mình cười hắc hắc, kéo tay em Uyên ra bãi giữ xe. Thật ra trong lòng run bỏ mợ, lần này mệt rồi. Có khi nào thằng điên này kéo đám chiến hữu vào tận nhà chém mình không nhỉ? Hix...

Mình đẩy xe giùm cho em Uyên, nhìn mắt ẻm đỏ hoe, hai tay dụi mắt liên tục.

- Có khăn giấy không? - Mình hỏi.

Ẽm im lặng lắc đầu.

Mình mở cốp xe, lấy bọc khăn giấy đưa cho ẻm. Em Uyên kiên cường mạnh mẽ mà mình biết, lúc này chẳng khác nào đứa trẻ lạc mất cha mẹ, nước mắt tuôn như mưa. Bọc khăn giấy mới đó đã vơi gần hết.

- Còn một bọc thôi đó, xài tiết kiệm thôi! - Mình lấy thêm bọc nữa đưa ẻm, cố pha trò nhưng vô hiệu.

Nãy giờ ngồi trong đó, đối mặt với thằng Khang, chắc em Uyên xúc động dữ dội lắm. Vậy mà vẫn kìm nén được đến tận khi ra đây mới khóc, mình cũng thấy nể phục sự gan lì của ẻm.

- Còn yêu nó vậy sao không tha thứ quay lại với nó đi? - Mình chép miệng.

Nếu em Uyên quay lại với thằng Khang, phải nói người mừng nhất là mình. Thứ nhất, ẻm không còn ở chung nhà phá rối mình nữa, thứ hai - thằng Khang cũng sẽ không tìm mình gây chiến, đỡ rắc rối ình biết bao nhiêu.

- Đừng nhắc tới thằng khốn nạn đó nữa!! - Em Uyên hét to.

- Ồ, không nhắc thì thôi, làm gì ghê vậy? - Mình hoảng hồn, nhún vai.

Lúc này, thằng Khang bỗng đi ra.

- Nó ra kia, về lẹ đi! - Mình hỏi. Gì chứ thằng kia đang điên, ai biết nó làm gì, rủi cầm dao lụi ình vài nhát chết oan mạng nữa.

Em Uyên nghe vậy cũng giật mình, vội lên xe chạy đi. Mình hỏi hả vọt theo.

- Đi nhậu không? - Trên đường, ẻm chợt hỏi mình.

- Không.

- Uống một chút đỡ buồn thôi.

- Không uống. - Mình kiên quyết lắc đầu.

- Vậy thôi. T về trước đi, Uyên uống một mình. - Em Uyên cười buồn.

- Về nhà đi, không đi đâu nữa hết!!! - Mình trừng mắt.

- Đi đâu là quyền của Uyên. - Ẽm sùng sộ lại.

- Ok. Vậy đi đi. Mốt có chuyện gì, nhớ đừng gọi T ra nhen, không bao giờ ra nữa đâu.

Mình nói xong, rô ga chạy đi luôn.

Vừa về đến nhà, đang mở cửa định đẩy xe vào, thì em Uyên cũng về tới.

- Không đi à? - Mình hừ mũi.

- Đi rủ T bỏ mặc Uyên thì sao.. - Em Uyên cố cười tươi, nhưng mặt vẫn buồn thiu.

- Lên lầu ngủ đi, để xe T đẩy vô cho!

- T tốt quá!

Em Uyên chợt hôn nhẹ vào má mình, rồi đi lên lầu. Mình cũng không nghĩ nhiều, ẻm như thế nào kệ ẻm, quan trọng là ở mình. Với lại, mình cũng tin nụ hôn này của em Uyên thay một lời cảm ơn thôi, chẳng có ý gì khác đâu. Sau nhiều biến cố, vài ngày gần đây sinh hoạt của mình bắt đầu trở lại nề nếp bình thường

như trước. Sáng dậy sớm đưa chị đi ăn sáng, chở đến tiệm, rồi vòng về đi học. Cả nhà mình có thể ra ngoài ăn sáng, để chị được ngủ thêm tí nữa, chứ ngày nào cũng phải dậy thật sớm nấu đồ ăn, cực cho chị quá.

Chỉ có một điều thay đổi làm mình hơi lo lắng, đó là bây giờ buổi trưa mình phải giáp mặt riêng với em Uyên, do chị ở tiệm cả ngày. Mình thật sự sợ hãi những giây phút riêng tư cùng em. Mình cũng là một thằng đàn ông với những ham muốn tầm thường, em Uyên xinh đẹp rực lửa như thế, cứ sáp vào, lượn qua lượn lại trước mặt mình, chẳng biết mình có thể đóng đạt vai Tam Tạng được bao lâu nữa đây.

Thế nên, ăn cơm trưa xong, phụ em dọn dẹp sơ sơ, mình chui tọt lên phòng trốn ngay, bấm khóa trong luôn.

Lướt web được một chút thì em gõ cửa làm mình thót người.

- T... - Em gọi nhỏ.

Mình im re không đáp, cả thở cũng cố thật nhẹ. Từ khi nào mình sợ gái còn hơn sợ cạp thể này.

- T làm gì vậy? - Em kêu to hơn.

- Có gì không? - Cực chẳng đã mình phải lên tiếng.

- Có, mở cửa đi. Làm gì vậy mà khóa cửa?

- Ngủ. Làm biếng ngồi dậy quá! - Mình vờ ngái ngủ.

- Lẹ đi!!! - Em hối thúc, tay vẫn nắm đầm lộc cộc.

Mình vội tắt máy, vò đầu cho rối bù lên, rồi mở cửa.

- Ăn lê nè!! - Em Uyên cười toe bước vào, tay cầm đĩa lê gọt sẵn tươi rói.

- Tưởng chuyện gì, đang ngủ lịm đầu dậy ăn lê. - Mình làu bàu.

- Nghe tiếng máy tính chạy rè rè, mới tắt tưởng Uyên không biết hả? - Em trề môi.

- ...

Mình hơi sượng khi bị phát hiện, bốc một miếng lê cho vào miệng ăn chống nạnh.

Lê ướp lạnh ăn ngọt mát thật, mình tép lia lịa, chưa được 5p đĩa lê đã sạch bóng.

- Ngọt hén!! - Em Uyên nhìn mình hí hửng.

- Ồ, cũng được. - Mình gật gật. Càng hờ hững với em càng tốt ình lúc này.

- Nói cái giọng... Trước giờ chưa gọt trái cây cho thằng nào ăn đâu à! - Em Uyên giơ tay giá mình.

- Vậy sao? Lí do gì hôm nay phá lệ vậy? - Mình hơi buồn cười.

- Cảm ơn T chuyện tối qua!

- Ồ, cảm ơn xong rồi đó. Về phòng đi cho T ngủ! - Mình hạ lệnh trực khách.

- Quý giá lắm đấy!! Đang làm chuyện mờ ám gì tưởng Uyên không biết sao? - Em Uyên cười khinh khỉnh.

- Làm gì mà mờ ám? - Mình ngạc nhiên.

- Khóa cửa, mở máy, nghe Uyên gọi thì tắt máy vờ ngủ. Đủ hiểu đang làm gì vậy rồi. - Em lại trề môi cả thước.

Đạch, chẳng lẽ em nghĩ mình đang...

- Nói rõ coi, làm vậy là làm gì? - Mình vờ ngây thơ không hiểu.

- Tự hiểu. Ngoài mặt ra về ta đây trong sáng lắm, không hám gái, hóa ra cũng như mấy thằng khác. Toàn một lũ khéo vờ vịt như nhau!

Ném ình cái nhìn khó hiểu, em Uyên đóng sầm cửa lại.

Tự dưng bị nghĩ xấu, mình bực bội vô đầu. Cơ mà như thế cũng tốt, mấy hôm nay hình tượng trong lòng ẽm tốt quá, khéo say nắng mình thì chết. Giờ ẽm càng ỉnh xấu xa càng tốt, đỡ phải đề phòng ẽm cướp mất đời trai của mình.

Đánh một giấc đến xế xế, mình lên máy viết truyện. Gần đến giờ rước chị vẫn chưa xong kịp, để đó tối rảnh viết nốt vậy, thay đồ rước chị đã. Đó là lí do vì sao tối khuya tầm 10h trở đi mình mới up được.

Trời chiều mây đen vần vũ, gió thổi cát bụi tung bay mù mịt. Dự định đưa chị đi dạo, ăn quà vặt như hôm qua đành xếp xó, mình chở chị về nhà. Trên đường đi, mình không quên thường xuyên quan sát trước sau, lời thằng Khang bỏ tót hù dọa hôm qua vẫn văng vẳng bên tai. Mình có gì chẳng sao, chẳng may chị bị ca axit thì tàn đời, nghĩ đến đã thấy rùng mình. - Gì mà ngó dáo dác hoài vậy T? - Chị hỏi.

- Hôm qua Uyên không kể gì cho chị nghe hả?

- Có kể chuyện T đóng giả làm người yêu của bé Uyên. Sao vậy? - Chị nép sát vào lưng mình vì bụi cát.

- Thì cái thằng bồ của nhỏ Uyên đó, hù dọa đòi kéo hội lên tìm em.. - Mình chép miệng.

- Ghê vậy hả? Chị không nghe bé Uyên kể chuyện đó, chắc sợ chị lo! Vậy ra này giờ T sợ gặp tụi nó à? - Chị giật mình.

- Ủ, mà chắc em hơi lo xa! Thằng đó được cái hồ báo thôi, dám làm gì.

- Thôi, cẩn thận vẫn hơn. Nghe bé Uyên nói thì thằng đó yêu bé Uyên dữ lắm đó!! Hồi trước còn mua xe hơi tặng bé nữa..

Ax, còn thể nữa cơ đấy. Thảo nào... quen thằng người yêu giàu có quá mà, mở miệng ra là đòi Audi với Mer rước phải rồi.

- Em biết mà! Cũng phải đề phòng chứ, vậy nên mới ngó qua ngó lại mỗi cổ luôn nè! - Mình cười to.

- Hay... kể cho dì dượng nghe đi T! Chị linh cảm lần này không đơn giản đâu..

- Để xem tình hình sao đã, tùy cơ ứng biến. Rủi nó chỉ dọa suông, chưa gì mình đã kéo người lớn vào cuộc, phiền lắm!!

- Ủm, T hứa với chị không được làm liều ghen!! - Hai tay chị siết nhẹ vào eo mình trù mếu.

- He he... em đâu phải trẻ con mà chị lo! Yên tâm đi, em chưa muốn chết trẻ bỏ chị lại cho thằng khác đâu. Đùng hòng! - Mình cười hắc hắc.

- Hi hi... nhớ đó!!! - Chị cũng cười khúc khích.

Về đến nhà, đã thấy em Uyên đang vo gạo đặt cơm, cũng đảm đang thật.

- Về sớm vậy? Bữa nay không đi ăn gì nữa hả? - Ễm cười đá đẩu.

- Gió bụi quá, về nhà ăn cơm cho sướng! - Mình phớt lờ, như không biết ẽm hỏi xoáy.

Chị làm đồ ăn, ẽm lột rau, mình lên phòng xem phim. Cuộc sống kể cũng nhàn hạ sung sướng thật, thôi cố tận hưởng bù cho những ngày khó khăn có thể sau này sẽ đến.

Dùng cơm tối xong, trời mưa ào ào. Được vài hôm nắng ráo lại bắt đầu ẩm ướt nữa rồi. Nhưng mình lại thích những ngày mưa thế này, không khí mát mẻ dù sao vẫn dễ chịu hơn nóng bức. Hơn nữa, ngày mưa lại càng lãng mạn, hợp với thằng con trai bắt đầu

"sến

" trong tình yêu như mình.

Như thường lệ, mình và chị lại ra ban công ngồi ngắm thêm cửa ngấm mưa. Hôm nay, em Uyên không làm việc, cũng chẳng đi đâu, lại ra theo phá đám.

Mình ngồi ngoài cùng bên trái, đến chị, xong rồi tới ẽm, nước sông không phạm nước giếng. Tuy vậy, đôi chân thon dài trắng nõn của ẽm duỗi thẳng ra vẫn đập vào mắt mình.

Ba người ngồi im lặng, đuổi theo những dòng suy nghĩ riêng tư. Minh bực bội vì sự chen ngang của em Uyên, chị Diễm trầm ngâm nhìn mưa bay, em Uyên thì ngồi đá đá chân nghịch những giọt nước mưa đọng lại trên sàn.

Không gian dễ chịu nhưng lại phảng phất mùi vị hơi quái dị. Minh muốn mở lời với chị mà ngại em Uyên nên không thoải mái, nói chuyện với em Uyên thì mình lại càng không dám lần không muốn.

Dường như cả ba đều cảm nhận được có điều mờ ám khó hiểu gì đó đang thâm lặng diễn ra, nhưng chẳng ai lên tiếng phá vỡ nó. Thời gian cứ thế trôi đi cùng cơn mưa ngày càng nặng hạt hơn. Cuối cùng, chị Diễm là người phá tan bầu không khí tĩnh mịch.

- Chuyện Uyên sao rồi? - Chị xoay sang hỏi em Uyên.

- Nó vẫn dt, nt cả ngày. Nài nỉ không được thì chuyển sang hăm dọa, đòi giết T... - Em Uyên cười nhẹ, quăng bom vô mặt mình.

Nghe ẻm nói, tim mình thất lại. Không phải chứ? Chỉ giúp ẻm đóng vai người yêu một buổi thôi mà, thằng kia cũng dừng vì vậy mà thù mình kinh khủng thế chứ, cứ như tại có mình nên em Uyên không quay lại với nó vậy.

- Trời! Gì ghê dữ vậy? Rồi Uyên có khuyên nó không? - Chị lo lắng.

- Lúc đầu em không nghĩ nó làm dữ đến mức đó, nên mới nhờ T. Giờ thấy vậy, em có nói với nó rồi, rằng T không phải người yêu của em, chỉ là người bạn em nhờ ra đóng kịch thôi.

- Rồi sao? - Minh không chịu được, chen vô hỏi.

- Nó không tin! Càng tỏ ra tức tối hơn, nói Uyên vì lo cho T nên giả bộ trở đi. - Ếm liếc mình.

- Zzz... hết người quen hay sao, đi quen thằng khìn quá cỡ!! - Minh ngao ngán lắc đầu.

- Vậy giờ tính sao đây?? Chị hết xoay sang mình, rồi lại quay qua em Uyên, gương mặt xinh xắn tràn ngập sự lo sợ.

- Có khi nào nó chỉ hù thôi không? - Minh gãi đầu.

- Không đâu. Nó có máu liều lắm, hồi ở Cần Thơ, thằng nào chọc Uyên là nó xử đẹp vô viện nằm luôn. Mấy lần rồi.

- Ax... - Uyên có cách nào không? - Chị nhìn em Uyên.

- Không. Trước giờ nó là thằng bất trị, chỉ nghe lời em thôi, ba mẹ nó nói còn không quan tâm mà! Nhưng giờ tình hình thế này, em đâu nói được gì... - Em Uyên lắc đầu.

- Phải có cách gì chứ? Ít ra nó cũng đòi Uyên làm gì đó thì nó sẽ dễ yên? - Minh liếm đôi môi khô khốc.

- Ủ, chỉ có một cách là Uyên quay lại với nó, hai đứa về Cần Thơ. Nó sẽ dễ cho T bình yên! - Mặt em Uyên hiện lên sự chua xót, đôi môi mọng mím chặt lại.

- Uyên... còn yêu nó không? - Chị hỏi ẻm, nhưng mắt lại nhìn mình. Dường như chị có cùng ý nghĩ với mình.

- Không. Chỉ thấy hận thôi! - Mặt em Uyên xẹt lửa.

- Còn yêu nên mới hận! Yêu nhiều hận nhiều!! - Minh chép miệng.

- Đừng nói nhảm. Với Uyên yêu là yêu, mà hận là hận. Từ lúc bỏ hết thứ lên đây, Uyên đã chẳng còn chút tình cảm nào với nó rồi. - Ếm trừng mắt với mình.

- Vậy sao hôm qua khóc làm gì? - Minh cười khẩy.

- Hận!! Đau khi nghĩ tới những gì nó đã gây ra, chỉ muốn giết chết nó cho thỏa. Nếu không vì gia đình, Uyên đã liều mạng với nó rồi. - Ếm nghiêng răng ken két, nghe mà rùng mình.

- Nó làm gì mà Uyên hận dữ vậy? - Chị cầm bàn tay đang run rẩy vì tức giận của ẻm, đồng cảm hỏi.

Minh cũng ngồi căng hai tai trâu ra đánh hơi, gì chứ vấn đề

”thâm cung bí sử

” này mình tò mò mấy nay rồi, nhưng chẳng dám hỏi.

Em Uyên ngồi im lặng rất lâu. Minh và chị cũng không nói gì, để em yên tĩnh. Có nhiều nỗi đau chẳng mấy người dám nghĩ lại, đừng nói đến phải chia sẻ với người khác. Minh hiểu điều đó.

- Nó là mối tình đầu tiên và duy nhất đến giờ của Uyên. Uyên quen nó từ lúc còn học cấp 3, tính ra yêu nhau cũng 4, 5 năm rồi. Gia đình ngăn cấm rất nhiều, vì ai cũng biết nó ăn chơi thế nào. Nhưng Uyên bỏ ngoài tai tất cả, cũng vì nó yêu thương lo lắng, chiều chuộng và rất nghe lời Uyên, nói gì nó cũng nghe. Hội bạn ăn chơi của nó, suốt ngày đập đá, gái gú, thác loạn... Uyên không thích, nó cũng bỏ hết, chỉ biết có mình Uyên thôi. Dần dần, mấy năm sau gia đình Uyên thấy nó cũng tu tỉnh, nên đồng ý cho hai đứa công khai đến với nhau, chờ ngày Uyên ra trường sẽ làm đám cưới. Trong thời gian đó, gia đình Uyên đi Mỹ định cư, Uyên quyết định ở lại Việt Nam sống, học cho xong, cũng vì nó. Bao nhiêu người tốt hơn nó muốn làm quen, Uyên đều phớt lờ chẳng quan tâm một ai, chỉ biết có mình nó. Vậy mà...

Nói đến đây, người em Uyên run bần bật vì xúc động. Chị Diễm vội cầm tay em an ủi. Minh ngồi im lặng tai nghe.

- Uyên có nhờ bạn thân gia đình hồi trước rất giàu có, nhưng sau này do ba nó cờ bạc, phá sản, bán hết nhà cửa đất đai. Thấy tội nó nên Uyên cho đến nhà ở chung, dù gì Uyên cũng chỉ ở có một mình cả căn nhà rộng lớn. Hồi năm trước tự dưng nó nói với Uyên là nó có thai, do lần gặp lại thằng bạn trai cũ, nó quyết định giữ lại vì còn rất yêu thằng đó. Uyên thương nó nghèo khổ một thân một mình, giữ lại bụng mang dạ chửa, nên coi con nó như con mình. Mua sữa, tã, quần áo, đủ thứ để lo cho nó mẹ tròn con vuông. Khi nó sinh con, cũng một mình Uyên nghỉ học túc trực bên giường chăm lo cho nó. Sau này, nó xuất viện rồi vẫn ở nhà Uyên, mọi chi phí Uyên lo hết. Mỗi khi con nó bệnh, Uyên lo còn hơn cả nó, thức cả đêm mất ăn mất ngủ bón từng thìa thuốc. Vậy mà... tháng trước, một hôm tình cờ được về sớm, Uyên về nhà đúng lúc nó và thằng Khang đang cãi nhau rất to tiếng. Thằng Khang có hét lớn

”Nếu nó không phải con tao, tao đã đuổi mày cút khỏi cái nhà này từ lâu rồi.

”

Kể đến đây, em Uyên nắc lên, nghẹn ngào không nói được gì nữa.

Minh và chị lặng người. Người yêu sắp cưới quan hệ với bạn thân rồi có con, em lại chẳng biết gì, chăm lo ẹ con đó cả năm trời, chưa kể lúc mang thai. Giờ phát hiện ra sự thật phũ phàng, còn gì đau đớn hơn?? Nếu mình là em Uyên, có lẽ mình xách dao chém chết hai con chó kia, rồi ra sao thì ra. Nghe kể thôi mà điên cả người rồi.

38. Chương 38

Phải nhớ lại chuyện khủng khiếp đó, người em Uyên run lên, hai hàng nước mắt long lanh lăn dài trên má, môi run rẩy vì cổ nén không để bật khóc.

Minh lặng lẽ vào phòng, lấy khăn giấy đưa chị Diễm lau cho em. Giá như mình biết chuyện này sớm hơn nhỉ, có lẽ đã không quá nhẹ nhàng với thằng Khang như vậy.

Giờ thì mình đã hiểu vì sao em Uyên hận nó đến thấu xương. Nếu đổi lại là người khác, có khi hóa điên rồi, chẳng còn ngày ngày nói nói cười cười, ra vẻ không có chuyện gì được như em. Huống chi, mọi chuyện xảy ra chưa tròn một tháng, nỗi đau còn quá mới... Hóa ra, câu em nói

”đàn ông toàn là lũ khốn nạn

”, cũng có cái lý của nó. Liệu ai còn niềm tin vào tình yêu, khi bị lừa dối đau đớn, khổ sở đến mức này...T_T

- Rồi bây giờ mẹ con đó ra sao rồi? - Thấy em bớt xúc động, mình hỏi.

- Chẳng biết. Uyên không quan tâm nữa! - Em Uyên nhếch mép.

Trầm tư một lúc, ẻm kể tiếp, giọng đều đều vô cảm, nhưng mình biết bên trong sự vô cảm đó là cả một trái tim đang đau đớn rỉ máu từng ngày.

- Phát giác ra sự thật, Uyên hận lắm! Chỉ muốn lấy dao giết chết bọn nó, nhưng nghĩ lại làm thế cũng chẳng được gì. Bọn nó chết nhẹ nhàng vậy thì sung sướng quá, còn gia đình Uyên phải chịu đau khổ sao? Uyên cố bình tĩnh đuổi cổ bọn nó ra khỏi nhà, bán gấp nhà ngay trong hôm đó dù bị ép giá rất nhiều, nhưng chẳng quan tâm nữa. Mọi chuyện sau đó thì hai người biết rồi.

- Không đánh con kia cái nào sao? - Mình hơi bất ngờ.

Theo cá tính em Uyên, không giết con đó đã là may 10 đời cho nó. Nhưng ít ra phải đập nó một trận chừa tật ăn cháo đá bát, khôn nạn tòm tem với ghê bạn chứ?

- Loại như nó, đánh làm gì cho bẩn tay! - Em Uyên cười khinh bỉ.

- Uyên làm đúng lắm!! Chị ủng hộ Uyên! - Chị Diễm sụt sịt.

Nãy giờ chị cũng khóc theo ẻm. Con trai như mình còn cảm thấy cay mắt, nói gì chị có tính hay thương người.

- Còn cái xe nó cho Uyên đâu, sao không thấy? - Mình hơi tò mò.

- Đập nát rồi. - Ẽm thản nhiên.

- Hả? Ai đập? - Mình ngớ người.

- Uyên đập. Những gì thuộc về nó, chẳng muốn giữ lại. Trả cho nó thì tốt với nó quá, nên trước khi đi, Uyên lấy búa đập banh rồi.

Zzz... Xe thằng đó tặng ẻm, mình nghĩ chắc cũng thuộc loại đắt tiền. Không xài thì bán đi, phí của thế nhỉ? Đúng là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra. Tiếc quá!

- Thằng đó khôn nạn vậy, sao hôm qua còn ra gặp nó làm gì? - Mình hừ hừ.

- Có tính đi đâu. Mà nó đọc ra đúng địa chỉ nhà T, Uyên không ra, nó sẽ vô tới nhà quậy. - Em Uyên đáp, mặt buồn thiu.

- Kệ nó, dám lộ mặt vô đây không? - Mình hừ mũi.

- Dám đó. Uyên chỉ sợ ảnh hưởng hai bác, nên đành ra ngoài gặp nó, định giải quyết cho xong. Ai ngờ...

- Kiểu này, chắc thằng đó định chơi thật! - Mình xoa mặt để lấy lại sự tỉnh táo.

- Ủ, nó không đùa đâu! Uyên cũng lo... - Em Uyên gật đầu.

- T có cách gì không? - Chị nín tay mình.

- Không. Đến đâu hay đến đó, biết sao giờ. Cẩn thận một chút là được!

Mình cũng chẳng biết sao. Nhờ chú Quyết thấy phiền quá, hơn nữa tình hình cũng chưa có biến gì. Gọi bọn Thanh sida thì chắc được tầm 20 mạng, nhưng toàn ăn chơi nửa mùa thôi, đâu phải giang hồ. Đụng hội thằng Khang có mà bỏ mạng hết, mình không muốn liên lụy bạn bè. Càng nghĩ càng thấy rối, da đầu tê dại, đầu óc quay cuồng.

- Nó chỉ nhắm vào T thôi. Uyên xin lỗi... - Em Uyên cúi đầu nói khề.

- Dù gì cũng lỡ rồi, khỏi nói mấy lời đó đi! - Mình cười khổ sở, miệng méo xệch.

- T có gì... Uyên liều mạng với nó... - Ẽm chột ngắc lên, nhìn mình chấy bông.

Mình không dám nhìn vào ánh mắt sáng rực của em Uyên, quay đi nơi khác né tránh.

- Uyên liều mạng với nó được gì không? Có gì chăm sóc cho chị Diễm giùm T được rồi! - Mình cười khề.

- T đừng nói bậy mà!! - Chị rùng mình sợ hãi, đưa tay che miệng mình lại.

- Đề phòng vạn nhất thôi. - Mình lắc đầu.

Mọi thứ lại chìm vào yên tĩnh. Mình ngồi ngắm mưa, suy nghĩ lung tung tìm cách khả thi. Thỉnh thoảng lòng thấy bất an lại lén bóp nhẹ tay chị, hơi ấm từ chị truyền sang giúp mình vững lòng hơn. Chỉ mong chuyện dữ lần này sẽ hóa lành, mình lại được yên ổn cùng chị tận hưởng những ngày hạnh phúc trước kia. Riêng em Uyên, mình chỉ biết cầu chúc em vẫn luôn mạnh mẽ để vượt qua nỗi đau, như em cố chịu đựng thời gian vừa qua... Gần 5h chiều, mình đi rước chị. Hôm nay trời trong xanh, vừa chạy xe vừa huýt sáo, suy nghĩ lan man xem nên đưa chị đi đâu để tận hưởng một buổi chiều đẹp thế này đây.

Đến tiệm chị Ánh, mình dựng xe bước vào. Từ ngoài đã thấy trong tiệm chỉ có mình chị Ánh, không thấy chị Diễm đâu cả.

- Ủa, T lại rước Diễm hả? - Vừa thấy mình, chị Ánh hỏi.

- Dạ. Chị Diễm đâu rồi chị? - Mình ngó dáo dác.

- Mới nãy có bé gì chạy Vespa lại rước rồi. Thấy hai đứa thân thiết lắm! - Chị Ánh cười tươi.

- Chắc Uyên rước. Lâu chưa chị?

- Khoảng 10 phút đó.

- Vậy thôi em về. Bye chị hén!

Mình chào chị Ánh, quay xe chạy về. Chị Diễm với nhỏ Uyên cũng thật là... về rồi thì báo mình một tiếng, làm mất công chạy lại. Lần này phải phạt mới được.

Bỗng đt reo, em Uyên gọi.

- Nghe, hai người đi đâu vậy hả? - Mình cười cà rỡn.

- T ơi!! Cứu... Uyên với chị Diễm bị thằng Khang chặn đường... - Giọng em Uyên hốt hoảng.

- Hả? Ở đâu? Tụi nó đông không? - Mình giật bắn, lắp bắp hỏi lại.

- Đông lắm, gần 40, 50 thằng cầm mã tấu... T gọi cảnh sát đi... - Em Uyên hoảng loạn nói nhanh.

- Ở đâu? Hai người đang ở chỗ nào vậy? - Mình cố trấn tĩnh.

Trong đt vô cùng ồn ào, âm thanh huyền não rất khó nghe. Mình chờ nhưng chẳng thấy em Uyên đáp.

- Hello thằng nhà quê! - Chợt tiếng thằng nào đó cười đắc ý vang lên.

- Thằng nào? Khang hả? - Mình gằn giọng.

- Tao đây. Sao hả, lo rồi à? Tao đã nói rồi, đừng chọc vào tao, mày đ*ó yên đâu! - Nó cười sằng sặc.

- Có gì từ từ nói, mày đừng làm bậy!! - Mình dịu giọng.

Giờ không phải lúc cương với nó, tính mạng chị đang nằm trong tay thằng điên này. Em Uyên thì mình không lo, vì dù sao nó cũng yêu em tha thiết, chắc sẽ không làm gì tồi tệ với em.

- Sợ rồi à? Tao với mày đâu có gì để nói. - Nó cười hà hà.

- Mày muốn gì? Uyên thì giờ mày có được rồi đó, thả cô gái đi cùng với em ra đi!! - Mình cố mềm mỏng.

- Tại sao tao phải thả? Nghe nói đây là chị của mày hả? Xinh thật đấy, mấy thằng đàn em của tao có vẻ rất hứng thú... - Thằng Khang cười đều.

- Chị tao không liên quan gì trong chuyện này, tụi mày đừng làm bậy! - Mình nóng lắm rồi, nhưng vẫn cố kiềm chế.

- Mày là cái đ*ó gì tao phải nghe? Tao ấy thằng em hiệp nó thì sao nào? - Nó hừ lạnh.

- Mày đang ở đâu? Là đàn ông thì nói ra đi, tao chơi với tụi mày!! - Mình găm lên.

- Được thôi. Tao cũng muốn coi thử thằng nhà quê như mày làm được trò trống gì? Cho bé Uyên sáng mắt ra vì quen trúng thằng gà chết! - Nó cười hô hô.

- Nói địa điểm đi, đừng lảm nhảm! - Mình gằn từng tiếng.

- Tao đang ở gần cầu xxx, ày thời gian 15p để chuẩn bị. Có gan thì đừng gọi cảnh sát, nếu không... đừng mong nhìn thấy con chị xinh đẹp của mày nữa! À, quên mất! Quá 15p nếu mày vẫn chưa đến đây lạy tao, con chị mày sẽ được vài chục thằng em tao chăm sóc đó ha ha...

- T ơi... đừng có lại đây... chị không sao đâu... - Giọng yếu ớt của chị Diễm vọng vào tai mình.

- Tao sẽ tới ngay, tụi mày đừng làm bậy!! Chị tao có bề gì, tụi mày đừng mong về lại Cần Thơ nữa! - Mình rít qua kẽ răng.

- Ok, tao chờ hờ hờ... - Nó lại cười lên từng tràng đắc ý.

Đang rất nóng ruột, nhưng mình không dám vọng động. Giờ một mình đi đến đó, chỉ có chết thôi, còn mong gì cứu được chị. Tâm trí mình rối bời, gọi cảnh sát cũng chẳng biết thế nào, chị đang nằm trong tay thằng Khang, nó điên lên làm bậy lúc đó mình có hối cũng chả kịp nữa.

Mình quyết định gọi cho Thanh sida trước tiên. - Tao nghe nè ku! - Thanh sida bắt máy.

- Chị Diễm với em Uyên bị thằng Khang bắt rồi, hiện giờ nguy hiểm lắm! - Mình nói nhanh.

- Hả? Thằng Khang nào? - Thanh sida ngơ ngác.

- Tao quên chưa kể với mày. Hôm trước thằng Khang, người yêu cũ của em Uyên lên đây tìm ẻm, tao đóng giả làm người yêu của ẻm nên nó rất hận tao. Giờ nó bắt cóc ẻm với chị Diễm rồi... hẹn tao lại cầu xxx...

- Móa, hết thằng Quang tới thằng Khang, sao mày toàn đụng vào mấy thằng rẻ rách vậy hả? Mà tụi nó đi đông không? - Thanh sida gầm gừ.

- Tầm 50 thằng. - Mình vò đầu.

- Địch, 50 thằng sao chơi lại?! Gọi chú Quyết đi! - Nó la hoảng.

- Nó đang giữ chị Diễm trong tay, tao gọi cảnh sát nó giết thì sao? - Mình thật sự đau đầu.

- Gọi cảnh sát đến để làm áp lực với nó. Giờ nó đạt được mục đích rồi, tao nghĩ nó muốn chơi mày thôi, không đến mức manh động vậy đâu. Cứ gọi đi cho chắc ăn!

- Ờ, tao gọi liền! Nhưng thời gian nó hẹn chỉ có 15p thôi, tao sợ chú Quyết không đến kịp.

- Để tao kêu tụi Hải khìn tụi tập anh em lại ngay. Mày đứng ở đó chờ tụi tao lại, đừng làm điên. Đm, mày một mình tới đó nó làm thịt mày thật đó!! - Thanh sida lo lắng.

- Tao biết rồi, tụi mày nhanh lên giùm tao!

Tất máy, mình gọi ẹ.

- Gì vậy con? - Mẹ alo.

- Chị Diễm với Uyên bị tụi giang hồ Cần Thơ bắt cóc rồi mẹ ơi! - Mình nói ngay.

- Hả? Giang hồ nào? Trời ơi, nói rõ mẹ nghe coi! - Mẹ giật mình.

- Thằng người yêu cũ của Uyên, hôm trước lên đây tìm nhưng Uyên không đồng ý quay lại, giờ nó bắt cóc hai người luôn. Chuyện dài dòng lắm, con sẽ kể sau. Tóm lại, bây giờ nó đang rất thù con, hẹn con ra gặp mặt để giải quyết. Mẹ gọi chú Quyết cho người ra ngay cầu xxx đi mẹ. Tụi nó tới 50 thằng cầm dao không đó, chẳng biết có sủng không nữa! - Mình cố tóm tắt thật nhanh gọn.

- Trời ơi, sao toàn chuyện gì đâu không vậy hả trời... mẹ kêu liền!!

- Tụi nó đang giữ chị Diễm làm con tin, mẹ nói chú Quyết cẩn thận mềm mỏng, đừng làm nó điên lên. Con sợ nó làm hại chị!! - Mình run lên.

- Mẹ biết rồi. Con cẩn thận, chờ chú Quyết lại, đừng làm bậy nghe không?

- Dạ, con hiểu.

Mình chờ 15p nhưng bọn Thanh sida vẫn chưa đến, lo lắng đứng ngồi không yên. Gọi hỏi thì nó bảo đang cố tập hợp anh em, cực chẳng đã mình đành gọi cho thằng Khang. Sdt nó mình không biết, nên gọi vào dt em Uyên.

- Sao rồi, không dám đến à thằng gà chết? - Nó cười hô hố.

- Bọn tao đang tới, tao nói tới nhất định sẽ tới. Dt báo mày biết đừng làm bậy! - Mình hừ mũi.

- Lũ anh em của mày xem ra nghiệp dư quá, đàn em tao hú một tiếng vài phút sau đã có mặt ngay, hàng nóng đầy đủ. Lần này có lẽ tao phải thất vọng rồi.. - Thằng Khang chép miệng, giọng tiếc nuối.

- Tụi mày chờ đó, chưa biết hôm nay ai chết đâu! - Mình cố câu giờ.

- Giống phim quá, mày đang câu giờ chờ cảnh sát lại tóm cổ tao sao? Nói ày biết, bọn chó đó mà đến đây, con chị mày sẽ bị bọn tao trước hiếp sau giết, đừng hời hợt!! Còn nữa, cảnh sát cũng lắm bắt tao về rồi lại lạy lục thả tao ra thôi, ở nước VN này, chẳng thằng nào đủ trình giam tao đâu hà hà...

Thằng Khang càng nói càng luông tuông, chém gió đủ trò. Mình ậm ừ khích bác cho qua, chủ yếu câu giờ càng lâu càng tốt.

- Tao ày 10p nữa, không đến thì tụi tao xử con chị mày, sau đó về Cần Thơ thôi! - Chém đã đời, nó chốt hạ.

- 10p nhanh quá, nửa tiếng được không? - Mình kèo nài.

- Không. Tao đợi lâu lắm rồi. - Nó cười to, rồi tắt máy.

May sao lúc này bọn Thanh sida, Hải khìn cũng vừa đến. Do gấp rút nên anh em chỉ tụ tập được hơn 10 thằng, nhìn mà nản lòng.

- Sao rồi? - Thanh sida gấp gấp hỏi.

- Nó cho thêm 10p, đi thôi. - Mình gạt đầu chào, tỏ vẻ biết ơn mọi người, rồi nói.

- Cầm cái này đi, phòng thân. - Hải khìn đưa mình cây kiếm Nhật, hình như hàng tự chế thì phải, không giống đồ xịn, nhưng nhìn cũng rất sắc.

- Ủ. Mọi người cẩn thận, tụi nó đông gấp mấy lần mình, chưa kể có thể có cả súng. - Lời cảm ơn quá thừa thãi nên mình không nói, chỉ biết căn dặn anh em cẩn thận.

- Không sao. Tụi tao mới nhậu xong, đang máu. Thằng nào láo chém chết mẹ hết, súng sao nhanh bằng dao phay chém lén!! - Thằng Hưng mập cười khà khà, tay cầm con dao phay bề bản khá rộng lưỡi trắng ớn huơ loạn, loại chuyên xắt chuối cho heo ăn thì phải. Cả đám tuy ít nhưng đoàn kết, hừng hực khí thế rú ga vọt xuống chân cầu xxx, điểm hẹn với thằng Khang.

Do khu này đang sửa chữa nên rất vắng vẻ, điểm hẹn lại dưới gầm cầu nên càng lặng lẽ hơn. Lúc bọn mình đến nơi, từ xa đã thấy một đám dân anh chị lố nhố đứng ngồi thành từng nhóm. Thằng nào thằng nấy đầu cật húi cua, xăm trổ chằng chịt khắp người, tay cầm mã tấu, kiếm Nhật, tông... đủ loại.

Mình gai khắp người, cảnh này ngỡ chỉ thấy trong phim ảnh, không ngờ có ngày gặp phải bên ngoài, và mình lại là người trong cuộc. Đúng thật cái cuộc đời...

Mình chửi thầm một tiếng

"khốn nạn

", cuộc sống mình cứ thế này, thật khốn nạn mà. Muốn sống yên ổn, muốn làm người tốt mà sao khó đến vậy???

- Cứ tưởng mày không dám tới chứ? - Thằng Khang đứng dậy nhếch mép nói.

Mình không đáp, mắt ngó xung quanh tìm kiếm.

Kia rồi, chị với em Uyên bị cột bằng dây thừng vào cây cột sắt ngay chân cầu. Miệng cả hai đều bị nhét một cục vải, chị nhìn mình lắc đầu quầy quậy, nước mắt chảy ràn rụa khắp mặt, muốn kêu mình chạy đi.

Em Uyên cũng nhìn mình bằng ánh mắt lo lắng, nhưng ẻm kiên cường hơn chị nên không khóc, có điều mắt cũng đỏ au.

- Mày thả chị tao với Uyên ra!! Bọn gái mà mày còn trối như vậy, có khác gì con thú không?? - Minh gầm lên.

- Lo cho con chị mày đi! Uyên chả việc gì đâu, tất nhiên tao sẽ không hại người tao yêu! - Thăng Khang cười đều.

- Giờ mày muốn sao mới thả họ ra? - Minh cố trấn tĩnh.

- Bồi thường danh dự. - Nó thần nhiên.

- Loại chó chỉ biết ăn hiếp phụ nữ như mày cũng có danh dự sao? - Thanh sida cười khẩy.

- Yên tâm. Tao không chỉ giỏi ăn hiếp phụ nữ, ngược lại mấy thằng to mồm như mày, tao lại càng thích ăn hiếp hơn! - Thăng Khang lạnh lẽo nhìn Thanh sida.

- Giải quyết chuyện tao với mày trước đi. Lần trước là Uyên nhờ tao đóng kịch thôi, tao và Uyên chẳng có gì cả. Nếu mày khó chịu vì việc đó, cho tao xin lỗi! Thả chị tao được chưa? - Minh nói.

- Làm sao để tao biết được mày và Uyên chưa có gì? Chỉ dựa vào lời nói của mày thôi à? Hà hà... tao đâu phải thằng ngu! - Nó ngửa mặt lên trời cười lớn.

- Mày muốn sao mới tin? - Minh hồi hộp liếm môi.

- Nhìn mày cũng giống gay lắm! Lại đây, bú c*c tao trước mặt hai em gái này đi, rồi tao tha cho tụi mày! - Thăng Khang cười gần.

- Ờm, thằng gay biến thái này, bệnh vkl, bú cmm!! - Hải khìn la to, cầm tông muốn lao đến.

- Chém chết mẹ tụi nó đi tụi bây!! - Thăng đầu trọc nhìn rất dữ tợn, nãy giờ đứng sau Thăng Khang, cũng kêu lên.

- Khoan đã, có gì từ từ nói! - Minh đưa tay cản bọn Hải khìn lại.

- Từ từ tụi bây!! - Thăng Khang cũng ra hiệu bọn đàn em dừng lại.

- Sao, đồng ý chứ? Mày chỉ có duy nhất một sự lựa chọn thôi, còn muốn hỗn chiến cứu người đẹp, hãy nhìn lại lực lượng hai bên đi. - Nó nhếch mép nhìn mình khinh khỉnh.

Sự thật quả như Thăng Khang nói, bên nó gần 50 thằng, toàn giang hồ liều mạng thứ thiệt, vũ khí tận răng. Bên mình 14 thằng, toàn học sinh sinh viên, dân chơi nửa mùa, vũ khí chỉ để phòng thân, chẳng chút kinh nghiệm trong việc đâm thuê chém mướn.

Phải làm sao đây???

Đầu mình nóng bừng với quá nhiều suy nghĩ, liều mạng với bọn nó, phần thắng của phe mình chẳng được 1%. Không liều mạng, mình phải bị cho nó, nghĩ đến chuyện ngậm cái đó của thằng đàn ông, mình đã thấy choáng váng, còn sự nhục nhã nào bằng với đứa con trai chính cống như mình? Chưa kể đến cảm giác ghê tởm, chắc gì sau khi mình làm theo yêu cầu, nó sẽ tha cho bọn mình? Với tính cách thằng điên bệnh hoạn này, càng nghe lời nó sẽ càng lấn tới. - Không chịu à? Phát đầu bò lại lột đồ con chị nó ra ọi người ở đây ngắm một chút! - Thấy mình suy nghĩ quá lâu, Thăng Khang hạ lệnh.

- Ok anh Khang! - Một thằng to con, đầu to như đầu bò, hết cái biệt danh của nó, khệnh khạng bước lại gần chị Diễm.

- Tao đồng ý! Đừng làm bậy... - Minh hoảng hốt vội la lên.

- Có thể chứ, lại đây em trai!! - Thăng Khang cười dâm ô.

Đầu mình tê dại đi. Thôi hết rồi, chuyện này chết vì nhục, nhưng không làm theo lời nó bảo thì chị sẽ bị hạ nhục. Dù sao cũng chịu nhục, mình gánh thay chị vậy. Chỉ hi vọng nó giữ lời, buông tha cho chị. Mình có thể nào cũng chấp nhận, cùng lắm nằm bệnh viện vài tháng, chắc nó không điên đến mức giết mình.

- Nè T!! - Đang định đi tới, Thanh sida bỗng suyt khẽ, rồi nhét cái gì đó lạnh lạnh vào tay mình.

Liếc mắt nhìn, một con dao khá ngắn, loại dao găm.

- Cắt tr*m nó cho tao, suốt đời làm thái giám chết cmn!! - Thanh sida cười hắc hắc.

Một tia sáng xẹt qua đầu mình, có cách rồi.

Lén nhét con dao găm vào túi sau, mình cầm cây kiếm Nhật bước lại phía thẳng Khang đang đứng.

- Để kiếm lại mày! - Đúng như mình dự tính, nó kêu mình bỏ vũ khí lại.

Thật ra mình biết trước nó sẽ bắt làm thế, đầu ngu đến mức ỉnh cầm kiếm lại gần, rồi liều mạng với nó thì sao? Nhưng mình vẫn cố tình cầm theo, cốt ý khiến nó mất sự tập trung, không để ý hành động khả nghi của mình và Thanh sida.

Mình rút kiếm cho Thanh sida, lững thững đi lại gần thẳng Khang.

- Quỳ xuống, cởi quần chăm sóc thẳng nhỏ giùm anh đi! Ra mới thôi nhé chú em nhà quê!! - Nó cười hềnh hệch, tay vỗ bôm bốp lên đầu mình.

Cố nén cơn tức tối nhục nhã trong lòng, mình lặng lẽ quỳ xuống, kéo khóa quần nó, rồi nắm thẳng nhỏ lôi ra... nó đang hứng khởi, thẳng biến thái...

Thời khắc quan trọng sắp đến rồi, tim mình đập liên hồi như trống trận. Liếc mắt nhìn quanh, một đám đàn em của nó cầm mã tấu đang canh mình, chỉ cần một cử chỉ khả nghi dù nhỏ nhất, chắc mình sẽ nát như tương.

- Lẹ mày! - Thằng Khang nhấn đầu mình xuống.

- Khoan đã! - Mình hất tay nó ra.

- Dở trò à? - Một thẳng cao to, đen hôi trừng mắt nhìn mình.

- Tao khát nước quá! Thanh, đưa tao miếng nước! - Mình xoay lại nhìn Thanh sida la to.

Thật ra mục đích của mình là phân tán sự chú ý của bọn nó, cho dễ bề hành động mà thôi.

Đúng lúc này, ngay khi cả đám bọn nó đều xoay theo mình, nhìn về hướng Thanh sida. Nhanh như cắt, tay mình thọt vào túi sau móc con dao găm ra, để ngay trên tr*m thẳng Khang.

- Mày làm gì... - Nghe lạnh lạnh, thẳng Khang giật mình hét to.

- Đm đứng yên, không thôi tao cắt chết mẹ mày! - Mình gầm lên.

Con dao găm trong tay mình kè mạnh lên tr*m nó, máu liền nổi lên rồi, chỉ cần nó hay bất cứ thẳng đàn em nào của nó nhúc nhích, mình xử ngay. Trước sau gì cũng chết, phải lấy tí vốn xuống tặng Diêm Vương nhấm rượu.

- Ok ok... mày muốn gì cũng được... đừng làm bậy... tụi mày tránh ra... - Thằng Khang nuốt nước bọt khan, hai tay xua loạn, miệng hét bọn đàn em rút ra xa.

- Thả chị tao và Uyên ra ngay! - Mình gầm từng tiếng.

- Được được. Tụi bây thả ra mau, lẹ lên!!! - Thằng Khang trợn mắt kêu bọn đàn em.

hai ba thẳng lú lú chạy lại, tháo dây trói, lấy giẻ ra khỏi miệng chị và em Uyên. Bọn Thanh sida cũng vội vàng chạy đến nhận người.

- Mày buông anh Khang ra, không thôi tao giết nó!!! - Một thẳng đầu trọc chọt kè dao lên cổ chị Diễm, uy hiếp ngược lại mình.

- Giết đi, rồi thẳng đại ca mày suốt đời làm thái giám! - Minh cười hắc hắc, con dao găm hơi cứa nhẹ xuống.

- Đmóa thẳng ngu! Thả nó ra mau lên, muốn hại chết tao hả??? - Thằng Khang rú lên như heo bị chọc tiết.

Thằng kia nghe vậy, sợ quá vội buông dao xuống, giao chị với em Uyên cho bọn Thanh sida.

Thấy chị và em Uyên an toàn rồi, mình thở ra nhẹ nhõm. Giờ chỉ cần dùng thằng Khang uy hiếp bọn kia, rồi rút êm là xong, chẳng còn gì đáng lo nữa. Chuyện sau đó giao cho chú Quyết xử lý. Bọn nó một đám lăm lăm vũ khí thế này, chẳng lo cảnh sát không có lí do để bắt giữ.

- Bốp!!

39. Chương 39

Mãi suy nghĩ, chỉ lơ là trong phút chốc, mình bất ngờ lãnh ngay cú đá rất mạnh của một thằng đứng gần đó, máu mũi máu mồm phụt ra, răng cũng gãy mất mấy cái.

Choáng váng mặt mày, mình lồm cồm bò dậy, hai mắt chẳng nhìn thấy đường, xung quanh toàn đom đóm lập lờ.

- Chém chết mẹ tụi nó cho tao, đừng để đứa nào thoát!!! - Thằng Khang điên dại hét to.

Mình cuống cuống chạy, nhưng do đang choáng, chưa tỉnh táo nhìn rõ được tình cảnh xung quanh, cứ chạy loạn không phương hướng. Lưng chợt nghe đau nhói thấu xương... gục xuống... mình dính rồi...

- T... T ơi... - Tiếng chị gào thất thanh.

- Đừng mà, Khang... đừng... - Giọng em Uyên thét điếc tai.

- Cứu thằng T... - Thanh sida kêu nghe khản đặc.

- Phập...!!!

Âm thanh bén ngọt của dao cắt vào cơ thể con người vang lên, đanh, gọn, và khô khốc.

Trong đầu mình kêu lên hai tiếng

"xong rồi

". Mắt nhắm lại đón nhận cái chết đang đến từ từ. Hết rồi những ngày hạnh phúc bên chị, những đêm ngắm mưa bên thềm, những chiếc hôn ướt át, những vòng tay ấm nồng... mọi thứ hết rồi... kết thúc thật rồi...

Nhưng... chờ mãi vẫn chưa thấy thần chết xuất hiện đưa mình đi. Bên tai vẫn truyền đến những tiếng la hét náo loạn, các âm thanh kim loại va nhau loảng xoảng...

Và ai đó kéo mình đi xềnh xệch.

- Đm, mày ngồi dậy chạy lẹ đi!! - Thanh sida hét to bên tai khiến mình giật bắn.

Nặng quá... ai đó đang đè lên lưng mình thế này...

Mình mở mắt ra, xoay người lại... rồi chết lặng... nước mắt mình trào ra... miệng hét lên những tiếng vô nghĩa...

Chị đang ôm chặt lưng mình, hai mắt nhắm nghiền. Người chị đầy máu, khắp nơi toàn là máu, chiếc áo trắng chị mặc lúc sáng, giờ đã đổi sang màu đỏ kinh hoàng... là chị... đã đỡ giùm mình một nhát dao tuyệt mạng...

Gương mặt thiên thần trắng nhợt, chẳng còn chút huyết sắc, khóe miệng máu vẫn rỉ ra thành dòng đỏ chói...

Mình run rẩy đưa tay lên mũi chị, chẳng còn cảm nhận được tí hơi thở nóng ấm nào từ chị, dù thật khế cũng không có.

Mình điên cuồng móc túi quần tìm dt. Không có... rơi mất rồi...

- Cấp cứu... gọi cấp cứu mau lên... cấp cứu... - Mình bế chị lên, nước mắt che hết tầm nhìn, mọi thứ mờ đục. Mình cố hét thật to, nhưng càng hét càng khản giọng, không thành tiếng.

Mình điếng người chẳng còn biết gì nữa, trường đâm chém xung quanh như không còn liên can gì đến mình. Mình choáng váng trong những suy nghĩ

”chị mất rồi... chị mất rồi... chị mất rồi...

”

Mình bế chị lững thững như thằng điên, miệng lầm bầm lặp đi lặp lại câu nói vô nghĩa, rời rạc.

- Chạy nhanh đi T, chị Diễm chết rồi!! Vết thương nặng lắm, ngay tim, không cứu được đâu!! Chạy đi!!! - Thanh sida kéo tay mình lôi đi.

- Buông tao ra! - Mình hất mạnh tay nó.

- Mà mày muốn làm gì nữa??? Chạy lẹ, bên mình nằm hết rồi... - Thanh sida gào lên.

- Tao giết nó!!! - Mình cười gằn đặt chị xuống, hai mắt đỏ ngầu, giật cây tông trong tay Thanh sida.

- Đm, mày điên rồi!! Đi với tao... - Thanh sida kéo mình lại.

- Cản tao giết mày luôn đó!! - Mình trợn mắt gầm to.

Mình lao như điên vào đám đông, gặp thằng nào chém thằng đó, chẳng màng sống chết. Bọn nó thấy mình điên loạn dường như cũng ngán, chạy đến đâu bọn nó tránh ra đến đó.

Thằng Khang kia rồi, nó đang tát em Uyên sưng húp mặt mày, miệng cười khùng khục.

- Chết đi thằng chó!!! - Mình hét to, hai tay cầm tông xả một nhát nhằm ngay bả vai và cổ nó. Chị chết nó phải bồi táng theo, xử nó xong mình chết theo luôn. Nghe mình gào to, nó giật mình theo phản xạ ngã sang một bên tránh được, tay cho vào túi quần móc ra khẩu súng ngắn nhắm mình bắn một phát chất chứa.

- Đoàng..

- Chạy đi T!! - Em Uyên lao đến giật khẩu súng trong tay thằng Khang, hai người giằng co qua lại.

Viên đạn ghim vào đùi mình đau nhói. Mình nén đau cắn răng lao đến, đạp thẳng chân vào mặt nó. Tay giật khẩu súng, nhắm ngay đầu nó lạnh lùng bóp cò.

- Đùng... - Thằng Khang trừng mắt đến rách khước rỉ máu, hét lên kinh hoàng.

- Muộn rồi, thằng khốn nạn! - Mình cười khùng khục.

- Đoàng... đoàng... đoàng...

3 phát súng vang lên, đầu thằng Khang vỡ toang, óc và máu trắng đỏ lẫn lộn chảy ra.

Em Uyên rú lên sợ hãi...

Bọn đàn em thằng Khang ngăn người trong phút chốc, rồi hô hào cầm vũ khí lao đến mình.

- Còn 2 viên, thằng nào muốn ăn trước? - Mình cười sằng sặc.

Mình giơ súng nhắm vào bọn nó, bóp cò.

- Đoàng...

Một thằng gục xuống.

- Chạy mau, đm nó điên rồi!!!

Bọn nó như ong vỡ tổ ôm đầu chạy loạn. Chưa đầy phút sau, cả bãi chiến trường chỉ còn lại mình, Thanh sida và em Uyên. Anh em, chị Diễm... nằm xuống cả rồi.

Mình thần thờ nhét khẩu súng vào lưng quần, bước lại bế chị lên.

Thiên thần của lòng mình... bao ước mơ... bao dự định hạnh phúc cho tương lai... giờ chỉ còn lại cái xác không hồn...

Nước mắt mình nhỏ xuống, ướt đầm gương mặt thánh thiện đang nhắm nghiền của chị. Nỗi đau tưởng như chết đi sống lại ập lên đầu mình, bóp nát vụn trái tim mình ra muôn vạn mảnh nhỏ loang máu...

Mình khuyu xuống... đau đến mức không thở được...

- Đừng buồn... em theo chị đây... - Mình vuốt ve mặt chị, cười nhẹ.

Khẩu súng giơ lên, kê ngay thái dương. Mình nhắm mắt lại, đơn giản thôi mà... chỉ một cái nhích tay, mình sẽ được gặp lại chị...

- T... - Thanh sida kêu lớn.

- Đừng mà T... đừng... - Em Uyên gào to.

- Vĩnh biệt tất cả!!! - Mình nói khẽ, tay siết cò.

Đúng lúc này, một cử động thật nhẹ từ chị truyền sang, dù rất nhẹ nhưng cũng khiến mình giật bắn người, vội mở mắt ra.

Mình không nhìn lắm chứ, cánh mũi chị vừa phập phồng, chị vẫn còn sống.

- Còn sống... chị còn sống... - Mình la to, nước mắt ràn rụa.

Thanh sida và em Uyên nghe vậy liền lao tới. Chị vẫn còn thở nhưng rất khẽ, hơi thở mỏng manh như tơ... có thể đứt bất cứ lúc nào...

Đang loay hoay chưa biết làm thế nào, may sao xe cấp cứu trở đến, mình vội vã bế chị lên xe... miệng lầm thầm cầu nguyện cho chị qua khỏi... Căn phòng trắng toát bao trùm một màu tang tóc, lạnh lẽo.

Dì Hai, dưỡng Hai ôm thân hình lạnh giá của chị khóc rưng rức.

Mẹ mình nước mắt ướt đầm áo, ba mình ngồi thẫn thờ... hai chị mình không kèm được những tiếng nấc...

Em Uyên ngồi ngay góc phòng, hai mắt sưng mọng đỏ quạch, nước mắt của em đã cạn rồi...

Mình là người tỉnh táo nhất. Từ lúc đưa chị vào đây, mình đã biết hy vọng rất mong manh, gần như không có hy vọng cứu sống chị.

Mình chuẩn bị tâm lý sẵn rồi... nên rất bình thản đón nhận tin dữ từ bác sĩ. Chị đi cũng chẳng sao cả... mình sẽ đi theo chị... chỉ tội ba mẹ mình, vừa mất chị lại mất thêm mình, chẳng biết ông bà sẽ ra sao...

Nhưng biết làm thế nào đây... thiếu chị... mình chẳng thể sống nổi thêm một phút giây nào trên cõi đời này nữa... mọi thứ trống rỗng... thật vô nghĩa...

Tiếng chân rầm rập vang ngoài hành lang, một toán cảnh sát bước vào.

- Chúng tôi nghi ngờ anh T có liên quan đến một vụ thanh toán giết người. Mời anh theo chúng tôi về hợp tác điều tra. - Chú Quyết khổ não nói.

Mình cười khẽ, móc khẩu súng còn đúng 1 viên đạn từ túi quần ra, kê lên thái dương.

- Con làm gì vậy T? Bỏ xuống đi!!! - Mẹ mình kêu hoảng.

- T... đừng làm bậy... - Ba bàng hoàng.

- T...

- T...

Thật nhiều tiếng kêu hoảng loạn vang lên, cả tiếng của những anh cảnh sát nghiêm nghị đe dọa bắt mình buông súng.

- Lúc tôi cần nhất, các anh đang ở đâu??? - Mình cười chua chát, siết cò.

- Đoàn... -

Cảm giác nóng rực như thanh sắt cháy đỏ xuyên qua đầu, mình gục xuống... chị đi rồi... còn gì luyến tiếc nữa...

"Chị ơi... em đến với chị đây..."

" - Suy nghĩ cuối cùng còn lại trong đầu mình trước khi chìm vào cõi vĩnh hằng u tối.

...

- T... T ơi... - Tiếng ai đó vang bên tai mình.

- Hả? - Mình ngồi bật dậy, trán đau buốt.

- T làm gì mà nửa đêm kêu la dữ vậy, chảy nước mắt nữa nè... - Chị nhăn mặt, cầm khăn giấy lau ỉnh.

Người mình đầy mồ hôi, đầu nóng hừng hực, mệt mỏi kinh khủng. Nhưng mình lại vui như điên, hóa ra này giờ mình chỉ nằm mơ thôi sao, giấc mơ thật kinh khủng. Chị vẫn còn đây, thiên thần của lòng mình vẫn còn đây, đang khỏe mạnh tràn đầy sức sống ngay cạnh mình.

Mình siết chị vào lòng thật chặt, hôn ngấu nghiến khắp mặt chị, nhưng nước mắt vẫn trào ra.

- Gì vậy? T làm sao vậy?? - Chị nằm yên trong vòng tay mình, hai mắt mở to nhìn mình lo lắng.

- Không sao. Em nằm mơ thấy ác mộng thôi, giờ thì hết rồi!! - Mình nhẹ chùi mắt, cười sung sướng nhìn chị.

- Nằm mơ gì mà ghê vậy? La om sòm luôn, làm chị hết hồn à!! - Chị hôn má mình.

- Nằm mơ thấy hai đứa mình đám cưới. - Mình cười.

- Mình đám cưới mà sợ la vậy hả? Hứ... ghét... không muốn cưới chị chứ gì? - Chị vùng vằng.

- Muốn! Bởi vậy giật mình dậy, biết là nằm mơ, không được cưới chị, em mới chảy nước mắt nè!

- Hi hi... xạo quá à...

Mình lại siết chị vào lòng. Thật ấm áp!!!

Mong rằng giấc mơ chỉ mãi là giấc mơ. Mình đã đánh mất chị một lần trong cơn mê ấy rồi, không bao giờ để lạc mất chị thêm một lần nào nữa... Trưa đi học về, mình đã thấy bà ngoại ghé thăm nhà. Ông ngoại mình mất lâu rồi, hiện bà sống ở nhà cậu út, do cậu chưa có vợ, độc thân vui tính nên bà ở cùng thấy thoải mái hơn. Bà ngoại năm nay cũng gần 70 tuổi, những vẫn còn khỏe và minh mẫn lắm. Đặc biệt, bà rất thủ cựu, nên mỗi lần gặp bà, mình hơi bị ngán. T_T

- Ngoại mới lên hả? Lúc này ngoại khỏe không ngoại? - Mình chạy đến chào hỏi ngay.

- Ồ, khỏe, mẹ cha bây, không khi nào thấy ghé thăm ngoại! - Bà cười móm mém, miệng nhai trầu đỏ lôm.

- Dạ... tại con bận học quá, chứ con định vài bữa nữa ghé thăm ngoại đó!! - Mình gãi đầu.

- Lần nào gặp cũng nghe con nói chuẩn bị ghé thăm ngoại. - Ngoại xoa đầu mình.

Nói thật, ngoại thì mình rất thương và kính trọng. Nhưng về khoản nhai trầu, mình rất sợ. Nhìn ghê ghê sao đó, cảm giác rất ớn, chả biết có gì ngon nhỉ? Tính mình từ nhỏ đã kỹ, nhất là những gì liên quan đến người chết. Mỗi lần đi ngang đám tang, mình đều nín thở từ xa, cho đến khi chạy qua cả trăm mét mới dám thở ra. Đến giờ vẫn còn thói quen này, nhớ có lần đang ăn cơm, mở tivi trúng ngay lúc đăng mấy mẫu tin cảm tạ, cáo phó, mình nuốt chửng vô nổi, bị ba la ột trận vì cái tật kỹ tính. Nhưng biết sao được, tính cách thế rồi, không thể sửa.

Cũng may, đến giờ cơm ngoại không nhai trầu nữa, nếu không chắc mình chẳng ăn nổi. Mình biết tính ngoại nên không có gì để bà phàn nàn, riêng em Uyên thì khác, khổ thân ẻm. Nhớ lại vẫn còn thấy buồn cười.

Dọn cơm xong, ngồi vào bàn ăn, thấy ngoại nhìn chằm chằm em Uyên, mình đã biết sắp có chuyện rồi.

- Con cái nhà ai đây? - Ngoại hỏi.

- Con của người bạn con đó má! - Mẹ mình nói ngắn gọn để ngoại khỏi thắc mắc nữa.

- Con gái con đứa, ăn mặc hở hang vậy coi được hả? Nhà toàn đàn ông con trai... - Ngoại cao giọng răn dạy.

Thật ra, từ dạo bị mẹ mình chỉnh, em Uyên đã mặc kín đáo hơn rồi. Trừ buổi tối lên lầu, còn lại em đều mặc áo trong đàng hoàng. Nhưng đối với người già thủ cựu như ngoại, áo thun có tay còn chấp nhận được, riêng cái quần soọc ngắn cũn cỡn khoe da thịt của em quả thật vô cùng chướng mắt.

Tự dưng bị ngoại cho lên sòng phát thanh, em Uyên ngồi sượng mặt, im lặng cầm cúi ăn cơm, không dám nói gì.

- Lúc này trời nóng mà ngoại, mặc vậy á, có gì đâu. - Thấy cũng tội, mình đỡ lời giùm.

- Đầu tóc thì nhuộm đỏ chết, tội trẻ thời nay thiệt hết nói. Đẹp để gì không biết, nhìn như mấy người làm ruộng đang nắng cháy tóc. - Ngoại chép miệng ngao ngán.

Riêng vấn đề này, mình chẳng biết giải thích sao, đành im re. Bụng lo ngay ngáy, sợ em Uyên không chịu được, trả treo thì mệt. May sao, em cũng biết tôn trọng người lớn tuổi, chỉ cúi đầu ăn cơm không nói gì.

Rắn dạn chán chê, thấy em không phản ứng gì, ngoại cũng cụt hứng, lắc đầu ăn cơm.

- Tao nghe con Diễm cháu bà Trà lên ở nhà bây mà, sao không thấy nó? - Được một lúc, ngoại lại hỏi.

- Nó đi làm rồi má, chiều mới về. - Mẹ đáp.

- Nó năm nay bao tuổi rồi? Nhìn ra sao? Lâu lắm rồi má không ghé dưới đó.

- 23 tuổi, xinh lắm! Con bé rất chịu khó, lại ngoan hiền! Má gặp nó chắc nhìn không ra đâu. - Mẹ cười vui, nhắc đến chị Diễm, mình có cảm giác mẹ tự hào như chị là con ruột của mẹ vậy.

- T năm nay 22 tuổi phải không con? - Ngoại chột nhìn mình.

- Dạ. - Mình hơi chột dạ.

Tự dưng hỏi tuổi chị, rồi lại hỏi tuổi mình, ngoại định nói gì đây?

- Vậy không được. Bây coi kiếm chỗ khác cho con Diễm ở đi! - Ngoại lắc đầu.

- Sao vậy má? - Mẹ ngạc nhiên.

Không riêng gì mẹ, ba, mình và em Uyên cũng chẳng hiểu gì trở mắt lên. Mình lơ mơ đoán được ngoại muốn ám chỉ điều gì rồi, lòng thấy rất hồi hộp.

- Tội nó suýt soát tuổi nhau, ở chung nhà lâu ngày thế nào cũng sinh chuyện. - Ngoại nói mà mắt cứ nhìn mình đầy nghiêm khắc.

- Tưởng chuyện gì, má đừng có lo!! Hai đứa nó thân thiết thật, nhưng xem nhau như chị em ruột thịt thôi, không như má nghĩ đâu! - Mẹ mình cười.

- Ông bà hay nói

”lửa gần rơm lâu ngày cũng bén

”, đâu xa xôi gì, tuần trước tao đi đám cưới cháu của hàng xóm gần nhà, hai đứa vai vế chú cháu sao không rõ, nhưng họ hàng 5 đời, bà con chòm xóm dị nghị, xì xào bàn tán. Ông bà sui ngồi gục mặt, khổ sở, ê chề, thấy mà tội! - Ngoại móm mém làm một tràng.

- Ở quê ta cổ hủ mới vậy, 5 đời pháp luật cho phép rồi mà má! - Ba mình bỗng nói. - Cho phép gì mà cho phép, có họ hàng thân thích thì mười đời cũng không được. Làm nhục nhà gia đình, thiếu gì người để cưới, mắc gì hai người họ hàng lại đi lấy nhau?? - Ngoại buông đũa, nghiêm mặt nói.

Cả nhà mình im lặng, không dám nói gì. Mình lặng lẽ và cơm nhưng sao nghe miệng đắng ngắt.

- Ở quê, tội nhỏ họ hàng cũng chạy qua chạy lại đi chơi với nhau suốt, có sao đâu má. - Mẹ mình hơi rụt rè nói.

- Tội nó không ở chung nhà, hơn nữa từ nhỏ lớn lên cùng nhau, sẽ khó có tình cảm trai gái. Thăng T với con Diễm lại khác, bây so sánh vậy đâu có được. - Ngoại đập bàn.

Mẹ mình im luôn, hết dám nói gì nữa.

- Con Diễm ngủ ở đâu? - Ngoại lại hỏi.
- Trên lầu... - Mẹ nói nhỏ.
- Thằng T cũng ở trên lầu hả? - Ngoại nhìn qua mình.
- Dạ... - Mình rụt rè gật đầu.
- Thôi rồi, trai đơn gái chiếc suốt ngày ở gần nhau, vợ chồng bây thì ngủ dưới này. Khuya tui nó làm gì trên đó, bây biết không? - Ngoại xoa trán.
- Má đừng lo xa quá mà, tui nó không có gì đâu... - Mẹ hơi nhăn mặt.
- Sao biết không có? - Ngoại nói lớn.

Mình thót người, chẳng thể tin ngoại tình mình thế được. Những lời ngoại nói cứ như nhìn thấu ruột gan mình vậy, cảm giác thật lo lắng khó chịu.

- Bây coi thu xếp cho con Diễm ở chỗ khác đi, tao thấy không được rồi đó! - Một lúc sau, ngoại hạ lệnh.
- Gia cảnh cháu nó khó khăn, tội lắm! Giờ má không cho ở đây, nó biết đi đâu? - Mẹ khổ sở nói.
- Tao nói vậy đó, bây coi sao được thì làm. Nhà bây, muốn cho nó ở cứ cho, một có gì đừng khóc với tao!! Tao sống từng này tuổi rồi, có việc gì chưa từng trải qua, rồi bây coi, bà già lẩm cẩm này nói không sai đâu.
- Ngoại bỏ chén cơm xuống, đi ra ngoài.

Mẹ mình vội chạy theo năn nỉ.

Chưa được vài phút, mẹ đi xuống gọi ba:

- Anh lấy xe đưa má về dưới giùm em đi!
- Sao? Má đòi về hả? - Ba giật mình.
- Ủ, má gom đồ đi ra ngoài rồi, anh chạy theo lệ đi! - Mẹ nhăn nhó.
- Ồ, để anh lấy xe. - Ba mặc vội bộ đồ tây, lấy xe chạy theo.

Bàn ăn chỉ còn lại mình và em Uyên. Đau đầu thật, sao ngoại phong kiến thế nhỉ? Chỉ vừa nghe bọn mình ở chung nhà, gần bằng tuổi, đã làm ầm lên... ý là chưa thấy chưa nghe gì mà còn thế, chẳng may biết được chuyện của mình và chị thì sao đây?? Hix...

Em Uyên buồn đũa, ngồi len lén nhìn mình dò xét.

- Nhìn cái gì?? - Mình trợn mắt.
- Thích! - Ẽm chống cằm cười cười.
- Thấy vậy vui lắm hả? - Mình lua đũa cơm, lừ mắt.
- Không. Thấy tội thôi! - Ẽm chép miệng.
- Đang bực, cấm chọc quê à! - Mình hầm hừ.
- Thì sao? Cẩn chạy nọc hả?

Nhìn cái mặt kên kên châm chọc của ẻm, mình bực bội chả buồn đáp.

- Giỡn thôi! Giờ T tính sao? - Em Uyên hỏi.
- Tính chuyện gì? - Mình vò đầu.
- Chuyện T và chị Diễm... - Ẽm cười nhẹ.
- ...

Dù đã rõ em Uyên biết chuyện mình và chị Diễm từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên ẻm công khai hỏi mình về điều này. Mình có đôi chút bồn thần, chẳng biết nói sao nữa.

- Còn định giấu Uyên đến bao giờ nữa đây? - Ẽm nháy mắt.
- Biết từ khi nào vậy? - Minh hỏi, mắt nhìn ra ngoài.
- Lên đây bữa đầu đã thấy nghi rồi, vài hôm sau thì xác định chắc chắn.
- Già ghê hén! - Minh bĩu môi.
- Quá khen!! Tán được cả chị họ, Uyên sao dám so sánh với T! - Ẽm lắc đầu.
- Uyên T còn tán được mà, nói gì chị Diễm!

40. Chương 40

Chả hiểu sao nghe ẻm khích bác, mình lại nổi máu hơn thua, nói điên khùng. Nói xong mới thấy hối, nhưng không rút lại được nữa, ngồi trơ mắt ra. Em Uyên thì bỗng lặng thinh, cầm cái muỗng gõ nhẹ vào tô canh.

- Xin lỗi, không có ý gì đâu! Đùa thôi... - Minh gõ trán. Đang rầu rĩ chuyện bà ngoại, giờ đầu óc bấn loạn, toàn nói nhảm điên khùng.
 - T nói đúng mà, việc gì phải xin lỗi. - Ẽm ngược lên nhìn mình cười khẽ.
 - Thôi, dọn dẹp đi. - Minh đứng dậy cất nồi cơm.
- Càng nói càng rắc rối, mình không muốn bàn về vấn đề nhạy cảm này nữa.
- Uyên mong T và chị Diễm sớm đến được với nhau, nhưng mà... - Ẽm bỏ lửng câu nói.
 - Nhưng mà sao? - Minh hỏi, tay đập nắp nồi cơm.
 - Uyên thấy ghen tỵ với chị Diễm! - Ẽm vẫn chăm chú gõ muỗng vào thành tô kêu lanh canh.
 - Giỡn hoài, có gì để ghen? - Minh hơi ngơ ngơ.
 - Con trai có thể cưỡng lại Uyên để chung thủy với chị Diễm, đời này chẳng còn mấy người đâu. Thăng Khang mà được như T, giờ này Uyên đã không ngồi đây! - Ẽm nhìn sâu vào mắt mình, cười cay đắng.
- Mình không quen nghe người khác khen, lại là cô gái xinh đẹp ngồi ngay trước mặt thế này, cố giấu sự lúng túng, loay hoay gom chén đũa.
- Hôm đó, Uyên thử T đúng không? - Thật lâu, mình mới trấn định tinh thần, tò mò hỏi.
 - Hôm nào?
 - Biết còn giả bộ làm gì?
 - Nhiều hôm quá, nói vậy sao Uyên biết được.
 - Hôm trung thu...
 - À, vẫn chưa quên hả? - Ẽm tủm tỉm.
 - Không nhớ, nhưng cũng chẳng quên. - Minh thản nhiên.
 - Muốn biết lắm à? - Ẽm lại cười.
 - Không. Thuận miệng hỏi vậy thôi, không đáp cũng được. - Minh nhún vai.
 - Chứ T nghĩ sao? - Ẽm vẫn nhìn mình cười tươi.
 - Nghĩ là Uyên thử T thôi. - Trong lòng thế nào, mình nói y vậy.
 - Là thật thì sao? - Ẽm rất có sở thích hỏi ngược lại người khác.

- Không tin.

- Kém tự tin đến vậy hả? - Ẽm dường như rất có hứng thú với vấn đề này.

- Không phải kém tự tin, mà là biết người biết ta. T tự hiểu mình đang đứng ở đâu! - Minh cười.

- Thấp hơn Uyên phải không?

- Ừm, có lẽ vậy.

- Thế... Uyên cúi xuống được không?

- Cúi xuống làm gì ỏi cổ. - Minh cười he he.

Minh cười, ẻm cũng cười, cứ như hai đứa khùng.

- Nói thật nè, nghe không? - Ẽm hỏi.

- Nghe chứ. - Minh gật đầu.

- Hôm đó... đúng là Uyên thử T thôi...

- Ồ, biết ngay mà.

- Chưa hết...

- Gì nữa?

- Đó là lúc đầu... nhưng lúc sau lại khác... - Ẽm nhìn mình.

- Sao? - Minh quay đi nơi khác.

- Uyên bị cuốn vào, đến khi T dừng lại... Uyên mới nhận ra mình đang làm gì..

Minh không nói gì, hơi mù mịt trước lời thú nhận của ẻm. Ẽm nói thật hay đang nói dối? Minh chả biết nữa, không đủ khả năng để nhận ra. Công bằng mà nhận xét, có lẽ em Uyên tinh tế và sâu sắc hơn mình.

- Cảm xúc nam nữ thôi đúng không? - Minh vờ hỏi bằng quơ.

- Nghĩ Uyên có thể có cảm xúc với một người Uyên không chút cảm tình sao? - Ẽm cười vẻ giễu cợt.

- Hên xui! - Minh lắc đầu.

- Ê, đi đâu đó? Dọn nè!! - Ẽm chợt đứng dậy lên lầu, mình vội kêu lớn.

- Phạt T, dẹp một mình đi! - Ẽm nói, đi một mạch lên lầu, chẳng thèm quay lại. Tối nay trời không mưa, không gian thoáng đãng, sao mọc chỉ chút lấp lánh. Minh lại dụ dỗ chị ra ban công ngồi hóng mát, em Uyên chẳng biết sao lại nằm lì trong phòng, không thèm ra mặc dù chị có rủ. Vậy càng tốt, được tự do riêng tư với chị, mình muốn còn chẳng được.

- Trời mát, trăng sáng nữa... thích quá T hén!!! - Chị tựa người vào lan can, mỉm cười nhìn mình.

- Ừ, trăng sáng thật, nhưng không sáng bằng chị!! - Minh nháy mắt.

- T này... suốt ngày chọc chị... - Chị nguýt mình, xinh thế cơ chứ.

- Nói thật chứ chọc gì... chị là mặt trời của đó em đó... cho hôn mặt trời cái coi có phỏng mỗ không ta! - Minh hôn phớt lên má chị.

- Càng ngày càng hư... - Chị đỏ mặt làu bàu, nhưng miệng cười toe.

- Trai không hư gái không yêu hư hư...

- Chỉ giỏi nói bậy!!

Pha trò cho chị vui thôi, thật ra trong lòng mình rối bời. Câu nói của ngoại lúc trưa vẫn còn văng vẳng trong đầu mình. Mọi chuyện đã khó, giờ càng khó gấp bội. Ba mẹ mình sống khá thoáng, nhưng lại rất nề bà ngoại, sao càng ngày mọi thứ càng trở nên mù mịt...

Cảm giác giống như hai đứa mình đang đi trong một đường hầm tối đen, đi mãi... đi mãi... vẫn chẳng thấy lối ra... một chút ánh sáng le lói cũng không phản chiếu..

- T nghĩ gì vậy? - Giọng nói êm ái của chị vang lên.

- Không có gì. - Mình cười lắc đầu.

- Chiều giờ T lạ lắm, có gì không kể chị nghe được hả? - Chị nhìn mình dò xét.

- Không có gì thật mà! Em hơi nhức đầu thôi. - Lí do muôn thuở của mình, mỗi khi không biết viện cớ gì.

- Lấy thuốc T uống hén! - Và đương nhiên, áp dụng với cô gái ngây thơ như chị, mình chưa khi nào thất bại.

- Chút hết à, lâu lâu em hay bị vậy thôi, chắc tại học nhiều quá! Chị đừng lo!

- Làm biếng như gì vậy đó... mà hờ ra than tại học nhiều. - Chị lườm mình.

- Ồ, không tin thì thôi! - Mình vờ làm mặt giận, xoay đi nơi khác.

- Hi hi... tin mà!! Con trai gì cứ hờ tí là giận à!! - Chị cười khúc khích, hai bàn tay nhỏ nhắn kéo mặt mình lại.

- Tin thì làm sao cho em hết nhức đầu đi! - Mình cười đều.

- Làm sao giờ? - Chị ngơ ngẩn.

Mình không đáp, ngón tay chỉ chỉ lên trán.

- Chụt... chụt...

Chị vỗ lê à lên một tiếng, chu môi hôn vào trán mình hai cái rõ to, sau đó le lưỡi lăm lét nhìn quanh, chắc sợ em Uyên đi ra thấy được.

- T đỡ chưa? - Chị then thùng.

- Chưa. - Mình ụ mặt.

- Chứ sao mới đỡ nữa?

- Vầy nè...

Chưa dứt lời, mình siết chặt chị đặt một nụ hôn nồng cháy lên đôi môi tươi thắm mềm mại... thật lâu... thật lâu... - T này... ở đâu cũng làm vậy được hết vậy... ta thấy bây giờ... - Chị đẩy nhẹ mình ra, mặt nóng bừng trách móc.

- Uyên biết chuyện mình rồi, chị còn lo gì nữa nè! - Mình cười khà khà.

- Bé Uyên biết rồi hả? Sao biết được hay vậy? - Chị kinh ngạc.

- Thái độ của chị như vậy, ai chả biết.

- Hix... rồi bé Uyên có nói gì không? - Chị lo lắng hỏi.

- Không. Còn ủng hộ, mong mình hạnh phúc nữa!

- Hi hi... bé Uyên tốt quá à!!

Chị cười sung sướng, gương mặt rạng ngời niềm hạnh phúc.

- Chắc tại vậy nên tối nay Uyên không ra đây, sợ làm phiền mình hén T? - Chị suy luận ngay, nhìn mặt vừa đáng yêu lại có chút buồn cười.

- Ừm, chắc vậy! - Mình cũng chẳng biết ẻm nghĩ gì nữa, gật đầu cho qua.

Càng về khuya khí trời càng lạnh, mình kéo chị lại gần, tựa vào người mình sưởi ấm cho chị.

Chuyện ngoại nói, mình không định kể chị biết làm gì, mất công chị lo thêm. Chị rất yêu mình, nhưng tâm hồn lại cực kỳ mong manh yếu đuối, mình sợ chị không chịu được áp lực, sẽ buông xuôi. Một khi con người

ta đã muốn buông xuôi, thật chẳng cách gì có thể níu kéo được nữa... mình hiểu điều đó. Mình sẽ không cho phép nó xảy ra.

- Tay T ẩm quá!!! - Chị nhẹ cầm tay mình.
- Người tình nóng bỏng mà he he... - Mình nhăn răng.
- Ghê quá đi! Cười gì mà nham nhở, nhìn giống... - Chị nhăn mặt.
- Giống gì?
- Dê xồm hi hi...
- Ax... cho chị ăn món dê xối xả bây giờ, muốn không hả?
- Hi hi... thôi... chị ăn cơm no rồi...

Tâm trạng chị rất vui, có lẽ vì nghe chuyện em Uyên đã biết và ủng hộ bọn mình, nên cười đùa suốt. Lâu nay phải giấu ẻm, với người không biết nói dối như chị, chắc khổ sở khó khăn và thấy có lỗi lắm.

Chị không chút nghi ngờ gì về mối quan hệ giữa mình và em Uyên. Mình cũng không muốn nói ra làm chi, mọi thứ còn quá mơ hồ. Những lời em Uyên nói, mình chẳng tin được, có thể ẻm cao hứng trêu đùa mình cho vui thôi, mà có là thật thì mình cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm. Hơn nữa, mình thích chị như thế này, vô tư vui vẻ, chẳng phải lo nghĩ bất cứ việc gì. Mọi chuyện mình sẽ cố gánh vác, không để ảnh hưởng đến chị.

Đầu nghĩ miên man, tay mình vuốt nhẹ mái tóc óng ả mát lạnh vì hơi sương của chị.

- T lạ quá à, không nói gì hết vậy? - Mắt chị tròn xoe.
 - Nếu... em nói nếu thôi nhen, nếu một ngày chị phải đi nơi khác, không ở nhà em nữa, chị có buồn không?
 - Mình vờ hỏi băng quơ.
 - Buồn chết luôn!!! Sao tự nhiên T hỏi vậy? - Chị ngơ ngác nhìn mình thật lâu.
 - Không, tò mò hỏi chơi thôi mà!! - Mình cười xòa.
 - Làm chị hết hồn, tưởng... di dương sắp đuổi chị đi chứ! - Chị đâm vào ngực mình.
 - Không có đâu... hi... - Mình gượng cười, mà lòng thấy đau nhói.
 - T nè... - Chị kêu khê.
 - Hả?
 - Dù có chuyện gì... T cũng đừng bỏ chị nhen!!! - Tay chị siết chặt tay mình như sợ rời ra, ánh mắt long lanh soi lên mặt mình.
 - Xàm quá!!! Không bao giờ có chuyện đó đâu! - Mình mỉm cười, hôn nhẹ lên mắt chị.
 - Ủm... có gì... chắc chị... - Chị cúi đầu, ngập ngừng.
 - Chị chết cho T coi phải không? - Mình nhướng nhướng mày.
 - Hi hi... sao biết hay vậy?
 - Thuộc bài rồi, mốt đổi câu khác đi ha ha!
 - Hứ... Bị mình bắt bài, mặt chị đỏ lên như gấc chín, nhưng bàn tay lại siết chặt mình hơn.
- Chẳng biết sao mỗi lần nghe chị nói câu này, mình lại không tự chủ được phải rùng mình. Một nỗi lo lắng mơ hồ ập đến, liệu một ngày nào đó... chị sẽ làm như thế không??? Mình sợ hãi khi nghĩ đến điều ấy.
- Cả ngày không gặp, nhớ em không? - Mình cười hỏi.
 - Nhớ... - Chị vuốt tóc.
 - Chưa đủ.

- Nhiều lắm!!! - Chị le lưỡi mắc cở.
- Không hỏi lại em hả? - Mình cười to, nhìn chị e thẹn thật thú vị.
- T nói đi...
- Đã hỏi đâu mà kêu nói?
- Nói đi mà... biết còn bắt chị hỏi nữa... - Chị dậm chân.
- Ồ... nhớ cưng lắm he he...
- Nói đằng hoàng, không được cười.
- Ồ... nhớ bé Diễm chết đi được!!! - Mình cố nghiêm mặt, nhưng cuối cùng lại cười toe toét, chẳng nhịn được.
- Hi... giận T luôn... hi hi... - Chị cũng không nén được, néo mình một cái rồi cười hinh hích.

Mỗi khi gần chị, dù phiền muộn thế nào, mình cũng cảm thấy thật dễ chịu... Những cái nhìn đầy ấp yêu thương liên tục được chị trao tặng mình, chị đâu biết rằng... chỉ cần thế thôi... đã tiếp thêm thật nhiều sức mạnh vô hình ình... vì chị, mình sẽ chống lại tất cả... chỉ cần chị hạnh phúc!!!

Từ trưa đến giờ, chưa nghe ba mẹ nói gì. Mình không rõ ông bà tính thế nào nữa. Liệu có nghe lời bà ngoại, thu xếp cho chị ở một nơi khác?? Mình rất hi vọng là không. Nếu chuyện đó xảy ra, chắc chị sẽ tủi thân chết mất, rồi mình và chị phải ở xa nhau, sẽ thế nào đây???

Cả buổi tối, chị hỏi mình rất nhiều lần khi thấy mình lâu lâu lại ngơ ngẩn ngẫm nghĩ. Mình cố lấp liếm pha trò cho qua, không dám nói thật chị nghe. Chẳng may chị nghĩ quẩn, rồi làm bậy...

Mình quyết định rồi, mai mình sẽ nói chuyện với mẹ xem ý mẹ thế nào. Mình sẽ không để ai đẩy chị ra khỏi nhà mình cả. Chị phải suốt đời ở bên cạnh mình, không xa dù chỉ là một giây.

Lúc chiều, đang định đi rước thì chị gọi ình.

- T khỏi rước chị ghen!! - Chị cười nói.
- Sao vậy? Xe đâu chị về? - Mình ngạc nhiên.
- Bé Uyên rước chị rồi, tụi chị đi mua sắm tí về à! T nói với dì giùm chị hén, chắc chị không về kịp nấu cơm quá..
- Ủ, cẩn thận đó! Tranh thủ về sớm ăn cơm nhen!
- Ủm, chút gặp T sau nha!! - Chị hôn nhẹ qua đt.
- Bb tục tưng!

Mình buông đt, ngả lưng lên ghế. Hôm nay đẹp trời, tính đưa chị đi dạo phố mà bị em Uyên giành phần rồi. Vậy cũng tốt, tranh thủ nhà không có ai, xuống trò chuyện dò ý mẹ thử xem thế nào.

- Chị Diễm với Uyên đi mua sắm gì đó, chắc là về trễ đó mẹ. Chị nhờ con báo lại với mẹ nấu cơm giùm chị một bữa. - Thấy mẹ đang xem tivi, mình nói.
- Vậy tụi nó có ăn cơm nhà không? Để mẹ biết mà nấu. - Mẹ hỏi.
- Dạ, có chứ.

Mẹ xuống bếp xắt thịt bò làm bít tết, mình cũng đi theo phụ mẹ lật rau làm món salad trộn.

- Ngoại còn giận không mẹ? - Được một lúc, mình rụt rè hỏi.
- Chắc còn. Ngoại cứ bắt mẹ phải cho con Diễm ra ở riêng, khổ quá!! - Nghe mình nhắc tới chuyện này, mẹ rầu rĩ.
- Mẹ có đt cho ngoại chưa?

- Hôm qua lúc ngoại về rồi mẹ có gọi, bữa nay thì chưa.
- Vậy... ba mẹ tính sao? Có bắt chị Diễm đi chỗ khác ở không? - Minh hỏi hộp liêm môi.
- Chưa biết sao đây. Mẹ thương nó, ba con cũng vậy, đang yên đang lành tự dưng bắt con nhỏ ra ở riêng, không đành lòng!! - Mẹ nhíu mày suy tư. - Chị Diễm hiền khô à, khờ, ngây thơ nữa... lần trước chuyện thằng Quang tính hại chị, ba mẹ cũng thấy rồi đó, giờ bắt ra ở riêng, con sợ một sẽ có chuyện. Hơn nữa tính chị lại yếu đuối, hay mặc cảm tủi thân... làm vậy tội chị lắm mẹ... - Minh lấy hết can đảm nói ra suy nghĩ trong lòng, tay vẫn đều đều lật cải, tỏ vẻ thật bình thường.
- Thì mẹ cũng biết vậy, nên mới suy nghĩ nè! Mà con coi bộ hiểu con Diễm dữ vậy? - Mẹ bỗng nhìn thẳng vào mắt mình.
- Bình thường mà, ngày nào chị cũng tâm sự mấy chuyện vui buồn cho con nghe hết à, không hiểu cũng phải hiểu thôi hì hì... - Minh nhăn răng cười, tim lại đập dồn dập như trống trận.
- Nói thì nói vậy, chứ mẹ không định bắt nó ra riêng đâu. Ngoại con giận chắc vài bữa cũng nguôi, thôi cố chịu vậy! - Mẹ lắc đầu cười khổ.
- Dạ. Con cũng nghĩ vậy. - Minh mừng rơn, gạt đầu lia lịa.
- Nhưng mà... mẹ hỏi câu này, con phải nói thật với mẹ, không được giấu nghe chưa? - Mẹ lại nhìn mình.
- Gì nghiêm trọng dữ vậy mẹ? - Minh bắt đầu thấy căng thẳng.
- Hai đứa có giống như ngoại nói không vậy? - Một lần nữa, mẹ lại nhìn chằm chằm vào mắt mình.
- Không có. Trời ơi, con với chị coi nhau như chị em thôi, mẹ đừng nghe ngoại nói bậy!! - Minh nhăn mặt, cố giấu hết những sự dối trá sâu tận đáy lòng, trong sáng vô tội nhìn mẹ.
- Vậy thì tốt. Tụi con dù gì cũng họ hàng với nhau, ba mẹ không quá quan trọng vấn đề này, nhưng ngoại thế nào thì con cũng thấy rồi đó. Mẹ không muốn ngoại phải phiền lòng, đây là lần cuối mẹ nói với con chuyện này. Lớn rồi, tự biết làm gì cho đúng, hiểu không?
- Dạ...

Ngay thời khắc mẹ hỏi, mình rất muốn thú thật tất cả. Mình đã quá mệt mỏi vì lo lắng thời gian qua rồi, muốn có một lời đáp rõ ràng, một thái độ cụ thể từ mẹ. Từ khi chuyện với ngoại xảy ra, mình chợt nhận thấy ba mẹ mình khá thoáng, không cổ hủ như mình vẫn ngại. Có khi ba mẹ sẽ chấp nhận và hậu thuẫn ình.

Nhưng bây giờ, có sự can thiệp của ngoại rồi, rồi tung cả lên. Mẹ cũng đã bày tỏ quan điểm quá rõ ràng, mẹ nghe lời ngoại, không muốn ngoại buồn lòng. Điều này đồng nghĩa với việc mẹ sẽ không chấp nhận mối quan hệ giữa mình và chị Diễm. Cũng may, khi này mình đã kịp thời kìm lại lời thú nhận, nói trở đi ngay. Nếu không, chẳng biết bây giờ thế nào nữa, có lẽ chị sẽ phải đi khỏi nhà, và mình không còn cơ hội bên cạnh chị nữa.

Dù sao câu nói sau cùng của mẹ

”ba mẹ không quá quan trọng vấn đề này

” cũng mở ra một cánh cửa hi vọng ình. Mẹ không đồng ý vì sợ ngoại buồn, chẳng phải do ba mẹ có thành kiến đối với mối quan hệ nam nữ có họ 4 đời. Giờ trước mắt tạm thời thế đã, từ từ mình sẽ tìm cơ hội tâm sự ẹ hiểu, mưa dầm thấm lâu, mình tin có ngày sẽ thuyết phục được ba mẹ ủng hộ mình.

Chị và em Uyên đi khá lâu, gần 7h tối mới về, ba mẹ và mình ăn cơm cũng sắp xong.

- Hai đứa về trễ vậy? Lấy chén ăn cơm luôn đi! - Mẹ gọi.

- Dạ.

Hai người dạ dạ, lục tục ngồi vào bàn ăn. Minh thấy hơi lạ, chị bảo đi mua sắm với em Uyên, sao không thấy cầm gì về? Thái độ của chị cũng chẳng như lúc bình thường, cứ lăm lăm nhìn mình. Em Uyên thì vẫn thản nhiên ăn cơm.

Mình thắc mắc, nhưng có ba mẹ ngồi đó không tiện hỏi. Tí ăn cơm xong sẽ điều tra sau vậy.

- Con ăn lẹ đi Diễm, rồi đi đây với dì! - Mẹ cười nói.

- Dạ! Đi đâu vậy dì? - Chị tò mò.

- Lúc chiều thấy bé con bà làm chung cơ quan đeo sợi dây chuyền đẹp lắm, dì dẫn con đi đổi. - Mẹ nhìn chị đầy yêu thương.

- Dây chuyền của con mới mua mà, được rồi dì ơi, đổi hoài tốn kém lắm!! - Chị le lưỡi.

- Mua từ lúc con lên đây lận mà, không nói nhiều, ăn lẹ đi! - Mẹ vờ trừng mắt.

- Dạ. - Chị rút cổ gật đầu.

- Uyên đi chung luôn nhen con! - Mẹ nói với em Uyên.

- Dạ thôi, con phải làm cho xong sổ sách. Dì với chị Diễm đi đi! - Em Uyên cười.

Có lẽ thấy kì nên mẹ mới gọi em Uyên đi cùng. Ẽm rất tự trọng, từ chối ngay.

Ăn cơm xong, em Uyên hối thúc chị đi với mẹ, để ẽm dọn dẹp cho. Tưởng sao, chị vừa đi, ẽm lại quay sang bắt mình dọn dẹp phụ. Công người phúc ta, bao nhiêu tốt đẹp ẽm hưởng, mình lại nai lưng ra mà làm osin.

Ẽm rửa chén nhanh thật, mình còn đang lui cui quét bàn, cất ghế, trộn cơm chó thì ẽm đã xong, tót lên lầu bỏ mình lại.

Hậm hực nén cục tức, cắn răng dọn dẹp sạch sẽ, mình mò lên. Phòng ẽm đang đóng kín, mình gõ cửa.

- Làm gì đó? - Mình hỏi.

- Làm gì hỏi chi? - Tiếng ẽm vọng ra.

- T vào được không, có chuyện muốn hỏi.

- Vào đi. Chỉ chờ có thế, mình mở cửa ra.

Em Uyên đang nằm trên giường ôm macbook, cái gối kê dưới ngực khiến bao nhiêu núi non đập ầm ầm vào mắt mình, suýt đột quỵ.

- Muốn hỏi gì? - Ẽm tháo kiếng ra.

- Uyên ngồi dậy được không? - Mình đứng ngay cửa không dám vào.

- Sao vậy?

- Biết còn giả vờ! - Mình nhăn mặt như khi ăn ớt.

- Xem như Uyên đang mặc bikini tắm biển đi, bình thường thôi mà! - Em Uyên bĩu môi.

- Với thằng nào cũng vậy hết à?

- Hỏi làm gì? Chỉ có người đầu óc đen tối như T mới suốt ngày nhìn chăm chăm vào những chỗ nhạy cảm của Uyên. - Môi ẽm trề ra dài thườn thượt, tuy nhiên vẫn xô gối ngồi dậy.

- Nếu vậy, chắc trước giờ tất cả những thằng con trai Uyên gặp, đều toàn là gay ha ha... - Mình cười to.

- Ủ, gay nên không nhìn, chỉ dám làm thôi. Còn hơn thằng gay trước mặt, đầu nghĩ nhưng tay chẳng dám làm, nhát như thỏ đẻ! - Ẽm nhướn mắt khiêu khích.

Mình hết biết nói gì, im một lúc rồi quay lại chủ đề chính.

- Hồi chiều, hai người đi đâu vậy?

- Có đi đâu đâu.

- Không đi đâu mà 7h mới về à? Nói nghe coi!

- Đi lòng vòng mua sắm bậy bạ thôi.

- Mua được những gì rồi?
- Toàn đồ xấu, chả mua được gì hết.

Em tỉnh bơ đối đáp với mình. Nhưng trong ánh mắt em, mình thấy có chút gì đó không thật, dù em Uyên thân nhiên nhìn vào mắt mình, tuy vậy vẫn hơi lảng tránh. Cộng thêm suy luận hồi chiều, mình càng thấy khả nghi hơn.

- Nhìn cái mặt biết nói dối rồi, khai thiệt đi!! - Mình lừ mắt.
- Lạ lùng, có nhiều Uyên nói hết rồi, T muốn khai gì nữa? - Em cũng trợn mắt nhìn mình.
- Hai người đi đâu? T biết không phải đi mua sắm gì hết, đừng xạo!
- Ồ, không tin thì thôi! Chút chị Diễm về hỏi đi!

Càng lúc mình càng tin chắc có vấn đề, nhưng tra hỏi mãi em không chịu nói, biết sao đây? Mình đóng cửa đánh

”rầm

”, bực dọc ra ban công đứng hứng gió trời cho hạ hỏa.

Được một lúc, em Uyên bỗng đi ra đứng cạnh mình. Mình chả thèm đếm xỉa, cứ nhìn mông lung, trong đầu âm thầm suy đoán xem họ đã đi đâu? Chị Diễm trước giờ chưa hề nói dối mình câu nào, mình cảm thấy hơi sốc.

- Giận hả? - Chờ mãi không thấy mình lên tiếng, em hỏi nhỏ.
- Hỏi làm gì? - Mình đập lại.
- T giận nhìn men ghê... hi hi...
- Đang bực, không giỡn à!!
- Ai làm T bực vậy?

Nhìn cái mặt bơ bơ của em, mình thêm ột phát bay xuống lầu. Chọc điên mình chưa đã, giờ còn mò ra hỏi xoáy, sôi máu thiệt.

- Tính nói, mà coi bộ T không muốn nghe nữa, vậy thôi! - Em chép miệng, xoay người đi vào nhà.
- Nghe, nói đi! - Mình lật đật kéo tay em lại.
- Gì vậy, dè hả? - Em cười cười.
- Xàm quá! Nói T nghe đi!! - Mình buông tay ra, cười cầu tài.
- T muốn nghe gì? Tự nhiên Uyên quên mất tiêu rồi, dạo này đầu óc tệ thật!! - Em Uyên hơi nhúu đôi mày ngang, ra chiều suy nghĩ.
- Đừng giỡn nữa mà... hồi chiều hai người đi đâu? - Mình nhăn nhó.
- À... nhớ rồi. Đúng là lúc chiều Uyên với chị Diễm không phải đi mua sắm...
- Biết mà. Vậy đi đâu?
- Đi đâu hỏi chi?
- Gì... giỡn dai lắm rồi nhen!!
- Ủ, không biết sao giỡn với T, Uyên thấy vui ghê he he... - Em nháy mắt cười đều.
- Giờ nói không? Mệt lắm rồi đó! - Mình xoa trán. Nói với em một hồi chắc mình khùng luôn quá.
- Không.
- Vậy thôi, chút hỏi chị Diễm cũng được! - Mình nhún vai bỏ vào trong.

- Nói... - Ẽm gọi với theo.
- Nói đi! - Chỉ chờ có vậy, mình xoay lại ngay.
- Không. Trả lời chậm quá, đổi ý rồi! - Ẽm vuốt tóc, mắt chớp chớp đầy gian tà.

41. Chương 41

Đạch, khủng lắm rồi nhen! Mình thề nổi điên lên rồi, không lẽ vắng tục với ẻm, đành cố nén đạp cửa đi vô.

- Nói thật nè, nghe không? - Ẽm lại gọi.
- Uyên thử đùa một lần nữa xem, đừng trách sao T không nhìn mặt! - Mình gằm gừ.
- Làm thấy ớn! Ra đây, Uyên nói. - Ẽm vờ co người sợ hãi.
- Mình biết thật ra ẻm sợ quái gì mình, mình không sợ ẻm thì thôi, có mà mặt trời mọc đằng Tây.
- Thật ra, hồi chiều Uyên và chị Diễm đi có việc quan trọng... - Ẽm trầm ngâm một lúc rồi nói.
- Ừm... - Mình gục gặc đầu, chờ ẻm nói tiếp, không dám hỏi nữa, ẻm lại nổi hứng troll tiếp thì khổ.
- Nói T nghe cũng được, nhưng T phải hứa với Uyên 2 điều kiện, Uyên mới nói. - Giọng ẻm bỗng nghiêm túc.
- Ờ, hứa! - Gì chứ hứa cuội thì mình rất nhanh, hứa cái đã, có gì nghe xong rồi tính.
- Nhanh nhẩu vậy? - Ẽm nghi ngờ nhìn mình.
- Người uy tín, chả cần nghĩ nhiều. - Mình hất mặt.
- Điều kiện đơn giản thôi, một là T không được giận hay trách gì chị Diễm. Chuyện này trước sau chị cũng kể với T thôi, không dám giấu T đâu.
- Ok, còn điều kiện thứ 2?
- Dẫn Uyên đi chơi! - Ẽm cười tươi.
- Hả? - Mình hơi choáng.
- Đồng ý không? - Ẽm nheo mắt.
- Đi riêng hai người? - Mình ngơ ngẩn.
- Tất nhiên. Uyên không kể chị Diễm biết đâu mà lo!
- Không được. - Mình lắc đầu.
- Sao lại không?
- Không được là không được, đừng nói nữa. Chút T hỏi chị Diễm sau vậy!
- Mình đi vô, lần này là vô thật, không còn ý định dò hỏi gì nữa.
- Đùa thôi, đi 3 người, ok không? - Em Uyên cười to.
- Ờ, mà đi đâu? - Mình đứng lại.
- Để nghĩ sau, hứa đi đã!
- Ok, hứa! Giờ nói được chưa?
- Ừm, hứa nhớ giữ lời đó! Tụi Uyên đi gặp thằng Khang.
- Hả? Gặp nó làm cái quái gì?

Có nằm mơ mình cũng không ngờ hai người lại đi gặp thằng kia, suýt nữa nhảy dựng lên, gằn giọng hỏi.

- Việc này... tụi Uyên muốn thương lượng với nó thôi... - Thấy hai mắt mình long lên sòng sọc, em Uyên dường như cũng sờ sờ, rụt rè nói nhỏ.

- Thương lượng chuyện gì? - Minh bước lại gần, giọng khàn đi.

- Chị Diễm lo cho T lắm, sợ thằng Khang hại T!! Nên...

- Nên gặp để van xin nó à? - Minh ngắt lời.

- Không phải, gặp để giải thích cho nó hiểu, T là người yêu của chị Diễm, không phải của... Uyên. - Cuối câu nói em Uyên hơi ấp úng, kéo dài giọng.

- Rồi sao? Nó không tin chứ gì? - Minh nhếch mép.

- Ừ, không tin. Nhưng mà chị Diễm thuyết phục nó, nói là Uyên còn hận chuyện cũ nên trong thời gian ngắn chưa thể quên được... mong nó cho Uyên thêm thời gian...

- Rồi sao? - Minh bóp trán, chợt thấy đau đầu dữ dội.

- Nó đồng ý, cho Uyên thêm một tuần để suy nghĩ... nghe nói nó gọi bạn bè lên rồi. - Em Uyên nhìn nhìn mình.

- Hai người có não không? Với thằng đầu bò đó mà cũng đòi thương lượng à? Hôm trước cực khổ lắm T mới lòi Uyên về được, giờ tự đứng cả hai cầm đầu lao vào, muốn chết sao hả? - Minh vỗ mạnh lên lan can, làm em Uyên giật mình.

- Bình tĩnh chút đi, chị Diễm và Uyên cũng muốn tốt cho T mới làm vậy... - Em Uyên nhăn mặt.

- Đi van xin thằng đó để nó tha cho T, hai người nghĩ T cảm động và vinh hạnh lắm à? Nhục thì có!!! Còn nữa, rui nó nổi máu bắt cả hai người làm bầy thì sao hả???

Em Uyên đứng im lặng... - Chuyện này là chủ ý của ai? Uyên hay chị Diễm? - Minh hít sâu một hơi cố lấy lại bình tĩnh.

- Của... Uyên... - Ềm im một lúc rồi nói nhỏ.

- Uyên nghĩ sao vậy? Có chết thì chết một mình, đừng lôi chị Diễm theo chứ?? Có chuyện gì xảy ra thì sao? Uyên đền chị nguyên vẹn lại cho T được không??? - Minh điên rồi, muốn hét to cho hả giận, nhưng sợ người khác nghe thấy, chỉ dám hạ giọng hầm hè.

Em Uyên thấy mình nổi khùng lại im re, không dám nói gì nữa, ngồi phịch xuống nền gạch tựa cằm lên đầu gối.

Minh còn muốn nói nữa, nhưng chuyện xảy ra rồi, có trách Ềm cũng chẳng giải quyết được gì. Lỗi cũng không phải của mình Ềm, chị Diễm lên nghe lời Ềm giấu mình mà đi, chuyện này phải nói cho rõ ràng.

Minh bỏ về phòng, đóng cửa lại, bấm luôn khóa trong.

Thoạt nghe mình rất cảm động, không phải mình không hiểu tình yêu và sự lo lắng chị dành Ềm. Nhưng thằng Khang là thằng đầu bò, thuộc loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển, làm sao có thể giải thích với nó được? Trừ khi em Uyên chủ động quay về với nó, mọi chuyện mới Ềm xuôi thôi. Minh đã lo cho chị và Ềm còn không hết, cứ sợ hai người bị nó chặn đường, đường này lại chủ động mò đến nộp mạng cho nó, thật chẳng hiểu nổi.

Có thằng đàn ông nào nghe người yêu vì mình, tự hạ thấp bản thân, đi xin xỏ thằng khác tha Ềm mà không thấy nhục??? Bảo mình nông nổi cũng được, mình thà chết cũng không muốn chị vì mình phải luồn cúi trước mặt ai cả.

Ngồi tự kỷ được một lúc, nghe tiếng xe mẹ về. Sau đó là âm thanh xì xào của chị và em Uyên bên phòng, mình biết thế nào chị cũng sang đây.

- T ơi... mở cửa cho chị đi!! - Minh đoán không sai, vài phút sau chị gõ cửa.

Mình mở cửa ra, rồi ngồi xuống ghế.

Chị rón rén bước nhẹ vào, gương mặt đáng yêu tái nhợt, lấm lét nhìn mình, thấy mình nhìn lại thì sợ hãi quay đi nơi khác. Đang bực, mà thấy chị như vậy mình không đành lòng chút nào.

- Chị muốn nói gì nói đi! - Mình nhìn chị.

- Chị... xin lỗi... không phải muốn giấu T đâu... tại... - Chị ấp úng.

- Tại gì? - Mình hỏi cộc lốc.

- T đừng vậy mà... chị sợ lắm... hix... - Chị lắp bắp được vài chữ, rồi khóc ngon lành.

Zzz... chưa la tiếng nào đã khóc, chị cũng biết đánh vào yếu điểm của mình lắm.

- Thôi... nín đi!! Rồi nói em nghe, em không giận nữa, được chưa? - Mình vò đầu, tóc rối nùi.

- Chị... sợ nó hận T rồi làm bậy... Chị biết T không sợ, nhưng rủ T có gì... sao chị sống nổi... - Chị sụt sịt nói, nước mắt vẫn chảy dài, nhỏ tong tong xuống gạc.

- Ủ, em hiểu mà!! Nín đi... em không trách nữa!!

Mình bước lại ôm chị vào lòng vỗ về, càng dỗ chị càng khóc lớn. Rốt cục chả biết ai đang tra tấn ai đây hả trời. T_T

- Em biết chị lo cho em, nhưng em không muốn chị hạ mình đi năn nỉ người khác như vậy, hiểu không? Em không thích chị chịu nhục hay bất cứ chuyện gì vì em hết!

- T hiểu sai rồi... chị không có hạ mình van xin nó đâu... nói chuyện giải thích cho nó hiểu thôi mà... - Chị meo meo.

- Nhưng em không thích như vậy! Quan trọng nhất là em không muốn chị xảy ra bất cứ nguy hiểm gì, tự nhiên chị với Uyên lại vác xác tới gặp nó, rủ nó làm gì thì sao??? - Mình cố ôn tồn nói cho chị hiểu, không dám lớn tiếng.

- Chị biết, nhưng chị lo quá... với lại ban ngày, ở quán nước đông người, chắc nó không dám làm gì đâu..

- Lần này hai người gặp may thôi, rủ nó làm gì chị... em chả biết sao nữa!! - Mình vuốt mặt, trong lòng thầm thấy quá may mắn.

- Chị xin lỗi... không có lần sau đâu... - Chị dần nín, sợ sệt nhìn mình.

- Còn lần sau nữa hả? - Mình trợn mắt.

- Không có... - Chị hết hồn vội nhắm mắt lại.

Thương quá, mình cúi xuống hôn lên mắt chị còn đầm nước. Yếu đuối, mong manh, đáng yêu thế này... thật còn hơn cả kê sủng vào đầu mình mà uy hiếp. - Cũng tại Uyên xúi bậy chị, mốt không được nghe lời ai khác nữa đó! - Mình cốc nhẹ lên trán chị.

- Hả? Ai nói là bé Uyên xúi chị? - Chị ngơ ngác.

- Uyên nói. Không phải Uyên rủ chị đi sao? - Mình cũng ngơ theo.

- Là... chị rủ bé Uyên đi đó... T hiểu lầm bé Uyên rồi... - Chị cúi đầu lí nhí.

- Ax... sao hồi nãy Uyên nhận là rủ chị trước mà?

- Chắc... thấy T làm dữ quá... bé Uyên lo cho chị nên nói vậy...

Mình thờ người, hiểu lầm em Uyên rồi...

- Sao không nói em biết trước, mà lén làm hả? - Mình cau mặt chuyển đề tài.

- Nói T biết... T đâu cho chị đi... - Chị đưa hai tay che mặt, hi hí nhìn mình qua kẽ tay.

- Giỏi lắm! Nay biết giấu em rồi hén, coi bộ ở chung Uyên cũng truyền cho chị được nhiều thứ rồi.

- Không phải tại bé Uyên thật mà! Chị tự đề nghị đó, T đừng trách bé Uyên tội nghiệp. Lúc đầu chị kêu, bé Uyên không chịu, chị năn nỉ nhiều lắm mới được đó...

- Ủm, là chị giỏi, được chưa? Thầy hay trò giỏi có khác!! - Minh gật gù.

- T... còn giận chị không? - Chị bỏ tay xuống, ngập ngừng hỏi.

- Còn.

- Sao mới hết giận đây? Hix... - Chị lay nhẹ tay mình.

- Không biết, làm sao coi được thì làm. - Minh vờ ngẫu mặt.

- Chụt... chụt... chụt...

Chị ngồi lên hôn vào má mình cả chục cái. Sau đó vuốt tóc, cắn môi len lén nhìn mình:

- Hết giận... tí nào chưa?

- Ồ, đỡ được tí...

Chị nhovn cười thẹn thùng, lại chồm dậy hôn khắp mặt mình, sướng ghê nơi.

- Đừng giận nữa nghen!! Một chị không vậy nữa đâu... - Hôn đã đời, cặp mắt nai mở to long lanh của chị nhìn mình chờ đợi.

Minh phì cười, kiểu này bố mình cũng chả giận nổi, huống chi mình. Chị xin lỗi cứ như trẻ con năn nỉ người lớn vậy

"con hứa con chừa, lần sau không dám nữa

".

- Lần cuối nhen! Một có làm gì phải hỏi ý em trước, không được tự ý làm bậy đó! - Minh cố nghiêm mặt.

- Hi hi... biết rồi mà... - Chị cười tươi như hoa.

Vừa khóc đó rồi lại cười, thật là...

Minh không kìm lòng được, cúi xuống hôn chị thật sâu... Chị nhắm mắt đón nhận, nhiệt tình đáp lại mình một cách say đắm... Bao phiền muộn trong lòng mình vụt tan biến hết, chỉ thấy yêu chị thật nhiều... vì mình, chị yếu đuối là thế cũng dám làm cái việc dũng cảm đi gặp thằng Khang... giận thì có giận... nhưng mình cũng thấy thật hạnh phúc...

- T nè... - Chị nằm ngoan ngoan trong vòng tay mình, kêu khẽ.

- Sao?

- Hồi nãy về, chị thấy bé Uyên ngồi trong phòng buồn thiu à! T la bé Uyên hả?

- Ủ, nghe Uyên nói rủ chị đi gặp thằng Khang, em bức quá...

- Tại chị năn nỉ thật đó, không phải do bé Uyên đâu... T trách oan người ta rồi...

- Haizzz... lúc đó em hơi nóng!! Mà em chỉ trách vài tiếng thôi, cũng đâu nặng lời gì..

- Thật không đó? Chị sợ T nóng rồi nói gì không nhớ, tội bé Uyên... - Chị hơi cựa mình, chớp mắt.

- Không có đâu. Thôi để bữa nào rảnh, em dẫn chị với Uyên đi chơi bù lại. - Minh chép miệng.

Hết cô này tới cô kia, con gái lại là động vật khó hiểu nhất trên đời, mình thật đau đầu.

- Đi đâu vậy? - Chị tròn mắt.

- Chưa biết nữa. Tùy Uyên và chị tính đi..

- Ủa, là sao nè?

- Hồi nãy Uyên bắt em hứa không được la chị, với phải dẫn Uyên và chị đi chơi thì Uyên mới nói. Em hứa rồi.
- Vậy hả? Bé Uyên tốt với chị quá à, mốt T đừng la bé Uyên nữa nghen!! Hix... làm chị thấy có lỗi muốn chết luôn rồi nè... - Chị phụng phịu.
- Rồi, rồi. Em chịu thua rồi, sao cũng được hết! - Mình giơ hai tay lên trời đầu hàng.
- Hi hi... yêu T lắm đó!! - Chị cười khúc khích, hôn tay mình thật kêu.
- Yêu em thì nhớ đừng bao giờ làm gì thiếu suy nghĩ nữa, chị có gì em biết sao đây? - Mình thở dài.
- Chị biết rồi mà... hứa luôn đó...
- Ồ, yêu cưng chỗ đó đó!! Ngoan anh mới thương nghe không??

Mình cười dè, ôm chặt chị. Về mặt tình cảm, có lẽ mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời này, và phần nào đó cũng bất hạnh nhất. Phải không nhỉ!?

Một ngày đẹp trời, nắng chói chang, mình chỉ cảm nhận được điều này khi mở mắt ra lúc 11h trưa. Thi cử xong rồi, chủ nhật tuần này được nghỉ, tha hồ ngủ nướng thật sướng.

Ngồi dậy vươn vai, bất chợt nhớ ra... ai đưa chị đi làm nhỉ???

Ngó sang phòng chị chả có ai, mình vội chạy xuống dưới nhà. Em Uyên đang loay hoay nấu nướng, không có ba mẹ ở đó.

- Chị Diễm đi làm rồi hả Uyên? - Mình hỏi.
- Ủ, ngủ dử quá, quên mất nhiệm vụ đưa rước chị luôn hả? - Ẽm đáp nhưng không nhìn mình.
- Sao chị Diễm không kêu T dậy? - Mình gãi đầu.
- Chị Diễm thấy T ngủ ngon quá, không nỡ gọi dậy, định tự đi. Mà Uyên không an tâm nên đưa chị đi giùm T rồi. - Ẽm liếc mình.
- Ồ, vậy hả? Cảm ơn!

Ậm ừ vài câu, mình chui vào toilet súc miệng rửa mặt.

- Đói chưa? Dọn cơm ăn luôn nhen! - Mình vừa đi ra, ẻm đã hỏi.
- Ủ, ba mẹ T đâu rồi? Không chờ về hãy ăn?
- Dì dưỡng đi thăm ngoại từ sáng rồi, chiều mới về.
- Ax... không lẽ đi nói chuyện hôm trước à?
- Chắc vậy! Mình bước lại bệ nồi cơm, lấy chén đũa. Bữa nay chỉ có mình và em Uyên ăn thôi, thấy không khí hơi khác lạ.

Ngồi nhìn một bàn đầy ắp thức ăn, mình choáng váng. Gà ram, canh chua cá lóc, cà pháo, thịt ba rọi luộc, chưa kể một mớ tôm sú rim, món nào cũng một tô đầy. Cả nhà ăn còn không hết, đừng nói chỉ có mình và ẻm.

- Làm gì dử vậy? Người chứ bộ trâu hay sao mà nấu nhìn thấy oải quá!! - Mình so đũa.
- Tiền của Uyên mua đó, không lấy của nhà T nấu đâu mà tiếc! - Ẽm ngồi vào bàn, tay xối cơm, mắt liếc mình.
- Vấn đề không phải tiền của ai, mà Uyên nấu nhiều quá, ăn sao hết? Phí lắm!!
- Ăn không hết thì bỏ, thà dư còn hơn thiếu! - Ẽm ngênh mặt.
- Ồ... tùy.

Mình cũng hết biết nói gì, im lặng chiến đấu.

Công bằng mà nói, tài nghệ nấu nướng của em Uyên có lẽ không thua kém gì chị Diễm. Chị từ bé đã chịu khó làm lụng, nấu ăn ngon cũng dễ hiểu, riêng em Uyên... mình chả biết sao lại nấu ăn giỏi thế?? Kiểu này, heo biết leo cây cả rồi.

- Ngon không? - Ẽm gấp con tôm bỏ vào chén mình, cười hỏi.

- Ờ... cũng được. - Mình không thích khen ẻm chút nào.

- Nấu từ sáng đến giờ, khen một tiếng cho người khác vui cũng không được sao? - Ẽm nhìn mình có vẻ bực dọc.

- Thấy ăn là biết rồi, còn bày đặt hỏi làm gì?? - Mình chép miệng, đưa gấp đồ ăn khí thế.

- Thích! Ăn thử gà coi vừa miệng không nè? - Em Uyên xé cái đùi đưa mình.

- Để đó đi, T tự ăn được rồi. Uyên ăn đi!

Ăn xong một chén cơm, mình đang định bới thêm thì ẻm đã giật chén, bới hộ mình.

- Uyên đừng tốt với T quá, được không? - Đón chén cơm từ ẻm, mình nhăn mặt.

- Nấu cơm ăn, sẵn tiện làm cho T ăn luôn, có gì đâu mà tốt! - Ẽm cứ ngồi nhời nhời, thỉnh thoảng ngó mình.

- Ủ, thì T nói vậy!

- Tại ở ké thấy ngại nên cố gắng thôi, đừng tưởng bỏ! - Ẽm trề môi.

"Vậy thì tốt

" - Mình lầm thầm trong bụng.

Chén thứ ba, thấy ẻm lại muốn giành bới cơm, mình giật tay ra, tự bới.

- Làm gì sợ Uyên dữ vậy? - Ẽm tủm tỉm.

- Ờ, gay mà... thấy gái đẹp sợ lắm! - Mình nhún vai.

- Yên tâm đi! Uyên không có ý định phá hoại tình cảm hai người đâu! - Ẽm nhìn mình khá lâu, rồi nói.

- Ủ, vậy đừng tốt với T quá!! - Mình vừa nhai nhóp nhép vừa nói.

- Sợ thích Uyên sao? - Ẽm buông đũa, chống cằm ngó mình cười tươi.

- Không. Thấy áy náy thôi!

- Vậy tốt lại với Uyên là được rồi hì hì...

Mình không đáp, tranh thủ chan canh quất thêm một chén nữa rồi thôi.

- T chưa xin lỗi Uyên đó! - Ẽm chột nói.

- Xin lỗi gì?

- Chuyện nghĩ oan cho Uyên hôm qua...

- Có thật oan không? Hay Uyên cố tình khiến T nghĩ oan? - Mình nhướng mắt.

- Trong lòng T... Uyên xấu xa đến vậy à? Bất ngờ quá!!! - Sau một lúc chằm chằm nhìn mình, em Uyên xịu mặt lắc đầu chán nản, xô ghế đứng dậy.

Mình thật sự không nghĩ xấu gì cho ẻm cả, chỉ là suy đoán thoáng qua thôi. Em Uyên cáo già quá, sành sỏi quá, riết rồi nhiều khi mình chẳng biết lúc nào ẻm nói thật, lúc nào nói dối nữa. Trắng đen lẫn lộn vào nhau, mình mù màu luôn.

Dù đúng hay không, ẻm cũng nấu cơm ỉnh ăn, nói vậy có phần hơi phũ.

- T đùa thôi! Không có ý gì đâu. - Mình gom chén bỏ vào bồn, nói nhỏ.

- T nghĩ gì Uyên hiểu mà, không cần giải thích! - Ẽm thản nhiên, tay đều đều tráng chén dĩa.
Mình lau dọn xong, len lén chui lên phòng. Chẳng biết sao, mình thấy sợ mỗi khi ở riêng với ẻm.
...

42. Chương 42

Chiều chủ nhật, như thường lệ mình rước chị về rồi chuẩn bị đi lễ. Hai cô nàng gặp nhau là hót ríu rít, tíu tít sầm tuồng, lâu kinh khủng. Mình sợ trễ lễ, cứ lâu lâu lại đứng dưới nhà réo lên nhắc chừng om sòm.

Chờ mãi mới thấy chị và em Uyên xuống, người váy vàng, người váy hồng, chói chang rực rỡ còn hơn mặt trời mùa hè.

- Đẹp không T? - Thấy mình nhìn đắm đuối, chị e thẹn hỏi.

- Chị lúc nào chẳng đẹp, hỏi lạ!! - Mình cười he he.

Xe mình đẩy sẵn ra sân cả rồi. Bây giờ đến vấn đề quan trọng đây, chị sẽ đi với ai? Lúc trước em Uyên chưa biết chuyện, chị không dám đi cùng mình cũng phải, nhưng giờ tình thế đã khác rồi. Mình không muốn cứ phải chai mặt chạy lọt tọt theo hai cô gái xinh đẹp, người ngoài nhìn vào lại tưởng thằng này bám theo làm quen, què và khổ sở lắm!!

Mình và em Uyên đều yên vị trên xe, chị đứng xớ rớ hết ngó ẻm rồi lại nhìn mình. Chắc muốn đi với mình nhưng lại sợ em Uyên tủi thân, hoặc trách chị trọng sắc khinh bạn.

- Chị lên đi với em nè!! - Mình vỗ nhẹ yên xe.

- Vậy còn... - Chị áy náy nhìn em Uyên.

- Em đi một mình không sao, chị qua ngồi với T đi! - Em Uyên cười gật đầu.

Chị đỏ mặt bước lại xe mình leo lên, ngồi để chân một bên, tay vịn hờ eo mình.

Chở chị đi mà lòng mình tràn ngập niềm sung sướng vô bờ. Lâu lắm rồi, kể từ lúc em Uyên đến nhà, mình mới lại được chở chị, thật không còn gì bằng.

Thỉnh thoảng lại có thằng chạy vụt lên, ngó chị chăm chăm, rồi ném ình ánh mắt GATO hình viên đạn, cứ như hận không thể giết mình bằng cái nhìn vậy. Mình mặc kệ, tâm trạng đang vui, nhìn gì thoải mái, mỗi mắt tui nó cũng tự động té thôi.

Buổi lễ vẫn trôi qua nhẹ nhàng, bình yên như mọi khi. Chỉ khác một chút, nhiều ánh nhìn dành cho chị và em Uyên hơn. Phụ nữ không xinh, chẳng ai thèm dòm ngó, mình không lẫn tẩn vấn đề này cho lắm, miễn người nào đó đừng tỏ ra quá bất lịch sự là được.

Lúc bọn mình ra lấy xe, trời mưa lâm râm. Không khí thoảng đãng mát mẻ, mưa bụi thế này đi dạo phố còn gì tuyệt hơn. Nhưng có em Uyên, mình không nỡ tách ra, làm vậy có phần ích kỷ quá.

- Đi đâu đây? - Mình hỏi lớn, dành cho cả hai người.

- Uyên cũng được đi nữa hả? - Ẽm nhìn mình cười.

- Uyên đi chung cho vui, đừng về sớm! - Chị dụ dằng nói.

- Ờ, thế nên mới hỏi hai người muốn đi đâu đây? Quyết định lẹ coi! - Mình chép miệng.

- Đi đâu đây ta... - Chị suy tư, hai tay vẫn vịn nhẹ eo mình.

- Ở đây có quán thịt cầy nào ngon không? - Em Uyên hỏi mình.

Chà, nhắc mới nhớ ghen. Lâu lắm rồi không được ăn thịt cây, chỉ nghĩ đến thôi mà nước bọt mình muốn trào ra vì thèm. - Có một quán ngon lắm, nhưng mà hơi xa! - Mắt mình sáng rực.

- Xa cũng được, coi như đi dạo, chủ yếu ngon thôi! - Em Uyên cười.

- Vậy đi ăn cây hén chị!! - Mình hơi xoay đầu nhìn chị hỏi.

- Cây là gì vậy? - Chị nói một câu làm mình suýt té xe.

- Hix... cây là con chó đó! - Mình gãi đầu.

- Trời!! Đi ăn thịt chó hả? Thôi, không ăn đâu! - Chị la hoảng.

- Chà, ngon lắm!! Có gì mà không ăn?

- Tội nghiệp...

- Chị không ăn, người khác cũng ăn à! Chẳng có gì khác đâu, nó vẫn ngày ngày bị người ta làm thịt thôi! - Mình phân tích cho chị hiểu cái lý của những đứa mê thịt cây như mình.

- Nhưng mà... thấy tội nghiệp quá à!! Với lại nào giờ chị chưa có ăn lần nào hết đó!! - Chị ngập ngừng.

- Chưa ăn thì ăn cho biết, có khi ăn rồi chị lại còn ghìen hơn cả em ha ha!! - Mình cười to.

- Hix... T ác quá!! - Chị nhéo nhẹ vào hông mình.

- Quyết định vậy nhen! Thử đi, nếu không ăn được, em dẫn chị đi ăn món khác.

Mình rồ ga chạy nhanh, mưa hơi nặng hạt rồi, tranh thủ đến nơi càng sớm càng tốt. Em Uyên này giờ vẫn cười tủm tỉm nghe mình dụ dỗ chị, cũng tăng ga bám sát phía sau.

Địa điểm là một quán ăn truyền thống lâu đời, nằm xa khu thành thị. Hai bên đường nhà dân thưa thớt, chủ yếu là ruộng. Trời đêm gió thổi lồng lộng, ếch nhái xướng ca ồm ồm, thêm vào những hạt mưa bay lất phất tấp vào mặt nghe mát lạnh. Vòng tay chị ngày càng siết chặt, hơi ấm từ chị truyền sang mình cảm nhận được rõ rệt. Mình thật thích cảm giác này, hít thở khí trời, lạnh và nóng đan xen vào nhau thật tuyệt diệu.

Mất 20p để bọn mình đến nơi, cũng vừa kịp cơn mưa ào ào ập tới.

Quán tầm hai chục bàn, đông nghìn nghịt, toàn đàn ông con trai, lác đác vài phụ nữ lớn tuổi. Ở thị xã bọn trai đã soi chị và em Uyên kinh rồi, lên đây toàn dân nhậu, tỷ lệ dòm ngó càng tăng bạo. Những ánh mắt thêm khát không chút giấu diếm, sáng rực tựa đèn pha xe hơi chiếu lên hai cô gái đi cùng mình, như muốn nhìn xuyên qua lớp váy áo.

- Đi ra T ơi, chỗ gì thấy ghê quá!!! - Chị sợ sệt níu tay mình.

- Kệ họ đi, nhìn thèm thôi, làm gì được mình mà sợ!! - Em Uyên bĩu môi.

Mình không nói gì, nắm tay chị dắt vào trong, chọn bàn nằm sát góc cách xa những người kia.

- Uyên nói đúng đó, gái đẹp thẳng nào chả thích nhìn, chị đừng để ý chi ệt! - Mình kéo ghế, ấn chị ngồi xuống.

- T cũng vậy hả? - Chị liếc mình.

- Hồi trước thôi, mà em nhìn kín đáo chứ không giống chó đói như vậy! - Mình trề môi.

Trai thấy gái nhìn là chuyện quá bình thường, nhưng nhìn xỏ vào mặt người khác, chẳng giữ chút lòng tự trọng cho bản thân, mình khinh thường những người như vậy.

- Hừ... biết phải không đó... - Chị lại nguyệt.

- T chung thủy với chị lắm, đừng lo nữa!! - Em Uyên nói, mắt nhìn mình đầy ẩn ý.

- Nghe Uyên nói chưa? Toàn nghĩ xấu cho người tốt he he... - Mình nhăn nhở.

- Tạm tha cho T đó...

Chủ quán đi ra, mình gọi một phần luộc, một phần nướng, thêm một tô hột nhộng ăn với bánh mì.

Vài phút sau, một đĩa cây luộc to tướng, thơm ngon, bốc khói nghi ngút đã được mang ra trước, nhìn mà chảy dãi. Không đợi mình kêu, em Uyên cầm đĩa xôi ngay, xuyết xoa khen ngon liền hồi. Mình cũng quá khứ khí thế, miếng thịt nóng hổi có dính cả da và mỡ, dai dai béo béo ngọt nước, chấm thêm chút mắm tôm pha mặn mặn ngọt ngọt, ăn kèm với ngò, quế và củ sả, thật không còn gì ngon bằng. Cây tơ muôn năm!!!

Chị ngồi chống đũa, nhìn mình và em Uyên thay nhau xử đĩa thịt cây, gương mặt trắng mịn đáng yêu hơi nhăn lại, môi chu ra, vô cùng hài hước.

- Thử đi mà, ngon lắm!!! - Mình lựa một miếng thật ngon gấp bỏ vào chén cho chị.

- Thôi... nhìn sợ quá à... hix... - Chị nhăn nhó.

- Chờ ơi! Ăn đi, không chết đâu! Chị bị gì em chịu trách nhiệm cho! - Mình vỗ ngực bồm bộp, miệng khuyến khích.

- Biết vậy. Nhưng mà... nhìn ghê ghê sao đó... thôi chị không ăn đâu! - Chị lắc đầu quầy quậy.

- Chị thấy con heo, con bò đó, con nào chả ghê, sao chị không sợ? - Mình hỏi.

- Tại... ăn từ nhỏ quen rồi...

- Ồ, thì đó. Nào giờ chưa ăn cây nên chị mới thấy ghê, ăn quen rồi sẽ thấy bình thường như heo bò thôi. Thịt cây ngon và bổ hơn thịt heo thịt bò nhiều đó, ăn đi!!!

- Không ăn đâu!

Zzz... Bướng quá cỡ. Thà chị ăn thử một miếng, không thích mình chẳng ép nữa. Đẳng này còn chưa đụng đũa đã chê bai sợ sệt rồi.

- Thử một miếng thôi, không thích em không ép nữa! - Mình gấp thịt kê ngay miệng chị.

- Một miếng thôi nghen...!!! - Mặt chị đầy căng thẳng.

- Ồ, ăn lạ đi cưng, khổ cưng quá!! - Mình phì cười.

- Hix...

Chị than khẽ, cái miệng nhỏ xíu hơi hé ra nhận miếng thịt. Chị nhai thật nhẹ... thật nhẹ... cứ như đang nhai bom mìn, sợ nhai mạnh quá nó nổ vậy.

- Thêm quế nè, cho thơm!! - Mình lật vài lá quế đút cho chị.

Mình và em Uyên hồi hộp căng thẳng dõi theo màn ăn thịt cây của chị. Nếu thành công, mình sẽ có thêm một dũng sĩ diệt cây giành ăn. Chẳng may thất bại, chắc chị sẽ còn nhiều lần lên án hành vi tàn bạo dã man của bọn mình.

Mất 5p để miếng thịt nhỏ xíu trôi xuống bụng chị.

- Sao? Ngon không? - Mình liếm mép hỏi.

- Chắc là thích rồi, nhìn mặt phê quá kìa!! - Em Uyên cười khanh khách.

- Hừ... dụ chị ăn đã rồi chọc hả... - Chị vùng vằng.

- Không được chọc chị Diễm nghe chưa!! - Mình vờ la em Uyên.

- Chị chưa trả lời em đó, ngon không? - Mình lại quay sang chị nheo mắt.

- Hỏi để cười hả? Dở ồm!!! - Chị nhéo đùi mình.

- Ui da... không có, em hỏi thật mà!! - Mình nhăn nhó.

- Cũng... không đến nỗi khó nuốt như chị lo... - Mặt chị đỏ bừng.

- Ha ha...

Mình và em Uyên ôm bụng cười phá lên, làm chị mắc cỡ quá, hết nhéo em Uyên lại đánh mình, miệng giận hờn trách móc.

Đùa vui thế thôi, sau đó chị cũng gia nhập bàn tiệc. Tất nhiên, lần đầu ăn nên chị chưa được dạn miệng, ăn ít và chậm hơn mình với em Uyên nhiều.

- Uống chút rượu cho ấm người không T? - Em Uyên chọt rủ.

- Ủ, vài xị thôi nhen!! - Định từ chối, nhưng tâm trạng đang vui, trời hơi se lạnh, mình cũng muốn uống một chút.

Hơn nữa, ăn thịt cây phải có một tí men đưa cay, vậy mới đúng gu. Ngoài trời mưa ào ào, bọt nước tung trắng xóa, trong này bọn mình ngồi ăn, dùng thêm chút ít rượu ấm nồng. Không biết hai người họ thế nào, riêng mình thấy thật vui, rất ấm áp và sảng khoái. Mình yêu những điều tương phản song hành cùng nhau, khiến ọi thứ trở nên lãng mạn, nên thơ một cách kỳ lạ, không thể diễn tả bằng lời được. Chị cũng tham gia uống 1, 2 ly cho vui. Chỉ tí men nhưng cũng đủ biến làn da trắng nõn của chị sang trạng trái ửng hồng, ánh mắt long lanh như sóng nước. Mình cứ uống một ly, lại say đắm ngắm chị không biết chán, chị xinh quá!!! Lúc thường đã xinh, giờ uống rượu vào càng xinh hơn bội phần. Nhất là khi nhìn vào ánh mắt chị, mình muốn chấp chới, như bị nhấn chìm vào tận sâu trong đó, mê mẩn hết tâm hồn thần trí.

- Nhìn chị dữ vậy... bé Uyên cười kìa... - Chị đá nhẹ chân mình.

- Kệ! Uyên biết mà đâu phải không biết, lo gì! - Mình cười he he.

- Nhìn hai người hạnh phúc ghê, tủi thân quá!! - Em Uyên cười tươi, nhưng ánh mắt lại buồn thảm.

Nãy giờ nhìn chị, nhưng đồng thời mình cũng biết em Uyên lại nhìn mình. Ẽm có cảm tình với mình, mình biết điều đó. Mình chỉ không hiểu một cô gái hội tụ đủ các yếu tố làm mọi gã trai điên cuồng như ẻm, có thể muốn gì ở một thằng cùi bắp chưa có gì trong tay như mình?

Tình, tiền ư? Ẽm không thiếu.

Ghen tỵ với chị Diễm, và muốn cướp mình để trêu đùa? Mình không nghĩ ẻm tệ như thế.

Sống chung nhà, tiếp xúc nhiều, được mình giúp đỡ vài lần... nên rung động với mình? Cũng có thể là lí do này.

Mình chỉ nghĩ được như thế thôi, ẻm quá phức tạp và khó hiểu. Con gái bình thường đã khó hiểu, em Uyên lại càng mưa nắng khó hiểu gấp 100 lần. Nếu quả thật ẻm hơi say nắng mình, vậy chỉ cần giữ khoảng cách, hạn chế tiếp xúc, rồi thời gian trôi ẻm sẽ tự điều chỉnh được cảm xúc và chán mình thôi.

Quay đi quay lại, bọn mình đã uống được cả lít rượu. Vui quá, không kiểm soát được.

Chị Diễm chỉ nhấp môi vài ly, còn lại mình và em Uyên cưa đôi, tính ra mỗi người cũng hai xị rồi. Mình hơi tê tê, em Uyên vẫn rất tỉnh táo, càng uống ẻm càng tỉnh như sáo, sợ thật.

- Kêu thêm hai xị nữa hén! - Ẽm nháy mắt.

- Thôi, đủ rồi. Chút còn chờ chị Diễm về, mai dậy sớm đi học nữa. - Mình xua tay.

- Vậy thôi, Uyên uống một mình cũng được.

Em Uyên lại gọi thêm hai xị rượu, ngồi độc ẩm. Mấy gã ngồi gần bàn cứ nhìn qua chỉ trỏ, xì xào bàn tán. Thấy gái đẹp lại chịu uống, thằng nào chả mê. Nhưng nếu muốn chuốc say ẻm để giở trò, mình nghĩ không có mấy thằng đủ tởm lượng mà làm.

- Uyên đừng uống nữa, xin bây giờ!! - Chị Diễm kéo tay ẻm nói nhỏ.

- Em đang muốn xin đây, mà uống hoài không xin được mới chán! - Ẽm cười hi hi, lại nốc thêm một ly.

- Sao lại muốn xin? Uyên buồn hả? - Chị quan tâm hỏi.

- Không buồn, nhưng cũng chẳng vui!!! Em chán cuộc sống khốn nạn này... - Ẽm nhếch môi.

”Chắc lại nhớ chuyện thằng Khang gây ra, rồi chán đời đây!”

” - Minh nghĩ thầm.

Con gái có mạnh mẽ thế nào thì nội tâm cũng yếu đuối thôi. Về ngoài càng tỏ ra mạnh mẽ, ngược lại càng cảm thấy cô đơn trong cái vỏ ốc do chính mình tạo ra. Em Uyên mình nghĩ cũng không ngoại lệ. Có thể ẻm cá tính và tự trọng cao, mà những người như thế... lại dễ tổn thương hơn nhiều người khác, một khi đã tổn thương rồi... sẽ rất đau... khó quên được..

Nốc một đồng rượu, ẻm lại gọi thêm mấy chai ken. Quán thịt cây không bán bia, bà chủ phải chạy sang quán nhậu kế bên gọi giùm. Cưa xong 4 chai ken, cặp mắt tinh ranh của em Uyên hơi sụp xuống. Lần đầu tiên mình thấy ẻm say, uống kinh thật, cả lít rượu và 4 chai bia. Nhưng ẻm vẫn còn khá tỉnh táo, không đến mức chẳng biết gì.

- Giờ sao đây T? - Nhìn em Uyên ngồi liêu xiêu, chị lo lắng hỏi mình.

- Tính tiền về chứ sao! - Minh chép miệng.

- Bé Uyên say vậy, sao về đây?

- Gọi taxi chở Uyên, em với chị mỗi người chạy một xe về. - Minh suy tính.

- Như vậy có ổn không? Đi taxi thấy... hơi lo...

- Không sao. Em chạy kè theo mà, chẳng việc gì đâu!

Mình kêu tính tiền, rồi bấm gọi taxi lại.

Chờ một lúc taxi đến, mình dìu ẻm ra xe.

- Gì vậy? Đi đâu đây? - Ẽm hé mắt ra hỏi.

- Uyên say rồi, lên taxi về đi! - Minh nói.

- Không. Uyên tự chạy về được! - Ẽm xô mình, lảo đảo đi vô tìm xe.

Mình vội chạy theo kéo ẻm ra, nhưng giằng co qua lại mãi, ẻm chẳng chịu lên taxi, cứ nhất định đòi đi xe máy.

- Anh thông cảm giùm, nhỏ này xin chứng quá không chịu đi!! - Minh đưa 20k cho anh tài xế, cười gượng.

Chờ taxi chạy đi rồi, mình giao ẻm cho chị giữ, vào trong loay hoay đẩy hai chiếc xe ra.

- Chị chở Uyên được không? - Minh hỏi.

- Không biết nữa... - Chị lo âu.

Tay lái chị không vững cho lắm, giờ chở thêm em Uyên, có khi lọt ruộng mất thôi.

- Khỏi chở, Uyên đi một mình được... - Ẽm lè nhè leo lên xe, vặn chìa khóa muốn chạy đi.

Mình với chị hoảng hồn lật đật nhào tới tắt máy, kéo ẻm xuống.

- Thôi, để em chở Uyên, chị chạy một mình được không? - Minh nói.

- Ừm, T chở bé Uyên cẩn thận nghen, coi chừng Uyên té xe đó!

43. Chương 43

Sau khi yên vị đầu đó, bắt em Uyên ôm chặt mình cho khỏi ngã, chị mới chạy đi. Minh lo cho chị nên để chị chạy trước, mình theo sau. Trời vẫn còn mưa lâm râm, đêm khuya lạnh thấu xương, nhất là những đoạn ngang ruộng, vừa tối vừa bị gió lùa vào người rét run.

Hai tay em Uyên siết chặt hông mình, người ẻm nóng hừng hực vì bia rượu. Mình chạy chậm chậm, một tay giữ tay ẻm, sợ ẻm ngồi không vững ngã thì khốn.

Chị chạy phía trước, thỉnh thoảng ngoái lại, thấy bọn mình vẫn không sao mới yên tâm đi tiếp.

- T... - Em Uyên bỗng gọi khê.

- Hả?

- Không thích Uyên một chút nào sao...? - Ẽm im khá lâu, mới ngập ngừng nói.

- Biết thì được gì? - Mình thở dài.

Mình nghĩ không sai, ẻm vẫn chưa say đến mức không biết gì.

- Uyên muốn biết! - Ẽm cười nhỏ.

- Uyên đâu thể xen vào mối quan hệ giữa T và chị được, vậy hỏi để làm gì?

- Chả biết nữa... Uyên khùng rồi... - Em Uyên lắc đầu. Mặt ẻm áp sát vào lưng mình nên mình cảm nhận rất rõ.

- Rồi Uyên sẽ tìm được người xứng đáng thôi, đừng nghĩ lung tung nữa!!

- Nghĩ Uyên dễ yêu một người lắm sao hả?

- Uyên yêu T à? - Mình thốt người.

- Không. Mới thích thôi... - Em Uyên lại cười, nghe hơi chua chát.

Trước giờ mình chỉ mập mờ suy đoán thôi, lúc này mới xác định được chắc chắn những gì mình nghĩ là đúng.

- Ủm... rồi Uyên sẽ lại thích được một người khác thôi... - Mình tiếp tục bài giảng cũ rích.

- Uyên không dễ thích một ai đâu, đừng xem thường Uyên vậy chứ??? - Ẽm nói to.

- Nhỏ thôi, chị Diễm nghe bây giờ... - Mình suyt.

- Thì sao? Thích một người cũng có tội hả? Uyên cứ la lớn lên là thích T đó... - Ẽm càng nói càng lớn.

Mình ngao ngán lắc đầu, thôi kệ, ẻm muốn làm gì làm. Cây ngay chẳng sợ chết đứng, chị biết cũng chả sao, mình chỉ không muốn hai người ở cùng nhà cùng phòng với nhau lại không nhìn mặt nhau.

- Uyên không tin T không có cảm giác với Uyên... đừng dối lòng nữa... - Thật lâu, ẻm nói.

- Uyên muốn gì đây? T bỏ chị Diễm và quen Uyên à? - Mình cười khê.

- Không. Uyên chỉ hận tại sao mình lại vào nhà T ở làm gì...

- Tại sao? Để khỏi gặp T à?

- Uyên tin mình và T có duyên, không vào nhà T ở, nhưng làm cùng công ty chị Ngà, trước sau gì cũng gặp nhau thôi...

- Ủ, thì sao? Khi đó chắc gì Uyên sẽ có cảm tình với T...

- Uyên biết sẽ có... - Ẽm cười hi hi.

- ...

- Lần đầu nhìn thấy T, Uyên đã có cảm giác khác lạ không định nghĩa được...

- T đâu có gì đặc biệt, Uyên nhầm lẫn sao rồi! - Mình lắc đầu.

- Thích một người cần có lí do sao?

- Không biết. Im lặng khá lâu, chị vẫn chạy phía trước, mình phía sau. Gió rít lên từng cơn khi đi ngang những cánh đồng trống trải.

- Tại sao Uyên lại vào đúng nhà T ở chứ? Lại ở cùng phòng với chị Diễm... tại sao... - Em Uyên dần ngấm rượu, giọng lạc đi.

- Ở và không ở có gì khác nhau? Uyên nói không ở thì nếu gặp vẫn thích T mà? - Mình chả hiểu em muốn nói đến điều gì.

- Ủm... nhưng không vào nhà T... Uyên sẽ không gặp chị Diễm... sẽ không phải áy náy cắn rứt... đấu tranh trong lòng... khi muốn cướp đi người yêu của chị... hì hì...

- Tự tin quá!!

Mọi thứ lại chìm vào yên tĩnh, em Uyên gục trên vai mình, ngủ say sưa, không biết trời trăng gì nữa.

Về đến nhà, mình công em lên lầu ném xuống giường, trong khi chị loay hoay chăm sóc cho em, mình bỏ về phòng ngồi thở phà phò.

Hai năm rưỡi rồi, điều mình lo sợ cũng đến. Nhưng ít ra vẫn còn may mắn, em Uyên thấy áy náy với chị nên đến giờ vẫn không dám làm gì có lỗi.

Mình thay áo ra, lưng áo ướt đầm ngay chỗ em gục đầu vào khi nãy. Em Uyên khóc sao??? Vì mình... hay vì thằng Khang? Có lẽ là thằng Khang rồi, mong là vậy!

Trưa học về, phụ mẹ dọn cơm ăn, mình gọi mấy lần nhưng em Uyên cứ nằm lì trên phòng chẳng xuống. Mẹ hỏi mình:

- Sao không thấy Uyên xuống ăn cơm?

- Con kêu rồi mà không thấy trả lời, chắc làm về mệt quá ngủ rồi! - Mình đáp.

- Lại vậy! Bình thường làm về nó vẫn tỉnh như sáo mà. À, hôm nay ba mẹ về sớm, hồi 10h về đã thấy xe nó để trong nhà rồi, hình như không đi làm. Có khi nào con bé bệnh không? - Mẹ nhíu mày.

Có lẽ em đang bị bia rượu uống tối qua vật, mình nghĩ thăm trong bụng, ngoài mặt vẫn bình thường.

- Chắc vậy! - Mình nhai nhồm nhoàm nói.

- Con ăn lẹ rồi lên coi nó có bị làm sao không? Mẹ hơi lo!

- Dạ... để tí con lên coi. Mà chắc không có gì đâu..

- Kiểm tra cho chắc ăn, nó lên đây một thân một mình, sống xa gia đình nữa, có gì cũng tội!

Trong mắt mẹ mình, dường như ai cũng đáng thương, tội nghiệp cả. Nhưng nghĩ cũng đúng, chị Diễm và em Uyên - hai cuộc sống, hai số phận khác nhau, lại giống nhau ở điểm gặp nhiều bất hạnh, trắc trở. So với hai cô gái này, mình sung sướng hơn rất nhiều.

- Con Uyên cũng tốt mà, sao ba thấy con thờ ơ với nó quá vậy? - Ba mình chợt lên tiếng.

Ba mình bình thường rất ít nói, nhưng việc đó không có nghĩa ba không biết gì, ngược lại ông còn sâu sắc hơn cả mẹ. Có thể gọi là

"ngài biết tuốt

", có điều ba để trong lòng, chẳng nói ra thôi.

- Dạ, thì... cũng bình thường mà ba! - Tự dưng bị hỏi một câu, mình đứng hình luôn, ấp úng nói.

- Ba con nói đúng đó, mẹ thấy con Uyên đẹp gái, lại rất hiểu chuyện, có ăn học nữa. Tại nó ăn mặc hơi thoáng thôi, con đừng đánh giá qua bề ngoài. - Mẹ cũng gật gù.

- Ý... mẹ là sao? - Mình liếm môi.

- Con Uyên là cô gái tốt, nếu được... mẹ cũng muốn con và nó tìm hiểu nhau. Con nay cũng lớn rồi, đâu còn nhỏ nữa, một hai năm nữa phải lập gia đình, vậy cho bớt lông bông. - Mẹ cười cười.

- Con coi Uyên như bạn thôi, mẹ đừng nghĩ lung tung, không hay chút nào! - Minh làu làu.

- Ồ, để tui coi anh mai mốt thế nào, giờ thì chối hay lắm!! - Mẹ nhìn mình đầy ảm ý.

Minh ậm ừ, nuốt vội chén cơm rồi dọn bàn. - Lên coi con bé ra sao đi, để mẹ dọn được rồi! - Mẹ kêu.

- Dạ.

Định hỏi chuyện ba mẹ thăm ngoại hôm qua ra sao rồi, nhưng thôi để khi khác cũng được. Minh lên lầu, ngó qua phòng em Uyên thấy cửa vẫn đóng kín. Minh dám chắc em đang ngủ li bì, không có việc gì đâu. Nghĩ đến chuyện em thổ lộ tối qua, tay mình gờ lên định gõ cửa liền rút lại, bỏ về phòng.

Cầm đt lên xem, có tin của chị Diễm gửi khi nãy, mình bận ăn cơm dưới nhà nên không biết.

"Hồi sáng bé Uyên sốt, không đi làm nổi, mà chị phải đến tiệm không nghỉ ở nhà được. T nhớ qua thăm chừng, lấy thuốc bé Uyên uống nhen, để trên đầu tủ đó!!

"

Em bệnh à? Nhậu quá mà, không bệnh cũng uống.

Minh chép miệng lắc đầu ngao ngán, bước nhẹ lại phòng em gõ cửa.

- Uyên sao rồi? T vào được không? - Minh nói to.

Kêu thêm mấy lần, không nghe đáp, mình xoay nhẹ tay nắm cửa, không khóa.

Em Uyên đang nằm nghiêng, xoay mặt vào trong, trên người phủ lớp chăn mỏng.

Minh đi nhẹ lại gần, gõ vào thành giường để đánh thức em.

- Uyên đỡ chưa?

Vẫn không trả lời, mình đành leo lên giường, nắm vai em xoay nhẹ nhàng ra ngoài.

Mắt em Uyên đang mở to, làm mình hết hồn. Hóa ra nãy giờ em vẫn thức nhưng không thèm lên tiếng.

- Làm gì kêu hoài cứ im re vậy? - Minh trừng mắt.

Em nhìn mình thom lom nhưng vẫn im re, cứ như bị đứt dây nói lời dây câm.

"Bệnh nên chứng đây mà!

" - Minh thở dài, đưa tay sờ trán em, nóng hằm hập như bếp lò.

- Uyên ăn gì chưa? - Minh hỏi.

- ...

- Chứng quá!!! Không nói chuyện T đi ra đó! - Minh cau mặt.

Em Uyên liếc mình một cái sắc hơn dao cạo, quay vô trong, trùm chăn kín mít.

Bực lắm rồi, không lẽ mình đi ra luôn, bỏ mặc em chứ. Mà thấy không nổi, hơn nữa cũng lo, sợ em bệnh nặng khổ nữa.

Minh giật mạnh cái chăn ra, em lại lấy cái gối che lên mặt.

Minh không nói gì nữa, về phòng thay đồ chạy ra ngoài mua cho em Uyên bọc cháo. Nhà mình không khí không tốt hay sao thế nhỉ, hết chị Diễm giờ lại đến em bệnh, rõ khổ.

Đồ cháo ra tô, mình đem lên phòng. Em Uyên lại đang trùm chăn kín từ đầu đến chân, quái dị thật.

- Dậy ăn cháo đi rồi uống thuốc! - Minh giật chăn ra.

Hai tay em đang che mặt, nhưng mình thấy nước mắt chảy tràn ra hai bên má. Em Uyên mạnh mẽ mình biết, giờ như con sâu bệnh, người mềm nhũn...

- Nhức đầu lắm hả? Ăn cháo đi rồi uống thuốc mới mau hết được! - Minh nhẹ giọng.

Thấy ẻm vẫn nằm yên, lồng ngực phập phồng thở nặng nhọc, mình kéo ngồi dậy.

- Há miệng ra, ăn giùm cái đi! - Mình múc muống cháo, kê chạm vào môi ẻm.

Ẻm ngồi thờ người nhìn mình, mắt còn ướt đầm, nhưng miệng vẫn mím chặt.

- Giờ ăn không, môi tay lấm rồi à!! Đừng chọc T nổi khùng lên nhen!! - Mình trợn mắt lớn hết cỡ, gằm gừ.

Có hiệu quả ngay, em Uyên chậm chạp ngậm muống cháo.

- Ngon không? - Mình hỏi.

Ẻm lại im re nhìn mình. - Thôi, không nói chuyện cũng được, ăn cháo lẹ đi!

Cứ thế, mình dứt cháo, ẻm ăn. Từ đầu đến cuối chẳng thêm nói tiếng nào, cứ như biến thành người khác vậy. Em Uyên mưa nắng thất thường quá, mình cũng chả biết đâu mà lần, cố dứt cho xong, lấy thuốc ẻm uống rồi về phòng ngủ.

- T... coi thường Uyên lắm phải không? - Đang loay hoay lấy thuốc, ẻm chợt hỏi, giọng khản đặc vì bệnh.

- Tự nhiên hỏi vậy là sao? - Mình ngơ ngác.

- Trả lời Uyên đi!

- Không có, mắc gì coi thường Uyên?

- Thật không?

- Thật.

- Uống thuốc nè! - Mình đưa ly nước với mấy viên thuốc trị cảm sốt cho ẻm.

- Bữa nay làm gì tốt với Uyên vậy? - Ẻm nhìn mình hơi lạ.

- Bạn bè mà, không lẽ bỏ mặc Uyên? Uống đi, nói nhảm hoài!

- Có lo cho Uyên chút nào không? - Ẻm lại hỏi, vẫn chưa chịu uống thuốc.

- Zzz... uống lẹ đi!!

- Không nói không uống! - Ẻm ném thuốc với ly nước lên bàn.

- Sao nay Uyên chứng vậy hả? - Mình nghiêng răng nghiêng lợi.

- Chứng nào giờ rồi, mới biết hả? - Ẻm cười khê, lại nằm xuống quay vào trong.

- Uống thuốc đi, không uống sao khỏi bệnh được? Muốn chết hả?

- Đang muốn chết đây!!!

Mình thêm bỏ đi cho rồi, nhưng không hiểu sao chẳng thể vô tình vậy được. Tiếp tục lọ mọ gom thuốc cầm lại đưa ẻm.

- Uống đi, T còn về phòng ngủ nữa, buồn ngủ lấm rồi!!

- Về đi, chút Uyên uống.

Mình biết mình mà về phòng, bảo đảm con ngựa chứng này chẳng thêm đụng tới thuốc đâu. Hôm nay lại chơi trò không nhèo nữa, oái thật. Ẻm nhiều lúc còn nhão hơn cả chị Diễm. T_T

- Ủ, T lo cho Uyên, được chưa? Uống giùm cái đi cô nương!! - Mình khổ sở lắc đầu.

Em Uyên ngồi dậy, ngoan ngoãn uống hết nắm thuốc. Mới hôm qua còn tươi tỉnh, giờ nhìn như con gà cúm sắp chết, cú rủ chẳng chút mùa xuân.

- Nằm nghỉ tiếp đi, T ngủ đó! - Mình đứng lên.

- Buồn quá!! Ngồi chơi chút đi! - Ẻm cắn môi.

- Uyên nghỉ đi cho khỏe!

- Một chút thôi...

Không biết sao mình chẳng từ chối được, lại ngồi xuống.

- Đêm qua... Uyên làm T khó chịu hả? - Khá lâu, ẻm rụt rè hỏi.

- Không đến mức vậy! - Mình lắc đầu.

- Xin lỗi, Uyên uống hơi nhiều nên không kiểm soát được lời nói...

- Không có gì đâu, đừng nghĩ tới nữa.

- Ừm... nhưng mà những gì Uyên nói, đều là sự thật, không phải rượu nói đâu! - Ẽm nhìn mình.

Mình thật sự đau đầu mỗi khi em Uyên muốn nói chuyện nghiêm túc. Thà ẻm cứ cà rồn như mọi lần, mình còn dễ chịu hơn. Nhưng tránh né mãi cũng không phải cách hay, có lẽ mình nên nói thẳng thắn cùng ẻm cho xong.

- Uyên nghe T nói đây. Uyên vừa mới chia tay thằng Khang được hơn 1 tháng thôi, T biết Uyên còn yêu nó rất nhiều, hận thì hận nhưng vẫn yêu, đúng chứ? - Mình nghiêm mặt nhìn ẻm.

- T nói tiếp đi! - Em Uyên không tỏ thái độ gì.

- Uyên đang buồn, cần một người chia sẻ và lấp vào khoảng trống. T là người Uyên chọn, tất cả chỉ là ngộ nhận thôi. Uyên yêu Khang và chẳng thích gì T cả! Uyên đừng tự lừa gạt bản thân làm gì nữa, chỉ khổ mình khổ người thôi! Hai tuần chẳng thể nào so với 4, 5 năm được hết, ok? - Mình làm một tràng.

- Nói xong chưa?

- Rồi. - Uyên chẳng còn chút tình cảm nào với nó cả, đó là sự thật. T theo đạo cũng biết chẳng ai dám thề dối, T không tin Uyên sẵn sàng thề độc. Muốn không? - Ẽm cười nửa miệng.

- Thôi, không cần. - Mình lắc đầu.

- Uyên dám yêu dám hận, nếu còn yêu nó dù chỉ một chút, Uyên sẽ tha thứ và quay lại với nó, không có chuyện bỏ lên đây đâu. Từ lúc phát hiện ra chuyện đó, trong lòng Uyên nó đã chết rồi, chẳng còn tồn tại nữa.

Ngưng một lúc, ẻm nói tiếp, ánh mắt sáng quắc chẳng chút ngại ngần soi thẳng vào mắt mình.

- Uyên thích T, đó cũng là sự thật!

- Mới biết nhau có hai tuần thôi! - Mình tỏ vẻ không tin.

- Hai tuần thì sao chứ? Hai tuần của Uyên và T còn hơn cả năm trời của người khác. Ở cùng nhà, sáng mở mắt đã gặp, đi ra gặp, đi vô gặp, tối ngủ cũng gặp, đó là hai tuần sao???

- ...

- Còn gì để nghi ngờ nữa không? - Ẽm vẫn nhìn mình.

- T đâu có gì để Uyên thích! Tiền không có, sự nghiệp không có, ngoại hình bình thường, tính tình thô lỗ cục cằn, lại chả có Audi... - Mình nhảu nhố.

- Thích một người cần lý do sao? - Ẽm lặp lại câu nói tối qua.

Mình hết biết nói gì nữa, ngồi ngẩn ra. Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu, có lý do rồi.

- Uyên nói hết yêu thằng Khang, vậy tối qua đứa nào khóc lúc T chở về? Rồi khi nãy khóc nữa, rõ ràng còn nhớ nó! - Mình cười hớn hở.

- Khóc vì T thôi. - Ẽm lắc đầu.

- Hai tuần không thể nào tình cảm đủ lớn để khóc vì người khác! - Mình cười to.

- Đúng. Uyên khóc không phải vì không có được T, mà vì tủi thân, vì đau khổ tại sao ông trời lại bắt công với Uyên đến vậy! Lần thứ hai Uyên thích một thằng con trai, nhưng không thể nào có được... mỗi ngày

phải chứng kiến người ta vui vẻ với nhau, lo lắng cho nhau, mình ngồi một chỗ... cố gượng cười che giấu... T là Uyên, T có khóc không? - Ẽm mím môi.

- Đó là ghen tỵ thôi, con gái ai cũng vậy, chả phải tình cảm gì đâu! - Mình bóp trán, đầu đau rồi.

- Nếu người đối tốt với chị Diễm gấp trăm, gấp ngàn lần, không phải T mà là thằng đàn ông nào đó giàu có, đẹp trai nhất thế giới, Uyên chẳng thêm ghen tỵ! - Ẽm cười tự giễu.

- Cứ cho những gì Uyên nói là đúng, thì sao? T yêu chị Diễm, Uyên dù muốn hay không cũng không thể nào chen vào được. Vậy nói để làm gì, được gì?

- Uyên chẳng hiểu nữa... biết là vậy... nhưng giữ trong lòng Uyên không chịu nổi... - Ẽm ngập ngừng thật lâu.

- Uyên ngủ đi au khỏi bệnh, T cũng về ngủ!

Mình đứng dậy, đi thật nhanh về phòng. Tim bỗng đập nhanh hơn, chả hiểu được mình nữa rồi. Nói mình trốn tránh, mình không dám đối diện với sự thật cũng được. Mình yêu chị Diễm nhưng lại thấy hơi xao động trước em Uyên, mình thật tệ hại. Không phải vì cái bề ngoài gợi cảm xinh đẹp kia, cũng chẳng phải vì gia tài kếch sù nhà ẻm, mà ở em Uyên có điều gì đó cuốn hút mình, thật khó để cưỡng lại. Nhưng mình sẽ chung thủy với chị, nhất định không gây ra lỗi lầm gì. Có ai chưa từng say nắng? Mình còn chưa đến mức độ đó, chỉ là một phút xao lòng thôi, mình sẽ vượt qua.

...

44. Chương 44

Mình ở lì trong phòng đến tận chiều mới dám lén mò ra đi rước chị. Khổ thật!

- Nhớ T quá chừng luôn!!! - Thấy mình, chị ôm giỏ chạy ra ngay, cười toe.

- Ủm, em cũng vậy! - Mình cười, nhìn thấy chị bỗng dưng mình cảm thấy có lỗi quá.

- Bữa nay trời đẹp, đi ăn gì hén! - Mình nói.

- Thôi, chị muốn về coi bé Uyên sao rồi, phụ dì nấu cơm nữa! - Chị không chịu.

- Hồi trưa em cho Uyên uống thuốc, chắc sắp khỏi rồi, đi chút về thôi à!

- Bữa khác đi hén T!! Mình còn nhiều thời gian mà hi hi...

- Ủ, cũng được.

Vừa về đến nhà, chị đã vội vã lên phòng thăm em Uyên. Nếu biết được người chị đang quan tâm lo lắng lại vừa tỏ tình với mình, chị sẽ thế nào nhỉ?

Dùng cơm tối xong, chị múc cháo thịt hầm mới nấu còn nóng hổi lên cho em Uyên. Mình không tiện sang đó, nên về phòng ngồi xem phim, nhưng đầu óc chẳng thể nào tập trung được, cứ nghĩ lung tung. Mình tắt máy, ra ban công đứng hóng gió cho thanh thần trí, sao nặng đầu quá.

Đêm nay gió mát trăng thanh, bầu trời chỉ chít treo đầy sao, sáng lung linh huyền ảo lạ thường. Mình đứng ngẩng mặt nhìn không chớp mắt, thiên nhiên thật vĩ đại, con người quá nhỏ bé. Rồi sẽ đến ngày mình và những người thân yêu tan thành cát bụi hòa vào trong đó thôi, mình phải sống sao cho đáng, không uổng phí cuộc đời này.

Đang đắm chìm trong những suy nghĩ vu vơ, chợt nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng phía sau, mình xoay lại. Chị đang chậm chậm đi về phía mình, hình như định hù nhưng chưa gì âm mưu đã phá sản, bị mình nhìn thấy.

- Ghét!! Chưa kịp hù gì hết... - Chị phụng phịu.

- Vậy để em quay lại, chị cứ hù đi, em sẽ hết hồn! - Minh buồn cười.
- Hừ... không chọc quê à!! - Chị đi lại đứng cạnh mình.
- Hù có ngày em sợ quá nhảy lầu, lúc đó hối hận không kịp đó nhen!!
- Chị hù nhưng mà vịn T lại, không cho T té đâu, khỏi lo hi hi!
- Giữ nổi không? Yếu xìu bày đặt.
- Kệ ta.
- Uyên đỡ chưa? - Minh hỏi.
- Đỡ được chút à, vẫn còn sốt cao lắm!! - Nhắc tới em Uyên, chị đang rưng rờ bỗng xịu xuống.
- Vài bữa sẽ hết thôi, có ai bệnh mà hết ngay đâu! - Minh nhún vai.
- Mong là vậy!

Chị vuốt tóc, mùi hương dịu dịu lan theo gió bay vào mũi khiến mình ngây ngất. Nhìn nghiêng ở gần, chị thật xinh xắn, nét đẹp ngây thơ hồn nhiên và thánh thiện của một cô gái 23 tuổi, thật khó tin. Nhìn chị có lẽ ai cũng nghĩ còn học cấp 3, dấu ấn thời gian và cuộc sống kham khổ từ bé dường như chẳng ảnh hưởng gì đến chị, hai thứ hoàn toàn tách biệt như những đường kẻ song song, không bao giờ chạm nhau tại một điểm.

Minh hôn nhẹ lên má chị, chỉ cần bấy nhiêu thôi cũng đủ hạnh phúc rồi, động chạm hơn nữa sợ rằng mình không kìm lòng được. Chị cười tươi, đánh khề lên vai mình, rồi ngẩng mặt ngắm nhìn bầu trời đêm lấp lánh.

- Sao sáng đẹp quá hén T!! - Chị xuýt xoa.
- Ừm, lâu lắm mới được một bữa ít mây. - Minh gật gù.
- Hồi nhỏ, chị hay nghe ngoại kể, mỗi ngôi sao đại diện ột người đó, khi có một ngôi sao rơi xuống, nghĩa là có một người chết đi.. - Đôi mắt nai của chị mở to chớp chớp đầy mơ mộng.
- Chị tin thật hả?
- Lúc nhỏ tin lắm! Nhưng lớn biết rồi, không tin nữa! Tính cười chị hả? - Chị liếc mình.
- He he... lãng mạn cũng tốt, nhưng nên thực tế một chút sẽ dễ sống hơn! - Minh cười.
- Ừm... chị biết mà! Lãng mạn với T thôi, người khác đừng hòng... hi hi..
- Vậy mới ngoan!! - Minh hôn chị một cái lên trán.
- Hôn hoài, mốt có gì chắc không ai dám quen chị luôn! - Chị chu môi.
- Lấy cái mỡ vô, hôn nát luôn bây giờ! - Minh phồng mang hù.
- Chị giật mình rụt cổ, sau đó lại ngơ ngẩn ngược nhìn lên cao.
- Biết ngôi sao nào là chị không? - Minh nháy mắt.
- Ngôi sao nào? T nói không tin mà..
- Thì giờ ví dụ chuyện đó có thật đi, chị đoán xem chị là ngôi sao nào?
- Để chị tìm...

Cặp mắt chị lại mở thật to, chăm chú tìm ngôi sao vận mệnh của bản thân. Nhìn chị thật đáng yêu, như cô tiên nhỏ chẳng nhiễm chút bụi trần, thánh thiện đến kỳ lạ. Giá mà có thêm vòng sáng trên đầu, có khi mình quỳ xuống tế bái luôn.

- Nhiều quá à... không biết... - Tìm đã đời, chị mỗi cổ cúi xuống than thở.
- Xích lại đây em chỉ cho, nhìn theo hướng tay em nè! - Minh kéo chị lại gần.

- Đâu, cái đó là mặt trăng mà? - Chị ngơ ngác.
- Ồ, chị đó! - Minh nhướn nhướn mày.
- Xạo quá! Hồi nãy nói ngôi sao, giờ lại chỉ mặt trăng, T ăn gian!! - Chị đánh mình.
- He he... Trăng sao gì cũng như nhau. Chỉ có trăng mới hợp với chị thôi!!!
- Cười đùa một lúc, mình và chị lại im lặng nhìn ngắm cảnh vật đầy ảo mộng trước mắt. - T có thấy 3 ngôi sao đó không? - Chị bỗng chỉ 3 ngôi sao nhỏ sáng rực, nằm thẳng hàng.
- Thấy, sao nè?
- Biết nó đại diện cho những ai không?
- Không. Ai vậy?
- Ngôi sao ở giữa là T đó. - Chị cười mỉm.
- Vậy hai ngôi sao còn lại? Là chị hả?
- Ngôi sao mờ hơn kia là chị... - Giọng chị nhỏ lại.
- Còn cái kia? - Minh tò mò.
- Là bé Uyên. - Chị lại nói khẽ hơn, thật khẽ.
- Mình hơi choáng váng, không biết chị có ý gì khi nói như thế. Vô tình, hay có chủ ý? Mình biết chị ngây thơ nhưng không ngờ, ngược lại chị khá nhạy cảm với mọi thứ.
- Chị nói đúng không? - Chị nhìn mình cười rạng rỡ.
- Sao tự nhiên có Uyên đâu đây nữa? - Minh hỏi nhưng không dám nhìn chị.
- Có 3 người ở trên lầu, phải tính bé Uyên vào, vậy mới đúng chứ.
- Ừm, nếu vậy, chị phải là ngôi sao sáng hơn mới đúng!
- Hi hi... bé Uyên xinh hơn chị mà! Nên ngôi sao sáng kia phải là bé Uyên, chị mờ hơn!
- Em thấy chị xinh hơn! - Minh trề môi.
- T nói thế thôi, chắc gì trong lòng đã nghĩ vậy. Nhưng nghe T nói chị cũng vui lắm!! - Chị lại cười, nụ cười tươi rúc rỏ như ánh ban mai, muốn xua tan bóng đêm.
- Mình thật sự thấy nhột nhột. Hôm nay chị nói chuyện khó hiểu quá, có gì đó không được tự nhiên như mọi ngày. Có phải chị đã phát hiện ra tất cả? Mình có nên trò chuyện thẳng thắn rõ ràng với chị để tránh những hiểu lầm không?
- Bữa nay chị lạ quá, có gì khó chịu sao? - Minh im một lúc, rồi hỏi.
- Đâu có gì, chị đang rất vui mà! Sao T hỏi vậy?
- Vậy hả? Hi, chắc em nghĩ vậy rồi..
- T nè...
- Hả?
- T thấy bé Uyên sao?
- Sao là sao?
- Không biết nói thế nào nữa, ý là... thấy bé Uyên có sức hấp dẫn với con trai không? - Chị nắm tay mình thật chặt, mắt lấp lánh xoáy sâu vào mắt mình.
- Đối với thằng khác chắc có, nhưng với em thì không. - Minh cười bình thản.
- Chị thấy bé Uyên xinh thật mà, chị là con gái còn thích nữa, nói gì... con trai.

Mình biết chị định dùng

”T

” thay vào

”con trai

”, nhưng sợ mình giận nên trở đi. Chị nghi ngờ rồi, và đang thử mình?

- Ai biết đâu chị nè!! Nhưng em nói thật đó! Mà tự nhiên hỏi gì đâu không vậy?

- Tại... tò mò chút vậy mà... hi hi...

- T... - Chị lại kêu nhỏ. - Sao? - Mình đang cố đoán xem chị nghĩ gì, nên cứ thử người ra.

- Hôn chị đi... - Chị nói nhẹ như muỗi kêu, rồi nhắm mắt lại, ngược mặt chờ đợi.

Tim mình đập nhanh, cúi xuống hôn chị thật sâu...

Chị dịu dàng nhưng không kém phần say đắm, hôn mình đầy đam mê... đầy yêu thương...

- Sao tự nhiên bữa nay chủ động kêu em hôn vậy? Mọi lần còn né mà? - Mình cười sung sướng, lòng lại lo âu trước những lời nói và hành động kỳ lạ không giống chị chút nào.

- Tại... yêu T!!! - Chị cắn môi cười thẹn thùng.

- Vậy mấy lần trước không kêu hôn, là không yêu hả?

- Không phải. Cũng yêu, nhưng mà khác với bây giờ...

- Khác sao?

- Yêu T nhiều hơn, được chưa? - Vòng tay nhỏ nhắn của chị ôm chặt mình từ phía sau, chặt đến mức mình nghe được tiếng trái tim chị đang đập liên hồi.

- Ừm... mỗi ngày phải yêu nhiều hơn một chút nhen, không được giảm đi đó! - Mình xoay lại siết chị vào lòng.

- Chị lúc nào cũng vậy mà... T tự dẫn mình đi...

- Ừm, em dẫn lòng mỗi ngày mà!! Đừng lo...

Dù đoán đúng hay sai, mình cũng phải trấn an chị. Những gì mình hứa với chị đều thật lòng, mình sẽ làm như thế...

Lại một ngày nắng gắt. Thời tiết cũng thất thường như tâm trạng của một cô gái vậy, lúc nắng lúc mưa, khi ấm áp khi lạnh lẽo.

Mặc trời mưa hay nắng, cuộc sống của mình vẫn tiếp diễn như một quy luật quen thuộc. Dù mình không hề muốn như thế, nhưng lại chẳng biết làm sao để thay đổi. Sáng đi học, trưa gặp em Uyên, chiều tối là thời gian dành cho chị Diễm. Cảm giác như mình đang dùng cùng lúc hai món ăn ngon và hoàn toàn khác biệt nhau. Đã quá nhiều mệt mỏi vậy lấy mình rồi, mình thật sự không muốn nghĩ nhiều về điều này nữa nhưng vẫn phải nghĩ.

Mình sợ hãi những giây phút đối mặt riêng tư cùng em Uyên, sợ cái cảm giác xao lòng hôm qua lại một lần nữa len lỏi vào tâm trí mình, sợ sẽ không kim lòng được mà gây ra những chuyện tệ hại làm tổn thương cả hai người con gái bên cạnh mình. Mình không muốn trở thành một thằng đàn ông khổ nạn, tồi tệ và hèn mọn.

Lúc sáng, đang học thì Thanh sida gọi ỳnh, cũng mấy hôm rồi không liên lạc với nó.

- Gì vậy mày? - Mình khom đầu trên bàn, nhỏ giọng nói.

- Đang học hay sao mà nói nhỏ xiu vậy? - Thanh sida cười hề hề.

- Ồ, có gì nói lẹ đi!
 - Địch, còn phải hỏi hả? Uống công tao coi mày là thằng bạn thân nhất! - Nó hừ mũi.
 - Là sao?
 - Biết hôm nay ngày gì không?
 - Ngày 9/10. - Mình chả hiểu nó muốn nói quái gì.
 - Móa, ngày đặc biệt vậy mà mày không nhớ hả? - Thanh sida la ầm lên.
 - Mắc gì đặc biệt? - Mình ngơ ngác.
 - Ngày anh Thanh đẹp trai ra đời mà mày không nhớ à?
 - Ax... nhớ rồi he he! Sao bạn hiền? Có định tổ chức không?
 - Tính không làm, mà mấy em gái năn nỉ quá nên chắc phải tổ chức rồi. Đẹp trai gái bu khổ lắm mày ơi!! - Thanh sida chặc lưỡi than thở.
 - Ồ, tội mày! Mấy giờ, ở đâu? - Mình buồn cười.
 - Làm tại nhà ăn nhậu cho thoải mái, 6h có mặt nhen ku! Quên nữa, nhớ dẫn chị yêu của mày theo cho tụi bạn tao được mở rộng tầm nhìn hè hè..
 - Ồ, tất nhiên rồi, sao bỏ em yêu của tao ở nhà được mày! À, dẫn em Uyên theo luôn hén! - Mình chợt nảy ra ý định cũ, biết đầu lần này Thanh sida có thể gây được chút thiện cảm với em Uyên, được vậy thì hay biết mấy.
 - Thôi thôi, cho tao xin! Tao sợ nó quá rồi!! - Thanh sida la làng.
 - Đẹp vậy mà chê hả?
 - Đẹp thì đẹp thật, nhưng mà chảnh quá, tao không có cửa đâu, rước nhục vào thân thôi! - Nó chép miệng.
 - Bữa đó dùng sai chiến thuật, ẻm đang buồn chuyện cũ nữa nên mới vậy! Lần này không có gì đâu, mày cứ nói chuyện bình thường thôi, từ từ sẽ tạo ấn tượng. - Mình dụ dỗ.
 - Phải không? Mà sinh nhật tao, dễ gì nó chịu đi! - Thanh sida hơi xiêu lòng rồi.
 - Chuyện đó cứ để tao lo, vậy đi! Tối tao dẫn ẻm tới ày tán!
 - Ồ... hix... nhắc tới ẻm sao tao hồi hộp run quá...
 - Ráng đi! Tán được rồi tha hồ mà hãnh diện he he, thôi tao học à, cúp máy đây.
 - Nhớ đến đúng giờ nhen!
 - Ok. Tạm ổn rồi. Bị một lần chắc Thanh sida nhớ đời, với kinh nghiệm tán gái tích lũy nhiều năm, mình không tin nó lại một lần nữa sỗ sàng hấp tấp để nhận đòn từ em Uyên. Mong rằng mọi thứ sẽ diễn ra tốt đẹp, không uống công mình sắp đặt. Việc còn lại bây giờ là ngọt nhạt rủ rê em Uyên thôi, chắc không khó lắm.
- Trưa nay ăn cơm cũng chỉ có mình và ba mẹ, em Uyên vẫn nằm trên phòng, chắc chưa khỏi hẳn. Trong bữa cơm mẹ hỏi thăm ẻm, mình ậm ừ đáp cho qua. Lúc gần đây có vẻ ba mẹ quan tâm đến em Uyên nhiều hơn trước, muốn mai mối ẻm ỉn sao? Suy nghĩ của người lớn đôi khi chẳng thể nắm bắt được, mình không bận tâm lắm, quan trọng do mình thôi.
- Mình dò hỏi được về chuyện ngoại bắt chị Diễm dọn đi nơi khác. Theo mẹ kể thì ba mẹ đã thuyết phục được ngoại đồng ý rồi, dù ngoại còn hơi lo lắng nhưng về cơ bản chuyện này đã giải quyết xong xuôi, không đáng lo nữa. Đây đúng là tin mừng hiếm hoi trong khoảng thời gian đầy khó khăn hiện nay.
- Dọn dẹp xong mình lại múc tô cháo mang lên phòng cho ẻm.
- Uyên dậy chưa? Ăn cháo nè! - Mình gõ cửa.

- T vô đi. - Em Uyên ừ khê.

Mình mở cửa đi vào, em Uyên đang ngồi bó gối trên giường, mặt không chút cảm xúc.

- Đỡ sốt nhiều chưa? - Mình hỏi.

- Không biết. T coi giùm Uyên đi! - Ẽm lắc đầu.

Mình lại gần, đưa tay sờ trán ẻm, còn nóng nhưng đã bớt kha khá rồi.

- Bớt nhiều rồi đó, chắc chiều hoặc cùng lắm ngày mai sẽ khỏi hẳn! - Mình cười.

- Ừm... sắp khỏi bị Uyên làm phiền nữa, vui lắm phải không? - Ẽm nhìn mình.

- Đừng có hở ra là nói kiểu móc họng người khác vậy được không? - Mình nhăn mặt.

- Sự thật thôi.

- Ăn cháo đi, ăn lẹ còn uống thuốc nữa! - Mình đưa tô cháo cho ẻm.

- Không dứt Uyên hả?

- Uyên đỡ nhiều rồi, tự ăn được mà.

- Không thích.

- Sao Uyên không nhèo quá vậy? Còn hơn chị Diễm nữa!

- Vậy à? Biết tại sao không?

- Biết chết liền!!

- Uyên thấy mình ngốc quá, cứ phải vờ tỏ ra mạnh mẽ để được gì? Để người ta phân vân chọn lựa giữa hai cô gái, một người yếu đuối, một người mạnh mẽ, rồi cuối cùng sẽ vứt bỏ cô gái mạnh mẽ, chỉ vì nghĩ rằng cô ấy với cá tính mạnh mẽ sẽ chịu được nỗi đau sao? - Em Uyên nhếch môi cười cay nghiệt, dường như đang tự cười bản thân.

- Uyên nghĩ nhiều quá rồi, đang bệnh để đầu óc thanh thoi đi! - Mình cau mày.

- Nói đúng quá phải không? Mạnh mẽ lúc nào cũng thiệt thòi thôi, Uyên không muốn mất người nào đó chỉ vì người ta cho rằng Uyên mạnh mẽ..

- Thôi, ăn nè, để T dứt. - Mình múc cháo nhét vào miệng ẻm, để ẻm dừng rảnh rồi mà nói nữa.

Lại như hôm qua, em Uyên im lặng ăn cháo, mình cũng lặng lẽ dứt.

45. Chương 45

- Hôm qua, Uyên có nói gì với chị Diễm không? - Tay mình lấy thuốc, hỏi băng quơ.

- Không. Sao vậy?

- Hình như chị Diễm biết được chuyện gì rồi, T tưởng Uyên nói chứ.

- Uyên không nói gì hết. Uyên không muốn sứt mẻ tình chị em với chị Diễm! - Mặt em Uyên buồn so.

- Ừ, Uyên không nói nhưng cứ thế này hoài, cũng sẽ có ngày chị Diễm biết hết tất cả thôi. - Mình ngao ngán lắc đầu.

- T sợ à?

- Sợ chứ! T không muốn chị Diễm buồn!

- Lúc nào cũng lo chị Diễm buồn, còn Uyên? Uyên là trâu bò không biết buồn sao? - Ẽm ai oán nhìn mình, ánh mắt rất nhiều cảm xúc.

- T yêu chị Diễm, và Uyên dù sao cũng mạnh mẽ hơn! - Minh xoay đi nơi khác, không dám nhìn vào mắt ẻm.

- Lại mạnh mẽ... hi hi... - Ẽm cười to.

- Uống thuốc nè! - Minh nhét nắm thuốc vào miệng ẻm đang mở to, kê luôn ly nước vô.

Đang cười, bị mình tọng thuốc vô miệng, em Uyên ho sặc sụa chảy cả nước mắt làm mình hoảng hồn, lật đật vỗ vỗ lưng ẻm.

- T làm gì vậy hả? - Nuốt xong mớ thuốc, ẻm trừng mắt la lớn.

- Xin lỗi, tại... - Minh gãi đầu.

- Đối xử với Uyên vậy coi được sao? - Mắt em Uyên rơm rớm.

- Xin lỗi mà, T tính đùa chút thôi, ai dè...

- Đền đi.

- Đền gì? - Minh trở mắt.

Em Uyên bỗng vòng hai tay ôm chặt lấy mình, do đang ngồi sát bên nên mình không kịp phản ứng, ngồi trơ ra như tượng.

- Buông ra đi, ba mẹ lên thấy bây giờ... - Được vài giây, mình trấn tĩnh gỡ tay ẻm ra.

- Uyên buồn lắm!! Một chút thôi... - Ẽm nói khẽ, tay vẫn ôm cứng.

- Uyên hận nhỏ bạn thân lắm đúng không? Uyên đang đi vào con đường của nó đó. - Minh thở dài.

- Uyên biết. Nên mới đau như bây giờ... cứ phải cố kìm nén bản thân... cảm thấy tội lỗi... khó chịu lắm... - Người ẻm run lên.

Cảm xúc của em Uyên truyền lan sang mình, chẳng hiểu mình nghĩ gì nữa. Đôi lần muốn ôm ẻm vào lòng nhưng không thể, mình ngồi trơ như đá, hai mắt nhìn thẳng lên vách tường đếm xem có bao nhiêu con thằn lằn, cố gắng không chế nhịp tim đang đập liên hồi.

- Ham muốn chiếm hữu của Uyên mạnh quá, tự làm khổ bản thân thôi! - Minh cười gượng.

- Không phải mà... - Ẽm lắc mạnh đầu.

- Trước giờ có gì Uyên muốn mà không được? Gia đình giàu có, nhiều người theo đuổi, Uyên quen được chiều chuộng rồi. Bây giờ không có được T nên Uyên mới vậy thôi, háo thắng quá mà...

- Nói sao T mới tin đây? - Ẽm ngược nhìn mình, ánh mắt long lanh vô hồn.

- T không tin!! Người như Uyên, chẳng có lí do gì để thích T đâu! - Minh cười tự giễu.

- Rồi T sẽ tin. T cũng có cảm tình với Uyên mà đúng không? - Ẽm vẫn ôm chặt mình không buông.

- Uyên tự xét lại lòng mình thật sáng suốt đi, sau đó cho T câu trả lời, rồi T sẽ nói Uyên nghe. Ok? - Chẳng biết sao mình lại nói câu này, nói xong hồi không kịp.

Mình đẩy nhẹ ẻm ra, bước đến cửa, chợt nhớ còn chuyện quan trọng chưa nói.

- Uyên ngủ đi cho khỏe, tối đi chơi được không?

- Đi đâu?

- Sinh nhật Thanh bạn T, nó mời...

- Thăng bạn T hồi trước à? Còn dám mời Uyên sao?

- Ừm, đi vui thôi mà!

- T muốn Uyên đi không?

- Muốn!

- Ủ, vậy thì Uyên đi.

- Ồ, ngủ ngon!!

Mình khép cửa phòng lại, nặng nề đi về phòng. Càng ngày càng rối rắm, làm sao đây?? Mình không nỡ nặng lời với em Uyên, nhưng càng nhẹ nhàng lại càng khiến em lao đến gần mình hơn. 6h30 Thanh sida đt réo liên tục. Nhưng hai người đẹp đang bận sắm tòng, mình có hoi cũng bằng thừa, chờ riết quen rồi.

Đúng 7h chị và em Uyên mới xuống. Hôm nay cả hai đều mặc váy áo trắng tinh, có điều váy của em Uyên ngắn hơn, gợi cảm hơn. Hai người đứng cạnh nhau thật tương phản đến kỳ lạ. Một người thánh thiện rạng rỡ tựa thiên thần nhỏ, đem đến cho người đối diện cảm giác yêu mến dễ chịu, không dám có dù chỉ một chút suy nghĩ phạm tục. Người kia lại giống như hiện thân quỷ dữ, của tất cả những gì căm dỗ nhất trên đời này, gợi cảm khiêu khích đến mức thôi thúc người khác muốn phạm tội, lao vào cạm bẫy để rồi rơi xuống hố sâu địa ngục đọa lạc, suốt đời trầm luân chịu kiếp khổ sở.

Ngắm người đẹp quả là thú vui tuyệt vời nhất trên thế gian này, mình say mê chiêm ngưỡng bức tranh tương phản trước mặt chẳng thấy chán.

- Đi chưa? Hối này giờ mà còn ngồi đó. - Em Uyên liếc mình.

- Ồ... lỡ trễ rồi! Tại ai hả? - Mình đứng dậy.

Leo lên xe, chờ chị qua nhưng chị lại ngồi vào xe em Uyên.

- Bé Uyên chưa khởi, chạy xe không tốt đâu! Chị chở bé Uyên, T đi một mình hén! - Thấy mình nhìn, chị cười toe.

- Ủ, sao cũng được. - Mình khổ não.

Nhà Thanh sida không xa cũng chẳng gần, chạy tà tà một lúc là đến. Nhà nó là nhà trệt nhưng được cái rất rộng và thoáng mát. Đặc biệt có khoảng sân vườn trồng đầy cây ăn trái, từ nhỏ mình và đám Hải khìn thường kéo qua quậy phá cả ngày, ba mẹ nó lại rất dễ tính nên càng thích tợn.

Lúc bọn mình đến, khoảng sân rộng trước nhà nó đã đầy ắp xe cộ, bên trong tiếng cười nói cụng ly ồn ào náo nhiệt.

- Kêu này giờ mới tới, trễ quá vậy? - Thanh sida chạy ra khoác vai mình.

- Ồ, có chút chuyện.

- Chào... Uyên. - Nhìn qua thấy em Uyên và chị đứng đó, Thanh sida cười gượng gạo gật đầu. Mình nghe tim nó đập hự hự trong ngực, không khéo lồng phổi chết mất.

- Không mời khách vô nhà hả mày? - Nhìn nó mình thấy buồn cười, nháy mắt hỏi.

- Ồ... quen... Uyên với chị Diễm vô trong đi! - Thanh sida lúng túng đi trước.

Mình nhìn quanh, khách khứa cũng vài chục người, nam thanh nữ tú dập dìu. Đám Hải khìn ngồi phía trong, thằng nào cũng mắt láo liên ngó quanh tìm đối tượng là các bạn nữ đi một mình, sinh nhật Thanh sida là dịp may hiếm có đối với những thằng FA như bọn nó.

- Ê... T qua đây ngồi nè mày! - Thấy mình, Hải khìn ngoác tay kêu to.

- Hai người ngồi đây đi, chờ tí nhen! - Đưa chị và em Uyên lại một bàn trống, mình dặn dò rồi sang bàn Hải khìn.

- Vào ba ra bảy, tới trễ tự phạt ba ly đi. - Nó cười hô hô rót bia tràn cả ra bàn, ép mình uống.

Vừa tới đã quất 3 ly, mình xây xẩm mặt mày mém sặc, cổ dần xuống. - Em nào đi chung với mày xinh quá vậy? - Hải khìn hỏi, mắt sáng rỡ.

- Chị Diễm, lần trước tụi mày gặp rồi mà!

- Không phải, chị Diễm tụi tao biết rồi. Em hot girl tóc ngắn kia kìa.
- À, Uyên, em bạn chị tao. Thích hả? - Minh cười to.
- Nhìn đã quá!! Vậy mà lâu nay giấu, tính ém hả mày? - Thằng Hưng ngồi kế bên chen vô xuýt xoa.
- Ém đâu, Thanh sida đang tán đó, tụi mày nhào vô nó chém mỗi tay đừng khóc! - Minh nhún vai.
- Mẹ, thằng sida một đám ghê rồi, còn giành ăn nữa hả? - Hải khinh giật mép.
- Thôi, mày nhìn lại mình đi Hải, vừa xấu vừa dơ, ăn nói khinh khinh, tán được em đó tao cũng lạy!! - Thằng Hưng cười nhảu nhử, xô đầu Hải khinh.
- Nói đúng đó. - Minh cười ha ha.
- Mà Thanh sida tán được em chưa? - Hải khinh tỉnh bơ hỏi, chẳng quan tâm bị thằng Hưng sỉ nhục.
- Chưa. Đang cố gắng! - Minh đáp.
- Vậy tao vẫn còn cơ hội, để qua mời em một ly.

Minh chưa kịp cản, Hải khinh đã đứng dậy cầm ly bia chạy qua bàn chị và em Uyên đang ngồi. Nãy giờ lo nói chuyện không để ý, giờ mới thấy cái bàn khi nãy còn trống đã đặc nghẹt đám con trai. Mấy thằng này thiếu hơi gái kinh niên hay sao thế nhỉ?

Lạ một điều, Hải khinh mời bia em Uyên vẫn lịch sự cự ly, không chơi sóc hàng như hôm trước với Thanh sida. Minh thở phào nhẹ nhõm, rủ em làm nhục mấy đứa bạn mình ở chỗ đông người cũng tội tụi nó, khổ lây mình nữa.

Minh bước lại, chẳng còn cái ghế nào. Chị Diễm nhìn mình áy náy sợ giận, ngó quanh quất kiếm ghế ỉnh. Chắc tụi nó ào lại nhanh quá nên chị ngại không nói được, mình không có gì để phàn nàn cả.

- Xin lỗi, có thể nhường ghế cho bạn của Uyên được không? Hồi nãy T ngồi ghế này. - Thấy mình đứng xó rỏ, em Uyên cười tươi hóp hờn thằng ngồi kế bên. Thằng này lạ hoắc, mình không quen.
- O... được... được chứ!! - Thằng đó mặt ngơ ra, gật đầu lia lịa đứng lên nhường ghế ỉnh.

Mấy thằng ngồi chung bàn cười ồ lên.

Minh chẳng biết sao, muốn ngồi gần chị, nhưng em Uyên mới lấy ghế ỉnh, không lẽ giờ bơ em cũng tội. Ở nhà làm gì cũng được, nơi đây đông người làm vậy khác nào bỉ mặt em.

- Xích qua em ngồi với! - Minh cầm ghế nói nhỏ chị nhích qua một chút, mình chen vào giữa chị và em Uyên.
- Chị không nói gì, cười cười nhích qua. Mấy thằng chung bàn nhìn mình tò mò và có chút ghen tức, nhưng mình phớt lờ, chẳng quan tâm. Toàn lạ hoắc, tự dưng thấy gái đẹp lại kéo qua hú hí, đến nản.
- Anh là Khánh, hai người đẹp tên gì vậy? - Một thằng trắng trẻo, đầu chải gel lảng mướt cười hỏi.

Chị ngồi nhỏ to với mình, em Uyên thì bơ chẳng thèm đáp.

Thằng Khánh sượng sùng, nhìn mặt quê đến tội. Nâng ly trước mặt em Uyên nói:

- Uống với anh một ly nha người đẹp!!
 - Mai còn đi làm nữa, không uống đâu. - Em Uyên lắc đầu từ chối.
 - Một ly thôi, có gì đâu em. - Thằng mập ngồi kế thằng Khánh cười hềnh hếch, nhìn mặt hám gái thấy rõ.
 - Đúng rồi đó, một ly thôi mà có gì đâu. - Được bạn ủng hộ, thằng Khánh đá nhẹ ly vào ly em Uyên.
- Cả đám này chắc là một nhóm chơi chung, ngồi vỗ tay cười đùa ủng hộ, nhìn mà chướng mắt. Minh ngoắc Thanh sida lại.

- Tụi nào vậy? Còn bàn khác không, tao bức lắm rồi đó! - Tụi bạn anh Sang, tao không có mời tự nhiên kéo lại, chẳng lẽ không tiếp kì quá! - Thanh sida cũng tỏ ra bức bối.
- Đổi bàn khác cho tao đi, ngồi đây một hồi có chuyện nữa! Tính em Uyên mày biết rồi đó. - Minh nói nhỏ.

- Ủ, chờ tao chút.

Thanh sida gật đầu, chạy vào trong lấy ra cái bàn khác, loay hoay xếp.

- Mời có một ly cũng không nể mặt hả người đẹp? Chảnh quá vậy! - Thằng Khánh quê rồi, mặt hơi cau lại nói.

- Uyên không thích uống thì thôi, anh đừng ép nữa! - Mình nói.

- Mời uống thôi, ép gì đâu. - Nó nhướng mắt.

- Mời nhưng người ta không uống rồi, anh kêu hoài khác nào ép? - Mình cười nhẹ.

- Em gái này là gì của mày mà bênh dữ vậy? - Thằng Khánh trừng mắt nhìn mình.

- Thôi nhịn đi T, nhìn họ dữ quá à, nói một chút có chuyện đó! - Chị nín tay mình nói nhỏ.

- Ủ, em biết mà, có nói gì quá đâu. - Mình gật đầu.

Mình cũng không muốn có chuyện. Bọn nó mình chả ngán, nhưng tránh xung đột vẫn hơn. Với lại dù sao tối nay cũng là ngày vui của Thanh sida, có gì tội nó, mình nhịn không nói nữa.

- Rồi đó, qua bên kia đi. - Thanh sida đi lại vỗ vai mình.

- Ủ.

- Đi qua bên kia ngồi! - Mình đứng dậy nắm tay chị, quay sang nói nhỏ với em Uyên.

- Ủm.

Êm gật đầu, cùng chị đứng lên đi theo mình, bỏ đám thằng Khánh ngồi chưng hửng.

- Đm, tưởng đẹp lắm chắc! Còn thằng nhóc kia nữa, ngon lắm hả mày? - Thằng Khánh chửi theo.

- Nói gì hả? - Em Uyên xoay lại.

- Thôi, kệ nó đi. - Mình kéo êm.

Tụi nó còn nói thêm câu gì nữa, nhưng bọn mình đi xa rồi nên không nghe. Đi sinh nhật vui đâu chưa thấy đã gặp chuyện bực mình.

- Xin lỗi! Mấy thằng đó Thanh không có quen.. - Thanh sida áy náy nói.

- Không có gì. - Em Uyên cười mỉm.

- Dọn hết lên đi, tao đói lắm rồi! - Mình huých cùi chỏ.

- Ok, chờ chút có ngay.

- Hồi nãy bé Uyên tính quay lại làm gì nó vậy? - Chị cười hỏi.

- Đập vô mặt nó chứ làm gì, ghét nhất mấy thằng thiếu não không biết tự lượng sức! - Em Uyên tỉnh bơ.

- Một đám đó, đập nổi không mà đập? - Mình nhướng mắt.

- Không nổi cũng đập, sợ gì tụi nó!! - Êm hất mặt.

- Cho xin, có ngày vô bệnh viện nằm! - Mình lắc đầu ngán ngẩm.

Nhìn qua bên kia thấy đám Hải khìn dòm ngó hoài, mình ngoắc tụi nó lại. Đám bạn mình mê gái thật, nhưng dù sao cũng đàng hoàng biết điều, không như bọn kia. Hơn nữa ngồi đông cho vui, nhậu nhết hết hò khí thế hơn. - Vui không? - Mình hỏi chị.

- Vui hi hi... bạn T vui tính quá à!! - Chị cười títt mắt.

- Ủ, vui tính rồi mê gái nữa! - Em Uyên cười cười.

- Thích thằng nào nói đi, làm mai cho. - Mình nháy mắt.

Em liếc mình bén ngót, rồi quay sang cụng ly với bọn Hải khìn. Hơi khó hiểu, khi nãy thằng Khánh lúc đầu mời bia cũng khá lịch sự, em không chịu uống. Giờ tụi Hải khìn nhí nhố mời liên tục, em lại uống hoài. Hết biết nói sao luôn. Cũng có khi tụi nó là bạn mình nên em nể mặt chẳng? Tự sướng tí.

- T nói bé Uyên đừng uống nữa, còn bệnh uống vậy sao hết được! - Chị khều mình.
- Kệ đi, nói dễ gì nghe! - Mình lắc đầu, gấp bún cho chị.
- Thích bé Uyên xin như bữa trước lắm hả? - Chị bồng liếc mình.
- Ax... mắc gì thích? Là sao?
- Ai biết đâu nè, tưởng T thích bé Uyên xin rồi ngồi ôm T như bữa trước chứ. - Chị chu môi.
- Bậy bạ không à, em thích chị ôm thôi he he!! - Mình cười khỏ lấp.
- Biết T xạo mà chị vẫn thích nghe, chị ngu quá à... hix... - Chị làm mặt mèo, nhéo mình.
- Ui... đau...

Mình xuýt xoa, chợt ngó qua thấy em Uyên đang nhìn mình chăm chăm. Sợ chị Diễm với tụi bạn nghi ngờ, mình đá nhẹ chân em, có vậy em mới chịu quay đi.

Thanh sida chạy bàn một hồi cũng kéo ghế lại ngồi gần em Uyên, tíu tít hỏi han. Hôm nay thấy em thân thiện, chắc nó quên cú troll thể kỷ hôm trước rồi, lấy lại phong độ tán gái liếng thoắng, cười cười nói nói hào hứng.

46. Chương 46

- Sao hai bữa nay, em thấy chị lạ vậy? Có gì nói em nghe đi! - Mình nói vào tai chị.
- Đâu có gì đâu, chị giỡn mà! - Chị cười.
- Giỡn gì? Em thấy chị nói thật thì có.
- Không có mà. Chị giỡn vậy thôi chứ không nghĩ gì đâu! - Nhìn mặt chị thật thà như đếm.
- Nghi lắm! Có gì thì nói, đừng để trong lòng rồi hiểu lầm em ghen! - Mình nghiêm mặt.
- Biết rồi. Lo xa quá à! Ăn thịt nè! - Chị gấp miếng thịt dứt mình, định ém họng không ình tra hỏi nữa đây mà.

Bọn Thanh sida, Hải khìn dồn hết sự chú ý, chăm sóc em Uyên. Biết chị là của riêng mình rồi, không thằng nào dám dòm ngó gì.

Bọn mình chẳng mua quà gì cho Thanh sida cả, thân quá rồi chả biết mua gì cho nó. Thanh sida cũng không cho tặng, bạn bè lại chung vui được rồi, nó nói đâu phải con gái mà tặng quà. Đỡ tốn được một khoản tiền, đương nhiên thằng nào cũng hoan nghênh nhiệt liệt.

Uống một lúc đến gần tàn tiệc, tụi Hải khìn thằng nào cũng liêu xiêu gật gù, riêng em Uyên còn tỉnh như sáo. Bọn nó ngán quá, không dám mời nữa, biết đụng phải thứ dữ rồi.

Tụi thằng Khánh lúc ra về, chợt chen qua bàn mình, tụi nó cũng ngà ngà hết rồi.

- Uống với anh một ly đi người đẹp, không uống anh không cho tụi em về đâu! - Thằng Khánh lại cầm ly bia ép.
- Không thích! - Em Uyên nhếch môi khinh khinh.
- Không thích cũng phải uống, khinh thường tụi này hả? - Nó đẩy ly bia vào miệng em.
- Làm gì vậy hả? - Mình đưa tay xô ly bia ra.

- Đ*ó liên quan gì tới mày! - Thăng Khánh tạt ly bia vào mặt mình.

Bất ngờ quá, mình chỉ kịp giơ tay che mặt nhưng vẫn ướt hết áo. May mà mình ngồi che phía trước nên chị Diễm không bị vạ lây.

- Muốn chết hả? - Em Uyên la lên, rồi xô thằng Khánh ra xa, chân dài trắng nõn đang mang giày cao gót bất thần về một đường cong bổ từ trên cao bổ xuống, cắm ngay mặt nó.

"Bốp

"

Thằng Khánh té rất ra đất, hai tay ôm mặt rên rỉ. Em Uyên đá trúng chân mày nó thì phải, thấy máu từ một bên mày bị té chảy ra.

Mình, chị Diễm và đám bạn ngồi ngẩn ngơ trước màn hành động đẹp mắt không thua gì trong cinê vừa diễn ra. Lúc này mình mới chợt nhớ, ẻm từng có lần nói đại đen taekwondo, chắc không phải khoác lác rồi.

- Đm, con ch* này dám láo hả? - Thằng mập vẫn đi chung với thằng Khánh lượm vỏ chai bia nhào tới.

- Tiếp bọn nó đi tụi mày!!! - Hải khìn, thằng Hưng với mấy đứa bạn mình cũng nhào tới, mặt thằng nào thằng nấy đỏ gay.

Không khí cực kỳ căng thẳng, ngó thấy bên mình đông hơn, tụi thằng mập có vẻ ngán, đứng gườm gườm.

- Có chuyện gì vậy? - Thằng Sang nãy giờ không thấy đâu, bỗng lòe mắt ra hỏi.

- Thằng Khánh mời con này ly bia, nó không uống thì thôi, còn đá té chân mày. - Thằng mập hầm hè.

- Ở đây ai cũng thấy tụi mày gây chuyện trước, giờ muốn gì hả? - Thấy nó bịa chuyện trắng trợn, mình giận dữ chỉ vô mặt nó nói lớn.

- Muốn chơi thì sao? - Một thằng khác hét lên.

- Thôi, đủ rồi. Sinh nhật em tao mà tụi mày không nể mặt chút nào hết vậy? - Thằng Sang hừ mũi nhìn tụi kia.

- Anh đưa tụi nó về giùm em đi, mệt quá! - Thanh sida bực bội.

- Ờ, nãy giờ nhậu với mấy chú trong đó quên mất! Tụi này xin vô nhảm quá, tụi em thông cảm nhen! - Thằng Sang nhìn tụi mình, chủ yếu là em Uyên cười cười nói.

- Không có gì đâu anh. - Mình cũng biết điều gật đầu.

- T phải không? Lâu rồi mới gặp. - Nó nhìn mình ngờ ngợ.

- Ủ, cũng lâu rồi không gặp anh. - Mày đụng vô thằng Quang giờ sắp mệt rồi, anh nghe đâu gần đây nó hay đi gặp nhóm thằng Bình sẹo bàn kế hoạch gì đó, coi chừng nó úp sọt mày chết luôn! - Mặt thằng Sang hơi nhọt nhọt khi nhắc tới bọn thằng Quang và Bình sẹo nào đó.

- Cảm ơn anh! Em sẽ đề phòng. - Mình gật đầu.

- Ờ, thôi anh về, mấy thằng này quậy quá, xin lỗi lần nữa nhen!

Mặc bọn thằng Khánh hậm hực nhìn tụi mình, thằng Sang kêu vài đứa nữa kéo tụi nó ra xe đuổi về.

- Mày cẩn thận đi, lần này tao thấy căng rồi đó! - Thanh sida lo lắng.

- Ủ, biết rồi. Mày biết Bình sẹo là thằng nào không? - Mình hỏi.

- Không. Nãy gấp quá chưa hỏi anh Sang được, để mai tao hỏi kỹ rồi nói mày nghe.

- Ủ, thôi tao về luôn à, khuya rồi.

Mình nắm tay đưa chị ra xe, bọn hải Khìn cũng về chung. Chạy cùng đường được một đoạn thì tụi nó tách ra.

- Tụi thằng Quang nào nữa vậy? - Em Uyên ngồi sau chị Diễm chở, hỏi mình.

- Bọn hồi trước bắt định hại chị Diễm, Uyên không biết đâu. - Minh lắc đầu, đang suy tính xem làm sao đây.
 - Rồi sao? Giờ tụi nó trả thù hả? - Ềm lại hỏi.
 - Ừ, chắc sắp rồi.
 - Tính sao đây T? Chị lo quá à! - Chị Diễm nhú mày lo lắng.
 - Để em nghĩ đã, chị lo chạy xe đi, té bây giờ! - Minh chép miệng.
 - Cần Uyên giúp không? - Em Uyên cười.
 - Giúp được không mà hỏi? - Minh trề môi.
 - Uyên có quen biết vài tay anh chị ở Cần Thơ, chỉ một chút tiền chuyện gì cũng xong. Hoặc nếu cần thiết Uyên nói thằng Khang một tiếng, nó không ngán ai đâu.
 - Thôi, cho xin đi! Đã tránh không muốn liên quan tới nó, giờ còn định nhờ nữa hả?
 - Đùa thôi! Mà thằng Quang là người thế nào?
 - Tay chơi, mê gái, thủ đoạn... - Minh ngán ngẩm, nhắc tới thằng nông dân này sao chẳng có gì tốt để nói thế không biết.
 - Mê gái hả? Hay để Uyên tiếp cận nó giúp T? Nói vài câu chắc êm xuôi ổn thỏa thôi mà! - Ềm cười.
 - Muốn chết hả? Chuyện riêng của T, Uyên đừng dính líu vào giùm cái, T tự lo được!! - Minh lừ mắt.
 - Ừ, vậy tự lo đi, không thềm quan tâm nữa!! - Ềm bĩu môi rồi quay mặt sang bên kia.
- Về đến nhà, mình ra ban công đứng ngắm nghĩ xem nên làm thế nào cho tốt. Thằng Khang lo chưa xong, giờ lại đến thằng Quang, rầu thật. Có thể trong thời gian tới nó sẽ đánh úp mình cũng chưa biết chừng, làm sao để tránh đây? Nó trong tối, mình ngoài sáng, quá khó khăn để đề phòng.
- T đang lo hả? - Chị đi ra đứng cạnh mình.
 - Ừm... sao chị chưa ngủ nữa? Khuya rồi.
 - Chị cũng lo mà!! Chị sợ T có chuyện gì quá à...
 - Không có gì đâu! Chị đi làm mà thấy nó tới thì đt cho em liền nhen, nhớ cẩn thận!! - Minh kéo chị tựa vào người, hôn lên tóc chị.
 - T cũng vậy hén!! Có chuyện gì thì chạy đi, rồi báo công an, đừng liều như mấy lần trước nữa, chị sợ lắm!!!
 - Em biết phải làm gì mà.
 - Hứa với chị đi! - Chị ôm mình.
 - Ok, hứa danh dự luôn! Em không chết bỏ chị lại một mình đâu mà lo he he...
- Gió đêm thổi nhẹ, mơn man vờn tóc chị bay lất phất lên mặt mình, cảm giác nhột nhạt nhưng thật dễ chịu.
- Nãy giờ bé Uyên cứ hỏi chị về thằng Quang hoài à!! - Nhìn trời một lúc, chị nói.
 - Chị kể hết rồi hả?
 - Ừm...
 - Rồi Uyên có nói gì không?
 - Không. Nhưng thấy bé Uyên ngồi suy nghĩ gì đó, hình như lo cho T!! - Chị cười khê.
 - Không phải đâu, mắc gì lo cho em! - Minh nhún vai.
 - Gần đây... chị thấy bé Uyên hình như quan tâm T nhiều hơn trước... - Chị nhìn mình.

- Chị lại nghĩ lung tung nữa rồi. Đừng nói hai hôm nay thái độ lạ lùng của chị là vì chuyện này nhen? - Hi... không biết nữa!! Chị cứ thấy sao sao đó, không diễn tả được.. - Chị vuốt tóc, đầu lắc nhẹ tỏ vẻ khó hiểu.
- Đừng nghĩ nhiều, em chỉ yêu mình chị thôi!! Người ta có đối tốt với em thế nào, cũng không làm em hết yêu chị được đâu!! Tin em đi! - Mình ghi chặt chị vào lòng.
- Chị tin T mà... nhưng không biết sao chị lại thấy hơi khó chịu... chị xấu tính quá... hix...
- Ai cũng vậy, không riêng gì chị đâu. Chị không xấu, ngược lại rất tốt là đằng khác!! Chị như vậy mà còn xấu thì trên đời này không còn người tốt nữa rồi!
- T cứ nói quá... chị thấy mình xấu tính nhỏ mọn lắm... - Chị thở thê như tự trách bản thân.
- Em nói chị không xấu là không xấu, cấm cãi nghe chưa?! Thiên thần của em mà xấu à? He he... điều vô lý nhất em từng nghe đó.
- Mỗi lần trò chuyện cùng T, chị thấy hết buồn, hết lo nghĩ, thấy an tâm lắm!! Chắc tại suốt ngày được T khen hi hi... - Chị cười khúc khích, mặt vẫn rúc vào ngực mình.
- Có sao nói vậy mà, chị xấu em chả thèm khen đâu! Cứ yên tâm mà đón nhận đi hi hi...

Chị đã nhận ra tình cảm của em Uyên dành mình rồi, có lẽ từ khá lâu, không phải chỉ mới vài hôm gần đây. Vậy mà hôm trước còn kêu mình qua chăm sóc cho em đang bị bệnh, lần đi ăn thịt cầy lại cũng bắt ẵm ôm mình vì sợ em té. Chị không ghen sao? Mình nghĩ là có, con gái ai chẳng ghen. Nhưng lòng thương người của chị lại lớn hơn sự ghen tuông, mình cảm phục vì điều đó.

Trên đời này, liệu còn cô gái nào được như chị không? Mình nghĩ là còn, nhưng muốn tìm... có lẽ hơi khó!!!

Đã vài ngày trôi qua kể từ hôm mình nhận được tin dữ tại sinh nhật Thanh sida, lo lắng thì có lo thật, nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn như bình thường, chẳng có gì xáo trộn cả. Sau hôm đó em Uyên cũng đã khỏi bệnh, đi làm lại như trước, chị Diễm ngày ngày vẫn đến tiệm làm tóc.

Từ hôm đó đến nay mình cố tránh mặt em Uyên, hạn chế tối đa những lúc chỉ có riêng mình và em. Cũng may, trưa về nhà một chút em lại phải đi làm nên chỉ gặp nhau nhiều vào buổi tối, khi đó chị Diễm đã về rồi, ba người thì chẳng phải lo em dám nói hay có hành động nào đó biểu lộ tình cảm quá lố.

Sáng nay trời âm u hơi se lạnh, mưa bụi rả rích, không khí thật dễ chịu. Sau bao ngày nắng gắt bỏng da mới có được một ngày mát mẻ thế này, thật thích hợp cho chuyến đi chơi xa bọn mình chuẩn bị từ hôm qua.

Thật ra thuận miệng nói đi chơi xa thế thôi, kỳ thực địa điểm cũng khá gần, chỉ cách nhà mình vài chục cây số. Hôm nay nhà chị Ánh có đám giỗ nên tiệm đóng cửa, chị Diễm được nghỉ muốn tranh thủ về thăm nhà. Chị định về quê một mình, nhưng đêm qua em Uyên nghe được lại đòi theo về chơi, mình cũng muốn đi xả stress dồn nén những ngày gần đây nên cũng nghỉ một hôm hộ tống hai người đẹp lên đường về quê.

- Chị với Uyên đi chung hả? - Nhìn hai người, mình hỏi.
- Ủ, đường nhà chị sợ bé Uyên chạy không quen! T đi một mình nha! - Chị cười.

Em Uyên đứng sau lưng chị Diễm, nhìn mình làm mặt xấu chọc quê.

Đường về quê chị vẫn như lần trước, nhiều ổ gà ổ voi dẫn xóc, chạy xe mà cảm giác cứ như đang phi ngựa. Bù lại không gian thoáng đãng, gió thổi mưa bụi li ti lất phất vào mặt vô cùng sáng khoái. Tuy vậy, chạy được một lúc mình bắt đầu thấy lạnh, mặc dù đã trùm một lớp áo khoác khá dày.

Ngó qua thấy em Uyên ngồi sau ôm rịt lấy chị Diễm, hai người tíu tít cười nói mà mình tủi thân. Đi cùng hai người đẹp mà lại chịu cảnh cô đơn, thật không còn gì đau khổ cho bằng.

- Vui quá há!! - Mình liếc qua gương.
- Chứ sao, ngồi một mình không được ai ôm ganh tỵ hả? - Em Uyên chọc quê.
- Ganh con khỉ! - Mình làu bàu.

- T lạnh hả? - Chị hỏi. - Ừ, đầu được sung sướng như hai người! Chắc dọc đường phải kiểm coi có nhỏ nào được được vớt luôn, ôm cho bớt lạnh!

- Hi hi... tại bé Uyên không quen chạy đường quê mà, để bữa khác chị bù cho nha!

- Giờ đang lạnh, bữa khác hết lạnh rồi! - Minh hừ mũi.

- Con trai gì mà mặc cái áo khoác dày cộm vậy còn lạnh, nghi quá!!! - Em Uyên đá đểu.

- Ồ, gay mà, ai nói con trai đâu. - Minh kênh lại.

- Nhìn kỹ cũng giống gay lắm!

- Thôi, đừng chọc T nữa mà!! - Chị nghiêng đầu cười nói với em Uyên.

Trời lạnh làm mình nhớ lại chuyến đi về quê lần trước cùng chị chết đi được. Hôm đó ngồi sau ôm chị ấm áp bao nhiêu, giờ lạnh lùng bấy nhiêu. Chợt thêm cái cảm giác đó kinh khủng, nhưng đành cắn răng chịu đựng. Đúng là

"kẻ đắp chăn bông, kẻ lạnh lùng

", giờ mới hiểu nỗi đau khổ của tác giả bài thơ này.

Lần này vừa đi vừa tán dóc nên mất nhiều thời gian hơn lần trước, gần 1 giờ bọn mình mới quẹo vào con hẻm quanh co, lượn qua lượn lại một lúc nữa mới đến nhà chị. Vẫn là căn nhà ba gian kiểu cổ xưa phủ đầy màu thời gian nhưng lại mang đến cảm giác ấm cúng kỳ lạ.

- Woa... nhà chị đây hả? Nhìn thích quá!! - Em Uyên tốt ngay xuống xe, đứng xuýt xoa.

- Không được chê nha! Nhà chị nghèo lắm!! - Chị Diễm chu môi.

- Thích muốn chết, ở đó mà chê!! - Em Uyên lắc đầu lia lịa.

Rồi không đợi ai mời tiếng nào, ẻm chạy ngay vô nhà, sờ sờ mó mó mấy cây cột trụ đen bóng to tổ chẳng.

- Mát thật!! - Sờ, ôm ấp chán chê, ẻm chép miệng kết luận một câu.

- Cái gì cũng ôm được. - Minh bĩu môi.

- Rồi sao? Ghen hả?

- Xì, nằm mơ đi cưng!

- Thôi, xin can! Hai người đừng cự cãi nhau nữa!! - Chị cười kéo tay mình.

Nhà trống hoác chẳng có ai, có lẽ dì dưỡng lại đi làm rồi.

- Ba mẹ chị không có nhà hả? - Em Uyên hỏi.

- Chắc đi làm rồi, để chị đi coi sao, bữa nay về không có báo trước.

Nói rồi chị Diễm cầm đt ra ngoài sân gọi.

Mình đi ra sau vườn, em Uyên cũng đi theo.

- Có xoài kia, làm muối ớt ăn đi T!!! - Mắt ẻm sáng rực.

- Ăn thì tự làm đi, không có tay hả? - Minh cau mặt.

- Làm cho Uyên ăn không được hả?

- Không thích! Hết bệnh rồi chứ không phải như bữa trước đâu, đừng hòng nhõng nhẽo làm eo làm sách nữa.

- Ồ, không thèm! Tui tự làm, chút đừng ăn ké.

Ẻm hậm hực bỏ vô trong, lục đục lấy chén làm muối. Minh tranh thủ lượn sâu vô vườn kiểm xem có gì bỏ bụng không, sáng giờ chưa ăn gì đói ră ruột rồi.

Cây đu đủ kỷ niệm lần trước giờ chỉ toàn trái non xanh lè không ăn được, mình nhào qua mấy cây ổi sề. Cây không cao lắm, trái nhỏ xanh mướt nhìn chảy nước miếng. Mình leo lên ngồi ngay chạc ba, tay hái mồm nhai ăn khí thế. Công nhận ổi ở quê ngọt ngọt chua chua rất ngon, không như mớ xá lị ngoài chợ hay bán, trái lạt nhách, trái ngọt như đường chẳng ngon lành gì.

- Ê... cho Uyên ăn với coi!! - Em Uyên tay cầm chén muối ớt đỏ lòm, đứng dưới ngược cổ lên kêu to.

- Lên đây tự hái mà ăn. - Mình cười hắc hắc, miệng cắn ổi rộp rộp nhem nhem ẻm.

- Uyên không biết trèo cây, thấy cho trái coi! - Êm tức tối nhảy nhót kêu gào.

Áo em Uyên mặc cổ hơi rộng, lại nhảy lưng tung, mình ngồi trên cây nhìn xuống thiếu điều muốn té lộn cổ vì máu dâng lên não. - Lấy hai trái ổi của Uyên ăn đi! - Mình chép miệng.

- Hả, ổi nào? - Êm ngơ ngác.

- Hai trái ổi xá lị của Uyên đó! - Mình làm mặt dê vô độ.

- Nãy giờ nhìn lén hả? Tin lấy đá chọi bể đầu té cây lòi bả họng không hả? - Em Uyên hiểu ra vấn đề, một tay túm chặt cổ áo che lại, tay kia bỏ chén muối xuống, mò mò kiếm đá.

- Ax... không chơi vậy nhen!! Té chết thật đó! - Mình hoảng kinh hồn vía lật đật xua tay lia lịa. Ai chứ em Uyên dám làm thật lắm.

- Hái ổi xuống đây, không thôi Uyên chọi thật đó!! - Êm cầm cục đá ong to tướng giơ lên hù mình.

- Ồ, chờ chút xuống liền!

Mình chườn qua chườn lại thoăn thoắt như khỉ, hái chục trái ổi nhét vào áo rồi tuột xuống. Em Uyên nhào tới chụp ngay mớ ổi, thiếu điều muốn xé rách áo của mình ra mới hả dạ.

- Ngon quá!!! T lên hái nữa đi, hơi ít ăn không đủ! - Vừa ăn ẻm vừa hít hà.

- Ăn hết không mà đòi? Tham ăn vừa thôi!! - Mình cung tay.

- Cái này đủ mình Uyên ăn thôi, hái cho chị Diễm nữa.

- Chị không ăn đâu, hai người ăn đi! - Chị Diễm đi ra, nhìn mình với em Uyên đang chụp đầu vô chén muối ớt, cười tủm tỉm.

- Chị ăn đi, trái này ngon nè! - Mình móc túi quần lấy trái to ngon nhất đưa cho chị. Hồi nãy lúc hái mình giấu.

- Ngon há!! Giấu Uyên chừa cho chị Diễm hén! - Em Uyên liếc.

- Ồ, người yêu tui tui thương! - Mình nheo nheo mắt.

- Thôi, T cho bé Uyên ăn đi! Chị không ăn đâu, hồi trước ăn hoài. - Chị lắc đầu.

- Em chừa cho chị, phải ăn đó! Lâu rồi có ăn đâu, há miệng ra nè!

Mình chấm trái ổi vào muối, đút cho chị. Không từ chối được, chị hé miệng cắn miếng nhỏ xiu, nhai được vài cái mặt đỏ bừng lên vì cay, hít hà chạy vô nhà lấy nước uống.

Mình quên chị không ăn cay được nhiều. Lần trước mình làm muối chị đã sặc sụa rồi, đừng nói chi lần này em Uyên bỏ ớt còn nhiều gấp mấy lần mình. Êm ăn cay kinh khủng thật, mình nóng bừng mặt còn ẻm tỉnh bơ như không, nhai nhóp nhép liên tục.

- Uyên ăn cay quá không tốt đâu!! - Chị Diễm đi ra, tay cầm ly nước vừa uống vừa hít hà nói.

- Quen rồi, ăn cay da mặt đẹp, mắt sáng nữa! - Êm cười to.

- Khùng chứ ở đó mà đẹp! - Mình phui mông đứng lên uống ké nước của chị, chịu hết thối rồi, cay kinh dị.

Chiến đấu xong đồng ổi, em Uyên lại gom mớ xoài me quất đầy bụng mới chịu thôi. Con gái ăn chua khiếp thật, mà mình nghe nói càng ăn chua và cay nhiều thì tính tình càng dữ, phải không nhỉ?

Hết tiết mục càn quét mảnh vườn tội nghiệp, đến tiết mục ngáp ngáp dài với nhau.

Ở quê chỉ được cái không khí trong lành thoáng mát, ngoài ra chả có gì để chơi, đúng là chán chết được, mình buộc phải nhắc lại điều này. Em Uyên cũng chẳng khác gì mình, đi ra đi vô than thở.

- Chị nói rồi mà, ở đây chán lắm!! - Chị Diễm thấy tội nghiệp, cười nói.

- Em tưởng còn có sông suối để tắm, mò cua bắt ốc chứ! - Em Uyên rên rỉ.

- Tính đầu độc tội trai quê ở đây hả? - Minh trề môi.

Gì chứ em Uyên mà tắm sông, chắc bọn trai làng ở đây kéo ra ngắt xỉu hàng loạt hết quá. Sexy kinh khủng thế, đồ thằng nào chịu nổi một nốt nhạc. Chai lì như mình còn bị ngắt ngư mấy phen, nói gì bọn nó.

- Đầu độc gì? Mặc đồ tắm chứ bộ ở trường hay sao mà đầu độc? - Ẽm trừng mắt.

- Hên xui! - Không lẽ mình nói ẻm mặc đồ còn bốc hơn cả mấy nhỏ khác lột trần chứ.

- Sông ở đây thì có, nhưng mà không tắm được đâu, nguy hiểm lắm!! - Chị Diễm lắc đầu.

- Biết bơi mà sợ gì! - Em Uyên nghe vậy hăng hái hẳn lên.

- Có mình Uyên biết bơi chắc, ở đây ai chả biết bơi, vẫn chết như thường đó thôi! Đúng không chị?

- Ừm... chết nhiều lắm rồi!!! Thôi, lấy võng ra sân giăng nằm ấ đi! - Chị đề nghị.

Nhà chị chỉ có hai cái võng, chả biết chia thế nào, cuối cùng mình nằm với chị, em Uyên nằm một mình, sung sướng vô bờ.

47. Chương 47

Mình nằm đưa võng toòng teng, chị thì ngồi. Tay mình hơi quàng qua vai ôm chị nhưng không dám ôm chặt lắm, sợ người khác thấy thì chết. Chị hơi ngại với em Uyên, cứ đẩy nhẹ tay mình ra.

- Nhìn người ta hạnh phúc, sao mình tủi thân quá!!! - Em Uyên nằm võng đơng đưa, chép miệng than thở.

- Chịu anh Tùng đi, thực sỹ đẹp trai giàu có, bạn bè toàn tay to mặt lớn! - Minh cười ha ha.

- Có khùng mới quen thằng mặt dày trơ trên như nó! - Ẽm bĩu môi.

- T này, cứ chọc quê ta hoài vậy! Mà lâu rồi không thấy ổng ghé mình hén... hi hi!! - Chị đánh mình, nhưng miệng cũng không nhịn được cười khúc khích.

- Bữa bị Uyên chơi ấy vô nặng quá mà, dám ghé nữa mới lạ! Em nghĩ ít nhất cũng phải một tháng nữa nó mới dám mò lại. - Minh ra vẻ suy tư.

- Nó mà ghé nữa thì hai người tự lo đi nhen!! Uyên không tiếp giùm nữa đâu.

- Ờ, rảnh đâu tiếp nữa. Cho nó ngồi đồng một mình luôn! - Ai chứ thằng inox này mình chẳng việc gì phải giữ thể diện cho nó.

- Vậy tội nghiệp dì lắm, dì phải tiếp đó!! - Chị Diễm không chịu được, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Ha ha... quý tử con của bạn mẹ mà, mẹ phải chịu thôi!!

Bọn mình cười bò lăn bò càng, không thể nhịn nổi. Phải nói khi buồn chán, Tùng inox đúng là đề tài luôn mang lại sự vui vẻ tươi mới, có thể bàn luận cả ngày không biết chán. Chẳng biết bị bọn mình mang ra làm trò thế này, nó có hất xì cả ngày không nhỉ?? Nghĩ cũng tội.

- Chán quá!! Không có gì chơi thật hả? - Cười đã, em Uyên lại nhăn nhó hỏi.

- Thôi, hay là Uyên lấy xe về nhà trước đi, tối T với chị Diễm lên sau. Ở đây chán chết đó! - Minh nhường nhường mày.

- T đừng chọc bé Uyên nữa, hay mình chơi đánh bài đi hén? - Chị Diễm quăng bom vô mặt mình.

- Bài hả? Được đó, chơi ăn tiền hay sao? - Em Uyên ngồi bật dậy mừng rỡ.

- Ax... thôi không chơi, chán lắm!!! - Minh xua tay lia lịa, sợ lắm rồi.

- Sao vậy T? Chơi vui mà!! - Chị ngơ ngác.

- Hồi trước muốn hôn chị mới ráng thôi, giờ tha hồ hôn, ngu gì chơi nữa! - Minh cười dè.

- Ghét!!! Ra hồi trước dụ chị! - Chị nheo mắt nhìn mình.

- Vậy không chơi ăn hôn nữa, chơi cái khác đi! - Em Uyên đề nghị.

- Chơi ăn gì? Biết luật chưa mà sung quá vậy? - Minh xoa cằm.

- Luật sao?

Chị Diễm thay mình giải thích luật chơi đánh bài ghi điểm cho em Uyên hiểu. Nói sơ một lần ẻm đã rõ hết, trí tuệ cũng không kém.

- Mấy lần trước T toàn bị chị quẹt lọ hả? - ẻm nhìn mình cười thích thú, ánh mắt đầy sự gian xảo.

- Ủ hi hi... chắc tại vậy nên T sợ rồi! - Chị nheo mắt nhìn mình.

- Xí, mắc gì sợ? Mua bài đi, lần này ai thua sẽ bị quẹt lọ, không thêm hôn nữa, cho chị nếm mùi. - Minh bực bội.

- Không cần mua, bộ bài hồi trước chị còn cất trong nhà nè, vô trông chơi đi!

Rồi xong, nói ra mới biết mình đã bị dụ vào tròng. Thôi lỡ rồi, hi vọng em Uyên là tay mơ, không như chị để mình có thể bắt nạt được.

Bàn tới bàn lui, cuối cùng luật được thay đổi cho hợp với cuộc chơi đã tăng thêm một người. Tối nhất 3 điểm, nhì 2 điểm, chót không được điểm nào. Đánh đến 41 là thắng, người chót sẽ bị người tối nhất và nhì quẹt lọ. Nhất được quẹt 31 nhất, nhì quẹt 10 nhất, vậy cũng đủ banh cái mặt rồi. T_T

Nhưng mình không đồng ý, tự hiểu rõ được trình độ gà mờ của bản thân, thế nên mình đòi mỗi ván đều phải quẹt lọ ngay, không để đến kết thúc 41 điểm mới tính. Có như vậy may ra mình còn quẹt được chị và em Uyên vài cái gõ gạc tí danh tự. Chứ chơi kiểu kia, rủi mình chót thì chả làm gì được ai, chỉ có nước ngồi đưa cái mặt ra cho họ tô vẽ, nhục chết mất.

Ý kiến của mình đương nhiên không được chị và em Uyên đồng tình, hai đánh một không chột cũng què, cuối cùng dưới sự phản đối quyết liệt của hai người, mình đành đau khổ xuôi theo. Giờ chỉ cầu mong hôm nay được thần bài nhập, tiêu diệt hai con mồi này, nhai luôn xương mới phát tiết được mối hận trong lòng. Vừa đánh được vài ván, mình đã nhận ra bản thân phạm phải sai lầm chết người. Hix... em Uyên già như trái cà, tối nhất liên tục dù bài ẻm chả có gì gọi là mạnh, chị Diễm tối nhì, mình tối chót cả 3 ván, đến nản. Chẳng rõ hai cô này đánh khôn quá, hay tại mình gà, hôm nào cho bọn Hải khìn kiểm tra hộ mới được.

Kết quả tất nhiên là quá dễ để dự đoán. Mình thua sặc máu, em Uyên và chị người nhất người nhì. Cả hai thi nhau quẹt lọ củ hành mình, nhục chưa từng thấy. Hận nhất là cứ quẹt một phát, hai cô nàng lại ôm nhau cười hí hí đầy sung sướng. Mình ngồi lì mặt ra, bặm môi không nói gì, trong lòng chửi em Uyên te tua, chị Diễm thì mình không thêm chấp rồi.

- Đi đâu vậy? Ăn đã chạy hả, chơi tiếp đi! - Thấy hai người hí hửng đứng lên, mình gom bài kêu lại.

- Quẹt vậy chưa đủ phê hả? - Em Uyên cười gập cả bụng.

- Chưa. Chơi một lần nữa đi, này ăn hên thôi! - Minh trợn mắt, tay chia bài luôn, phòng ngừa họ đổi ý không cho cơ hội phục hận.

- Ok, thích thì chiều! - Em Uyên xăng xái ngồi xuống.

- Lần này nữa thôi nha, chị còn nấu cơm đó!! - Chị Diễm cố nín cười, cũng ngồi xuống bốc bài.

Sau kèo đầu tiên thua te tua cùng cái mặt bị quệt lọ tan nát, lần này mình được tổ đãi, chẳng hiểu may mắn thế nào mà bài cứ tới trắng với có 3 đôi thông liên tục, chặt heo chị và em Uyên tối tăm mịt mịt. Kết quả cuối cùng thật khả quan, mình 41đ khi em Uyên mới 18đ, còn chị Diễm càng thảm hại hơn - 11đ. Đương nhiên chị phải chịu mình và em Uyên quệt lọ lên mặt, thú thật mình chẳng vui gì khi làm việc này, người mình muốn trả thù là em Uyên thôi.

Mình chỉ quệt vài nhát chiếu lệ cho có, không nỡ trét lớp lọ đen sì ấy lên làn da mịn màng trắng nõn của chị, thấy tội tội sao ấy. Em Uyên hình như cũng không hứng thú với chị cho lắm, ẻm giống mình quệt vài cái rồi thôi. Tuy vậy cũng đủ làm chị Diễm đỏ mặt lên vì xấu hổ, vừa quệt xong đã bừng mặt chạy ra sàn nước kì cọ cả tiếng đồng hồ, chẳng bù ỉnh mặt đen như Bao Công vẫn ngồi trơ ra đó.

Chờ chị tẩy rửa xong, đến phiên mình thực hiện công đoạn chà xát rát cả da mặt để

”tẩy trang

”, cực khổ chưa từng thấy. Lần trước mình đã thề sẽ không bao giờ chơi cái trò này nữa, vậy mà bữa nay lại bị dụ, lần cuối cùng mình thề không bao giờ để chị và em Uyên hay bất kì ai khác dụ dỗ mình quệt lọ nữa, có ngày tàn phai nhan sắc mất thôi.

- Nhìn cái gì? Khoái lắm hả? - Đang chùi rửa, thấy em Uyên đứng chống nạnh cười tủm tỉm, mình giật mép la.

- Khoái sao không! Ha ha... nhìn T cứ như thằng ăn mày... - Ếm ôm bụng cười sặc sụa.

- Để T trét vô mặt Uyên coi có giống con ăn mày hơn không. - Mình găm gờ nhào đến, bàn tay còn dính đầy lọ nghệ đen thui nhớt nhớt đầm nước giờ lên.

- Muốn ăn đòn thì nhào vô! - Em Uyên thẳng người lên, hai tay vẫn buông thõng chả thủ thế gì cả, cười nói.

Taekwondo theo mình biết hình như toàn chơi đòn chân thì phải, tay chỉ để đỡ đòn thôi. Nhìn ẻm buông thõng hai tay, mình không vì thế mà chẳng đề phòng, cảnh tượng thằng Khánh hám gái hôm trước bị ẻm ột cú ngay giữa mặt tét chân mày vẫn còn in sâu trong tâm trí mình.

- Có võ hay lắm chắc? Ba cái võ mèo quào đó làm gì được ai! - Ngán trong lòng, nhưng ngoài mặt mình vẫn bĩu môi khinh khỉnh.

- Ủ, võ mèo quào thôi, vậy chứ có người sợ đó! - Ếm lại cười mỉm, nhìn mình thách thức.

- Ủa, dì về hồi nào vậy? - Mình trở mắt nhìn ra sau lưng em Uyên ngạc nhiên.

Em Uyên nghe vậy cũng quay đầu nhìn lại. Thật ra mình gạt ẻm phân tán sự chú ý thôi, chứ có ai về đâu. Tranh thủ lúc ẻm sơ ý, mình nhào đến ngay, bàn tay đầy lọ chụp vào má trái ẻm, môi cười đều.

- Trò con nít!

Em Uyên xoay ra sau không thấy ai, biết ngay bị mình lừa tình, nhanh nhẹn xoay lại nhằm lúc mình nhào tới. Ếm cười nhẹ, tay trái nhanh như chớp gạt bàn tay dơ bẩn của mình ra, cùng lúc chân phải vụt một phát lên cổ mình. Mình đứng ngay đơ cán cuốc nhìn bàn chân ẻm đang yên vị gác trên vai mình, nhanh quá chẳng tài nào phản ứng kịp. Cái thứ võ mèo quào này lợi hại thật, vừa rồi may mà ẻm chỉ hù dọa, nếu thẳng chân phang thật chắc mình đổ xuống như cây chuối bị đốn rồi, dám gây cổ ra đi luôn quá.

- Giỡn chút làm gì ghê vậy!! - Mình đổ mồ hôi trán, cười gượng nhìn cái chân vẫn còn gác trên vai.

- Cũng thủ đoạn gớm nhỉ! - Em Uyên nhướng mắt.

- Đùa chút cho vui thôi, mà Uyên lấy chân xuống đi, quần rách kia!

- Trò cũ nữa à? Xưa rồi cưng!!

Biết ẻm không tin, mình cười cười, mắt tỏ vẻ háo sắc nhìn chăm chăm vào giữa hai chân ẻm.

Em Uyên chột dạ hạ chân xuống, nhìn nhìn mình rồi xoay lưng lại kiểm tra đáy quần xem có rách thật không. Mình rón rén bước lại gần, chà thật nhanh bàn tay lên má ửng rồi cười khà khà chạy biến đi, sau lưng còn nghe tiếng ẻm la làng tức tối.

Trả thù được thật sướng, dù có hơi thủ đoạn tiểu nhân một chút, nhưng dù sao mình cũng vô cùng vui vẻ khi gạt được cô ả cáo già đó. Chị Diễm đang nấu nước sôi vật lông gà, thấy mình hớn hở đi vào ngạc nhiên hỏi:

- T làm gì mà bé Uyên la om sòm vậy?

- He he... có gì đâu. Trét tí lọ cho Uyên nếm mùi đó mà!!!

- Hi hi... hèn chi... già đầu mà như con nít vậy, trả thù vật nữa!

- Cho chừa cái tật cười trên nỗi đau của người khác! Chị cần làm phụ gì không? Em làm cho.

- T lấy nồi vo gạo giùm chị đi hén!

- Ok.

Mình cầm nồi lại lu gạo xúc hần 5 lon, bữa nay được ăn gà rẫy chắc ngon lắm đây. Sau đó lăm lét ôm nồi đi ra sân nước, sợ em Uyên nhìn thấy.

- Còn dám vác mặt ra đây hả? - Em Uyên đang hí hục lấy xà bông chà rửa lọ bị mình trét, thấy mình ra hậm hực nói.

- Vui mà!!! Không giỡn nữa nhen, T phải vo gạo. - Mình hơi ớn, rủ ẻm nổi khùng ình một cước ngay hạ bộ chắc tàn đời trai.

- Vo gạo xong đi rồi biết. - Ẽm lặng lẽ chùi rửa cho kỳ sạch sẽ không còn một chút bẩn mới đứng lên. Trước khi đi vô còn trừng mắt nhìn mình hăm dọa.

Chờ ẻm khuất bóng, mình mới hết đề phòng ngồi xuống đổ nước vo gạo. Vừa vo vừa thỉnh thoảng ngó sau lưng xem ẻm có đi ra không, chẳng biết sao mình cứ thấy ớn lạnh. Ai chứ em Uyên có thù tất báo, có trời mới biết ẻm sẽ giở trò gì với mình đây.

Vo gạo xong, mình đem vào cho chị đổ nước, để mình tự nấu chắc một sổng hai khê tứ bề nhào nhoét.

Em Uyên thản nhiên đi lại ôm nồi cơm, đổ nước rồi đặt lên bếp nấu, không nghe nhắc gì đến chuyện vừa nãy. Có lẽ ẻm bỏ qua, không thèm chấp mình rồi, nghĩ vậy mình cũng yên tâm phần nào.

- T lại giữ chặt con gà cho chị cắt tiết đi! - Chị Diễm gọi.

- Giữ sao? - Mình hỏi, nào giờ toàn mua gà làm sẵn, có biết cắt tiết là thế nào đâu.

- T một tay nắm chặt hai chân nó, tay kia đè nó sát đất đó. - Chị cười.

- Rồi, xử đi! - Mình hăng hái làm theo.

- Giữ chặt nha, nó giãy dụa lắm đó! - Rồi, đổ nó giãy nổi. - Mình nghiêng răng nghiêng lợi đè mạnh, có khi chưa cắt tiết con gà đã chết vì đập mề rồi.

Chị cầm con dao sáng quắc lành nghề cắt vào tai con gà mái tơ. Nó giãy dụa nhưng bị mình giữ chặt nên giật giật vài cái rồi nằm im, máu ồng ộc chảy ra được gần nửa chén đỏ tươi, nhìn mà thèm. Tiết gà này mà pha với tí nước mắm rồi kho chung với thịt, ăn ngon thôi rồi.

Máu chảy cạn cũng là lúc con gà mái khá to nấc lên vài trận rồi ngoẹo đầu chết tốt. Mình thấy hơi tội, lần đầu tiên tham gia sát sinh. Mong cho nó sớm đầu thai làm một con gà khác béo tốt hơn.

- Giờ làm gì nữa? - Mình hỏi.

- Trụng nước sôi nhổ lông. Thôi T ra trước chơi đi, chị làm được rồi.

- Để em làm cho, nhúng vô đây hả? - Mình chỉ nồi nước đang sôi sùng sục.

- Ừm... cẩn thận coi chừng bỏng nhen! - Chị cười mỉm chi, nhìn mình quan tâm.

- Chuyện nhỏ.

Mình cầm con gà thả vô nồi nước sôi, trụng lên trụng xuống thiếu điều muốn nhừ tử. Làm bếp cũng vui đấy nhỉ, đang tức ai mà được cắt cổ gà với trụng nước sôi chắc cũng hết bực ngay, vì bao nhiêu cảm hận đã dồn cả vào con gà đáng thương rồi.

- Đủ rồi, vớt ra đi. Người gì độc ác!!! - Thấy mình cười hí hửng, em Uyên trề môi.

- Thôi chết, nhà hết nước mắm rồi, đường cũng hết luôn. - Mình chưa kịp phản ứng, chị Diễm bỗng nói.

- Chị làm gà đi, để em mua cho. Ở đâu vậy? - Đưa rổ gà cho chị, mình hỏi.

- Ở tiệm tạp hóa trong xóm nè, mà đường đi hơi quanh co, sợ T không rành!

- Cái xóm nhỏ xíu, có gì đâu mà lo! Chị chỉ đi.

- Giờ T đi ra chạy thẳng, tới ngã 3 quẹo trái, đi vài chục mét rẽ phải, gặp ngã 4 rẽ phải tiếp, rồi chạy khoảng vài trăm mét nhìn bên trái là thấy.

Vừa nghe đã thấy mù trời, mình kêu chị nhắc lại một lần nữa.

- Từ đây ra chạy thẳng, rồi rẽ trái, phải, phải... nhìn bên trái. Ok nhớ rồi. - Mình lẩm bẩm.

- Sắp mưa rồi đó, T đi nhanh đi, đường bên đó toàn đường ruộng, mưa khó đi lắm!

Không đợi chị hồi thúc, nhìn bầu trời đang kéo mây tối sầm, mình chạy ra sân đẩy xe.

- T... cho Uyên đi với! - Em Uyên tất tả chạy ra theo.

- Sắp mưa rồi, ở nhà đi, có gì đâu mà đòi theo! - Mình khoát tay.

- Thích! Ngắm cảnh quê một chút không được hả?

- Ở nhà phụ chị Diễm đi, bon chen. - Mình leo lên xe rồ máy.

- Còn gì nữa đâu mà phụ, mà đi về rồi Uyên lật rau nấu canh, kịp mà!! - Em Uyên nín đuôi xe năn nỉ.

- Một thiệt! Lên đi. - Mình ngần ngừ rồi nói.

- Mà đừng đi xe này, đường ruộng chạy xe máy khó đi lắm!

- Chứ xe gì? Nhiều chuyện quá nhen!!

- Có chiếc xe đạp dựng ngay góc nhà kia, để Uyên đẩy ra đi thích hơn!!

Nói xong chẳng đợi mình đồng ý, ẻm hí hửng chạy lại góc nhà lấy xe đạp ra. Loại xe đạp hồi xưa, cũ kỹ lắm rồi, chỉ có một thanh sắt nối từ cổ đến yên. Ngoài ra yên sau cũng chả có.

- Xe này sao đi hai người được, chỗ đâu mà ngồi? - Mình nhăn mặt.

- Ngu quá!!! Uyên ngồi trên cái được mà. - Em Uyên tót lên thanh sắt ngồi vắt vẻo một bên, nhe răng cười khoái chí.

- Ờ, thôi đi lẹ để mưa.

Mình cũng hơi tò mò không biết xe này chạy thế nào. Lâu lắm rồi chưa đi lại xe đạp, được trở về tuổi thơ cũng thú vị. Thế là trèo lên, đèo em Uyên chạy đến tiệm tạp hóa chị vừa chỉ.

Đi rồi mình mới thấy hối hận. Do đặc thù vị trí, hai tay cầm cổ xe của mình gần như ôm sát hai bên vai em Uyên, người hơi chồm lên, mặt chỉ cách đầu ẻm chưa đến vài tấc. Mùi thơm từ tóc ẻm bốc lên xộc vào mũi mình, thêm vào những đụng chạm từ hai tay truyền đến làm mình hơi khó chịu. Mình cố phớt lờ đạp nhanh, trông au đến nơi. Đường lúc đầu rộng và dễ đi, nhưng sau khi quẹo qua ngã 3 thì bắt đầu xấu, dằn và sinh lầy, chưa kể có nhiều đoạn băng qua ruộng, hầu như phải chạy trên con đê nhỏ xíu. Em Uyên lại nặng, thêm mình gần 70kg nữa, đạp xe muốn ná thở. Có đi xe đạp mới thấy một chiếc xe máy dù bèo bọt cũng đáng giá thế nào, ít ra cũng không mệt và dằn xóc thế này.

- Ngồi im coi, quay qua quay lại hoài vậy? - Mình mệt đứt hơi, ẻm thì sung sướng ngó quanh quất cứ như trẻ con lần đầu đi sở thú. Thấy mà bực!

- Mát mẻ thích thật!! T thích không? - Em Uyên cười thích thú.

- Thích con khi! Mệt muốn chết đây nè, biết vậy đi xe máy cho rồi. Chỉ giỏi xúi bậy làm phiền người khác! - Mình làu bàu.

- Lãng nữa! Con trai gì mà đạp xe có chút đã rên rỉ, nào giờ mới thấy.

- Mới qua đoạn dốc không thấy hả? Ngon xuống đạp thử đi, coi có mệt không?

- Ờ quên he he... thôi ráng đi! Sắp tới rồi kìa.

Chạy thêm một khúc nữa cũng tới tiệm tạp hóa, cái tiệm nhỏ xíu để lỉnh kỉnh các chai lọ, nhìn vô thấy toàn hũ chao.

- Lấy cho chai nước mắm với 1kg đường cát trắng. - Mình ngó vào trong kêu to.

- Có liền. - Một bà béo ú lịch phịch chạy ra, nhìn hơi buồn cười.

Lúc này trời đổ mưa, không kịp về rồi, đen thật. Mình và em Uyên vội tấp xe vào mái hiên đứng trú.

Mưa ào ào như trút nước, hết lần trước mình về đây. Sao lần nào mình về quê chị cũng gặp mưa thế nhỉ? Trùng hợp thật. Cũng có thể vì đang mùa mưa, nghĩ vậy mình lại thấy bình thường.

- Mưa to quá! Sao đây? - Em Uyên nhìn mình.

- Không biết mau tạnh không nữa. - Mình chép miệng.

- Hay đội mưa về đi, chờ tạnh biết khi nào? Hồi nãy thấy mây đen dữ lắm! - Ếm đề nghị.

- Ủ... cũng gần, thôi về để chị Diễm trông.

Trời mưa gió, có mình chị ở nhà mình cũng không yên tâm. Với lại sợ chị chờ nữa, mình và em Uyên leo lên xe như bần đi, rồi lúp xúp chạy về.

Hạt mưa to nặng trĩu như đá quất vào mặt nghe rất bộp, mình chạy một tay, tay còn lại che mặt, chỉ hơi hé ra để nhìn đường. Em Uyên cũng cúi đầu, hai tay che kín mặt, người run khê vì lạnh. Mưa ở quê mạnh và lạnh thật, gió ào ào thổi vào người khiến mình cũng run lên.

Mưa ngày càng lớn, sự đau rát do hạt mưa tấp vào người cũng tỷ lệ thuận tăng theo.

- Đau quá!! - Em Uyên kêu to.

- Ráng đi, sắp tới nhà rồi! - Mình an ủi, nghiêng răng đạp thật nhanh.

- Coi chừng té đó!! - Nhìn đoạn đường ruộng trơn trượt nhỏ xíu trước mặt, em Uyên nhắc chừng.

- Tay lái lùa sao té được, khéo lo!!

Nói vậy chứ mình cẩn thận giữ cổ xe bằng hai tay, mặt hạ thấp xuống sát vai em Uyên để tránh mưa, mắt chỉ dám hí hí ra nhìn đường, chân vẫn đạp nhanh như vận động viên đua xe đạp.

Đường nhỏ, trơn trượt đã đành, chẳng những vậy thỉnh thoảng còn có mấy mô đá nhô lên, dằn mấy phát mém löt ruộng. Nhưng không chỉ có bấy nhiêu, còn những cơn gió thổi ngược chiều khiến chiếc xe gần như muốn đứng lại dù mình cố đạp mạnh hết sức. Trong nỗ lực nước rút để sớm về đích, cùng sự hỗ trợ đắc lực của một cơn gió chọt thổi ngang làm chiếc xe bê đi, điều gì đến cũng phải đến. Mình và em Uyên löt ruộng. T_T

Ngã một cú đau điếng, may mà ngay chỗ không có nhiều gạch đá, bờ ruộng cũng không cao lắm nên mình chẳng sao, chỉ trầy trụa tay chân sơ sảy. Em Uyên không may mắn được như mình, đầu gối đập trúng cục đá sừng tấy lên, máu chảy ròng ròng. Ếm cố bặm môi đứng lên nhưng lại khụy xuống, cuối cùng té ngồi ra đất, mặt mày tái xanh vì lạnh và đau.

- Uyên có sao không? - Mình lật đật lại gần đỡ ẻm dậy.

- Đau quá... rất nữa... đứng không nổi... - Em Uyên nhăn mặt ngồi xuống.
- Để T coi coi.

48. Chương 48

Mình cúi mặt nhìn vết thương nơi gối ẻm, khá sâu và to, làm thành một lỗ như miệng ly uống rượu, máu vẫn chảy ra mặc ưa rửa sạch đi nhưng cứ rỉ rỉ liên tục.

- Đau lắm hả? - Nhìn ẻm nhăn nhó, mình thấy tội.
- Ủ, mưa rớt trúng rất nữa... - Em Uyên đưa hai tay che không ưa rơi vào vết thương.
- Mình cởi cái áo đang mặc trên người, cột ngay đầu gối ẻm, rất nhẹ tay không dám cột chặt sợ ẻm đau.
- Vậy khỏi lo rất nữa. - Mình nói mà rằng va vào nhau lập cập vì lạnh.
- Lạnh lắm sao mà run dữ vậy? - Ếm nhớn cười.
- Cởi áo ra thử coi lạnh không? Hỏi lạ.
- Để Uyên làm cho T bớt lạnh hén!!

Còn chưa hiểu em Uyên nói vậy có ý gì, ẻm đã vòng tay ôm chặt, cơ thể nóng bỏng cũng cạ sát vào người mình. Bình thường ẻm đã đầy ma lực, giờ dưới làn mưa những đường cong chết người ấy càng hiện rõ hơn, muốn hút lấy hồn mình.

Mất vài giây để mình giải mã chuyện gì đang xảy đến, sau đó cố lấy hết dũng cảm đẩy em ra đứng dậy.

Nhưng em Uyên cứ ôm ghì lấy mình, không chịu buông làm mình chúi nhủi ra đất.

- Làm gì...

Đang lồm cồm bò dậy, mình quay đầu lại tính la ẻm thì buộc phải ngưng ngang. Vì cái miệng em Uyên đã bất ngờ hút chặt miệng mình. Tư thế thật chẳng ra gì, mình bị xô ngã ngửa ra đất, em Uyên nằm dán chặt trên người mình, môi hôn nồng nhiệt.

Mình như phát sốt lên vì hành động bất ngờ điên cuồng của em Uyên, cơ thể ướt át của ẻm lại ép chặt vào mình tạo nên những va chạm thật không thể chối từ. Trí não mình ngừng hoạt động, u mê ì ạch như một cỗ máy chẳng còn chút năng lượng, nằm ngửa ra đó mặc ẻm muốn làm gì thì làm. Mình không đủ sức để đẩy ẻm ra nữa, nhưng cũng chẳng muốn làm gì có lỗi với chị Diễm, cuối cùng dẫn đến kết quả là không né tránh nhưng cũng không hưởng ứng.

Lần đầu tiên trong đời sau 22 năm, mình bị một đứa con gái cưỡng hôn. Thật chẳng biết nói thế nào cho phải, cảm giác lúc này cũng không thể diễn tả, nội tâm mình bị dẫn xé kinh khủng giữa ranh giới mỏng manh của sự buông xuôi theo bản năng hay sống với phần người đang bị cảm xúc lấn át...

Em Uyên ngoài việc ôm chặt và hôn mình cuồng nhiệt, cũng không có hành động thân mật nào khác. Phải thừa nhận sức hút từ ẻm thật kinh khủng, mình phải rất rất cố gắng mới ngăn không cho con thú đang lồng lộn trong mình xông ra. Một lúc lâu sau, có lẽ cũng chán nản với thằng gay chẳng có chút phản ứng tích cực nào như mình, ẻm buông mình ra rồi đứng lên.

Lắc mạnh đầu cho tỉnh táo, mình lồm cồm ngồi dậy.

- Đừng nói gì hết. Uyên biết mình đang làm gì, lần cuối Uyên hôn T đó!! - Thấy mình định nói, ẻm cười mím đưa tay bịt miệng mình lại.

Em Uyên đã chặn đầu như vậy, mình còn biết nói gì? Đành im lặng dựng xe, chờ ẻm leo lên rồi chậm chậm chạy về.

Trên đường đi mình và ẻm chẳng nói thêm điều gì. Mình tự trách bản thân quá yếu đuối, không đủ can đảm xô ẻm ra, còn ẻm... chẳng biết đang nghĩ gì???

Trời vẫn mưa to nhưng sao mình chẳng thấy lạnh nữa, cảm giác bỏng rát khi nãy cũng không còn.

- Chạy chậm chút được không T? Uyên đau lắm!!! - Em Uyên bỗng nói khẽ.

- Hồi nãy đau nhưng vẫn... được mà. - Mình nhếch mép.

- Ráng thôi! - Ếm lắc đầu cười nhỏ, như tự chế giễu bản thân. Về đến nhà, chưa kịp cất xe, chị Diễm đã đứng ngay cửa cầm sẵn khăn đưa ỳnh lau khô.

- Sao không chờ hết mưa hãy về, ướt hết trơn rồi nè!!

- Sợ chị chờ lâu, mưa sớm về còn nấu cơm nữa chứ. - Mình cười, cố nén cảm giác có lỗi trong lòng xuống.

- Trễ chút cũng đâu có sao, chút ba mẹ chị mới về mà! - Thấy mình lau chậm quá, chị cầm thêm cái khăn lau tóc ỳnh.

- Ủa, sao chân bé Uyên lại cột áo của T vậy? - Chợt nhìn qua em Uyên đang ngồi trên phản, chị hỏi.

- Hồi nãy té xe, chân Uyên bị trầy chảy máu nên em băng lại giùm.

- Hix... hèn chi mình mấy bùn đất không nè! Hèn là T không có sao, thôi đi tắm đi, để chị băng bó cho bé Uyên.

Đẩy mình ra sau tắm, chị cầm chai oxy già, thuốc đỏ với mớ băng cá nhân loay hoay chăm sóc em Uyên.

Mình vừa tắm ra đã thấy em Uyên cầm đồ sẵn bước vào thế chỗ. Chị Diễm đang kho gà, mình đến sau lưng chị ôm chặt.

- Gì vậy T? Coi chừng ba mẹ chị về thấy chết đó! - Chị giật thót nói nhỏ.

- Em ôm một chút thôi, nhớ chị quá!! - Tay mình siết chặt hơn.

- Hi... tưởng T đi mua đồ quên mất đường về rồi chứ, nãy giờ chị ngồi trước nhà trông lâu lắm đó! - Chị xoay lại cười với mình, đáng yêu chết được.

- Em xin lỗi...

Mình nói nhẹ qua hơi thở, rồi đẩy chị vào vách nhà, ôm hôn ngẫu nhiên. Chị thẳng thốt buông tay làm rớt đôi dưa đang cầm, say đắm đáp lại mình tràn đầy yêu thương...

Chẳng biết hôn nhau bao lâu rồi, chợt có tiếng bước chân đi vào khiến mình và chị hoảng hốt buông nhau ra. Cứ tưởng đi dưỡng về thì chết, may là em Uyên. Ếm im lặng bước nhanh qua nơi mình và chị đang đứng, đi lên trước nhà rồi ở lì trên đó đến tận giờ cơm mới xuống.

- Bé Uyên thấy rồi đó!! - Mặt chị đỏ bừng.

- Có sao đâu, yêu nhau hôn nhau là chuyện bình thường mà! - Mình cười.

- Hồi nãy T xin lỗi gì vậy?

- Thì... để chị chờ lâu...

- Làm chị cứ tưởng có chuyện gì chứ? - Chị cười nhưng dường như hơi nghi ngờ.

- Làm sao có chuyện gì? Chị lại nghĩ lung tung nữa rồi!

- Ai biết đâu nè! Từ lúc về tới giờ, bé Uyên không nói năng gì hết à, còn T thái độ kỳ lạ...

- Chắc té xe bị đập đầu vô đá nên khìn hết rồi! - Mình cười gượng.

- Thôi chết... nôi thịt gà...

Mùi khét hăng hắc bốc lên làm chị giật mình, lật đật quay lại coi, nhờ vậy cứu mình một bàn thua trông thấy. Thật ra, mình nói dối lừa chị cũng đơn giản thôi, nhưng mình không thể làm vậy được, thấy áy náy

kinh khủng. Thế nên cứ phân vân giữa nói thật và nói dối, cuối cùng thành ra nửa nạc nửa mỡ, dối không ra dối mà thật cũng chẳng ra thật, càng khiến chị nghi ngờ thêm.

Đứng phụ chị thêm một lúc thì dì dưỡng về, em Uyên xuống phụ dọn cơm lên. Không khí bữa cơm rất thân tình, ấm cúng, mình tự nhiên như không, ăn khi thế. Cơm nóng canh sốt ăn với gà rẫy vừa kho xong, phải nói là trên cả tuyệt vời. Em Uyên khác hẳn mình, ăn ít hơn thường ngày nhiều, được một chén đã thôi, rồi xin phép dì dưỡng ra ngoài hiên ngồi nhìn mưa. Từ lúc về đến giờ, em chẳng nói với mình câu nào, thái độ rất lạ.

Nhưng mình chỉ thấy khó hiểu vậy thôi, cũng không bận tâm lắm. Mình vẫn ngồi ăn, trò chuyện cùng dì dưỡng đến khi mọi người dùng xong hết mới đứng lên. Bụng no căng đi muốn không nổi, có 6 chén cơm mà no thế không biết.

Mình định rủ chị đi bắt ốc về luộc ăn, sẵn tiện ghé thăm bụi tre kỷ niệm lần trước đã cho bọn mình mượn chỗ mở đầu tình yêu, nhưng mưa dầm rả rích từ trưa cho tới tận chiều mới tạnh, mọi kế hoạch đều phải xếp xó, đến chán!

Trời mưa nên dì dưỡng đều ở nhà, không đi làm. Nói một hồi hết chuyện, mình và chị cũng không dám tỏ ra quá thân mật trước mặt mọi người nên ngồi né né nhau ra. Chờ đến gần 2h, dì dưỡng đi ngủ rồi mình mới dám sát lại gần chị tán. - Chị thấy dì dưỡng có thích em không? - Mình liếm môi.

- Có chứ. Hồi nãy ra sau, nghe mẹ chị khen T lễ phép đó, thân thiện nữa! - Chị cười.

- Còn khen gì nữa không? - Mình khoá chí phỏng vấn tiếp.

- Không, hết rồi. Hi hi... khen vậy còn chưa đủ nữa hả?

- Ít quá, chị không chịu đưa em lên gì hết, cho ba mẹ chị khoái.

- Đưa sao? - Chị ngơ ngác.

- Thì... nói em học cao lắm, mốt ra trường đi làm lương tháng mấy chục triệu. Rồi nói thêm là em lo cho chị lắm, tốt với chị lắm... biết chưa?

- Hừ... biết kiếm được việc làm không nữa, ở đó mà mấy chục triệu. - Môi chị chu ra cả tác.

- Sao không?! Chuyện nhỏ thôi! - Mình thò tay chụp môi chị bóp nhẹ.

- Không được tấy má tay chân, coi chừng ba mẹ chị thấy! - Chị liếc mình, hất tay ra.

- Em dặn rồi đó, mốt nhớ nói vậy nghe!

- Thôi, chị không nói dối được mà!!!

- Chờ, đó là sự thật chứ nói dối gì?!

- Không biết. Sau này khi nào T làm được vậy, chị sẽ nói! - Chị cười mỉm chi.

- Ax... giờ nói cho ba mẹ chị thích, sau này mới dễ chấp nhận em hơn. - Mình nhăn mặt.

- Tới đó chị nói cũng được vậy? Thôi đừng ép chị mà, chị không nói dối được đâu!!!

- Ồ, không được thì thôi he he... không ép!

- Uyên, vô đây ngồi nè, ngồi đó chút ướt bệnh đó!!! - Chị nhìn em Uyên đang ngồi trước hiên gọi to.

- Ngồi đây mát hơn, chút em vô! - Em Uyên đáp, vẫn không quay đầu lại.

- Bé Uyên nay sao đó, T biết không? - Chị nhìn mình dò hỏi.

- Sao em biết được, chắc đang nhớ người yêu! - Mình gãi đầu.

- Hồi sáng còn vui vẻ lắm mà, chị để ý từ lúc đi mua đồ với T về mới như vậy đó!

- Vậy hả? Chắc bị té xe nên lên cơn... mà em không biết gì đâu, chị đừng hỏi em nữa! Chị im lặng không hỏi mình nữa. Mình rất muốn nói hết tất cả cho chị nghe, rồi chị có giận dỗi thế nào mình cũng chịu, còn

hơn giấu diếm thế này... tội lỗi lắm!!! Nhưng mình chẳng biết bắt đầu từ đâu, bây giờ cũng không phải lúc thích hợp. Chờ khi về nhà, hôm nào đó thuận tiện mình sẽ tự thú với chị vậy.

Ngồi thêm lúc nữa, chị vào phòng ngủ, em Uyên thì vẫn ngồi lì trước hiên nhà chẳng biết làm quái quỷ gì, nhất định không vào ngủ với chị mặc dù chị ra kêu mấy lần. Mình cũng lần ra phản ngủ luôn, ngày mưa không gian mát mẻ tĩnh lặng, gió thổi vào ào ào thật dễ chịu.

Ngủ đến chiều, chị gọi dậy đi lên Thị Xã, mình mới tỉnh. Công nhận ở quê ngủ sướng thật, mình mà ở đây chắc suốt ngày lăn ra ngủ, vài tháng thành heo ụt ịt luôn quá.

- Chị không đi với Uyên hả? - Thấy chị qua xe mình, mình ngạc nhiên hỏi.

- Bé Uyên nói chạy một mình được, cứ kêu chị qua đi với T. - Chị lắc đầu khó hiểu.

- Hồi sáng lành lặn thì bắt chị chở, giờ chân què lại đòi đi một mình, em cũng bó tay! - Mình chép miệng.

- Chạy lẹ đi T, bé Uyên đi rồi kìa!

- Ủ, lạc một lần đi cho chữa tật...

Nói thì nói vậy, mình vẫn rồ ga chạy theo sau em Uyên. Trời mưa đường trơn trượt và rất nhiều ổ voi nhưng ẻm vẫn chạy rất nhanh, mình mấy lần tăng ga chạy lên nhắc nhở, ẻm vẫn chẳng nào tật nấy. Được một lúc thì mất dấu ẻm, chị Diễm lo lắng bắt mình đuổi theo, nhưng chạy mãi vẫn không thấy. Chị đt cho ẻm thì không bắt máy, mình gọi cũng vậy.

Nhưng cũng nhờ thế mà bọn mình về sớm hơn lượt đi, chưa đến nửa tiếng đã tới nhà. Em Uyên vẫn chưa về, bọn mình gọi muốn cháy máy ẻm nhất định không nghe là không nghe. Cho đến khuya, gần 11h ẻm mới về trong tình trạng say túy lúy, ngật ngưỡng lên phòng. Mình cũng chịu, hết biết ẻm nghĩ gì rồi.

Mình còn phải lo chuẩn bị cho những trận xung đột sắp tới, không còn tâm trí nghĩ vụ vợ mấy chuyện tình cảm vớ vẩn nữa. Mình cảm giác được, nó đã đến rất gần rồi... - Cuối tuần có khác, nhiều gái đẹp quá mày ơi!!! - Thanh sida cười nham nhở, tay quệt nước miếng đang trào ra miệng liên tục.

- Công nhận... nhìn đã thiệt!! - Hai mắt mình cũng đảo liên tục như radar, du lịch khắp những thân hình nóng bỏng trong bộ bikini bé xú của các cô gái.

Vừa nhìn say mê, mình vừa thầm khen bản thân đã có một quyết định vô cùng chuẩn xác khi vào đây. Hôm nay là ngày cuối tuần, em Uyên bắt mình dẫn đi chơi vì lần trước còn nợ ẻm một điều kiện, lúc mình hứa hẹn để ẻm khai ra đã cùng chị Diễm đi gặp thằng Khang.

Chẳng biết đi đâu cho vui, chợt nhớ ra khu du lịch sinh thái kết hợp công viên nước mát mẻ này, thế là đưa luôn em Uyên và chị Diễm lên chơi, sẵn tiện rủ Thanh sida đi cùng, tạo cơ hội cho nó tán em Uyên, rước bà chằn này đi giùm mình cho rảnh nợ.

Theo kế hoạch, mình chở chị Diễm, Thanh sida đi cùng em Uyên, nhưng ẻm không chịu, cuối cùng ẻm chở chị Diễm, mình và Thanh sida hai thằng đực rựa phải lọt tọt chạy kè theo, nản toàn tập!

Khu du lịch sinh thái này khá nổi tiếng ở tỉnh mình, rất rộng và đẹp. Cuối tuần, dòng người khắp tỉnh đổ về rất đông vui, chưa kể những khách thập phương ghé đến. Công viên nước bọn mình đang chơi cũng nằm trong khu du lịch này, thế nên người ra kẻ vào tấp nập, gái đẹp càng khỏi phải nói, không nhiều nhưng cũng chẳng ít, tha hồ nhìn ngắm thỏa thích. :beauty:

Lúc này mình và Thanh sida đã thay quần bơi xong rồi, đang đứng chờ hai người đẹp ra, tranh thủ chiêm ngưỡng tài nguyên gái đẹp bơi qua bơi lại trước mắt. Hai thằng xuýt xoa bàn tán, thi thoảng nhìn nhau cười đầy khả ố và mờ ám, khiến mấy em gái lúc đầu không chú ý, về sau có vẻ hơi đề phòng hai thằng trai mặt hiện rõ chữ

”dâm tặc

”.

- Ê, nhìn con áo tắm đỏ kia kìa, ngon quá!! - Thanh sida hất mặt chỉ.

- Ờ, nhưng tao thích nhỏ áo xanh hơn, hàng khủng hề hề... - Mình vuốt cằm cười dè.

- Hai con đỏ xấu, con áo đen mới đẹp kìa!!

- Đâu? Có thấy con áo đen nào đâu??

Mình và Thanh sida nhìn nhau, thằng này cứ tưởng thằng kia nói, nhưng không phải. Ngờ ngợ nhận ra, xoay lại đằng sau đã thấy em Uyên và chị Diễm đứng đó tự khi nào.

- Áo đen đây. - Em Uyên nháy mắt với mình.

- Ờ... ờ...

Mình lắp bắp, nãy giờ bình luận khí thế, toàn nói bậy bạ, chẳng biết chị Diễm có nghe được không nữa, chắc là

”thấu hiểu

” cả rồi. Thanh sida cũng lấm lét chẳng kém mình, chắc sợ em Uyên nghe.

Nhưng hình như mình hiểu lầm thằng bạn nói khổ rồi, mặt nó ra vẻ lúng túng chứ cặp mắt thì gian xảo lượn lờ khắp cơ thể em Uyên. Ếm mặc đồ bạo thật, bikini hai mảnh đen tuyền nhỏ xíu chỉ vừa đủ che những chỗ nhạy cảm. Nhất là phần trên, cảm giác dường như cái áo quá bé và chật chội, không thể không chế nổi hai gò cao vút đang tìm cách vươn ra ngoài.

”Tội lỗi, tội lỗi...!!

”

Mình hít vào một hơi thật mạnh, lấy hết nghị lực quay mặt đi chỗ khác, tất nhiên là xoay sang chị Diễm, tức thì máu nóng trong người dịu xuống ngay. Chị e ấp trong chiếc bikini hai mảnh màu đỏ đen, loại có váy che bên ngoài, kín đáo chứ không sexy như em Uyên. Tóc chị buộc cao, nhìn xinh và rất hiền thực, có chút gì đó mong manh yếu đuối, khiến người khác yêu thích nhưng lại không hề có ý nghĩ đen tối. Không phải vì chị không hấp dẫn, mà do vẻ đẹp của chị thánh thiện, trong sáng đến mức không ai nữ có suy nghĩ xấu xa với chị.

- Chị mặc cái này đẹp ghê! - Mình nói nhỏ vào tai chị.

- Thật không? Lần đầu tiên chị mặc đồ tắm thể này, thấy hở hang kì quá! - Chị lóng ngóng xấu hổ không dám đứng thẳng người lên, mặt đỏ rần, cứ nghiêng bên này, né bên kia.

- Thật! Không có hở hang, vậy là kín đáo lắm rồi, tại lần đầu mặc nên chị chưa quen thôi, đừng ngại! - Mình trấn an.

- Ừm... nghe T nói vậy chị cũng đỡ lo... hi hi..

49. Chương 49

- Nhìn nãy giờ đủ chưa? - Tiếng em Uyên vang lên làm mình giật thót, cứ tưởng ẻm nói mình.

Nhìn sang thì thấy Thanh sida đang cười gượng, ra em Uyên nói nó. Chắc nãy giờ say mê cân đo đong đếm thân hình số đo vàng của ẻm nên Thanh sida quên cảnh giác giữ ý tứ.

- Đẹp không mà nhìn dữ vậy? - Em Uyên hất mặt.

- Đẹp... đẹp lắm!!! - Thanh sida gật đầu như cái máy, cái mặt lú ra trông phát tội.

Thằng bạn sát gái của mình ngày nào, giờ đây đứng trước em Uyên lại giống như thằng cù lần, nhìn gương mặt xu nịnh của nó mà mình thêm đạp vài cái cho tỉnh lại.

- Thôi, vô tắm đi, đừng đây chi hoài. - Mình đề nghị.

- Ok, đang định nói. - Em Uyên gật đầu.

Cả bọn đi vào trong hồ bơi. Chị Diễm nép sát vào em Uyên, cố trốn tránh những cái nhìn soi mói của lũ con trai. Trong khi ẻm thì thần nhiên như chốn không người, sải bước đầy tự tin cứ như siêu mẫu đang biểu diễn trên sàn catwalk.

Dù không muốn nhưng mình vẫn phải thừa nhận em Uyên sở hữu thân hình chuẩn và bốc lửa thật. Dáng người cao ráo, ngực nở eo thon, lại thêm nước da trắng bóc được tôn lên trong bộ bikini đen, chưa kể đến khuôn mặt đẹp lai Tây cùng mái tóc ngắn nhuộm đỏ tím đầy cá tính, à... và cả mấy chiếc bông tai ẻm đeo nữa chứ. Từ lúc bọn mình bước vào, tất cả ánh nhìn của mọi người đều dồn lên người ẻm, bất kể già trẻ lớn bé. Con trai nhìn bằng ánh mắt thèm thuồng, con gái thì sự ghen tỵ hiện rõ trên nét mặt.

Đi cạnh ẻm, chị Diễm dường như bị lấn át hoàn toàn, dù chị cũng xinh không kém gì, nhưng trong trang phục này thì sự gợi cảm của em Uyên được phát huy một cách tối đa. Tuy vậy, mình lại không hề buồn vì điều đó, mình hiểu rõ em Uyên gợi lên sự ham muốn chiếm hữu mãnh liệt của đàn ông, nhưng chị Diễm mới chính là người con gái họ muốn đồng hành suốt cuộc đời.

Thanh sida cố tình kéo mình đi chậm lại, để ngắm em Uyên từ phía sau. Nhìn mặt nó, mình biết si mê đắm đuối quá rồi, bao nhiêu chất xám đều đã bay theo gót chân em Uyên.

- Nhìn bên phải thôi nhen mày, bên trái cấm mày à! - Mình hằm hè, vì đi bên trái em Uyên là chị Diễm.
 - Biết rồi, em Uyên ngon hơn! - Thanh sida đáp cho có, mắt vẫn nhìn chăm chăm em Uyên.
 - Ờ, mày cứ như vậy đi, rồi chờ kiếp sau sẽ được rờ vào cái móng tay của ẻm. - Mình lắc đầu ngán ngẩm.
 - Ý mày là sao? - Thanh sida khựng người.
 - Mày thừa hiểu mà, cần gì hỏi tao? - Mình nhún vai.
 - Không hiểu.
 - Được rồi. Mày thấy em Uyên cá tính không?
 - Quá cá tính ấy chứ!
 - Ờ, vậy mày nghĩ ẻm sẽ thích những thằng như thế nào? Si mê và ngu si đần độn, bảo gì làm nấy, vâng vâng dạ dạ như mày mỗi khi gặp ẻm à?
 - Đệt... si nhục tao dữ mày! - Thanh sida trợn mắt.
 - Tao thấy vậy. Nào giờ quen nhiều gái, mày biết quá rồi. Tự mày biết phải làm sao để chiếm được tình cảm của ẻm, đừng có làm bộ dạng như thế này nữa. Tao khó khăn lắm mới tạo được cơ hội ày, đừng làm tao thất vọng!
 - Ok, ok. Đúng là tao
- "bỗng dưng bị lú
- " thiệt, tại ẻm đẹp quá! Nhưng mày yên tâm, từ giờ tao sẽ lấy lại tinh thần, không để lép vế trước ẻm nữa.
- Thanh sida làm mặt nghiêm trọng.
 - Ờ, tốt! Cứ vậy mà phát huy.

Nhắc nhở nó thế thôi, chứ thật ra mình cũng chẳng biết chỉ Thanh sida làm sao để em Uyên thích nó nữa. Bình thường ẻm đã xa với, giờ nó mà xa cách, phớt lờ nữa thì xong phim luôn. Nhưng nếu tỏ ra quan tâm ẻm quá thì lại giống với những gã trai thường xun xoe vây quanh ẻm, vậy càng không ổn. Giờ cách tốt nhất có lẽ là vừa xa vừa gần, vừa quan tâm lo lắng vừa tỏ ra lạnh lùng đúng lúc cần thiết, hi vọng nó hiểu và thực hành ổn thỏa.

Công viên nước phân ra thành hai khu, phía trong là chỗ trượt ống, trò chơi cảm giác mạnh dành cho những ai ưa mạo hiểm, bên ngoài là hồ bơi.

- Vô trong kia hay tắm ở đây trước? - Em Uyên hỏi mình.
- Tắm chút đi, để pa cho nóng máy rồi vô trượt ống. - Mình nói.

- Cũng được.

Cả bọn xuống hồ, lúc này khá đông người đang bơi. Chị Diễm với em Uyên hào hứng xuống trước, mình và Thanh sida còn đứng trên bờ khởi động.

- Sao chị không khởi động đi? Chuột rút bây giờ. - Mình kêu.

- Ở quê chị tắm sông hoài, có bao giờ bị đâu. - Chị cười mỉm.

- Ax... Hai thằng đứng hươ hươ, thấy mọi người nhìn kì quá, cũng nhảy luôn xuống hồ, khỏi làm nóng gì nữa hết.

Trời nóng nực, được thỏa chí vẫy vùng dưới làn nước mát mẻ, cảm giác thật sảng khoái không gì bằng. Mình và Thanh sida, hai thằng đều biết bơi nên bơi qua bơi lại khí thế, hết sải rồi bướm, bướm xong lại ếch, ếch chán chuyển sang thả ngựa.

Bơi đã đời, nhìn ra bờ thấy chị và em Uyên vẫn loay hoay ở vùng nước cạn. Mình bơi lại gần hỏi:

- Chị biết bơi mà, sao không ra ngoài đó, đứng đây hoài vậy?

- Tại... - Chị ngập ngừng rồi nhìn sang em Uyên.

- Tại tui không biết bơi, ra đó bỏ tui hả? - Em Uyên mặt hơi què què nói to.

- Ax... dân miền Tây mà không biết bơi? - Mình ngẩn người.

- Uyên ở Cần Thơ, thành phố làm gì có sông nước mà biết? Làm như ở vùng quê vậy. - Ềm bữu môi.

- Ồ, không biết bơi thì nằm trong đây tắm nắng đi, tự nhiên không cho chị Diễm tắm. Đi ra đó chơi với em!

- Mình cười đều, nắm tay chị kéo ra xa.

- Thôi T, làm vậy tội nghiệp bé Uyên lắm!!! - Chị kéo nhẹ tay ra, bơi vào trong.

- Chàì, đi bơi mà hai người trong này, em với thằng Thanh ngoài kia, chán chết! - Mình bơi theo lầu bầu.

- Vậy hai người vô đây luôn đi, có gì đâu. - Em Uyên nói tỉnh bơ.

- Cái này là nghịch nước, chứ đi bơi khi mớic gì! - Mình gầm gừ.

- Hay ở trong đây chơi đi T, Uyên không biết bơi mà! - Thanh sida lượn vào, đứng xớ rớ một lúc rồi ra về thông cảm.

Đột, cái thằng này, hám gái bỏ bạn, phản rồi. Mình lừ mắt nhìn nó, thấy vậy nó nhe răng cười.

- Không thích thì ra đó bơi một mình đi, biển cho đẹp trời! - Thấy chị và Thanh sida ủng hộ, em Uyên nghênh mặt với mình, nhìn mà ứa gan.

- Bơi một mình chán lắm... - Mình chép miệng, trong đầu chợt nảy ra ý đồ đen tối.

- Chán rắng mà chịu, ai kêu... Ề, làm gì vậy???

Đang khoái trá cười cợt, em Uyên giật nảy người kêu to khi mình lại gần, nắm tay kéo ra xa.

- Ra đây chơi, T dạy Uyên bơi. - Mình cười khà khà, càng hết sức lôi Ềm ra, mặc Ềm ghì lại.

- Không giỡn vậy nhen!! Uyên không biết bơi thật đó!! Buông ra đi... - Em Uyên ra sức trì lại, mặt mày xanh như tàu lá chuối.

- Ai nói Uyên biết bơi đâu, ra T tập bơi cho, có gì mà sợ! - Được thể mình càng làm già, thoáng chốc đã kéo Ềm ra đến vùng nước sâu gần cổ.

- Thả bé Uyên ra đi T, giỡn vậy đủ rồi, sợ quá rồi kia! - Chị Diễm kéo tay mình.

- Đừng giỡn dai nữa mày, nguy hiểm lắm! - Thanh sida cũng lo lắng nói.

- Chàì, hai người cứ lo xa! Nước ở đây cạn xù, làm sao có chuyện gì được? Tao biết bơi mà, mày lo gì? - Mình cười.

- Nhưng mà... - Thanh sida vẫn lo lắng không yên.

- Không nhưng gì hết, cứ để tao. Một chút là Uyên biết bơi thôi.

Nói xong, mặc kệ em Uyên vùng vẫy, mình cứ thế kéo ra xa cho đến khi nước ngập quá đầu, hai chân ỉm chấp chới. Mình tính rồi, nước thế này không thể chết đuối được, bắt quá cho ỉm uống vài ngụm chứa tạt ngang bước đi.

- Ấc... cứu... - Em Uyên chấp chới, tay chân hươ loạn cả lên, mồm cứ há ra kêu to, nhưng vừa mở thì nước đã ủa vào, ho lên sặc sụa, mặt mày đỏ gay, nước mắt nước mũi trào ra.

- Bình tĩnh, có T ở đây nè, không sao đâu! - Mình thấy tội, lại gần đỡ ỉm nổi lên mặt nước.

- Đưa Uyên vô... ẹ đi... - Mặc kệ mình nói, em Uyên vẫn hốt hoảng, càng vùng vẫy loạn xạ.

- Zzz... bình tĩnh, để T chỉ Uyên bơi, có gì đâu mà sợ dữ vậy?! Đạp chân đi, hai tay hươ đều vào. - Mình chịu tay dưới eo, nâng thân người ỉm lên ngang mặt nước, hướng dẫn động tác.

-

”Bốp

” Ui... da... Chẳng biết vô tình hay cố ý, chân em Uyên đạp mạnh vào mặt mình đau thấu trời xanh. Mình té ra sau, hai mắt nổ đom đóm chẳng nhìn thấy gì nữa, chỉ nghe tiếng tay chân đạp loạn xuống mặt nước và kêu cứu thất thanh của ỉm.

Có tiếng người hô hoán trong bờ lao xao, mình cố chồm dậy, mở mắt ra nhìn thấy lơ mơ bóng em Uyên đang chìm xuống gần đó, vội bơi hết sức thật nhanh lại kéo ỉm lên, rồi gấp rút vào bờ.

Nhận em Uyên từ tay mình, Thanh sida và chị vội vàng đưa ỉm lên bờ hồ. Chị Diễm nhấn mạnh hai tay vào phía trên bụng gần ngực cho ỉm nôn nước ra. Em Uyên vẫn còn thở bình thường, chỉ có điều khá gấp gáp dồn dập và ho sù sụ vì sặc nước, chắc uống cũng vài chục ngụm. :stick:

- Có cần hô hấp nhân tạo không? - Thanh sida luống cuống hỏi.

- Hô hấp vô mặt mày! - Đang loay hoay chùi máu mũi và lo lắng tình hình em Uyên, nghe nó hỏi mà mình buồn cười, có thằng bạn cơ hội vãi.

Một bên má mình hơi sưng lên, chảy máu mũi, cú đạp của ỉm mà lệch đi chừng vài cm nữa thôi chắc mình vẹo mũi, phải đi phẫu thuật chỉnh hình lại chắc luôn. Đai đen taekwondo có khác, đạp mạnh còn hơn bò đá.

- Được rồi... đừng nhận nữa... tức ngực quá... - Em Uyên lồm cồm ngồi dậy, miệng thở dốc.

- Uyên đỡ chưa? - Chị lo lắng hỏi.

- Đỡ rồi... chỉ hơi no và ù tai... - Ỉm nhăn nhó, đồng thời mắt liếc chung quanh sắc như dao.

Đám đông bu quanh lúc này cũng giải tán, toàn là đàn ông con trai tranh thủ cơ hội lại soi hàng. Giờ bị em Uyên lừ mắt, thằng nào cũng ngán lợn thật nhanh.

- Trời, sao T bị chảy máu mũi vậy? Mặt sưng luôn rồi nè! - Chợt nhìn qua thấy tình trạng của mình, chị la hoảng.

- Bị bà chằn lửa đạp chứ sao nữa. - Mình tát nước rửa, miệng lầm bầm.

- Để chị coi coi... - Chị đưa tay xoa mặt mình, tay vốc nước rửa máu.

- Nhẹ thôi, đau đó... - Mình kêu khê.

- Ừm... sưng rồi nè, về nhà đắp muối chắc sẽ hết, cũng còn may chưa sao! Mà tại T hết đó, tự dưng kéo bé Uyên ra sâu chi vậy? Giỡn gì kỳ cục!!!

- Tình đùa chút thôi, sẵn tiện tập cho Uyên bơi luôn, ai dè làm ơn mắc oán, nở lòng nào đạp thẳng vô mặt em vậy đó!

- Cho chờ cái tạt, muốn nữa không?? Đạp thêm cho vài cái nữa nè! - Em Uyên bỗng đứng dậy, đi lại gần mình, nghiêng rằng nói.

- Ax... không giòn nhen!! - Minh hoảng hồn lật đật xua tay. Mới ăn có một đạp đã te tua thế này, lạnh thêm vài cú nữa chắc mình nằm luôn.

- Nghĩ sao mà giòn kiểu đó vậy? Có ghét Uyên thì nói chứ! - Trùng mắt nhìn mình hồi lâu, em Uyên bỗng bặm chặt môi, rồi nước mắt lăn chã rơi xuống, nhỏ trúng chân mình.

Suýt chết đuối không khóc, giờ bỗng dưng lại khóc. Em Uyên làm bọn mình ai cũng chưng hửng, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Có lẽ chỉ mình hiểu được nguyên do, và phần nào đó là chị Diễm, riêng Thanh sida thì ngơ ngác hết nhìn em Uyên lại nhìn mình như chờ một lời giải thích.

Mình nhớ từng đọc đâu đó một câu danh ngôn, nói về những người phụ nữ cứng rắn, kể cả những người đứng đầu một nước, nắm quyền lực tuyệt đối trong tay, chưa khi nào khóc trước mặt ai, nhưng họ lại trở nên mềm yếu khi ở cạnh người đàn ông họ yêu. Em Uyên cũng mạnh mẽ như vậy, nhưng từ lúc biết mình đến giờ, không ít lần ẻm khóc trước mình. Phải chăng ẻm yêu mình là thật lòng? Mình có nên tin vào điều đó hay không?

Chưa ai kịp phản ứng gì, em Uyên đã bỏ đi một mạch qua khu trượt ống, định tìm cảm giác mạnh để khóa lấp hay sao đây?

- T đi theo an ủi bé Uyên đi! - Chị thì thâm vào tai mình.

Nhìn sâu vào mắt chị, mình thấy nhiều tâm sự, cảm xúc lẫn lộn trong đó. Sao chị không tự đi an ủi ẻm, mà phải kêu mình? Chẳng lẽ...

Càng ngày mình càng tin chắc một điều, chị đã biết nhiều hơn mình nghĩ. Chị có thể ngây thơ và rất cả tin, nhưng chị không hề ngốc mà ngược lại vô cùng nhạy cảm. Nhìn chị... lòng mình chợt đau nhói, môi mình hé ra, định nói mặc kệ ẻm đi, mình không quan tâm. Nhưng tay chị đã bịt chặt miệng mình lại, không cho thoát thành lời.

- Chạy theo lệ đi T, để bé Uyên một mình với tâm trạng như vậy nguy hiểm lắm!!! - Chị mỉm cười rạng rỡ. Nụ cười đẹp nhất mình từng thấy, tỏa ra ánh sáng của lòng bao dung và rộng lượng, của sự chia sẻ cảm thông, nét đẹp toát lên từ chính tâm hồn chị.

- Còn chị? - Mình liếc đôi môi khô khốc.

- Chị với Thanh đi theo sau. Không sao đâu, T đi lệ đi mà! - Chị lại hối thúc.

- Em đi một chút rồi quay lại liền. - Mình hôn mạnh vào má chị, rồi đứng dậy chạy theo hướng em Uyên đã khuất bóng. Khu trượt ống rất đông người chơi, mình chạy vào ngó quanh quất khắp nơi nhưng chẳng thấy em Uyên đâu. Dòng người đông đúc khiến tầm mắt mình bị rối loạn, nhanh thật, mới đây mà biến mất rồi.

Đi lòng vòng tìm kiếm mất vài phút mới thấy ẻm đang đứng ở một góc trò chuyện cùng hai thằng nào đó cỡ tuổi mình hoặc lớn hơn một chút. Mình cảm thấy hơi bức bối, trong khi mình và mọi người lo lắng thì ẻm lại say sưa tán dóc với trai. Cổ dẫn cục tức xuống, mình bước lại gần.

- Sao không ra chơi mà đứng đây vậy? Mọi người tìm Uyên này giờ. - Mình nói.

- Tìm Uyên làm gì? - Ẽm liếc mình.

- Ai vậy? Em trai của em hả? - Một thằng chợt nhìn mình rồi hỏi sốc.

- Đi. - Không đợi em Uyên đáp, mình nắm tay lôi đi luôn.

Mặc dù tỏ ra vùng vằng không muốn, nhưng em Uyên vẫn bước theo mình.

- Ở chơi, đi với thằng đó làm gì em? - Thằng vừa nói sốc mình bỗng đi theo, nắm tay kéo em Uyên lại.

- Buông ra! Muốn ăn đòn à? - Em Uyên vung tay ra, nói to.

- Em lạ quá! Mới nói chuyện vui vẻ với anh mà giờ trở mặt rồi, định giỡn với tụi anh sao? - Thằng đó vẫn cố tình chụp tay em Uyên.

- “Bốp”

Không nói gì thêm, em Uyên ngay lập tức phang cho thằng đó một đá ngay hông. Cú đá khá nặng, thằng đó khụy xuống ngay, tay ôm hông, mặt mày đỏ gay vì đau và tức tối.

- Con chó này... điên hả? – Nó nghiêng rằng.

- Nhìn lại mình đi cưng, cỡ cưng xách dép cho chị còn chưa xứng. Lúc này chị buồn nên đùa với cưng cho vui, giờ hết hứng thú rồi! – Em Uyên bấu môi.

- Mà...

Thằng đó điên tiết nhào lên định ăn thua đủ, nhưng cũng may thằng bạn nó kịp thời ôm lại kéo ra xa. May là may cho nó thôi, nếu nó nhào vô chả biết có bị thêm vài cước tép mí mắt không.

- Thôi bỏ đi, hung hăng quá!! – Mình gắt.

- Rồi sao? Bỏ tay ra! Trán nước này giờ chưa đã sao, còn muốn gì nữa? – Em Uyên hất tay mình.

- Nhỏ thôi, ta nhìn kìa. Hồi này T giỡn, không phải cố ý đâu, đừng giận nhen!

- Ủ, giỡn hả? Giỡn vui quá hén!

- Uyên cũng đập vô mặt T chảy máu mũi còn gì nữa, sưng luôn rồi nè không thấy hả?

- Uyên không cố ý, hoảng quá đập lung tung vô tình trúng thôi. Không giống như T, thích làm người khác đau...

Em Uyên ngưng nguẩy bỏ đi, mình leo đèo theo sau.

- Chứ giờ Uyên muốn sao mới chịu?

- Không muốn gì hết.

- Tí tắm xong, dắt Uyên đi ăn hén! – Mình dụ khi, dùng thức ăn dỗ dành con gái luôn đem lại hiệu quả tốt nhất.

- Dụ Uyên hả? Không cần, Uyên tự đi ăn được, chưa nghèo đến mức đó.

- Chà, dụ gì không biết. Coi như tạ lỗi với Uyên, được chưa? Mốt T không giỡn vậy nữa.

- Được rồi. Lần này bỏ qua, còn lần sau nữa đi đừng trách! – Ẽm vẫn chưa nguôi, cổ vót vát.

- Lần sau thì sao?

- Lúc đó sẽ biết thôi.

Dỗ dành có một lúc mà mình đổ mồ hôi ướt trán. Theo trí nhớ còn rất tốt của mình, lúc trước em Uyên đâu có thể này, sao dạo này bỗng trở nên nhõng nhẽo kinh thể không biết, chẳng thua gì chị Diễm.

Nhìn ra xa thấy chị và Thanh sida đang loay hoay tìm kiếm, mình và em Uyên đi lại gần.

- Vui rồi hả? – Thanh sida khều mình hỏi nhỏ.

- Ờ. – Mình gật đầu.

- Ẽm thích mày phải không?

- Ax... làm gì có. – Nó bắt thần hỏi làm mình lúng túng.

- Đừng giấu tao, nhìn là biết rồi. – Thanh sida lừ mắt.

- Tội mình lên trượt ông đi, vui lắm!! – Mình giả điên không đáp lời nó, kéo tay chị Diễm leo lên cầu thang dẫn đến ông trượt.

Công viên nước ở tỉnh nên chiều cao ông trượt theo mình ước lượng có lẽ không bằng trên Sài Gòn. Độ cao này chả xi nhê gì đối với mình vì từng chơi những chỗ cao hơn nhiều, nhưng với chị Diễm thì khác. Vừa leo cầu thang, chị vừa nhìn xuống dưới run giọng hỏi mình:

- Cao quá à, chị sợ... có sao không T?

- Không sao đâu, an toàn lắm!

- Thôi chị không chơi đâu, cho chị xuống đi!! – Mặt chị tái xanh, môi run rẩy.

- He he, chơi thử cho biết. Nằm xuống nhắm mắt trượt một cái là xuống tới dưới à, đã lắm!! – Minh khích lệ.

- Hai người trượt bên đây đi, tao với Uyên qua ống bên kia. – Thanh sida nói, rồi rủ em Uyên sang ống bên cạnh.

Không cần nhân viên hướng dẫn, mình chỉ chị nằm xuống sao cho đúng cách sau một lúc lâu dụ dỗ. Mãi chị mới chịu nghe lời làm theo mình, nhưng mặt mày vẫn xanh như tàu lá, nhìn mà tội nghiệp, đi chơi mà sao giống như bị tra tấn quá.

- Trượt xuống tới khi nào thấy ánh sáng nhớ nín thở bịt mũi lại nghen, không thôi nước bắn vô đau lắm! – Minh dặn dò.

- Hix... thôi chắc chị đi ra, không trượt đâu... - Chị meo máo, mặt mày méo xệch, làm ông bác nhân viên đứng kế bên cũng bật cười.

- Xuống tới đó nhớ đứng tránh sang một bên, không thôi người khác trượt trúng chị đó. Đi đi. – Vừa dứt lời, mình đẩy mạnh chị xuống.

- Á... a... a... a...

Tiếng chị hét vang trong ống trượt, chắc tim thót lên cổ, mình cười thầm trong bụng, ngồi đợi một tí rồi lấy trôn từ ngoài chui vào trượt một phát thật mạnh cho sướng.

- Vù... vù... ùmmm...!!!

Sướng tê người, mình đứng dậy vuốt mặt. Chị Diễm đang đứng cạnh đó, mặt mày còn tái lét vì sợ.

Bên kia Thanh sida và em Uyên cũng vừa trượt xuống, cười la ồm tỏi.

50. Chương 50

Sao? Thích không? – Minh nháy mắt hỏi chị.

- Không thích! Sợ muốn chết, tới giờ tim chị còn đập bình bình luôn nè! – Chị rùng mình, lắc đầu lia lịa.

- Đâu, e sờ nghe thử coi.

- Uýnh T bây giờ, ở đây đông người đó! – Chị đỏ mặt xô mình ra.

- Vui quá! Lên trượt tiếp đi T. – Em Uyên chạy lại kéo tay mình.

- Lên chơi tiếp đi! – Minh lôi chị.

- Thôiiii... không chơi nữa mà! T với bé Uyên chơi đi, chị ở đây tắm được rồi.

- Lần này em trượt chung với chị, không sao đâu. Đi mà!

Nghe mình nói cũng bùi tai, nài nỉ quá, cuối cùng chị đành run rẩy đi cùng bọn mình.

Lần này mình để chị nằm trước, mình ngồi phía sau ôm chị, rồi hai người cùng trượt xuống một lúc, mặc cho ông bác nhân viên xua tay cản.

- Tùmmm...!!!

Hai người lao ra cùng lúc có khác, nước bắn tung tóe. Chị ho sặc sụa, nước mắt nước mũi chảy tèm lem.

- Sao vậy, chị không bịt mũi hả?
- Có, nhưng mà chờ hoài chưa thấy tới, vừa bỏ tay xuống thì vắng ra ngoài rồi, hix...
- Ax...

Em Uyên lại rủ lên chơi tiếp, mình cũng muốn đi, nhưng thấy tội nghiệp chị, không đành lòng bỏ chị một mình nên ở lại. Mình và chị lượn lòng vòng nghịch nước, hai đứa kia thì trượt ống khí thế. Khổ thân Thanh sida, mình biết nó vốn nhất gan, đi xe còn bị ói mà, đâu dám chơi mấy trò cảm giác mạnh, nhưng vì lấy lòng em Uyên nên ráng theo. Trượt một hồi mặt nó tái nhợt, phèo phối chắc bay loạn khắp nơi trong bụng, em Uyên ngược lại càng trượt càng hăng, cười toe toét.

Thấy Thanh sida nhìn mình nhăn nhó, tội nó quá, mình buộc phải tìm cách giải vây.

- Chơi vậy đủ rồi, về thôi. – Mình nói.
- Còn sớm mà, về làm gì? – Em Uyên ngơ ngác.
- Về đi ăn, không đói hả? – Mình sờ bụng.
- Cũng hơi đói, thôi về thì về. – Ẽm gật đầu.

Cả bọn lót tót đi ra phòng thay đồ, trên đường đi lại có cơ sở thằng dòm ngó em Uyên, lúc này áo tắm ẻm ướt sũng nước, các đường cong cơ thể ẩn hiện lấp ló sau làn vải mỏng càng gợi cảm hơn lúc mới vào gấp bội. Nói đâu xa, Thanh sida còn lén lút nhìn đầy háo hức cơ mà.

Sau khi tắm gội sạch sẽ, bốn người ra xe về. Lại như lướt đi, Thanh sida chở mình, chị Diễm và em Uyên đi chung.

- Giờ đi ăn hén! Chị muốn ăn gì? – Mình nhìn chị.
- Sao cũng được hết à! Tùy mọi người. – Chị cười.
- Vậy đi ăn lẩu cá kèo nhen! – Mình đề xuất.

Không ai phản đối, mình dẫn lại quán 7 Hổ, quán ăn gia đình khá có tiếng. Quán không sang trọng cho lắm, bù lại tay nghề nấu nướng rất ngon nên lúc nào cũng đông khách, nhất là dân nhậu cực mê.

Bọn mình chọn một bàn trong góc cho yên tĩnh, gọi vài món rồi ngồi tán dóc chờ dọn lên.

- Công nhận đi bơi về đói thiệt, Uyên đói không? – Thanh sida galang lau đũa, cười hỏi em Uyên.
- Ủ, cũng đói. – Ẽm cười gật đầu.

Em Uyên kiếm lời quá, làm Thanh sida cũng cụt hứng, tắt đài luôn. Mình mặc kệ cho nó lo liệu, tán tỉnh thế nào tự nó biết cách, xoay sang to nhỏ với chị, cố tình tách thành thế giới riêng của hai cặp cho Thanh sida dễ làm ăn.

Đợi một lúc, thức ăn được dọn lên. Cả bọn lao vào hùng hục càn quét, đói bụng mà ăn lẩu nóng thì đúng là số dách.

- Chị ăn cá nê, ngon lắm!! Ăn lẹ để hai đứa kia ăn hết đó. – Mình gấp con cá kèo bỏ vào chén chị.
- Hi hi... T ham ăn quá à! Cá nhiều mà, ăn sao hết mà lo! – Chị đá nhẹ chân mình.
- Tụi nó ăn như heo, không hết mới lạ! – Mình nói nhỏ.
- Ta ăn vậy mà như heo, vậy chắc T bằng hai con heo...
- Ax... he he...

Thấy mình và chị cứ thì thầm to nhỏ, em Uyên ngồi đối diện lườm lườm mình, hình như hơi ghen. Kệ ẻm, quyền gì mà ghen. Mình thần nhiên như không, vừa ăn vừa cười giỡn với chị. Thật ra, trong lòng mình cũng không thoải mái cho lắm, chẳng muốn khiến ẻm buồn, nhưng bắt buộc phải làm vậy thôi.

Giữa bữa ăn, không khí chợt ồn ào vì một đám người kéo vào. Thoạt đầu mình không để ý, nhưng bỗng thấy một người quen quen, nhìn kỹ lại là thằng Quang. Cảm giác lúc này như sét đánh ngang tai, tim đập

loạn lên, bọn nó rất đông, hơn chục thằng, mặt mày đỏ gay hết cả rồi, chắc là nhậu ở đâu một chập rồi mới kéo lại đây làm tăng hai. Ngần ấy thằng mà quây mình, bỏ mạng là cái chắc. Khổ nỗi tụi nó ngồi ngay bàn cạnh lối ra vào duy nhất của quán, có muốn lạng lẽ trốn ra cũng không được.

- Gì vậy T? – Thấy mặt mình lo lắng, Thanh sida hỏi.
- Mày nhìn bàn sau lưng đi, bên tay trái. – Minh thì ào.
- Bàn mới vào đó hả?
- Ờ.
- Chết mợ, sao tụi nó tự nhiên lại xuất hiện ở đây vậy trời! – Thanh sida hoảng hồn.
- Đi ăn nhậu giống mình chứ sao nữa, tao nghĩ tình cờ thôi, không phải biết tụi mình ở đây mà vô tìm đâu.
- Sao giờ T? Chút nữa thế nào nó cũng qua đây gây sự cho coi, hay T trốn đi. – Chị lo lắng kéo tay mình.
- Trốn đâu giờ? Quán này chỉ có một cửa, trong đây cùng đường rồi. – Minh cười khổ.
- Mấy người đang nói chuyện gì vậy? Bọn đó là ai? – Em Uyên ngơ ngác.
- Thấy thằng cao ặc sơ mi xanh đóng thùng không? – Minh chỉ.
- Cái thằng nhìn trí thức đó hả? Thì sao? Thấy cũng hiền mà!
- Ủ, hiền lắm! Thằng Quang đó. – Miệng mình méo xệch.
- Hả? Là thằng khi trước hại chị Diễm bị T cho ăn đòn phải không?
- Ủ, nó đó. Lần này tới lượt T ăn đòn rồi, kiểu này chắc ra đi luôn, sống sao nổi. – Minh vò đầu bứt tóc.
- Bé Uyên có võ mà, lo gì. – Mắt chị Diễm bỗng sáng rõ, mừng ra mặt.
- Tụi nó toàn tướng như trâu cui, mình em cùng lắm xử được hai thằng thôi, dù sao cũng là con gái, sức vóc sao bằng con trai. – Em Uyên lắc đầu.
- Hay mày leo rào ra ngoài đi T, tụi tao ra sau. – Thanh sida hiến kế.

Nhìn hàng rào chắn làm bằng lưới b40 cao ngất, bên ngoài lại toàn là ruộng, mình ngao ngán:

- Vậy sao leo? Với lại đâu chỉ mình tao, còn chị Diễm với mày, nó đều biết mặt. Nó mà thấy hai người, dễ gì chịu bỏ qua.
- Nói cũng phải. Kiểu này phải chơi thật rồi. – Thanh sida nhăn trán suy tư.

Ngẫm nghĩ một lúc, nó móc điện thoại ra:

- Để tao kêu tụi Hải khìn, Hưng mập lại giải cứu. Giờ tụi mình ngồi đây chờ thôi.
- Ủ, cũng chỉ còn cách đó. Không thể gọi chú Quyết được, chuyện chưa xảy ra, không bằng không chứng, tao chẳng dám làm phiền.
- Tao biết. Hi vọng cuối tuần tụi nó không đi đâu xa.

Thanh sida cầm điện thoại nhỏ to một hồi, ngẩng mặt lên thông báo:

- Hưng mập đi Vũng Tàu với đám bạn rồi, may còn Hải khìn ở nhà, nó đang gọi anh em tới đây.
- Đỡ quá! Nó có nói kêu được mấy thằng không? – Minh liếm môi.
- Chưa biết, nó nói sẽ gọi lại ngay.

Điện thoại reo, Thanh sida bắt máy nói vài câu, rồi nhìn mình ái ngại:

- Tính luôn Hải khìn nữa là được 4 thằng, tụi nó đi Vũng Tàu hết rồi.
- Luôn cả tao và mày nữa là 6, 6 thằng chọi 14, chết chắc!!! – Minh vuốt mặt cố lấy lại bình tĩnh.
- Uyên nữa chi, Uyên xử hai thằng cho. – Em Uyên nói chen vô.

- Mấy chuyện dao búa này Uyên tránh xa ra đi, đừng dính vào. Rủi bị một nhát vào mặt là tàn đời biết không? – Minh lắc đầu.

- Đúng đó... - Thanh sida ủng hộ mình.

- Đúng cái gì? Hay lắm hả? Tưởng chỉ có con trai mấy người là biết nói nghĩa khí sao? – Chưa nói dứt câu, bị em Uyên nạt ngang, Thanh sida im luôn không dám hó hé gì thêm.

- Chị lo quá T ơi! Mình ngồi đây chờ tụi nó về đi, đừng ra đó hén! Lần trước T đánh nó quá chừng, giờ mà thấy T, chắc nó giết luôn đó... hix... - Chị Diễm ngân ngân nước mắt, sụt sịt nói.

- Thì em tính vậy mà, ngu gì đi ra! Chỉ đề phòng trường hợp nó thấy mình thôi, chị đừng lo, không sao đâu.
- Minh nắm tay chị trấn an.

Không khí vô cùng nặng nề, bọn mình chẳng ai còn tâm trạng để ăn uống, chưa bao giờ mình cảm thấy thời gian trôi qua chậm đến thế. Minh cứ ngồi thăm thụt, nấp sau người Thanh sida tránh bọn nó nhìn thấy. Nhưng chờ mãi, chờ mãi chẳng có chút dấu hiệu nào cho thấy tụi nó sắp về, vẫn ăn nhậu cụng ly cười nói ồn ào.

- Uyên đi toilet tí. – Em Uyên đứng dậy.

Minh định cản nhưng không kịp, muốn ra toilet phải đi ngang bàn tụi nó, mặc dù không biết em Uyên, nhưng nhan sắc của ẻm có thể sẽ khiến bọn nó chú ý.

Đúng như mình lo lắng, lúc em Uyên đi ngang, tụi nó xì xào bàn tán. Đến khi ẻm trở ra, một thằng đứng dậy cầm ly bia ép uống làm quen. Ở xa nên mình không nghe rõ họ nói những gì, chỉ thấy em Uyên lắc đầu, xô thằng đó ra rồi đi lại bàn mình.

Bọn thằng Quang nhìn theo, mặc dù mình ra sức che mặt nhưng nhìn thái độ của nó, mình đoán có lẽ nó đã nhận ra. Nhận định này càng thêm chắc chắn khi bọn nó đứng lên, kéo sang chỗ mình.

- Không ổn rồi. – Minh vớ chai nước ngọt thủ sẵn trong tay.

Thanh sida và em Uyên cũng đi qua đứng cạnh mình, đề phòng cao độ đối với bọn nó.

- Hải khìn tới chưa, lâu quá vậy? – Minh hỏi Thanh sida.

- Mới gọi, nó nói đang vô. – Thanh sida nói nhỏ.

Thằng Quang tay cầm vỏ chai bia đập mạnh vào gốc cây gần đó, miểng văng tung tóe, nhìn mình mỉm cười:

- Lâu rồi không gặp, khỏe không em trai?

- Bị thương nặng như mày còn khỏe thế này, nói gì tao. – Biết không tránh được trận thư hùng, mình hừ mũi.

- Còn chưa cảm ơn em trai, nhờ em mà anh được ở nhà nghỉ dưỡng vài tuần, mập mập trắng trắng hẳn ra. Định đi tìm em để đáp lễ, không ngờ lại tình cờ gặp nhau ở đây, mình có duyên nhỉ?! – Nó cười tươi rói, nhưng ẩn sau nụ cười hiền lành đó là sự nguy hiểm chết người, mình cảm nhận rõ hơn ai hết điều này.

-Muốn gì nói đi, đừng lảm nhảm nữa! – Em Uyên hét to, dường như ẻm cố tình làm vậy để thu hút sự chú ý của mọi người, mong ai đó tốt bụng can giùm.

- Xinh nhỉ, nhìn em mà anh nóng hết cả người! Mấy thằng bạn anh có hứng thú với em lắm, chịu khó chiều tụi nó một chút, có khi anh sẽ nghĩ lại, bỏ qua cho nó. – Thằng Quang cười đê tiện, mấy thằng kia cũng cười rộ lên, ánh mắt nhìn em Uyên thêm thưởng không che giấu.

- Nói đi, tụi mày muốn bao nhiêu tiền mới chịu thôi? – Em Uyên cười khẩy.

- Ở đâu ra con nhỏ muốn khoe của với thằng Quang vậy tụi bây? – Một thằng đầu húi cua, mặc áo thun ba lỗ khoe cơ bắp cuộn cuộn, xăm trổ đầy người cười lớn.

- Nghe cũng hay đó, em lấy hết tiền trong ví ra đi, nếu nhiều hơn anh, anh sẽ bỏ qua. – Thằng Quang nhếch mép.

- Tao không mang nhiều tiền bên người, nhưng nếu cần... tiền tao đủ đốt chết hết cả họ nhà tụi mày! – Em Uyên cũng không vừa, bấu môi đáp lại.

- Đã quyền rũ lại còn bướng bỉnh, anh thích mẫu con gái như em, chắc là chuyện đó... dữ dội lắm nhỉ? – Nó cười đều.

- Dữ dội hay không, loại như mày chẳng bao giờ chạm được vào tao đâu, ráng nằm mơ đi! – Bình thường thằng nào dám nói câu đó, chắc em Uyên đã cho gãy vài cái răng rồi, nhưng trong tình huống hiện giờ, em cũng biết phân nặng nhẹ, vẫn điềm tĩnh.

Để yên cho hai bên đối đáp, mình vẫn bảo trì im lặng. Mình đang chờ bọn Hải khìn đến, nên câu giờ càng lâu càng tốt.

- Đùa vậy đủ rồi, xử nó đi tụi bây. Ai đâm được thằng kia một nhát, tao ột triệu, mười nhát mười triệu, chết tao lo. Khỏi cần nhờ tới anh Bình nữa. – Thằng Quang phát tay ra hiệu.

- Đứng... đừng làm vậy! Anh Quang... có gì từ từ mình nói... - Chị Diễm nãy giờ nép sát vào mình lo sợ, giờ chợt thẳng người lên tiếng.

- A, Diễm! Em vẫn còn nhớ tên anh sao? Vui ghê! – Nó nháy mắt.

- Anh muốn sao mới đồng ý bỏ qua cho tụi tôi? – Chị rụt rè.

- Nãy giờ anh quên mất, giờ em nói anh mới nhớ. Đúng là giết nó thì anh cũng chẳng vui gì, chỉ bằng em đi chơi với anh một đêm thôi, anh hứa sẽ bỏ qua hết.

- Nằm mơ đi! Còn nhớ lời tao nói với mày lần trước không? Mày dám động bàn tay dơ bẩn của mày vào chị Diễm một lần nữa, tao giết mày!! – Mình không thể kìm được sự tức giận khi nghe nó nói những lời bậy bạ làm nhơ bẩn tâm hồn trong sáng của chị.

- Tôi sẽ đi với anh, nhưng anh phải để T và hai người kia về trước đã... - Chị Diễm run rẩy nói, mắt đã ầng ậng nước.

- Ok, ok. Người đẹp muốn anh chiều ngay! Tụi mày đi đi, hôm nay tao tha, cảm ơn sự hy sinh cao cả của Diễm đi!! – Nó nhìn mình cười cợt nhả.

- Tha cmm, tao mà cần mày tha à? – Mình đập chai nước ngọt vào cạnh bàn vỡ tung tóe, quay sang chị - Chị đứng đây, không đi đâu hết. Cùng lắm thì chết, việc gì phải xin tụi nó?

- Nhưng mà...

- Không nhưng gì hết, em thà chết còn hơn để chị rơi vào tay con thú như nó!!!

- Tình cảm dữ nhỉ? Tao đùa thôi, việc quái gì phải tha cho tụi mày? Xử mày xong tao bắt nó đi không thoải mái hơn sao? Xử nó tụi bây. – Thằng Quang cười gằn ra hiệu.

Tức thì cả đám cầm vỏ bia lao vào tấn công mình. Mình vội xô em Uyên và chị Diễm sang một bên, không muốn hai người bị liên lụy.

Thanh sida cũng cầm vỏ nước ngọt chống trả lại bọn nó. Nhưng 2 chọi 14, không nói cũng biết kết quả. Chưa gì nó đã bị ăn một cú đập vào đầu, máu phún ra, té nằm trên đất. Mình khá hơn, quơ được một thằng đi miếng thịt cánh tay, nhưng bị thằng đầu húi cua xăm trổ cầm vỏ bia vỡ đâm một nhát vào bụng, ngay cạnh sườn. Cầm giác đau nhói, rất bồng xộc lên tận óc. Mình loạng choạng té xuống, máu từ bụng chảy ra ướt đầm áo.

Gã xăm trổ vẫn chưa dừng lại, nhào đến như muốn đâm thêm ỳnh vài nhát chết luôn. Đúng lúc này, sau cơn bàng hoàng, em Uyên nhảy tới đá rất nhanh vào bên cổ khiến nó té nhào. Những thằng khác không bỏ lỡ cơ hội, ào đến để đâm mình như lời thằng Quang treo thưởng “một nhát một triệu”.

Mạng người thật rẻ, mình cười chua chát, gắng sức ngồi dậy nhưng mất máu nhiều quá, bắt đầu choáng váng mơ hồ, cơ thể không còn nghe lời nữa. Nói thì chậm, mọi thứ diễn ra rất nhanh, chỉ vài giây cục diện đã an bài.

- Dừng lại... dừng lại đi mà... ai cứu với!!! – Chị Diễm nước mắt lăn lăn ôm chặt mình, lấy tay bịt vết thương, cả người nhoài ra che ình, miệng gào thảm thiết.

Tim mình bỗng thất lại từng cơn, phải chăng giấc mơ hôm đó đang trở thành sự thật? Chị Diễm sẽ chết vì đỡ những nhát đâm ình? Chỉ khác một điều, gây ra chuyện đó là tay chân của thằng Quang, không phải đàn em thằng Khang.

- Chạy đi... - Cố lắm mình mới nói được hai từ, giọng chột khản đặc. Tay mình đẩy mạnh chị ra nhưng sức chẳng còn được bao nhiêu, chị lại ghì chặt lấy mình quyết không chịu buông.

- Kia kìa, chém chết mẹ bọn nó đi tụi bây! – Ngay lúc tuyệt vọng nhất, tụi Hải khìn bỗng xuất hiện. Bốn thằng cầm tông và cả kiếm Nhật ào đến.

- Đm, có cả viện trợ hả? Cẩn thận tụi bây!!! – Thằng Quang la lớn, rồi lùi vào giữa đám bạn trốn. Thằng chết nhất, chỉ giỏi đưa người khác ra làm bia.

Cảnh tượng nhốn nháo loạn xạ như trong phim diễn ra ngay trước mắt mình. Bọn Hải khìn chỉ 4 thằng nhưng bù lại có vũ khí, tụi thằng Quang không chuẩn bị trước nên vừa chạy tránh né vừa ném vỏ bia vỡ túi bụi. Hải khìn và thằng Quý bị trúng vỏ bia vào người rướm máu, còng hăng tiết xách tông truy sát tụi nó.

Đám thực khách này giờ đứng xem kịch xung quanh cũng sợ bị chém nhầm bỏ chạy tán loạn, bàn ghế chén bát xô đổ ngã nghiêng vỡ loảng xoảng, mọi thứ tan hoang.

Nhưng lợi thế chỉ duy trì được lúc đầu nhờ tính bất ngờ, chỉ một lát sau, vài thằng trong nhóm thằng Quang lên chạy ra xe vác mã tấu vào. Minh than thầm trong lòng, mình có gì cũng không sao, chỉ thương mấy thằng bạn vì cứu mình mà bị vạ lây. Chẳng may tụi nó có bề gì, tội mình lớn lắm, biết ăn nói thế nào với gia đình, người yêu tụi nó đây?

- Đi T ơi, nhân lúc tụi nó không để ý, mình trốn đi... - Chị Diễm kéo mình dậy.

- Em không đi đâu, chị với Uyên đưa thằng Thanh đi đi. – Minh lắc đầu.

- Sao vậy? Ở đây một chút tụi nó nhớ ra, giết T đó! – Chị nước mắt ngấn dài, nhìn mình van lơn.

- Tụi bạn vì em vô đây cứu, giờ chị bảo em làm sao bỏ mặc tụi nó để chạy trốn đây? Em không làm vậy được. Mấy người đi trước đi, chút em theo sau liền. – Minh hốt hển nói, mỗi lúc mở miệng bụng lại đau kinh khủng.

51. Chương 51

- T không đi, chị cũng không đi... - Chị bậm môi.

- Uyên cũng vậy! – Em Uyên kéo Thanh sà lại gần chỗ mình, nó bất tỉnh rồi, nằm ngay đơ.

- Ừm... cùng lắm thì chết chung vậy! Chị lấy điện thoại gọi ẹ em, nói mẹ kêu chú Quyết cho lính xuống đây liền đi. – Minh hết cách, đành cười buồn. Gọi cho có thôi, lúc bọn họ xuống, chắc tụi mình đã xong phim hết rồi.

Ngoài kia, bọn Hải khìn đã bị dính vài nhát vào người, máu chảy đỏ áo nhưng vẫn cố chống cự. Lòng mình nóng như lửa đốt, nhưng chỉ biết bất lực ngồi nhìn, chẳng biết phải làm thế nào.

- Được hai người đẹp chăm sóc, số mày cũng có phước nhỉ? – Thằng Quang bỗng lù lù đi tới, tay cầm cây kiếm Nhật, hình như lấy được của tụi Hải khìn. Mặt nó không còn tươi cười nữa, mà chuyển sang sắc xám xịt đầy tức tối, muốn ăn tươi nuốt sống mình.

- Ở hiền gặp lành! Không như mày... - Minh trừng mắt.

- Tao định không dính dáng gì vào mày, cho người khác làm, đỡ phải phiền phức! Nhưng giờ tao đổi ý rồi, chính tay tao sẽ tiễn mày đi. – Nó giơ kiếm lên.

- Cây sắt cùn đó của mày chẳng làm được trò trống gì trước mặt tao đâu. – Em Uyên đứng dậy, bước ra chắn trước mặt mình.

- Quên mất. Hình như em gái có nghề, mà không sao, để anh gọi thêm vài thằng lại tiếp em. – Thằng Quang cọt nhả, xoay người ngoắc vài thằng đàn em hùng hổ chạy lại.

- “Lần này xong rồi!” – Minh kêu thầm, đưa tay kéo em Uyên lại, sợ ẻm gặp nguy hiểm.

- Dừng tay! Tất cả dừng tay lại cho tao, tụi mày muốn phá banh quán tao hả??

Ngay lúc này, một gã đàn ông dáng người tầm thước từ ngoài chạy vào, tay cầm khẩu súng khá to chả biết là súng săn hay súng gì. Ông này tầm hơn 40 tuổi, người xăm trổ chằng chịt, so với ổng, thằng húi cua khi này chỉ đáng học trò.

Như biết ông này, bọn thằng Quang lập tức dừng lại hết, không thằng nào dám làm gì nữa, kể cả thằng húi cua hung hăng nhất cũng vậy.

- Đm, từ khi nào khu này để cho tụi mày làm loạn vậy? Thằng Bình sẹo đâu, nó kêu tụi mày làm à? – Sau khi đưa mắt nhìn bao quát hiện trường, ông tay chỉ tay vào mặt thằng húi cua gằn giọng.

- Dạ, không phải. Chút chuyện riêng của tụi em thôi, không liên quan gì đến anh Bình hết. – Thằng húi cua hơi rụt rè nói.

- Thằng này hồi trước chơi em, giờ em chỉ trả thù thôi. Mọi tổn thất của quán em sẽ chịu trách nhiệm bồi thường, anh Bảy thông cảm giùm! – Thằng Quang lên tiếng.

- “Bốp, bốp!!!” Đm, ở đây tới lượt mày nói chuyện hả? Tao bắn nát gáo mày rồi tao sẽ bồi thường cho, đồng ý không? – Bất thần tát cho thằng Quang hai cái tóe lửa, người đàn ông được gọi là anh Bảy giờ súng kê vô đầu nó.

- Nó còn nhỏ không biết gì nên lỡ miệng, anh Bảy bỏ qua cho, tụi em đi ngay! – Thằng húi cua lật đật xin xỏ.

- Tất cả những gì hư hại, tụi mày đền bù hết. Còn tụi kia, có xích mích gì thì đưa tụi nó ra ngoài mà xử, tao không quan tâm, đừng làm trong quán tao. Không thôi lại nói anh Bảy này ỷ lớn hiếp nhỏ. – Anh Bảy bỏ súng xuống, lấy một điều thuốc châm lửa hút. - Dạ... cảm ơn anh Bảy! Ngày mai tụi em quay lại gửi tiền ngay. – Thằng húi cua ríu rít cảm ơn, ra hiệu cho tụi kia đi lại bắt bọn mình.

Đám Hải khinh hiện giờ nửa nằm nửa ngồi, mình mẩy máu me bê bết, không nguy hiểm đến tính mạng nhưng chắc cũng phải chữa trị vài tháng mới bình phục. Thằng Quang giờ chỉ chăm chăm trả thù mình thôi, như cũng không muốn khó dễ tụi bạn mình nữa, vậy mình cũng yên tâm phần nào. Tụi bạn còn sống là tốt rồi.

Em Uyên bỗng chạy lại gần anh Bảy, nói gì đó rất nhỏ, không thể nghe được. Anh Bảy ra chiều suy nghĩ mông lung, đắn đo khá lâu.

Bọn thằng Quang thấy tình hình có vẻ không ổn, vội vàng cử ra mấy thằng chạy đến khiêng mình xênh xịch ra ngoài, mặc cho chị Diễm chạy theo gào thét van xin, khóc hết nước mắt. Dường như gấp gáp quá, bọn nó cũng không lý gì đến chị Diễm nữa, mục tiêu của nó chỉ còn lại một mình mình.

- Khoan đi đã... - Anh Bảy bỗng cản lại.

- Dạ, sao anh? – Thằng húi cua ngớ người.

Thằng Quang từ lúc bị ăn hai tát tai, chắc đã biết thân biết phận nên im lặng đứng cạnh đó, không dám hó hé gì nữa.

- Để người lại. Tụi bây đi đi! – Anh Bảy phẩy tay.

- Thằng này có thù với tụi em, không thể tha cho nó được. Anh Bảy thông cảm!!

- Nó là người yêu của cháu họ tao, kêu tụi bây để lại thì cứ làm vậy đi. Đừng nói nhiều!!! – Anh Bảy trợn mắt.

- Cháu họ? – Thằng húi cua ngơ ngác.

- Cháu gái tao đây, lâu ngày không gặp suýt chút nữa không nhận ra. Rõ ràng chưa? – Anh Bảy vỗ vai em Uyên cười lớn.

- Dạ, nếu vậy tụi em đành chịu! Tụi em xin phép.

Thằng húi cua mặt mày méo xệch, cổ nén tức giận ra hiệu cho cả đám bỏ đi. Riêng thằng Quang trước khi đi không quên ném ình cái nhìn hằn học không đội trời chung.

Mình thở phào nhẹ nhõm, nằm sải lai giữa nền đất bẩn, chưa bao giờ thấy cuộc sống này đẹp đến thế, hạnh phúc cho những ai được sống bình yên. Thầm tạ ơn trời đất, hai mắt mình dần hoa lên, cảnh vật trở nên nhòe nhoẹt rồi chìm vào bóng tối vô tận...

"Đây là đâu? Không phải nhà xác chứ???"

"

Suy nghĩ này hiện ngay trong đầu khi mình vừa mở mắt ra, khẽ nhìn quanh, căn phòng lạ lẫm phủ đầy gam màu trắng tang tóc và lạnh lẽo khiến mình không khỏi rùng mình. Căn phòng khá rộng và chỉ có một vật thể sống hiện diện chính là mình, không gian im ắng đến rợn người buộc mình phải nghĩ đến tình cảnh xấu nhất đã xảy đến với bản thân.

- Ui da... đau quá....!!!

Bật người ngồi dậy vì ý nghĩ kinh khủng vừa xẹt qua tâm trí, mình buột miệng rên lên do cảm giác đau nhói từ dưới bụng truyền đến. Kéo tấm chăn trắng bóc khỏi người, một vết thương khá dài được may ngay ngắn chần chu hiện lên trong mắt mình, máu vẫn còn đang rỉ rả rướm ra, có lẽ do cử động khá mạnh vừa rồi của mình làm động vết thương.

- Đây là bệnh viện sao?

Mình lẩm bẩm, rồi lặng lẽ nằm xuống. Được một lúc thì bắt đầu cười sằng sặc như thằng điên, nước mắt bắt giãc tuôn ra. Lúc trước, ngay cả khi phải đối mặt cái chết mình cũng không khóc vì sợ hãi, nhưng cái cảm xúc lúc này thật khó tả, quá khó để kìm nén. Cảm giác chết đi sống lại, như vừa được tái sinh làm mình thật sự sung sướng và hạnh phúc. Diễn tả thế nào nhỉ?! À, đại khái như cảm giác của một tử tù sắp bị đưa ra hành hình, bỗng dưng được lệnh ân xá tha mạng.

Một lần nữa, mình sẽ lại có thêm thời gian để sống, để yêu thương và được yêu thương cùng với những người thân, ba mẹ, anh chị, bạn bè, tất nhiên trên hết là chị Diễm, với cả... em Uyên nữa.

Nghĩ đến đây, trong đầu mình lại xuất hiện một câu hỏi.

"Đâu hết cả rồi? Sao chẳng có ai ở đây, chỉ mỗi mình mình? Không lẽ..."

"

Nghĩ luẩn quẩn mình lại lo chị và em Uyên bị gì rồi, và cả đám bạn mình nữa. Nhưng rõ ràng trước khi bắt tỉnh, chị và em Uyên vẫn bình an vô sự, điều này mình còn nhớ rất rõ.

"Hay là... sau đó lại có chuyện gì xảy ra nữa???"

"

Có thể lắm, nếu không như thế thì làm gì lại chẳng có ai bên cạnh mình như lúc này? Lo lắng không yên, mình cố gượng dậy một lần nữa, đi ra ngoài xem tình hình thế nào.

- Trời đất!!! T đi ra đây làm gì, sao không nằm nghỉ???"

Vừa đi vừa ôm bụng, lê lét được gần đến cửa thì chị Diễm bước vào, thấy mình chị hết hồn la hoảng, lật đật diu mình lại giường nằm xuống.

- T tỉnh lại hồi nào vậy? - Kéo ghế ngồi sát giường, chị nắm tay mình hỏi.

- Mới đây thôi. Tại không thấy ai hết, em lo chị có chuyện gì không, nên tính ra ngoài coi sao.

- Xui ghê!!! Chị với bé Uyên ở đây từ tối đến giờ, vừa ra ngoài kiếm chút gì ăn lót dạ thì T tỉnh dậy. - Chị nhăn mặt.

- Ủm, em ngủ bao lâu rồi? Uyên đâu?

- Tính đến giờ thì T hôn mê cũng gần 1 ngày rồi đó, làm mọi người lo gần chết luôn! Bé Uyên vừa đi đâu đó, nói là có chút chuyện phải làm. T còn đau lắm không? - Chị nhìn mình lo âu.
- Hơi đau tí, như kiến cắn thôi! - Mình cười. Thật ra đau vãi nhưng không dám nói, mất công chị lo.
- Chắc thuốc tê còn chưa tan hết đó, chút nữa sẽ đau lắm, T ráng nhen!!!
- Không sao, em chịu được mà! Tụi Thanh sida, Hải khìn sao rồi?
- Thanh bị tét da đầu phải may vài mũi, vẫn còn hơi choáng do bị chấn động mạnh và mất máu, nhưng bác sĩ chụp phim kiểm tra kỹ càng rồi, không sao cả, vừa được nhà làm thủ tục xuất viện lúc sáng. Còn mấy người kia thì bị thương nhẹ thôi, đều về nhà hết rồi, chỉ có mình T còn nằm lại đây. Nghe mà mừng cho đám bạn chí cốt, nhưng cũng lại thấy hơi quê quê. Bọn Hải khìn vác dao đâm chém một lúc lâu mà tính ra lại bị nhẹ hơn mình. Trong khi mình vừa lâm trận đã bị một nhát nằm luôn, nghĩ mà nản.
- Tại mấy người bạn T may mắn, không bị trúng chỗ nhức. Còn T bị đâm ngay vùng bụng, chỗ hiểm nữa, như vậy là hên lắm rồi đó. Bác sỹ nói chỉ cần nhích vào trong một chút nữa, tổn thương tới tim gan thì khó cứu. - Như hiểu suy nghĩ của mình, chị mỉm cười an ủi.
- Mình gật đầu không nói gì, im một lúc rồi hỏi:
- Tụi thằng Quang sao rồi? Có tin tức gì không?
- Không. Hôm đó T vừa bất tỉnh thì chú Quyết dẫn người đến, nhưng tụi nó chạy trốn hết rồi. Nghe chú nói với dì dưỡng, nhà thằng Quang được ông lớn đỡ đầu, khó mà bỏ tù nó lắm! - Chị lắc đầu chán nản.
- Thằng chó!!! Ý có tiền rồi muốn làm gì làm sao, nó không vào tù thì mình đừng mong sống yên ổn. - Mình bóp chặt nắm tay, nghĩ đến nó máu mình lại sôi lên sùng sục.
- Cũng tại chị hết, nếu ngay từ đầu chị nghe lời T thì đâu nên nổi! Giá như thời gian quay trở lại, chị cứ ở dưới quê, không lên đây sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Làm hại T phải bị thế này, dì dưỡng lo lắng suốt, chị thấy có lỗi quá!!! - Môi chị mím chặt lại, cặp mắt đen lầy ngấn ngấn màn nước trong suốt như pha lê, chực trào ra.
- Đừng khóc mà!! Tụi thằng chó đó hết, chị làm gì có lỗi. Nín đi!!! - Mình nắm tay chị, ôn tồn nói.
- Ủm, chị vô duyên quá!!! T đang bị thương mà còn khóc làm T buồn nữa, vậy sao mau khỏi được. - Chị bèn lên dụi mắt, chiếc miệng nhỏ xíu cố nặn ra nụ cười như mếu.
- Hi hi... khóc hay cười vậy hả? - Mình buồn cười, nhưng cứ cười là vết thương lại đau, phải lấy tay vịn bụng lại, cố nén không dám cười mạnh. T__T
- Cười mà... hix...! T đói chưa, lấy cháo T ăn hén! - Chị chu môi.
- Chị nói mới nhớ, bụng mình sôi lên ùng ục, vội gật đầu:
- Đói lắm!
- Chờ chị tí xíu nha! - Chị nói, rồi loay hoay mở càmen đổ cháo ra tô.
- Cháo thịt hay cá vậy? - Đang đói rã rời, ngửi mùi thơm bốc lên nghi ngút, mình sáng mắt hỏi.
- Cá lóc, bé Uyên đi chợ mua về nấu cho T đó!
- Vậy hả?! Sao chị không nấu? Em thích ăn của chị nấu à! - Mình nịnh đầm.
- Nói nhỏ thôi, rủi bé Uyên nghe được buồn tội nghiệp! Chị phải ở lại trông chừng T mà, nên bé Uyên chạy về nấu đem vô, xong rồi đi tiếp có chuyện quan trọng gì đó.
- Đi làm hả? - Mình thắc mắc.
- Không. Bữa nay bé Uyên xin nghỉ để phụ chị chăm sóc cho T đó. Việc khác, mà hỏi bé Uyên không nói, chị cũng không tiện hỏi nhiều. - Chị dứt cháo ình.
- Ủm. Đêm qua chị ngủ lại đây hả? - Mình há miệng táp ngay.

- Chị và bé Uyên. Kêu bé Uyên về ngủ mà cứ đòi ở lại, sợ T có việc gì mình chị không xoay sở được. Cháo ngon không?

- Ngon! Nhìn gương mặt xinh xắn phủ đầy sự mệt mỏi nhưng cổ ra vẻ tươi tỉnh của chị, khoe mắt mình chột cay cay. Nghĩ đến sau biến cố hôm trước, chị và em Uyên đều không được nghỉ ngơi, phải vào viện thức canh chừng mình đến tận bây giờ, điều này thật khiến mình xúc động. Cảm giác vô cùng hạnh phúc khi có người luôn quan tâm lo lắng ình, nhất là khi mình cũng rất yêu người đó.

- Hôm qua đến giờ, nhà em vào đông không? - Quay mặt đi nơi khác, hai mắt chớp chớp để dẫn cảm xúc xuống, mình hỏi vu vơ.

- Có, dì dưỡng, anh chị T đều vô đủ hết. Ai cũng lo lắng, đến khi bác sĩ may xong vết thương, báo tin không có gì nguy hiểm thì mọi người mới đỡ lo, ngồi lại đến tận khuya mới về.

- Xem ra cũng nhiều người thương em ghê ta he he!! Mà chừng nào em mới được xuất viện đây? - Mình cười hề hề, tọt xuống cháo, hỏi tiếp.

- Giờ T tỉnh rồi, nếu muốn chắc sẽ được về ngay thôi. Nhưng mà chị muốn T ở lại đi, chừng nào khỏi hẳn về, vậy cho an toàn! - Chị lấy khăn giấy chùi cháo dính bên mép ình.

- Ax... thôi, về liền đi! Ở đây chán chết, em ghét bệnh viện nữa!

- Chỗ này sạch sẽ, yên tĩnh vậy mà ghét gì nè? - Chị cười.

- Sạch cỡ nào cũng không thích! Mà cũng lạ, sao phòng này chỉ có mình em vậy? Mấy bệnh nhân khác đâu?

- Phòng đặc biệt mà, chỉ phục vụ ình T thôi. Bé Uyên bỏ tiền ra thuê đó, còn cho tiền bác sĩ rất nhiều nữa, nên họ chăm lo cho T chu đáo lắm!

- Đúng là có tiền mua tiên cũng được nhỉ? - Mình lẩm bẩm.

- Chết chưa, bác sĩ dặn khi nào T tỉnh lại thì gọi ngay, nãy giờ chị quên mất tiêu. - Chị chợt nhớ ra, vội nói.

- Chài, cũng vô khám này nọ thôi, có gì quan trọng đâu! Chị dứt em ăn hết cháo đi, rồi kêu họ vô sau. - Mình phẩy tay.

- Ủm, chắc cũng không sao! Thôi, T ăn nhanh đi nè, chị còn kêu bác sĩ vô khám cho yên tâm.

Chị dứt cháo ình lia lịa, nuốt muốn nghẹn họng. Chưa đầy 5 phút, tô cháo chà bá đã được giải quyết xong nhanh gọn. Sau đó, chị ra ngoài gọi bác sĩ vào. Một bác sĩ mập lùn cùng cô y tá cũng xinh xinh nhanh chóng đi vô, xem xét ình rất tận tình, thông báo vết thương đang hồi phục tốt, rồi dặn dò đủ chuyện, ăn uống phải kiêng cử thứ gì, không được cử động mạnh... v... v...

Nếu như không phải đã biết trước em Uyên chi tiền cho họ, chắc mình đã bật khóc vì cảm động trước tấm chân tình của các vị

"lương y như từ mẫu

". Không phải vợ dũa cả nắm, nhưng mình đã từng có dịp chứng kiến không ít hành động dẫn vật bệnh nhân khi người nhà không

"biết điều

" của các vị lương y, nhất là ở bệnh viện công thì tình trạng này diễn ra rất thường xuyên.

Dặn dò đủ điều xong xuôi, ông bác sĩ cùng cô y tá đi ra, trả lại sự yên tĩnh cho căn phòng.

- Có tiền giống như ông vua hén! - Mình nháy mắt với chị.

- T xấu lắm đó, suốt ngày nghĩ không tốt cho người khác không à!! - Chị chỉ tay lên trán mình, mắng yêu.

- Có sao nói vậy thôi. Em muốn về nhà, ở đây ngột ngạt quá!

- Để tí bé Uyên vô thay ca, rồi chị về nhà hỏi ý kiến dì dưỡng sao đã, chị không dám quyết định đâu!

- Ủ, em buồn ngủ quá!! - Không hiểu sao mắt mình cứ díp lại.

- T ngủ đi, au lành! - Chị vuốt tóc mình trều mền.
- Còn chị làm gì?
- Chị ngồi nhìn T ngủ, chịu không?
- Ax... nhìn em làm gì? Chị cũng ngủ đi, thức từ qua đến giờ rồi.
- Chị không yên tâm... T ngủ đi!! - Chị lắc đầu.
- Chờ ơi! Bác sĩ đã nói không sao rồi mà, chị ngủ em mới ngủ được chứ, chị cứ ngồi gục vậy em cũng thức luôn, sao ngủ được. - Minh trợn mắt.

52. Chương 52

- Hix... khó tính quá à! Vậy thôi, để chị ngủ... - Chị phụng phịu.
- Vậy phải ngoan không! Lên đây nằm với em đi! - Minh dụ khị.
- Trời, dì dưỡng vô thấy chết luôn, T toàn xúi bậy! - Chị lắc đầu lia lịa.
- Chứ chị định ngủ ở đâu?
- Có ghế bố bé Uyên mới mua hôm qua nè! Chị nằm đây được rồi. - Chị cười, chỉ cái ghế bố màu xanh mới cầu nằm cách giường mình không xa.
- Ủa, vậy hả? He he, cứ tưởng chị không có chỗ nằm chứ. Vậy em ngủ hén, chị ngủ ngon!
- T cũng ngủ ngon!
- Chưa thực hiện thủ tục mà! Mới có một ngày đã quên hết rồi. - Minh chép miệng.
- Thủ tục gì? - Chị tròn mắt.
- Thủ tục này nè. - Minh điểm điểm tay vào má.
- À... khổ ghê!! Không nhéo quá nhen!
- Chị vỡ lẽ, nhoeo cười hôn mạnh khắp mặt mình cả chục cái, chu cái miệng đỏ tươi nói:
- Vậy được chưa ông tướng?
- Ờ, cũng tạm đủ! Nhưng mà vẫn còn thiếu... - Minh cười ranh ma.
- Thiếu gì nữa? - Chị ngơ ngẩn.
- Đưa mặt đây! - Minh nhướn mắt.
- Chị nhìn ra ngoài như sợ có ai đó vào đột ngột, ghé sát mặt lại ngay đầu giường. Hai mắt chị nhắm nhặt lại, làn da trắng mịn hơi đỏ ửng lên vì ngại.
- Chỉ chờ có thế, mình ôm eo ghì chặt chị xuống, hôn liên tục từ trán xuống đến cằm, sau đó dừng lại thật mãnh liệt ở làn môi tươi thắm. Chị thoáng giật mình, nhưng cũng nòng nản đáp lại...
- Thật lâu, mình dừng lại, nheo mắt nhìn chị:
- Thích không?
- Thích... - Chị lí nhí, gương mặt bị màn sương đỏ bao phủ.
- Em chưa súc miệng cũng thích luôn hả?
- Trời, quên mất!! T ở dơ quá đi!! - Chị la làng, cú nhẹ vào ngực mình.

- Ui da... - Mình đưa tay ôm ngực, vờ nhăn nhó.
 - Hix... Xin lỗi! Chị quên T đang bị thương. T đau lắm hả? - Chị cuống quýt.
 - Không. Em bị ở bụng mà ha ha!! - Chỉ chờ có thế, mình cười phá lên.
 - Suốt ngày... giỏi chọc chị thôi!! Nghỉ chơi với T, chị đi ngủ! - Chị nguýt mình một cái rởn da, bỏ lại ghế bố nằm.
- Đúng là không có niềm vui nào bằng khi được ở cạnh chị, đùa giỡn cùng chị. Mình thấy khỏe hẳn, vết thương cũng bớt đau. Chị đúng là liều thuốc tiên mà trời ban ỉn.
- Chị ngủ ngon hén! - Mình hấp háy mắt.
 - Ừm, T cũng ngủ ngon!! - Chị liếc mình một lúc, rồi cười tươi.
- Tâm trạng vô cùng thoải mái, mình nhắm mắt lại, không lâu sau đã chìm vào giấc ngủ thật sâu.
- ...
- Lần thứ hai trong ngày, mình mở mắt ra.
- Sát đầu nằm, ngay trước mắt mình là một gương mặt khác, không phải chị Diễm.
- Mái tóc ngắn màu đỏ tím, làn da trắng nõn căng đầy sức sống, chiếc mũi thon nhỏ cao vút, đôi mắt đang nhắm chặt với rèm mi dày đen mượt che phủ... là em Uyên. Em đang ngồi ghế, gác đầu lên giường mình ngủ ngon lành. Không thấy chị Diễm đâu cả, chắc đã về nhà tắm rửa và nói chuyện với ba mẹ mình rồi.
- Lần đầu tiên mình có dịp ngắm thật kỹ em Uyên ở khoảng cách gần thế này mà không phải sợ em nhìn thấy. Xinh kinh khủng!
- Mọi đường nét trên mặt em cứ như được một họa sĩ bậc thầy nắn nót từng đường cọ vẽ ra, hoàn hảo đến khó tin. Đến lúc này mình mới phát hiện ra điều đó, lâu nay chỉ biết rằng em xinh thôi, bởi ánh mắt luôn bị thân hình bốc lửa của em thu hút, nên không có dịp nhìn kỹ gương mặt cho lắm.
- Mình cầm điện thoại chụp một tấm cận cảnh khuôn mặt xinh xắn ngái ngủ của em. Khác với lúc thường, khi ngủ nhìn em đáng yêu và hiền ngoan đến vô số tội, thật không thể tin được.
- Nếu so với những em hot girl nổi tiếng trên cộng đồng mạng, mình tin chắc em Uyên trội hơn về nhiều mặt. Tấm ảnh này nếu post lên mạng, có lẽ sẽ vô khối kẻ phải xuýt xoa, đây chỉ là riêng gương mặt thôi nhé, nếu up luôn cả thân hình chuẩn của chuẩn thì...
- Bất giác, chẳng hiểu nghĩ gì mà mình chợt đưa tay vuốt nhẹ mái tóc em, mềm mại thật dễ chịu. Có lẽ trừ thằng Khang ra, mình là đứa con trai thứ hai có được điểm phúc này, mặc dù là lén lút...
- Dù đã rón rén vuốt tóc thật nhẹ nhàng, nhưng cử chỉ đó của mình cũng khiến em Uyên tỉnh dậy. Mình lật đật rút tay về trước khi em ngước lên.
- T dậy rồi hả? - Ngơ ngác nhìn mình một lúc, em Uyên dụi mắt hỏi.
 - Câu này phải để T nói thì đúng hơn. - Mình bật cười.
 - Mới dậy bày đặt làm tàng, Uyên chỉ vừa chớp mắt chút thôi. - Sau giây lát ngái ngủ, em Uyên lấy lại sự tỉnh táo, dành tặng cái bĩu môi cổ hủ ỉn.
 - Một sao không về nghỉ đi, vô đây làm gì?
 - Thay ca cho chị Diễm về tắm rửa, không lẽ ở dơ luôn hả?
 - T khỏe rồi! Chút nữa xuất viện luôn, Uyên về nghỉ trước đi!
 - Lỡ rồi, chờ chút hai bác vô rồi về chung luôn. T đỡ đau chưa?
 - Đỡ rồi. Lần này phải cảm ơn Uyên... - Mình nói nhỏ, hình như lần đầu mình nói chuyện lịch sự nhã nhặn với em.
 - Có gì đâu cảm ơn, Uyên ở nhà T mà, việc nên làm thôi! - Em xua tay, như không có gì đáng bận tâm.

- Ừ...

Chưa gì đã bị chặn họng, bao nhiêu lời sáo rỗng biết ơn mình định phun ra đành nuốt trở vào. Mình im lặng không nói gì, em Uyên cũng im luôn. Không khí có chút gì đó mờ ám khó hiểu, mình thật sự thấy không thoải mái, khác xa lúc ở cùng chị Diễm. Trước đây không ít lần mình ở riêng cùng em, cũng có sao đâu, chẳng hiểu sao lần này lại khác. Cảm giác ngượng ngùng, lúng túng, lóng nga lóng ngóng vây lấy mình, tay chân trở nên thừa thãi.

- Uyên... mới đi đâu về hả? - Thật lâu, mình ngập ngừng hỏi.

- Ừm... - Em đáp nhẹ, rồi lại im lặng.

Thật bức bối, em phải biết rất khó khăn mình mới moi ra được một đề tài để có chuyện mà nói ắt đi cảm giác lạ lùng này. Thế mà em không biết tận dụng, ừ gọn lỏn rồi thôi.

- Đi đâu vậy? - Mình bấm bụng hỏi tiếp.

- Công chuyện.

- Chuyện gì? - Không đơn thuần chỉ kiếm chuyện để nói, mình hơi thấy tò mò.

- Chuyện riêng của Uyên thôi, T không cần biết đâu. - Em ngược nhìn mình.

- Ờ... - Mình cũng không tiện hỏi thêm.

Ngẫm nghĩ một lúc, mình gục gặt:

- Chuyện riêng của Uyên T không hỏi nữa, hỏi chuyện chung được chứ?

- Chuyện gì nữa?

- Hôm trước ở quán 7 Hổ, Uyên nói gì với anh Bầy vậy?

- Chuyện đó... - Em bỗng ngập ngừng.

- Sao? - Mình nhìn chăm chăm em.

- Không nói được không? - Em chột nói.

- Ax... có gì mà không nói được? Chuyện riêng của Uyên, T đã tôn trọng không hỏi rồi. Còn chuyện này là chuyện chung, phải nói.

- Không thích! - Em đâm bướng.

- Vậy còn hỏi lại làm gì? T muốn nghe Uyên cũng có chịu nói đâu! - Mình bức bối.

- T không thích nghe Uyên mới nói, T thích thì Uyên lại không muốn nói, biết sao được. - Em Uyên cười tủm tỉm.

- Ừ, vậy T không thích nghe đâu! Uyên cứ nói đi!

- Ha ha... mới hỏi đó mà giờ nói không thích nghe rồi, dễ dụ ghê! Mà T không thích nghe, Uyên cũng không có hứng để nói. - Em cười phá lên.

Đột, ra là này giờ bị dắt mũi à? Ngủ có một đêm mà não mình thiếu hoạt động dẫn tới trì độn vậy sao?

- Giỡn dai quá! Nói nge đi! - Mình nhắc nhở.

- Nói chuyện gì? - Em Uyên vẫn tiếp tục chiêu ngơ ngác.

- Uyên nói gì với anh Bầy? Tại sao tự dưng ổng lại nói Uyên là cháu họ gì gì đó, rồi giúp tụi mình?

- Thì Uyên là cháu của ổng thật mà! - Em cười thần bí.

- Là cháu thì ổng đã giúp ngay từ đầu rồi, việc quái gì đến lúc cuối mới chịu ra tay. - Mình điên tiết.

- Thì... lâu ngày không gặp ổng quên, lúc đó gấp quá Uyên mới nói ra, nhắc cho ổng nhớ nên ổng mới giúp đó. - Em thần nhiên nói.

- Thật vậy à?

- Ủ, thật mà! - Mặt ẻm thật thà như đêm. Lời giải thích của ẻm không hẳn là vô lý, nhưng sao mình vẫn thấy khó tin, quá khó để tin. Làm gì có chuyện trùng hợp thế được? Nhất là ẻm dân Cần Thơ, anh Bảy dân chỗ mình, dây mơ rễ má gì mà xa kinh thế? Hơn nữa, lúc đầu ổng và em Uyên cứ như hai người xa lạ, tự dưng phút chót em Uyên thì thảo vài câu thần chú vào tai ổng, thế là cả hai trở thành bà con.

Quá nhiều chi tiết sơ hở càng khiến mình không thể tin lời em Uyên, nhất định đã có sự đánh đổi nào đó, vật chất hoặc tinh thần, chỉ thế mới lý giải được tại sao anh Bảy lại có hành động giải cứu bọn mình, trong khi trước đó còn

”mặc kệ chúng bây

”.

- Nói nhảm vậy đủ rồi. Uyên khai thật đi, đã hứa gì với ổng? - Mình không dò hỏi nữa mà đánh phủ đầu luôn.

- Hứa gì đâu. - Ếm vẫn chối leo leo.

- Hứa gì tự Uyên biết. Hồi trưa Uyên đi, là để thực hiện lời hứa với ổng đúng không? - Mình càng tin chắc vào nhận định của bản thân.

- T tò mò quá rồi đó! Uyên đi đâu là việc của Uyên, không liên quan gì đến T, ok? Ngoài ra, Uyên nói gì với anh Bảy cũng là chuyện của Uyên, T không cần phải biết. - Bị mình hỏi dồn dập, túng quá ẻm nói ngang luôn, mặt nghênh lên nhìn phát nóng.

- Sai rồi. Uyên hứa gì đó với ổng vì để cứu T, đương nhiên T có quyền được biết. Nói T nghe đi, được không? Có gì mình cùng nhau giải quyết, đừng chịu một mình! - Mình dịu giọng. Với ẻm không thể làm căng được, chỉ còn cách nhẹ nhàng may ra chịu nghe thôi.

- Giải quyết xong khi nãy rồi...

Vậy là ẻm chịu thừa nhận có hứa hẹn điều kiện gì đó với anh Bảy. Mình chỉ nghĩ được hai thứ đàn ông cần ở một cô gái đẹp như ẻm thôi.

- Tiền hay tình? - Mình run giọng.

Khi hỏi câu này, tim mình như bị ai bóp nghẹt lại vì hồi hộp, cảm giác ngạt thở cứ như thiếu dưỡng khí sắp chết đến nơi. Mình rất mong câu trả lời của ẻm không phải tình, nếu ẻm phải dùng thân xác để đổi lại cái mạng ình... mình phải làm thế nào đây? Không phải mình lo lắng làm thế nào để trả ơn cho ẻm trong trường hợp đó, mà thật sự tận trong thâm tâm, mình không muốn bất cứ ai chạm tay vào ẻm, không một ai được phép làm điều đó... mặc dù mình chẳng có tư cách gì để cấm cản.

Nếu em Uyên dùng thân xác để đánh đổi mạng sống mình, có lẽ cả đời này mình không thể nào ngẩng mặt lên được nữa, sự đau đớn dằn vặt sẽ bám chặt lấy mình, không bao giờ mình có thể tha thứ cho bản thân.

- Tiền thì sao, mà tình thì sao? - Em Uyên cười khê.

- Nói T nghe, là cái nào? - Giọng mình khàn đi.

53. Chương 53

Yêu thâm chi họ...!!

Chap 53 (phần 1)

Trước ánh nhìn chăm chú dò xét của mình, em Uyên không nói gì, quay mặt đi nơi khác, hàng răng trắng cắn nhẹ lên vành môi phớt hồng.

- Đừng im lặng nữa, nói T nghe đi được không? - Mình không giữ được bình tĩnh nữa rồi.
- Chuyện qua rồi, T biết có ích gì? - Ẽm lắc đầu, đôi mắt nâu chột long lanh ngấn nước.
- Tình? - Tay mình bóp chặt lại đến trắng bệch.

Vẫn là sự yên lặng của em Uyên, nhưng thái độ của ẻm đã trả lời thay cho câu hỏi của mình. Mình đã đoán đúng.

- Khi này... là Uyên lại chỗ thằng Bảy... trả ơn... cho nó sao??? - Mình lấp bắp, thật sự chẳng còn biết bản thân đang nói, đang làm cái quái gì nữa.
- Ừm... - Em Uyên vẫn không nhìn mình, môi run run mím chặt lại, thật lâu... nhẹ gật đầu.

Mình lặng người. Toàn thân tê dại, đầu óc ong ong vằng vặc chẳng thể cảm nhận được gì nữa. Mọi thứ trước mắt nghiêng ngả chao đảo, dường như ngày tận thế đang xuất hiện nơi đây.

Đau... cảm xúc duy nhất tồn tại trong mình lúc này. Chưa bao giờ mình được chạm vào nó rõ ràng và gần đến thế. Lần duy nhất mình có cảm giác này là khi chị Diễm bị thằng Quang bắt cóc... nhưng sự đau đớn khi đó có lẽ vẫn chưa bằng nỗi đau đang dày vò mình hiện giờ. Dù sao chị Diễm vẫn an toàn, còn em Uyên... mọi thứ đã chẳng thể cứu vãn. Chuyện đã xảy ra rồi... **ĐÃ XẢY RA RỒI...**

Hai cô gái ở cạnh mình, một người suýt bị cưỡng bức, người còn lại vừa đánh đổi thể xác để giữ lại cái mạng quèn ỉnh. Mình chẳng lo lắng được cho ai, còn khiến họ phải chịu khổ vì mình. Bất lực... nhục nhã... đau đớn... hèn mọn... tự khi nào... nước mắt chảy xuống môi mặn đắng. Mình chẳng muốn kìm nén nữa, sống thật với cảm xúc của bản thân. Cũng chẳng cần phải giữ sĩ diện trước em Uyên nữa, những gì xấu xa tồi tệ nhất... mình đều đã đem đến cho ẻm rồi, còn gì để mà giữ nữa đây?!?

- Khốn nạn... một lũ khốn nạn...!!! - Sau cơn bàng hoàng, mình bật dậy gầm lên như thằng điên.

Cảm giác uất hận nghẹn chặt nơi cổ, dồn nén quá nhiều làm mình phát điên lên. Chỉ muốn giết hết bọn nó, nhất là thằng Bảy già khốn nạn nhân cơ hội làm chuyện đồi bại với đứa con gái chỉ đáng tuổi con cháu của nó. Mình sẽ giết chết hết, rồi ra sao thì ra... cùng lắm thì chết, còn hơn gánh lấy nỗi đau tinh thần thể này, sống có khác gì chết cơ chứ...

Chợt nghe mình gào toáng lên, em Uyên giật mình quay lại ôm chặt, kéo mình nằm xuống, miệng rói rít:

- T làm sao vậy? Nằm yên đi, động vết thương coi chừng lại rách ra chết luôn bây giờ.

Nhìn gương mặt đầy lo lắng của ẻm, sự đau đớn trong lòng mình càng nhân lên gấp bội, nước mắt uất ức cứ ứa ra không thể kìm lại được. Nỗi đau thể xác không ít, nhưng nỗi đau tinh thần càng khủng khiếp hơn ngàn vạn lần, như muốn giết chết mình...

- T... T khóc hả??? - Em Uyên luống cuống lấy khăn lau nước mắt ỉnh.
- Xin... lỗi!!! Khổ cho Uyên quá... - Mình nghẹn ngào nói được vài tiếng.
- T có lỗi gì đâu mà... - Em Uyên cũng khóc òa, nước mắt lăn dài trên má rơi xuống mặt mình thật nhẹ nhàng, nhưng lại như kim châm muối xát. Những giọt nước mắt chứa đựng tình yêu, sự đau đớn tủi nhục, những tổn thương chịu đựng dồn nén bấy lâu trong lòng ẻm, mình hiểu điều đó. Chẳng biết làm gì hơn, mình lặng lẽ ghì em Uyên vào ngực, vỗ về, mong xoa dịu được phần nào.
- Hôm đó Uyên sợ lắm... sợ T chết... - Ẽm hơi ngước mặt nhìn mình, mắt vẫn ướt đẫm.
- Khờ quá! T khỏe lắm, không dễ chết vậy đâu... - Mình cười mà như mếu.

Mình đưa tay lau nước mắt cho ẻm, mắt nhìn đầy trĩu mến. Em Uyên có vẻ ngượng ngùng nhưng vẫn ngồi yên, làn da trắng mịn phơn phớt hồng. Có lẽ đây là một mặt khác của ẻm, dịu dàng, yếu đuối và dễ xấu hổ, nhất là ở tình thế bị động như vậy. Chưa khi nào mình thấy ẻm đáng yêu như lúc này, ngoan ngoãn như con mèo nhỏ biết vâng lời.

Bất chợt, một lần nữa nỗi đau trong mình tưởng như đã tạm lui đi lại trở dậy mạnh mẽ, hình ảnh em Uyên xinh xắn đáng yêu trước mắt mình bị tên Bảy dày vò bỗng hiện ra, xâm chiếm tâm trí mình. Điều này khiến mình điên lên... điên thật rồi...

Tay mình ghì chặt mặt ẻm kéo sát lại gần, hôn ngấu nghiến đôi môi ẻm như chưa từng được hôn.

Dường như quá bất ngờ trước hành động điên cuồng của mình, em Uyên ngồi ngơ ngác mất mấy giây rồi mãnh liệt đáp trả, như muốn tan ra hòa làm một với mình.

Lần đầu tiên chủ động hôn ẻm, cảm xúc của mình thật khó tả. Vừa lâng lâng vì được thân mật với người mình yêu... haizzz mình không thể che giấu được tình cảm nữa rồi, sau từng ấy thời gian kề cận và những việc ẻm làm vì mình, biết làm thế nào để không yêu ẻm đây?

Nhưng mình vẫn đau vì cô gái lẽ ra thuộc về mình, lại bị người khác dày xéo chỉ vì muốn cứu mình. Mình muốn hôn em Uyên thật lâu để xóa sạch dấu vết dơ bẩn của thằng Bầy để lại trên thể xác và tâm hồn ẻm, dù biết rằng thật khó...

Và cuối cùng, mặc cảm tội lỗi, phản bội lại tình yêu trong sáng toàn vẹn chị Diễm đành ỉn. Cảm giác thật tội tệ khi nghĩ đến điều này, mình vẫn yêu chị thật nhiều, không hề thay đổi. Nhưng mình lại đang ôm hôn một cô gái khác không phải là chị, mình đã biến bản thân thành một thằng khốn nạn rồi, phải không?

Mọi thứ trở nên mờ mịt, mình chẳng biết phải làm sao cho đúng, vẹn toàn cho cả hai người con gái, không khiến ai phải khổ. Phải làm sao đây???

Vẫn bế tắc. Những suy nghĩ tiếp tục đua nhau chạy loạn trong đầu mình mà không tìm ra lời đáp cho đến tận khi kết thúc nụ hôn

”điên cuồng

”nhất từ trước đến nay của mình, cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen.

- T làm Uyên sợ đó... - Em Uyên hơi e dè nhìn mình.

- Chịu nín rồi hả? - Mình cười khẽ, vẫn thấy chua chát quá.

- Sao tự nhiên lại hôn Uyên vậy?

- Thích! Được không?

- Không.

- Sao vậy? - Uyên yêu T nên mới hôn T, chỉ khi nào T yêu Uyên thì mới được hôn Uyên! - Ếm cười tùm tùm.

- Luật điên khùng gì thế này? Vậy lúc trước Uyên và T hôn nhau mấy lần thì sao? - Mình thấy hơi nặng đầu.

- Toàn là Uyên hôn T thôi mà, khi đó T được phép hôn lại Uyên. Lúc đó Uyên chủ động, T bị động, hiểu không? Còn lần này là T chủ động, không yêu không được chủ động, biết chưa? - Ếm hất mặt.

- Ờ, biết rồi. Lần đầu tiên nghe cái luật rừng này đó. Vậy sao khi này còn cho T hôn?

- Lần đầu coi như xé nháp không tính, không có lần sau đâu.

- ...

- Hỏi T câu này được không, hứa phải nói thật? - Ếm tiếp.

- Ừ, có gì đâu mà giấu. - Mình gật đầu.

- T yêu Uyên rồi phải không? - Em Uyên nhìn mình dò xét.

- O... - Không nghĩ ẻm hỏi chuyện này, mình gãi đầu.

- O a cái gì, trả lời mau!

- Ờ... cũng yêu...

- Yêu hay không yêu? Không có

”cũng

” gì hết.

- Ồ... chắc yêu...

- Bỏ

”chắc

” đi.

- Một quá! Biết vậy được rồi. - Bị dồn vào thế cùng, mình nhả mặt gắt.

- Ủ, tạm tha đó. Câu hỏi tiếp theo nè? - Ẽm cười gian. Khi này đáng yêu bao nhiêu, giờ nhìn khó ưa bấy nhiêu.

- Ax... gì nữa?

- Khi này, sao T khóc vậy, còn la hét ầm ĩ nữa?

- Buồn thì khóc.

- Buồn chuyện gì?

- Không phải chuyện Uyên và thằng Bẩy thì còn buồn chuyện gì nữa? Vậy cũng hỏi.

- Chuyện gì giữa Uyên và nó mà T buồn?

- Thì chuyện... Hả? Nói vậy ý là sao? - Mình thiếu điều nhảy dựng lên. Nghe ẻm nói vậy, trong lòng mình một tia hy vọng nhỏ nhoi bắt đầu nhen nhóm.

- Nói T đừng giận hén! - Em Uyên nháy mắt.

- Giận, mà phải nói.

Ngoài mặt nói vậy nhưng lòng mình vui như nở hoa, cảm giác chết đi sống lại mừng rỡ đến mức này là cùng. Tuy vậy một cục tức khác lại chuẩn bị trào lên, chỉ chờ một tiếng xác nhận của ẻm sẽ bùng nổ ngay.

Thấy cái mặt hơi tái của mình, em Uyên cũng hiểu chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, ẻm ngáp ngừng cù cưa:

- Hứa Uyên mới nói, không hứa không nói.

- Rồi, hứa đó! Nói đi. - Làm quá lên ẻm sẽ giấu biến, thôi hứa đại cho xong, nghe rồi tính.

- Ừm, hồi này Uyên đùa thôi, không có chuyện như T nghĩ đâu. - Ẽm rụt rè nói.

Mặc dù đã lờ mờ đoán trước được rồi, nhưng dù sao cũng chưa biết chân tướng sự thật. Giờ nghe ẻm xác nhận rõ ràng, cục đá đè nặng làm mình ná thở này giờ được gỡ bỏ, thật nhẹ nhõm làm sao, vui còn hơn tết. Vui xong rồi lại thấy tức, cứ như thằng ngu bị ẻm lừa ngọt xót, khóc lóc ỉ ôi, yêu thương đủ thứ, còn hôn ẻm nữa... bị gài hàng rồi. T__T

Mà ẻm khôn thật, lừa ình tin, dụ dỗ khai thác hết mọi suy nghĩ của mình, lợi dụng tình cảm thân xác mình đã đời rồi mới chịu nói thật mình biết. Hix... phen này tàn đời trai không nói, chuẩn bị toi mạng với chị Diễm nữa, cái đó mới căng... - Vậy rốt cuộc Uyên dùng gì để thương lượng với... anh Bẩy? - Mình nén cục tức xuống, hỏi cho ra lẽ đã, phát tác sau.

- Tiền. - Ẽm thần nhiên như chẳng có gì quan trọng.

- Bao nhiêu? Đưa chưa?

- Cũng không ít, giải quyết xong hết rồi.

- Cụ thể là bao nhiêu? Triệu, trăm triệu, hay tỷ? - Tiền là thứ duy nhất em Uyên không thiếu,

”không ít

” của ẻm, mình nghĩ có thể là rất nhiều đối với mình.

- T biết vậy được rồi, Uyên không muốn nói. Đừng lo, Uyên nhiều tiền lắm, T biết mà! - Em Uyên cười tươi.

Em không muốn nói thì thôi, mình cũng không ép. Một lúc nào đó cảm thấy được, em sẽ tự nói ra thôi. Giờ là lúc hỏi tội, tức lắm rồi, thèm chửi thề vài tiếng cho hả giận mà không nổi.

- Xong rồi phải không? Nghe hỏi tội đây! - Mình đằng hắng.

- Hỏi tội gì? T hứa không giận rồi đó nhen! - Em Uyên rụt cổ.

- Không giận con khỉ, chuyện như vậy mà lấy ra đùa giỡn được hả? T đang bị thương, rui giận quá bị sốc rồi chết thì sao? Blah... blah... - Mình lên án cứ như em vừa gây ra tội ác gì kinh khủng lắm, diệt chủng chẳng hạn.

Trước thái độ hung hăng của mình, em Uyên ngồi im re không dám hó hé, cúi đầu thành khẩn nghe tuyên án. Đang trong cơn hăng say ngon tron nói đến nước bọt văng từa lưa, chợt nghe tiếng mở cửa phòng rồi chị Diễm đi vào, mình lật đật cầm như hén, cú phanh gấp làm thiếu điều muốn té lộn cổ.

- Tự nhiên thấy chị vô im re vậy? T mới nói gì mà thấy có vẻ tức giận quá vậy nè? - Chị ngạc nhiên hỏi.

- Có gì đâu. Uyên lỡ tay đụng trúng vết may làm em đau nên... - Mình cười gượng lấp liếm.

- Có sao không? Chị coi coi.

- Không sao, hơi đau tí thôi à!

- Uhm, bé Uyên vô tình thôi mà, làm gì lớn tiếng dữ vậy, khó tính quá đi! - Chị liếc mình trách móc.

- He he, em cũng đùa thôi mà, có la lối gì đâu. Phải không Uyên?

- Phải, không có gì đâu chị. - Em Uyên vội gật đầu.

- Ba mẹ em đâu rồi, không đi chung với chị hả? - Không để chị có thời gian nghĩ ngợi lung tung, mình hỏi luôn.

- Có, dì dưỡng vừa nói chuyện với bác sĩ điều trị cho T hỏi thăm tình hình, giờ đang làm thủ tục xuất viện cho T ở ngoài. Nhờ chị nói giùm đó, tính đền ơn chị sao đây?

Chị nhướn miệng cười. Mái tóc đen nhánh vừa gội còn hơi ướt xõa dài, che phủ hai bên má trắng nõn, nhìn chị xinh xắn như thiên thần.

- Chuyện nhỏ. Chờ về nhà rồi em đền cho! - Mình hấp háy mắt cười dè.

- Nghĩ bấy bạ là giỏi! - Chị đỏ mặt làu bàu, mắt cứ nhìn nhìn em Uyên, như sợ em cười hay sao ấy.

Nói cười được một lúc, bác sĩ y tá cùng ba mẹ vào phòng, mọi người đưa mình ra xe về nhà. Mới xa nhà có một ngày mà mình đã nhớ da diết, ở trong đây dù yên tĩnh tiện nghi nhưng vẫn không sao thoải mái bằng chính mái ấm của mình, nơi có sự hiện diện của người thân, của thứ gọi là gia đình...

54. Chương 54

Yêu thâm chị họ...!!

Chap 54

Trong cuộc sống, điều gì khiến bạn hạnh phúc nhất? Người khác không biết thế nào, riêng với mình chỉ cần được ở cạnh người mình yêu, được người ấy chăm sóc quan tâm chân thành, thế đã quá đủ. Tất nhiên, muốn nhận lại thì phải cho đi, duy có điều hiện giờ mình đang trong tình trạng tự lo cho bản thân còn không xong, nói gì lo cho ai. Thế nên, cả tuần qua việc duy nhất mình phải làm đó là ăn, ngủ, xem phim... xong rồi lại xem phim, ăn, ngủ... tất cả đã trở thành một quy trình khép kín.

Cuộc sống của mình những ngày qua cứ gọi là sướng như tiên, mở mắt ra đã thấy chị Diễm hoặc em Uyên ngồi kế bên, cơm bưng nước rót chu đáo. Chỉ có một vấn đề duy nhất khiến mình phàn nàn, đó là không được tự do bay nhảy, suốt ngày nằm ì trên cái giường, chán kinh khủng.

Cũng may, chị và em Uyên thường xuyên thay nhau vào trò chuyện với mình những khi rảnh rỗi, nếu không chắc mình phát điên mất. Nhưng dù sao hai người đều phải đi làm, những lúc ấy mình chỉ biết nằm xem tivi, thỉnh thoảng dt hỏi thăm tụi Thanh sida vài câu cho đỡ buồn. Sau đó là chuỗi thời gian dài đằng đẳng chờ đến trưa em Uyên về, lên thăm mình một lúc rồi ẽm đi làm, mình lại tiếp tục trông au đến tối chị về. Haizzz... cảm giác cứ như con trẻ mong mẹ đi chợ về vậy, cô đơn và đầy buồn tẻ...

Hôm nay cũng như mọi ngày, gần 11h trưa, em Uyên sắp về rồi, mình lại háo hức nằm ngó ra cửa, chờ đợi nó mở toang ra và một thân hình mềm mại uyển chuyển đầy mê hoặc bước vào.

- Vừng ơi mở ra... 1... 2... 3... Úm ba la xì bùa... bùa xì la ba úm...

Nằm chờ lâu quá, rảnh rỗi sinh nông nổi, mình bắt đầu đọc thần chú loạn xạ ngẫu. Bắt đầu là câu thần chú quen thuộc trong

"Alibaba và 40 tên cướp

", cho đến mấy câu thần chú trong

"Doremon

" của anh Nobita.

- Ấm ba ni bát mê hồng... xùy xùy....

Mấy câu chú cũ xài mãi mất thiêng, mình đành chuyển qua xài tuyệt chiêu của Pốp trong

"Dấu ấn rồng thiêng

". Lần này đọc đi đọc lại chỉ tầm 10 lần thì em Uyên bước vào ngay, thần chú sư phụ Avandê truyền lại có khác, thật bá đạo và linh nghiệm. (xem thêm

dấu ấn rồng thiêng

nếu muốn hiểu chi tiết)

- Gì mà hai mắt trợn ngược, miệng lảm nhảm tụng kinh vậy? - Vừa bước vào, chưa kịp tháo khẩu trang bao tay ra, em Uyên kinh dị nhìn mình.

- Uống nước bị sặc chứ gì đâu. - Mình chống chế.

- Phải không đó? Nghi quá! Có khi nào T ở nhà lâu quá đăm ra bị... - Vừa nói ẽm vừa chỉ tay vào đầu, ý nói mình bị thần kinh.

- Nhảm quá! Sao nay về trễ vậy? - Mình cắt ngang, đánh trống lảng sang chuyện khác.

- Phải đi in mớ tài liệu cho công ty. Sao vậy, trông Uyên về này giờ hả? - Ểm mở khẩu trang ra, khoe nụ cười tươi như hoa.

- Đâu có. Tại thấy về trễ hơn mọi hôm nên hỏi vậy thôi. - Đời nào mình chịu nhận là mình đang chờ ẽm.

- Tính cho T cái này, mà nghe nói thấy ghét quá, miễn luôn. Uyên về phòng đây. - Ểm cau mặt dợm người bước ra.

- Ax... he he... giỡn thôi... giỡn thôi mà!! Mua gì cho T vậy? - Gì chứ nghe tới có quà là mình khoái, bao sĩ diện bay biến hết, rồi rít nói.

- Già đầu làm như con nít, thích quà lắm hả? - Ểm bĩu môi.

- Ờ, kệ tui. Có không vậy? Hay là xạo đó? - Uyên có bao giờ xạo T chưa?

- Ủ, thì chưa... nhưng đâu có nghĩa sẽ không bao giờ xạo.

- Nè. Mà giờ T chưa xài được đâu, chờ lành hẳn mới cần tới. - Ểm bước ra ngoài cầm vào một bọc xốp to tướng, thấy đánh phịch lên giường khiến mình giật thót. Tặng quà mà làm như ném bom không bằng, phong cách thật xì tin.

- Gì vậy? - Mình chưa vội xem, tò mò hỏi.

- Coi đi rồi biết. Uyên về phòng thay đồ cái đã, nóng quá!

Ểm vừa ra khỏi phòng, mình cầm bọc xốp lên nôn nóng mở ra ngay.

Ngồi nhìn những thứ lỉnh kỉnh trong đó, mình ngẩn người.

Ra là em Uyên mua áo ình, cũng ít thôi chứ không nhiều lắm, tầm 20 cái.

Xem kỹ lại thì có 5 cái là áo thun trắng, loại dùng để mặc ở nhà cho thoải mái mát mẻ. Ngoài ra số còn lại đều là áo để mặc đi chơi, thun và sơmi đủ cả.

- Không lẽ ểm ra chợ gom đồ xỏ hả ta??? - Mình lẩm bẩm.

Nhưng mình bác bỏ ý nghĩ này ngay. Ai chứ em Uyên làm gì có chuyện ra chợ mua đồ rẻ tiền, hơn nữa mấy cái áo đều khá đẹp, chất liệu vải cũng tốt, khó có khả năng là hàng chợ chất đồng được.

Sau một lúc ướm thử, mình sẫm soi vạch tới vạch lui mớ áo, tìm xem còn tem mặc in giá trên đó không. Tìm mãi chẳng thấy, chắc ểm gỡ sạch rồi, cũng tể nhị ra phết.

- À, còn một cái chưa tháo dây này.

Đúng là còn sót một cái áo ểm quên tháo giá ra. Mình cầm lên xem ngay, 350k ột cái áo thun body màu nude đơn giản.

- $350 \times 15 =$ hơn 4m, chưa kể 5 áo thun loại mặc ở nhà. Con nhỏ này... bộ gom hết shop người ta à??

Mình dở khóc dở cười với bảng giá vừa tính ra. Xưa nay mình cũng thuộc loại con trai thích chải chuốt, không hẳn là điệu, nhưng dù sao lớn rồi, cần phải chăm sóc hình thức bề ngoài một tí cho lịch sự. Quần áo cũng hay đi mua, nhưng lần mua nhiều nhất chỉ 4, 5 cái là cùng. Số lượng lớn thế này, thú thật lần đầu tiên trong đời mình nhìn thấy, nội việc thử hết đồng áo này chắc cũng đủ để thở oxy.

Đang bị thương chưa lành, không tiện thay ra thay vô nên mình chỉ cầm áo lên ướm thử. Hết cái này đến cái khác, công nhận em Uyên cũng có mắt thẩm mỹ, áo đơn giản nhưng nhìn sang, không lờ lợt. - Thích không? - Ểm đột nhiên bước vào, lại ngồi lên giường cạnh mình, cười hỏi.

- Ồ, cũng được. Mua chi nhiều vậy? - Thấy ểm vào, mình vội bỏ xuống không xem nữa.

- Có thằng trong công ty mời sinh nhật, không biết tặng gì nên Uyên ghé vô shop mua đại cái áo. Thấy đồ trong đó cũng đẹp, sẵn tiện mua cho T luôn. - Ểm cầm mấy cái áo lên, vừa xem vừa nói.

Nghe kiểu ểm nói chuyện, bỏ gần 5m ra mua đồ mà cứ như đi chợ mua mớ rau vài đồng lẻ ấy nhỉ.

- Mua vài cái được rồi, phí quá! - Mình chép miệng, thật ra trong bụng sướng rơn.

- Đâu tính mua nhiều. Tại thấy cái nào cũng đẹp, khó chọn lựa quá, gom hết cho xong, đỡ mệt đầu. - Ểm thần nhiên nói.

- Xài tiền kiểu như Uyên, sớm muộn gì cũng thành giai cấp vô sản.

- Nghĩ Uyên tẻ vậy à? Uyên xài nhiều nhưng kiếm được còn nhiều hơn, không phải loại chỉ biết sống nhờ vào gia đình đâu mà T lo.

- Ê... ê... không có xỏ xiên nhen! - Mình nhảy dựng lên.

- Xỏ xiên gì đâu, nghĩ sao nói vậy thôi mà! Tại có người có tật nên cứ thích tưởng tượng.. - Ểm cười đều.

- Hừ, cho là vậy đi. Nhưng Uyên chỉ đi làm ở công ty của chị Ngà, lương được bao nhiêu mà dám nói kiếm được nhiều?

- Làm ở đó chủ yếu cho vui, có cái giết thời giờ thôi. Uyên chơi chứng khoán, được không?

- Ax, biết gì mà chơi?
- Tùy, muốn nghĩ sao nghĩ. Tui ra đời còn sớm hơn mấy người, đừng có mà coi thường!
- Em nói thế mình cũng chịu. Mấy cái vụ chứng khoán cổ phiếu này nọ mình chả biết gì, nghe cứ như vịt nghe sấm. Càng nói càng khoe cái dốt ra, đẹp qua một bên cho lành.
- Chọn được cái nào ưng ý không? - Thấy mình im lặng, em Uyên hiểu ý, chuyển đề tài.
- Không vừa ý thì Uyên cũng mua rồi, có trả lại được đâu. - Mình nhún vai.
- Nghĩa là không thích cái nào hết? Ok, vậy thôi.
- Em gom đồng áo nhét hết vào bọc, xách đi ra ngoài.
- Ê, cầm đi đâu vậy? - Mình hết hồn, gọi giật.
- Tặng thằng đó hết. - Em sáng giọng.
- Khùng hả? Cho nó một cái thôi chứ.
- T không thích mà, để lại làm gì chật nhà.
- Ai nói không thích? Dù gì cũng của Uyên mua, để đó một T mặc. - Biết em đang giận, mình đành xuống nước một chút.
- Miễn cưỡng không hạnh phúc, không thích thì đem cho, o ép mặc làm gì! - Được thế em càng làm già.
- Mệt nhen! Uyên đói chưa? Dọn cơm ăn đi, tí còn đi làm nữa kìa! - Mình lại phải xài tuyệt chiêu đánh lạc hướng.
- Cũng đói rồi, chờ chút. - Em Uyên để bọc đồ lại trong phòng, xuống nhà dưới dọn cơm lên. Từ hôm ở bệnh viện về đến giờ, trưa thì mình ăn cơm cùng em, tối lại đến chị Diễm. Sợ mình buồn nên hai người đem cơm lên ăn sẵn tiện dùng chung luôn. Nhưng có một chuyện hơi khó hiểu, chẳng rõ có sự phân chia thỏa thuận nào đó giữa chị và em Uyên không, mà hai người luân phiên lên với mình.
- Như đã nói ở trên, cứ buổi trưa là em Uyên, thì đến tối lại tới lượt chị vào, rất ít khi cả hai cùng xuất hiện. Thoạt đầu, mình cũng không để ý cho lắm. Nhưng cả tuần nay mọi thứ cứ diễn biến như vậy, có em Uyên thì không có chị, có chị lại vắng mặt em Uyên. Buổi trưa chỉ có mình em, điều này cũng giải thích được đi, vì trưa chị phải ở lại tiệm. Nhưng còn buổi tối, thời gian mà cả hai người đều rảnh rỗi, em Uyên lại cứ ở lì trong phòng, bảo là bận làm việc.
- Mặc dù rất thắc mắc, nhưng mình cũng không dám hỏi nhiều. Đành coi như không có chuyện gì, để thêm một thời gian nữa xem sao rồi tính. Hai người vẫn nói chuyện với nhau rất vui vẻ, chỉ hi vọng ngoài mặt thế nào thì trong lòng cũng thế ấy. Nếu không, mình sẽ rất khó xử. Nhất là trong tình trạng hiện giờ, lại càng không tiện nếu rắc rối tiếp tục tìm đến.
- Ăn cơm đi, sao ngẩn ra vậy? - Trong khi mình miên man suy nghĩ, em Uyên đã dọn cơm xong rồi.
- Ờ... bữa nay ăn ngon quá ta! - Nhìn đĩa thịt ram và tô canh chua cá hủ, mình xuýt xoa.
- Ngon thì ráng ăn nhiều một chút, au khỏe! Nằm ì ra đó báo hại người khác cực nhọc quá! - Em ngênh mắt.
- Ai cần? Tại có người tự nguyện thôi, muốn từ chối cũng không được. - Mình trề môi, rồi mặc cho em trừng mắt tức tối, mình vờ như không có chuyện gì, gấp lấy gấp để, cầm cúi ăn.
- Lúc gần đây, Uyên với chị Diễm không có việc gì chứ? - Được một lúc, mình giả bộ hỏi băng quơ.
- Vẫn bình thường. T hỏi vậy là sao? - Em nhìn mình.
- Không có gì. Tại thấy buổi tối có mặt chị Diễm thì lại không thấy Uyên.
- Thì sao? Nhớ Uyên hả? - Em nháy mắt.
- Nằm mơ đi! Thấy lạ nên hỏi thôi.

- Có gì đâu mà lạ! Tối Uyên bận làm việc.

- Bận gì bận hoài vậy? Lần trước cũng nói bận.

- Ủ, gần cuối năm công ty nhiều việc, làm không hết nên về nhà phải tranh thủ làm cho kịp. - Em Uyên vừa nhai nhóp nhép vừa nói tỉnh bơ, thật khó để biết ẻm có đang nói dối mình không.

Nếu ẻm đã muốn giấu, mình cũng hết phép, khó mà khai thác được gì. Trước mặt em Uyên mình còn dám hỏi này nọ, còn đối với chị Diễm, mình chẳng dám dò xét gì cả. Lâu nay mình vẫn tỏ ra ngu ngơ, không hay biết chuyện em Uyên có tình cảm với mình, giờ lơ tơ mơ chẳng may nói lời ra, có trời mới biết chị sẽ như thế nào. Nghĩ đến viễn cảnh đó, lần nào mình cũng rùng mình mấy lượt vì sợ.

- Nói thật đi! Tự dưng mua đồ cho T nhiều vậy? - Gần tàn bữa cơm, mình hỏi.

- Nói rồi mà. Thấy đẹp thì mua thôi, T hay thắc mắc quá! - Em Uyên buông đũa.

- Nếu vậy sao trước giờ không mua, chẳng lẽ đến giờ mới thấy đồ đẹp à? - Mình bắt bẻ.

- He he... Hỏi nhiều thiệt! Nghe Uyên dặn nè, mấy cái áo đó đó, một năm T chỉ được mặc một cái thôi nghe chưa?

- Hả? Là sao? - Mình ngơ ngác.

- Là vậy chứ sao trắng gì. Uyên đếm rồi, tổng cộng là 20 cái, tặng thằng kia 1 cái còn lại 19 cái. Trong đó 5 cái áo mặc ở nhà không tính, 14 cái kia T phải xài 14 năm. Mỗi năm mặc 1 cái thôi, hết năm mới được thay cái khác. Hiểu chưa?

"Con nhỏ này, không lẽ bữa nay ra đường tông cột điện bị chap mạch mát dây rồi hay sao vậy kà?"

" - Thì hiểu, nhưng tại sao phải làm như vậy? - Mình gãi tai.

- Để T luôn nhớ đến Uyên! - Ếm cười chum chím.

- Nghe giống trần trời vậy? Uyên sắp đi đâu hả? - Mình thấy thái độ của ẻm có gì đó là lạ.

- Đâu có. Đùa chút thôi! Mà T hứa với Uyên đi!

- Hứa gì nữa? À à, vụ 1 năm mặc 1 cái áo đó hả?

- Ủ, hứa đi!

- Hứa thì hứa. Nhưng rủi mốt T mập quá, không mặc vừa thì sao? - Mình phì cười.

- Những yếu tố khách quan bỏ qua, miễn T xem trọng lời hứa với Uyên là được rồi.

- Rồi, hứa luôn! Được chưa cô nương?

- Ừm.

- Mà chắc phải chờ T lành hăn mới mặc được. - Bỗng nhiên em Uyên đượm buồn, mình nói cho ẻm vui.

- Tới đó không biết Uyên có thấy được không nữa... - Ếm trầm ngâm khá lâu rồi nói.

- Gì nữa? Nay thấy Uyên lạ quá vậy, có chuyện gì hả?

- Chọc T chứ có gì đâu. Thôi, Uyên dọn dẹp, về phòng nghỉ chút còn đi làm nữa. T ngủ đi!

Không đợi mình đáp, em Uyên bê mâm cơm đi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Mình không nghĩ em Uyên đùa, chắc hẳn có chuyện gì nữa rồi. Nhưng cá tính của ẻm, đã không muốn nói thì có cạy miệng cũng chẳng hé răng. Biết sao được.

...

Ngủ một giấc đến chap tối mình mới tỉnh dậy. Cả tuần toàn ăn ngủ, ngủ ăn, chẳng mấy chốc mình đã lên 2 kg, tròn trịa trắng trẻo, đẹp trai hẳn ra.

Cầm điện thoại gọi cho chị.

- T dậy rồi hả? - Giọng nói dịu dàng như rót mật vào tai của chị vang lên.
- Nãy giờ rồi, không thấy ai lên thăm hết! - Thỉnh thoảng không nhẽo tí he he.
- Hi hi, hồi nãy vừa về chị vô thăm T liền đó, mà thấy T ngủ ngon quá, không nỡ đánh thức. Giờ chị đang bận nấu cơm rồi, chờ tí xong chị dọn cơm lên chị với T ăn hén! T đói chưa?
- Cũng hơi đói he he. Nói vậy chứ chị cứ từ từ mà nấu, cẩn thận đứt tay nghen!
- Chị biết rồi. T xem tivi tí đi hén!
- Ừm, bb chị.

Trong lúc chờ chị nấu cơm, mình mở Tom and Jerry xem cho vui. Không biết có ai cùng sở thích với mình không? Già đầu rồi nhưng vẫn thích xem 2 con vật này đuổi nhau, xem tới xem lui thiếu điều thuộc lòng, biết trước những gì sắp diễn ra mà vẫn chẳng thấy chán, cười sặc sụa như lúc nhỏ mới xem lần đầu.

Tầm nửa giờ sau chị lên, tất nhiên kèm theo mâm cơm nóng sốt thơm nức mũi.

Chị vẫn giữ thói quen ăn vận như khi mới ở quê lên. Kín đáo, thùy mị trong bộ đồ màu trắng, nhưng vẫn không kém phần gợi cảm vì nó khá bó, không phải rộng thùng thình như mấy bà già hay mặc. Vài giọt mồ hôi rịn ra hai bên má chị làm tóc mai bết lại. Mình đưa tay chùi nhẹ, chắc lưỡi nói:

- Đồ mồ hôi hết trơn rồi nè!
 - Chút chị tắm lại nữa mà, không sao! - Chị thề lưỡi.
 - Sao chị không tắm đi, rồi ăn cơm cho thoải mái?
 - Sợ T đói đợi lâu đó! Thấy chị tốt ghê hông? - Chị phụng phịu.
 - Chờ, em đợi chút nữa cũng có sao đâu. Chị tắm đi.
 - Thôi lờ rồi, ăn xong tắm luôn hi hi...
 - Ở dơ bày đặt đồ thừa em. - Mình cốc nhẹ trán chị.
 - Không có à nghen! Hồi chiều về chị tắm rồi đó, ngày ta tắm 3 lần, không như T có một lần đâu. Ở đó...
 - Ờ he he... khổ ghê! Giỡn có chút mà làm dữ quá!
 - Chứ sao. Nghĩ sao nói chị ở dơ, hứ..
 - Thôi ăn cơm ăn cơm, không nói nữa. - Mình xua tay, lấy chén xới cơm cho chị.
- Và được vài đĩa, chợt nhìn thấy bọc đồ của em Uyên mua ình lúc sáng, chị hỏi:
- Ủa, bọc gì vậy T?
 - Bọc đồ thôi mà, có gì đâu. - Mình lấp liếm, trưa giờ quên cất, chị nhìn thấy rồi, hết biết nói sao nữa.
 - Đồ gì vậy? Chị coi được không?
 - Đồ mặc ở nhà, chị... - Mình chưa kịp nói xong, chị đã cầm lên sờ soi.
 - Áo đâu ra mà nhiều quá vậy, dì mua cho T hả? - Chị hỏi, mắt vẫn không rời khỏi bọc đồ.
 - Ờ... ờ... - Bất ngờ quá, mình chưa biết đối đáp thế nào, ừ đại luôn.
 - Dì lớn tuổi rồi mà sành thời trang quá hén, mua đồ model hợp mốt ghê!
 - Ờ... - Mình nghe hơi nhột, nhưng lờ đám lao rồi, đành theo vậy.
 - Phải của dì mua không vậy T? Hay của bé Uyên? - Xem đã đời, chị cột bọc đồ lại, nhìn mình cười tủm tỉm.
 - Ờ... ờ... - Mặc chị nói gì thì nói, mình cứ ậm ừ, cầm đầu vô chén cơm.
 - T nhìn chị nè! - Chị cầm chén của mình đặt xuống, giọng nói bỗng nghiêm túc.

- Sao vậy? - Hết cách, mình bỏ dưa xuống mâm, hơi rụt rè nhìn chị.
 - Sao T nói dối chị vậy? - Hai hòn bi đen lấy của chị long lanh soi thẳng vào mặt mình.
 - Em có nói dối gì đâu... - Minh gãi đầu.
 - Đồ này của bé Uyên mua cho T mà, sao khi này chị hỏi của dì mua phải không, T cũng ừ là sao?
 - Ủa, có hả? Chắc em nghe lộn, tưởng chị hỏi của Uyên mua cho nên em mới ừ mà! - Minh nói dối trắng trợn.
- Chị im lặng nhìn mình thật lâu, rồi đột nhiên đứng lên:
- Chị no rồi, T ăn một mình đi!
 - Ax... gì vậy? Mới ăn có vài dưa mà no gì? - Minh lật đật chụp tay chị kéo lại.
 - Ủm, giận T no rồi! - Chị nói, nhưng vẫn đứng lại ình cơ hội giải thích. Giờ phút này mà còn ngoan cố cứng đầu, không nhanh nhanh tự thú để được khoan hồng thì có khác gì thằng ngu. Minh nói lia lịa không kịp thở:
 - Em xin lỗi! Đồ đúng là của Uyên mua cho em, tại Uyên đi mua quà sinh nhật cho bạn sẵn tiện thấy đẹp nên mua luôn, chứ không có ý gì đâu. Em sợ chị hiểu lầm nên...
 - Có thật không ý gì không? - Chị xoay lại, cười nhẹ.
 - Thật... - Minh đáp nhỏ, không đủ dũng khí để khẳng định.
 - Cho T nói lại một lần nữa đó. T suy nghĩ đi rồi trả lời chị, đừng hối hận! - Mối chị hơi mím lại.
- Cái chuyện mình lo sợ đã xảy đến rồi. Đầu óc rỗng suy nghĩ thật nhanh, nói thật hay không nói thật đây? Chị biết được bao nhiêu rồi?
- Hỏi có một câu mà T phải nghĩ lâu vậy hả? - Chị lại cười, vẫn nụ cười đáng yêu mình mê đắm, mà sao gây cảm giác bất an đến thế.
 - Em không biết nữa... - Tình thế này, mình không thể nhận hoặc phủ nhận, lấp lửng nước đôi câu giờ vậy.
 - T nghĩ chị khờ lắm phải không? - Chị đưa tay sờ mặt mình, nhìn mình một lúc rồi nói.
 - Đâu có... chị mà khờ gì không biết...
- Mình nổi gai khắp người. Nghe nói con gái lúc thường càng dịu dàng thì khi ghen lại càng mãnh liệt. Chẳng biết điều này có ứng vào chị không nhỉ? Lần đầu tiên mình cảm thấy sợ hãi, một nỗi sợ mơ hồ từ sự dịu dàng của chị mang đến.
- T biết chị ghét nhất điều gì không? - Âm thanh êm ái của chị lại vang lên đều đều bên tai mình.
 - Gì vậy? - Minh nuốt nước bọt.
 - Dối trá! T có thể giấu chị, nhưng khi chị hỏi, T nhất định phải nói thật. Chị mà phát hiện ra T nói dối chị bất cứ điều gì, sẽ không bao giờ chị tha thứ cho T!
 - Ủ, em biết mà. Có bao giờ em nói dối chị đâu! - Minh gật đầu lia lịa.
 - Ủm, T ăn cơm tiếp đi nè! - Chị ngồi xuống, miệng vẫn cười tươi, đưa chén cơm ình.
- Ngồi ăn mà thỉnh thoảng mình lại liếc nhìn chị. Xinh xắn, dịu dàng thế này cơ mà, sao lúc này mình lại sợ thế nhỉ? Không thể hiểu được!
- Nhìn chị ghê vậy? - Tình cờ chị ngước lên, bắt gặp có thằng đang nhìn lên.
 - Chị xinh ghê! Mà sao lúc này làm em thấy hơi sợ... - Minh cười gượng.
 - Vậy hả? Có làm gì mờ ám không mà sợ? - Chị chu môi.
 - Đương nhiên là không. - Minh ưỡn ngực. Cảm giác thoải mái vui vẻ trở lại, nhanh chóng quên đi chuyện vừa xảy ra. Có lẽ mình nhạy cảm quá thôi!

- Ba mẹ em đang ăn cơm dưới nhà hả? - Gác đũa, mình hỏi.
 - Ủm, bé Uyên đang ăn chung với dì dưỡng. - Chị nhìn mình đầy hàm ếch.
 - Ồ, no quá! Chị no chưa? - Mình vờ như không biết gì.
 - Rồi. T xem tivi tiếp đi, chị dọn nhen!
 - Chút chị có qua nữa không?
 - Chắc là không, 8h chị phải đi siêu thị với dì rồi.
 - Vậy ngồi chơi với em tí đi rồi hãy xuống! - Mình kéo chị lại gần, choàng tay qua chiếc eo thon thon mềm mại.
 - Bé Uyên lên bây giờ, thấy kì lắm! - Chị đẩy tay mình.
 - Kệ chứ, tối có bao giờ Uyên qua phòng em đâu mà lo! - Tay mình vẫn siết chặt, mũi kê sát vào gáy chị, mình thích ngửi mùi thơm dịu dịu từ mái tóc chị tỏa ra. Chẳng biết vô tình hay cố ý, sau câu nói của mình, không thấy chị phản ứng gì nữa. Có vẻ như chị cũng thấy được điều đó giống như mình, hay là chị biết rõ hơn mình?
 - Em hôn cái hén! - Mình xoay mặt chị lại.
 - Không cho! T ở dơ quá, ăn xong chưa súc miệng gì hết đã đòi hôn... - Chị cười khúc khích, lấy tay che miệng lại.
 - Chà, hôm bữa chưa súc miệng mà có người còn dám hôn mình, giờ lại giả bộ sạch sẽ. - Mình nhướn mắt.
 - Bữa đó T bệnh khác, giờ khác. - Chị lắc đầu quầy quậy, hai tay vẫn bưng chặt miệng.
 - Ồ, nhớ đó! Không cho thì thôi, mốt đừng năn nỉ! - Mình làm mặt giận.
 - Ủm, tội T còn treo ở đó, chị chưa xử là may. Còn dám đòi hỏi giận hờn, hứ!
 - Tội gì nữa?
 - Tự hiểu. Chị dọn xuống nhen, trễ rồi, để dì chờ la chị đó!
 - Zzz... thôi cho em hôn má vài cái đỡ ghiền cũng được! - Hết cách, mình đành xuống giá.
 - Hi hi... vậy thì được. Lẹ đi, chị còn tắm nữa! - Chị cười mỉm chi, ghé má lại gần mình.
 - Hôn mà cũng hối, làm mất hứng quá! - Mình gằm gừ.
- Nhìn cái má trắng mịn màng phơn phớt hồng vì mắc cỡ của chị, mình thêm cần cho vài phát, vậy mới sướng. Nhưng lại sợ chị đau, rùi cắt luôn không phát lương ngày ỉnh nữa thì chết. Mà cũng lạ, mình và chị quen nhau khá lâu rồi, hôn chị nhiều không đếm được, nhưng lần nào chị cũng thẹn thùng cứ như lần đầu tiên, làm mình ngượng theo.
- Lẹ đi T, nhìn gì lâu quá à! - Thấy mình ngồi dơ như tượng, chị lại hối.
 - Hối một lần nữa em không cho chị xuống luôn đó, tin không? - Mình lừ mắt.
 - Tại T lâu quá mà! - Chị rụt cổ.
 - Nè, nè, hôn cho chết luôn!
- Mình kéo sát mặt chị vào, hôn tới tấp lên má, hết bên này đến bên kia, chắc cũng phải vài chục cái. Hôn xong thấy đầu óc quay cuồng luôn, không biết vì phê hay vì chóng mặt.
- Người gì mà bạo lực... - Chị liếc mình, nhanh tay thu dọn.
 - Chưa xong đâu mà mừng, còn nữa... - Mình e hèm.
 - Gì nữa...
 - Thực hành thủ tục đi cưng! - Mình đưa mặt ra, chỉ chỉ vào má.

- Tưởng gì, hi hi... rồi đó! - Chị cười khúc khích hôn một cái rõ mạnh làm mình mém chúm nhủi.
- Bên đây nữa... - Mình đưa luôn má còn lại.
- T nhắm mắt lại đi! - Chị đá lông nheo.
- Bữa nay có vụ kêu nhắm mắt nữa ta? Vụ này mới à?
- Thì cứ nhắm mắt đi rồi biết. Nhanh đi, không thôi chị xuống đó!
- Ồ, rồi đó. Làm gì làm đi! - Mình cười dè, háo hức nhắm mắt lại.

”Bốp

”

- Đệt...

Mình choáng váng mở bừng mắt ra, tay xoa má liên tục. Chị đã nhanh chân ôm mâm cơm linh mất dạng, sau khi inh một cái tát nẩy lửa. Là đánh yêu hay đánh ghen vậy trời? Chẳng rõ, chỉ biết mình đau muốn chảy nước mắt, thấy bảy tám ông sao nháy múa khắp nơi.

Hồi trưa là thái độ kỳ lạ của em Uyên, bây giờ lại đến chị. Thêm vào chuyện thằng Quang, thằng Khang chưa giải quyết đến đâu, mình rõ hơn ai hết những ngày sắp tới đây giống bão sẽ còn trút xuống đầu mình nhiều nữa...

55. Chương 55

Yêu thâm chị họ...!!

Chap 55

- Reng... reng...

Chuông điện thoại reo ầm ĩ, mình vừa vào toilet chưa kịp rửa mặt đã phải vội vã chui ra. Tưởng ai gọi, hóa ra thằng bạn chí cốt Thanh sida.

- Tao nghe nè! - Mình lên tiếng.
- Xuống mở cửa cho tao lẹ coi, nắng quá!
- Ồ.

Tắt điện thoại, mình bước chầm chậm xuống lầu. Tính ra cũng đã gần 2 tuần kể từ hôm mình xuất viện, vết thương tạm ổn rồi, có thể đi tới đi lui, cử động nhẹ nhàng không sao.

Thanh sida đứng núp ngay thềm nhà, mồ hôi nhễ nhại. Vừa mở cửa mình vừa nói:

- Sao không bấm chuông mày?
- Bấm gãy cả tay, mày có nghe đâu. - Nó nhanh chân chạy vô nhà, miệng gầm gừ.
- Ồ, chắc tao trong toilet nên không nghe he he... - Mình phì cười.
- Đứng chờ lâu nắng vãi, làn da bánh mật của tao mà bị đen, mấy em chê thì mày xác định đi. - Thanh sida mở quạt trần, nằm bật gân ra salon.
- Có gì ăn dọn lên đi ku! - Mình chưa nói gì, nó đã mở lời

”đề nghị

”.

- Chết đói lâu năm hả? Để tao coi.

Mình lắc đầu, đi lại mở tủ lạnh ra xem có gì tọng vào miệng thằng bạn tham ăn chẳng khác Trư Bát Giới này không. Lần nào lại nhà mình nó cũng lục tung cái tủ lạnh, càn quét không thương tiếc, hôm nay nó kêu mình lấy đồ ăn đem lên đã lịch sự lắm rồi.

Bên trong tủ lạnh chất đầy trái cây đủ loại, khô bò khô mực, có cả mấy bọc chè chẳng biết của ai. Chắc chị Diễm và em Uyên mua để vào ình ăn vặt cũng nên.

- Đem hết lên đi, khỏi lựa. - Chờ lâu, Thanh sida hối thúc.

- Có gì đâu mà đem. - Mình ậm ừ.

- Mọi lần nhiều trái cây lắm mà. Nay mà què quặt, đáng lẽ phải được chăm sóc kỹ lưỡng hơn mới đúng chứ? - Nó nhìn mình nghi ngờ.

- Thì cũng có, mà sợ mấy trái này mà không ăn được. - Trái gì? Ăn không chết thì tao ăn được hết!

- Bí đao. Ăn không? Có hai trái tổ chẳng nè.

- Đệt, giòn mặt hả mà? Cho mà 10s tự nguyện hiến dâng đó, đừng để tao ra tay, hối cũng không kịp! - Thanh sida cười hềnh hếch.

Chọc nó tí cho vui, mình lấy rổ lùa đồng trái cây vào, cầm thêm bọc muối tôm thả lên bàn.

- Nhiều quá ăn sao hết! - Thanh sida bật dậy, miệng khách sáo vài câu, tay cầm trái xoài tứ quý chấm muối quất luôn, khỏi gọt cắt gì ráo.

- Lần nào cũng nghe câu này, vậy chứ cái hột cũng chẳng còn. - Mình chếp miệng.

- Bạn bè quý ở cái tình đó ku, quý mà nên gì của mà tao cũng ráng đón nhận hết. - Thanh sida miệng nhai nhồm nhoàm nói.

- Ồ, tao hiểu tấm chân tình của mà! Cái đầu sao rồi? - Mình vạch tóc nó ra nhìn.

- Lành rồi, gỡ mãi xong lại đẹp trai như xưa thôi!

Nhìn vết sẹo đen thùi như con rết trên đầu nó, mình thấy hơi xót. Vì chuyện riêng của mình, báo hại cả đám bạn phải chịu khổ lây. Thế mà chẳng nghe thằng nào trách một lời.

Thấy mình im lặng, Thanh sida cười ha hả:

- Cầm động quá hả? Mốt có gái đẹp nhường tao là được rồi, coi như bù đắp phần nào!

Không biết nó vô tình hay cố ý mà nói câu này, làm mình nhớ đến chuyện làm mai em Uyên cho nó, bỗng thấy nhột nhột.

- Mà với em Uyên sao rồi? - Thanh sida trầm ngâm một lúc rồi hỏi.

- Ý mà là sao? - Mình khó xử quá, không biết nói thế nào nên hỏi lại.

- Tao muốn nói tới chuyện gì, mà hiểu mà!

- Ừm, thì tao với em vẫn bình thường, có gì đâu! - Mình nhún vai.

- Công khai chưa? - Nó cười cười.

- Hả? Ờ...

Đang ầm ớ chưa biết làm sao cho nó hiểu, đừng hiểu lầm, Thanh sida khoác vai mình:

- Chuyện em Uyên thích mà, tao biết lâu rồi. Từ hôm đầu tiên mà kêu tao qua giới thiệu em, nhìn thái độ tao đã hiểu. Nhưng mà yêu chị Diễm, không muốn làm gì có lỗi nên đá em Uyên sang cho tao. Tao cũng định nhân cơ hội đó tán em, sẵn tiện giúp mà đỡ khó xử, mà lại không thành công. Tao nói đúng không?

- Ồ, cũng... đúng...

- Cơ hội đến tay, tao không tận dụng được, chịu thôi! Nói thẳng là cũng tiếc lắm, em Uyên đẹp, giàu có lại cá tính, thẳng nào chả mê. Nhưng khổ nỗi em lại chỉ thích mình mày, tao cũng hết cách. Tao không trách, cũng không hiểu lắm hay nghĩ sai gì về mày hết. Mày vẫn là thằng bạn thân nhất của tao, ok?

- Ừm... Thật ra mà nói, bọn con trai thường xuề xòa hơn con gái nhiều. Chơi với nhau lâu rồi, việc gì cũng tự hiểu thôi, không cần nói ra. Chung quy cũng vì nghĩ mình là đàn ông, không nên trải lòng, bày tỏ suy nghĩ cảm xúc này nọ ra ngoài với người khác, làm như thế thấy yếu đuối và lắt nhắt quá.

Đây cũng là lần đầu tiên Thanh sida nói chuyện chân thành với mình, có lẽ nó hiểu được nỗi khổ của mình, muốn giúp mình cởi bỏ tâm lý, cũng như tránh mọi hiểu lầm không đáng có giữa mình và nó.

Mình thật sự cảm kích nó. Thanh sida mà là con gái chắc mình đề ra hôn tại chỗ rồi, chỉ tiếc nó lại là đực rựa chính cống, đành bỏ ý định vậy.

- Chỗ bị đâm sao rồi, đỡ nhiều chưa? - Vẫn âm thầm lặng lẽ chén trái cây, nó hỏi.

- Đỡ rồi mới xuống đây tiếp mày được, tuần trước tao nằm liệt trên giường.

- Ừ, cũng may mắn! Lần đó tao cứ tưởng cả đám bỏ mạng hết rồi, cuối cùng không việc gì. Tội mình được trời thương phù hộ hay sao đó!

- Tội Hải khìn thì sao, mày có gặp không? - Nhắc tới hội bạn, mình bồn chồn.

- Khỏe như trâu, giống tao thôi. Chỉ có điều từ hôm xảy ra chuyện đó, nó bị ông bà già cấm cửa không cho ra ngoài, sợ bị trả thù. Bây giờ nó giống như hoàng hậu bị nhốt trong lãnh cung, suốt ngày chỉ biết ăn ngủ, tội lắm mày ơi! - Miệng nói tội, trong khi môi nhếch lên cười đều, nhìn Thanh sida gian không thể tả.

- Để khi nào tao khỏi hẳn, sang thăm nó sẵn tiện xin ông bà già nó giùm! - Mình áy náy nói.

- Chuyện đó không quan trọng! Giờ chủ yếu là bọn thằng Quang, lo tranh thủ thời gian này mà nghĩ cách giải quyết đi. Tao bảo đảm nó còn kiếm mày dài dài, chưa xong đâu. - Nhắc đến thằng Quang, mặt Thanh sida đầy nghiêm trọng.

- Tao biết. Nhưng giờ chả có cách nào để mà nghĩ, tới đâu hay tới đó. Nó toàn núp trong tối, canh úp sọt, làm sao đây? Không lẽ kéo hội tìm nó, thằng đó đâu có vừa, chơi kiểu đó mình chơi không lại. - Mình lắc đầu.

- Thưa nó ra tòa. Vết tích ở ngực mày vẫn còn nè, sợ gì...

- Nhà nó có thể lực, chạy bên này một ít, bên kia một ít, thưa kiểu gì? Chưa nói đến bây giờ thật giả trắng đen lẫn lộn, hai đám trẻ trâu cầm mã tấu chém nhau tựa lừa, ai xử ày? Nhiều khi mấy chú mấy bác ăn uống no say, quay sang bắt tội tại mình, lúc đó có mà tàn đời...

- Đệt, chơi giang hồ với nó không được, luật pháp cũng chẳng xong, vậy làm sao? - Thanh sida trợn mắt.

- Mày hỏi tao, tao biết hỏi ai? - Mình cười khổ.

- Thôi, không bàn nữa. Nói chuyện khác... - Thanh sida ngao ngán.

- Chuyện gì?

- Chuyện tình tay ba như trong phim của mày. Nhắc tới là tao phát ghen, số hưởng vãi! - Nó cung tay, làm bộ như muốn đâm vô mặt mình.

- Khổ tâm bỏ mợ ra chứ sướng quái gì... - Mình nhăn nhó.

- Tao ước được khổ như mày mà không được nè, đúng là sống trong phúc mà éo biết hưởng!

- Khi nào một trong hai người ở riêng kia, đó mới gọi là phúc. Đẳng này cả hai đều ở chung nhà với tao, ra vô chạm mặt, ghen tuông cả ngày, muốn hưởng phúc cũng chẳng còn tâm trí mà hưởng...

- Hè hè, cái gì cũng có mặt trái của nó mà, mày đừng được voi đòi hai bà Trưng... Mà mày định sao? Quyết định chọn ai chưa? Tình hình này mà kéo dài, tham lam coi chừng mất cả chì lẫn chài.

- Tao hiểu sao không... - Mình chép miệng.

- Nói nghe coi. - Mặt nó háo hức.

- Thì... tao từ chối em Uyên mấy lần rồi, nhưng ẻm cứ làm lơ. Lại vì tao làm không ít chuyện, mới rồi còn chi cho thằng Bảy già một khoản tiền để cứu tao. Càng ngày tao càng khó từ chối ẻm, nhận nhiều quá... muốn rút ra không dễ chút nào... - Hả? Vậy ra bữa hôm là em Uyên cho tiền nên thằng Bảy mới giúp tụi mình à? - Thanh sida ngạc nhiên.

- Chứ mày nghĩ nó là Bồ Tát, khi không giơ đầu ra chịu báng, chuốc rắc rối vì mấy đứa không quen biết như tụi mình hả?

- Ờ, hèn gì... tao cũng thấy nghi nghi. Rốt cục em Uyên đưa nó bao nhiêu?

- Chả rõ, hỏi ẻm không nói. Nhưng tao nghĩ không ít, chắc cũng vài trăm triệu.

- Đệt, ẻm giàu vãi vậy à? - Thanh sida thiếu điều nhảy dựng lên.

- Mới đi shopping, tiện thể mua cho tao hơn chục cái áo gần 5m, mày nghĩ giàu không?

- Ax... Tao thêm giết chết mày quá!!! - Nó nghiêng răng ken két, bộ dạng như sắp bốc hỏa.

- Có bản lĩnh cứ nhào vô, tao nhường đó! - Minh nhe răng cười.

- Thua! Thôi tao về à, có tin gì mới nhớ báo tao biết.

- Ờ, tạm thời chắc không có chuyện gì đâu. Phải 1, 2 tuần nữa tao mới ra khỏi nhà được.

Nó về rồi, mình lúi húi dọn đồng vỏ, hột trái cây vứt đầy trên bàn. Thằng này ăn vãi thiệt, một mình nó làm láng rổ chẳng còn chút gì, sao không nuốt luôn hột cho rồi, đỡ mất công dọn.

...

Lên phòng nằm ngủ đến tối, thay vì chờ chị Diễm đem cơm lên như mọi lần, mình lót tọt đi xuống. Lâu rồi không được hưởng bữa cơm gia đình, nhớ quá!

- Con khỏi chưa mà đi xuống vậy T? - Mẹ thẳng thốt nhìn mình. Về mặt ba mình cũng kinh dị không kém.

- Đỡ rồi mẹ ơi, có điều chưa chạy nhảy được thôi! - Minh kéo ghế ngồi, nhanh nhẩu đáp.

- Đang tính lấy cơm lên cho T nè, đi được hồi nào mà giờ mới thông báo vậy? - Chị Diễm loay hoay lấy chén, xoay lại hỏi.

- Mới phát hiện hồi trưa thôi, he he... - Minh nói dóc, thật ra đi tới đi lui cũng được vài hôm rồi, nhưng muốn được ăn cơm riêng tư với chị thêm một chút, nên chưa để lộ ra.

Em Uyên ngồi đối diện, nhìn mình cười tủm tỉm, không nói gì.

Đặt chồng chén lên bàn, chị lấy ghế ngồi cạnh mình, tuy nhiên vẫn giữ khoảng cách hơi xa, chắc sợ ba mẹ mình nghi ngờ.

- Vết thương sao rồi T? Chừng nào thì lành hẳn? - Ba hỏi.

- Dạ, con nghĩ chắc phải 2 tuần nữa. - Minh rụt rè đáp.

- Ráng nghỉ dưỡng cho tốt, còn sớm đi học trở lại, nghỉ lâu quá rồi.

- Dạ, con biết mà!

- Con lớn rồi, ba mẹ không muốn nói nhiều nữa. Giờ chỉ cần chú tâm học lo cho tương lai, mọi chuyện còn lại ba mẹ đang tính cách giải quyết, không để xảy ra rắc rối nữa. - Ba nghiêm mặt.

- Là sao ba? Chuyện thằng Quang hả? - Minh thấp thỏm. Nếu quả thật ba mẹ có hướng giải quyết, mình và chị được sống yên ổn thì còn gì bằng.

- Ba nói cho con đỡ lo nghĩ thôi! Ba mẹ vẫn còn đang tính cách, khi nào được sẽ nói rõ con biết. Thôi, ăn cơm đi! - Mẹ mình xua tay. - T ăn cá đi cho tốt! - Em Uyên dẽ miếng cá nấu canh chua bỏ vào chén mình.

Xưa nay mình không ăn được cá. Chị Diễm thấy mình ngần ngừ, bèn gấp thịt bò cho vào chén mình, nói nhỏ chỉ đủ mình nghe:

- T không ăn được cá mà, ăn bò beefsteak đi, ngon lắm!!

- Hai người ăn cơm đi, em tự ăn được mà! - Mình hơi khó xử.

Rồi trước sự chứng kiến của chị và em Uyên, mình gấp miếng bò của chị cho vào miệng nhai ngon lành. Công nhận ngon thật, thịt mềm và không dai chút nào, lại vừa chín tới, chỉ cần nhẹ một cái nước thịt đã tươm ra thấm đều khoang miệng, thật kích thích vị giác.

- Ngon ghê! - Mình tấm tắc.

- T ăn thêm đi, chị làm nhiều lắm! - Nghe mình khen, chị cười tươi như hoa.

Đang định gấp thêm miếng thịt nữa, bất chợt mình ngó lên thấy mặt em Uyên xịu xuống, buồn so.

”Nỗi khổ của tao nè Thanh sida ơi, mày sao hiểu được...

”

Nhìn miếng cá trong chén, lòng mình than thở không thôi. Ốn quá, chẳng muốn ăn chút nào. Nhưng thấy ẻm quê quê mình lại động lòng trắc ẩn, nhắm mắt nhắm mũi gấp cá bỏ vào miệng, nhai vài cái rồi trệu trạo nuốt.

- Cá ngon không? - Vẻ mặt em Uyên thay đổi, tươi rói ngay.

- Ồ, cũng ngon! - Mình gật đầu lia lịa như té sao.

- T ăn thêm đi... - Ểm hí hứng tính gấp thêm cá ỉnh nữa.

- Thôi, Uyên ăn đi. Chút T ăn sau... - Hồn vía lên mây, mình lật đật xua tay.

Ngồi ăn một lúc mình mới biết, thì ra nồi canh chua là em Uyên nấu, còn bò beefsteak thì chị Diễm làm. Thảo nào...

Nhưng mình không nghĩ chị ghen, có lẽ biết mình không ăn được cá nên chị mới làm thế thôi, chẳng ý gì đâu.

Suốt buổi mình toàn ăn thịt, biết sao được, ghét cá bẩm sinh rồi. Chỉ đến chén cuối, chan canh ăn, mình mới đung đưa vào mấy con cá, gấp một vài miếng gọi là... cho em Uyên đỡ buồn tủi. >

”

- Mai bà ngoại ghé nhà chơi... - Tàn bữa ăn, mẹ mình thông báo.

Không khí chợt im ắng lạ thường. Tin bà ngoại lên thăm, chẳng khác nào sét đánh ngang tai. Mình vẫn còn chưa quên được chuyện lần trước bà ghé, đòi cho chị Diễm ra ngoài ở. Em Uyên thì bị bà giữa ột trận cái tội đầu nhuộm xanh đỏ, quần áo ngắn cũn cỡn.

Ểm nhìn mình, mặt vẫn bình thường không dám tỏ thái độ gì, nhưng sâu trong ánh mắt, mình thấy được tia lo lắng ngán ngẩm. Mình cũng khác gì ẻm đâu. Chỉ có chị Diễm vẫn tươi cười như thường, cũng bởi chuyện đó mình và cả nhà đâu có ai kể chị nghe, sợ chị tủi thân.

- Lâu rồi con không được gặp bà, bà ghé ở lâu không dì? - Chị quan tâm hỏi.

- Chắc ở lại một đêm, dì cũng không rõ. Bà tùy hứng lắm, có khi lên chút lại đòi về như hồi trước nữa không chừng. - Mẹ cười nói lấp lửng.

- Ủa, sao vậy dì?

- Bà mệt đó mà, có gì đâu! - Mình chen ngang.

Mẹ cũng hiểu ý, không nói gì thêm. Ăn xong, mình lên phòng tắm rửa, lấy cái áo thun trắng em Uyên mua ặc vào, khá vừa vặn. Dù sao cũng là tấm lòng của ẻm, hơn nữa bỏ phí trời phạt. Mình không nghĩ chị Diễm khó chịu vì điều này, chị chẳng ích kỷ thế đâu.

Bước ra ban công đã thấy chị đứng tựa lan can từ khi nào.

- Chị ra lâu chưa? - Minh lại gần hỏi.

- Vừa ra à. T mặc áo mới nhìn đẹp trai ghê!! - Chị nháy mắt.

- Đẹp trai lâu rồi, khen thừa! - Minh ngênh mắt.

- Hi hi... nịnh có câu lên luôn hén! Thôi, rút lại lời khen. - Chị cười khúc khích.

- Muộn rồi! Có rút lại thì nó cũng ghi sâu trong đầu em rồi, gì chứ ai khen em nhớ dai lắm he he...

- Vậy chê thì sao? Có nhớ dai không nè?

- Chê hả? Không quan tâm. Người ta GATO với mình đó mà, để ý làm chi ệt.

- GATO là sao T? - Chị ngơ ngẩn.

- Là ghen ăn tức ở đó. Chạm tiêu! - Minh điểm nhẹ ngón tay lên trán chị.

- Hừ, nào giờ có nghe đầu mà biết! - Chị vùng vằng, cú lên tay mình mấy cái nhẹ hều.

Đã lâu rồi không được ra đây hóng gió. Mọi thứ vẫn như trước, chẳng có gì thay đổi. Bầu trời chỉ chít treo đầy sao lấp lánh, gió vẫn thổi lồng lộng, từng làn gió nhẹ mơn man đùa giỡn vờn lên tóc chị, những sợi tóc đen óng ả tung bay như muốn cuốn mình vào những giấc mơ lãng mạn.

Minh đưa tay cầm một lọn tóc, kê mũi vào hít thật sâu, mùi thơm dịu dịu theo khứu giác xông lên tận óc.

- Thơm không? Chị mới gội đó! - Chị bẽn lẽn.

- Chị lúc nào mà chẳng thơm! - Minh ngây ngất nói như mộng du.

- Chỉ nịnh là giỏi! - Đầu chị khẽ nghiêng, cặp mắt nai nguity mình. Khi nhìn ngang chị còn xinh hơn góc chính diện.

- Em còn giỏi nhiều thứ nữa, chị biết rõ hơn ai khác mà!

Minh cười gian, dần dần lết sát vào chị, cánh tay choàng nhẹ qua eo kéo chị hơi ngả ra sau, miệng lướt nhẹ lên gương mặt khả ái rồi dừng lại ở làn môi mềm mại thật lâu...

Hôn chị say đắm, nhưng mắt mình thỉnh thoảng vẫn ngó về phía cửa, sợ em Uyên bất chợt đi ra. Ẽm thấy cũng không việc gì, mình chỉ lo chị ngại thôi, tính chị rất hay xấu hổ.

Minh hôn chị thật lâu, cho đến khi mỗi tay mỗi miệng mới chịu dừng lại trong luyến tiếc. Lòng tham con người đúng là vô hạn, nếu có sức khỏe không biết mệt, chắc mình hôn chị cả ngày.

- T này... suốt ngày chỉ biết làm vậy... - Mặt chị ửng hồng, miệng trách móc nhưng đôi mắt lại ướt rượt ngập tràn niềm hạnh phúc.

- Trai không hư, gái không thương... - Minh hấp háy mắt.

- Gái hư mới thương trai hư, chị không có vậy... - Chị ngúng nguẩy.

- A, làm phản hả? Em trai hư nè, chị không phải gái hư nghĩa là không thương em chứ gì? - Minh vờ trợn mắt.

- Xí, không phải vậy... ý là...

- Nói chuyện gì mà vui vẻ xôm tụ quá vậy ta! - Em Uyên đột nhiên đi ra làm chị giật mình nín bật, len lén nhìn mình thề lưỡi.

Chị Diễm đang đứng bên trái mình, em Uyên lại bước sang đứng bên phải, ép mình vào giữa. Trái Diễm, phải Uyên, cả hai mà song kiếm hợp bích chắc mình khó giữ được trọn vẹn tấm thân qua đêm nay. Mà không xong, bác sĩ dặn chưa lành lặn không được cử động mạnh. - Tự nhiên im re hết vậy, có gì mờ ám hả?

- Em Uyên hết nhìn mình lại ngó chị.

- Người gì xuất hiện cứ như ma, làm giật mình chưa té lâu là may, nói gì nữa mà nói. - Minh làu bàu.

- Chứ không phải có tích nhúc nhích hả? - Ẽm liếc xéo mình.
- Bữa nay mới thấy nhen, áo ai mua mà vừa vặn đẹp quá vậy! - Chợt phát hiện ra cái áo mình đang mặc, ẽm kéo áo sẫm soi, miệng xuyết xoa liên hồi.
- Bé Uyên nhen, mua cho T mà không mua cho chị cái nào, phân biệt đối xử quá đi! - Chị Diễm cười nói.
- Hi, tại shop toàn bán đồ nam không à, em cũng đâu có mua cái nào đâu. Để vài bữa rảnh, chị em mình đi shopping hén!
- Chị đùa thôi, tốn tiền lắm!
- Chuyện nhỏ mà, tiền xài cũng hết, chết có mang theo được đâu mà chị lo! - Em Uyên nói xong, lại chạy sang đứng cạnh chị Diễm. Hai người nhỏ to bàn tán gì đó, không ình nghe.
- Tai mình căng lên như tai trâu mà chẳng hóng được gì. Bực quá ẽ hèm một cái rở to:
- Xong chưa? Có chuyện cần nói nè!
- Gì vậy T? - Chị hỏi.
- Ngày mai chị đi làm cũng như mọi khi, chiều mới về phải không?
- Ừm, sao dạ?
- Vậy sáng mai Uyên đưa chị đi làm, rồi chiều ghé rước chị, hai người đi shopping luôn đi. - Minh nói.
- Ừa, không phải mai bà ngoại T ghé chơi hả? Chị định về sớm chào hỏi, còn nấu gì đó đãi bà nữa.
- Em nói chị cứ nghe theo đi! Bà ngoại lúc này già cả, tính khí thất thường lắm! Lần trước ghé đây, mắng Uyên một chập rồi. Không tin chị hỏi Uyên đi!
- Thật vậy hả bé Uyên? - Nghe mình nói ghé quá, chị quay qua hỏi em Uyên.
- Ừ, bà khó lắm! Em gặp một lần mà ngán quá trời! - Hiểu ý mình, em Uyên làm điệu bộ sợ sệt.
- Nhưng mà... làm vậy coi sao được, vô phép lắm! - Chị lo âu.
- Có gì mà không được, chị cứ làm vậy đi, còn lại để em lo, không ai nói gì đâu! Nếu được thì đi tới khuya luôn, chờ bà ngủ rồi hãy về, có gì em điện thoại báo cho. - Minh quả quyết.
- Vậy còn buổi sáng thì sao? - Chị rụt cổ.
- Sáng dậy sớm, tranh thủ đi làm sớm, đừng để gặp mặt bà là được. Ráng đi, bà ở một ngày về rồi! - Minh cố gắng trấn an.
- Người già thường thức sớm lắm đó! Với lại đi sớm chị biết đi đâu, hix... giờ đó chị Ánh chưa ra tiệm mà...
- 5h thức đi đi, chị với Uyên chạy lòng vòng ăn sáng, uống cà phê, hoặc ra công viên tản bộ cũng được. Ráng 1 hôm là khỏe rồi! - Minh tích cực hiến kế.
- Chắc phải làm vậy, còn mỗi cách này. Chỉ hi vọng bà T ở một ngày thôi, rồi húng lên ở thêm vài ngày, Uyên với chị Diễm bữa nào cũng đi tới khuya, sáng thức sớm, chắc chết quá!! - Em Uyên vuốt nhẹ mái tóc ngắn cũn, rầu rĩ nói.
- Hai người còn đỡ, T suốt ngày phải ở nhà đối phó với bà nè... - Minh trề môi.
- T cứ viện cớ vết thương chưa lành, ở trong phòng suốt, có sao đâu! - Em Uyên cười.
- Sao được. Chuyện này đâu dám để bà biết, có mà chửi tắt bếp luôn! Chắc cũng phải giả bộ đi lên đi xuống nói chuyện với bà, hix... rầu quá! Lúc nào không ghé, lựa ngay lúc rỗi tinh rồi mù này lại ghé, bà chơi quá này ác thật! - Mặt mình nhăn như khi ăn ớt.
- Hi hi, nghe T than làm chị rầu theo luôn rồi nè! Bỏ qua hết đi, đừng suy nghĩ nữa, tối đâu tính tối đó cho xong, hén! - Chị kéo tay mình lắc lắc.

- Ok, không nói chuyện buồn nữa! - Hành động đáng yêu cứ như trẻ con của chị khiến mình cười xòa, tạm vớt vớt phiền muộn sang một bên.

- Đêm nay trăng sáng ghê hén, phải rằm không bé Uyên? - Chị hỏi em Uyên.

- Chưa, mai mới rằm. - Em Uyên ngược mặt nhìn lên trời thật lâu. Cứ thế, hai cô gái say mê ngắm trăng sao, mình lại lặng lẽ ngắm họ. Cho đến sau này, mình vẫn chưa tìm ra được khoảnh khắc nào đẹp hơn lúc này. Dưới ánh sáng mờ ảo của vầng trăng tròn, chị và em Uyên đẹp một cách kỳ lạ. Nét đẹp có chút gì đó huyền ảo mơ hồ đến huyền hoặc, như thực lại như hư vô khiến mình ngây ngất...

Chỉ tiếc mình không có thiên khiếu về hội họa, nếu không đã vác giấy cọ ra ngồi miệt mài rồi. Hãy tưởng tượng xem, một đêm trăng thật sáng, bầu trời đầy tinh tú lấp lánh huyền ảo. Trên lầu cao, gió thổi lao xao, hai cô gái xinh xắn đứng thưởng thức tuyệt tác của thiên nhiên đến xuất thần, mái tóc dài thi thoảng bay nhẹ nhẹ, cạnh đó là một thằng ngốc thần thờ ngơ ngẩn chiêm ngưỡng nhan sắc họ. Nếu gom những chi tiết này vào một bức tranh, cũng nên thơ ra phết đấy nhỉ... ^^!

Cảm giác bình yên nhẹ nhàng xâm chiếm tâm hồn mình, thanh thản vô cùng, cứ mong giây phút này kéo dài ra... dài ra...

Cuộc sống này, con người làm mọi thứ, cố gắng tất cả vì điều gì? Không phải vì những giây phút như thế này sao? Có thể đúng, mà cũng có thể sai... Không gì tuyệt đối cả. Mình chỉ cần những thứ này, giản đơn thế thôi... Nhưng với người khác, có thể họ sẽ cần những điều gì đó cao hơn, xa hơn...

Riêng hai cô gái đang đứng trước mặt mình đây, họ cần gì nhỉ? Liệu có giống mình không!?

Mình tin là có. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt say mê pha lẫn sự dịu dàng của chị và em Uyên, mình cũng hiểu được phần nào.

Thật đáng tiếc, nhằm ngay lúc xuất thần nhập hóa, chuẩn bị hóa thành thi sĩ, tâm hồn thơ văn sắp tuôn tràn lai láng như sóng thần, tự dưng mình lại muốn hắt xì. Cố gắng kềm mà không được...

- Hắt... xì.... - Mình làm một phát rõ to, sượng tê người.

- Người gì mà vô duyên chưa từng thấy... - Bị mình phá vỡ tâm trạng, em Uyên giật thót người, quay qua trừng mắt.

- Chị cũng hết hồn, hi hi... T lạnh hử? Vô ngủ sớm đi, đứng đây chút bệnh nữa đó! - Chị Diễm cười hình hích, khoe hàm răng trắng bóc thật đều.

- Đâu có, không biết sao tự nhiên hắt xì. Mà vậy cũng hay, đang tính kêu hai người, làm gì mà ngấm trắng say sưa đắm đuối vậy? Làm được mấy bài thơ rồi? - Mình xoa xoa mũi.

- Ngấm trắng là phải làm thơ hử? Ai đặt ra cái luật đó vậy? - Em Uyên bướng bỉnh nói.

- Ngấm trắng chỉ có hai loại người thôi. Một là nhà thơ, hoặc người tập tành làm thơ...

- Hai là gì T? - Chị tò mò.

- Hai là người sói. Chị với Uyên ngấm trắng lâu quá, kỹ quá, em sợ hai người biến thành sói thì khổ. - Mình cười đều.

- T này... thấy chị hiền gạt chị hoài... - Chị phụng phịu.

Em Uyên không thêm phản ứng, chỉ liếc mình sắc như dao cạo, làm mình thót người mấy lần vì nhột nhột. Nếu ánh mắt có thể giết người, dám ẻm giết mình mấy trăm lần rồi cũng chưa biết chừng.

- Vô ngủ thôi chị, không nói chuyện với loại người này nữa! - Liếc háy đã đời, ẻm kéo tay chị vô nhà trước sự ngơ ngác của mình.

Chị Diễm đành bước theo, nhưng cũng kịp quay lại làm mặt xấu với mình.

- Ngủ ngon nhen! - Mình nói với theo.

- T cũng vậy hén! - Trước khi khuất sau cánh cửa, chị mi gió mình một cái thật dài và kín đáo, kèm theo nụ cười mỉm chỉ đáng yêu vẫn thường len lỏi vào giấc mộng của mình mỗi đêm...

56. Chương 56

Yêu thăm chị họ...!!

Chap 56

- Con mời ngoại ăn cơm! - Minh cầm chén bằng hai tay đưa cho bà ngoại.
- Mẹ cha bây! Giờ mới thấy lộ mặt xuống, làm gì trên đó suốt vậy hả? - Ngoại cười móm mém.
- Dạ... con làm bài tập, sắp thi rồi phải ôn nhiều lắm ngoại ơi! - Minh nói dóc không chớp mắt.
- Giỏi, ráng học cho nên người nhen con! Mà sao nay không đi học?
- Dạ... sắp thi rồi nên con được nghỉ ở nhà ôn bài... - Minh gãi đầu.
- Má ăn cơm đi, để nguội mặt ngon! - Mẹ mình giải vây.

Bình thường ba mẹ mình rất ghét nói dối. Từ nhỏ đã dạy mấy chị em mình sống trung thực, có gì sai phải thành khẩn nói ra sẽ được tha thứ, nói dối tội nặng gấp 100 lần. Thế nên mình sống cũng khá là chính trực, chỉ nói dối những gì cần thiết thôi.

Hôm nay tình huống bất ngờ, ba mẹ cũng không muốn bà biết chuyện của mình rồi lo lắng nên cực chẳng đã phải về phe mình.

- Con Diễm đâu sao không về ăn cơm? Rồi con bé ăn mặc hở hang lần trước cũng không thấy vậy? - Ăn được vài đĩa, bà lại phỏng vấn tiếp.
- Diễm nó làm trưa thường không về má à! Còn con bé kia tên Uyên...
- Nói đến đây mẹ ngưng lại, nhìn mình. Mình hiểu ngay, đoạn nói dối này mẹ không muốn làm nên quyết định giao nhiệm vụ vinh quang lại ỉnh.
- Hồi nãy Uyên gọi cho con, nói là trưa nay đi đám cưới trong công ty nên không về ăn cơm. - Minh phang ngay không phải nghĩ. Gì chứ nói dóc nói láo là nghề của chàng.
- Ờ. Đạo này hai đứa sao rồi? - Ngoại nhìn mình.
- Hai đứa... là ai ngoại? - Minh ngơ ngơ.
- Con với con Diễm chứ ai. Vẫn bình thường vui vẻ, hay có bất hòa gì không?

Phải công nhận ngoại già cả nhưng mình vẫn ghê, còn định hỏi tránh để gài bẫy mình nữa. Rõ ràng ý ngoại là

"mình và chị có phát sinh tình cảm gì hay chưa?"

".

- Dạ... vẫn bình thường. Đạo này con học nhiều, chị Diễm cũng đi làm suốt, tối về thường ngủ sớm nên ít trò chuyện lắm! - Minh cố tình nhấn mạnh

"ít trò chuyện

", ngằm cho ngoại hiểu mối quan hệ của mình và chị bình thường hơn cả mức bình thường, hoàn toàn trong sáng tinh khôi như một tờ giấy trắng tuổi học trò.

- Ờ, vậy thì tốt! Dù sao cũng chị em họ, gắng giúp đỡ nhau nếu gặp chuyện khó khăn. - Ngoại cười hài lòng, khuyên nhủ vài câu chiếu lệ.

- Dạ, con biết mà! - Thoát nạn, mình gạt đầu lia lịa. - Lần này má định ở chơi lâu không? - Ba mình hỏi.
- Hai ba ngày gì đó. Sao?
- Ý ảnh muốn má ở lại chơi lâu hơn với con cháu, lâu lâu mới có dịp ghé thăm tụi con mà! - Mẹ mình cười.
- Tao cũng muốn ở lâu, mà lạ nước lạ cái, sợ ngủ không được! Để ở lại một bữa coi sao đã...

Mình nghe mà rụng rời tay chân, mặt mũi ba mẹ cũng méo xệch. Ngoại lên thì đương nhiên gia đình mình ai cũng quý rồi, nhưng giờ có chị Diễm, ngoại càng ở lâu sẽ càng dễ xảy ra chuyện không hay. Ba mẹ lo lắng, mình lại càng lo hơn. Nhưng lo cũng chẳng giải quyết được gì, giờ chỉ cầu trời cho ngoại lạ chỗ không ngủ được. Haizzz... mình bất hiểu quá, biết sao được...

Nghĩ cùng buồn cười, hôm qua chỉ dặn chị trưa đừng về thôi, không ngờ ngay cả em Uyên cũng trốn mất biệt luôn. Lần trước bị ngoại dọa ột trận nho nhỏ mà coi bộ ẻm ngán luôn đến giờ.

...

Không biết nhờ lời cầu nguyện của mình hay thế nào, mà qua sáng hôm sau ngoại gom đồ, kêu cậu út lại rước về luôn. Lí do rất đơn giản, không ngủ được do lạ chỗ. Khởi phải nói mình vui mừng đến thế nào, ngoại vừa khuất bóng, mình lấy điện thoại gọi ngay cho chị thông báo tin vui.

- Chị nghe nè T! - Tiếng chị thở thở êm tai làm sao.
- Chị đang làm hả?
- Ủ, có chuyện gì vậy nè?
- Ngoại vừa về rồi, he he... - Mình cười hí hửng.
- Hi, vậy hả? Sao về sớm vậy?
- Lạ nhà không ngủ được, than thở quá trời...
- Tội ngoại T quá... - Chị yếu xìu.
- Ờ... thôi chị làm đi, tối nói sau hén! - Chị làm mình cụt hứng lây.
- Ủm, bb T!

Trưa ăn cơm xong, trong lúc em Uyên rửa chén, mình kéo ghế ngồi xa xa hỏi chuyện. Thật ra lúc đầu mình ngồi gần, nhưng ẻm mặc quần soóc khoe cặp đùi trắng nõn mịn màng cùng với vòng ba bốc lửa quá, chịu không nổi nhiệt mình phải xích ghế ra xa, sợ ngồi gần một hồi chắc có án mạng xảy ra vì chảy hết máu mũi.

- Chiều qua hai người đi đâu vậy? - Mình hỏi.
- Đi đâu hỏi chi? Nhiều chuyện! - Ễm đáp, tay vẫn thoăn thoắt rửa chén.
- Xì, ra vẽ bí mật gì nữa. Đi shopping phải không? - Mình bĩu môi.
- Biết còn hỏi...
- Shopping gì mà đến khuya vậy? Còn đi đâu nữa hả?
- Ủ, đi lòng vòng ăn uống, đi nủi nủi.
- Ax, khìn hả? Tối chạy lên nủi làm gì? - Mình ngớ người.
- Chứ biết đi đâu giết thời giờ nữa. Lên đó ngồi cáp treo cũng vui lắm, mát mẻ thích gì đâu! - Em Uyên chép miệng.
- Hai người chơi xấu, chờ T khỏi rồi đi không được hả? - Mình tiếc rẻ lườm bà.
- Ai biết T thích đi đâu. Mốt T khỏi thì rủ chị Diễm đi nữa cũng được mà!
- Ủa, Uyên không đi nữa hả?
- Tối đó sợ Uyên không đi được...

- Sao vậy?

- Không thích, hỏi nhiều quá! - Im một lúc, ẻm nói.

”Con nhỏ này, tối tháng hay sao mà tự dưng khó chịu vậy kà?!

”

Nghĩ thế thôi, ngoài mặt mình vẫn vui vẻ hỏi tiếp:

- Mua được nhiều đồ không?

- Bộ đồ này mới mua nè, đẹp không?

Vừa nói em Uyên vừa xoay người một vòng 360 độ làm hai ngọn núi lửa trong chiếc áo sơmi trắng kiểu rộng cứ nảy lựng tung như muốn lao ra ngoài tông vô mặt mình.

- Thôi thôi, đẹp... đẹp lắm rồi! Đừng xoay nữa... - Mình xua tay liên tục, tay kia bóp mũi ngăn máu phun ra.

- Đẹp mà mặt mày nhăn nhó vậy hả? - Ếm trừng mắt.

- Tại Uyên xoay làm T chóng mặt quá... - Mình lấp liếm.

- Con trai gì mà cứ như con gái, xoay một vòng đã than chóng mặt. Ý là Uyên xoay à, lẽ T mà xoay chắc xỉu luôn! - Em Uyên tiếp tục rửa chén, miệng lẩm bẩm.

Đột, thẳng nào nhìn ẻm xoay mà không chóng mặt chảy máu mũi mình chịu thua. Lực ly tâm kinh khủng cỡ nào mọi người hiểu rồi đấy.

- Mua có bộ này thôi hả? Chị Diễm mua được gì không? - Sau giây phút chấn động tinh thần, mình lấy lại bình tĩnh, nhiều chuyện tiếp.

- Cũng nhiều lắm! Chị Diễm ngại nên lấy có vài cái à, Uyên ép mà không chịu.

- Ủ, tính chị Diễm là vậy, mốt Uyên đừng ép chị nữa, có ép thì ép T nè!

- Hả? Vậy giờ ép hén! - Em Uyên quay đầu lại, ánh mắt long lanh rơi vào mặt mình.

- Hơ... đùa thôi! T lên lầu trước nhen, buồn ngủ rồi.

Mình cười gượng, lật đặt chuồn gấp.

...

- Nhìn chị hoài vậy? - Mặt chị ửng hồng, ngại ngần nói với mình.

- Chị xinh quá! Em nhìn hoài không chán, biết sao được. - Mình ngồi quay vô, hai tay tựa vào thành ghế nhìn chị đắm đuối, miệng tán tỉnh không ngớt.

- Léo mép quá! T nhìn chị ngại lắm, không làm gì được hết à... - Chị lúng túng.

Mà cũng đúng thật. Nãy giờ chị làm bể hết 1 cái chén rồi, lau dọn khuôn bếp thì làm đổ chai nước mắm. Mình càng chọc ghẹo, chị lại càng lúng ta lúng túng quờ quạng tầm lum, thấy mắc cười chết được. Không như em Uyên, mình nhìn ẻm cứ tỉnh bơ như không, tự tin hơn nữa mới kinh.

- Mọi lần em cũng nhìn chị vậy, có sao đâu, tự nhiên nay bày đặt mắc cỡ.. - Mình cười to.

- Cách T nhìn chị hôm nay khác mọi ngày...

- Khác sao, nói nghe coi?

- Hồng biết. Chị thấy sao sao đó...

- Sao sao là sao sao? - Mình nheo mắt.

- Nói ra T không được chọc chị ghen! - Mặt chị càng đỏ hơn, máu dồn lên hết rồi thì phải. - Ờ, không chọc! Rồi á, nói đi. - Mình cố nghiêm mặt.

- Thì... thôi, chị không nói đâu. - Chị Diễm cứ cầm cái khăn lau đi lau lại khuôn bếp đã sạch bóng.

- Không nói em giận đó! Bắt ta hứa đã rồi nuốt lời hả? - Minh hừ.
- Khổ ghê! Thì... hôm nay chị thấy cách T nhìn chị... - Nói đến đây chị lại ấp úng.
- Sao?
- Tình tứ sao đó... làm chị nổi da gà.. hix... - Chị lí nhí, mắt không dám nhìn mình.
- Ax... tình cảm vậy mà chê hả?
- Hi hi, không phải chê! Mà tự nhiên T vậy... làm chị không quen. - Chị len lén nhìn mình, cười ngượng ngập.
- Tập cho quen đi, từ nay mức độ sẽ ngày càng tăng he he. - Minh cười dè.
- Vậy đủ rồi, tăng nữa chị không chịu được đâu..
- Thử rồi mới biết được. Chị, đi chơi không?
- T vậy mà đi đâu được? - Chị giật mình.
- Tản bộ ra công viên chơi. Ở nhà hoài ngột ngạt quá, em cũng cần vận động một chút.
- Nhưng mà vết thương của T chưa lành, đi như vậy có làm sao không?
- Không sao đâu mà! Vậy hén, em lên thay đồ. - Minh đứng lên.
- Ủm, chị tắm cái đã. Nhớ rửa bé Uyên nhen!
- Không rửa cũng bu theo thôi. - Minh nhún vai, đi lên cầu thang.

Nhưng khác với suy nghĩ của mình, em Uyên bảo có việc bận, không đi được. Trước giờ chưa từng bị ẽm từ chối, khiến mình thấy hơi hụt hẫng. Chả sao, không có ẽm, mình lại càng được tự do với những giây phút riêng tư ấm áp bên chị.

Tối nay chị diện cái váy dài liền thân chấm bi trắng đen, tóc vẫn rẽ giữa xõa dài như mọi khi. Nhìn vào chị chỉ thấy hai màu trắng và đen, trắng nõn của làn da và đen óng ả của mái tóc. Từ

"xinh

" không diễn tả được hết vẻ đẹp yêu kiều của chị trong mắt mình, dù chị chẳng dùng tí son phấn.

- Đã nói không được nhìn chị như vậy rồi mà! - Trước ánh nhìn mê mẩn như hổ đói của mình, chị phụng phịu.
- Lãng, không nhìn chị biết nhìn ai. Muốn em nhìn nhỏ khác hả? Làm thiệt đừng trách à! - Minh sực tỉnh, cười be be.
- Cho T nhìn, nhưng phải nhìn bình thường kìa... - Chị chu môi.
- Bộ này giờ em khác thường lắm hả?
- Chứ gì nữa. Hết tình tứ như lúc này, lại đến nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.. - Chị liếc mình bẽn lẽn.
- Ai kêu chị đáng yêu quá chi nè! Em như vậy đã là kiềm chế dữ lắm rồi á!
- Xí, nhìn cái mặt dè xồm kìa.. - Chị cười mỉm chi.
- Ờ, vậy chứ có đứa thương à! Ai mà ngu ác.. - Minh chép miệng.
- Hi hi, ừ, tui ngu tui chịu.. - Chị kéo tay mình, cười tít cả mắt.
- Ủa, nói vậy mà cũng có người chịu nhận nữa hả ta, ha ha... Vừa đi vừa tán dóc, hi hi ha ha om sòm, chẳng mấy chốc đã tới công viên. Minh mua mấy xôi hồ lô nướng, bỏ lụi trước cổng công viên, nóng hổi vừa thổi vừa ăn.

Gió mát hiu hiu, trăng treo trên đầu. Minh và chị thả bộ dọc theo con đường bê tông vòng quanh công viên, miệng nhai không ngớt. Đây đúng là cuộc sống mình mong muốn, sự yên bình toát lên từ chị và mọi thứ xung quanh. Thật êm ả...

Tọng một viên hồ lô nướng vào miệng, mình tê tái cảm nhận hương vị thơm ngon của nó. Béo béo, bùi bùi, mặn mặn, ngọt ngọt, hương thơm của lớp vỏ bị cháy xém trên lò nướng, và cả một chút mỡ thơm ra mỗi khi nhai, tất cả hòa quyện lại tạo nên một món ăn tuyệt vời. Mình yêu các món nướng, bất kể gà, cút, bọ cạp, chuột đồng, rắn... mình đều quất hết ráo trội. Nhớ lúc nhỏ nhà nghèo ham ăn, còn cùng mấy đứa nhóc trong xóm bắt rắn mối, nhền nhện, cào cào nướng ăn cơ mà. Kể ra mình cũng không khác thổ dân là mấy, gì ăn không chết đều cho vào bụng được.

- Ngon hén! - Mình xuyết xoa, tìm sự đồng cảm từ chị.
- Ủm, mà hơi béo, mau ớn lắm! - Chị gật gù phán.
- Chị ớn rồi hả? Vậy em ăn hết nhen! - Mắt mình sáng rực.
- Ủ, chị không ăn nữa đâu, nhường T đó, ham ăn thấy ớn!
- Tại chị không ăn mà, bỏ uổng he he...

Không đợi chị lặp lại lần thứ 2, mình tích cực chiến đấu hết đồng đồ ăn. Ông bà nói

”ăn được ngủ được là tiên

”, mình ăn khỏe ngủ nhiều, chắc thành thần cmnr.

Cảnh vật vẫn như lần trước mình cùng chị ra đây, không có gì thay đổi, kể cả những cặp đôi tình tứ trên ghế đá đặt dọc theo đường đi. Có lẽ đã quen, chị không còn tỏ thái độ ngại ngùng bài xích như lần trước. Tuy vậy, chị vẫn đi phía trong, mắt nhìn thẳng tránh phải thấy những cảnh như phim tình cảm đang diễn ra xung quanh.

- Không ngại nữa hả? - Mình nháy mắt.
- Ngại T cũng có chịu đi vô đâu, hứ.. - Chị liếc.
- Mà cũng có gì đâu ngại nè, mình làm thì được, người khác làm lại ngại là sao ta? - Mình nói băng quơ.
- T chọc nữa chị bỏ về đó! - Chị cú mình.
- Ồ, không chọc thì không chọc. Hôm qua chị đi chơi với Uyên vui không? Kể em nghe đi! - Mình đầu hàng, lảng sang chuyện khác.
- Cũng vui...
- Không có em cũng vui nữa hả? - Mình ngắt lời.
- Có T tất nhiên vui hơn rồi, bởi vậy chị mới nói cũng vui thôi đó hi hi..
- Nay leo mép gần bằng em rồi đó ha ha. Kể tiếp đi..

Những gì chị kể y chang em Uyên lúc trưa. Có điều chi tiết hơn một chút, đáng chú ý là thái độ của em Uyên theo chị rất kỳ lạ. Em cứ dặn dò chị sau này chăm sóc mình, rồi còn chúc chị và mình hạnh phúc, mong mình với chị được gia đình chấp nhận, đến được với nhau. Tóm lại, thái độ của em Uyên cứ như người hấp hối trước khi chết để lại di chúc. Mình không nghĩ em sắp chết. Nhưng có thể em sắp đi rồi, rời khỏi nhà mình. Hành động và lời nói khác lạ gần đây của em Uyên, làm sao mình không biết được cơ chứ. Mình cố gắng lờ đi, không muốn nghĩ về nó. Chuyện gì đến rồi sẽ đến, mình đâu thể làm gì khác được. Và có lẽ, tình yêu dành cho chị đang ngăn cản mình làm ra một hành động ngu ngốc nào đó.

Miên man suy nghĩ, bất giác mình vén tóc chị.

- Ở đây đông người, cẩn thận ta thấy đó! - Chị giật mình, nhẹ nhàng kéo tay mình xuống.
- Đến khi nào mình mới có thể giống như những cặp đôi đó.. - Nhìn ra ngoài đường, các đôi tình nhân ôm nhau trên xe dạo phố, không phải sợ ai trông thấy. Mình cười khẽ.

Chị im lặng. Đôi mắt mở to nhìn dòng xe qua lại, ẩn ước nỗi buồn sâu kín.

Mình ngốc quá, tự dưng đang vui lại đi khơi chuyện khiến chị buồn.

- Mình lại kia uống sữa đậu nành đi, đừng đứng đây nữa. - Mình kéo tay chị lại gần cổng. Chị lặng lẽ đi theo.

Vừa gọi hai ly sữa ra, chưa kịp uống. Chị bỗng đưa tay chỉ ra đường:

- T nhìn coi phải bé Uyên không vậy?

- Đâu? - Mình lật đặt ngó theo.

- Áo đỏ đang chạy tới đó..

- Ủ, đúng rồi. Đi đâu vậy ta, sao nói bậy mà? Em tưởng bạn làm việc chứ.

- Chắc có hẹn với bạn.. - Chị suy đoán.

Bạn? Em Uyên làm quái gì có bạn chứ? Chẳng lẽ...

Mình bật dậy, tính tiền rồi chẳng kịp chờ lấy tiền thối, vội vã kéo chị lại taxi đậu gần đó.

- Đi đâu vậy T? - Hốt hời bước theo mình, chị hỏi.

- Theo Uyên. - Mình đáp gọn.

- Anh chị đi...

- Chạy theo chiếc vespa trắng ở trước dùm. - Không đợi tài xế nói hết câu, mình đưa tay chỉ.

- Ok. - Chắc cũng gặp qua không ít trường hợp thế này, bác tài không nói nhiều, lập tức nổ máy đuổi theo.

Buổi tối đường phố đông đúc, dòng xe qua lại như mắc cửi, em Uyên lại chạy rất nhanh vào khu trung tâm, vất vả lắm bọn mình mới theo kịp.

- Giờ sao đây? Có muốn lên nói chuyện không? - Tài xế quay lại hỏi.

- Không cần. Anh cứ chạy theo phía sau là được, đừng để bị phát hiện. - Mình đáp.

- Đi theo bé Uyên làm gì vậy T? - Chị vẫn không hiểu tại sao mình làm thế, ngơ ngác hỏi.

- Xem Uyên đi đâu, gặp ai. Máy ngày nay Uyên khác lạ, em có linh cảm không tốt!

- Ủm... T chưa khỏi đâu đó, làm gì cũng cẩn thận nhen!

- Em biết mà, chị đừng lo! - Mình trêu mếu hôn nhẹ vào má chị. Chạy qua mấy con phố, em Uyên vẫn chưa có dấu hiệu muốn dừng lại.

"Lục cục... lục cục..."

"

Đang chạy ngon trớn, bỗng hàng loạt âm thanh lạch cạch vang lên, chiếc taxi nhấp nhứ vài cái rồi khựng lại chết trên.

- Xe bị gì vậy anh? - Mình vội vã hỏi.

- Không rõ, để anh kiểm tra... - Tài xế lật đặt xuống xe.

Giờ này còn chờ kiểm tra, nhìn bóng em Uyên càng lúc càng xa dần, lòng mình nóng như lửa đốt.

Mình mở cửa bước khỏi xe, kéo chị ra ngoài.

- Hết bao nhiêu vậy anh? - Miệng hỏi, tay mình móc điện thoại gọi cho em Uyên, hy vọng câu giờ được chút nào hay chút ấy.

- 80k, em thông cảm, xe lâu rồi chưa rảnh bảo trì nên trục trặc.. - Anh tài xế hơi áy náy.

- Không sao, anh gọi taxi khác ở gần đây lại giùm em gấp! - Mình gật đầu, mắt vẫn dõi theo bóng lưng áo đỏ càng lúc càng nhỏ, thầm cầu mong em Uyên nghe máy.

- Alô... - Tiếng ẻm vang lên. May quá!

- Uyên đi đâu vậy? - Mình vội hỏi.

- Sao T biết? - Ẽm ngạc nhiên.

- Thì nghe tiếng xe ồn ào quá nên đoán Uyên đang ngoài đường. Đi đâu vậy?

- Uyên có chút việc. Thôi nhen, có gì nói sau.

- Khoan đã, việc gì quan trọng không?

- Ồn quá Uyên không nghe được gì hết, tắt máy nhen!

- Khoan...

Mặc kệ mình khoan hò, em Uyên lạnh lùng tắt máy. Mình bấm gọi lại, phát hiện em Uyên tắt nguồn điện thoại luôn rồi.

Mình như bị lửa đốt mông, đi tới đi lui. Chẳng biết sao mình có dự cảm rất không tốt, cộng với thái độ kỳ lạ vừa rồi của em Uyên, mình càng thêm khẳng định ẻm đang giấu mình làm chuyện gì đó rất không hay.

- Gọi chưa anh? - Mình hỏi anh tài xế.

- Rồi, nó tới liền đó.

Vừa nói dứt câu, may sao một chiếc taxi trở tới, mình vội vàng kéo tay chị lên xe.

- Anh chạy thẳng theo đường này nhanh giùm! Em cần đuổi theo người bạn có việc gấp! - Mình nhét vội tờ bạc 100k vào tay tài xế.

Được chích một mũi doping bất ngờ, tài xế rú ga phóng đi.

- Xe gì em trai? - Chạy mãi không thấy, tài xế quay lại hỏi.

- Vespa trắng, cô gái mặc áo đỏ. - Mình bồn chồn đáp.

Chạy nãy giờ mà chẳng thấy em Uyên đâu, hay là ẻm rẽ qua đường khác rồi? Chắc là thế, hi vọng trong lòng mình tắt dần. Chẳng lẽ đến đây rồi phải quay về sao?

- Không biết bé Uyên đi đâu mà xa vậy hén T? - Chị lo âu.

- Em nghi đi gặp thằng Khang. - Mình nghiêng răng.

- Hả? Sao T nghi vậy? - Chị tròn mắt.

- Linh cảm thôi. Chút mình sẽ rõ mà. - Mình đang tập trung suy nghĩ nên không thể giải thích nhiều. - Phải chiếc xe phía trước không? - Tài xế bỗng kêu to.

- Đúng rồi, anh chạy theo sau giùm em! - Mình như bắt được vàng, gật đầu như máy.

Từ xa nhưng mình vẫn nhìn khá rõ, đúng là em Uyên. Vừa nhìn thấy thì ẻm đã quẹo vào một khu nhà cao tầng khá lớn. Mình rất rõ về tên và chức năng của khu nhà này, hotel Mimosa.

Taxi vừa trở tới thì đèn đỏ, không chạy theo kịp. Mình vội vàng cùng chị xuống xe, thanh toán tiền rồi chạy bộ tới. Tay mò điện thoại gọi cho Thanh sida.

- Gì vậy? - Thanh sida hỏi.

- Mà đang ở đâu vậy? - Vừa chạy mình vừa hỏi.

- Đang đánh bida với Hưng mập. Sao?

- Tao đang lại hotel Mimosa, tụi mày tới liền được không? Em Uyên đi vô đó hình như hẹn với thằng Khang hay ai tao không rành, có chuyện rồi.

- Đệt, tụi tao tới liền. Mày chờ tao lại, đừng manh động! Móa, chưa lành đó!

Khi mình và chị vào tới sảnh hotel, nhìn quanh có vài người khách, tuyệt không thấy em Uyên.

Mình bước lại quầy tiếp tân, hỏi:

- Chị cho hỏi có cô gái tóc ngắn, mặc áo đỏ vừa vào đây thuê phòng nào vậy?

- Anh là... - Tiếp tân khá xinh nhìn mình nghi ngại. Hotel lớn thường rất chú ý bảo mật danh tính khách hàng thì phải.

- Là bạn. Đi chung mà nó giận bỏ vô trước, chị cho em thuê phòng kế bên là được.

- Anh chị cho xin chứng minh nhân dân. - Nghe thuê phòng, chị tiếp tân nhanh nhẩu ngay.

- Chỉ có một giấy của em thôi, chị thông cảm!

- Thuê một lúc thì được, còn qua đêm thì...

- Một lúc thôi. Chị cho xin chìa khóa, em đang gấp! - Mình nói nhanh.

- À vâng, đây, phòng 406, anh lên trên rẽ trái. - Như hiểu mình đang gấp chuyện gì, chị tiếp tân nhìn mình và chị Diễm cười bí ẩn.

- Mình đi. - Mình nắm tay chị kéo đi. Từ lúc vào đây chị toàn cúi đầu nép vào người mình vì ngại, tội chị thật.

Tranh thủ lúc đi thang máy, mình gọi thông báo số phòng cho Thanh sida biết.

Thang máy vừa dừng, mình bước vội lại phòng 406. Mẹ kiếp, phòng mình nằm giữa hai phòng 405 và 407. Lúc này quên hỏi rõ, giờ biết phòng nào em Uyên vào đây? Phải thử từng phòng thôi, mình không có ý định chờ Thanh sida tới mới hành động. Lúc đó xối hồng bông không rồi, thời gian chẳng chờ đợi ai cả.

Mình gõ cửa phòng 405.

"Két

"

Chờ một lúc, cửa hé ra, một người đàn ông ngoại quốc lạ hoắc tầm 40 tuổi, người quần khăn nhìn mình.

- Hello! What

s happen? - Ông tây hỏi.

- Sorry, I

m want... - Mình gãi đầu, dốt english bẩm sinh chả biết nói gì. Miệng lắp bắp tay đẩy cửa nhìn vào trong.

Một ông tây khác đang trần truồng nằm trên giường, nhìn mình vẫy tay chào. Hơ... gặp anh em voz rồi, tiếc là không có neptune để vào chung vui.

- Sorry, sorry... You are continue... - Mình xua tay liên hồi, kéo chị chạy sang phòng 407. Phòng kia không phải, vậy chắc chắn là phòng này.

"Cộc... cộc..

"

Mình hít sâu một hơi lấy tinh thần, lặng lẽ gõ cửa. Hàng trăm suy nghĩ trong đầu chạy loạn xạ, cổ mừng tượng cảnh sắp thấy trước mắt và cách xử lý sao cho vẹn toàn.

Reply With Quote

57. Chương 57

Chap 57

Mình chờ khá lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì, nôn nóng gõ cửa dồn dập, chân đá ầm ầm.

"Rầm... rầm..."

"

Tuyệt nhiên, mình không dám lên tiếng, sợ nghe ra giọng mình em Uyên sẽ không mở cửa.

Cuối cùng, cánh cửa cũng mở hé, một gương mặt khá quen thuộc mà mình không hề muốn gặp lại chút nào lộ ra.

- Tao muốn gặp Uyên! - Mình nói chậm rãi từng tiếng.

- Uyên không có ở đây. Mày biến đi, đừng làm tao bức! - Thăng Khang phang một câu rồi đóng cửa lại.

Mình không nói nhiều, co chân đạp thật mạnh vào cửa chưa kịp khép lại.

"Rầm..."

"

Thăng Khang bị dư chấn từ cánh cửa truyền sang té ngồi ra nền gạch. Mình nhanh chân bước nhanh vào phòng.

Cảnh tượng không hề mong muốn đập thẳng vào mắt mình, nhói cả lòng.

Em Uyên nằm trên giường, cả người phủ chăn trắng xóa, chỉ chừa khuôn mặt cùng cặp mắt tròn xoe đang ngơ ngác nhìn mình. Có lẽ em vẫn chưa hiểu vì sao mình xuất hiện ở đây, đúng vào lúc này...

- Uyên đang làm cái quái gì ở đây vậy? - Mình rít qua kẽ răng.

- Uyên... - Ẽm ấp úng mãi, không nói được lời nào.

- Hồi nãy Uyên nói bận? Uyên bận việc gì ở chỗ này? - Mình nhếch mép.

- Bận ngủ với tao. Sao hả? Thấy người mày yêu nằm đây với tao, đau lòng lắm à? - Thăng Khang trên người chỉ độc cái quần đùi, cười khinh khỉnh.

Mình thật sự tức giận, máu trong người sôi sùng sục, chỉ muốn lao đến cho nó một trận thừa sống thiếu chết. Nhưng nghĩ lại, dùng nắm đấm không phải là cách, điều đó chỉ thể hiện sự bất lực của bản thân. Hơn nữa, mình biết Thăng Khang không dễ chơi như Thăng Quang, mình lại đang bị thương chưa lành, càng không nên manh động.

Tay mình run run, bóp chặt đến mức móng tay đâm vào da thịt đau nhói. Mình run giọng:

- Uyên có mặc gì trên người không? Khoảng thời gian từ khi em Uyên lên đây, cho đến khi mình bước vào phòng này quá ngắn, mình hi vọng Thăng Khang chưa kịp làm gì.

Em Uyên không đáp, chỉ gật nhẹ đầu. Nhưng với mình, thế là đủ.

- Về với T. - Mình bước đến gần, chìa tay ra.

Em Uyên nhìn mình thật lâu, khe lắc đầu:

- T về trước đi...

- Uyên nói gì??? - Mình như không tin được những gì vừa nghe.

- T với chị Diễm về trước đi. - Ẽm đáp mà không nhìn mình.

- Tại sao?

- Đừng hỏi nữa được không? Uyên xong việc sẽ về... - Ánh mắt ráo hoảnh không chút cảm xúc của em soi thẳng lên mặt mình.

- Xong việc? Đây là công việc của Uyên à? Ngủ với nó sao? - Minh cười. Dường như khi điên loạn bởi cảm xúc bị đè nén quá mức, con người lại thích cười hơn là khóc.

- Ừm.. - Em Uyên thần nhiên gật đầu.

Chỉ một lời thừa nhận nhẹ nhàng của em, lọt vào tai mình lại chẳng khác nào tiếng sét. Hai tai lùng bùng ù đi, chân run lên cứ chực khuỵu xuống.

Chị Diễm vẫn đứng im lặng bên góc phòng, không xen vào, mặc ình xử trí.

- Hối đủ chưa? Cút ra cho tao làm việc. - Thăng Khang cười đắc chí. Nó không có vẻ gì bực dọc khi bị mình làm phiền, ngược lại còn tỏ ra rất hả hê. Cũng phải thôi, nổi nhục ở quán café lần trước mình cho vay, giờ nó có dịp trả lại rồi.

"Phải bình tĩnh... phải bình tĩnh... Những lúc như thế này, mày càng cần phải tỉnh táo T à...

"

Không biết đã là lần thứ bao nhiêu mình tự nhủ bản thân không được nóng giận. Chỉ biết mình càng cố gắng kiềm chế, cơ thể lại càng run lên bần bật không kiểm soát được. Mình muốn đập tan mọi thứ, nhất là bộ mặt đang nghênh nghênh đắc ý tràn ngập sự hả hê của thằng chó kia. Mình hít một hơi thật sâu.

- Đi về. - Minh nắm tay em Uyên.

- Đã nói về trước đi mà! - Em Uyên bướng bỉnh vùng tay ra.

Hành động của em như giọt nước tràn ly, khiến bao nỗ lực kiềm chế của mình trở thành công cốc. Minh nắm tay em kéo mạnh, gầm lên:

- Đứng dậy về liền! Uyên...

Chưa nói hết câu, mình tắc nghẹn, trân trối nhìn sự thật phơi bày trước mắt.

Nửa thân trên em Uyên lộ ra, chỉ còn chiếc áo ngực trên người, phơi bày cả vùng đồi núi trắng phau. Nhưng lúc này mình chẳng còn tâm trí để thưởng thức nữa, đầu óc đảo điên, mọi thứ như sụp đổ trước mắt.

Mình điên cuồng giật phăng tấm chăn em Uyên đang đắp trên người ra. Mình muốn biết sự thật, dù hiểu rõ sự thật luôn rất phũ phàng...

Quá bất ngờ, em Uyên chỉ còn biết dùng hai tay ôm ngực, ngồi yên mặc mình hành động. Thật may, bên dưới của em vẫn chỉnh tề, nhưng điều này vẫn không xoa dịu được cơn điên của mình. - Chỉ vừa mặc kịp đến đây thôi à? - Minh cười gằn.

- T muốn nghĩ sao cũng được.. - Mắt em đỏ au, nhưng vẫn ráo hoảnh, thần nhiên đến lạnh lùng.

- Lí do? Cho T biết lí do, tại sao Uyên phải làm vậy? - Minh hét to đến rát họng.

- Thích! Rõ ràng chưa? T về đi, đừng phiền Uyên nữa! - Vừa nói, em vừa lấy áo mặc vào, tỉnh bơ như chốn không người.

- Chỉ vậy thôi sao?

- Chỉ vậy thôi.

- T không tin... - Minh lắc đầu, rồi lại vò đầu. - Phải có lí do, nếu chỉ vì thích đã vào khách sạn để lên giường với nó thì khác gì...

- Khác gì? - Em cười nửa miệng.

- Con điểm... - Minh buột miệng, có hồi cũng đã nói ra rồi.

- Hi hi, chữ hay lắm! Uyên cũng thấy mình không khác gì con điểm cả...

Em Uyên phá lên cười ngặt nghẽo, hai tay bưng mặt, từng giọt nước long lanh chảy qua kẽ tay, rơi xuống nệm loang ra ướt đầm..

- Thăng khôn nạn...

Mình thần thờ đứng đó, chỉ kịp nghe loáng thoáng tiếng thằng Khang la to. Tiếp đó là cảm giác đau nhói ngay ngực khi hứng trọn cú đá của nó, người mình như không trọng lực, đập mạnh vào vách tường, gục xuống.

Mình gần như nghẹt thở, lấy hơi lên chẳng khác người hấp hối sắp chết..

Thằng Khang không buông tha, điên cuồng đá lên cơ thể đang cong oằn vì đau đớn của mình. Miệng nó không ngớt gầm lên những câu không đầu không đuôi tối nghĩa. Mình chỉ còn biết nằm trơ ra đón nhận, hai tay ôm chặt đầu, nghe nó mắng chửi xen lẫn tiếng nài nỉ tuyệt vọng của chị Diễm...

- Thằng hèn...

- Tao giết mày...

- Núp váy đàn bà... mày có tư cách gì để mắng Uyên...

- Uyên vì thằng khốn kiếp như mày...

- Im đi! Anh không dừng lại đừng trách tôi không nhìn mặt nữa. - Lần thứ hai em Uyên hét lên, sau khi bị thằng Khang hất văng ra.

- Dọa anh à? Em không còn sự lựa chọn nào khác đâu. - Thằng Khang cười khùng khục, tặng mình thêm một cú đá ngay bụng đau muốn ngất đi.

- Đừng trách tôi... - Em Uyên lại hét to.

”Rầm...

”

Nó dễ dàng né được cú đá của em Uyên, tiện tay chụp chân ném mạnh ẻ xuống nệm.

- Em biết khả năng của anh mà, cần gì phải thử? Anh đánh nó làm em đau lòng à? Vậy anh lại càng muốn đánh...

Những cú đấm đá nặng trĩu như mưa đổ xuống đầu mình, bụng quặn thắt khiến mình không kìm được phải nôn mửa, cơm và có lẽ cả máu ào ra cửa miệng...

- Thằng T bị đánh kìa, chơi nó tụi bây... - Ngay khi tuyệt vọng nhất, thằng bạn thân chuyên cứu rỗi đời mình xuất hiện.

Những tiếng đấm đá huỳnh huỵch lại vang lên. - T... T sao rồi? - Chị Diễm chạy đến bên mình, mếu máo sờ mó khắp người.

- Em không sao. Đừng lo! - Mình cười méo xệch.

Em Uyên ngồi bó gối lặng lẽ trên giường, mắt ướt đầm, môi mím lại đến bật máu.

Mình cố bò dậy nhưng không làm nổi, phải nhờ chị đỡ mãi mới ngồi lên được, tựa vào vách thở dốc.

Thanh sida, Hưng mập, cùng hai thằng lạ hoặc mình không quen biết, đang chơi trò 4 chọi 1 với thằng Khang.

Chắc là chuyện xảy ra bất ngờ quá, nên bọn nó đều chơi tay không, chẳng có vũ khí gì cả. Thằng Khang cũng không ngoại lệ.

Một trận ẩu đả hỗn loạn đứng nghĩa nhưng kéo dài chưa đến vài phút đã ngã ngũ. Phe mình bại trận.

Từ lúc thằng Khang nhẹ nhàng đỡ được cú đá của em Uyên, mình đã biết nó không phải hạng xoàng. Nhưng giờ mới hiểu, so với suy nghĩ nông cạn của mình, nó trâu bò hơn rất nhiều. Một chọi bốn, nó thắng, ngoại trừ vết chân mây rướm tí máu, còn lại các vết thương khác đều không đáng kể.

Ngược lại với thằng Khang, bọn Thanh sida nằm vật ra nền gạch, mặt mũi sưng vù như bị ong chích, máu mũi chảy ra đỏ lôm. Mình nhìn mà đau xót tâm can, nhưng đành bất lực...

- Tụi mày còn yếu lắm! Lần sau muốn chơi tao, nhớ đi ít nhất 10 thằng, cầm theo hàng nguội. - Nó tiến đến, ngồi xổm trước mặt mình, tay vỗ bôm bốp vào mặt mình.

- Đừng làm vậy mà... - Chị Diễm yếu ớt đẩy nó ra nhưng vô ích.

- Em xinh đấy, nhưng chọn nhầm người rồi. Thằng này chỉ giỏi núp váy đàn bà, không bảo vệ được cho em đâu. - Nó nhìn chị vẻ thương hại.

- Mày chờ đó... chưa xong đâu... - Vẻ yếu ớt lúc này của mình chẳng hù dọa được ai.

- Ok, tao chờ. Nhớ nhanh chút, đừng để tao đợi lâu quá!

Tặng thêm ình một bạt tai như trời giáng, thằng Khang đứng dậy, kéo em Uyên ra ngoài.

- Buông tôi ra... đừng chạm vào người tôi... - Em Uyên trừng mắt nhìn nó tóe lửa, vùng vẫy nhưng không làm lại.

- Em quên đã nói gì với anh rồi à? Đừng chọc anh giận đấy, lúc đó năn nỉ không được đâu. - Thằng Khang đe dọa.

Thật lạ, em Uyên đang tức giận là thế, chợt ngoan ngoãn như chú cừ non, lú lú đi theo nó.

Hai người vừa bước ra cửa đã bị một đám bảo vệ chặn lại.

- Bọn tôi nghe khách báo lại trên đây có ẩu đả. - Anh bảo vệ to con nhất nói.

- Tụi đó lên kiểm chuyện, hai đứa tôi chỉ là nạn nhân thôi. - Thằng Khang điềm nhiên đáp.

Mấy bảo vệ nhìn vào phòng, sau đó quay ra nhìn nhau ngỡ ngàng. Thằng Khang đúng là số ít, nhưng ai là nạn nhân thì quá rõ ràng rồi.

- Sao? Các anh định không cho tụi tôi đi à? Rõ ràng bọn đó lên đây kiểm chuyện, tôi chỉ tự vệ thôi. - Thằng Khang nhún vai, vẫn nắm chặt tay em Uyên muốn lôi đi.

Đám bảo vệ lại nhìn nhau, có vẻ như cũng xuôi xuôi, muốn cho nó đi. Mình quá hiểu các chỗ làm ăn thế này rồi, họ đều muốn giải quyết êm thấm, không ai muốn lôi công an vào cuộc cho rắc rối làm gì cả. - Các anh giữ cô gái lại... - Minh gắng thều thào.

- Hả? Cô này là gì của cậu? - Vẫn là anh bảo vệ to con hỏi.

- Là... bạn gái. Nó bắt cóc... - Minh lúng búng. Hi vọng chị hiểu nỗi khổ của mình.

- Bằng chứng nào nói tao bắt cóc? Mấy anh không phải muốn nghe lời nó đó chứ? Không tin cứ hỏi cô gái đi cùng với tôi xem ai mới là người yêu của cô. - Thằng Khang cười, không quên ném cho em Uyên ánh mắt đe dọa.

- Cô là... - Anh bảo vệ quay sang em Uyên.

- Tôi không quen người đó. - Em Uyên nhìn mình phủ nhận.

- Mấy anh nghe rõ rồi chứ? Còn không tránh đường? Đối đãi với khách thế này, có muốn tôi gửi đơn phàn nàn lên cấp trên của mấy anh không? - Thằng Khang đắc ý nhướn mày.

- Tụi tôi hiểu lắm, anh thông cảm cho!

Đám bảo vệ né sang hai bên, nhường đường cho nó.

Một tia sáng vụt lóe trong đầu, mình lấy hết sức nói to:

- Cô ấy giận em nên mới nói vậy. Mấy anh giữ lại giùm, em là cháu chú Quyết...

- Chú Quyết nào? - Anh bảo vệ nhìn mình.

- Chú Quyết bên công an, em là cháu chú ấy. Mấy anh giúp giùm...

Anh ta giật mình, nhìn mình dò xét khá lâu, sau đó ra hiệu đám bảo vệ giữ thằng Khang và em Uyên lại.

- Các người muốn gì nữa? - Thằng Khang trợn mắt, nhưng nhìn thấy đám bảo vệ mặt mày hầm hầm, tay lăm lăm gậy gộc, nó im bất (gậy cao su hay patrac mình không rõ).

- Có gì để chứng minh em là cháu chú Quyết không? - Anh bảo vệ dò xét.

- Để em gọi cho chú ấy...

Mình nói, móc điện thoại ra bấm gọi thẳng đến văn phòng của chú, mở luôn loa ngoài ọi người cùng nghe. Giờ này, sếp như chú chắc không trực rồi, mình hi vọng vào một người khác...

- Alo... - Giọng bực dọc không theo đúng phép tắc khi nghe điện thoại của dân vang lên. Nhưng với mình, lại là sự vui mừng không thể tả.

- Anh Phúc hả? - Mình hỏi nhanh.

- Ủ... ủa, ai vậy?

- Em T nè, có chú Quyết đó không anh?

- À, T hả? Không có, sếp làm gì trực giờ này. Có gì không em? - Anh Phúc vui vẻ hỏi lại.

- Dạ, em có chút rắc rối, định nhờ chú Quyết...

- Rắc rối hả? Ở đâu, anh kêu tụi nó lên liền.

Lúc này, anh bảo vệ xua tay ra hiệu với mình. Mình hiểu ý gật nhẹ, nói với anh Phúc không có gì, qua loa vài câu rồi tắt máy.

- Nãy giờ không nhận ra người quen, đừng buồn anh! Anh tên Trường. - Anh vỗ vai mình, cười cười chỉ vào bảng tên đeo trên ngực.

- Dạ, không có gì. Hiểu lầm thôi mà anh. - Mình biết điều cười nhẹ.

- Giữ cô gái này lại thì được rồi, có cần giữ luôn thằng kia lại không? - Anh Trường hỏi.

- Không cần. Anh cho nó đi đi, để cô gái lại được rồi. - Mình chẳng còn tâm trạng mà nghĩ đến chuyện báo thù nữa, chỉ muốn mau chóng về nhà.

- Ok. Thằng Khang nghe vậy, nghiêng răng nhìn mình tức tối, sau đó hậm hực bỏ đi một mạch, không ngoái lại.

Bọn Thanh sida lúc này cũng dần tỉnh táo, lồm cồm bò dậy, mặt thằng nào thằng nấy méo xệch, nhăn nhó vì đau.

Sau khi dìu bọn mình xuống sảnh, nhìn cả đám ngồi la liệt trên ghế, anh Trường quan tâm:

- Tụi em có cần đi bệnh viện không?

- Không, tụi em ổn rồi. Anh gọi taxi giùm.. - Mình hươ tay, gì chứ bệnh viện ngán lắm rồi, chết cũng không vào.

- Phải từ đầu em thông báo bọn anh biết thì đã giải quyết êm đẹp rồi, đâu bị thế này. - Anh Trường vẫn tỏ ra áy náy.

- Anh giúp em vậy là nhiều lắm rồi, cảm ơn anh!

- Khách sạn này sống nhờ chú Quyết mà, lãnh đạo biết được cháu chú bị đánh ở đây như vậy, tụi anh bị đuổi việc đó. - Đôi mày rậm như sâu róm của anh ta xoắn tít lại.

À, ra thế. Thảo nào...

Mình vỡ lẽ, khách sáo hứa hẹn đủ điều cho đám bảo vệ yên lòng. Chờ thêm một lúc, taxi đến, cả đám kéo nhau lên xe ra về. Mình, chị và em Uyên ngồi riêng một xe.

Không khí yên tĩnh bao trùm trong xe. Thỉnh thoảng vang lên tiếng thở nặng nhọc của mình và âm thanh sột sột của chị. Em Uyên thủy chung vẫn im lặng không nói, cặp mắt đỏ quạch lơ đãng nhìn ra đường...

Mình đau đớn ôm bụng, vết thương vừa lành miệng đã lại tét ra, máu rỉ rả chảy. Điều này chẳng là gì so với nỗi đau trong lòng mình, đầu mình sắp nổ tung vì quá nhiều suy nghĩ chèn ép.

Từng câu nói của thằng Khang vẫn quanh quẩn trong tâm trí mình. Cùng với thái độ, hành động kì lạ không thể hiểu được của em Uyên, tất cả đem đến ình một dự đoán mơ hồ... nhưng mình có cảm giác đó là sự thật...

Mình sẽ nói chuyện với ẻm. Phải, mình sẽ làm cho ra lẽ, rõ ràng trắng đen chuyện này. Nhưng không phải bây giờ, khi đang có chị bên cạnh thế này. Sau chuyện lúc này, mình rõ hơn ai hết chị đang nghĩ gì. Có lẽ, lúc này... trong ba người bọn mình, chị đang đau nhất...

Cơn đau âm ỉ hợp sức cùng sự mệt mỏi kéo mí mắt mình sụp xuống, không còn biết gì nữa...

End Chap 57 Next Chap 58

58. Chương 58

Yêu thăm chị họ...!!

Chap 58

- T... dậy đi, đến nhà rồi...

Tiếng chị gọi khiến mình choàng tỉnh. Vừa nhồm dậy, cơn đau tê tái ập tới làm mình nhăn nhó.

- T đau lắm hả? - Chị nắm tay mình, mặt lo âu.

- Không sao. E ngủ lâu chưa? Uyên đâu rồi? - Mình nhìn lên băng ghế trước, trống trơn.

- Bé Uyên vô nhà trước rồi. Chị đỡ T xuống xe hén, tài xế chờ nãy giờ đó. - Chị ái ngại.

- Em tự đi được mà, vết thương ngoài da thôi, chị đừng lo!

Mình cẩn rắng, lết tot mở cửa xe chui ra ngoài thanh toán tiền.

Thật may, ba mẹ ngủ rồi, nếu không mình chẳng biết làm thế nào lên phòng mà không bị ông bà phát hiện.

Vừa ngã lưng xuống giường chưa được mấy phút, chị Diễm cầm mở đồ nghề bước vào.

- Ở đâu ra nhiều vậy? - Nhìn đồng băng gạc chị cầm trên tay, mình ngạc nhiên hỏi.

- Chị mua chứ đâu nè! T suốt ngày đánh nhau, biết thế nào cũng cần dùng tới mà.

- Em bị đánh chứ đánh ai đâu! - Mình phì cười, tình trạng này mà lại mắc cười, cũng chả hiểu nổi.

- Cũng là đánh nhau thôi. Để chị coi coi... vết thương toét miệng nữa rồi nè, hơi đau tí, T ráng chịu nha!

Mình nằm yên bất động, lơ đãng nhìn trần nhà, tai lắng nghe tiếng xuyết xoa của chị. Thỉnh thoảng chị lại kể vài chuyện vui ở tiệm ình quên đau. Chị cười nói rất vui vẻ, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra. Thái độ kỳ lạ của chị khiến mình không an lòng. Ấy nấy, lo lắng, khó chịu... nhiều cảm xúc đan xen... thật không thoải mái chút nào.

Chắc là làm riết quen tay, những công đoạn chùi rửa, băng bó chị làm rất nhanh, xong xuôi chỉ mất chừng vài phút là cùng.

- T đỡ đau chưa? - Chị quan tâm hỏi.

- Rồi. Cảm ơn chị! - Mình mỉm cười.

- Ừm, vậy T ngủ sớm đi! Chị về phòng hén! - Chị nhoẻn miệng đứng lên.

- Khoan đã... - Mình buột miệng.

- Gì T? - Chị đứng lại.

- Chị không có chuyện gì muốn hỏi em sao? - Minh nói mà không dám nhìn chị.

- Không. T ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều! - Chị hơi lắc đầu, khép cửa lại, không quên tắt đèn hộ mình.

Chị đi rồi. Minh nằm nghĩ ngợi lung tung, rối cực lại chẳng biết bản thân đang nghĩ gì. Muốn để đầu óc thoải mái, thư giãn mà chẳng làm được. Càng nghĩ càng mệt mỏi căng thẳng, càng căng thẳng lại càng không ngủ được. Đến khi cái đầu muốn nổ tung ra, mình mới chấp chờn chớp mắt được...

Minh.. thật tồi tệ... có lỗi với nhiều người quá.. Dường như từ ngày chị và em Uyên xuất hiện trong đời mình, cuộc sống của mình chỉ có thể tóm gọn trong 4 từ

"Đánh và bị đánh

". Chủ yếu là bị đánh thì đúng hơn. Cô thân cô thế, võ vè chẳng biết, lại gặp toàn thứ hổ báo, mình còn sống đến lúc này cũng có thể coi như một kỳ tích vĩ đại rồi.

Buổi trưa em Uyên không về ăn cơm, phá hỏng ý định điều tra cho ra ngô ra khoai của mình. Uống công chờ từ sáng đến trưa, có lẽ ẽm muốn tránh mặt mình. Chiều ẽm về thì chị cũng về rồi, mình muốn nói chuyện riêng, thật khó!

Bữa cơm tối trôi qua khá nặng nề.

Suốt bữa, em Uyên cứ lặng lẽ cầm cúi ăn. Từ lúc về, ẽm chẳng hé răng câu nào. Minh lại càng không biết nói gì, thỉnh thoảng đùa với chị vài câu cho không khí bớt căng thẳng. Nhưng điều này không giấu được mẹ, ánh mắt dò xét cùng với câu hỏi

"mấy đứa có chuyện gì vậy?

" của mẹ làm mình giật thót. Ậm ừ cho qua, và vội chén cơm xong mình chạy tốt lên phòng. Người lớn tinh ý thật!

Một lúc sau, nghe tiếng chân ngoài cầu thang, mình đi ra, thấy chị đang bước xuống lầu. Bộ đồ trên người chị rõ ràng không phải loại mặc ở nhà, tay lại cầm nón bảo hiểm.

- Chị đi đâu vậy? - Minh hỏi.

Chị dừng lại, ngó lên nói:

- Chị đi đây chút à.

- Mà đi đâu vậy?

- Hồi chiều chị Ánh rủ qua nhà chơi..

- Chờ tí, em thay đồ đi với chị. - Minh đề nghị, chân dậm bước vô phòng.

- Thôi, T vậy sao đi được. Ở nhà đi, chút xíu chị về liền!

Không đợi mình đáp, chị bước một mạch xuống cầu thang. Minh chỉ còn biết đứng ngó theo.

Từ lúc lên nhà mình ở đến nay, chưa khi nào chị đi ra ngoài vào ban đêm một mình. Hôm nay bỗng nhiên lại thế này, chị có ý gì đây nhỉ? Chẳng lẽ... chị muốn tạo cơ hội ỉnh nói chuyện riêng, giải quyết với em Uyên? Mà cũng có thể chị đơn thuần đến chơi nhà chị Ánh thôi, mình suy nghĩ nhiều quá hóa đa nghi rồi chẳng?

Nghĩ tới nghĩ lui, mình nghiêng về phương án thứ nhất hơn. Đột nhiên chị muốn đi một mình, lại ngay thời điểm nhạy cảm vừa xảy ra chuyện hôm qua, không có vấn đề gì mới lạ.

Mà thôi, dù chị vô tình hay hữu ý thì đây cũng là cơ hội ỉnh giải tỏa hết mọi khúc mắc. Mình phải tận dụng. Hôm nay sẽ dứt điểm mọi chuyện với em Uyên, đã quá nhiều rắc rối rồi, mình không muốn tiếp diễn nữa. Sau khi xong chuyện của ẽm, mình sẽ nói hết với chị. Phải, mình sẽ nói tất cả, không giấu gì nữa. Kể cả những chuyện không hay, những cảm xúc tội lỗi không nên có giữa mình và em Uyên, mình sẽ tự thú bằng hết. Có thể chị sẽ đau, sẽ tha thứ ỉnh hoặc không, nhưng làm vậy mình thấy nhẹ nhõm hơn, bớt dè dặt giác cắn rứt lương tâm.

Nhưng đó là chuyện của ngày mai. Còn bây giờ, cần phải giải quyết chuyện trước mắt đã.

Mình đứng trước cửa phòng em Uyên khá lâu, lấy hết can đảm mới dám gõ cửa.

- Uyên làm gì vậy? T vào được không?

- ...

- Mở cửa đi, T có chuyện muốn nói!

- ...

Mặc ình kêu rất cả cổ, đáp lại chỉ là sự im lặng. Mình mất hết kiên nhẫn, xoay nhẹ tay nắm cửa, hình như không khóa.

- T vô đó nhen! Chờ thêm một lúc, không thấy ẻm phản ứng gì, mình đẩy cửa bước vào.

Nhìn bên trong, mình chẳng biết nên khóc hay nên cười. Em Uyên nằm sấp trên giường, tai đeo phone nghe nhạc ầm ĩ, âm thanh to đến mức vang ra mình còn nghe được. Thảo nào kêu muốn lòi họng mà ẻm chẳng ừ hử.

Thấy mình lù lù xuất hiện, em Uyên gỡ phone xuống, trừng mắt:

- Vào đây làm gì?

- Có chút chuyện.. - Thái độ xa cách của ẻm làm mình hơi què.

- Biết phép lịch sự không? Phòng con gái muốn vô là vô vậy hả? Sao không gõ cửa? Rủi Uyên đang thay đồ thì sao? Hay là có ý đồ xấu? - Ếm tuôn một tràng.

- Gõ ầm ầm này giờ, Uyên đeo phone có nghe đâu. Bởi vậy..

- Ủ, tui nghe nhạc không được hả? - Ếm ngắt lời.

- Ai nói gì đâu, ý là Uyên nghe nhạc nên không nghe T kêu, bởi vậy T mới...

- Thôi khỏi thanh minh thanh nga gì hết, ra ngoài đi. - Ếm hạ lệnh trực khách.

Đột, nóng rồ nhen! Vừa dứt đầu vô đã bị ăn chửi xối xả, giờ còn đuối như đuối tà nữa. Giọng điệu ẻm rõ ràng muốn gây sự. Cơ mà ráng nhịn, vì sự nghiệp giải tỏa những vướng mắc trong lòng đã dâng lên tới đỉnh điểm, vì tình yêu bất diệt dành cho chị, nuốt giận vào trong vạy.

- T nói vài câu rồi ra liền, được không? - Mình dịu giọng, thật ra trong bụng chửi ẻm te tua.

- Giữa Uyên và T có gì để nói à? - Em Uyên vẫn nằm, nhướng mắt nhìn mình cứ như thấy chuyện lạ.

- Quá nhiều là đằng khác, nhất là chuyện hôm qua. Uyên ngồi dậy đi, T muốn nói chuyện nghiêm túc! - Mình kéo cái ghế ngay bàn trang điểm ngồi xuống.

- Được rồi, cho T 5 phút. Nói nhanh đi! - Em phẩy tay ngồi lên.

Rất nhiều câu hỏi mình cần lời giải đáp từ em Uyên, thế nên nhất thời chẳng biết hỏi câu gì. Suy nghĩ một lúc, mình quyết định bắt đầu từ chuyện xảy ra ở khách sạn Mimosa tối qua.

Mình nghiêm mặt, bắt đầu cuộc phỏng vấn:

- Lí do tại sao hôm qua Uyên vào đó với thằng Khang?

- Tưởng gì... lại chuyện này nữa sao? Đó là chuyện riêng của Uyên. T không có quyền gì để hỏi cả, ok? - Ếm thần nhiên.

- T biết có liên quan đến T, Uyên đừng giấu nữa! - Mình lắc đầu.

- T lạ thật! Chuyện riêng của Uyên mà cứ nhất quyết bảo có liên quan đến T là sao?

- Những gì hôm qua thằng Khang nói, Uyên không nghe sao? Rõ ràng là có liên quan đến T nên nó mới nói như vậy.

- Nó làm nhảm thôi, T bận tâm làm gì? - Ẽm cười khẽ.

- Uyên nhất định không nhận sao?

- Không có lấy gì mà nhận? Nhưng được rồi, T muốn nghe thì Uyên cũng không có gì phải giấu..

- Ok, nói đi!

- Lí do thì hôm qua Uyên đã nói rồi, Uyên thích! Ngủ với một thằng đàn ông đâu có gì lớn lao mà T cứ phải làm ầm lên..

- Uyên... - Mình nghiêng rằng.

- Sao? Lại định chửi Uyên là con điếm hả?

Mình im lặng.

- T ra ngoài đi, không cần nói nhiều với con điếm rẻ tiền này làm gì! - Em Uyên cười khanh khách.

Có gì vui đáng để cười nhỉ? Hay là giống mình, kìm nén cảm xúc quá mức nên bật cười thay cho khóc?

- Sao Uyên cứ phải như vậy? Hôm nay T vào đây để nói rõ ràng mọi chuyện, không phải để cãi nhau. - Mình ôn tồn nói.

- Rõ ràng? Còn chuyện gì chưa rõ ràng nữa, Uyên nói vậy chưa đủ sao? - Ẽm cười nhạt.

- Thật là không còn gì giấu T không?

- Thật.

- Nhìn T đi, rồi nói. - Mình nhìn sâu vào mắt ẻm.

Em Uyên ngược lên, không chút e dè đối mắt với mình, môi nhếch lên buông rõ từng tiếng:

- Thật. Được chưa?

- ... Ngang bướng đến thế là cùng. Mình rất rất muốn biết sự thật, nhưng hỏi mãi ẻm lại cương quyết không nói, cứ chối bai bãi, phải làm thế nào đây?

Mình đứng dậy, bước lại cửa sổ nhìn ra ngoài trời, hít một hơi thật sâu để kìm nén điều gì đó trong lòng sắp bùng nổ, ngọt ngào đến khó thở.. chỉ muốn đập phá mọi thứ xung quanh.

Sau khi bình tâm, mình xoay lại. Em Uyên không còn ngồi, nằm dài trên nệm, dường như đang lướt web. Bộ dạng ẻm muốn chứng tỏ không quan tâm đến sự hiện diện của mình.

- T biết lâu nay Uyên vẫn âm thầm giúp đỡ T rất nhiều, T luôn cảm kích Uyên vì điều đó.. - Mình dừng lại, chờ xem phản ứng của ẻm.

Nhưng mình phải thất vọng, hai mắt em Uyên vẫn dán chặt vào máy. Nhưng mặc kệ ẻm giả vờ nghe hay không, mình vẫn nói tiếp.

- T cũng biết Uyên rất tốt, không cần T báo đáp, càng không muốn nói T nghe để T khỏi phải áy náy! Đứng ở góc độ một người bạn, như khi này T vừa nói, T thật sự rất cảm kích những gì Uyên làm vì T! Nếu không có sự giúp đỡ của Uyên, T chẳng biết bây giờ mình ra sao, liệu có còn sống, còn đứng đây hít thở hay không...

- Thành thật mà nói, ở góc độ một người bạn, Uyên đã làm rất đúng! T cũng không phải thằng con trai chỉ biết sĩ diện hão, không muốn nhận sự giúp đỡ của một cô gái. Ngược lại, T sẵn sàng đón nhận trong vui vẻ, nếu như những việc làm đó không quá to tát và không ảnh hưởng gì đến Uyên..

- Nhưng... đó là ở góc độ bạn bè, còn Uyên có bao giờ thử đặt bản thân vào vị trí một thằng đàn ông như T để cảm nhận chưa? Cảm giác thế nào khi nghe thằng khác máng mình

"núp váy đàn bà

”? Có bị tổn thương không khi biết một cô gái sẵn sàng ngủ với thằng khác chỉ để đổi lấy cái mạng quên ình? Có thể vui nổi không khi trước giờ luôn phải nhận sự giúp đỡ trong mơ hồ, để rồi khi hiểu ra bỗng thấy mình sao hèn yếu quá, đáng thương hại quá... đến cả sự thật cũng chẳng được biết..

Giọng mình run rẩy, càng nói cảm xúc càng dâng trào, thật khó dè nén.

- Cảm giác của T như vậy đó, Uyên có hiểu không? Cái T cần là sự chia sẻ, là sự thật, chứ không phải sự cao thượng giúp đỡ đến quên mình không cần báo đáp của Uyên. - Nếu không vì có ba mẹ dưới nhà, chắc mình đã hét lên. Diên mắt!!!

Đổi lại vẫn là sự im lặng của em Uyên.

- Nói gì đi chứ, Uyên định im mãi sao? - Mình gần giọng.

- ...

Em Uyên tiếp tục im thin thít, nhưng mình thấy đôi vai ẽm hơi run rẩy. Bướng kinh khủng, định im đến lúc nào đây?

Mình bước đến gần, ngồi xuống mép giường, nắm tay ẽm kéo dẩy.

- Nãy giờ Uyên có nghe T nói không vậy? - Mình hơi to tiếng.

- Nghe thì sao? Uyên biết nói gì đây? - Ếm vung tay ra.

- Tất cả. Những gì Uyên giấu T trước giờ, T muốn biết hết.

- Biết hết à? T biết thì sao? Có giải quyết được gì không? Không chứ gì, vậy cứ muốn biết để làm chi? Rước khó chịu vào người hử? - Mắt em Uyên ửng đỏ, không rõ vì tức giận hay..

Phản ứng dữ dội của ẽm khiến mình gần như tê liệt, lặng người đi. Tuy vậy, miệng vẫn nói cứng:

- Nhưng... ít ra T cũng có quyền được biết chứ. Đâu phải lúc nào Uyên cũng tỉnh táo để có quyết định sáng suốt. T không muốn Uyên làm chuyện dại dột..

- Dại dột? Ý T là ngủ với thằng Khang phải không? - Như chạm phải vết thương lòng, em Uyên ngồi bật dậy, gần như hét vào mặt mình. Ếm chột xức động dữ dội.

- Vậy không phải dại dột sao hử? Thiếu gì cách không chọn lại đi ngủ với nó làm gì? - Mình cũng diên máu theo.

- Ủ. Uyên dại dột nên mới giúp thằng như T, để rồi bị T chửi là con diêm, hi hi.. - Đôi mắt em Uyên càng lúc càng đỏ, long lanh như hai hòn bi rục lửa, miệng lại cười vang.

Tình hình có vẻ không ổn. Tự dưng ẽm kích động thế này, chẳng thể nói chuyện được nữa, giờ mình có nói gì chắc ẽm cũng không nghe. Đành để hôm khác vậy.

- Uyên bình tĩnh lại đi! T về phòng đây. - Mình nhੌm dẩy.

- Đứng lại đó, gây chuyện đã bỏ đi là xong hử? - Ếm rít lên.

- Uyên ngủ sớm đi! Đừng la hét nữa, ba mẹ T nghe thì phiền đó! - Mình đi lại cửa.

- Đứng lại! Uyên nói T đứng lại nghe không? Còn bước nữa đừng trách..

Mặc ẽm la gì thì la, mình đưa tay mở cửa.

”Rầm...”

” Một cú đá như trời giáng bất thần nện vào lưng làm mình đập mặt vô cửa, té lăn quay. Chủ nhân của cú đá chắc không cần nói mọi người cũng biết là ai.

Xưa nay không ít lần em Uyên dọa đánh, nhưng chỉ dọa thôi, mình chưa từng nghĩ ẽm sẽ làm thật. Lần này xem ra tức nước vỡ bờ thật rồi. R.I.P T..

Còn chưa hết choáng váng, đang đếm xem có tất cả bao nhiêu ngôi sao quay vòng vòng quanh đầu, một thân hình mềm mại đã cười lên người mình. Kèm theo đó, cơn mưa gối ôm tới tấp ập xuống mặt và ngực mình.

- Chết đi! Chỉ giỏi nói người khác, T có nghĩ đến cảm xúc của Uyên không hả?

- Giúp T để nghe T chửi đi điểm sao? Hức... khốn kiếp!!

- Sao trên đời có thằng khốn nạn như T vậy chứ? Đồ tồi, đi chết đi!!!

- Có tin Uyên giết T chết không? Chết đi... chết đi!!!

Mỗi tiếng

”chết đi

” là một lần cái gối đập mạnh xuống. Miệng em Uyên không ngừng la hét, khóc lóc, tay cũng không ngớt phang cái gối ôm vào người, vào mặt mình. Cứ thế, em phang không biết mệt mỏi, liên tu bất tận, chẳng có dấu hiệu dừng lại.

Nếu ai đó bảo gối đánh vào mặt không đau thì... xin lỗi, có thể đưa mặt ra đây, mình phang cho vài cái sẽ biết. Mình xin thề, cái gối của em Uyên chẳng biết nhét gì trong đó, nó rất nặng và cứng, đập phát nào thấm phát đó.

Lúc đầu, mình cũng nghĩ chỉ là loại gối ôm thông thường, đánh cả 100 cái chả sao nên dừng cảm đưa mặt ra hứng. Hơn nữa, cũng muốn làm vậy cho em Uyên hả giận phần nào. Ai dè mới ăn vài cái vô mặt đã thấy quay cuồng, mình lật đật đưa hai tay lên đỡ.

Sức em Uyên mấy cô gái bình thường lại càng không thể so sánh, nằm chịu trận mà hai tay mình nghe ê ẩm. Nhưng ê thì ê, mình không nỡ hất ẻm ra, đành nằm đó. Cứ thế, một đánh một đỡ..

Chả biết mất bao lâu mới hết chiến tranh..

Em Uyên buông gối ra, ngồi phịch xuống nền gạch thờ đốc. Cặp mắt ẻm đỏ au, sưng nước, cứ nhìn vào vách tường trước mặt, không rõ đang nghĩ gì..

Mình lồm cồm bò dậy, tay sờ khắp mặt. Khi nãy mặt mình hôn thân mật với cánh cửa, may mà chưa gãy mũi, nếu không chắc tàn đời trai.

Còn đang kiểm tra nghiệm thu tỷ lệ thương tật, khóe mắt mình chợt thấy một vật bay vèo tới. Theo phản xạ, tay mình vội đưa lên đỡ. Vật đó rớt xuống gạch, nhìn kỹ thì ra là cái gối ôm, vũ khí lợi hại này giờ em Uyên sử dụng.

- Sao không đánh lại? Tưởng ngồi yên vậy Uyên sẽ thương, bỏ qua cho T hả? Đừng có mơ! - Em Uyên vẫn còn tức giận, nhìn mình chằm chằm.

- Chứ giờ Uyên muốn sao nữa? T xin lỗi, được chưa? - Mình khổ não nhăn nhó.

- Xúc phạm nhân phẩm người khác, chỉ một câu xin lỗi là xong sao? Nếu vậy, luật pháp để làm gì? - ẻm thối sứt sứt, hừ mũi nói.

- Nãy giờ đánh chưa đủ hả? Thay trời hành đạo vậy được rồi, còn đòi luật pháp gì nữa? - Mình giơ hai tay lên trời.

- Chưa hả giận! T làm sao coi được thì làm... - Em Uyên vẫn chưa hết ảm ức.

- Xin lỗi! T lỡ lời thôi, không cố ý. Tại hoàn cảnh hôm đó nên T hiểu lầm, chứ Uyên đâu phải người như vậy. T biết..

- Lỡ lời hay không cũng đã nói ra rồi, in sâu vào đầu Uyên rồi. - ẻm ngắt lời.

- Haizzz.. chính vì vậy nên T mới xin lỗi Uyên hoài! Biết làm sao? Lấy cái chết tạ tội hả? - Mình khổ sở vuốt trán.

- Ủ. Chết được thì chết đi!

- Ax... Không khí chìm vào tĩnh lặng. Minh và ẻm vẫn ngồi trên nền gạch, gần như đối diện nhau, khoảng cách chưa đến 1m.

- Lần sau Uyên đừng làm vậy nữa! Được không? - Minh lên tiếng, phá tan sự yên tĩnh.

- Làm gì?

- Làm như ngày hôm qua với thằng Khang. Dù sao chuyện cũng qua rồi, Uyên đã không muốn nói thì thôi, T không ép. Nhưng T không chấp nhận Uyên dùng thân xác hay tình cảm đi trao đổi sự an toàn cho T..

- Sao vậy? - Ếm nói cộc lốc.

- T nhục! Và T cũng không muốn ai khác chạm vào Uyên.. - Đang nói ngon tron, mình nín bật. Lại lỡ miệng rồi, chán thật!

- Lý do? - Em Uyên đã kịp nghe thấy, ánh mắt ẻm sáng rực, chiếu lên mặt mình những tia nhìn nóng bỏng.

- Bất nhẫn! Uyên dù sao cũng là bạn T, đương nhiên T mong muốn Uyên được hạnh phúc rồi! Làm sao vui cho được khi thấy Uyên phải ép lòng vui vẻ với người Uyên không yêu chứ? - Minh nhún vai trở thật nhanh, quay đi nơi khác lảng tránh mắt ẻm.

- Vậy thôi à? - Thật lâu, ẻm nói nhẹ như tơ.

- Ừm. - Minh gạt nhanh, sợ để lâu mình lại đổi ý nói điên thì mệt nữa.

- Hiểu rồi. T ra ngoài đi! - Ếm đứng dậy phui chân.

Minh ngồi tần ngần một lúc, sau đó đứng dậy bước đến cửa, lấy hết can đảm nói:

- Mai T sẽ nói hết mọi chuyện với chị Diễm. Từ nay, Uyên chú ý cách cư xử, T không muốn làm chị buồn nữa!

- Ra ngoàiiii.. - Em Uyên la lớn, giọng hơi nghẹn.

- Ngủ ngon! - Minh đi nhanh ra, đóng sầm cửa lại.

Ra khỏi phòng ẻm rồi, mình quay lại nhìn thật lâu. Cảm giác thật khó diễn tả, như vừa làm đổ vỡ thứ gì đó khó thể hốt lại được. Tiếng nấc nghẹn từ phòng thỉnh thoảng vọng ra, dù rất khẽ nhưng mình vẫn cảm nhận được nỗi đau trong đó. Mình thấy bản thân thật tàn nhẫn, nhưng biết làm thế nào... Tình yêu không có lỗi, và mình bắt buộc phải chọn. Hai cô gái, nhưng mình chỉ có một trái tim thôi..!!

- Xin lỗi...!!!!

Mình lẩm bẩm thật khẽ, nhìn lại cái cửa đóng chặt một lần nữa, lê bước về phòng. Đêm nay sẽ là một đêm thật dài...

Đừng đau lòng vì T nữa.. không đáng đâu, Uyên à...

Reply With Quote

59. Chương 59

Yêu thăm chị họ...!!

Chap 59

Một đêm dài tưởng chừng như vô tận..

Tiếng khóc rầm rức của em Uyên chỉ ngưng lại khi chị về đến. Tất hẵn rồi, nhưng không hiểu sao âm thanh đó cứ vang vọng, ám ảnh mãi trong tâm trí mình.

Đêm đen thật đáng sợ!

Khi không gian im ắng, vạn vật đã chìm vào giấc ngủ vùi, chỉ còn lại ta với ta cùng màn đêm dày đặc, đó cũng chính là lúc sự yếu đuối và những cảm xúc không tên mình cố gắng chìm tận sâu trong lòng mạnh mẽ trỗi dậy.

Ngủ, ngủ, ngủ thôi! Tự nhủ bản thân chẳng biết bao nhiêu lần, mình cần phải ngủ thật nhanh trước khi làm ra điều gì đó điên rồ. Một mệt quá, thật sự mệt mỏi...

...

Mở mắt ra đã là 9h sáng. Dậy sớm thế này, mình phải rất nỗ lực mới làm được, chuẩn bị đi học lại rồi, phải tập cho quen. Biết làm sao, dạo này toàn ngủ suốt thành thói rồi, đêm qua lại nằm trằn trọc đến gần sáng mới chợp mắt được.

Mắt nhắm mắt mở lết xuống giường, chui vào toilet vệ sinh cá nhân. Công việc tiếp theo là xuống nhà lục xem có gì nhét vào bụng không. À, có ổ bánh mì thịt, chắc chị mua để sẵn ỉnh. Ngồi gặm tí tởn, tâm trạng mình tốt hẳn ra.

Thật đúng chỉ có ngủ mới là liều thuốc chữa bách bệnh, buồn chán, thất tình, hoặc đơn giản như đói bụng, chỉ cần một giấc ngủ, tỉnh dậy sẽ thấy mọi thứ thật nhẹ nhàng, lạc quan yêu đời hơn, đầu óc cũng sáng suốt hơn để cho ra những quyết định đúng đắn.

Tạm giải quyết ổn thỏa cái bụng rồi, định lên phòng khách xem tivi, chợt một thứ đập vào mắt mình. Chiếc Vespa trắng của em Uyên dựng lù lù ngay góc nhà, này giờ lo ăn uống mình không để ý thấy. Phát hiện bất ngờ này làm mình đứng hình mất mấy giây. Ẽm không đi làm sao nhỉ? Hay đi chung với chị Diễm nên để xe lại?

Không phải suy nghĩ ẹt đầu, mình rón rén leo cầu thang, áp tai vào cửa phòng ẻm lắng nghe.

Yên ắng quá, không tài nào xác định được em Uyên có trong phòng hay không. Nhưng nếu thực sự ẻm ở nhà, vậy chắc chắn có vấn đề. Em Uyên có tinh thần trách nhiệm rất cao, mình chưa từng thấy ẻm nghỉ làm nếu không có chuyện quan trọng.

Mấy lần mình định bỏ đi, nhưng trong lòng cứ dâng lên sự lo lắng khó thể lý giải. Thà không biết, biết rồi thì mình chẳng thể tỏ ra không quan tâm được. Mặc dù cửa không khóa, nhưng mình vẫn gõ cửa, miệng kêu khe:

- Uyên có trong phòng không?

Chờ một lúc không thấy đáp, mình kêu to hơn:

- Uyên, có trong đó không? T vô nhen? Lại chờ thêm một lúc, mình mở cửa bước vào.

Em Uyên nằm co ro trên giường, hai mắt nhắm nghiền nhưng mình vẫn có thể thấy hơi sưng lên, chắc do đêm qua khóc nhiều. Gương mặt ẻm nhợt nhạt, môi hơi tái và khô, không đỏ tươi thắm như bình thường.

Mình đặt tay lên trán ẻm, nóng hổi như lò than. Sốt cao quá..

- Uyên mệt lắm hả? - Mình lay nhẹ.

Gọi mấy lần, em Uyên hơi hé mắt ra, đầu gật nhẹ nhẹ.

- Chờ chút hén, T đi mua thuốc cho Uyên uống.

Mình kéo chăn đắp lên người em Uyên, sau đó xuống nhà lấy xe chạy đi.

Ghé hiệu thuốc mua vài liều hạ sốt, chợt nhớ ra ẻm còn chưa ăn gì, mình lại đi mua đồ ăn sáng. Nghĩ hoài vẫn không biết mua gì cho em Uyên, mình mua đại bọc bánh canh, có nước chắc người bệnh dễ ăn hơn.

Mình vô tâm thật, giờ mới nhận ra ngay cả em Uyên thích ăn gì, mình cũng chả biết. Sau tất cả những điều ẻm làm ỉnh, thật khó chấp nhận sự thật là mình chưa làm được gì cho ẻm. Tệ thật!

Đổ bánh canh ra tô, rót thêm ly nước, mình bê lên phòng.

- Uyên dậy ăn chút đi, rồi uống thuốc! - Mình nói nhỏ.

- ...

- Ráng dậy đi! Nằm hoài bệnh nặng thêm đó.

- ...

- T đỡ Uyên dậy hén!

Mình nói cho có lệ thôi, không chờ em Uyên đồng ý, mình đỡ hai vai đẩy ẻm ngồi lên. Thật là... người gì mà nóng hằm hập..

- Uyên.. không muốn ăn.. - Em Uyên thở nặng nhọc, nói nhỏ xiu.

- Không muốn cũng phải ăn chút, mới uống thuốc được chứ. Há miệng ra! - Mình múc muống bánh canh kê vào miệng ẻm.

- Không ăn mà... - Ẽm né đi.

- Zzz.. không ăn sao uống thuốc? Ráng đi! - Mình cau mặt.

- Ăn giùm cái đi! Há miệng ra nuốt thôi, có gì đâu. T chạy cả buổi mới kiếm được chỗ này còn bán đó, gần 10h rồi đâu ai bán đồ ăn sáng nữa.

Hết cách, mình đành chơi chiêu khổ nhục kế. Ai chứ em Uyên thuộc dạng ưa nói ngon ngọt, vậy mới chịu nghe.

Có hiệu quả ngay. Em Uyên nhìn mình, rồi chống tay đứng lên.

- Không ăn mà đi đâu vậy?

- Súc miệng. - Ẽm ném lại một câu.

- Đừng đựng nước nhiều đó, có gì kêu T nhen!

Ngồi chờ khá lâu, em Uyên mới bước ra. Rửa mặt xong, nhìn ẻm tươi tỉnh phần nào.

- Ngồi xuống ăn nè! - Mình múc muống bánh canh.

- Uyên tự ăn được. - Em Uyên cầm tô bánh canh, lặng lẽ ăn, không ình dứt. Mình không biết nói gì, im lặng lấy thuốc ra để sẵn. Thỉnh thoảng len lén nhìn ẻm một cái, xem thế nào.

- Giờ Uyên xấu xí lắm, có gì mà nhìn? - Phát hiện mình nhìn lén, ẻm cười tự giễu.

Mình quê quê, ngồi cười trừ.

- Xấu lắm phải không? - Em Uyên lại hỏi.

- Không.

- Chứ sao?

- Không xấu mà!

- Khen Uyên một tiếng thì T chết à?

- Ủ, Uyên xinh lắm! Được chưa?

- Không cần. Miễn cưỡng quá!

- ...

Chờ ẻm ăn xong, mình đưa thuốc và ly nước.

- Sao nhiều quá vậy? - Em Uyên nhúu mày.

- Ai biết đâu. Nói thuốc hạ sốt thì ta bán vậy đó!

- Có thuốc gì bày bạ trong đây không? - Ẽm nghi ngờ.

- Chài, mệ nhen! Nếu muốn, T đâu cần phải..

- Trong lòng T, Uyên dễ dãi vậy à? - Ẽm ngắt lời.

- Xin lỗi, T không có ý đó.. - Minh lại lờ lờ rồi.

- Không sao. Uyên quen rồi!

Em Uyên cười khế, bỏ bịch thuốc vào miệng, hớp vài hớp nước.

- Sao tự nhiên lại bệnh vậy? - Minh hỏi.

- Bệnh thì bệnh thôi. Phải có lý do sao?

- Ừm. T chỉ muốn Uyên sống hạnh phúc thôi! Uyên đừng như vậy nữa, được không?

- Đừng như vậy nữa nghĩa là sao?

- Nghĩa là... đừng buồn, đừng khóc vì T nữa.. Uyên như vậy hoài, T khó xử lắm! - Minh ngần ngừ một hồi mới nói được.

- T ngộ nhận rồi. Uyên khóc vì tự thấy mình ngu thôi, chẳng khóc vì ai hết! Bệnh cũng là do mệt mỏi, nhớ gia đình thôi! - Ánh mắt em Uyên ráo hoảnh, chẳng chút cảm xúc.

- Ừ. Vì cái gì cũng được, T mong Uyên biết quý trọng bản thân, giữ gìn sức khỏe là được rồi! - Tận đáy lòng, mình thật sự nghĩ thế.

- Uyên lớn rồi. Mấy chuyện đó tự hiểu được, không cần T phải nói.

- Ừm.

- Uyên muốn ngủ, T ra ngoài đi! Cảm ơn đã có lòng tốt mua thuốc cho Uyên!

Em Uyên lên giường, bình thần đắp chăn, nhắm mắt lại.

Dù ẽm cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng làm sao giấu được mắt mình. Đôi vai run rẩy, gương mặt vẫn tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi.. thế này mà ngủ được sao?

Minh lấy khăn, vào toilet nhúng nước, vắt thật khô, rồi nhẹ nhàng lau trán cho em Uyên. Sao mà nóng thế này cơ chứ, lòng mình dâng lên nỗi chua xót..

- T ra ngoài đi! - Em Uyên cầm khăn, đẩy nhẹ mình.

- Uyên ngủ đi, chút T ra liền mà! - Minh lắc đầu.

- Mặc kệ T. - Ẽm xoay người, nằm nghiêng quay mặt vô trong.

Minh vẫn ngồi lại. Chẳng thấy yên tâm chút nào, chờ lát coi em Uyên có bớt không, mình mới đi.

- T đi đi, nếu muốn tốt cho Uyên.. - Vai em Uyên run lên, giọng nghèn nghẹt.

Minh cắn nhẹ môi, lặng lẽ đứng lên.

- T về phòng, cần gì Uyên nhớ gọi. Nhìn quanh, thấy điện thoại ẽm để trên bàn trang điểm, mình cầm lên định đem lại đưa. Chợt thấy tờ mờ, mình bấm nhanh vào phần tin nhắn. Vẫn biết làm thế là không nên, xâm phạm sự riêng tư của em Uyên, nhưng linh cảm khiến mình tin rằng những điều mình cần biết đều nằm trong đây.

Tay mình run lên khi thấy một cái tên không quá xa lạ, 7 Hổ.

"Còn 200 chừng nào thanh toán em gái?"

"

"Trong tuần này em sẽ đưa đủ. Anh thông cảm, gấp quá em không chuẩn bị kịp.

"

Lướt qua những tin nhắn tán tỉnh vớ vẩn của mấy thằng nào đó, chẳng được em Uyên đáp lại. Minh chợt thấy một cái tên khác cũng rất quen thuộc, Khang.

"Tôi cần 200, anh ượn đờ đợc không?

"

"Có nghe nhầm không vậy? Em mà phải vay tiền à? Thằng đàn bà kia đâu?

"

"Đợc hay không?

"

"Đợc chứ. Chuyện nhỏ mà cưng! Sao anh điện thoại không nghe máy? Nhấn tin mỗi tay quá.

"

"Nhấn tin đi. Chừng nào anh đợc đợc? Tôi cần gấp, ngoài ra còn một việc muốn nhờ anh.

"

"Em muốn lấy lúc nào cũng đợc. Mai anh gọi cho em, ok?

"

"Không cần. Anh chuyển khoản cho tôi đi. Còn chuyện kia tới lúc tôi sẽ tìm anh.

"

"Vô tình vậy cưng! Mai anh muốn gặp em, nhớ em quá!

"

"Anh giúp đợc thì giúp, không thì thôi. Đừng lảm nhảm! Nói thêm một câu nữa tôi sẽ không bao giờ gặp anh.

"

"Ok ok, mai anh sẽ chuyển khoản cho em. Gọi cho anh sớm nhé!

"

Tất cả tin nhắn đều khá lâu rồi, từ vài tuần trước, khoảng thời gian khi mình đợc độ nhóm thằng Quang ở quán 7 Hổ.

Mình thần thờ ngồi phịch xuống gạch, suýt buồng tay làm rớt cái điện thoại.

Vẫn biết em Uyên vì mình rất nhiều, nhưng hy sinh đến mức phải chạy vậy thế này thì...

Em kiêu kỳ, tự trọng và có cái tôi lớn đến thế nào, mình hiểu quá rõ. Em hận thằng Khang tận xương tủy, mình cũng biết rất rõ. Vậy mà phải hạ mình vay tiền nó chỉ để giúp mình, thậm chí chấp nhận ngủ với nó. Trước đó mình còn nửa tin nửa ngờ, không thể nào tin nổi em làm việc đó chỉ vì giúp mình. Giờ tận mắt thấy những dòng tin, sự nhục nhã đau đớn tràn ngập trí não, thấm sâu cọ rửa từng sợi dây thần kinh trong đầu mình. 7 Hổ ghi rõ

"còn 200

", không biết trước đó em đã đợa cho lão bao nhiêu rồi? Em Uyên rất giàu, lại không đủ tiền để trả, phải vay mượn, mình không tưởng tượng đợc em đã chi bao nhiêu rồi. Khốn nạn thật!

Càng nghĩ lại càng đau, còn gì đau bằng tận mắt chứng kiến sự thật trần trụi không mong muốn. Nhìn em Uyên vẫn nằm xoay lưng ra ngoài, mũi mình chọt cay xè, khóe mắt thoáng chốc bị thứ nước gì đó lấp đầy, tràn cả ra ngoài.

Cơ thể mình run lên từng cơn theo nhịp tim đập nhanh thành thịch, không tài nào kìm lại đợc. Môi mím chặt, cổ ngăn không phất ra âm thanh, mình không muốn em Uyên nhìn thấy mình vào lúc này. Muốn đi về phòng, nhưng sao chẳng thể nhấc chân lên nổi. Sức nặng của nỗi đau khiến đôi chân nặng trĩu, run rẩy..

- Sao T còn ngồi đó? - Ngay lúc mình không mong muốn nhất, em Uyên lại quay ra, giọng đầy mệt mỏi.

Mình cúi xuống, giấu mặt sau hai cánh tay.

- T cầm điện thoại của Uyên làm gì vậy?

Tiếng nói chứa đầy sự hốt hoảng, em Uyên lao lại chỗ mình, giật mạnh điện thoại. Mình vẫn còn mở tin nhắn, chưa thoát ra ngoài.

- Ai cho phép T coi lén tin nhắn của Uyên? Hả? Sao T làm vậy hả? - Ẽm giận dữ thét lên.

- T làm gì vậy? Coi lén còn ăn vạ à? Về phòng đi! - Ẽm kéo mạnh tay mình.

- T.. - Chợt thấy mình ngược lên, em Uyên kinh ngạc kêu lên một tiếng rồi im bật.

Ngỡ ngàng một lúc, ẽm chạy đi lấy cái khăn khi nãy mình lau cho ẽm, chùi mặt mình.

- T sao vậy? Tự nhiên khóc, con trai không được khóc, hèn lắm biết không? - Vừa lau ẽm vừa nói.

- Sao Uyên tốt với T quá vậy? - Mình bậm môi.

- Không biết. Chắc tại Uyên ngu..

- Có đáng không?

Em Uyên dừng lại, nhìn mình cười nhẹ:

- Đáng hay không thì Uyên không biết. Nhưng Uyên không hối hận! Ít ra T cũng khóc vì Uyên một lần, như vậy đủ rồi!

Từng lời từng lời của ẽm như nhát dao cứa sâu vào trái tim đang rỉ máu của mình. Cõi lòng quặn thắt, trí não ngừng trệ, mắt lại một lần nữa cay xè, môi mẫn đắng..

Mình ôm chầm em Uyên vào lòng, siết chặt. Lúc này, mình chẳng còn nghĩ được nữa, chỉ biết hành động theo con tim mách bảo. Lý trí quá lâu rồi, điều đó thật tốt, nhưng cũng chính nó sẽ biến mình thành một cỗ máy không cảm xúc..

Em Uyên ngoan ngoãn ngồi trong vòng tay mình, đầu tựa nhẹ lên vai.

- Người Uyên nóng quá! - Mình nói khẽ.

- Uyên còn bệnh mà..

- Đỡ chút nào chưa?

- Khi nãy thì chưa, giờ đỡ được chút rồi.

- Ừm.. Bồng em Uyên đẩy mình ra.

- Sao vậy?

- T trả ơn Uyên vậy đủ rồi. - Ẽm lắc đầu cười mỉm.

- Không phải trả ơn đâu.. - Mình lại kéo ẽm vào người, cảm xúc phủ mờ lí trí thật rồi.

- T đừng ngộ nhận nữa, Uyên hiểu mà! - Sau một lúc dường như đấu tranh tư tưởng, em Uyên lại cựa mình muốn đứng lên.

- T... - Lời chưa ra khỏi miệng, ánh mắt ngỡ ngàng của em Uyên làm mình tắt tiếng.

Cảm giác bất ổn vụt ập tới, mình xoay người lại thật nhanh.

Chị Diễm đứng ngay cửa, đôi mắt nai mở to không chớp.

Suốt đời mình không thể quên ánh mắt của chị lúc này, đau đớn và đầy cam chịu. Trong đôi mắt long lanh ngấn nước, như có niềm tin vừa đổ vỡ, loang rộng ra phá tan mọi thứ..

- Phịch..

Giỏ xách trên cánh tay buông thõng của chị rơi xuống, hòa cùng những giọt nước mắt lã chã tuôn trào..

- Chị... - Mình chỉ thốt lên được một tiếng, ngậm miệng lại chẳng biết nói gì.

Tất cả mọi chuyện, chị thấy hết rồi. Mình có thể giải thích được gì nữa đây?

Thoáng chốc, chị quay lưng chạy nhanh xuống nhà, tay không ngừng chùi nước mắt trong nỗ lực ngăn nó đừng rơi đầy tuyệt vọng.

Mình đứng chôn chân. Đầu óc trống rỗng, một nỗi sợ hãi mơ hồ xâm chiếm linh hồn làm mình tê dại.

- Đuổi theo kẻo chị Diễm làm chuyện dại dột, nhanh đi T!!

Em Uyên hét lớn vào tai khiến mình bừng tỉnh, như thằng điên cầm đầu lao xuống cầu thang. Nhưng không kịp...

Chị đi mất rồi.

Mình chạy bộ ra đến tận đầu hẻm mà chẳng thấy bóng dáng chị, lết thết đi về.

- Không thấy hả? - Mặt em Uyên đầy lo lắng, đứng trước thềm nhà hỏi.

- Không. - Mình cười khổ.

- Uyên gọi chị Diễm mà không được, tắt máy rồi. T đoán được chị đi đâu không? Mình đi tìm.

- Ở đây chị chỉ có người quen là chị Ánh thôi. - Sực nhớ ra, mình chạy nhanh lên phòng lấy điện thoại gọi chị Ánh.

- Chị nghe nè em trai.

- Chị có đang ở tiệm không? Có chị Diễm đó không chị? - Mình lật đật hỏi.

- Không. Hôm nay cúp điện, chị dẹp tiệm cho Diễm về sớm rồi. Ủa, nó chưa về hả?

- Dạ về rồi, mà đi đâu nữa em cũng không biết. Em tưởng lại nhà chị chơi chứ.

- Đâu có. Diễm nói về sớm mua quà tặng cho anh nào đó mà! Chắc đi chơi với trai rồi, T không phải lo ha ha..

- Vậy thôi, có gặp chị Diễm thì chị báo em biết hén!

- Ok. Tắt điện thoại, nhìn túi xách chị đánh rơi vẫn còn nằm lăn lóc trên sàn, chợt nhớ lời chị Ánh vừa nói, mình bước đến cầm lên.

Cặp móc khóa xe hình trái tim, chia làm 2 nửa chuyên dành cho những đôi yêu nhau. Ngắm trái tim nhỏ bé xinh xinh, lòng mình nhói lên từng cơn.

Trông cái áo, mình đẩy xe ra. Không biết chị đi đâu cũng phải tìm, tìm cho đến khi nào thấy mới thôi. Chị mong manh dễ vỡ, mình chỉ hi vọng chị đừng làm chuyện khờ dại. Nếu chuyện đó xảy ra, mình có 10 cái mạng cũng không đủ để giết.

- T, cho Uyên đi với! - Em Uyên cầm nón bảo hiểm chạy lại.

- Uyên ở nhà đi. Lúc này, chắc chị không muốn thấy Uyên đâu.. - Mình nói.

- Vậy... T ráng tìm nhen! Có gì gọi cho Uyên liền nhen! - Mặt em Uyên ầng ậng nước, mím môi nói.

- Ủ, Uyên vô nghĩ đi, còn bệnh đó!

Mình phóng xe đi. Những địa điểm quen thuộc từng đến cùng chị, mình đều ghé qua, rồi phải thất vọng rời đi.

Không có tiền trong người, chị có thể đi đâu được chứ?

Thần kinh mình căng như dây đàn, ráng moi trong trí nhớ xem còn chỗ nào mình chưa tìm không, nhưng vô ích. Chị như bóng chim tầm cá, đã bay đến phương trời nào rồi, để mình tìm kiếm trong vô vọng..

Cả buổi trưa rong ruổi ngoài đường, dưới cái nắng như thiêu như đốt, thật khốn khổ khi đi mà chẳng biết mình đi đâu, chẳng có mục tiêu, lại càng không có phương hướng. Ngược xuôi, xuôi ngược, mình hầu như

quần nát khu vực sinh sống, chốc chốc lại lòi điện thoại ra gọi cho chị, hi vọng chị đã mở máy, để rồi chán chường cất vào.

Hơn nghìn lần mình xin Chúa ban phước. Mình bất lực rồi, chỉ biết cầu vào Ngài thôi, xin Ngài che chở cho chị. Chỉ cần tìm được chị, mình bị sao cũng chịu.

2h trưa, sau gần 4 tiếng chạy như thằn lằn ngoài đường, mình mệt mỏi về nhà.

- Không thấy hả T? - Vừa mở cửa, em Uyên đã vội vã hỏi.
- Không. Tìm nát rồi, chẳng biết chị đi đâu nữa. - Mình ngồi phịch xuống ghế.
- Lo quá! T gọi cho ba mẹ chị Diễm thử chưa?
- T không dám gọi, sợ hai người lo lắng! Để đến tối thử coi sao, nếu vẫn không thấy chị thì gọi. - Mình vò đầu.
- Ừm. Đều tại Uyên hết.. xin lỗi.. - Em Uyên cắn môi chực khóc.
- Bây giờ không phải lúc nói lỗi tại ai. Quan trọng là sự an toàn của chị Diễm, Uyên đừng làm T rối trí nữa.
- Mình thử dài.
- ...
- Uyên đỡ chưa? Kêu nghỉ sao không nghỉ, ngồi đây chờ thì được gì? - Mình chán nản nói.
- Đỡ rồi. Chuyện thế này, Uyên còn tâm trí nào để ngủ nữa!
- Uyên ăn cơm chưa?
- Chưa. T đói không, Uyên lấy cơm cho?
- Đói, mà giờ nuốt không trôi.

Đầu mình nhức như búa bổ, không rõ vì đang nắng hay do vận động trí não quá nhiều. Cũng phải, chỉ trong buổi sáng, mình đã phải trải qua quá nhiều cung bậc cảm xúc, thần kinh nào có thể chịu nổi..

Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này? Mọi thứ cứ như một cơn ác mộng, đến giờ mình vẫn chưa thể tin đó là sự thật. Nếu đây chỉ là giấc mơ, nó đã quá dài rồi, xin ỳnh tỉnh dậy đi, quá sức chịu đựng mất rồi!

Tự nhéo vào mặt, vẫn thấy đau! Không phải đang mơ rồi, đây là đời thực, là cuộc sống khốn nạn của mình!!!

Mình đã làm gì sai sao? Ừ, chắc thế. Lẽ ra mình không nên yêu chị, lại càng không thể có tình cảm với em Uyên. Mình phải là thằng người máy vô tri, không được quyền có cảm xúc.

Chị ỳnh tình yêu, em Uyên ỳnh mạng sống và thứ tình cảm tội lỗi.

Yêu và được yêu, từ chối và đón nhận.. Lần đầu tiên trong đời, mình nếm trải cảm giác không thể chọn giữa hai con đường. Đứng giữa ngã rẽ nhưng lại thấy bế tắc như lâm vào ngõ cụt..

Mình biết làm gì đây???

60. Chương 60 - 1

Yêu thăm chị họ...!!

Chap 60 (Phần 1)

Mình và em Uyên ngồi rầu rĩ. Thật lâu không ai nói lời nào. Tâm trạng mình rối bời, bụng lại đói cồn cào, lo lắng kinh khủng nhưng chỉ biết âm thầm chịu đựng.

Em Uyên cũng chẳng khác gì mình, có lẽ mặc cảm tội lỗi của em còn hơn cả mình. Nếu chị Diễm có bề gì, chắc cả đời này bọn mình không thể nào tha thứ được cho bản thân. Thật sự bất lực! Ngoài việc ngồi chờ đợi, cầu mong chị bình yên quay về, mình chẳng biết làm gì nữa cả.

Em Uyên chợt đứng lên đi xuống bếp. Mình không để ý cho lắm, đang rầu máu.

”Rằm..

”

Tiếng động mạnh huỳnh huých từ phía sau vang lên, kèm theo âm thanh loảng xoảng của bát đĩa đổ vỡ. Mình hoảng hồn lao xuống.

Em Uyên nằm sõng xoài dưới nền nhà, bên cạnh là tô cơm bể nát, đổ vương vãi khắp nơi.

- Uyên... Uyên có sao không? - Mình đỡ em Uyên dậy, lay mạnh.

Hai mắt em Uyên nhắm nghiền, mặt mày tái nhợt. Người em nóng kinh khủng, sốt cao quá rồi.

Mình loay hoay như gà mắc tóc, chẳng biết làm sao. Cuối cùng bế thốc em lên, đưa lên lầu. Em Uyên khoảng 50kg, mình bế vẫn nổi, chỉ có điều cầu thang khá hẹp, vướng víu quá. Phải rất vất vả mình mới leo tới phòng, mồ hôi mồ kê đổ ròng ròng.

Đặt em nằm ngay ngắn, lấy khăn vắt nước khô ráo chườm lên trán, xong mình kéo ghế ngồi cạnh giường.

Có lẽ sáng giờ chỉ ăn một ít bánh canh, lại thêm sốt cao không được nghỉ ngơi vì lo lắng cho chị Diễm, tinh thần không ổn định nên dẫn đến việc em Uyên ngất xỉu. Mình nghĩ tình trạng của em không có gì nguy hiểm, nghỉ ngơi tịnh dưỡng vài ngày sẽ khỏi thôi, nhưng dù sao vẫn chẳng nén được cảm giác lo lắng không yên.

Em Uyên bệnh, chị Diễm bỏ đi hiện giờ chẳng biết ra sao. Mọi sự bất hạnh như đang thi nhau đổ xuống đầu mình, biết làm thế nào cho ổn thỏa đây???

Không thể bỏ em Uyên một mình trong tình trạng này để đi tìm chị được, mà có muốn mình cũng chẳng biết tìm chị ở nơi nào, tìm kiếm vô vọng không phải là cách.

Càng nghĩ lại càng thấy bất lực, lao lực từ sáng đến giờ cùng với cơn đói hành hạ khiến mình mệt mỏi, mắt sụp xuống, chỉ muốn lăn ra ngủ.

Vào toilet rửa mặt cho tỉnh táo, thoáng nhìn ra cửa sổ, trời bỗng kéo mây đen tối sầm, sắp mưa rồi sao, không phải chứ? Lúc nào không mưa lại nhằm ngay khi tình hình đang rối ren thế này, chị thì chẳng rõ lưu lạc chốn nào ngoài kia. Lại gọi điện thoại cho chị, vẫn là câu nói

”thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...

” đáng ghét vang lên. Lo càng thêm lo, mình gọi tiếp cho chị Ánh.

- Chị nghe nè! - Giọng chị Ánh ngái ngủ.

- Chị đang ngủ hả?

- Ủ, chuyện gì nữa vậy T?

- Em tính hỏi trưa giờ chị Diễm có điện thoại hay tìm chị không?

- Không có. Diễm chưa về luôn hả?

- Dạ! Trời sắp mưa rồi, em lo quá! Chị còn biết ai chị Diễm quen không vậy?

- Không còn ai đâu. Tính Diễm cứng cũng biết mà, đâu dễ thân với ai.

- Dạ! Em cảm ơn, thôi chị ngủ tiếp đi hén!

- Mà có chuyện gì hay sao thấy cứng lo lắng quá vậy? Diễm nó đi chơi với bạn thôi mà! - Chị Ánh hỏi dò.

- Không có gì, tại chị Diễm ít khi đi như vậy nên em thấy hơi lo thôi!

- Ủm, chị nghĩ chẳng có chuyện gì đâu, đừng lo nữa!

- Dạ, cũng mong là vậy! Em tắt máy đây, bye chị!

Ném điện thoại xuống giường, mình vò đầu bứt tóc trong sự thất vọng nào nề..

Mới 3h trưa mà trời tối đen, từng cơn gió lạnh lẽo thổi thốc vào. Lo em Uyên đang bệnh, mình đóng hết cửa sổ lại, rồi nhẹ nhẹ đi ra ban công.

Từng hạt mưa đầu tiên lộp độp rơi, sau đó thì nhau lũ lượt trút xuống thật hung bạo như muốn vùi dập tất cả.

Giông gió rít lên từng cơn lạnh thấu xương. Màn mưa dày đặc dần che lấp thị tuyến của mình, không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì cách xa quá vài mét. Mọi thứ chìm trong một màu xám xịt thê lương vô tận..

Mình ngồi lặng lẽ thần thờ trên ghế đá, mặc ưa quất vào mặt đau như cắt, chẳng buồn đi vào trong. Chút đau rát ngoài da này có là gì so với nỗi đau tinh thần mình gây ra cho chị. Giờ này chẳng biết chị đang ở nơi nào? Có mắc mưa không? Có lạnh không? Có còn khóc nhiều không..? Và... có bình an không?

Chắc tim chị đang đau lắm, đang lạnh lẽo lắm!! Mình nghĩ thế vì bản thân cũng đang rất đau... Mắt cay rất ngập nước, chẳng rõ là nước mưa hay nước mắt..

Người mình ướt sũng, cơ thể không tự chủ được thỉnh thoảng run lên dưới cái lạnh tê tái thấm vào tận tim gan. Tuy vậy đôi mắt mờ đục vẫn cố mở to, dõi ra xa trông chờ một bóng hình nhỏ bé quay về, dù biết rằng chỉ là hy vọng hão huyền nhưng mình không thể không hy vọng. Bây giờ, ngoài chờ đợi và hy vọng ra, mình còn có thể làm được gì chứ!!?

Lâu lâu lại có tiếng xe máy chạy ngang làm mình mừng rỡ đứng dậy, rồi chán nản ngồi xuống khi biết không phải là chị.

Mình luôn rất thích mưa, nhưng đây là lần đầu tiên mình thấy nó đáng ghét đến thế. Chỉ mong mau mau tạnh, nhưng dường như mình càng trông đợi thì mưa càng kéo dài ra. Mình nhớ nhà văn Nguyễn Nhật Ánh từng nói rằng mưa là do ông trời gom hết những nỗi buồn và nước mắt của các cô gái mà thành. Lúc đó, mình thấy suy nghĩ này thật lãng mạn và có phần hơi ngô nghê đúng chất một nhà văn, nhưng giờ mình lại chợt nghĩ, có phải cơn mưa to đột ngột và dai dẳng này... có một phần nước mắt của chị hòa vào trong đó không?

Bất giác mình đưa tay hứng một ít nước mưa cho vào miệng nếm thử, thật lạt lẽo, không mặn mặn như nước mắt của chị. Lại cười một mình vì hành động điên khùng, đúng là mình điên thật rồi, chỉ biết nghĩ lung tung vớ vẩn.

Mưa mãi rồi cũng dứt. Mình vẫn ngồi bó gối trên ghế đá. Hết mưa, trời lại nắng lên rồi, nhưng sao tâm hồn đen tối của mình lại chẳng chút ánh sáng chiếu soi, cứ mãi chìm trong sự tịch mịch lạnh lẽo của cô đơn. Ý nghĩ sẽ mất hết tất cả thoáng hiện trong đầu làm mình thấy sợ hãi, rùng mình mấy lượt vẫn không xua tan được.

Đúng vào lúc không ngờ nhất, âm thanh quen thuộc tự thưở nào bỗng đều đều vọng vào tai, khiến tim mình phải nhảy lên thổn thức. Đánh chết mình cũng nhận ra, đây chính là tiếng máy xe của chị, không thể nào sai được.

Đúng thật như vậy, bóng dáng nhỏ nhắn luôn ngự trị trong tim mình dần dần hiện ra thật rõ ràng, bằng xương bằng thịt hẳn hoi, không phải do mình hoang tưởng tự tạo nên ảo giác.

Mừng như điên, mình cầm đầu lao xuống cầu thang, chân ướt nhẹp suýt mấy lần trượt té.

Người chị ướt đầm nước mưa, mái tóc xòa dài bết vào hai bên má trắng xanh, môi tím tái. Bờ vai gầy của chị run run vì lạnh. Thấy mà đau lòng!!

- Chị... chị đi đâu sáng giờ vậy? Làm em lo quá!!! Sao không mặc áo mưa để ướt hết trơn vậy nè, lạnh không?

- Mình chạy tới dắt xe giúp chị, miệng rồi rít hỏi.

Chị không đáp, quàng quải đi nhanh vào nhà. Mình vội vàng dắt xe theo.

Chợt chị dừng lại, nhìn mình thật lạnh lùng:

- Để xe đó đi, không cần đẩy vào đâu!
- Sao vậy? - Mình chưa hững.
- Chị về lấy đồ rồi đi liền.
- Tối rồi, chị còn đi đâu nữa?
- T không cần biết. - Thu ánh mắt lại, chị xoay người bỏ vô nhà.

Mình gạt chống xe, rút nhanh chìa khóa nhét sâu vào túi quần, hối hả chạy theo. Mình đoán được chị muốn làm gì rồi.

Bước theo chị lên lầu, mình về phòng cầm khăn qua, muốn lau khô cho chị.

- Chị ướt hết rồi nè, lau người thay đồ đi, thôi bệnh đó! - Vừa nói tay mình vừa lau tóc chị.
- Đừng chạm vào người chị! - Chị hất tay mình ra.
- Ừm.. vậy khăn nè.. chị lau đi! - Mình rút rờ.
- Không cần.

Chị khệ nệ lấy cái vali ra, đặt xuống sàn. Sau đó mở tủ đồ, bắt đầu lôi quần áo ra cất vô. Mình đoán không sai mà, chị muốn đi khỏi nhà mình, haizz..

Mình ngồi xuống, giữ tay chị lại, không cho xếp đồ nữa:

- Chị đừng làm vậy được không? Em xin lỗi!!
- Đã nói đừng chạm vào người chị mà!! - Một lần nữa, chị hất mạnh tay mình ra. Cặp mắt nai sừng mọc giận dữ nhìn mình.
- Chị muốn sao cũng được, nhưng đừng đi khỏi đây. Em năn nỉ đó!! - Mình thiếu não nói.

Chị không đáp, lẳng lặng xếp đồ vào vali, đôi tay thoăn thoắt như muốn thoát khỏi nhà mình càng nhanh càng tốt.

- Chị nghe em nói không vậy?
- ... - Em biết giờ có nói gì cũng vô ích, chị sẽ không tha thứ cho em! Nhưng mọi thứ không như chị thấy đâu, đừng vì chuyện đó mà bỏ dở công việc đang học. Chị ở lại đây đi, có được không?
- ...
- Chị trả lời em đi mà! Đừng im lặng nữa..

Thật nhanh, chị đã gom hết đồ đạc vào trong vali.

- Chị.. - Mình định nắm tay, nhưng thấy ánh mắt của chị nên không dám, đành rút lại.
- Những gì cần nói, T cũng đã nói, chị cũng đã nghe hết rồi. Còn muốn gì ở chị nữa?
- Em muốn chị ở lại! - Mình nói nhanh, sợ không còn thời gian.
- Bây giờ chị chỉ có một việc muốn làm thôi, đi khỏi đây. - Chị lắc đầu.
- Em không cho chị đi đâu hết! - Mình bước tới chặn cửa lại.
- T còn có can đảm nói với chị câu đó sao? - Ánh mắt đau đớn của chị xoáy sâu vào tim mình, nghe đau nhói.
- Em.. em đã nói là mọi chuyện không như chị thấy mà! Uyên đang bệnh đó..

- Chị biết, nên mới về sớm mua thuốc cho bé Uyên. - Chị lấy trong túi xách ra bọc thuốc, thả lên giường.

Thấy mình đứng lạng người, chị cười mỉm nhưng đôi mắt đã ươn ướt:

- Nhờ vậy, mới thấy cái cảnh bất ngờ đó. Nếu không tận mắt chứng kiến, chắc không bao giờ chị tin chuyện đó có thật! - Giọng chị run rẩy.

- Em..

- T đừng có nói với chị tất cả chỉ là hiểu lầm. Chuyện của T và bé Uyên, chị biết từ lâu rồi. Bé Uyên yêu T, chị đâu có mù hay ngu ngốc đến mức không nhận ra sau những gì bé Uyên hy sinh vì T. Nhưng chị tin T, chị tin vào sự lựa chọn của bản thân, tin T sẽ biết phải làm thế nào cho đúng..

Nước mắt chị trào ra, ràn rụa lẫn xuống má, khoe môi run run vì kìm nén tiếng nức nghẹn.

- Nhưng càng về sau này, T dần dần có tình cảm với bé Uyên. Dù vậy, chị không trách T, vì bé Uyên xinh đẹp, giàu có, học cao, lại hết lòng vì T. Bé Uyên hơn chị quá nhiều, chị biết mình không thể sánh được, nên sao có thể trách T rung động. Chị tự nhủ với lòng mình, nếu một ngày nào đó, T thật sự yêu bé Uyên, chị nhất định không ngăn cản mà sẽ ra đi, chúc hai người hạnh phúc..

- ... Lòng nghĩ vậy nhưng đêm nào chị cũng khóc vì buồn tủi, luôn mong chúng ta không phải là bà con dòng họ, để không phải lén lút lút lút, khó khăn đau khổ như thế này, T có biết không?

Nói đến đây, chị ngồi xuống ôm mặt khóc òa. Nước mắt như suối tràn qua những kẽ tay rơi xuống ướt đầm nền gạch.

- Chị đừng khóc nữa.. - Mình đau khổ chạy lại.

- T đứng lại đó, chị chưa nói hết.. - Chị kêu to làm mình bắt buộc khựng lại.

Quệt vội hai dòng nước lã chã trên mặt, chị cắn môi nức nghẹn ngào:

- Chị nhiều lần tự trách mình sao quá ích kỷ, biết rõ chị và T khó có tương lai mà vẫn cứ bầu víu hi vọng mong manh. Ngược lại, bé Uyên có thể đem đến hạnh phúc cho T, hai người sẽ không gặp trở ngại gì. Bé Uyên đã trải qua một lần đổ vỡ rồi, chị không muốn nó phải chịu khổ thêm một lần nữa..

- ... Chị nghĩ vậy, nhưng sao không thể làm được, mỗi lần thấy T với bé Uyên cười nói vui vẻ, chị lại thấy khó chịu. Chị không biết mình có thể làm được hay không, có thể buông T ra nếu thật sự T yêu bé Uyên không, chị rất đau khổ mỗi lần nghĩ đến chuyện đó! Nhưng chị luôn mong, cho dù T có muốn đến với bé Uyên, cũng sẽ đường hoàng nói rõ với chị, để chúng ta chia tay nhau trong sự vui vẻ, chứ không phải lén lút vụng trộm sau lưng chị như thế này. Cảm giác đau đớn, hụt hẫng khi người mình tin tưởng nhất lại phản bội mình, T làm sao hiểu được...?!?

Vừa nén được một lúc, chị lại bật khóc. - Em xin lỗi.. nhưng em yêu chị thật lòng mà!! - Mình cũng rất nước mắt, bước tới muốn ôm chị thật chặt vào lòng để an ủi dỗ dành.

- Đâu phải chị không cho T cơ hội nói thật. Đã hơn một lần chị hỏi T có giấu chị chuyện gì không, T đều trả lời không có. Chị ghét nhất sự dối trá, T biết mà sao vẫn làm vậy? T đừng lại đây!

Chị khóc rất nhiều. Chưa bao giờ chị khóc nhiều đến thế này, mình thực sự lo lắng. Chị dầm mưa dãi nắng cả buổi rồi, lại chưa ăn gì, cứ khóc như vậy trước sau gì cũng kiệt sức xỉu mất thôi. Mà chị không ình đến gần, vừa xích lại một chút là chị phản ứng dữ dội, thật chẳng biết phải làm sao.

Em Uyên thức rồi, có lẽ bọn mình ồn ào quá đánh thức ẻm. Mình tình cờ phát hiện điều này khi thấy nước trào ra hai bên khoe mắt của ẻm. Chắc muốn để ình và chị thoải mái giải quyết chuyện riêng nên ẻm nằm yên, vờ như còn ngủ.

Mới hôm nào căn nhà đầy ắp tiếng cười, mà giờ cả ba người đều khóc. Cay đắng làm sao..

Chị chột nín, lặng lẽ đứng dậy, vào toilet thay đồ rửa mặt, chải tóc gọn gàng. Mỗi lần chị im lặng thế này, mình lại thấy sợ, cảm giác không yên tràn ngập tâm trí.

- Chị như vậy, không thể gặp để chào dì dưỡng được. T cho chị gửi lời cảm ơn tới hai người nhen, nhớ nói là chị học nghề xong rồi, về quê mở tiệm cho dì dưỡng an tâm. - Chị cười tươi.

- Chị đừng như vậy mà, làm em sợ đó.. - Mình cười gượng.

- Còn cái này.. - Tay chị cầm cặp móc khóa hình trái tim vừa mua lúc sáng - ..chị không có gì, T cầm đỡ cái này, nhớ đưa cho bé Uyên một nửa, xem như lời chúc phúc của chị cho hai người!!!

Môi chị hơi mím lại, cúi cặp móc khóa vô tay mình.

- Bé Uyên là cô gái tốt, T phải biết quý trọng, đừng làm người ta tổn thương..

Chị định nói thêm gì đó nhưng ngưng lại. Mình biết chị muốn nói

”đừng làm người ta tổn thương như mình đã gây ra cho chị

”. Mà chắc thấy vẻ mặt khổ sở của mình, chị không nỡ làm mình đau. Đến lúc nào rồi, chị vẫn nghĩ ình. Chị ngốc lắm, biết không...?

Lúc chị kéo vali đi ngang qua, mình đánh liều nhào tới ôm chặt chị, có chết cũng không để chị đi.

- T làm gì vậy? Buông chị ra đi!! - Người chị thoáng run.

- Đừng đi.. đừng đi mà.. coi như em xin chị đó!! - Mình bật khóc như đứa trẻ.

- Chị ở lại không tốt cho tụi mình đâu! Rồi ba người ai cũng sẽ khổ, T để cho chị đi đi.. - Chị nghẹn ngào.

- Em xin lỗi, em xin lỗi mà!! Sẽ không bao giờ có chuyện như vậy xảy ra nữa, chị tin em đi! Tin em một lần thôi được không? - Vòng tay mình siết chặt cơ thể đang run lên bần bật của chị.

- T buông ra! Để chị đi.. - Khóc như mưa nhưng chị vẫn cương quyết gỡ tay mình ra.

- Đừng đi! Đừng bỏ em mà.. em hối hận lắm.. em biết mình sai rồi.. sẽ không còn chuyện ba người nào nữa, chỉ có em và chị thôi. Tin em đi!!

Mình quyết không buông. Nếu để chị đi, mình sẽ hối hận cả đời. Bắt buộc phải chọn, mình chỉ chọn chị thôi. Dù điều này thật tàn nhẫn với em Uyên, bản thân mình cũng trở nên hèn mọn khi làm vậy, nhưng mình phải sống thật với con tim. Chính nó mách bảo mình phải nói, phải làm như thế.

- Vậy còn bé Uyên? - Đột nhiên chị xoay lại, ánh mắt đăm lẹ nghiêm túc nhìn mình.

- Uyên như vậy, đâu thiếu gì người sẵn đón. - Mình cười gượng.

- Nhưng bé Uyên yêu T thôi! T không có tình cảm với bé Uyên sao?

- Không.. - Mình gục gặc. Thực sự mình chẳng biết bản thân có tình cảm với em Uyên không. Có lẽ là có, nhưng do ẽm xinh xắn quyến rũ, lại hết lòng với mình nên... nảy sinh tình cảm, chứ không hẳn là yêu. Mình đã thử xét lòng nhiều lần, cũng không tài nào rõ ràng tình cảm mình dành cho ẽm là gì. Chỉ biết một điều, mình thật lòng yêu chị và cần chị hơn.

- Đến giờ mà T còn nói dối chị sao? Thất vọng thật! - chị lộ rõ sự thất vọng.

- Đúng là em có tình cảm với Uyên, nhưng do Uyên giúp đỡ em quá nhiều thôi. Trong lòng em chỉ có mình chị, em yêu và cần chị hơn ai hết!

Mặc kệ em Uyên có nghe được và đau lòng hay không, mình đành nói hết. Ra sao thì ra, mình hết cách rồi. Nếu không nói, mình sẽ mất chị.

- Ít ra cũng vậy chứ! Chị vui vì T đã chịu nói thật với chị, dù hơi muộn nhưng còn hơn không có... hi.. - Chị nhoẻn cười dù nước mắt vẫn rơi.

- Không có gì là muộn hết. Mình xem như chưa có chuyện gì, làm lại từ đầu được không? Em yêu chị lắm..!!

- Nước đổ rồi đâu hốt lại được T. Chị biết T có tình cảm với bé Uyên nhiều hơn T nói. Rồi hai người sẽ hạnh phúc thôi! Chị đi. - Chị lắc đầu bước đi.

Mình tiếp tục ôm chầm, giữ chị lại.

- Em không cho chị đi đâu hết! Đây là nhà của chị mà, nhà của hai đứa mình trong tương lai, chị còn đi đâu nữa? - Mình gào lên cho chị tỉnh ra.

- Mình... không có tương lai đâu T à... để chị đi đi! Xin T đó..!!!

- Bây giờ chị không tỉnh táo. Ở lại đây một ngày đi, mai mình nói chuyện rồi hãy quyết định. Vậy có được không?
 - Chị đang rất tỉnh táo, có ở lại thêm nhiều ngày nữa kết quả cũng vậy thôi... Buông chị ra đi!! - Chị nức nở.
 - Em không buông đâu!!!
- Mặc cho chị cào cào muốn gỡ tay mình ra, mình vẫn giữ chặt, nín kéo trong niềm hi vọng mong manh.
- T không buông ra, chị cần lưỡi chết cho T coi..

61. Chương 60 - 2

Chap 60 (tt)

Phản ứng của chị quyết liệt trên cả sự tưởng tượng của mình. Mình chẳng chút nghi ngờ, nếu không buông tay, có khi chị sẽ cắn lưỡi tự vẫn thật. Buông, chị sẽ đi mất. Không buông ra, chị sẽ tự tử hoặc tự làm bản thân bị thương. Làm gì đây?

- Chị bình tĩnh đừng làm bậy, từ từ mình nói chuyện mà.. - Mình bắt lực buông tay.

Như chỉ chờ có thế, chị kéo vali đi thật nhanh.

- Chị.. - Mình chụp tay vào vali.
- T đừng ép chị vào đường cùng.. - Chị mím chặt môi.
- Em.. để em xách vali giùm chị!
- Không cần.
- Nặng lắm, em xách giùm cho!

Chị không nói gì, đi xuống cầu thang. Miệng mình méo xệch, như người mất hồn cầm vali lững thững bước theo. Tia hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng đã tắt ngúm. Mình phải chấp nhận sự thực sắp mất chị rồi, mọi thứ đã an bài, không thể thay đổi được nữa.

Mọi hôm, thấy cầu thang thật dài, nhưng sao hôm nay cảm giác như nó ngắn lại, vài bước chân đã đi qua.

Nhìn vóc dáng thanh mảnh trước mắt, lòng mình quặn lên từng cơn. Một lúc nữa thôi, chị sẽ biến mất, đi khỏi cuộc sống của mình. Tất cả kỷ niệm chỉ còn tồn tại trong những giấc mơ hoài niệm về kỷ ức.

Hết rồi. Hết thật rồi sao!?

- Chị đi mà không lưu luyến gì sao? - Nỗ lực nín kéo cuối cùng của mình.
- Có chứ. Dù sao cũng sống ở đây khá lâu, đi rồi chắc chị sẽ nhớ lắm! - Chị dừng lại.
- Vậy thì đừng đi! Chị ở lại với em, mình..
- T đừng nói những lời vô ích nữa được không? Chị quyết định rồi, T nói gì cũng vậy thôi.
- Tại sao chị cứ phải đi mới được? Em biết lỗi rồi, cũng đã giải thích mọi chuyện không như chị nghĩ rồi mà. Chị vẫn còn yêu em, việc gì phải đi? Vô lý quá! - Mình tức giận đá mạnh vào tường.
- Chị hết yêu T rồi! - Chị xoay lại, cười nhẹ.
- Chị nói dối. Em không tin! - Mình thở mạnh.
- Từ lúc thấy cảnh ấy, tình yêu trong chị đã chết rồi! T tin hay không cũng được, đưa vali cho chị. - Ánh mắt chị thật lạnh lẽo.
- Chị.. bỏ em thật sao? - Mình gượng gạo, chân không vững nữa.

- Không ai bỏ ai hết. Mình không có duyên, đành chịu thôi! - Chị khẽ lắc đầu, cầm lấy vali trong tay mình.
- Không còn cách nào khác sao? Như thế này em không cam lòng! Chỉ cần chị ở lại, muốn em làm gì em cũng sẽ làm. - Mình sắp ngạt thở mất rồi.

- Đưa cho chị! - Chị kéo mạnh, vali tuột khỏi tay mình.

- Đừng đối xử với em như vậy mà! Đừng đi...!! - Mình chụp tay chị, nhưng chị vung ra, bước đi thật nhanh.

Nhìn chị càng lúc càng xa mà mình chẳng thể làm gì khác. Chỉ biết hét lên trong tuyệt vọng, ngồi phịch xuống ghế. Cảm xúc chết tiệt này sẽ giết chết mình mất thôi.

Hai mắt cay xè, sự đau đớn giằng xé tâm tư khiến mình bật khóc một lần nữa. Vẫn biết đàn ông không nên khóc nhưng mình không thể kìm được. Cảm giác mất đi người thương yêu nhất còn kinh khủng hơn tất cả những chuyện mình trải qua trước đây. Tình yêu như một trò chơi tàn nhẫn, cuốn mình vào thật dễ dàng, muốn thoát ra phải để lại tất cả linh hồn.

- T..

Tiếng gọi đột ngột của chị làm mình mở bừng mắt ra, mừng đến phát điên phát dại.

- Chị nghĩ lại rồi phải không? Không đi nữa đúng không? - Mình lấp bắp lú lú cả lưỡi.

- Đưa chị chìa khóa xe! - Sự chua xót thoáng hiện trong mắt chị, nhưng biến mất nhanh chóng.

Chút hi vọng nhỏ nhoi vừa lập lòe thấp lên đã lụi tàn. Mình mím môi tự chế giễu, tay run rẩy cho vào túi, thật lâu mới lấy được chìa khóa ra.

- Chờ em một chút. Mình lập cập cầm móc khóa trái tim chị đưa khi nãy, lấy một nửa gắn vào chìa khóa xe.

- T đừng như vậy, gỡ ra đi! - Chị chớp chớp mắt như muốn ngăn lại cảm xúc.

- Coi như mong muốn cuối cùng của em, mỗi người giữ một nửa. Khi nào.. chị có người mới.. thì.. thì... - Mình không nói nên lời.

- Được rồi. T giữ gìn sức khỏe!

Mắt chị long lanh ngấn nước, cầm lấy chìa khóa, vội vàng quay đi trước ánh mắt tuyệt vọng của mình.

- Chị.. chờ em với.. - Em Uyên bỗng từ lâu lao xuống, hốt hải kêu to.

Chị Diễm vừa bước đến cửa, nghe vậy đứng lại.

- Chị đừng đi! Đều tại em hết, chỉ mình em có lỗi thôi! Chị đi, T không sống nổi đâu! - Mắt em Uyên đỏ hoe, vành môi tái nhợt run run.

- Giờ nói những lời này có ích gì.. - Chị len lén chùi nước mắt lăn xuống má.

- Tại em quyến rũ T! Em xấu xa thủ đoạn! Nếu không phải T mà là thằng khác, chắc mọi chuyện đã đến mức nào rồi, không chỉ thế này thôi đâu. T rất tốt, rất chung thủy với chị! Chị đừng vì chuyện này mà đi, không đáng đâu.. Người phải đi là em. Em sẽ dọn đồ đi ngay, chị ở lại nhen.. hức...

- Đừng khiến chị khó xử nữa.. Chị tin mọi thứ đã được Chúa an bài từ trước, nơi này không dành cho chị. Bé Uyên phải ở lại, nhớ chăm sóc cho T... luôn phần chị..

- Em không đùa đâu! Chị đi, em cũng đi. - Em Uyên lắc đầu quây quây, rồi chạy nhanh lên cầu thang.

Chị cắn chặt môi, đắn đo một lúc, nhìn mình nói:

- T lên cản bé Uyên lại đi!

- Cản bằng cách nào? Tại sao phải cản? Uyên đã muốn đi, cũng như chị thôi, em không thể ngăn được. - Mình cười buồn. Bây giờ chỉ muốn buông xuôi tất cả, ra sao thì ra. Có cố gắng cũng chẳng thể thay đổi được gì, đành bất lực ngồi trơ mắt mà nhìn.

- Bé Uyên không có lí do gì để phải đi khỏi đây hết. - Chị nói nhỏ.

- Ấy nấy, cắn rứt.. Sau những gì đã xảy ra, chị nghĩ Uyên có thể vui vẻ đón nhận thứ chị ban cho sao? -
Mình nhìn thẳng vào mắt chị.

- Chị không nhường. Chị biết, có ở lại thì rồi cũng sẽ đến một ngày T xa chị. - Mắt chị hiện lên nỗi buồn
sâu thẳm.

- Em không cho chị có suy nghĩ như vậy. Tại sao chị cứ làm mọi chuyện phức tạp lên? Hãy nhìn nó một
cách đơn giản, chị sẽ thấy nó đơn giản hơn chị tưởng nhiều.

- T không hiểu được chị nghĩ gì đâu. - Chị lắc đầu.

- Cho là vậy đi. Nhưng ít ra em cũng hiểu được chị phần nào..

Mình chưa nói xong, em Uyên đã khệ nệ kéo hai vali to tướng ầm ầm đi xuống.

- T bảo trọng! - Dừng trước mặt mình, em Uyên cười mỉm.

- Đi thật sao? - Mình cười khổ.

- Thời gian qua, cảm ơn T rất nhiều!

- T mới là người phải nói câu đó.

- Ít ra T cũng giúp Uyên quên chuyện quá khứ, vậy đủ rồi.

Tặng mình nụ cười rạng rỡ như ánh ban mai, em Uyên cầm cúi kéo vali xềnh xệch đi.

- Bé Uyên làm gì vậy? Ở lại đi. - Chị lên tiếng ngăn cản.

- Em là người đến sau, không có lí do gì để ở lại cả. Chị mới nên ở lại.

- Chị.. chuyện của chị và T không thành đâu. Lúc này T cần Uyên ở bên cạnh..

- Người T cần là chị, không phải em. Còn nữa, không có T em vẫn sống tốt, nhưng còn chị, thiếu T chị sống
nổi không?

- Chị..

- Em nói đúng rồi phải không? Chị ở lại đi! - Em Uyên lách qua người chị Diễm.

- Không đúng. Thiếu T, chị vẫn sống vui vẻ! Nhìn chị mau nước mắt vậy chứ chị mạnh mẽ lắm, không như
Uyên nghĩ đâu. - Chị kéo em Uyên lại.

- Hi, chị đừng dối lòng dối người nữa, chị không gạt được ai đâu!

Nhân lúc em Uyên khựng người, chị cầm vali vụt chạy.

Nhưng dù sao em Uyên là người có võ, phản xạ rất nhanh, kịp thời chụp tay chị lôi lại làm chị suýt ngã.

- Để chị đi.. - Chị bật khóc.

- Em đã nói chị không phải đi rồi mà! Chị phải ở lại, em sẽ đi! - Giọng em Uyên lạc hẫng rồi tắt dần.

- Chị không muốn ở lại đây thêm phút nào nữa..

- Được, nếu vậy thì em và chị mạnh ai nấy đi. Không cần quan tâm nữa. Dường như nắm được tâm ý của
chị là muốn em Uyên ở lại lo lắng ỉn, nếu ỉn đi thì chị sẽ không thể nào bỏ mình trợ trợ, thế nên ỉn đánh
thẳng vào yếu điểm này.

- Được rồi, đi thì đi. - Chị mím môi.

- Ok. - Em Uyên cười khê bước theo.

Hai người như đang thi gan, xem ai không chịu nổi sẽ dừng lại trước.

Thực sự, nói về mức độ tàn nhẫn và quyết đoán, em Uyên hơn hẳn chị.

- Bé Uyên ở lại đi mà.. - Ra đến thêm nhà, chị đành chịu thua, nước mắt ngấn dài nói.

- Em muốn ở lại lắm! Nhưng chị đi rồi, em sẽ sống thế nào với lương tâm bị cắn rứt mỗi ngày? Chị nghĩ cho em một chút được không vậy? - Vai em Uyên run khẽ.

- Chị tự nguyện, không trách gì bé Uyên hết, đừng áy náy! Chị nói thật đó.

- Dù chị không trách, em cũng không thể không tự trách bản thân! Em đã từng trải qua cảm giác đó, nên em hiểu được chị cảm thấy như thế nào. Giờ có hai sự chọn lựa thôi, một là em đi, chị ở lại. Hai là tội mình cùng đi, T ở lại đau khổ. Chị chọn đi!

- Đừng ép chị.. - Chị Diễm nghẹn ngào.

- Em không ép. Nếu chị yêu T, chị bắt buộc phải làm thế thôi.

Em Uyên len lén quay lại cười với mình. Nụ cười đắc thắng vì đã bắt được thóp của chị, nhưng sao mình lại thấy nước mắt liên tục tràn ra trong mắt ảm.

Nụ cười chưa tắt trên môi em Uyên chợt đông cứng khi bị chị bắt gặp. Chị cũng nở nụ cười thật tươi, như người từ cơn u mê tối tăm bỗng chạm được vào ánh sáng khai mở linh trí.

Liền sau nụ cười đó, chị quay lưng đi thật nhanh, không chút băn khoăn vẩn vơ.

- Chờ em với..

Sau giây phút ngỡ ngàng, em Uyên cố gắng cứu chữa sai lầm bằng hành động. Nhưng vô ích, chị lẳng lặng lên xe, để máy muốn chạy đi.

Em Uyên lao đến, nhanh tay tháo chìa khóa, tắt máy xe:

- Chị không được đi!

- Đưa chìa khóa cho chị. Chị không cần bé Uyên nữa, nên cũng đừng cần chị.

- Em không đưa. Chị phải ở lại. T cần chị! - Đến lượt em Uyên khóc thành tiếng, gục trên vai chị, ảm biết bản thân đã thua cuộc. Giờ ảm có bỏ đi trước, chị cũng sẽ đi theo thôi. Vì chị đã biết được, ảm càng không thể bỏ mình ở lại một mình.

Chị khó xử nhìn em Uyên thật lâu trong sự đau xót, nước mắt lăn tuôn. Đi chẳng được, mà ở cũng không xong.

Chứng kiến hết thấy, mình không rõ bản thân đang có cảm xúc gì. Cũng không hẳn không biết, mà quá nhiều cảm xúc đan xen lẫn lộn khiến mình u mê. Đau, chán nản, áy náy, phần nộ với chính mình, muốn buông xuôi nhưng lại không thể..

Với chị, mình có lỗi thật nhiều. Với em Uyên, mình tàn nhẫn không ít. Vậy mà họ luôn nghĩ ảm, đến tận lúc muốn ra đi vẫn lo lắng mình ở lại cô đơn, không ai bên cạnh.

Lần đầu tiên trong đời, một câu hỏi hiện lên trong đầu. Mình tận lực níu kéo là vì yêu chị, hay vì sự ích kỷ của bản thân? Mình có nghĩ đến cảm giác của chị và em Uyên không, hay chỉ nghĩ cho bản thân?

Như lúc này đây, họ ôm nhau khóc là vì ai, vì cái gì? Vì không thể buông bỏ mình hay vì muốn ra đi mà sợ mình đau khổ? Chị và em Uyên khóc, đau đớn giằng xé vì khó xử, và mình là nguyên nhân chính khiến cả hai trở nên như thế, khóc vì thương cho cái thằng khốn nạn như mình..

Có lẽ.. buông chị và em Uyên ra.. mới chính là điều tốt đẹp nhất mình có thể làm được cho cả hai lúc này..

Rồi sau đó, mình sẽ ra sao? Chắc sẽ sống dở chết dở một thời gian dài... Mình đáng bị như thế!

Đầu chợt đau buốt vì những suy nghĩ hành hạ, mình loạng choạng đứng lên, dứt khoát tư tưởng, hít một hơi thật sâu để không chế cảm xúc.

- Đừng khóc nữa, cũng không cần phải nhường nhịn nhau! Hai người đi đi.

Chị và em Uyên giương mắt nhìn mình, quên cả khóc.

- Cửa Uyên nè, còn quên gì không? - Khệ nệ kéo 2 vali ra, mình nói.

- Không. - Em Uyên hơi ngơ ngác.

- Ủm. Để T đẩy xe cho!

- T.. có sao không? Bé Uyên ở lại mà, cầm vô đi! Chỉ mình chị đi thôi. - Chị rụt rè.

Đi vào đến ghế, mình đứng lại nói:

- Em bình thường. Chị đừng lo, về dưới nhớ sống cho thật tốt!

- Không. T giữ chị Diễm ở lại đi, Uyên tự đẩy xe được.

- Bé Uyên đưa chìa khóa cho chị, đem vali vô nhà đi! Lại một phen giằng co chuyện đi hay ở, nhìn cảnh này không hiểu sao cơn giận trong mình bùng phát, không thể nén được.

- Xoảng...!!!

Mình tức giận ném bay ấm trà vào tường bể tan tành, gầm lên:

- Hai người có thôi đi không? Tôi không cần ai lo hết, muốn đi thì đi hết đi. Thằng T này chả chết được đâu, chẳng cần mấy người thương hại!

Chưa hả, mình đấm đá tung tung vào bàn cứ như thằng khùng, chẳng biết đau là gì nữa. Phát tiết cơn giận dữ trong lòng đã đời, mình ngồi phịch xuống ôm đầu thở hổn hển.

Tiếng tranh cãi bên ngoài ngưng bặt. Một lúc sau, tiếng chân nhè nhẹ đi vào, âm thanh loạt xoạt leng keng vang lên.

Mình ngược mặt, nhìn chị và em Uyên đang lui cui quét dọn mảnh vỡ của cái ấm trà xấu số.

- Sao chưa đi nữa? - Mắt mình đỏ ngầu, hằn đầy gân máu.

Hai người nhìn nhìn mình, không nói tiếng nào. Mặt chị tái xanh, em Uyên đỏ hơn phần nào nhưng cũng khá rụt rè, hình như sợ mình lên cơn nhào tới cắn thì phải.

Lúc này, từ xa chợt có tiếng xe ba mẹ mình về. Mình sững người, ông bà mà thấy cảnh này thì chết chắc, mười cái miệng cũng không thể giải thích.

- Chết rồi, dì dưỡng về. - Chị quỳnh quáng.

- Hai người chạy lên lầu mau lên. Đi lẹ! - Mình bật dậy hồi thúc.

Không chờ mình nhắc lại lần thứ hai, chị với em Uyên cầm đầu chạy thục mạng lên phòng. Mặt người nào cũng lấm lem như mặt mèo, mắt sưng húp đỏ ké. Ba mẹ mà nhìn thấy chắc xong phim, thôi rồi Lượm ơi. Hậu quả sau đó khỏi nghĩ cũng biết.

Mình định chạy ra vác 3 cái vali vô cất, nhưng chưa kịp thì ba mẹ đã về tới trước cửa. Lặng xặng như gà mắc đẻ, chả biết làm quái gì, mình lật đật chui vô toilet rửa mặt, phi tang cảm xúc.

- T đâu? Nhà cửa gì kì cục vậy nè? - Mẹ mình gọi.

- Dạ, con rửa mặt. Có gì đâu kì mẹ? - Mình ló đầu ra, tim đập như lò tô.

- Mấy cái vali của ai để trước nhà? Con Diễm đâu sao để xe giữa đường vậy? Rồi cái ấm trà của ba con, sao bể nát? - Mẹ nhìn mình dò xét.

- Ấm trà là con lỡ tay làm bể, còn mấy cái vali thì... - Mình gãi thiếu điều tróc da đầu mà vẫn không nghĩ ra lời giải thích nào nghe cho hợp lý.

- Lỡ tay làm bể? Lỡ tay sao mà ứt hết vách tường vậy? Con ném bể thì có, chuyện gì vậy? - Ba nghiêm mặt, phân tích cứ như thám tử.

- Dạ... ơ thì... - Mình lúng búng.

- Không thì là gì hết. Có chuyện gì, nói mau.

- Con cãi nhau với Uyên, tức quá nên.. - Mình nói diên.

- Sao cái? Còn mấy cái vali nữa, tự nhiên tụi nó dọn đồ là sao?
 - Tại... À, tại Uyên rủ chị Diễm đi du lịch, mà con đang bị thương chưa lành không đi được. Con năn nỉ, kêu chờ một thời gian nữa con khỏi rồi 3 người đi chung cho vui, mà Uyên không chịu, cứ nằng nặc đòi đi liền. Bởi vậy..
 - Ra là vậy. Già đầu rồi mà vẫn cứ như trẻ con. Chừng nào mua đèn cái ấm trà khác cho ba? - Nét căng thẳng trên mặt ba mình giãn ra, cười xòa nói.
 - Để mai con mua cho ba cái ấm xịn hơn! - Thoát nạn, mình hớn hở.
 - Rồi hai đứa nó đâu? - Mẹ hỏi.
 - Ở trên lầu. Nghe tiếng xe ba mẹ về, sợ quá chui lên đó trốn rồi. - Mình cười.
 - Làm như mẹ khó lắm không bằng! Con lên kêu tụi nó xuống phụ mẹ nấu cơm ăn.
 - Dạ, để con kêu.
- Mình ì ạch vác 3 cái vali lên. Cửa phòng chị khóa trái luôn mới ghê.
- Mở cửa, mẹ kêu hai người xuống hỏi chuyện kìa. - Mình gọi.
 - T đừng có giỡn bậy nhen! - Cửa xích mở, gương mặt lo lắng của chị hiện ra.
 - Giỡn gì? Em nói thiệt. - Mình trợn mắt.
 - Nói gì?
 - Thì có sao em nói vậy, kể hết với mẹ rồi.
 - Chị không thích giỡn vậy đâu nhen! - Mặt chị xanh lè như tàu chuối, sắp khóc tới nơi.
 - Không giỡn, không giỡn nữa! Mẹ kêu chị với Uyên xuống phụ nấu cơm thôi. - Mình vội xua tay.
 - Dì không hỏi gì hả? - Tới lượt em Uyên lú ra.
 - Có. T nói Uyên với chị âm mưu đi du lịch, không cho T theo. Cuối cùng cãi nhau một trận, T mới phang bể ấm trà. Nhớ nói cho khớp nghe chưa?
 - Nói xạo ghê quá!!! - Chị lườm mình.
 - Nói xạo đâu phải lúc nào cũng xấu. Như trường hợp này, không có tài năng của em thì chết cả lũ. - Mình bào chữa.
 - Chỉ giỏi lẻo lự! Thôi, xuống nấu cơm.

Chị và em Uyên đi ra. Mình lảng xảng vác từng cái vali cất vào phòng trước ánh mắt đầy ẩn ý của hai người.

Mình hiểu, đây chỉ là tạm thời thôi. Chuyện sẽ không kết thúc đơn giản như thế. Khó khăn còn ở phía trước!

62. Chương 61

Chap 61

Warning: Chap có hơi hướm kinh dị. Người yếu tim, trẻ em và phụ nữ cho con bú không nên xem.

"Vừa qua, mình có về quê chị chơi. Tình cờ gặp được một số chuyện có thể nói là rất khó lý giải dưới góc độ khoa học. Đến giờ mọi thứ đối với mình vẫn còn rất mơ hồ, chẳng thể khẳng định được gì cả. Thế nên, hôm nay chia sẻ với mọi người một chút. Ai tin được thì tin, không tin cũng chẳng sao, xem như đọc một vài mẩu truyện ngắn kinh dị vậy nhé. Và cũng đừng hỏi mình là có thật hay không, mình không biết.

”

o0o

Hai người xuống nhà rồi. Minh nán lại phòng, cặm cụi mở mấy cái vali ra, lấy đồ của từng người cất lại vô tủ. Làm vậy ít ra nếu họ muốn bỏ đi lần nữa cũng phải phân vân vì mất thời gian dọn đồ.

Đúng là con gái có khác, đồ đạc lĩnh kinh nhiều vô số kể, làm mất rất nhiều thời gian của mình. Nhưng bù lại, trong lúc thu dọn, mình cũng được mở rộng tầm mắt với môn hình học, từ loại tam giác bình thường cho đến hình chữ T huyền bí, đủ màu sắc rực rỡ làm mình mãi chìm đắm trong những cơn liên tưởng đắm nước... mắt.

Chạy khoảng một lít máu mũi thì mình xong việc, chệnh choáng về phòng bật máy tính lên. Ba mẹ đúng là cứu tinh của mình, nếu hai người không về đúng lúc chắc giờ chị và em Uyên đi mất rồi. Minh phải tận dụng cơ hội trời cho này làm hòa với chị, còn nước còn tát.

Minh biết, với tình hình hiện giờ có nói trăm ngàn lần cũng khó thay đổi được suy nghĩ trong lòng chị. Nói không xong thì hát vậy, dù sao giai điệu da diết cũng dễ lay động cảm xúc hơn.

Loay hoay mãi, cuối cùng chọn bài

”Một lần thôi

” để thu. Minh chọn bài này vì giai điệu buồn, phần lời khá hợp với tình cảnh mình lúc này. Bật cool edit lên, mở zing star, mình thu trực tiếp trên web luôn. Tâm trạng đang đau khổ hát thì khỏi phải nói, cảm xúc mãnh liệt. Hát đúng một lần đã cho ra lò sản phẩm, mix sơ lại là ok. Nhiều đoạn mình không hài lòng lắm, nhưng không có ý định thu lại, cái gì lần đầu tiên cũng cảm xúc hơn. Minh cần một bài hát giải bày được tâm tình của mình chứ không phải một ca khúc hoàn hảo về kỹ thuật mà lại thiếu phần hồn.

Minh rón rén qua phòng chị, lấy cái điện thoại của chị kết nối với máy tính, chép bài hát của mình vào. Xong xuôi đầu đó, đặt điện thoại trở lại vị trí cũ. - Làm gì đó?

Tiếng nói đột ngột vang lên làm mình giật thót, quay lại nhìn em Uyên đang đứng chống nạnh.

- Làm gì đâu. - Minh ấp úng.

- Rõ ràng thấy lén lén lút lút, coi hai con mắt kia, liếc qua liếc lại gian xảo thấy rõ! Khai mau, chui vô đây làm gì? - Về mặt em Uyên đây nghi ngờ.

- Cất đồ giùm cho hai người, không cảm ơn thì thôi, hạch hỏi nữa hả? - Minh lấy lại bình tĩnh, trơn tru đáp.

Em Uyên bước vào, nhìn mấy cái vali, sau đó mở cửa tủ ra nhìn nhìn ngó ngó gì đó chả biết.

- Ai mượn? - Ẽm xoay ra nhếch môi.

- Rảnh ở không làm giùm không được hả? Không thích thì T bỏ ra lại. - Minh trợn mắt.

- Thôi, đừng kiếm cớ đụng chạm vô đồ tui tui nữa. Kéo túi quần ra coi! - Ánh mắt em Uyên chuyển xuống dưới.

- Chi? - Minh ngơ ngác.

- Coi coi có lén chôm thứ gì không?

- Ax, bực nhen! T có thiếu gì đâu mà phải chôm chĩa? - Minh vẫn chả hiểu ý ẻm.

- Già như trái cà mà cứ giả bộ ngây thơ! Kêu kéo túi quần ra thì cứ kéo đi, nói nhiều. - Ẽm nghênh mặt.

- Nè, nè. Nhìn rõ chưa, không có gì hén? - Minh hậm hực làm theo lời ẻm.

- Ờ, không có thì tốt! Di kêu xuống ăn cơm kìa.

Em Uyên cười tủm tỉm rồi đi ra. Minh bực bội chạy theo:

- Mà ý Uyên là sao? Nghi T lấy trộm thứ gì?

- Đồ lót. - Ẽm thản nhiên.

- Đệt, nghĩ sao vậy? - Mình thiếu điều sùi bọt mép vì tức, buột miệng chửi thề.

- Ê, cấm chửi à! Ai biết được mấy người, giờ nhiều thằng biến thái lắm, đề phòng cho chắc. - Em Uyên đi xuống cầu thang, vai hơi run, hình như đang nín cười.

Mình tức lắm nhưng cũng đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Ngu bị ẻm troll, chịu thôi, nói được gì nữa. Chờ dịp trả thù sau vậy.

Suốt bữa cơm, chị chẳng nói với mình câu nào. Mặt mình chị còn không thèm ngó tới, chỉ cười giỡn với em Uyên. Người ngoài nhìn vào sẽ không biết chị có tâm sự, nhưng mình thì khác. Mỗi khi chị buồn thường vờ như vui vẻ để che giấu cảm xúc. Thế nên, mình không vì thấy chị thoải mái cười đùa thế này mà yên tâm được chút nào, ngược lại còn lo hơn.

Mình cũng không dám bắt chuyện với chị. Tội mình còn treo đó, nói chuyện sẽ gượng gạo lắm, chẳng vui vẻ gì.

Dọn dẹp rửa chén đầu đó gọn gàng, chị với em Uyên lên phòng, mình cũng lủi thủi về phòng. Hôm nay bị cho ra rìa chắc rồi. Giờ chỉ cầu mong cho kế hoạch thành công rực rỡ.

Vẫn còn sớm, chắc chị đang nói chuyện với em Uyên, không tiện nhắn tin. Lòng mình nóng như lửa đốt, không biết hai người đang nói những gì. Rủi em Uyên lỡ miệng kể ra hết mọi chuyện thì xong phim, hết đường cứu vãn.

Ráng chờ đến 9h, mình soạn tin nhắn gửi chị. Mình biết chị còn giận lắm, sẽ không trả lời đâu, thế nên đi thẳng vào vấn đề luôn.

"Em mới chép bài hát vô điện thoại chị đó. Nghe đi hén!

"

Chờ đúng nửa tiếng, không thấy động tĩnh gì từ chị, mình lại gửi tiếp.

"Chị thích không? Đừng giận em nữa nhen, buồn lắm! :(

"

Lại tiếp tục chờ đợi. Haizzz,

"thư gửi đi mấy lần đợi hồi âm chưa thấy

", bài nhạc xưa của tác giả này hợp với mình ghê. Nhìn đồng hồ đã hơn 10h, mình chán nản trùm mền ngủ sớm cho vơi nỗi sầu. Hi vọng sáng mở mắt ra sẽ nhìn thấy tin vui từ chị.

... - Reng... reng...!!!

Chuông báo thức reo om sòm khiến mình tỉnh dậy. Mới 9h sáng, còn sớm chán.

Hôm nay cuối tuần, chị không đi làm nên tối qua trước khi ngủ mình đã hẹn giờ, quyết tâm dậy sớm để... năn nỉ chị. Ngó qua điện thoại, mình hơi thất vọng vì không có tin nhắn của chị. Nói hơi thất vọng là vì mình đã biết trước chị sẽ không trả lời nên không đặt hi vọng nhiều lắm, dù vậy vẫn có chút chờ mong.

Vươn vai, ngáp một cái rõ dài, mình mắt nhắm mắt mở đi ra ngoài. Cửa phòng chị mở, không có ai. Chắc đang ở nhà dưới, định ninh trong bụng như thế, mình lết thết bò xuống.

Ba đang ngồi máy tính, mẹ xem tivi, chị và em Uyên chả thấy đâu.

- Chị Diễm với Uyên đâu rồi mẹ? - Mình dụi mắt hỏi.

- Hai đứa xin về quê con Diễm chơi từ sáng sớm rồi.

- Hả? Sao hai người không rủ con? - Mình tỉnh ngủ luôn.

- Mẹ có hỏi. Tụi nó nói để cho con ngủ, dậy sớm con mệt!

Thế cơ đấy. Thương lo ình dữ nhỉ?!

- Có nói chừng nào về không mẹ?

- Mai hoặc mốt gì đó. Tụi nó than ở trên đây hoài ngột ngạt quá, muốn về quê ở vài hôm cho thoải mái tinh thần. Mẹ thấy cũng có lý! - Mẹ cười.

- Zzz.. vậy con xuống đó chơi luôn nghen! Ở nhà hoài cũng thấy bứt rứt khó chịu quá!

- Ủ. Muốn đi đâu thì đi, không đánh lộn đánh lạo là được rồi!

Được lời như cởi tấm lòng, mình chạy đi súc miệng, thay đồ, gom bàn chải với vài bộ quần áo cất vô cốp xe. Lên đường ngay lập tức.

Lén đi không thèm kêu mình lấy một tiếng, nghĩ thật sôi gan. Mà tự nhiên vác mặt xuống thế này, mình cũng thấy quê quê. Chị còn đỡ, chứ em Uyên thì khỏi nói. Thấy mình lù lù mò xuống, rồi ẻm chạy ra hỏi

”xuống đây làm gì?

” trước mặt mọi người chắc mình có nước đào lỗ mà trốn cho bớt nhục.

Có lý do gì hay ho làm bình phong được không nhỉ? Nhớ quê, nhớ dì dượng Hai quá nên xuống thăm, nghe ổn không ta?

Thôi cứ nói thế đi, còn đỡ hơn trơ cái mặt ra chịu nhục. Vừa ngẫm nghĩ vừa chạy nhanh nên chẳng mấy chốc mình đã đến con hẻm vào nhà chị. Gần đây trời đổ vài cây mưa làm cho đường sá khá lầy lội, lại thêm đất đỏ trơn trượt, mình chạy chậm chậm.

Có một chuyện rất khó hiểu, mình nhớ rất rõ đường vào nhà chị, dù gì cũng đi hai lần rồi. Nhưng không biết sao mình chạy y vậy mà cứ lòng vòng quanh quẩn mãi không thấy cái ngõ nhỏ rẽ qua nhà chị. Muốn tìm người nào đó để hỏi nhà mà không thấy ai. Hình như ở đây lại vừa đổ mưa, mình nghĩ thế vì trong không khí vẫn còn hơi nước và có cảm giác lạnh lẽo. Có lẽ thế nên vắng người. Thỉnh thoảng có người chạy từ trong ra, nhưng ngược đường mình không tiện hỏi thăm.

Loay hoay mãi, mình định gọi cho chị hỏi đường, mà thấy kì quá, với lại cũng muốn tạo bất ngờ. Chợt xa xa phía trước, có một cô gái đang đi bộ lững thững cùng hướng với mình. Mừng hết cỡ, mình vội chạy nhanh lên.

Nhìn từ phía sau, cô gái có dáng người nhỏ nhắn, hơi gầy. Cô ấy mặc quần jean dạng ống loe, áo thun trắng bình thường, tóc dài chấm vai. Nhìn chung không được model cho lắm nếu không muốn nói là quê mùa, vì jean ống loe là model cách đây cũng nhiều năm rồi, giờ đâu còn ai mặc nữa. Nhưng dù sao ở quê, mình thấy vậy cũng bình thường.

Mình chỉ lấy làm lạ một điều, quần áo cô ta dính đầy bùn đất, đôi chỗ bị rách bươm. Bùn đất văng lên quần cũng dễ hiểu đi, đằng này áo cũng bị, chẳng lẽ cô ta mới bị té? Chắc thế rồi.

Nói thì lâu, thật ra đây chỉ là chút suy nghĩ thoáng qua trong đầu mình, trước khi nhanh chóng tiếp cận cô gái.

- Chị làm ơn cho hỏi...

Chưa dứt câu mình vụt ngưng bật. Đúng như mình vừa đoán, có lẽ cô gái mới bị té hay sao đó. Nửa mặt bên trái cô ấy trầy trụa, từng mảng thịt sứt lồi lên chảy máu rất nhiều, ướt hết phần áo trước ngực. Thật lòng mà nói, cảnh tượng trước mặt rất kinh, làm mình hơi sợ.

Tội thật! Nhìn cô ta còn rất trẻ, tầm 16, 17 tuổi là cùng. Dù gì cũng thấy rồi, mình không thể mặc kệ được.

- Em bị sao vậy? Lên xe anh chở đi bệnh viện băng bó. - Mình nói.

Cô gái như không nghe thấy mình, đôi mắt vô thần lơ đãng nhìn thẳng phía trước, tiếp tục bước đi.

- Nhà em gần đây không? Hay để anh đưa em về nhà? - Mình rẽ xe theo.

Lòng tốt của mình không được đền đáp. Cô ta vẫn lững thững đi, chẳng buồn đếm xỉa đến mình.

Đang chẳng biết làm sao, bỏ đi thì không nỡ. Phía trước bỗng có ông bác khoảng 50 tuổi chạy ra, mình lật đật xuống xe chạy qua ngoắc tay ra hiệu. Ông bác ngừng lại, nhìn mình hỏi: - Gì vậy cháu?

- Có cô bé bị tai nạn chảy máu nhiều lắm, chắc là dân ở đây, mà cháu kêu đưa đi bệnh viện lại không chịu..
- Mình vội nói.

- Đâu? - Ông bác ngó xung quanh.

- Bên kia.. - Mình đưa tay chỉ, nhưng rồi chợt ngưng vì chẳng thấy ai, cô gái biến mất rồi.

- Có thấy ai đâu? - Ông bác nghi ngờ nhìn mình.

- Rõ ràng cháu mới thấy mà. Cô bé khoảng 16 tuổi, mặc quần jean áo thun, tóc chấm vai. - Sợ bị hiểu lầm, mình gãi đầu gãi thích liên hồi.

- Không lẽ là... con Hương?

Ông bác lắc đầu, mặt tự dưng tái xanh, lồm lét ngó quanh rồi phóng xe đi như bị ma đuổi, mặc ình gọi í ới vẫn không hề quay lại.

Còn lại một mình, nghĩ đến cô bé kỳ lạ cùng sự biến mất không thể giải thích, nhớ lại thái độ sợ hãi khó hiểu của ông bác, mình chợt rùng mình. Nhìn sắc trời âm u, bỗng thấy không gian như lạnh hơn, mình vội vàng lên xe vọt nhanh.

Mình vốn gan dạ, xưa nay chưa hề biết sợ ma là gì. Phần vì có đạo, phần chưa hề gặp ma quỷ, nên nhiều khi nghe mọi người kể chuyện ma, mình chỉ nghe rồi cười cho qua, không tin lắm.

Lần này thì khác, không hẳn là mình sợ hãi, nhưng có cảm giác gì đó rất lạ lan tỏa khắp người, khiến mình thấy hồi hộp và khó thở. Tuy vậy, mình vẫn tỉnh táo chạy tìm nhà chị.

Thật lạ, rõ ràng khi nãy vòng tới vòng lui nhiều lần không tìm ra, giờ lại thấy con ngõ rẽ vô nhà chị ở chỗ mình đã từng nhìn kỹ mấy lượt. Không lẽ buổi sáng mà mình bị quáng gà rồi? Mình đành chấp nhận lí do này, bởi chẳng còn cách nào khác có thể lý giải.

Dừng xe trước căn nhà ba gian cổ kính, mình ngó quanh. Chiếc Vespa của em Uyên dựng kia rồi, mình thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy. Dọc đường cứ lo sợ xuống đây không gặp hai người.

Cởi áo khoác vắt đại lên xe, mình rào bước vào nhà.

- Kétttt...!!

Mình đẩy nhẹ cửa tạo ra âm thanh rín rít, bình thường không để ý, giờ nghe sao thấy hơi rợn người. Phòng khách không có ai, cũng chẳng mở đèn. Trời chuyển mưa nên trong nhà tối mù, mình chỉ thấy mọi thứ lơ mờ dưới chút ánh sáng nhợt nhạt.

- Chị ơi!

Gọi không nghe chị đáp. Mình đi nhanh ra phía sau, hai tay quờ quạng như người mù. Nhà chị bình thường đã mát mẻ, dưới tiết trời âm u này lại càng trở nên lạnh lẽo hơn.

- H...Ừ.....!!

- Đệt..

Tiếng la hét của bắt thần phát ra làm mình giật thót người, loạng choạng lùi lại, tí nữa sún luôn trong quần.

- Ha ha, đồ nhát cáy!! - Em Uyên ôm bụng cười nắc nẻ.

- Hi hi... bé Uyên chơi ác quá! - Chị Diễm từ phía sau đi lên, cũng cười khúc khích.

Mình tựa lưng vào vách, lúc này mới lấy lại được 3 hồn 7 vía, vừa giận vừa mắc cười, thành ra miệng cứ méo xệch.

- T có sao không? - Thấy vậy, chị nhìn mình quan tâm.

- Sao trắng gì, sợ quá thôi! Rờ quần coi có ướt chưa? Con trai gì mà chết nhát chưa từng thấy!! - Em Uyên vẫn chưa thể nín cười.

- Nhất con khỉ! Hừ vậy ai chả hết hồn? Chuyện này không liên quan gì tới nhất hay gan hết. - Minh bực bội hừ mũi.
 - Xì, nhất thì chịu đi, bào chữa! - Êm trề môi.
 - Ủ, bữa nào hừ lại cho biết, coi ai nhất! - Minh lầm bầm.
 - Chấp luôn đó. Mà xuống đây chi vậy? - Êm chợt hỏi cái câu mình đã lo ngay ngáy từ trước.
 - Hời! Xuống thăm dì dưỡng chứ chi? - Minh trợn mắt nói tỉnh bơ như đã luyện tập.
 - Dì dưỡng đi công chuyện rồi, mai mới về.
 - Ủa, thiệt hả? - Minh quay sang chị.
 - Ủ, mai ba mẹ chị mới về. - Chị gật đầu.
 - Giờ biết rồi đó, về được chưa? - Em Uyên cà khịa.
 - Mắc gì về? - Minh hỏi lại.
 - Thì xuống thăm dì dưỡng mà, hai người đâu có nhà, ở lại chi nữa?
 - Không lẽ giờ chạy về, rồi mai lại xuống thăm nữa, mất công quá! Thôi lỡ rồi, T quyết định ở đây một hôm, chờ dì dưỡng về luôn. - Mặt mình dày còn hơn tấm thớt.
 - Chỉ giỏi kiêu có! - Em Uyên bĩu môi, đi ra sau.
- Còn lại mình và chị, mình cười gượng:
- Chị cho em ở lại không vậy?
 - Sao T hỏi vậy?
 - Tại... chắc chị còn giận em..
 - Giận thì giận chứ! Nghĩ sao chị đuổi T? - Chị cười mỉm rồi cũng ra nhà sau.
- Mình mừng rơn, lót tót đi theo.
- Em Uyên đang hái ớt xanh, thứ này ăn cay và thơm khỏi nói, nhìn là thèm.
- Hái ớt chi vậy? - Minh lân la lại gần.
 - Làm muối ăn cóc. - Em Uyên chỉ rổ cóc xanh lè để ngoài sàn nước.
 - Cóc thái hả? Ở đâu ngon vậy? - Minh nuốt nước miếng.
 - Xin nhà bên kia.
 - Ai mà tốt bụng cho nhiều dữ! - Minh chắc lưỡi.
 - Thằng con chủ nhà chứ ai. Nó thấy Uyên, tự nhiên cười làm quen. Sẵn Uyên xin cóc, nó hái ọt rổ. Người đâu mà tốt bụng ghê, ai như T!- Em Uyên cười khoát trá.
 - Mê gái thì có, tốt con khỉ! - Minh làu bàu. Nói đi cũng phải nói lại, cỡ mình bỗng nhiên gặp con nhỏ sexy xinh thế này, có xin hết hằm vàng nhà mình mình cũng cho chứ đừng nói chỉ vài trái cóc lẻ tẻ.
 - Gái đẹp phải mê thôi! Đâu như ai kia. - Em Uyên cầm nắm ớt đứng dậy, liếc mình.
 - Ờ, ý là vậy còn muốn chết lên chết xuống đây! Mê nữa chắc toi mạng! - Minh nhăn nhó.
 - T ăn gì chưa? Đói không? - Chị Diễm vừa búng mấy củ sả, hỏi mình.
 - Đói sắp xỉu luôn rồi! Có gì cho em ăn đỡ không? - Minh được dịp không nhèo.
 - Nhà không còn gì hết à. Ráng hén, chờ chị kho gà ăn cơm. Ăn hoài ớn không?
 - Không. Gà rẫy sao ớn được, he he. Chị nấu đi, em chờ. Cần em phụ gì không?

- Làm nổi không đó? Than dữ quá, sao dám nhờ! - Chị cười.

- Giỡn thôi! Làm gì nè?

- T vô nhà lấy rổ, lại hàng rào hái lá giang giùm chị đi, nấu canh chua ăn. - Chị chỉ hàng rào phía xa xa cuối vườn.

- Ok.

Mình sáng khoái đáp ứng ngay. Coi bộ bài hát của mình có tác dụng rồi, nhìn chị đã thấy chút hơi thở mùa xuân, không còn lạnh lẽo băng giá nữa.

Tay cầm rổ, mình xăng xái đi ra tít sau vườn, nơi có hàng rào leo đầy lá giang xanh um.

Đến nơi, mình hái lấy hái để. Được một lúc, bất chợt mình nhìn sang phía bên kia, sau dây hàng rào rỉ sét gần cách đất nhà chị là một căn nhà tường khá bề thế. Dường như ngôi nhà bị bỏ hoang, dây leo rậm rạp, cỏ mọc um tùm ngang thân người, bậc thềm phủ đầy rêu phong rậm rì.

Vườn bên đó có khá nhiều cây ăn trái, đặc biệt là hai cây xoài tứ quý trái to tổ chẳng, nhìn phát ham mà chẳng ai hái.

- Phí quá! - Mình chắc lưỡi tiếc rẻ.

Hái lá giang mà cứ bị mấy chùm xoài đong đưa khêu gợi, không đành lòng được, mình rón rén vạch hàng rào chui qua.

Cây rất thấp, chỉ cần đứng dưới đất mình cũng có thể chạm được những chùm xoài. Không phí chút thời gian nào, tay mình thoăn thoắt bóc hết lia lịa, hai mắt lảo liên sợ có ai trông thấy, dù sao cũng chẳng biết đất này có chủ hay không.

Chưa đầy một phút đã hái đầy rổ xoài, mình nhanh nhẹn phóng qua hàng rào, chạy vô nhà, mặt mày hí hửng với chiến lợi phẩm từ trên trời rơi xuống.

Em Uyên đang ngồi gặm mớ cóc, thấy mình ôm rổ xoài thì hớn hờ chạy ra đón.

- Đâu ra nhiều vậy? - Ẽm hỏi, tay cầm trái xoài đưa lên mũi ngửi.

- Hái chứ đâu. - Mình ngênh mặt.

- Hái ở đâu? - Ẽm ngó quanh.

- Đằng kia. Còn nhiều lắm, ăn hết qua hái nữa. - Mình chỉ tay.

- Nhà hoang đó hả? Hồi nãy Uyên có thấy, kêu chị Diễm hái mà chị không cho.

- Ủa, sao vậy? Nhà hoang mà có chủ hả?

- Ai biết đâu. Hỏi chị Diễm đó. - Ẽm lắc đầu.

Mình bỏ rổ xoài xuống, đi vô nhà.

Chị ngồi làm gà. Mình bước lại hỏi:

- Chị, hái xoài bên nhà kia có sao không?

- Nhà nào? Đừng nói nhà hoang nhen? - Chị sững người.

- Ủ. Em mới hái một rổ. Bộ nhà đó có chủ, ta la hả? - Mình liếm môi.

- Trời đất! T hái thiệt hả? Rồi xoài đâu? - Mặt chị tái xanh.

- Ngoài sào nước. - Mình cũng bị thái độ của chị dọa.

Chị đứng dậy, chạy nhanh ra ngoài, giật lại trái xoài trên tay em Uyên chuẩn bị gọt ăn.

- T đem lại đó, đổ hết qua bên đi! - Chị đưa mình.

- Sao vậy? Lỡ hái rồi thì ăn luôn đi, bỏ uổng! - Mình cau mày.

- T không hiểu đâu. Chị kêu sao thì cứ làm vậy đi! - Chị dậm chân.

- Rồi, rồi. Đổ liền.

Trước ánh mắt tiếc nuối của em Uyên, mình cầm rổ xoài lại hàng rào đổ sạch.

- Còn một trái rớt bên đây kia, vứt qua kia luôn đi T! - Chị kêu to.

- Thật là... làm gì thấy ghê vậy không biết. - Mình bực dọc lượm trái xoài còn sót lại, ném mạnh qua bên nhà hoang.

Mình chán nản lết thết đi vô. Công tình chui hàng rào bị móc trầy da đất hái được mấy trái xoài, tự nhiên phải đem bỏ không được ăn, ức chế thiệt.

- Nói em nghe, có chuyện gì vậy? Cùng lắm chủ nhà biết thì trả tiền cho ta, chứ có gì đâu mà... - Mình ngồi phịch xuống đất.

- Chuyện này không liên quan đến chủ nhà. Họ bỏ đi biệt xứ rồi, không rõ tung tích. - Môi chị run run.

- Vậy chứ sao? Không lẽ... nhà đó có ma hả? - Em Uyên chột hạ thấp giọng.

- Ừm..

Tiếng ừ nhẹ của chị như sét đánh vô đầu tụi mình. Em Uyên bỏ chạy vô trong, nấp sau lưng mình, hai tay vịn vai.

- Ta bỏ đi lâu chưa? - Mình không tin cho lắm, nhưng cũng thấy tò mò.

- Khoảng 8 năm rồi. Thôi, đừng nói chuyện này nữa. Chị vô làm đồ ăn. - Chị Diễm rùng mình, bước vội vào trong.

- Kể em nghe đi! - Mình theo sau. Em Uyên thấy vậy lập cập chạy trước, nhìn buồn cười. - Gan lắm mà! Sao giờ chạy như vịt vậy?

- Gan thì gan chứ. Ma ai chẳng sợ? - Ềm liếc xéo.

Mới có vậy đã sợ ra mặt rồi. Mình mà kể chuyện vừa gặp lúc sáng, chắc ềm té xỉu luôn quá!

Cười thầm trong bụng, mình kéo ghế ngồi gần chị, nài nỉ:

- Kể em nghe chuyện nhà bên đó đi!

- Không nói nữa mà! Chuyện đó có gì thú vị đâu! - Chị lắc đầu quây quây.

- Sao không? Chuyện ma gây kích thích nhất đó, nhất là cảnh người thật việc thật như bây giờ nè! - Mình thật sự muốn nghe. Rất tò mò, không biết bên đó xảy ra chuyện gì khiến chị e sợ đến vậy.

- Để khi nào lên lại nhà T rồi chị kể hén! Giờ đừng nhắc đến nữa.

Mình im lặng gật gù. Chờ chị nấu cơm ăn xong đã, chút mình sẽ hỏi tiếp, không có gì khó chịu bằng trí tò mò chẳng được thỏa mãn.

63. Chương 62

Chap 62

Warning: Chap có hơi hướm kinh dị. Người yếu tim, trẻ em và phụ nữ cho con bú không nên xem.

Sự tò mò thôi thúc trong đầu khiến mình thấy khó chịu kinh khủng, y chang cảm giác ngứa mà không được gãi, càng ráng chịu đựng lại càng ngứa ngáy.

Cuối cùng, sau một lúc gãi đầu gãi tai, không kìm nén được nữa, mình lết sát lại gần chị đang kho thịt.

- Chị.. - Mình gọi.

- Gì nè? - Chị vẫn chăm chú nếm nếm gia vị.

- Kể em nghe đi! - Mình cười nịnh nọt.

- Nữa, T nhiều chuyện quá à! Chị đã nói lát nữa ăn cơm xong chị kể mà! - Chị lườm sắc như dao.

- Trước sau gì cũng kể, giờ nói luôn đi cho nóng, để nguội mất hứng thú! - Mình lý sự.

- T nói đúng đó, kể nghe đi chị! - Em Uyên chọt miệng vô, coi bộ tò mò không thua gì mình.

- Bé Uyên cũng muốn nghe nữa hả? Không sợ à? - Chị ngạc nhiên.

- Sợ! Nhưng vẫn thích nghe he he.. - Em Uyên cười duyên.

Ông bà nói không sai mà. Người nào càng sợ ma bao nhiêu thì lại càng thích xem, nghe chuyện ma bấy nhiêu. Nghe để rồi sợ thêm, sợ rồi càng muốn nghe thêm, cứ thế cho đến khi thành con thỏ đế.

- Thôi, dọn cơm ăn đi, xong hết rồi nè! Ăn xong chị kể. - Chị nói.

- Ok ok, dọn lệ!

Mình và em Uyên hăng hái gom chén đĩa, nôi cơm, thức ăn lên trước. Sau đó cấp tốc chiến đấu như sợ ai tranh mất phần.

Bữa cơm trôi qua lặng lẽ và cực kỳ nhanh chóng. Phần vì ăn cơm ở quê luôn lạ miệng rất ngon, phần cũng vì bọn mình muốn sớm nghe chị kể sự tích ngôi nhà hoang sau vườn. Mình ăn 6 chén cơm, chỉ mất chừng 15 phút.

- No quá! - Mình tựa lưng vào vách ngồi bật gân thoải mái, tay vỗ vỗ vào bụng no căng.

- Em cũng ăn xong rồi. - Em Uyên buông đĩa.

- Bé Uyên ăn ít vậy? Mới có một chén mà, ăn thêm đi!

- Nghe chị kể chuyện no rồi. - Em Uyên cười hì hì, mặt háo hức cứ như trẻ con lần đầu đến trường.

- Hai người thật là... làm gì thấy ớn không biết. - Chị lắc đầu ngán ngẩm.

Thấy mình và em Uyên không ăn nữa, chị cũng thôi. Ba người dọn dẹp, rửa chén lau nhà xong xuôi, mình cấp tốc lôi chị lên nhà trên.

- Chị ngồi đây nè! Kể đi! - Ấn chị lên phản, mình hí hửng kéo ghế ngồi đối diện. Nghe kể chuyện phải nhìn cử chỉ, nét mặt của người kể mới thú vị.

Em Uyên nằm vồng gần đó, đưa tòng teng, cái mặt hóng chuyện không thua gì mình.

- Chị không muốn nhắc tới chuyện này chút nào! Người đã khuất không nên đem ra bàn tán đâu. - Chị đưa mắt nhìn quanh, bộ dạng lấm lét sợ sệt.

- Lúc này chị còn nói vậy chi nữa, kể đi mà! - Mình gần như đứng ngồi không yên. Chị mà không kể, chắc mình ầm ức mất ngủ luôn quá.

Em Uyên không nói gì, cặp mắt chăm chú thôi miên chị.

Có lẽ thấy tình hình này mà không kể sẽ không xong với bọn mình, chị nhỏ giọng:

- Ủ, để chị kể. Nói trước là ghê lắm đó nghen!

- Không sao. Càng ghê em càng mê! - Mình ngứa ngáy lắm rồi, gật lia lịa.

Chị lại nhìn quanh một lần nữa. Sau khi chắc chắn không có ai, cũng chẳng có chuyện gì bất thường, chị hạ giọng nhỏ như muỗi kêu, đều đều kể... Chuyện rằng cách đây độ khoảng hơn 8 năm, có đôi vợ chồng không biết là dân ở đâu, lên đây lập nghiệp. Họ mua miếng đất sau nhà chị, xây ngôi nhà tường bẽ thế. So với bây giờ còn thấy to, hướng chi thời ấy ở quê còn rất nghèo, có thể nói ngôi nhà của họ lớn nhất nhì trong vùng.

Đôi vợ chồng còn trẻ, đều khoảng 40 tuổi. Người vợ rất đẹp, đoan trang hiền thực. Ông chồng cũng khá phong độ, lịch thiệp cởi mở với hàng xóm láng giềng nên rất được mọi người yêu mến. Duy có một điều, họ làm nghề gì để sinh sống thì không ai rõ, có hỏi cả hai cũng chỉ đáp qua loa, bảo rằng buôn bán này nọ. Chỉ thấy vợ chồng nhà ấy rất giàu, chi tiêu thoải mái, còn thường xuyên biếu hàng xóm không ít thứ đắt tiền.

Hai vợ chồng suốt ngày chỉ quanh quẩn ở nhà, thỉnh thoảng cả tháng trời mới ra ngoài một lần. Mỗi lần đi như thế thường mất cả tuần mới về. Có ai hỏi, họ cũng chỉ trả lời đi buôn bán làm ăn. Lâu dần, chẳng ai trong xóm quan tâm đến vấn đề đó nữa.

Bằng đi một thời gian, sau chuyến đi xa trở về, vợ chồng ấy dẫn theo một cô bé khá xinh, trạc 15 - 16 tuổi. Họ giới thiệu với mọi người, cô bé tên Hương, con của người anh ruột đã mất. Do gia cảnh khó khăn, mẹ cô bé lại vừa bỏ đi, hai người thương cháu nên mang về nuôi.

Từ ngày có thêm cô bé tên Hương về ở, căn nhà hoa lệ của đôi vợ chồng suốt ngày đóng cửa im ỉm, ít trò chuyện qua lại với mọi người như trước. Trong nhà thỉnh thoảng lại vọng ra tiếng thét điếc tai rất ghê rợn quái đản. Lúc đầu không ai chú ý, chỉ nghĩ cô bé đến tuổi dậy thì đâm ra bướng bỉnh. Nhưng về sau, khi mà tần suất những tiếng hét vang lên ngày càng nhiều, bất kể đêm ngày. Không chịu được bị làm phiền, một số người tụ tập đến nhà đôi vợ chồng hỏi cho ra lẽ.

Kết quả, hóa ra cô bé bị tâm thần nhẹ, theo vợ chồng đó nói là hội chứng rối loạn đa nhân cách, thường lên cơn lâm nhảm một mình, la hét, đập phá đồ đạc. Lúc tỉnh táo cô bé cũng rất ít khi nói chuyện, chỉ ngồi vẽ nguệch ngoạc lên giấy. Dân làng ai nghe cũng tiếc thương cho cô bé còn nhỏ, xinh xắn nhưng bạc phận. Cuối cùng đành ai về nhà nấy, thông cảm cho đôi vợ chồng tốt bụng thương cháu, cố chịu đựng.

Thế nhưng, sức người có hạn. Căn bệnh của cô bé Hương có vẻ ngày càng nặng, gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến những nhà xung quanh, nhất là nhà nào có trẻ nhỏ đều không ngủ được, phải khóc ré lên sợ hãi khi nghe những âm thanh kinh khủng thường xuyên phát ra từ ngôi nhà của đôi vợ chồng.

Sự việc đến tai chính quyền địa phương. Buổi chiều hôm ấy trời đổ mưa lất phất, rất đông người dân đi theo lãnh đạo phường xã đến làm việc với vợ chồng nhà đó. Còn chưa kịp nói gì, đã thấy vợ chồng họ hốt hãi từ trong nhà chạy ra, hỏi han có ai thấy cô bé đâu không. Lúc này mới vỡ lẽ, cô bé không biết bằng cách nào lên ra được khỏi nhà, chẳng những vậy còn lấy xe máy chạy đi. Càng khó tin là cô bé không hề biết đi xe máy, ngay cả xe đạp còn không biết chạy, vậy mà...

Lúc này trời cũng đã nhập nhoạng tối. Trong khi tất cả đang xôn xao bàn tán, định chia nhau ra tìm, chợt mọi người im lặng. Từ xa, bé Hương lết thết đi bộ về. Trên người là chiếc quần jean cùng cái áo thun trắng nhuộm đỏ máu trước ngực bởi một bên mặt sứt sẹo thịt, bùn đất bết bết.

Kì lạ là vẻ mặt bé Hương hoàn toàn bình thản, không chút đau đớn, cứ như mất đi cảm xúc. Cô bé đi đến đâu, mọi người tản ra đến đó, không khí sặc mùi quái dị không thể tả bằng lời. Người vợ thấy cảnh tượng đó chợt ngã ra ngất xỉu. Ông chồng một tay đỡ vợ, chân run rẩy chạy lại gần cô bé, vẻ mặt lo lắng không thể cất lên lời.

Cô bé lững thững bước đến trước mặt người chồng, đôi mắt vô thần ngược lên, buông một câu bằng chất giọng khàn khàn kỳ lạ như từ xa xôi vọng về:

- Ra ngã tư lấy xác con về..

Không gian tĩnh lặng bao trùm từ lúc cô bé xuất hiện phút chốc vỡ tan. Mọi người như chim vỡ tổ bỏ chạy tán loạn. Sự hốt hoảng càng dâng lên cao khi cô bé chợt biến mất như chưa từng ở đó. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, trước ngôi nhà sang trọng chỉ còn lại người chồng ngơ ngẩn ôm cô vợ trong tay. Sau đám tang cô bé độ một tháng, cũng vào một đêm mưa to, đôi vợ chồng nhà ấy biến mất, bỏ lại cơ ngơi đồ sộ. Tuy vậy, trong xóm không ai dám bén mảng đến ngôi nhà đó, chứ đừng nói là dọn vào ở. Thời gian có thể xóa nhòa mọi thứ, nhưng bộ dáng và câu nói ghê rợn của cô bé tên Hương vẫn ăn sâu trong đầu mọi người như một nỗi ám ảnh khó phai nhạt.

Thế nhưng có nhiều đứa trẻ không hiểu chuyện chẳng biết sợ là gì, bạo gan leo vào ngôi nhà bỏ hoang hái trộm trái cây hoặc chơi đùa. Tất cả đều chịu chung một kết quả, tối về đau đến quần quai, đi bệnh viện bác sĩ không thể tìm ra nguyên nhân, chẳng tài nào chữa khỏi. Cuối cùng, gia đình phải đem đồ đến cúng trước cổng nhà hoang, khẩn vái van xin đủ điều mới khỏi.

Từ đó không còn ai dám đến gần ngôi nhà hoang nữa. Thỉnh thoảng, vào những khi trời đổ mưa, có vài người trong xóm sợ hãi bảo vừa gặp bé Hương đi lững thững trên đường. Chẳng rõ sự thật phải như thế không, nhưng ai nghe qua cũng tin. Vì họ, đa số dân làng đã từng chứng kiến bé Hương trở về ngày ấy, trong đó có chị..

Chị kể xong rồi, không gian chìm vào tĩnh lặng. Bọn mình ngồi im thin thít theo đuổi những suy nghĩ riêng.

Ngay từ khi chị bắt đầu câu chuyện, mình đã lờ mờ đoán ra bé Hương chính là cô gái mình gặp trên đường lúc sáng. Trong lòng dâng lên cảm xúc là lạ, đó không phải sự sợ hãi, mà là cảm thấy hưng phấn. Cảm giác của một thằng xưa nay không tin vào ma quỷ, đột nhiên gặp một hồn ma chính cống khiến mình rạo rức, chỉ ước thời gian quay lại, mình sẽ trò chuyện với cô gái ấy.

Nói ra thì có vẻ mình hơi biến thái, nhưng mình tin bé Hương không phải ngẫu nhiên lại hiện ra trước mặt mình. Và mình càng không nghĩ cô bé sẽ làm điều gì đó hại mình, đâu có lí do gì. Có khi cô bé buồn quá, muốn tâm sự với mình giải tỏa stress cũng nên. Tóm lại, mình không sợ!

Mình thực sự tò mò muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong ngôi nhà hoang. Hai vợ chồng đó làm nghề gì? Bé Hương chết như thế nào? Tại sao lại chết? Có sắp đặt hay chỉ là sự tình cờ? Bé Hương có thật bị tâm thần như nhà đó nói hay không?

Hàng lô hàng lóc những câu hỏi nảy ra trong đầu mình. Con quỷ tò mò cứ thôi thúc làm mình thấy khó chịu kinh khủng, đứng ngồi không yên. Cũng có khi tại trước giờ mình đọc nhiều truyện trinh thám quá, thành ra bị nhiễm nặng rồi.

Tiếng hô hấp nặng nề có phần dồn dập vang bên tai lôi mình về thực tại. Nhìn sang bên trái thấy em Uyên không biết tự khi nào đã ngồi sát mình, mặt ửng tái mét vì sợ.

- Ma kia...!!! - Len lén nháy mắt ra hiệu với chị, mình rống lớn.

- Á... Ma, ma đâu...!!!

Em Uyên la bài hãi, cầm đầu chạy ra ngoài sân, tay run run lượm cục đá tổ chẳng lăm lét nhìn vô nhà, điệu bộ sẵn sàng phang bể đầu con ma nếu dám kiếm chuyện với ẻm. Mặt em Uyên xanh lét xanh lét, cắt không ra giọt máu.

- Khắc khắc.. lượm đá hù ma nữa, dữ ta!! - Mình cười sặc sụa, chảy cả nước mắt.

- T này, giỡn kì quá!! Rủi bé Uyên yếu tim xỉu thì sao? Hix... hí.. hí... - Chị nghiêm mặt nhìn mình, sau đó ráng nín mà không được, cười hình hích.

- Giỏi lắm! Vậy cũng giỡn được.. - Em Uyên tức tối không nói nên lời.

- Ê, nãy Uyên hù T trước nhen! Nhớ lại đi! - Cười hoài mệt quá, vừa ráng nín, ẻm lại khiến mình phì cười.

- Nãy khác, giờ khác..

- Khác gì?

- Giờ đang kể chuyện ma, biết người ta sợ không, hù vậy coi được hả? - Ểm giờ cục đá giá mình.

- Biết sợ mới hù chứ, không sợ hù chi? - Mình nhướn mắt. Không hiểu sao mỗi khi em Uyên giận dữ, mình lại thấy thích thú.

Trùng mắt nhìn mình một lúc, em Uyên vút cục đá, đi vòng ra phía sau nhà.

- Ê, đi đâu đó? - Mình hỏi.

- Hỏi làm gì?

- Lo cho Uyên thôi, ngôi nhà hoang ở phía đó đó.

- ...

Em Uyên khựng người, chần chừ rồi quay lại nói:

- Uyên định đi tắm, bụi đường dơ quá!

- Ồ, tắm đi.

- Mà... thấy hơi sợ... - Ẽm ngập ngừng.

- Rồi sao? - Mình lơ mờ đoán được ý ẻm.

- T ra giữ ma giùm Uyên đi! - Mặt em Uyên đỏ lên. - Ax... kêu chị Diễm nè cho tiện. - Mình xua tay.

- Không sao, chị cũng định ra sàn nước giặt đồ. Tụi mình ra đó luôn đi! - Chị nói.

Trời vẫn âm u, hiem hơi lấm mới có vài tia nắng lọt xuống, sau đó tiếp tục bị mây mù che khuất.

Chị ngồi ở sàn nước giặt đồ cho dì dưỡng, mình ngồi kế bên. Cách đó vài mét là buồng tắm không có nóc, em Uyên tắm trong đó. Vách xây không cao cho lắm, ở ngoài nhìn vào có thể thấy được nửa cái đầu ẻm.

Ngồi buồn chán, chẳng biết làm gì, mình bày trò trêu ẻm.

- Leo cây hái ổi ăn thôi. - Mình nói lớn cho em Uyên nghe.

- Ê, cấm nhen! - Ẽm giật mình.

- Mắc gì cấm? Lãng nhách!

- Giả bộ hái ổi để nhìn lên hả? Dê xôm!

- Nói mới để ý, cũng có lý đó! Vừa hái ổi vừa nhìn luôn, một công đôi việc. - Mình vờ vỗ trán, đứng dậy dậm bước tới.

- Không giỡn à! Tin Uyên đánh T không hả? - Em Uyên la lớn, mức ca nước tạt mình.

- Xì, cho cũng không thèm nhìn! Đừng có ham! - Mình trề môi, lết lại gần chị ngồi phịch xuống.

- Sao T cứ chọc bé Uyên hoài vậy? Tội nghiệp ta! - Chị cười.

- Ngồi không chán quá, chọc cho vui! Chị hết giận em chưa? - Nhân cơ hội chị đang vui, mình hỏi dò.

- Chị có giận T hồi nào đâu mà hết!

- Hôm qua đòi bỏ đi mà nói không giận, xạo quá!

- Chị nghĩ làm vậy tốt cho cả ba người, đâu phải vì giận T..

- Không giận càng tốt! Ý em là... chị còn ý định dọn đi nữa không? - Mình hỏi hộp liếm môi.

- Chưa biết nữa. Tùy theo tình hình.. - Chị hơi ngập ngừng.

- Tình hình gì nữa?

- Nhiều thứ lắm! Chị cần phải suy nghĩ rồi mới quyết định. T đừng hỏi nữa, có biết cũng không giải quyết được gì đâu! - Chị mỉm cười, lặng lẽ giặt đồ.

- Ừm. Những gì cần nói, hôm trước em đã nói hết rồi. Em mong chị nghĩ đến thời gian mình vui vẻ bên nhau. Chị chỉ cần biết em yêu chị nhiều và luôn muốn lấy chị làm vợ, đem lại hạnh phúc cho chị là được rồi! Những vấn đề khác cứ để em lo, đừng nghĩ đến! - Mình thò tay vào thau đồ, nắm nhẹ tay chị.

Chị hơi dừng lại, cúi đầu nhìn những bong bóng xà phòng nổi lên, trầm tư đắn đo khá lâu.

- T không cần phải nói gì hết. Chị hiểu mà! - Nhẹ nhàng rút tay khỏi tay mình, chị nói.

Mình không biết nói gì thêm, chị bảo vậy rồi. Lúc này em Uyên tắm xong, vừa đi ra vừa lau tóc.

- Làm gì mặt bí xị vậy? - Ẽm đá vào chân mình.

- Không được hái ổi ăn, buồn! - Mình nhát gừng.

- Giờ hái đi!

- Uyên ra rồi, hết hứng leo cây!

- Khó ưa!

Em phán một câu, sau đó ngồi xuống phụ chị giặt đồ. Mình cũng thò tay vô vọc nước, vốc lên một bùm xà bông kê vào miệng thổi ra mớ bong bóng nhỏ xíu đủ màu sắc thật đẹp. Gió thổi bong bóng bay tán loạn, va vào mặt chị và em Uyên vỡ ra thành bọt nước li ti mát lạnh.

Ba người trò chuyện khá rôm rả, tiếng cười nói í ới vang vọng xung quanh. Nhưng mình biết đây chỉ là ngoài mặt thôi, trong lòng mỗi người đều có tâm sự, dự tính riêng. Thật khó để vô tư như trước kia.

Thỉnh thoảng, mình liếc sang ngôi nhà hoang phía sau vườn. Trong mắt mình, nó thật bí ẩn, tràn đầy kích thích. Trưa nay có trò chơi rồi.

Giặt đồ xong, chị và em Uyên vào phòng ngủ trưa, mình nằm trên phản chờ đợi. Được khoảng nửa tiếng, ánh chừng hai người đã ngủ say, mình lồm cồm ngồi dậy, đi nhẹ nhẹ ra sau bếp. Với tay lấy cây đèn pin treo trên vách, lặn thêm con dao thái lan vào lưng quần, mình chạy nhanh ra sau vườn, không quên cầm theo chén muối ớt đỏ au em Uyên làm lúc sáng.

Thoáng chốc, ngôi nhà hoang đã hiện ra trước mắt mình. Về ngoài rêu phong đổ nát của nó đủ để dọa bất kỳ ai yếu bóng vía. Với mình thì không, càng huyền bí mình lại càng muốn khám phá.

Vạch nhẹ hàng rào kẽm gai rỉ sét chui qua, mình tót ngay lại cây xoài tứ quý, miệng nuốt nước bọt ừng ực. Gì cũng vậy, tươi mới ngon. Hoa quả cũng không ngoại lệ, trái cây vừa hái ăn phê phải biết.

Nhón chân hái một trái thật to, mình ngồi bệt luôn xuống đất, lấy dao gọt ra. Ăn đã rồi tính sau, ngôi nhà vẫn còn đó, đi đâu mà vội. Vừa nhét được miếng xoài vào miệng, chợt nghe tiếng chân đạp lên lá khô xào xạc, mình vội quay lại. Tưởng ai, em Uyên rón rén chạy ra, đứng bên hàng rào ngoắc mình.

- Làm gì bên đó vậy? - Ẽm hỏi nhỏ.
- Ăn xoài. Sao không ngủ đi, chạy ra đây làm gì?
- Dậy uống nước, thấy T mất tiêu, biết thế nào cũng ra đây mà!
- Ờ, biết rồi đó. Vô ngủ tiếp đi! - Mình phẩy tay.
- Cho Uyên ăn với!
- Qua đây.
- Thôi, sợ ma lắm!
- Vậy thôi.

Mình cắt thêm miếng xoài vàng tươi, chấm muối nhai rau rầu, miệng hít hà không thôi trước ánh mắt đau khổ của em Uyên.

- Sao qua được vậy? - Sự tham ăn đã chiến thắng. Sau khi láo liên ngó qua lại, em Uyên hỏi.
- Thấy cái lỗ không? Chui qua. - Mình đáp gọn lỏn.
- Kẽm gai không à, T kéo ra giùm Uyên đi!
- Tính qua thiệt hả? Không sợ sao? - Định chọc thôi, ai dè ẻm qua thiệt. Mình hơi ngạc nhiên.
- Có T chắc không sao! Lẹ coi! - Ẽm hỏi.

Mình bước tới kéo mạnh hàng rào ra cho em Uyên hì hụi chui qua. Nhìn tư thế bò chồm hồm của ẻm mắc cười, nào giờ chắc chưa đi ăn trộm kiểu vậy.

- Xoài ngon quá!! - Giật trái xoài từ tay mình, em Uyên gọt ăn lia lịa, miệng khen không ngớt.
- Không sợ đau bụng hả?
- Bụng uyên tốt lắm, không sao!
- Không phải chuyện đó. Nhớ hồi nãy chị Diễm kể không? Ai qua đây quậy phá, hái trái cây tối về sẽ bị đau bụng quần quại! - Mình làm bộ dạng sợ hãi nói.

- Đừng nhắc chuyện đó mà! Đang ăn ngon. - Em Uyên véo mình, ánh mắt thấp thỏm ngó ngôi nhà như sợ con ma bất ngờ chui ra.

Thấy cũng tội, mình cười:

- Nói vậy chứ không có gì đâu. Ăn tiếp đi!

- T hái thêm đi! - Mới đó đã chiến đấu xong trái xoài, em Uyên xúi.

- Ồ. Nhiều lắm, thoải mái!

Mình hái thêm ba bốn trái xuống. Hai đứa vừa ăn vừa hít hà vì cay, càng cay lại càng muốn ăn. Cái vị chua chua, ngọt ngọt, cay cay sao mà kích thích vị giác quá thể, ăn hoài không muốn thôi. Tới lúc mặt mình và ửng đỏ gay lên vì quá cay mới chịu dừng lại.

- Về chưa? Uống nước, cay quá rồi! - Em Uyên thè lưỡi, tay quạt lia lịa.

- Uyên về trước đi.

- T ở đây làm gì?

- T tính vô nhà coi chút.

- Gì? Khùng hả? Vô đó chi, ghê lắm! - Em Uyên nhảy nhồm.

- Có gì mà ghê! Uyên sợ thì về trước đi, ai kêu vô đâu! - Mình nhún vai.

- Tính vô đó thiệt hả? - Sau khi nhìn ngôi nhà bằng ánh mắt tò mò lẫn sợ sệt, em Uyên lại hỏi.

- Ủ. Uyên về đi!

- Ủ, về trước nhen!!

Em Uyên rón rén chạy lại hàng rào. Mình cũng đứng lên, tay cầm đèn pin đi tới gần ngôi nhà. Đang lơ mơ tìm lối vào, chợt ai đó kéo mạnh tay mình.

- Uyên đi với.. - Em Uyên mặt tái nhợt, rù rì nói.

- Sao nói về mà? - Nói thật, ẻm cũng làm mình hết hồn suýt nữa la lên.

- Uyên thấy hơi tò mò..

- Nhất mà bày đặt nhiều chuyện! Một thiệt! - Mình chép miệng.

Nói thì nói vậy, tay trái mình vẫn nắm chặt tay ẻm dắt đi. Dù sao hai người vẫn có khí thế hơn.

Tiết trời lúc này vẫn rất âm u và lạnh lẽo. Mưa bắt đầu rơi nhẹ, những cơn gió như từng lưỡi dao nhỏ ứa đến cắt vào da thịt nghe tê tái. Ngôi nhà lớn và dài. Mình với em Uyên lại đi chậm, mất một lúc mới vòng ra đến trước cửa. Bốn cánh cửa xập xệ mở toang, rất nhiều mảnh kiếng màu xám tro vỡ vụn rơi rải khắp nơi. Bức màn cửa màu xanh lam bên trong cũng rách tả tơi, có lẽ thủ phạm gây nên là mưa gió. Những cơn gió giật đủ để xé toang mọi thứ, chút đồ đạc này vẫn chưa là gì.

Mình chú ý một điều, trên màn cửa có không ít dấu tay màu nâu lấm lem. Dấu tay nhỏ nhắn, mình đoán là của bé Hương in lên. Còn thứ màu nâu này, có thể là vết máu khô lâu ngày hoặc màu nước cũng nên. Tuy vậy, mình không nói với em Uyên, mắt công ẻm sợ.

Mình dợm chân định đi vô trong, em Uyên đã níu tay mình thật mạnh:

- Về T ơi... ghê quá!!

- Tới đây rồi, về gì nữa.

- Tối thui thấy ớn quá! Về đi, đừng vô! - Giọng ẻm run rẩy.

- Chà! Hồi nãy kêu về không chịu, tò mò đi theo chi giờ than? - Mình làu bàu.

- Giờ hết tò mò rồi. Ai nghĩ nó ghê vậy đâu hix...

- Không sao đâu! Có T mà, đừng lo! - Đưa em về làm biếng quá, mình trấn an.

Mưa ngày một to. Mây đen vần vũ khắp trời, vạn vật tối đen. Minh căng mắt ra chỉ nhìn thấy mờ mờ, trong lòng có chút hồi hộp nhưng vẫn không thể lẩn át được tâm trạng kích thích kỳ lạ.

Gió to kéo theo nước mưa tạt vào làm ướt lưng. Minh khoác tay trái lên vai em giữ chặt như để truyền sang chút can đảm.

- Vô nhà đi, mưa to quá! Hết mưa T đưa về.

- Ừm..

Em Uyên chậm chạp lê từng bước nặng nề vào nhà. Diu em đi, tay mình cảm nhận được từng cơn run lẩy bẩy trên người em. Thấy mà thương, tò mò hại cái thân thể đấy.

Vừa bước vào trong, mùi ẩm mốc khó ngửi xộc thẳng vào mũi khiến mình thấy khó chịu. Đèn pin trên tay bật sáng, quét khắp xung quanh.

Phòng khách rộng rãi và có khá nhiều đồ vật. Ngoài tủ để tivi đầu đĩa ra, đáng kể nhất là bộ salon bằng gỗ đen mun, giá trị chắc không hề rẻ. Tiếc là lâu năm không người giữ gìn đã bị mối mọt tàn phá, mục ruỗng hư hỏng cả rồi. Có một điểm đáng lưu ý, các vật dụng bằng gỗ đều rất nặng, theo lẽ thường gió không thể xô lệch được. Chẳng hiểu sao tất cả đều xiêu vẹo nằm lung tung, không theo lối sắp xếp nào cả.

Mình tự hỏi rồi tự trả lời luôn. Có lẽ người dân trong xóm này hám của nên lấy về, sau đó vì sợ mới đem trả lại, đặt bừa vào đây. Ngoài cách giải thích này ra, mình không nghĩ được lí do nào hợp lí hơn.

Ánh sáng yếu ớt từ đèn pin soi lên hai khung cửa sổ. Kiếng cửa cũng bể nát như cửa cái, chỉ còn trơ lại khung sắt hoen rỉ. Vách tường loang lổ do bị nước mưa tạt vào lâu ngày, rêu cùng dây leo mọc chen lên khắp nơi dọc theo những kẻ tường nứt nẻ.

Cũng như trên màn cửa, khắp bốn bức vách đều in khá nhiều dấu tay nhỏ nhắn màu nâu, không hiểu điều này có ý nghĩa gì. Dấu tay cao nhất chỉ ngang đầu mình, đối chiếu với chiều cao của bé Hương từng gập trên đường, mình càng thêm tin đây là kiệt tác của cô bé.

Màu sắc của những dấu tay không đều nhau, có đậm có nhạt, chắc do thời gian bị mưa gió làm phai đi ít nhiều. Đặc biệt có một số dấu tay còn khá mới, mình khẳng định điều này vì nó có màu đỏ tươi và nhìn không hề cũ kỹ như những cái khác. Phát hiện khiến mình hơi lạnh gáy, điều này đồng nghĩa với việc ngôi nhà không hẳn bỏ hoang, ngược lại còn thường xuyên có người đi về và... in dấu tay như một trò chơi trẻ con hay thông điệp gì đó, mình không thể hiểu.

Mưa rất to. Mái nhà thủng lỗ chỗ làm nước mưa rơi xuống đầu mình và em Uyên. Bọn mình phải lui sát vách tường, tìm chỗ mái nhà còn lành lặn để trú mưa.

- Á...!!!

Đột nhiên em Uyên la to, nhảy chồm tới ôm chặt lấy mình cứng ngắc, người run lên bần bật.

- Gì vậy? - Minh vỗ lưng em trấn an.

- Có... có ai đó mới khều Uyên.. - Em run rẩy nói.

- Làm gì có ai? Khều ở đâu? Minh cầm đèn pin rọi quanh, chẳng một bóng người. Ở đây hiện giờ chỉ có em và mình thôi, đó là tính người còn sống, còn về... người chết thì thú thật mình cũng chẳng biết.

- Khều... ngay lưng.. chỗ cửa sổ.. - Em Uyên sợ hãi nhìn về phía cửa sổ.

- Để T coi.

Mình lia đèn pin lên cửa sổ, sau đó bật cười.

- Đừng làm Uyên sợ mà!! - Thấy mình tự dưng cười ha hả, em Uyên buông tay ra, lăm lét nhìn mình.

- Biết cái gì khều Uyên rồi. - Mình nói.

- Phải... ma không?

- Ma cỏ gì. Thấy cái cây ngay cửa sổ không? Gió thổi nó đung đưa quệt trúng Uyên thôi, chỉ giỡn tưởng tượng!

Thấy ẻm vẫn chưa tin, mình kéo tay:

- Xích lại đây. Sao? Phải cảm giác giống lúc nãy không? -Mình cầm nhánh cây quệt lên lưng ẻm.

- Không biết. Có lớp áo mà, sao phân biệt được. - Em Uyên ngẫm nghĩ một tí rồi lắc đầu.

- Nó đó. Không phải ma gì đâu, đừng lo! - Chẳng cần biết đúng hay sai, mình khẳng định cho ẻm an lòng.

- Ủm. Đứng ra đây đi, ngay cửa sổ ghê quá! - Em Uyên nhích ra gần giữa nhà, không quên kéo mình theo.

Gió ào ào lùa vào thật lạnh lẽo, căn nhà lại trống huơ trống hoác, cửa mở tứ bề, mái nhà thủng tùm lum. Khó khăn lắm bọn mình mới tránh được mưa, tuy nhiên người cũng bị ướt đôi chỗ.

Phòng khách không còn gì để khám phá, mình soi đèn pin ra phía sau. Dây hành lang rộng khoảng 2m, sâu hun hút. Phải công nhận ngôi nhà rộng và dài thật, đủ để cả chục con người sinh sống. Chỉ có đôi vợ chồng và một cháu gái, xây căn nhà to thế này, hơi khó hiểu.

- Á.. T ơi...!!!

Đang nhìn nhìn ngó ngó, một lần nữa em Uyên lại la hoảng, siết chặt cổ mình muốn nín thở.

- Gì nữa vậy? - Nhẹ gỡ tay ẻm ra, mình hỏi.

- Chân ai đó... lạnh lắm.. mới đạp lên chân Uyên.. - Ếm vẫn chưa hoàn hồn, cứ siết chặt lấy mình không buông.

- Bình tĩnh đi! Thả tay ra rồi nói.

- Uyên sợ quá!! Về T ơi.. thà ướt còn hơn.. hix.. - Vòng tay em Uyên hơi lỏng ra, nhưng vẫn ôm cổ mình.

- Chuột thôi. Chắc là chuột bò trúng chân Uyên đó mà! - Mình ôn tồn nói.

- Đùng.. đoàng...!!!

Ánh chớp nháng lên, sau đó âm thanh đécc tai rền rĩ gầm vang làm ẻm giật thót, lại ghì cứng lấy mình. Khổ thật! Nhát hích mà cứ đòi đi theo chi không biết.

Trong tích tắc cả căn nhà sáng lên, mình kịp nhìn thấy một bóng đen chạy thật nhanh nơi góc tường. Mình nhanh không kém, lia đèn pin theo.

Một con chuột cống thật to, to hơn bắp chuối của mình, lông xám rưng nham nhở. Nó bò đến sát chiếc tủ để tivi mục ruỗng, nằm đó hai mắt như hạt đậu đen lảo liên nhìn mình, cứ như muốn hỏi bọn mình là ai, sao xâm phạm lãnh địa của nó?

- Chuột kìa! Hồi nãy nó bò qua chân Uyên đó. - Mình gỡ tay em Uyên, chỉ cho ẻm thấy.

- Con chuột khôn kiếp! - Ngơ ngẩn một lát, em Uyên hần học kêu lên.

- Rầm!!

Kèm theo tiếng kêu, chiếc guốc từ tay ẻm bay vèo về phía con chuột xấu số. Tiếc là không trúng nó, mà va thẳng vào tủ làm một miếng ván bung ra, bụi bặm tung bay.

Mình lặng người chứng kiến cơn tam bành của ẻm, không biết nói gì. Thầm mừng cho con chuột, trúng phát đó nó không chết cũng phải lết cả tháng may ra mới lành.

- T.. - Em Uyên chột gọi.

- Hả?

- Lượm guốc giùm Uyên đi! - Ếm lí nhí.

- Có gan chọi thì phải có gan lượm!

- Uyên sợ! Vậy T đi với Uyên..

Dứt lời, không chờ mình đồng ý hay thế nào, em Uyên lôi đi cho bằng được.

Chờ ẻm mang guốc xong, mình rọi đèn đi xuống sau, lại gần dãy hành lang tối hun hút.

- Về đi T! Hoặc ở đây được rồi, chờ hết mưa mình về, đừng ra sau!! - Em Uyên lú lú đi sát mình, miệng nỉ non.

- Nãy giờ có thấy gì đâu. Hết cây tới chuột, Uyên toàn thần hồn nát thần tính! - Mình chép miệng, chân vẫn đều đều đi tới.

Đuối lý, với lại cũng biết không nói được mình, em Uyên lặng lẽ theo sau.

- Cộp.. cộp... Ẽm đi chậm rãi nhưng âm thanh từ đôi guốc gõ lên nền gạch thật không nhỏ. Ngoài tiếng mưa, chỉ còn nghe tiếng guốc và hơi thở nặng nhọc dồn dập của em Uyên vang bên tai mình.

Tổng cộng có ba gian phòng nằm liền kề. Mình dừng chân ở phòng đầu tiên, hít một hơi thật sâu, xoay nhẹ tay nắm cửa.

- Kétt...!!

Bên trong tối om, mình cầm đèn pin bước vào.

Căn phòng khá rộng, bài trí đơn giản nhưng nói lên phần nào chủ nhân cũng có mắt mỹ thuật. Ngoài trừ chiếc giường to đủ cho ba bốn người nằm, drap trắng đã chuyển sang màu cháo lòng, chỉ còn lại một tủ đựng quần áo. Trên tường treo vài bức tranh phong cảnh đã ố vàng rách nát, đèn ngủ cũng bể tan tành từ khi nào.

Mình đoán đây là phòng của vợ chồng đó.

Tất cả mọi thứ nằm bên ngoài đều bị thời gian và mưa gió tàn phá, nhưng nếu được cất trong tủ thì lại khác. Mình tò mò mở cửa tủ ra.

Trống trơn. Trừ một đồng móc quần áo, ngoài ra chẳng còn thứ gì. À, quên nói đến vài con chuột trong tủ đâm đầu chạy ra làm em Uyên sợ hãi la oai oái.

Mình đóng cửa tủ lại như cũ, đi ra ngoài.

- T tìm gì vậy? Được chưa?

- Coi có gì hay ho không, chứ đâu biết tìm gì. - Mình nhún vai.

- Rảnh quá! Về chưa?

- Chưa tạnh mưa mà!

- Chưa tạnh cũng về, ở đây có gì đó ghê ghê, Uyên sợ.. - Ẽm chột hạ giọng thì thào.

- Gì đó là cái gì mới được? - Mình hỏi lại.

- Không biết. Cảm giác giống như có người nào đó đang nhìn Uyên.. hix.. nổi hết gai ốc lên nãy giờ rồi nè..

Em Uyên nắm tay mình sờ lên tay ẻm. Đúng là nổi gai ốc thật, chạm vào nghe sần tay luôn. Mình vừa thương vừa buồn cười.

- Chờ T vô hai phòng còn lại coi cái rồi về! - Mình nói.

- Nhanh nhen!!

- Ủ, đi liền nè!

Không chờ ẻm hồi thúc thêm, mình mở cửa phòng thứ hai. Bên trong cũng chẳng có gì, giường cũng không nốt. Căn phòng này chắc để dành khi nhà có khách ngủ lại, lúc thường không dùng tới.

- Không có gì hết. Đi ra! Qua phòng kia lẹ rồi về! - Em Uyên tò tò đi theo kêu.

- Ồ.

Đứng trước căn phòng cuối cùng, mình tần ngần khá lâu. Chẳng biết sao mình cứ có linh cảm, trong phòng này sẽ có thứ gì đó. Bất giác tim đập nhanh hơn, môi khô khốc.

- Nhanh đi! - Em Uyên giục.

- Từ từ. Nếu không nhầm thì phòng này của bé Hương. - Mình nói nhỏ.

- T nói chi vậy? Về, không vô nữa! - Em Uyên bước lui lại, rùng mình mấy lượt.

- Nói cho Uyên chuẩn bị tinh thần để chạy he he.. - Mình pha trò cho không khí bớt căng thẳng.

Tự dưng thần kinh mình căng như dây đàn, khó hiểu thật.

- Kết...!!!

Chậm rãi hé cửa ra, ánh sáng mờ ảo từ đèn pin trên tay mình soi quanh phòng. Không như tưởng tượng của mình, căn phòng này cũng bình thường như hai phòng trước. Chỉ khác là có thêm một tủ nhỏ nhiều ngăn kéo.

- Đi vô! - Mình nói.

- T vô đi! Uyên đứng đây được rồi. - Em Uyên đứng ngay ngạch cửa, lắc đầu quây quây.

- Vậy chờ T chút!

Mình nhanh chóng đi vào. Chỉ ngó sơ đã thu hết mọi thứ vào tầm mắt, nếu có gì đó cần phải xem xét thì chỉ có cái tủ nhỏ thôi.

Tủ gồm bốn ngăn, cũng khá mục nát rồi, mặt trên phủ một lớp bụi dày cộm.

Mình nhanh tay kéo mấy ngăn tủ ra, đèn pin ngậm trong miệng soi, hai tay lục lạo.

Thần xui quỷ khiến thế nào, ngay lúc này cây đèn chợt hết pin. Từ lúc vào đến giờ, ánh đèn yếu đi hẳn nhưng mình tính toán cũng còn xài được, dè dặt..

Ánh đèn phụt tắt, chung quanh bỗng chốc tối đen như mực. Bình thường mình còn thấy mờ mờ, này giờ quen với ánh đèn rồi, nên nhất thời mắt chưa điều tiết kịp.

- Gì vậy T? - Em Uyên hốt hoảng hỏi.

- Hết pin. - Mình đáp, tay không ngừng lục soát ngăn tủ cuối cùng.

- Lẹ đi! Uyên sợ quá!! - Em Uyên kêu lớn.

- Ra liền!! Mình gấp rút mò mẫm lung tung, tay bỗng chạm được vào thứ gì đó. Hình như là hai cuốn sổ bìa cứng chồng.

- Đùng... đoàng...!!!

Tiếng sét thật lớn vang lên làm rung chuyển không gian. Dưới ánh chớp, mình nhìn ra vật đang cầm trong tay là một cuốn sổ bìa đen khá dày. Bên dưới nó là khung ảnh lộng hình một ông lão đầu tóc bạc trắng, hàm răng đen thui cười nhe ra, cặp mắt trợn lên trắng dã nhìn mình trừng trừng.

Dưới ánh sáng nhấp nhোang, khung ảnh thật kinh dị, khiến mình giật thót suýt buông tay đánh rơi.

- Á... Ma... ma T ơi...!!!

Bất thần em Uyên gào to đẩy kính hãi. Sau đó tiếng guốc lộc cộc vang lên dồn dập rồi xa dần..

Dưới ánh chớp lập lờ, mình nhìn ra ngạch cửa nơi khi nãy ẻm đứng.

Không còn ai.

Cầm chặt quyển sổ và khung ảnh, mình phóng nhanh ra ngoài, mò mẫm trong bóng tối dày đặc, kêu thật to:

- Uyên! Uyên đâu rồi? Lên tiếng đi!!!

64. Chương 63

Chap 63

Warning: Chap có hơi hướm kinh dị. Người yếu tim, trẻ em và phụ nữ cho con bú không nên xem.

Lúc này mắt mình đã quen với bóng tối, có thể nhìn thấy được đôi chút cảnh vật xung quanh dù không rõ lắm.

- Uyên đâu rồi???

Nhìn quanh không thấy em Uyên, mình lại gọi lớn nhưng không nghe hồi đáp.

Mưa vẫn trút ào ào, chẳng chút dấu hiệu sắp tạnh. Đường như thế giới này đã mất đi tất cả màu sắc, chỉ còn lưu lại một mảnh xám xịt u ám, thê lương vô tận.

Mình đi về phía phòng khách. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, mình đoán có lẽ em Uyên hoảng sợ đã chạy về nhà rồi.

Suy đoán này càng thêm củng cố khi mình nhận được đôi guốc của em Uyên nằm vương vãi dọc hành lang.

Có lẽ chuyển

”thám hiểm

” dừng lại ở đây được rồi. Mọi góc ngách trong nhà mình đã khám phá gần hết, chỉ còn phía sau bếp chưa xem. Nhưng đèn pin không còn, chẳng nhìn được gì nữa, mình cũng đã có được chiến lợi phẩm. Về thôi.

Sau giây lát đắn đo, mình thực hiện quyết định ngay.

Nhưng đúng lúc này, một loạt tiếng động chột vang lên từ phía sau.

- Xoảng...!!!

- T ới...!!

Đầu tiên là tiếng đổ vỡ, như âm thanh bát đĩa nôi niêu rơi xuống đất tạo thành, kế đó là tiếng kêu cứu của em Uyên. Tiếng kêu thập phần quái lạ, nửa như ai oán, nửa giống rên rỉ. Nhưng rõ ràng đúng là giọng em Uyên, mình không thể nghe nhầm được.

Mình xoay người nhìn ra sau. Không biết từ khi nào, phía bếp hắt lên chút ánh sáng vàng vọt leo lét. Dù rất mờ ảo, nhưng rõ ràng điều này không hề có khi mình vừa vào đây.

Một tay cầm đôi guốc, tay kia cầm đèn pin đã không còn tác dụng, nách kẹp cuốn sổ bìa đen cùng khung ảnh, mình lẹ mọ đi xuống bếp.

- Uyên ở đâu??? T đây. Vừa đi xuống mình vừa gọi. Đáp lại chỉ là tiếng mưa ầm ầm cùng tiếng gió rít gào liên miên không dứt.

Đặt chân tới bếp, cuối cùng mình cũng biết thứ ánh sáng khi nãy nhìn thấy là gì. Trên vách tường loang lổ rêu phong có treo một đĩa đèn kiểu dáng cổ xưa, bên trên cắm duy nhất một cây nến màu đỏ. Cây nến khá to nhưng đã sắp tàn nên chỉ phát ra ánh sáng lập lờ yếu ớt, chỉ đủ ình tạm nhìn ra các đồ vật.

Em Uyên vẫn biệt dạng, mặc ình kêu thế nào cũng không nghe đáp lại. Trên nền gạch có vài chén đĩa bể thành ba bốn mảnh nằm ngổn ngang, có lẽ âm thanh đổ vỡ khi nãy mình nghe chính là thứ này.

Xâu chuỗi các tình tiết lại, tất cả dẫn mình đến một kết luận: Nến là em Uyên thắp, chén đĩa bể cũng do ẻm làm ra, và bây giờ ẻm đang núp đâu đó dưới này để hù mình.

Thật ra mình không tin vào suy luận này lắm. Em Uyên nhất và sợ ma thể nào mình đã chứng kiến, ẻm không thể nào dám bày trò hù mình. Nhưng ngoài suy đoán này ra, không còn cách giải thích nào khác logic hơn.

Trừ khi là... ma? Ừm, cũng có thể đúng, cũng có thể sai. Nhưng mình không nghĩ bản thân đang bị ma nhất.

Dáo dác nhìn quanh một lần nữa, cảm giác rờn rợn xen lẫn phần kích dăng lên trong lòng mình.

Người ta thường cho rằng khi tối đen như mực, không thể nhìn thấy gì là đáng sợ hãi nhất, nhưng mình không nghĩ như thế. Dưới tròng cảnh tranh tối tranh sáng hiện giờ, dưới ánh sáng hiu hắt từ ngọn nến đỏ ối tỏa ra, chỉ có thể mờ nhạt nhìn cảnh vật với đủ mọi hình dạng quái dị cùng óc tưởng tượng phong phú của con người, đây mới là đáng sợ nhất.

Gian bếp rất rộng, chẳng thua gì phòng khách. Không có quá nhiều đồ vật nên chỉ cần đứng một chỗ, mình vẫn có thể nhìn bao quát. Một bộ bàn ăn hình tròn cũ nát. Nồi niêu xoong chảo móc trên những cây đinh đóng chặt vào giá gỗ trên vách. Bát đĩa, bếp gas đã rỉ sét.

Nếu còn thứ gì đó mình chưa nhìn thấy thì chỉ có khuôn bếp với hai ngăn kéo bên dưới. Thường mỗi nhà đều xây khuôn bếp có vài ngăn phía dưới để cất vật dụng linh tinh, như vậy tận dụng được tối đa không gian. Ở đây mình thấy cũng giống vậy, chỉ có điều khuôn bếp được xây rất cao, thế nên ngăn tủ bên dưới khá cao và rộng, đủ ột người lớn ngồi vào thoải mái.

- Cộp..

Một cơn gió lạnh buốt thổi vào lưng mình, đột ngột như có ai giật mạnh cuốn sổ mình kẹp từ phía sau làm rơi xuống đất. Mình lật đặt quay lại nhưng chẳng thấy ai.

- Uyên hả? - Mình nói to.

Sau một hồi ngó quanh quất tìm kiếm, mình ngồi xuống lượm cuốn sổ và khung hình lên. Nhìn khung hình, mình như bị điểm huyết, miệng há hốc ra.

Bức ảnh ông cụ tóc trắng giờ đã biến thành một cô gái. Cô gái không hề xa lạ với mình, chính là bé Hương. Vẫn là khuôn mặt mình thấy trên đường lúc sáng, đầy máu và bùn đất..

Đôi guốc mình cầm trên tay chợt nghe nhộp nháp trơn tuột. Mình đưa lên nhìn, một thứ nước đỏ au và có mùi tanh dính đầy guốc, chảy lan sang tay mình. Đầu óc mình choáng váng mụ mị, cơn buồn ngủ thoáng chốc ập đến, chỉ muốn nằm lăn ra ngay.

Lắc mạnh đầu, dụi dụi mắt mấy lần, khi mình mở mắt ra mọi thứ đã trở lại bình thường. Vẫn là bức hình ông cụ hơi quái đản, đôi guốc và tay mình không hề có thứ nước đỏ mà mình nghĩ là máu khi nãy. Chắc điều tiết quá mức nên mắt mình mỏi, bị quáng gà.

- Lọc cọc... lọc cọc...!!! Còn đang suy đoán, âm thanh lọc cọc như ai dùng tay gõ vào thứ gì đó vang lên.

Mình ngược lên, lắng tai nghe để xác định âm thanh phát ra từ đâu. Hình như từ ngăn tủ dưới khuôn bếp, mình có thể thấy được cánh cửa bằng kính nơi đó rung lên từng hồi khá mạnh.

Là chuột hay em Uyên trong đó?

Mình tự hỏi. Chuột thì không thể nào có sức mạnh như thế, chỉ có thể là em Uyên thôi.

- Uyên trốn trong đó hả? Ra đi! Giỡn dai quá đó! - Mình vừa bực vừa buồn cười nói.

- Lọc cọc...!!

Em Uyên không đáp mà còn mạnh tay hơn.

- Chờ T tỉnh ra phải không? - Mình tiến lại gần.

Càng đến gần, cánh cửa càng rung lên mạnh mẽ, như có ai trong đó muốn phá cửa tung ra ngoài. Mình hơi khựng lại, không biết tự khi nào mồ hôi lạnh lạnh lẽ đổ dọc sống lưng. Linh cảm khiến mình nghĩ rằng, bên trong ngăn tủ, sau lớp kính mờ này, không phải em Uyên.

Nhưng nghĩ thì nghĩ, dù hơi rợn người, mình vẫn quyết định mở ngăn tủ ra. Sự hiếu kỳ thôi thúc trong người khiến mình không thể dừng lại.

- Lộc cục... lộc cục...!!

Ngay khi tay mình chạm vào tay nắm cửa, ánh nến vụt tắt, trả lại bóng đêm mịt mù vốn có thuộc về nơi này. Đồng thời cánh cửa cũng ngưng lại, không còn rung lắc gì nữa.

Hoàn toàn yên tĩnh, trừ tiếng mưa.

Mình nín thở, lặng lẽ kéo cửa, đã chuẩn bị sẵn tâm lý phòng khi bị em Uyên nhảy từ trong ra hù ột phát chí mạng.

- Kẹttt...!!

Âm thanh rin rít ken két nặng nhọc phát ra. Lâu ngày không ai sử dụng nên cánh cửa rất cứng và nặng, mình phải dùng hết sức mới kéo được.

Bên trong tối đen như hũ nút, dù căng mắt ra mình vẫn chẳng nhìn thấy gì. Chuyển đôi guốc sang tay trái, mình cho tay phải vào bên trong mò mẫm phía trên cao, tầm ngang mặt em Uyên nếu em đang ngồi trong đó.

Đúng là em rồi. Mình cười thầm trong bụng khi tay chạm vào một khuôn mặt. Em ngồi im thín thít mặc mình sờ loạn khắp mặt. Nhưng sao làn da em thật lạnh lẽo, cứ như nước đá vậy. Ngoài ra còn có thứ nước gì đó dính dính vô cùng lạ.

Trong lòng ngờ ngợ gì đó nhưng mình vẫn sờ soạng khắp mặt em Uyên, cho đến khi tay mình chợt dừng lại nơi mái tóc dài thô cứng dẫm nước..

Mình nhớ em Uyên để tóc ngắn mà, sao bỗng nhiên lại dài thế này???

- Dừng... đoànng...!!!

Như đáp lời mình, tiếng sét chát chúa vang lên. Dưới tia chớp sáng rực ngấn ngủi, cô gái ngồi bó gối, đôi mắt vô thần đang lặng lẽ nhìn mình. Gương mặt sứt sẹo thit đầy máu đỏ tươi, khoe miệng hơi nhếch lên như muốn chế nhạo mình. Và còn... mái tóc dài bết đầy bùn đất tanh tưởi..

Mình loạng choạng lui lại, nhưng không chạy, tim đập thình thịch muốn vỡ tung lồng ngực. Các mạch máu như căng phồng lên, máu nóng dồn hết lên mặt rất nặng nề. Sự việc diễn ra quá bất ngờ làm mình giật mình, cảm giác hoảng sợ đến rất nhanh rồi cũng đi thật nhanh.

Mình qua đây để tìm cảm giác mạnh, đã xác định trước rồi, nên nếu chỉ vì gặp ma mà vất giò lên cổ chạy thì thật buồn cười. Mất vài phút để trấn tĩnh, mình một lần nữa đi lại khuôn bếp, chậm rãi đưa tay vào ngăn tủ bên dưới khu vực khoảng, chẳng có gì ngoài khoảng không mênh mông lạnh lẽo.

Mình như chìm trong màn sương vô tận, chẳng thể hiểu được những sự việc vừa xảy ra. Cảm giác như mộng như ảo, tựa giấc mơ dài. Vừa thấy đó rồi chợt tan biến như chưa từng hiện hữu khiến mình mơ hồ không thể tin nổi. Nhưng cái cảm giác lạnh băng, nhớp nháp lưu lại trên bàn tay khi vừa rồi chạm vào khuôn mặt ấy lại thật đến không thể thật hơn.

- Bé Hương phải không? - Mình thì chào, nửa gọi nửa như tự hỏi bản thân.

Chờ thêm một lúc, không thấy có chuyện gì xảy ra nữa, mình lò dò đi lên trước. Cẩn thận kiểm tra từng phòng, xác định em Uyên không còn ở đây, mình mới đi về.

Mưa không còn to mà ngớt dần, chuyển sang rả rích lê thê, chờ tạnh chẳng biết đến bao giờ. Đứng dưới hiên ngôi nhà hoang, sau khi ngước nhìn nền trời xám xịt, mình chạy vội lại hàng rào chui về nhà.

Vừa đi mình vừa hồi hộp, cầu mong em Uyên đã về rồi. Nếu không thật chẳng biết tìm em nơi đâu, rủi xảy ra chuyện gì thì mệt.

May phước ông bà để lại, vừa bước vào phòng khách mình đã thấy em Uyên ngồi trên phản. Mặt em tái nhợt, môi run lập cập, người quần cái mền dày cộm.

Chị Diễm ngồi cạnh ẻm, lúc này chị đang nhìn mình bằng ánh mắt oán trách và tức giận.

Mình gãi gãi đầu cười vu vơ, lại gần hỏi:

- Uyên sao vậy? Bệnh hả?
- Tại T hết, bộ không biết sao còn hỏi? - Chị liếc.
- Sao tại em? - Mình bày ra bộ mặt vô tội ngơ ngác.
- Hồi sáng chị nói với T sao? Vậy mà còn lén qua đó, đã vậy lại còn rủ bé Uyên theo. - Chị nói một lèo.
- Trời ơi! Oan quá Bao đại nhân! Em rủ Uyên theo hồi nào? - Mình vò đầu bứt tóc.
- Mà có không?
- Tất nhiên là không. Uyên nói hả?
- Bé Uyên không nói gì hết. Nhưng từ bên đó chạy về, T không rủ sao Uyên dám đi? - Chị hệt như Sherlock Holmes.
- Em không rủ, tự Uyên đi theo thôi. Mà Uyên bị sao vậy?
- Không biết nữa. Từ lúc về tới giờ cứ ngồi run vậy đó, chị hỏi gì cũng không trả lời, chỉ nói thấy cái gì đó ghê lắm!

Mình ngồi xuống cạnh em Uyên, quan tâm hỏi:

- Hồi nãy Uyên thấy gì mà tự nhiên la làng rồi chạy về vậy?

Em Uyên không đáp, giống như chẳng nghe mình nói. Mình phải lặp đi lặp lại mấy lần, thậm chí lay mạnh vai ẻm mới như bình tĩnh, bỗng quay sang ôm chặt lấy mình, khóc om sòm.

Mình ngơ ngác không biết làm sao, nhìn chị cầu cứu.

- T đỡ bé Uyên đi! Chị nấu cơm. - Chị nói rồi bỏ ra sau nhà.

Mình lắc đầu khổ sở, vòng tay hơi siết em Uyên, vỗ nhẹ lên lưng ẻm.

- Được rồi. Ổn rồi, không sao hết! Uyên đừng sợ nữa!! - Mình an ủi.

Nếu mình đoán không lầm, có lẽ khi nãy em Uyên nhìn thấy bé Hương. Mình còn hoảng hồn nói chi ẻm, không sốc mới lạ.

Thút thít gần mười phút em Uyên mới chịu nín, nhưng vẫn không buông mình ra.

- Uyên hết sợ chưa? - Mình hỏi.

- Còn..

- Có T kể bên nè, không sao đâu! Buông ra nhen, chị Diễm ở sau đó.

Nghe vậy, em Uyên vội buông mình ra, bẽn lẽn ngó xuống bếp.

- Kể T nghe coi, hồi nãy thấy gì vậy? - Thấy ẻm đã lấy lại bình tĩnh, mình điều tra.

- Thấy... - Ẽm ngập ngừng như không muốn nhắc đến.

- Thấy gì?

- Thấy bé Hương..

- Sao? Kể chi tiết đi! - Lúc T đang lục lọi trong phòng, tự nhiên có ai đó ở sau khều lưng Uyên.. - Mặt em Uyên xanh lè, cổ hồi tưởng lại.

- Sao nữa? - Mình liếm mép.

- Lúc đầu, Uyên cứ tưởng bị mấy nhánh cây quệt trúng như T nói, nên đứng xích vô. Mà sao xích vô rồi vẫn bị quệt trúng hoài, Uyên mới quay lại nhìn.. - Nói tới đây, em Uyên im re không nói nữa.

- Quay lại thì thấy bé Hương?
 - Ừm..
 - Rồi sau đó?
 - Uyên sợ quá, cầm đầu nhắm mắt nhắm mũi chạy. Nhưng giống như bị ai níu chân vậy, nắm chặt guốc không cho Uyên chạy. Hoảng quá, Uyên đá văng guốc luôn, rồi.. - Em Uyên rùng mình mấy lượt, mắt ánh lên sự sợ hãi rõ nét.
 - Rồi chạy về tới đây luôn?
 - Ừm..
 - Sao Uyên chui qua hàng rào được hay vậy?
 - Không nhớ nữa. Hình như Uyên không chui..
 - Không chui thì sao về được? - Mình ngơ ngẩn.
 - Uyên bay qua. - Về mặt em Uyên cũng ngơ ngác hết mình.
 - Nhảy qua hả? - Mặt mình ngu ngu.
 - Hình như vậy. Uyên không nhớ nữa.. - Em Uyên hết gật rồi lắc, chả biết đường nào mà lần.
- Hàng rào nói cao cũng không cao, nhưng bảo thấp thì không đúng, tầm ngang cổ mình, nghĩa là khoảng trên dưới 1m6. Em Uyên cao 1m65, phóng người một phát qua hàng rào 1m6, trên người không bị vết thương nào. Mình chả thể hình dung ra em nhảy kiểu gì. Vẫn biết khi hoảng sợ tột độ, con người thường phát huy được những năng lực khó thể tin nổi. Nhưng thế này, mình vẫn thấy hơi gai người. Khó hiểu thật!
- Uyên thấy rõ mặt bé Hương không? Nó không làm gì Uyên chứ? - Tạm vớt cú nhảy như vận động viên điền kinh của em Uyên sang một bên, mình hỏi tiếp.
 - Lúc đó có sét chớp lên nên Uyên thấy rõ lắm! Nó nhìn Uyên mà giống như không nhìn vậy, mặt toàn máu.. Mà T dừng hỏi nữa, Uyên sợ lắm!!! - Em Uyên ôm đầu.
 - Rồi, rồi. T không hỏi nữa! Chắc Uyên nhìn nhầm thôi, T ở bên cả buổi có thấy gì đâu! - Mình nói cho em bớt sợ.
 - Nhầm sao được mà nhầm, Uyên thấy rõ ràng mà..
 - Tùy. Người ta nói khi sợ quá, con người hay bị quá hoảng, trông gà hóa quýt, tự tưởng tượng ra tự dọa mình. - Mình bịa chuyện.
 - Thật hả? - Em Uyên như người sắp chết đuối vớ được chiếc phao, mắt rực sáng nhìn mình.
 - Thật. Chứ nếu bên đó có ma thì tại sao nó không dọa T? Lúc Uyên về, T còn ở bên đó cả nửa tiếng không thấy hả?
 - Ừm. Mà Uyên thấy thật lắm, không giống ảo giác.. - Ểm xiêu xiêu rồi, nhưng vẫn bán tín bán nghi.
 - Ảo giác mà, lúc nào chẳng giống như có thật. Giờ Uyên còn sợ nên thấy vậy, chờ bình tĩnh rồi sẽ rõ thôi. - Mình nhún vai.
 - Hi vọng là vậy.. hix..
 - Thôi T thay đồ. Uyên xuống phụ chị Diễm nấu cơm đi!
 - Ừm.

Nhìn bóng lưng uể oải của em Uyên, mình thở phào nhẹ nhõm. Cũng may em không việc gì, chỉ sợ ảnh hưởng thần kinh hay bị ám ảnh cả đời thì khổ. Không ít người vì sốc tâm lý mà bị tâm thần rồi.

Thay đồ xong, mình cầm cuốn sổ và khung hình ra ngắm. Dưới ánh đèn sáng tỏ, nhìn ông cụ trong ảnh cũng bình thường, không ghê rợn như lúc trước mình thấy. Chắc khi này trời tối thiếu ánh sáng, lại thêm ánh chớp nhấp nháy, nhìn gì chả ghê. Đặt khung hình sang một bên, mình cầm cuốn sổ lên ngắm nghía.

Nhìn nó cũng bình thường như bao cuốn sổ khác, bìa đen, bên trong ngay trang đầu in bản đồ trái đất xanh lè.

Lật nhanh qua vài trang đầu không có gì, phía sau có khá nhiều hình vẽ và những dòng chữ nguệch ngoạc bằng bút chì màu, phải nói là rất khó nhìn, còn thua cả chữ em bé lớp một.

Hầu như mỗi trang giấy đều có một hình vẽ, bên dưới là dòng ghi chú ngắn ngủn khó hiểu, ngoài ra còn đề ngày tháng đầy đủ, như một dạng nhật ký. Do quá nhiều không tiện đưa lên, mình chỉ tóm lược vài trang mình thấy ấn tượng ọi người tham khảo.

Ngày 9/2/2004, vẽ cảnh ngôi nhà rất to nhưng không phải ngôi nhà hoang, bên trong có năm người. Một nam một nữ đang đứng, và một nam một nữ còn lại nằm sõng xoài dưới đất, cạnh hai người nằm là một cô bé ngồi khóc.

Ghi chú: Chúng nó phải chết!

Màu chủ đạo của bức tranh là màu đỏ, kể cả chữ viết cũng dùng màu đỏ, nhìn khá ghê rợn.

Ngày 23/7/2004, vẽ cảnh ngôi nhà hoang. Trong phòng khách có sáu người, ba người nhìn rõ là cô bé cùng một nam một nữ, mình nghĩ là đôi vợ chồng ấy. Phía đối diện có ba người khác, hai nam một nữ nhưng nhìn rất mờ ảo, hình như chân không chạm đất, mình cũng chả rõ nữa.

Ghi chú: Họ đến rồi!

Tông màu của bức tranh này chủ yếu là màu đen, nhìn rất u ám tối tăm.

Ngày 9/10/2004, vẫn là ngôi nhà hoang khi trước. Căn nhà chẳng có ai, chỉ có cô bé đang đứng vịn tay vào tường, xung quanh là những dấu tay màu đỏ như máu.

Ghi chú: Đừng vội ép trái cây chín sớm, nội bất xuất ngoại bất nhập!

Đây cũng là trang cuối cùng trong cuốn sổ có vẽ tranh và ghi chú. Còn lại gần một nửa phía sau đều là giấy trắng, có lẽ chủ nhân chưa kịp sử dụng đến thì đã phi thăng.

Thú thật, đọc tới đọc lui, xem xuôi xem ngược mấy lần, mình chả hiểu mô tê gì. Hình vẽ chỉ đủ để cho người khác hiểu chủ nhân muốn vẽ cái gì, không đẹp cho lắm. Chữ lại càng khó nói, xấu kinh khủng. Nhất là thông điệp đưa ra quá ngắn nên lại càng thêm bí ẩn khó hiểu. Mình cảm giác giống như đang đọc mấy lời sấm truyền của các nhà tiên tri thuở xưa. :surrender:

Còn có một chuyện. Trong lúc suy nghĩ, tình cờ tay mình lật lại tấm bản đồ ở đầu trang. Bản đồ rất sạch sẽ không một vết mực hay dơ bẩn, trong phần bản đồ Việt Nam, kế bên dấu tròn hiển thị thủ đô Hà Nội, có một vết bút bi tô đậm gần đó. Nếu như vết chấm này có chủ ý, vậy có phải muốn nói quê của cô bé ở gần Hà Nội, đâu đó các tỉnh phía Bắc? Hoặc là ở đó có gì đấy?

Đôi vợ chồng đi làm ăn xa, chạy từ miền Nam ra tận miền Bắc làm ăn thì kinh quá!

Tóm lại, sau khi xem xong rồi, mình càng không hiểu gì hơn lúc chưa xem. Càng nghĩ càng thấy nặng đầu, cuối cùng vứt sang một bên, giấu dưới gối tránh chị và em Uyên tò mò xem rồi sợ nữa.

Cũng may, vừa cất xong thì chị và em Uyên đi lên. Nhìn chị bình thường, không vui không buồn, nhưng mình biết chị đang giận mình vì chuyện lén mò qua ngôi nhà hoang.

- Nấu xong nhanh vậy? - Mình xối lỗi.

- Đồ ăn hồi sáng còn nhiều, chỉ lược thêm rau với nấu cơm thôi. - Chị nói mà không cười.

- Ủ, vậy được rồi. - Mình ậm ừ.

- Giờ hỏi tội T nè! - Chị ngồi vông nhìn mình bằng nửa con mắt.

- Tội gì?

- T chui qua bên đó chi vậy?

- Hái xoài..

- Muốn ăn thì chị mua cho, đâu cần làm vậy. Chuyện hồi sáng chị kể, T không nhớ sao?
- Nhớ. Nhưng mình đạo Thiên Chúa mà, ma quỷ có làm hại gì đâu mà sợ! - Mình gãi đầu.
- T đừng xem thường! Người ta nói có kiêng có lành mà, T chọc nó để gì nó để T yên!!
- Chờ, em chọc gì đâu? Qua đó chơi tí thôi, mà chị thấy em có bị gì không nè?
- Lần này may mắn, chắc gì lần sau..
- Khỏi lo! Em không qua đó nữa đâu, sẽ không có lần sau. - Mình xua tay.
- Ủm.. - Vậy giờ hỏi T chuyện khác. - Trầm ngâm một chút, chị nói.
- Gì nữa?
- Bên đó có gì vậy? Kể chị nghe đi! - Chị cười lớn lên.
- Ax.. sao không chửi nữa đi! - Nghe lời đề nghị dễ thương của chị, mình mém té xuống đất.
- Chửi hồi nào? Ta quan tâm, sợ T bị gì thôi!
- Ồ, tốt quá! Không cho qua bên đó, giờ kêu kể. - Mình bĩu môi.
- Kể đi!!! - Chị nài nỉ.
- Kêu Uyên kìa. - Mình chỉ qua em Uyên.
- Uyên không muốn nhắc tới đâu! - Em Uyên lắc đầu quây quây.
- Giờ có kể không? - Chị đứng dậy dậm chân. Điệu bộ như mình không kể, chị sẽ bỏ đi ngay lập tức.
- Ok, ok. Kể liền nè!
- Vậy phải tốt không! - Chị nhoẻn cười, ngồi xuống nhìn mình chờ đợi.
- Chuyện cũng không có gì. Là vậy...

Mình bắt đầu kể từ lúc trưa chạy qua hái xoài, rồi em Uyên lú ra xin ăn ké. Sau đó hai đứa chui vô ngôi nhà hoang..

Những đoạn em Uyên thần hồn nát thần tính, vẻ mặt chị rất sinh động, cặp mắt nai mở to, cái miệng nhỏ hé ra vô cùng sợ hãi, cứ như chị là người trong cuộc vậy. Cũng phải nói đến năng khiếu kể chuyện của mình, cộng thêm giọng điệu hù dọa thêm thắt đủ chỗ, chị không sợ cũng lạ.

Đoạn em Uyên bị bé Hương dọa, mình cố tình kể lướt qua, không nhắc đến. Em Uyên hiểu ý nên cũng im lặng không nói gì. Chuyện cuốn sổ kỳ lạ và khung hình, mình cũng giấu luôn.

Nhưng mình lại kể lúc đi xuống bếp, mò trong ngăn tủ trúng mặt bé Hương. Phải nói chị và em Uyên sợ xanh mặt, hai người leo lên vông, gần như ôm sát vào nhau.

- Rồi... T làm sao về được? - Chị run như cây sậy nhưng vẫn tò mò hỏi tiếp. Hóng chuyện đúng là thiên tính của phụ nữ.
- Có sao đâu. Thật ra em bị quáng gà nhìn nhầm thôi, làm gì có ai. - Mình cười.
- Đùa chút cho vui thôi. Chuyện này mình chưa xác định được có thật hay không, cho dù là thật mình cũng sẽ không nói, tránh cho chị và em Uyên bị ám ảnh.
- Hứ! Làm chị sợ muốn chết, T thấy ghét quá!! - Chị nguýt mình dài cả cây số.
- Ai kêu nhiều chuyện! Cơm chín chưa vậy? Em đói quá!! - Bụng mình sôi ùng ục, trưa giờ hao tổn tinh thần quá nên mau đói.
- Chắc chín rồi. Để chị dọn cơm.

Chị đi xuống sau, em Uyên cũng đi theo. Từ lúc bên ngôi nhà hoang vắng, ẻm lặng lẽ hẳn, không đùa giỡn nói nhiều như ngày thường. Chắc ẻm còn bị sốc, chưa quên được chuyện hồi trưa. Mình tin vài ngày ẻm sẽ quên, trở lại bình thường thôi.

Mình cũng thấy hơi hồi hộp. Theo lời chị kể thì những ai qua ngôi nhà hoang, đến tối về mới bị hành. Trời cũng sắp tối rồi, mình đang chờ đợi xem việc gì sẽ xảy ra. Liệu những thứ mình chứng kiến khi này có thật không hay chỉ là ảo giác!?

65. Chương 64

Chap 64

Bữa cơm chiều trôi qua một cách nhanh chóng. Ăn xong, trong khi chị và em Uyên dọn dẹp rửa chén thì mình ngồi rung đùi xả răng, vẫn chưa thấy hiện tượng kỳ lạ nào xảy ra.

Mưa vẫn rơi rả rích, không chút dấu hiệu sắp dứt. Nhưng có một chuyện khá lạ lùng, bầu trời vẫn đen kịt không ánh sao thì mặt trăng lại hiện ra dù chỉ hơi le lói không sáng như lúc thường.

Thực ra, mưa và trăng cùng nhau xuất hiện cũng bình thường thôi, nhưng đó là khi ít mây chỉ đủ làm cơn mưa rào. Còn đằng này, mây đen vẫn vũ khắp nơi, trăng lại lộ dạng dù rằng chỉ là trăng non. Chẳng hiểu sao thấy cảnh này mình chợt liên tưởng đến người sói, trong lòng nảy sinh cảm giác khó tả. @@!

- T nghĩ gì mà thờ người ra vậy? - Chị leo lên phản ngồi cạnh mình.

Đang đắm chìm trong mớ suy nghĩ vớ vẩn, còn chưa kịp đáp, chị đã lay mạnh vai mình, giọng hốt hoảng:

- T bị sao vậy?

- Hả? Sao là sao? - Mình nhìn chị.

- May quá! Chị cứ tưởng.. - Chị thở ra nhẹ nhõm.

- Tưởng gì nè? Bị bé Hương hành hả? - Mình cười to.

- Không được nhắc tới chuyện đó nữa, tối rồi đó. Hồi này T nghĩ gì vậy?

- Chị có thấy gì lạ không? - Mình không đáp mà hỏi ngược lại.

Chị ngược nhìn bầu trời, đôi mắt đen láy trong veo như đáy nước ẩn hiện hình ảnh vàng trăng khuyết.

- Ý T nói mặt trăng hả?

- Ừm. Mưa mà lại có trăng, chị thấy lạ không?

- Có gì mà lạ! Trời mưa thỉnh thoảng vẫn thấy trăng thôi. - Em Uyên cầm trái chuối nhai nhóp nhép, nói chen vào.

- Đó là mưa nhỏ. Nhìn trời đi, mây đen một đồng, chỉ riêng chỗ mặt trăng lại không có mây. Vậy nên mới nói lạ! - Mình hừ mũi.

- Ngẫu nhiên thôi, Uyên không thấy lạ chỗ nào hết! - Ẽm trề môi cả thước.

- Không nói chuyện với người kém thông minh nữa! - Mình nhún vai.

- Thèm nói với mấy người lảm! - Em Uyên cũng không vừa, liếc xéo mình.

- Thôi, xin can! Hai người làm chị cứ nghĩ đến một câu tục ngữ.. - Chị cười.

- Câu gì? - Mình và em Uyên trùng hợp hỏi.

- Thương nhau lắm, cắn nhau đau! - Chị cười mỉm chi.

- Ax, chị đừng nói lung tung! - Minh ngó người chống ché.

Em Uyên không nói gì, lặng lẽ ngồi kể chị.

Không gian chìm vào tĩnh mịch. Câu nói của chị làm mình mất hứng, chẳng muốn nói gì thêm. Đồng thời, điều này cũng cảnh tỉnh, nhắc nhở đến thực tại, còn quá nhiều việc rắc rối đang chờ mình. Trong đó, việc cần làm trước tiên là hóa giải những hiểu lầm đang có giữa mình và chị. Phải làm sao để chị tha thứ, thuyết phục chị ở lại với mình. Và còn em Uyên, làm thế nào với em đây?

Quên thì không sao, nghĩ đến mình lại thấy đau hết cả đầu. Cảm giác ức chế, dồn nén trong người vô cùng khó chịu. Trước sau gì cũng phải giải quyết, không thể tránh né mãi được, thôi thì nhân cơ hội thích hợp này nói luôn vậy.

- Ngày mai về lại nhà em rồi, chị và Uyên tính thế nào? - Minh nói thật nhỏ, cứ như sợ họ nghe thấy. Thật mâu thuẫn!

- Chưa biết nữa. Nhưng chắc chị sẽ ở lại học làm tóc cho xong rồi mới đi. Hôm qua chị hơi xúc động nên nghĩ quẩn quá! - Chị trầm tư. Mình hiểu ý chị. Chị chưa thể tha thứ ỉn, vì tương lai nên tạm thời sẽ tiếp tục ở lại nhà mình cho tiện việc học nghề. Sau khi học xong cũng là lúc chị tạm biệt mình. Nhưng không sao, còn nước còn tát. Chỉ cần chị đồng ý, còn ở nhà mình thì tốt rồi. Thời gian còn dài, mình tin sẽ lay chuyển được chị.

- Còn Uyên? - Minh quay sang em Uyên.

- Uyên đi. - Ỉm hơi cắn môi nói.

- Bé Uyên đi đâu? - Chị kéo tay em.

- Cũng chưa biết. Có thể em về lại Cần Thơ, hoặc qua nước ngoài với gia đình chưa biết chừng. Thiếu gì chỗ để đi! - Em Uyên cười tươi, nhưng trong mắt mình, nụ cười của em thật gượng gạo.

- Ở Cần Thơ bé Uyên làm gì còn ai để về? Muốn qua nước ngoài cũng phải chờ làm thủ tục lâu lắm mà, ở lại nhà T đi! - Chị khuyên.

- Bởi vậy nên em mới nói chưa biết đó. Thôi, đừng nói chuyện này nữa, mất vui! - Em Uyên lảng tránh.

Mình không lên tiếng khuyên can gì cả. Chính mình cũng chẳng rõ bản thân muốn em đi hay ở lại. Em ở lại thì mình sẽ còn gặp rắc rối dài dài. Nhưng để em đi, thực sự mình không đành lòng. Mình biết giữa mình và em Uyên sẽ không thể xảy ra chuyện gì nữa sau biến cố vừa qua, nhưng mình không muốn mất em. Một người bạn thân, có ai muốn buông bỏ? Huống chi em đối với mình còn hơn cả bạn thân.

Nói mình đang tự bào chữa cho sự tham lam của bản thân cũng được. Mình tin bản chất con người ai cũng tham lam cả, chỉ là chưa gặp đúng hoàn cảnh thích hợp để bộc lộ ra thôi. Khi đối diện với sự mất mát, chẳng ai muốn buông tay mà không hề tiếc nuối. Mình không muốn mất em Uyên, đó là sự thật. Mình không hề có ý nghĩ bắt cả hai tay, quen cùng lúc hai người, đó cũng là sự thật.

Và chính những sự thật này đang giằng xé tâm trí, hành hạ mình từng giây từng phút không ngơi nghỉ..

Đêm ở quê thật yên tĩnh, không có những tiếng hò hét, tiếng nhạc ầm ĩ, càng không có tiếng xe gào rú nhiệt náo.

Chỉ có tiếng mưa và côn trùng kêu rí rả.

Không biết từ khi nào, câu chuyện của ba người trở nên gượng gạo. Càng muốn nói nhiều để xua tan đi không khí gò bó khó hiểu thì lại càng thấy vô ích. Có lẽ mình không nên nhắc đến chuyện đó lúc này khi có mặt cả hai người, nói riêng với từng người sẽ tốt hơn. Dù không ganh ghét gì nhau nhưng giữa chị và em Uyên đã tồn tại bức tường vô hình đầy ngượng ngập, áy náy, e dè..

Sự vô tư khi trước đã không còn!

Ngồi đến tầm 9h, hai người đi ngủ. Mình cũng ngủ sớm, đi xa lại hoạt động cả ngày, mắt cứ díp lại. Trời vẫn còn mưa nhưng đóng cửa lại thì hăm, mình vẫn để cửa sổ, nằm xuống phản ngủ.

Dù rất buồn ngủ nhưng lần qua lần lại, trần trọc mãi mình vẫn không ngủ được. Chắc do lạ chỗ, hơn nữa nằm phần cần lưng quá, mình không quen dẫn đến khó ngủ. Nghĩ vậy, mình ngồi dậy, đi lại vờn nằm. Đưa toong teng một hồi, thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Đến khuya, chẳng rõ mấy giờ, mưa bắt đầu to. Trời đổ giông gió, sấm chớp ầm ì ùng. Cơn gió lạnh mang theo hơi nước ủa vào cửa sổ khiến mình choàng tỉnh.

Người lạnh buốt, mình định ngồi dậy đóng cửa sổ lại nhưng sao chẳng tài nào động dậy được. Ngay cả mở mắt ra cũng không thể, thật quái lạ!

Cơ thể mình nặng trĩu, cảm giác như có ai đó nằm đè lên người mình, ngực từng tức. Và còn một chuyện đến tận lúc này mình mới phát hiện ra, cái võng đang đưa qua lại rất mạnh. Thoạt đầu mình nghĩ do gió thổi, nhưng lập tức bác bỏ ngay, gió nào có thể thổi cái võng một người nằm đưa qua đưa lại như bay thế này. :stick:

Là ai đang nằm trên người mình và đưa võng???

Nếu mình không lầm, đây chính là hiện tượng bóng đè. Dân gian cho rằng khi ngủ bị hồn ma bóng quế đè lên người sẽ có cảm giác như vậy. Nhưng theo giới khoa học giải thích thì trong lúc ngủ say, não con người tiết ra một loại hóa chất gây kích động, tạo nên những giấc mơ quái dị, đồng thời cơ thể cũng tê cứng. Trong tình trạng này, nếu đột ngột thức dậy, ta sẽ tạm thời không thể cử động được và có cảm giác u mê ma quái. Nôm na là thế, mình không nhớ rõ lắm.

Khi trước đọc được bài báo này, mình rất tin. Vì mình tin vào khoa học và không nghĩ trên đời này có ma quỷ. Nhưng lúc này, mình đang rửa thềm bọn nhà khoa học khốn kiếp cùng cách giải thích chết tiệt đó. Mình thực sự ao ước bọn đó ở vào tình trạng mình lúc này, để xem còn giữ nguyên ý nghĩ ấy không.

Lạnh lẽo, nặng nề, các cơ tê cứng, da gà nổi lên khắp người. Cảm giác quá chân thực khiến mình tin đây không phải giấc mơ. Mình không sợ ma, nhưng nếu mình không thể cử động được, mắt cũng không nhìn thấy gì, và có một con ma đang nằm lên người mình, đưa võng ào ào, rồi chẳng biết sẽ làm gì mình không thì...

Mình muốn lên tiếng nhưng miệng cứng ngắc. Mi mắt nặng trĩu không tài nào mở ra, cổ cử động tay cũng không được, dù chỉ là một ngón tay. Cơ thể cứ như không còn là của mình. Vừa sợ vừa giận, mình cố gồng để giành lại quyền khống chế thân thể. Nhưng sau một hồi cố gắng, nhận ra bản thân đang làm một việc rất vô ích, mình buông xuôi nằm yên.

Lần đầu tiên mình rơi vào trạng thái kỳ lạ này. Tai vẫn nghe được tiếng mưa ào ào, tiếng sấm chớp ì ùng, tiếng giông gió gào rít. Não vẫn tỉnh táo suy nghĩ lung tung đủ chuyện, mà người thì cứng đờ như xác chết.

- T...!!! T...!!! - Bên tai chợt vang lên tiếng ai thì thầm tên mình. Mình sợ!!!

Cái cảm giác không an toàn, không thể tự vệ, nằm im mặc người khác mổ xẻ nhào nặn làm mình thấy sợ hãi kinh khủng!!!

Mấy lần muốn ngủ luôn cho rồi, ra sao thì ra, còn hơn nằm chờ đợi trong lo âu thế này, nhưng mình chẳng ngủ được. Tâm trí không yên mà ngủ được thì mình quá tài giỏi rồi. Nhất là khi toàn thân bao trùm trong khối không khí lạnh lẽo, gió như dao cắt vào da thịt theo từng lượt đưa tới lui của cái võng.

Không biết qua bao lâu, chỉ biết là rất rất lâu, người mình dần có cảm giác.

Đầu tiên là ngón trỏ tay phải co giật khe khẽ, mình mừng rỡ cố gắng nhíp nhíp ngón tay. Sau đó dùng hết sức mở bừng mắt ra, cuối cùng cũng thành công.

Ngay khi mình giành lại quyền khống chế cơ thể, mở mắt ra thì cảm giác đè nặng trên ngực liền biến mất. Đập vào mắt mình là trần nhà tối đen đang chạy qua lại, bởi vì cái võng mình nằm vẫn còn đưa mạnh.

Nếu như việc tỉnh dậy làm mình nghĩ bản thân vừa trải qua cơn ác mộng, thì chính cảnh cái võng còn đang đưa nhấc mình nhớ đây không phải nằm mơ, mà có thật.

Mở hơi đổ ướt nhẹp lưng áo, mình cởi áo ném lên phản. Sau đó đi lại bàn rót ly nước uống, chấy khô cổ họng rồi. Bàn đặt xéo với hướng cửa sổ, đang uống khước mắt mình bỗng bắt gặp hình ảnh người nào đó

đứng bên ngoài.

”Xoảng

”

Giật mình đánh rơi ly nước chưa uống được quá nửa xuống đất phát ra âm thanh khô khốc, mình leo lên phản ngó ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài tối đen, lại thêm màn mưa khá dày che lấp thị tuyến, nhưng dưới ánh sáng le lói của vầng trăng kỳ lạ, mình lơ mơ nhìn thấy một cô gái mặc áo trắng, tóc xõa ngang vai đứng gần bụi tre to cách đó vài chục mét.

Cô gái chính là bé Hương mình đã thấy mấy lần, có biến thành tro cũng nhận ra. Nhất là ánh mắt vô hồn như phát sáng trong đêm, quét lên mặt mình những tia nhìn lạnh buốt.

Bé Hương chậm chạp di chuyển về phía mình... một bước.. hai bước.. ba bước... chân không hề chạm đất mà cách khoảng vài tấc..

Mình liếm môi, không né tránh, ngồi yên tại chỗ chờ đón chuyện sắp xảy ra.

Bé Hương ngày càng đến gần, mình cũng nhìn rõ diện mạo hơn. So với lần đầu gặp trên đường và lần thứ hai thấy trong ngôi nhà hoang, gương mặt bé Hương không có gì thay đổi. Nước da vẫn trắng bệch không chút huyết sắc, nửa bên mặt lõm sâu sệt sọc đầy máu, bùn đất tanh hôi bết đầy mái tóc xơ cứng..

Duy chỉ đôi mắt có chút thần thái, không vô cảm mê man như trước. Khi khoảng cách chỉ còn vài mét, bé Hương dừng lại, ánh mắt trắng dã đầy ai oán biệt khuất nhìn mình chằm chằm như muốn thôi miên.

- Có gì muốn nói với anh phải không? - Mình thì thảo, da gà nổi lên đầy người. Tiếp xúc gần gũi với người cõi âm thế này, mình không ngăn được cảm giác rờn rợn sởn gai ốc, dù rằng không sợ.

Bé Hương nhìn mình thật lâu, tay phải bỗng giơ lên.

”Soạt..

”

Âm thanh phát ra sau lưng, mình vội quay lại. Quyển sổ bìa đen và khung hình ông cụ mình giấu dưới chiếu như có sợi dây vô hình kéo ra, lơ lửng trên không rồi chậm rãi bay ra cửa sổ, rơi xuống tay bé Hương.

Lặng lẽ nhìn qua hai vật vừa xuất hiện trên tay một lúc, bé Hương đi về phía sau vườn.

Mình đắn đo giây lát, cuối cùng quyết định leo cửa sổ chạy theo hướng bé Hương vừa đi khuất.

Nước mưa đổ ào ạt lên mặt, chảy tràn xuống người nhưng mình không chút cảm giác lạnh lẽo, thật kỳ lạ! Tuy vậy, hiện giờ không phải lúc để nghĩ ngợi tìm hiểu mấy chuyện này. Mình chạy nhanh ra sau vườn, nơi ngôi nhà hoang hiện hữu.

Đứng sát hàng rào nhìn qua, dưới sét giăng đầy trời, ngôi nhà hoang càng thêm u ám ma quái. Trên bậc thềm, bé Hương đứng đó, ánh mắt âm đậm tang tóc nhìn về phía mình như chờ đợi.

Mình định vén hàng rào chui qua, chưa kịp làm đã bị một lực vô hình nâng lên cao, trong chớp mắt đã đứng trong khuôn viên ngôi nhà hoang. Mình hơi ngỡ ngơ, không lẽ em Uyên bay qua hàng rào giống như mình vừa làm sao?

- T... T ới!!!

Tiếng ai đó gọi mình vô cùng tha thiết. Hình như bé Hương gọi..

Mình chạy lại cửa chính, leo lên bậc thềm ngôi nhà hoang rồi nhanh chóng đi vào trong.

Bên trong không tối như mình nghĩ, mà sáng lập lờ như ma trời. Ánh sáng le lói phát ra từ hàng trăm hàng ngàn bức tranh treo đầy bốn vách phòng khách. Gọi tranh cho dễ hình dung, thực ra chỉ là những bức hình được vẽ nguệch ngoạc bằng bút màu trên nền giấy trắng. Điều đáng nói ở đây là tất cả các bức tranh

đều giống nhau, mình cũng đã xem trên quyển sổ lúc chiều rồi, mô tả cảnh ngôi nhà lạ có năm người, hai người đứng, hai người nằm và một bé gái ngồi khóc bên cạnh.

Những bức tranh được xếp rất ngay ngắn đều tắm tấp như bắp. Màu chủ đạo của tranh là màu đỏ rực, và rõ ràng ánh sáng le lói mình thấy phát ra từ những gam màu đỏ này.

Bức tranh tĩnh chợt trở nên sống động như trong phim hoạt hình. Hai người nằm dưới đất bỗng co giật quằn quại, phát ra những tiếng kêu la rên rỉ thê thảm. Bé gái ngồi bên cạnh gào khóc thảm thiết, âm thanh muốn xé rách màng nhĩ tai mình. Cùng với những âm thanh như chốn địa ngục trần gian, ngay vị trí hai người nằm bắt đầu xuất hiện vũng máu nhỏ đỏ tươi, sau đó loang rộng ra khắp bức tranh rồi dần dần phủ kín cả phòng khách, bao gồm luôn nền gạch dưới chân mình.

Khắp nơi tràn ngập màu đỏ của máu nóng bỏng, gợn lên cảm giác ghê rợn sợ hãi rét run tận sâu trái tim..

Mình hoảng hốt hết ngó Đông lại ngó Tây, rùng mình nhìn màu đỏ dưới chân đang chuyển biến thành máu, chậm rãi dâng lên đến mắt cá.

Mình chợt ước đây chỉ là giấc mơ. Những thứ mình đang chứng kiến quá mức kinh tởm khiến mình muốn bệnh, phát nôn nhưng chẳng nôn được.

- T ơi...! T ơi...!!

Tiếng kêu lại vang lên.

Mình mơ mơ hồ hồ đi xuống sau bếp, chân lội bì bõm trong dòng máu tanh tưởi. Khi đi ngang qua ba căn phòng, mình nhìn vào, bên trong cũng tràn ngập một màu đỏ rực.

Dưới bếp cũng chẳng khác gì, màu đỏ lan tràn khắp nơi..

"Lộc cộc.. lộc cộc...!!

"

Mọi thứ như lặp lại. Tiếng tay khua vào cửa kính tạo nên những âm thanh trầm đục. Mình nhìn ngẩn tử dưới khuôn bếp, cánh cửa nơi đó đang rung lên từng hồi như kêu gọi mình.

- T ơi...!! T ơi...!!

Tiếng gọi tiếp tục vang lên, ngày một khẩn thiết hơn.

Mình bản thân tiến tới gần cửa, ngồi xuống, mở cửa ra.

"Kẹtttt...!!!

"

Bé Hương ngồi đó, hai tay bó gối, khóe miệng nứt nẻ hơi nhếch lên, nở nụ cười chào đón mình. Cơ mặt cứng đờ của nó hết như xác chết, miệng lại nở nụ cười vô cảm, nhìn cực kỳ quái dị.

Từ lúc kéo cửa ra, nhìn thấy bé Hương, dường như mình chẳng thể suy nghĩ được nữa. Sự minh mẫn rời khỏi tâm trí, u u mê mê chui vào ngăn tử, ngồi cạnh bé Hương. Nhưng mình vẫn cảm nhận rất rõ ràng làn da lạnh lẽo, ướt át và rịn rịn như da người chết của bé Hương. Cảm giác vô cùng chân thực!

Rồi chẳng biết nghĩ gì, mình lặng lẽ kéo cửa tử lại.

Trong không gian tối đen chật hẹp, mùi ẩm mốc lâu năm xộc vào mũi đến chóng mặt. Không khí ngột ngạt như bị nén chặt làm mình khó thở, miệng há hốc đón lấy từng ngụm oxy hiếm hoi còn lại.

Nhưng mình tuyệt nhiên không có ý nghĩ mở cửa chui ra ngoài, chỉ một mực ngồi lại chịu đựng khổ sở. Mình lúc này như con cá bị bắt lên bờ, miệng phập phù cố hít thở nhưng càng lúc càng thấy mạng sống rời bỏ cơ thể trôi xa dần.. xa dần...

- T ơi...! T ơi...!!!

Âm thanh ấy lại một lần nữa vang lên.

”Đã ở bên cạnh rồi, còn gọi gì nữa?

”

Mình nghĩ thầm, nhìn sang bên phải, chẳng có ai.

- T ơi..! Ra đây đi..!!!

- T ơi..!!!

Tiếng kêu ngày một dồn dập, còn có tiếng ầm ầm đập trên cửa.

Ầm thanh huyền náo dần dần làm mình tỉnh lại, tự hỏi bản thân sao lại chui vào đây? Bé Hương ngồi trong này, mình nhớ rõ. Nhưng tại sao mình chui vào đây làm gì???

- T ơi..! Ra đây đi, mở cửa ra đi!!!

Tiếng gào khóc thất thanh giúp mình tỉnh táo hơn. Trước khi ngất đi vì tình trạng thiếu oxy, mình dồn hết sức kéo mạnh cửa ra.

Cửa vừa mở, chị và em Uyên hồi hải lộ mình ra ngoài. Mình bị choáng đứng không vững, hai người phải nửa đỡ nửa khiêng mình, chật vật lắm mới về đến nhà.

Hai người đặt mình xuống phản, đóng chặt cửa sổ lại. Chị cầm khăn lau người mình, em Uyên lấy dầu nóng xức lên trán mình, xoa bóp chân tay.

Lúc này, mình bắt đầu thấy lạnh. Cái lạnh run từ xương tủy truyền ra làm hai hàm răng va vào nhau lộp cộp. Chị lấy mấy cái mền quấn chặt người mình mà vẫn không hết lạnh.

Mỗi người ngồi một bên, liên tục dùng dầu nóng bóp tay ình.

- T bớt lạnh chưa? Thấy sao rồi? - Mặt chị lo âu.

- Đỡ... rồi...!! - Mình thều thào đứt quãng cứ như sắp chết tới nơi.

- Run vậy mà đỡ gì, đưa T đi bệnh viện nhen! - Em Uyên nói.

- Không... đi.. - Mình lắc đầu. Đánh chết cũng không đi bệnh viện, mình cực kỳ ghét vào đó.

- Tự nhiên nửa đêm nửa hôm chui qua đó làm gì vậy? Kêu hoài mà cứ đi! - Em Uyên chép miệng, mặt ánh lên sự sợ sệt.

- Có gì mai nói. Giờ đứng nhắc tới nữa! - Chị đưa ngón tay lên miệng ra hiệu.

Hai người tiếp tục bóp dầu ình. Được một lúc, mình dần khỏe lại, không còn lạnh nữa. Nhưng mình vẫn nằm im, mấy khi được hai người đẹp sắc sảo, bóp tay bóp chân tận tình như thế này, phải tranh thủ hưởng thụ chứ.

- Sao rồi, T đỡ chút nào chưa? - Thấy mình nằm im re không ừ hử gì, chị sốt ruột hỏi.

- Nằm.. đây.. lạnh.. quá...!!! - Mình vờ thở phì phò, rùng mình vài lượt.

- Chết chưa! Chị quên, xin lỗi T..

Chị rói rít nói, rồi quay sang em Uyên:

- Nằm phản lạnh lắm! Mình đưa T vô phòng hén?!

- Ừm..! - Em Uyên gật đầu.

Hai cô gái hí hục khiêng mình vô phòng, thấy mà tội! Biết sao được, mình phải đóng cho trót vai người bệnh, nếu không muốn đêm nay nằm ngủ một mình trên cái phản lạnh lẽo cứng ngắt đó.

Đặt mình lên nệm, hai người thở dồn dập. Em Uyên dù sao cũng khỏe hơn chị Diễm nhưng mặt vẫn hơi xanh vì mệt. Mình nặng 65 - 70kg, hai cô gái tay yếu chân mềm phải khiêng từ bên nhà hoang về đây, quãng đường không xa nhưng chẳng gần, giờ lại một lần nữa đưa vào phòng, chưa xui là may.

Kê cái gối dưới đầu mình, đắp mền kín mít toàn thân chỉ chừa cái mặt lộ ra. Chị hỏi:

- Đỡ chưa?

- Ừm..! - Mình mệt nhọc gật đầu, thực ra trong bụng sướng rơn.

Dù phòng chị và chất lượng nệm không được như nhà mình, nhưng rất thơm và ngăn nắp. Nệm ấm chăn êm thơm thế này, lại thêm hai người đẹp ngủ cùng. Nghĩ đến thôi mình đã muốn ngất vì tê tái, tim đập còn hơn trống trận!! :sexy:

Nhưng nghĩ thì nghĩ thế thôi, giờ phải nói làm sao cho hai người, chí ít là chị chịu ở lại. Rủ cả hai ra ngoài ngủ, bỏ mình nằm chèo queo thì xôi hồng hồng không, hư bột hư đường hết.

Còn đang suy tính chưa biết nói sao cho hai người đừng nghi ngờ, chị bỗng nói:

- Giờ sao đây? Không thể để T ngủ một mình được, rủ có chuyện gì..

- Chị ở lại với T đi, em ra ngoài ngủ! - Em Uyên quyết định rất nhanh.

- Sao được! Ngoài đó lạnh lắm, với lại bé Uyên dám ngủ một mình hả? - Chị lắc đầu.

- Hơi ớn! Mà em ráng một đêm chắc không sao..! - Em Uyên ngằn ngừ.

- Thật không sao không, hay nửa đêm giống T nữa? Ngủ lại đây với chị luôn đi! - Chị phì cười.

- Ừm..! Vậy em nằm đây, chị nằm giữa hén!

Mặt em Uyên tái nhợt, chắc cũng buồn ngủ đuối lắm rồi, nằm xuống bên trái mình, hơi nhích ra xa chừa chỗ cho chị.

Chị không đáp, lẳng lặng khép cửa phòng, nhẹ nhàng nằm xuống bên.. phải của mình.

- T xích vô chị nằm với! - Chị đẩy nhẹ mình.

- Sao chị không nằm đây? - Trong khi mình còn ngơ ngác, em Uyên ngóc đầu lên hỏi.

- T còn lạnh mà, cho nằm giữa ấm hơn! - Chị đáp tỉnh queo.

Lời giải thích của chị nghe cũng hợp tình hợp lý, nhưng mình cứ thấy sao sao đó. Giống như che đậy ý đồ âm mưu gì gì đấy. Mà thôi kệ, tự dưng không phải làm gì đã đạt được ý đồ. Mình sướng còn không hết, hơi đâu để ý ệt.

Chị tiếp tục hồi thúc:

- T nằm xích vô đi! Tính ém chị lọt đất hả?

- Ờ.. ờ...!!! - Mình lật đật nhích vào trong.

Cái giường của chị tính ra còn nhỏ hơn giường ở phòng mình. Nằm một người hơi rộng, hai người hơi chật, và ba người thì... quá chật, gần như không còn chỗ để cựa cựa.

Ấy thế mà chị vẫn tiếp tục kêu mình:

- Xích vô tí nữa đi! Chị ngủ hay lăn lồm, sợ khuya té chết!

- Còn chỗ nào nữa đâu mà xích! - Mình lằm bằm.

- Còn mà! - Chị nói, tay đẩy mình.

Hết cách, mình bằm bụng lết xác vô trong. Hồi nãy còn giữ được tí khoảng cách với em Uyên, giờ gần như chạm hần vào người ẻm. Lúc này ẻm lại đang nằm quay mặt về hướng mình, thành ra mặt mình và ẻm chỉ cách nhau chưa đến nửa gang tay.

- Làm gì ép sát dữ vậy? Xích ra coi! - Ếm trừng mắt.

- Chị Diễm kêu.. - Mình ngằn ngừ.

- Không cần biết. Xê ra!

Mình bực dọc nhích ra nhưng chạm phải chị, rốt cục chả xê xích được bao nhiêu. Lại bị chị đẩy vào, cuối cùng trở lại vị trí cũ.

- Xích..

- Xích con khỉ! Cái giường nhỏ như lỗ mũi, chỗ đâu nữa mà xích?! - Không để em Uyên nói hết câu, mình nạt lớn. Thấy mình nổi khùng, em Uyên không nói nữa, nhắm mắt lại.

Quay sang bên kia, thấy chị cũng nhắm mắt ngủ rồi, khoe miệng treo nụ cười tủm tỉm. Chị bày trò chứ không ai hết, nay quá lăm rồi!

Mình hơi nhích người lấy điện thoại ra xem, mới hơn 12h đêm, còn rất lâu nữa mới sáng. Mình còn nguyên một đêm với hai người đẹp, chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy tâm tư xao xuyến vô hạn, bồi hồi khó tả! :sexy:

Bên phải có chị Diễm, bên trái là em Uyên, cả hai người đều nằm xoay mặt về hướng mình. Mình nằm giữa, toàn thân đơ như cây cơ, mắt nhìn lên trần nhà đếm thần lẩn.

Cái giường quá chật, chị và em Uyên nằm sát đến mức chỉ cần mình hơi cục cựa quay sang thì gần như sẽ có sự đụng chạm. Đương nhiên mình không tốt lành đến mức sợ điều đó, nhưng bây giờ hẳn hai người đều chưa ngủ. Mình đụng trúng em Uyên, chị sẽ hiểu lầm. Còn như chạm vào chị, em Uyên sẽ biết. Vậy không được hay cho lắm! Thế nên, tạm thời mình nằm im re giữ đúng một tư thế.

Có nằm ngủ giường chật chội thế này mới thấy khó chịu bao nhiêu. Chẳng thể nào cựa quậy gì được, thậm chí bị con gì cắn, muốn gãi cũng không dám đưa tay lên, sợ chạm người này người kia. Hơn nữa, nằm mãi một tư thế rất mỏi. Ngủ mà như cực hình vậy!

Cũng may hai bên mình đều là con gái. Nếu đổi lại hai thằng đực rựa, chắc này giờ mình đập cho hai đứa lộn giường rồi.

Mắt nhìn trần nhà, miệng lẩm nhẩm đếm thần lẩn, mà tâm trí mình để tận đâu đâu, phiêu du sang hai bên. Hơi thở thơm tho của chị và em Uyên cứ chốc chốc lại phả vào mặt mình, như muốn mời gọi mình tìm đến.

Để tay trên bụng hoài mỗi quá, mình nhẹ nhàng đặt xuống hai bên nệm. Gần như ngay lập tức, mình giật bắn người rút tay lại, vì cả hai phía đều chạm vào người của chị và em Uyên. Hình như ngay đùi thì phải, chị mặc váy ngắn, em Uyên mặc quần soọc. Da thịt con gái sao mà mát lạnh, mịn màng quá! T_T

Luyến tiếc rút tay lại rồi, nhưng một lúc sau mình thấy hơi mỏi, thả lỏng người. Hai cánh tay lại được dịp nhích ra, chỉ xê dịch vài centimet thôi đã chạm vào chân hai người. Lần này mình để im, giường chật mà, nằm ngủ chung khó tránh sự đụng chạm. Bình thường thôi! :

>

Chờ một hồi, không nghe động tĩnh gì, mình hơi xoay đầu nhìn chị. Không biết chị ngủ chưa, thấy thở đều quá. Mắt chị nhắm nghiền, đôi môi anh đào đỏ thắm hơi hé ra thật quyến rũ. Đã lâu rồi mình không được hôn chị, lúc này cảm xúc lại đang dâng trào, thật khó kìm nén!

Bỗng mắt chị hơi nhích động, mình hết hồn vội quay sang bên kia. Mặc dù không có gì to tát cả, nhưng cảm giác lên lút bị người khác phát hiện hơi quê, mình không thích như thế. Vờ nhắm mắt ngủ nhưng tai mình căng lên còn hơn tai trâu, lắng nghe từng cử động của chị.

Đang chú tâm, tay em Uyên mò mò đâu phía dưới, chụp trúng tay mình làm mình giật thót. Nghĩ ẽm muốn dê, mình run bắn, đang tìm cách từ chối để bảo toàn phẩm giá, đã nghe em Uyên nói:

- Cho Uyên đắp với, lạnh quá!!

Hóa ra ẽm lạnh muốn đắp mền, làm mình cứ tưởng..

Bên phải vang lên tiếng sột soạt, mình quay qua thấy chị đang lạng lẽ kéo mền.

- Chị lạnh!! - Thấy mình nhìn, mặt chị hơi đỏ lên, nói thật khê.

Hóa ra hai người vẫn chưa ngủ, cũng may mình chưa làm gì. Nếu không, hai đánh một chắc chết.. :sexy:

Một lúc sau, tiếng thở đều đều vang lên. Tình cảnh mình hiện giờ y như khi nãy, chỉ khác một chỗ, chị và em Uyên đều chui cả vào mền cùng với mình, cả ba chỉ lộ cái mặt ra ngoài. Bây giờ mình có làm gì bên trong cái mền thì chỉ có trời biết, đất biết, và người cùng nằm với mình biết. :

”>

End Chap 64

66. Chương 65

Yêu thăm chị họ...!!

Chap 65

Ngoài trời vẫn mưa rả rích. Tiếng mưa rơi lộp độp trên mái nhà lọt vào tai mình thật êm dịu, như một bản tình ca lãng mạn.

Càng về khuya khí trời càng lạnh nhưng người mình lại nóng hầm hập vì xúc cảm dâng tràn. Miệng lẩm nhẩm ngân nga giai điệu một bài hát không nhớ tên

”Đêm nay thời gian đứng yên lắng đọng. Cho đôi tình nhân đắm trong giấc mộng...”

”

Bài hát mới thật thích hợp với hoàn cảnh mình lúc này làm sao. Nhưng khác ở chỗ tác giả chỉ ngủ với một cô thôi, còn mình hẳn hai cô. Sướng đâu chẳng thấy, chỉ thấy khổ!

Giá như chỉ có mình và chị Diễm thì khỏi nói rồi. Lúc này chắc mình đã ôm chặt chị mà... ngủ, còn gì sung sướng ấm áp bằng. Đàng này lại có thêm em Uyên kề bên, mình thật chẳng dám manh động. Có trời mới biết lỡ mình đang lén lút với chị mà bị ẽm phát hiện thì sẽ làm ra chuyện gì. Mình thì không sao, nhưng chị mà bị vậy chắc độn thổ luôn. Hơn nữa, làm vậy mình cũng thấy có lỗi với em Uyên.

”Chém cha cái kiếp lấy chồng chung

Kẻ đắp chăn bông, kẻ lạnh lùng!

”

Câu thơ của nữ sĩ Hồ Xuân Hương lại càng phù hợp với tình trạng bọn mình. Dù không phải kiếp chồng chung nhưng cũng gần giống như thế. Sự tủi thân của người thứ ba sẽ càng nhân lên gấp bội nếu chứng kiến người mình yêu thân mật với một người khác ngay trước mặt mình.

Nói đi nói lại nãy giờ, mọi người đừng nghĩ mình tốt lành và biết suy nghĩ cho người khác như thế. Thật ra, mấy cái này chỉ là một vài lí do mình cố đưa ra để ngăn cản bản thân đừng làm bậy trong tình cảnh mập mờ hiện giờ mà thôi.

Haizzz... chung quy mình muốn làm người tốt, người đàng hoàng mà sao khó quá. Khi mà máu đã tràn lên não rồi thì...

Hai giờ sáng.

Nhắm chừng chị và em Uyên đã ngủ say, tay mình bắt đầu nhẹ nhàng hoạt động dưới lớp mền. Đương nhiên là sử dụng tay phải, vì chị nằm hướng đó, còn bên trái là em Uyên, có cho vàng mình cũng không dám chạm vào.

Lần mò một hồi, sau khi vô tình đụng chạm vài chỗ mà mình cũng chẳng biết là gì, tay mình cũng tìm được tay chị. Kinh nghiệm từ trước đến giờ, hình như thân nhiệt con gái luôn thấp hơn con trai thì phải. Mình quen cô nào cũng thấy tay họ luôn lạnh hơn tay mình. Chị cũng không ngoại lệ.

Lúc này, mình nắm bàn tay nhỏ nhắn hơi lạnh của chị bóp nhẹ, chủ yếu muốn xem thử chị còn thức hay đã ngủ. Kết quả thật ngoài dự liệu, tay chị hơi run run, dù cử động rất khẽ nhưng mình vẫn nhận ra. Chị còn thức, và tay chị vẫn để yên ỉn nắm, không hề rút lại. Như mở cờ trong bụng, mình hơi nghiêng đầu nhìn sang em Uyên, thấy em vẫn nhắm chặt mắt thở đều, chắc là ngủ queo rồi. Thiên thời, địa lợi, nhân hòa là đây. Mình chậm rãi xoay người về hướng chị, vòng tay nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể mềm mại của chị.

Chị run rẩy, đôi mắt hé mở nhìn mình kỳ lạ, tay đẩy mình ra. Tất nhiên, mình không cho phép điều này xảy ra, tay vẫn ôm chị, thậm chí siết chặt hơn, miệng thì thảo:

- Lạnh quá! Cho em ôm chị ngủ nhen!!

Chị không đáp, ánh mắt dè dặt nhìn ra sau lưng mình. Mình hoảng hồn lật đật ngó ra sau, em Uyên vẫn ngủ say.

- Uyên ngủ rồi, không sao đâu! - Mình nói khẽ.

- Rủi khuya bé Uyên giật mình dậy rồi sao? - Chị lắc đầu quây quây.

- Em ôm chút à, xiu buông ra liền.. - Mình dụ khị.

- Thôi.. ngại lắm! - Chị cắn môi, tay tiếp tục đẩy nhẹ mình.

Tình cảm đang dâng trào lai láng, nhìn đôi môi đỏ thắm của chị ngay trước mắt, mình không chịu được cúi xuống hôn luôn.

Hành động quá đột ngột của mình làm chị ngỡ ngàng chới với, hai nắm tay nhỏ nhắn vồ lên ngực mình như đánh trống. Chẳng rõ sợ mình đau hay sợ em Uyên hay, chị đẩy rất nhẹ chả nhằm nhò gì. Mặt chị nhích ra muốn né tránh mình, nhưng tay mình đã giữ chặt đầu chị từ phía sau. Sau một hồi giằng co kịch liệt, cuối cùng chị đành nằm yên, gờ cờ trắng đầu hàng, chấp nhận bị mình cưỡng hôn.

Ban đầu chị rất thụ động, để yên mặc mình làm gì thì làm. Được một lúc, dưới sự tấn công ráo riết ào ạt của mình, chị dần dần đáp lại một cách say đắm. Mình lâng lâng như bay trên mây, chưa khi nào cảm thấy thích thú hôn chị như bây giờ, dường như cảm giác vùng trộm luôn kích thích hơn. Hay nói chính xác thì con người ta luôn thích làm những chuyện lén lút, càng khó khăn cấm đoán lại càng muốn làm.

Còn đang tê tái bay bổng trên thiên đường, chuẩn bị đắm đuối, đại náo Thiên cung với Tề Thiên Đại Thánh trên ấy thì chị đột ngột dừng lại làm mình rơi phịch xuống đất.

- Sao vậy? - Mình hỏi nhỏ, môi áp tới muốn hôn tiếp.

- Khuya rồi. T ngủ đi! - Mặt chị đỏ bừng, khẽ khàng nói.

- Em chưa buồn ngủ. - Mình vẫn chưa từ bỏ ý định.

Chị lắc đầu nhẹ, tay chỉ chỉ sau lưng mình, rồi xoay người ra ngoài. Một lần nữa, mình lại nhìn ra sau, em Uyên vẫn ngủ mà. Chắc chị ngại nên tìm cách từ chối. Nhưng không sao, bấy nhiêu cũng đủ mình an tâm là chị bớt giận mình rồi. Cười mỉm khoan khoái, ngực mình áp sát vào tấm lưng thon, vòng tay ôm ngang eo chị, mắt nhắm lại chờ giấc ngủ đến.

Được một lúc, khi mình chập chờn sắp ngon giấc, một vòng tay chột nhẹ nhàng choàng qua người mình từ đằng sau. Thừa biết đó là ai, tim mình đập nhanh, nửa muốn gỡ tay ra, nửa lại không nỡ. Tạm thời mình nằm yên vờ ngủ, án binh bất động chờ xem em Uyên muốn làm gì.

Chờ khá lâu vẫn không thấy có gì nảy sinh, chỉ có gương mặt em Uyên áp sát vào lưng mình nghe nóng ấm, vài giọt nước lã nhẹ từ lưng mình rơi xuống nệm.

Ểm khóc sao?! Rất khó khăn mình mới ngăn được suy nghĩ xung động muốn quay lại ôm em Uyên mà an ủi dỗ dành. Mình biết bản thân không được phép làm chuyện đó. Nếu muốn tốt cho cả ba, mình chỉ còn cách tỏ ra vô tình với em thôi. Nhưng lòng dạ con người không phải gỗ đá vô tri, ngoài mặt mình vờ như không hay biết, trong lòng lại thấy đau. Chỉ có thể âm thầm nói lời xin lỗi với em..

Có lẽ em Uyên cũng biết mình còn thức, thút thít sụt sịt đã đời, tay em rụt lại, di di trên lưng mình.

Mình cứ tưởng ẻm thọc lét, cảm giác hơi nhột nhột mà ráng nằm im chịu đựng. Sau khi em Uyên làm đi làm lại mấy lần, mình mới nhận ra hình như ẻm đang viết gì đó. Vỡ lẽ, mình chú tâm theo dõi xem ẻm viết gì.

LOVE, HATE, LOVE, HATE, LOVE, HATE...

Chỉ có hai từ này lặp đi lặp lại liên tục hơn chục lần. Cuối cùng, ngón tay em Uyên run run viết thêm hai từ khác: THE END!

Nội tâm mình cũng run lên khi nhận được hai từ này, tuy vậy vẫn nằm yên. Chờ mãi vẫn không thấy em Uyên có thêm cử chỉ gì nữa, mình chậm rãi xoay mặt nhìn lại. Em Uyên đã quay mặt vào vách từ khi nào rồi.

- Ngủ ngon! Mình khê lằm bằm, cũng không quay sang ôm chị nữa mà nằm thẳng người hướng mặt lên trần nhà như lúc đầu. Có lẽ thứ mình làm được cho ẻm lúc này chỉ đến thế thôi.

Không khí ẩm áp như chợt chuyển sang lạnh lẽo. Một đêm dài cứ thế lặng lẽ trôi qua...

oOo

Khi mình mở mắt ra, mặt trời đã nhô cao. Sau cơn mưa trời lại sáng, chỉ còn tàn dư lại những giọt nước mưa vương đầy trên cành lá, phản chiếu lóng lánh dưới nắng như ngọc.

Hít lấy hít để không khí trong lành, mình khoan khoái vươn người, làm vài động tác thể dục thư giãn gân cốt. Bên tai vang lên không ngớt tiếng chim chóc hót rền rĩ.

- Ngủ dữ hén! - Chị ngồi lật rau cạnh sán nước, mím cười nhìn mình.

- Mới 9h, còn chưa đủ giấc! - Mình vẫn còn ngáp ngắn ngáp dài.

- Đêm qua mấy giờ T mới ngủ mà chưa đủ giấc?

- Ba bốn giờ sáng gì đó.

- Dữ vậy! Làm gì mà...

Nói đến đây chị ngưng bật, ánh mắt e dè nhìn em Uyên đang ngồi xất thịt gần đó. Em Uyên cũng ngó chị, rồi lại nhìn sang mình. Hai người trong lòng đều có quỵ, lằm la lằm lét.

- Tại đêm qua có chuyện nên khó ngủ. - Mình cười he he.

- Chuyện gì? - Chị sợ bị mình lật tẩy, miệng hỏi mà mắt nháy lia lịa.

Lần đầu tiên thấy chị bày ra cái mặt gian tà như thế này, mình vừa ngạc nhiên vừa buồn cười.

- Thì chuyện... bên đó đó.. - Mình chỉ chỉ qua ngôi nhà hoang.

- À.. Đúng rồi! Tối qua T chạy sang đó chi vậy? - Chị thừa dịp đánh trống lảng, lái sang vấn đề khác luôn.

- Biết đâu nè. Chắc em bị mộng du. - Mình không có ý định kể cho chị và em Uyên biết chuyện này.

- Mộng du gì ghê quá! Bình thường T có bao giờ mộng du đâu.

- Có sao không. Tối qua ngủ trong phòng chị, em cũng bị mộng du đó! - Mình nhướn nhướn mắt.

- Kệ T! Chị không biết. - Mặt chị lại hơi đỏ lên, cầm cúi lật rau.

- Mà đêm qua sao hai người biết em ở bên đó mà tìm vậy?

- Nghĩ lại thấy may quá chừng! Chị với bé Uyên ngủ say có biết gì đâu, nghe tiếng ly bẻ mới giật mình chạy ra coi. Thấy T đi lững thững qua đó mà kêu hoài T không nghe. - Nhắc đến chuyện này, sắc mặt chị tái xanh.

- Sao không kéo em lại? - Mình thắc mắc.

- Có kéo, chị với bé Uyên nắm hai bên mà không giữ nổi! Lúc đó T mạnh lắm, đi nhanh nữa!

- Uyên cũng không giữ nổi em hả? - Mình hỏi chị mà mắt nhìn em Uyên.

- Ủ. T chạy như bay vậy! - Em Uyên ngập ngừng hồi lâu mới nói.

Không nghĩ được đêm qua mình biến thái như vậy. Cái cảm giác khi bay qua hàng rào đến giờ vẫn in đậm trong tâm trí. Nói vui một chút, với khả năng lúc đó, mình mà mặc thêm cái sịp đồ chắc thành siêu nhân thật.

- Cũng có gì lạ đâu! Khi mộng du, con người thường có những năng lực kỳ lạ mà. Có người còn đi được trên tường, trên dây điện.. - Minh nói.

- Vậy hả? Vậy còn năng lực chui vô ngăn bếp? - Em Uyên bắt thần đá xoáy.

- Ờ.. thì lúc đó không biết sao thấy lạnh quá, nên T chui vô cho ấm! - Minh ấp úng.

- T nói thiệt chị nghe đi, có liên quan gì đến bé Hương không? - Chị hạ giọng thì thào.

- Không. Em bị mộng du thiệt!

Không muốn làm hai người sợ, mình tiếp tục chối bay chối biến. Chém gió cửa bom, loanh quanh lòng vòng một hồi, đến khi chị và em Uyên tạm tin, mình mới yên tâm chui vô toilet rửa mặt.

Xong xuôi đâu đó, mình lò dò lại gần chị.

- Nay ăn gì vậy? - Minh liếm mép, đói rã ruột.

- Rau muống luộc chấm sườn kho, canh khổ qua dồn thịt. Thích không? - Chị cười.

- Thích! Gì chứ canh khổ qua thì được. Mình ghiền nhất món này, cứ nghĩ tới là nước miếng nước mồm tươm ra.

- Ăn còn hơn heo, cái quái gì không thích mà chị phải hỏi! - Em Uyên làu bàu.

- Ê, nãy giờ móc méo hơi nhiều rồi à! Muốn gì? - Minh cáu tiết.

- Muốn đánh lộn được không? - Ẻm nghênh mặt.

- Không. Quân tử động khẩu bất động thủ, cái đó không chơi!

Mình chưa ngu đến mức đó. Đánh nhau với em Uyên sợ chưa làm gì được ẻm đã bị đá té chân mày, bầm dập nằm một đống rồi.

- Chết nhất bày đặt! Ngồi không đó làm gì, lại bầm thịt giùm coi! - Em Uyên kêu.

- Bầm chi?

- Dồn khổ qua chứ chi, vậy cũng hỏi.

- T bầm thịt giùm bé Uyên đi! Không biết sao mà sáng giờ thấy mặt bé Uyên không được vui.. - Chị nói nhỏ.

- Kệ chứ!

Mình lằm bằm nhưng vẫn lếch thếch đi lại, ngồi xuống nghiêng răng bầm thịt rầm rầm, tưởng tượng cái thốt là mặt em Uyên.

- Nhẹ thôi, văng hết thịt ra đất bây giờ. - Ẻm ngồi kế bên chỉ đạo.

- Giải vô làm đi! Ngồi ngoài cấm nói nhiều! - Minh trợn mắt, tay vẫn phang ầm ầm.

- Tùy, không còn gì ăn ráng chịu! - Ẻm nhún vai, cái mặt vẫn hắc ám như đêm ba mươi.

Làm cho bõ ghét vậy thôi, mình cũng sợ thịt rớt ra đất hết nên nhẹ tay lại. Mà chẳng hiểu sao thấy em Uyên cứ như thùng thuốc nổ, cảm giác chỉ cần chạm ngồi một phát là nổ tung bùng vậy. Chuyện gì vậy kìa? Không lẽ chuyện đêm qua? Có thể lắm.

Vừa bầm thịt mình vừa nhúu mày nhăn trán suy đoán. Sau khi sơ bộ tìm được đáp án, mình nhìn ẻm cà khịa:

- Uyên..

- Gì?

- Hỏi cái này nhen!

- Hỏi đi!

- Không được giận nhen!

- Tính hỏi gì mà rào trước đón sau dữ vậy? - Ểm nhìn mình đề phòng.

- Bình thường hà! Mà Uyên hứa đi! - Mình cười hiền lành.

- Ok. Hỏi đi! - Bị cái mặt thật thà như đếm của mình chinh phục, em Uyên dễ dãi gật đầu.

- Bộ Uyên tới tháng hay sao mà khó chịu dữ vậy?

Nói xong mình bỏ dao xuống, chạy ra xa, bỏ lại em Uyên đứng tức tối nghiêng răng ken két.

- T thật là... nói bậy quá đi! - Chị nhìn mình, lắc đầu cười.

- Mà phải tới tháng không vậy? - Mình cố nén cười, làm mặt nghiêm nghị đứng xa xa nói lớn.

Em Uyên không thèm đáp, cầm dao bằm lên thớt rầm rầm, còn hơn mình khi nãy. Đúng là giận cá chém thớt!

Chộc ểm trần đã đời, xả được một bụng tức khí từ sáng giờ, mình lơn tơn đi thọc dĩa uống. Nhà chị có hàng dĩa khá cao, trái sum xuê. Mình đứng dưới đất, cầm cây móc dài thọc mỗi cả tay mới được vài trái. Sau đó len lén canh me em Uyên không để ý, chui vô bếp lấy con rửa ra hì hục chặt dĩa.

Uống hết hai trái dĩa, ăn sạch luôn cơm dĩa, bụng no căng. Coi như đây là bữa sáng của mình vậy.

Chị với em Uyên vô bếp làm đồ ăn cả rồi. Mình chẳng biết làm gì, thập thò lấp ló cả buổi mới dám đi vào, không quên cầu hòa với em Uyên.

- Nãy T giận thôi nhen! - Thấy ểm liếc, mình gãi đầu.

- Có gì đâu! T nói cũng đúng mà! - Ểm cười độ lượng.

Vụ này lạ nè! Ai chứ em Uyên có thù tất báo, làm gì có chuyện dễ dàng bỏ qua đơn giản như vậy? Mình nghi ngờ nhìn ểm, nhưng cũng không nói gì thêm.

- Sao chị nấu cơm nhiều vậy? - Nhìn nồi cơm to tướng, mình hỏi.

- Chút ba mẹ chị về ăn luôn mà! - Chị đáp, tay loay hoay lấy mấy hũ đựng gia vị nêm thức ăn.

- À, dì dượng báo chị hồi nào?

- Lúc sáng sớm. Còn nói có tin vui cho chị, mà hỏi hoài không chịu nói. Bảo về nhà sẽ kể cho chị nghe!

- Ểm, chị đoán được là chuyện gì không?

- Không. Chị cũng thấy hơi tò mò! Mà thôi, ráng đợi tí sẽ biết hi hi..

Không biết sao mình bỗng thấy bất an. Tin vui của chị chưa hẳn là vui đối với mình. Dì dượng đi xa về có tin vui, mình nghĩ chắc sắp có sự xáo trộn gì đó xảy ra. Dù là tin vui về công việc hay gì đó thì cũng có khả năng làm ình và chị phải xa nhau.

- T rảnh không? Đi mua giùm Uyên cái này!

- Ừ. Còn đang suy tư, em Uyên nói làm mình không kịp nghĩ gật đầu đồng ý luôn, hối hận đã muộn.

Nhìn em Uyên cười khoái trá, mình hỏi dò:

- Mua gì?

- Đồ dùng phụ nữ. - Ểm đáp tỉnh bơ.

- Ax.. giận hoài..

- Đâu có giỡn! Thật mà!

- Tối tháng thiệt hả? - Mình nhìn ẻm thom lom. Không lẽ đoán mò mà linh vậy sao trời.

- Thiệt. Có mua giùm Uyên không? - Ẽm chúm chúm, bộ dáng hơi then thùng.

Lạy hôn! Em Uyên biết e then thì chó biết leo cây hết rồi.

- Hơ... sao Uyên không tự đi mua? T con trai mua mấy cái đó kì lắm!

- Trời mưa, đường sinh lầy vậy sao đi được. Giờ sao, nuốt lời phải không?

- Chài, không phải nuốt lời. Mà... - Mình vò đầu.

- Mua giùm bé Uyên đi T! Đường trơn con gái đi bất tiện nguy hiểm lắm! - Chị kêu.

- Được rồi. Mua loại nào? - Mình ngao ngán.

- Kotex.

Mình xách xe chạy lại quán mua cho ẻm. Vẫn con đường lần trước mình chở em Uyên đi bị mắc mưa, cả cái ruộng hai đứa té xuống rồi mình bị ẻm cưỡng hôn. Mọi thứ như mới hôm qua..

- Lấy cho bọc Kotex!

Mình hùng dũng kêu lớn. Gì chứ mua mấy cái này là chuyện muỗi, có gì to tát đâu. Tại sợ chị giận nên lúc đầu mình từ chối thôi. Bà cô mập mạp cầm bọc xốp đen đưa mình, miệng cười đầy ẩn ý. Mặc kệ, có bạn gái để đi mua giùm là đáng hãnh diện, còn hơn khối thằng muốn mua mà chả có ai để mua.

Mà nghĩ cũng lạ, hai người xinh hai kiểu khác nhau, tính cách cũng gần như đối lập. Ngay cả xài thứ này cũng khác, người Whisper, kẻ Kotex, đúng là mỗi người một vẻ, mười phen vẹn mười.

Chạy xe mà đầu óc toàn nghĩ linh tinh, thỉnh thoảng cười gian một mình, dẫn đến hậu quả là mình lọt ruộng lúc nào không hay. Đường nhỏ lại trơn trượt, không chú ý dẫn một phát úp nguyên con xuống ruộng. Té một cú quá thốn, mình ngơ ngơ một lúc mới lồm cồm ngồi dậy. Cũng may chạy xe đạp, chứ đi xe máy đề chắc chết.

Quần áo dính sinh tùm lum, người cũng bị trầy trụa sơ sơ. Lạ một điều, bọc Kotex mình cầm trên tay vẫn sạch sẽ, không dơ mấy may. Hình như lúc nãy té, tay mình vẫn giữ chặt nó giờ lên cao. Lú quá rồi, cái thứ này mà bảo vệ còn hơn vàng.

Hì hụi đạp về, vừa chui vô bếp chị đã hoảng hốt kêu to:

- Trời! T bị sao vậy?

- Lọt ruộng. - Mình nhe răng cười như mèo.

- Có sao không? Trầy ở đâu không? - Chị suýt xoa, định kiểm tra người mình.

- Không sao. Dơ lắm chị đừng chạm vào, để em đi tắm.

- Ủm, tắm rồi vô đây chị xức thuốc cho! Bất cẩn quá à!

- Nè! - Mình thấy bọc Kotex cho em Uyên.

- Đưa chi? - Ẽm không thèm chụp, để mặc nó rơi lăn lóc trên đất.

- Là sao? Uyên nhờ T mua mà? - Mình chưng hửng.

- Ủ, cho T đó!

- Không xài hả? Nói tối tháng mà? - Mình ngờ ngờ rồi nhưng vẫn cố dăm ăn xôi.

- Có bị đâu mà xài.

Khá lắm! Mình nghiêng thiếu điều muốn rụng răng, bốc khói lên đầu chạy vô toilet xối nước cho hạ hỏa. Bị ẻm gạt chơi một cú mà không biết, bất cẩn quá! Đáng ra ngay từ đầu mình phải đoán được ẻm thể nào

cũng tìm cách trả thù, vậy mà quên đề phòng. Ngu thì chịu, biết trách ai! Mượn câu nói của con sói sử dụng vậy, lubacachi..

Tắm xong, chị xúc thuốc ỉnh. Trầy cũng không nhiều, tróc da đất sơ sơ vài chục chỗ chứ mấy. Cơ mà bôi thuốc lên cũng khá là rát, mình ráng chịu để tỏ ra ta đây anh hùng không biết đau, nhưng người không tự chủ được cứ vịn vịn liên tục.

- Đau lắm hả? - Chị nhìn mình hơi xót.

- Không. Nhột thôi! - Đương nhiên mình không nhận rồi. Người lại thẳng lên oai phong lẫm liệt. Trong bụng chữi em Uyên không còn mạnh giáp.

- Lần sau T cẩn thận nhen! Lớn rồi mà chạy xe đạp còn té..

- Ax.. đáng lẽ em đâu có té, tại..

Mình định nói tại trong đầu cứ nghĩ lung tung chuyện chị và em Uyên nên bắt cẩn. Chợt nhớ ra mình mà nói chắc chị nghĩ chơi mình luôn, lật đặt ngậm miệng lại.

- Tại gì? - Chị dò hỏi.

- Tại... thì tại Uyên chứ ai. Không bị mà nói láo kêu em đi mua, mới bị té vậy nè! - Công nhận mình có tài biện giải thiệt.

- Ủm! Bé Uyên giỡn hơi quá! - Chị nhìn em Uyên hàm ý trách móc làm mình hả dạ không thôi.

Em Uyên im lặng. Nãy giờ trong khi chị xúc thuốc ỉnh, em vẫn nhìn mình vẻ áy náy hiện rõ trên mặt. Mình biết em chỉ định chọc mình thôi, té cũng tại mình, đâu thể đổ lỗi cho em được. Thật ra trong lòng mình đã bỏ qua cho em Uyên rồi, nhưng giờ lỡ lời bị chị hỏi dồn, bí quá đành lòi em ra đỡ. Rõ khổ!

- Rồi đó. T mặc áo vô đi, ba mẹ chị sắp về tới rồi! Mình chạy đi lấy quần dài với áo mặc vào, xuống bếp ăn vụng được vài miếng thịt thì dì dưỡng về đến.

- Dì dưỡng mới về! - Mình chạy ra chào hỏi ngay, em Uyên cũng đi theo.

Định kêu là ba mẹ, mà lại sợ hai người ột đạp bay xuống ruộng tập hai nên đành sửa lời.

- Ờ, xuống chơi hả mấy đứa? - Dưỡng Hai gật đầu.

- Dạ. Dì dưỡng mới đi đâu về vậy? - Mình hỏi.

- Đi đám cưới nhỏ cháu ở Long An, xa quá nên phải ở lại một đêm. - Dì Hai cười nói.

- Xa thiệt! Dì dưỡng vô nhà nghỉ mệt đi, chị Diễm nấu cơm nước sẵn rồi, chờ dì dưỡng khỏe rồi dọn lên ăn!

Thấy cũng buồn cười, mình lảng xãng nịnh nọt kinh thiệt. Ngẫm lại thấy mình giống như chủ nhà, còn dì dưỡng là khách ghé thăm vậy. Báo hại em Uyên từ lúc đó chỉ nhìn mình bằng nửa con mắt, như muốn nói

"Ê, đồ nịnh hót! Mê lấy vợ tới vậy hả?

".

Dì dưỡng nghỉ ngơi được tí, kêu chị dọn cơm ăn. Mình xăng xái bê nồi cơm lên, xới cơm, so dưa. Nói chung là làm tất cả những thứ mình chưa khi nào đụng tay đến ở nhà. Đúng là con bất hiếu thật!

- Con mời dì dưỡng dùng cơm! - Câu này ở nhà mình cũng chả bao giờ nói.

- Dì dưỡng ăn cơm ă! - Em Uyên cũng nói theo, không rõ lẽ phép hay nhại giọng mình.

- Mấy đứa ăn tự nhiên đi, coi như ở nhà, đừng làm khách nhen! - Dì cười xòa.

- Dạ, con tự nhiên lắm! - Mình gật lia lịa.

Khỏi phải nói mình tự nhiên như thế nào, ăn cứ như chết đói lâu ngày. Thoạt đầu còn lịch sự và từng miếng cơm, về sau thấy ngon quá, ăn chậm không đã, thế là mình nuốt lia lịa, làm một lèo 6 chén cơm vẫn chưa no.

Nhìn lại nồi cơm còn được tí, muốn ăn nữa mà thấy kì, phải chờ người khác, mình luyến tiếc buông đĩa.

- Ăn nữa đi con! - Dượng Hai nói.

- Dạ thôi, con no rồi! - Minh yếu ớt từ chối.

- Thanh niên trai tráng ăn nhiều đó mà nhảm nhò gì! Hồi trẻ dượng Hai ăn cả chục chén đó! - Dượng cười hà hà.

- Phải đó, con ăn thêm đi! - Dì cũng

"khích lệ

".

- Dạ.. con no rồi, với lại chờ cả nhà nữa.. - Lần này mình từ chối yếu hơn cả lần trước, đưa thêm lí do

"chờ cả nhà

". Ý là hỏi khéo coi có ai còn ăn nữa không. =))

- Tưởng sao. Dì dượng no rồi, hai đứa này con gái ăn đâu có bao nhiêu, con ăn hết đi, bỏ phí! - Dì hời hợt.

Hình như dì nói còn thiếu một câu nữa,

"Không ăn bỏ chớ ăn cũng vậy

". T_T

- Vậy... con không khách sáo!

Mình ngại ngần cầm chén cơm chị vừa xới cho, chan canh khổ qua vào húp sị sụp. Ngon gì mà ngon quá thể, cầm lòng sao đành!

- Quên mất! Ba mẹ nói có chuyện gì vui vậy? - Chị chợt hỏi.

- Chuyện này... - Dượng ngó quanh, giọng hơi ngập ngừng.

- Không sao! Toàn người trong nhà, ông cứ nói đi! - Dì cười.

Mình ăn cơm nhưng hai tai hóng hết cỡ, trong lòng vô cùng hồi hộp, không biết là tin gì. Chỉ mong đừng là tin xấu như mình lo lúc sáng.

- Qua nay ba mẹ đi đám cưới con Bích, con của bác Sáu. Con còn nhớ nó không? - Dượng bắt đầu sau một lúc đắn đo.

- Dạ nhớ chứ! Hồi xưa chơi thân với con mà! Hôm trước có điện thoại mời mà xa quá con không đi được. - Chị vui vẻ trả lời.

- Ủ. Nó lấy chồng Hàn Quốc, thấy hai vợ chồng cũng hạnh phúc lắm!

- Rồi sao ba?

Nghe đến đoạn

"lấy chồng Hàn Quốc

", lòng mình bất an lạ! Thăm cầu khẩn mọi chuyện đừng như mình nghĩ.

- Ba mày dài dòng quá, để mẹ nói cho nhanh! Về dự đám cưới có bạn bè của chú rể bên Hàn nữa, có người muốn hỏi cưới con! - Dì chen ngang.

- Hả? Hỏi cưới con? Biết con là ai mà cưới? - Chị ngỡ ngàng.

- Chuyện là vậy. Trong lúc dự tiệc, con Bích có lấy album hình cũ ra khoe chồng, bạn bè cũng coi. Tình cờ có người nhìn thấy hình con chụp chung với con Bích, khen con đẹp gái, rồi nhờ con Bích làm mai giùm..

Ngậm canh mình vừa nuốt sao đắng quá! Đắng đến không thể nuốt trôi..

Chị im lặng một lúc rồi nói:

- Hình con chụp chung với Bích cũng mấy năm rồi, xưa khác giờ khác..
- Mẹ thấy con ngày càng đẹp ra! Ta nhìn hình hồi đó còn mê, nói chi bây giờ, thấy con chắc nó đòi ở rể luôn quá! - Dì cười.
- Mà người đó trẻ không dì? Nhìn được trai không? - Em Uyên hỏi, ý muốn giúp mình.
- Trẻ, khoảng hơn ba mươi thôi, nhìn ngoại hình cũng sáng sủa!
- Là quá! Thường già cả, xấu xí ế vợ mới qua đây tìm chứ. Như lời dì nói thì nào giờ con mới nghe! - Em Uyên cười khê.
- Bởi vậy, dì cũng ngạc nhiên! Hỏi lại thì nó nói thích gái Việt hiền lành đảm đang! Con gái bên Hàn không được như vậy!
- Ý con sao Diễm? - Dượng hỏi.
- Họ có nói khi nào gặp không ba? - Chị trầm tư. - Nó đòi lên liền, coi bộ nôn nóng lắm! Mà ba mẹ chưa biết ý con thế nào nên hẹn tuần sau, để về hỏi lại con với thư thả có thời gian chuẩn bị.

Chị cúi đầu, thế nên bao nhiêu tín hiệu mình gửi qua liên tục chị đều không nhận được. Từ chối đi chị ơi! Mình muốn gào lên thật to mà không dám, chỉ đành nén lại. Chén cơm ăn dở đã bỏ xuống, cảm giác như bị lửa đốt, đứng ngồi không yên.

- Ba mẹ thấy sao? - Hồi lâu, chị ngược lên.
 - Nghe con Bích nói gia cảnh thằng này cũng khá, lại hiền lành chịu khó! Ba mẹ cũng muốn con lấy nó cho đỡ khổ! Nhưng mà tùy con, ưng đâu ba mẹ gả đó, không ép! - Giọng dì đầy buồn tủi.
- Chị nhìn mình. Mình lắc đầu liên tục, ra hiệu cho chị từ chối. Chị cười khê, nụ cười có chút xót xa chấp nhận.

Rồi như quyết định xong, chị cắn môi nói:

- Ba mẹ liên hệ với họ, nói tuần sau cứ lên. Chiều con lên nhà T thu dọn đồ đạc, sắp xếp công việc rồi sẽ về!
- Từng lời của chị như những nhát dao đâm sâu vào tim mình rỉ máu, đau đớn không nói nên lời. Vạn vật bỗng chốc sụp đổ trước mắt, mình choáng váng, hình dáng chị chợt trôi đi thật xa, không cách nào với tới..

67. Chương 66

Trời đang nắng chói chang, mây đen bỗng ập ập kéo tới giăng đầy. Mình ngả lưng trên chiếc võng giăng sau vườn. Gió thổi từng cơn mát lạnh mà sao lòng mình nóng rực, không tài nào bình ổn được những suy nghĩ bồn loạn trong tâm trí. Hàng trăm câu hỏi lớn vồn quanh đầu, tại sao, tại sao, tại sao???

Tại sao chị lại đồng ý cho người ta coi mắt?

Tại sao chị có thể bỏ mặc, không thềm đếm xỉa đến cảm giác của mình?

Tại sao chị có thể nhắm mắt đến vậy, vứt bỏ mình chỉ trong một giây thôi sao?

Mấy lần mình bật dậy, muốn hỏi chị cho ra lẽ, nhưng chị đang rửa chén dọn dẹp cùng em Uyên. Hơn nữa dì dượng cũng đang ở nhà, rất bất tiện. Mặt khác, hiện tại mình đang rất tức giận, lúc này mà nói chuyện với chị, mình sợ sẽ không kiềm được tuôn ra những lời lẽ không hay làm chị đau lòng, khi đó mọi chuyện sẽ còn rắc rối hơn gấp bội.

Sau khi suy đi nghĩ lại, tính toán thiệt hơn, mình quyết định cố dần lòng, chờ đến chiều về nhà sẽ nói chuyện rõ ràng với chị. Tính thì tính vậy, nhưng trong lòng vô cùng bất an, cứ như có cây dằm đâm vào tay chẳng thể lấy ra, phải ráng chịu đựng. Cảm giác thật sự rất tệ, cực kỳ khó chịu.

- Nghĩ gì mà mặt đơ ra vậy? - Em Uyên ngồi xuống chiếc vông bên cạnh.
- Nghĩ gì đâu.. - Mình lắc đầu.
- Thật không nghĩ gì không? - Ẽm cười.
- Ừm, một chút thôi.
- Lo chị Diễm bỏ T đi lấy chồng hả?
- Ai nói? - Bị động vào nỗi đau, mình nhảy dựng lên như đĩa phải vôi.
- Cần gì ai nói, Uyên hiểu T quá mà!
- Làm như mình hay lắm! - Mình lầm bầm.
- Tự tin cho lắm vào, ta đây bảnh bao nhiều người thích. Giờ sắp bị người yêu đá đít, bỏ đi lấy chồng. Uyên cũng hiểu nỗi khổ của T! - Ẽm chếp miệng.
- Đang bực bội, đừng kiếm chuyện nhen! - Mình bật dậy găm gừ.
- Kiếm chuyện gì đâu? Nói sự thật thôi mà.
- Sự thật con khỉ! Chị Diễm sẽ không đi đâu hết, thằng Hàn xẻng khôn kiếp đó đừng mong gặp được chị, chứ đừng nói mà mơ cưới.
- He he.. T cần được sao?
- Cần gì cần, tự chị sẽ làm vậy. T biết chị đùa, muốn thử lòng T thôi!
- Ừ, ráng tự huyền hoặc bản thân đi, để rồi xem! - Em Uyên phẩy tay, ngả người lên vông nhắm mắt lại.

Mình nằm ngược mặt nhìn bầu trời đang chuyển dần sang màu xám, tâm trạng cũng xám xịt theo. Bất chợt mình đưa mắt vào nhà, chị đang ngồi nói gì đó với dì, chắc bàn chuyện coi mắt sắp tới. Có vẻ như mọi thứ đang chuyển biến theo chiều hướng tiêu cực, chuyện mình không muốn thấy nhất dường như sắp biến thành sự thật.

”Không sao đâu! Chị đùa thôi mà, rồi mọi việc sẽ lại trở về trật tự như trước.

”

Tự an ủi bản thân chẳng biết bao nhiêu lần mà sao mình không tài nào bình tâm được.

- Ngủ đi, đừng lo nữa! Tối về rồi nói chuyện với chị sau, có gì Uyên nói giúp cho! - Em Uyên chợt nói.
- Ừm..!! - Câu nói em Uyên đến thật đúng lúc, mình cảm thấy bớt lo phần nào. Mắt nhắm lại dễ giấc ngủ, tối nay sẽ là một cuộc chiến quan trọng đầy khó khăn, mình cần có được sự minh mẫn, tỉnh táo tốt nhất.

Trời mát mẻ, gió thổi hiu hiu, dù tâm trạng bất ổn nhưng mình ngủ rất ngon. Khi em Uyên kêu dậy cũng đã nhập nhoạng tối, lục tục rửa mặt thay đồ, chào dì dượng rồi lên xe về. Em Uyên cố tình đẩy chị qua đi với mình nhưng chị từ chối, rốt cục mình lại cô đơn trên quãng đường không dài cũng chẳng ngắn tí nào.

Rõ ràng chị muốn tránh mặt mình, khi mình cho xe chạy song song với em Uyên, chị luôn quay mặt về phía bên kia.

Chị giận, không muốn nói chuyện với mình sao? Không thể nào, lúc sáng còn rất vui vẻ, dịu dàng bồi thuốc ỉnh mà. Vậy chỉ còn một lý do thôi, chị quyết tâm bỏ mình đi lấy chồng nên giờ không muốn đối diện với mình nữa. Chị chán phải giải thích với mình, hay sợ mình sẽ làm chị mềm lòng lay chuyển?!?

Lần đầu tiên mình thấy đoạn đường về nhà sao dài đến thế. Khi mà hai người cùng nhìn về hai hướng khác nhau. Không, đúng hơn là một người nhìn hướng khác và người kia nhìn theo. Thật nhạt nhẽo, vô vị! Giữa

mình và chị như dần hình thành khoảng cách vô hình, nhìn thì gần ngay trước mắt nhưng thực ra quá xa xôi.

Em Uyên cũng im lặng không nói gì, có lẽ không khí căng thẳng làm ẽm thấy khó chịu. Chỉ có đôi mắt nâu ướt át của ẽm thỉnh thoảng nhìn mình an ủi. Lòng mình hơi xúc động, em Uyên ngoài mặt luôn đối lập với mình, rất ít khi tỏ ra dịu dàng như chị, tuy vậy lòng ẽm đối với mình thế nào, cả ba người đều hiểu rõ.

May mắn làm sao, cuối cùng đoạn đường đầy đau khổ cũng kết thúc, mình thở phào nhẹ nhõm khi chạy xe vào nhà. Ba mẹ đi vắng, càng tốt, đúng lúc mình cần không gian vắng vẻ thoải mái để

”đại chiến

” với chị.

Vừa bước vào nhà, chị đã chạy nhanh lên lầu. Em Uyên ra hiệu ình đuổi theo, không quên dặn mình nếu thấy tình hình không tốt thì nhá máy, ẽm sẽ lên hỗ trợ.

Mình hít sâu, bước từng bước nặng nề lên trên. Thành hay bại tùy thuộc vào giây phút này, thôi ới cố lên!!!

”Cộc cộc

” - Chị làm gì vậy? Em vào được không? - Cửa đóng, mình buộc lòng phải gọi.

Không nghe đáp, tần ngần một hồi, mình mở cửa đi vào. Không thấy chị, có lẽ vào phòng tắm rồi, mình nghe tiếng vòi hoa sen.

- Chị tắm hả? - Mình hỏi lớn.

- Ừm.. - Thật lâu chị mới đáp.

- Em chờ chị nhen!

- Có gì không T?

- Em có chuyện muốn nói..

- Chuyện gì? - Chị hơi ngập ngừng.

- Chị tắm nhanh đi, ra rồi nói sau.

- Chị mệt lắm! Tắm xong chị ngủ sớm, có gì khi khác nói nhen!

- Còn có khi khác nữa sao?

- ...!!

- Vậy đi. Em ngồi đây chờ chị.

Không đợi chị nói gì thêm, mình ngồi xuống giường. Chị thật sự muốn tránh né mình, xem ra tình hình còn tệ hơn mình nghĩ.

Chờ gần nửa tiếng chị vẫn chưa chịu ra, tiếng nước trong phòng tắm vẫn chảy đều. Mình nóng ruột gõ cửa:

- Chị xong chưa? Tắm gì lâu vậy?

- ...!

- Nghe em nói không? - Mình kêu lớn.

- Ừm, chị ra nè. - Chị nói khẽ, giọng hơi e dè.

Mình nghe tiếng nước chảy từ vòi hoa sen xuống ào ào, nhưng dường như nước không xối lên người chị mà dội thẳng lên nền gạch. Hai âm thanh rất khác nhau, từ lúc mình vào đến giờ nước vẫn chảy suốt như thế, chị không tắm, chỉ muốn chui vào đó trốn mình sao?

- Chị không ra em đập cửa vô đó! - Chờ hoài không được, mình gần như muốn hét lên nhưng ráng kìm lại được, giọng nói hơi run rẩy.

- Chị ra.. ra liền nè! - Chị lật đật trả lời, tiếng nước chảy cũng ngưng bật.

Lại chờ thêm khoảng 10 phút, chị mới chầm chậm bước ra. Cả người khô ráo, tóc cũng chẳng ướt chút nào, chỉ có hai mắt đỏ hoe, dù chị cố tình lau khô nhưng vẫn còn ngấn nước long lanh.

- T... tính nói gì với chị vậy? - Chị rụt rè hỏi.

- Chị ngồi xuống đi đã. - Mình chỉ xuống giường.

- Chị đứng được rồi. T... nói nhanh đi, chị còn ngủ nữa.. - Chị hơi cắn môi, mắt không dám nhìn mình.

- Chị ngồi đi rồi em nói. - Mình lặp lại, mắt nhìn thẳng chị.

Chị lúng túng ngồi xuống, rồi như thấy gần mình quá, lại lặng lẽ hơi nhích ra xa.

Tim mình đau nhói. Cũng chính con người này, tính cách này, e dè nhút nhát, ngây thơ ngoan ngoãn đã làm mình yêu thắm thiết. Nằm mơ mình cũng không ngờ có một ngày, người yếu đuối ngoan hiền như chị lại có thể cho ra một quyết định mà ngay cả những kẻ tự ỉnh mạnh mẽ cũng khó thể làm được.

- T nói đi, chị nghe.. - Mặt chị vẫn cúi, tay mân mê tà áo.

- Em không có gì để nói hết. Người phải nói là chị.

- Chị? T muốn chị nói gì?

- Em muốn biết những gì chị nói với dì dưỡng lúc trưa là thật hay đùa? Lý do? - Mình vào thẳng vấn đề, không vòng vèo gì nữa.

Chị nhìn mình, rồi nhìn vạt áo, một lúc lại tiếp tục nhìn mình, tay vẫn mân mê nó như muốn che giấu sự bối rối. Thủy chung chẳng nói lời nào.

- Sao không trả lời em? - Chờ không được, mình nói.

- Chị... không biết nói sao nữa..

- Có sao nói vậy, có gì khó khăn đâu!

- ...!!

- Haizzz.. thôi được rồi. Vậy em hỏi từng câu cho chị dễ nói, được chứ? - Mình thở dài.

- Ừm..!

- Chuyện coi mắt hồi trưa, chị đồng ý là thật hay đùa vậy? - Tim mình đập như trống trận, mong mỗi chị sẽ cười khúc khích rồi bảo chỉ là đùa chọc mình thôi, được vậy thì hay biết mấy.

- Ừm..!

- Ừm là sao? Thật hay đùa? - Mình nín thở chờ đợi.

- Thật.

Toàn thân mình lạnh lẽo như rơi xuống vực sâu, mặt mày xây xẩm. Dù đã lường trước câu trả lời của chị, nhưng khi chính thức đối diện với nó, mình vẫn không thể chịu nổi. Trong lòng gào thét điều này chỉ là dối trá, chị đang đùa với mình, nhưng nhìn thái độ của chị, mình biết đây là sự thật. Gương mặt đó, ánh mắt đó, rụt rè nhưng chẳng chút ý cười. Chị không đùa.

- Chị... - Mình nghẹn giọng lắp bắp, nói chẳng ra hơi.

- Chị xin lỗi T nhiều lắm!!!

Chị ngược nhìn sự đau khổ của mình, mắt đã nhạt nhòa màn nước. Chị khẽ nắm tay mình nhưng rồi chợt nhớ ra gì đó lại vội buông.

Thật lâu, mình dần trấn định tinh thần. Bây giờ không phải lúc yếu mềm, mình cần phải mạnh mẽ, tỉnh táo để khuyên nhủ chị, phải giành lại chị trước khi tia hi vọng cuối cùng tan biến.

Mình hít một hơi thật sâu vào lồng ngực:

- Lý do, em muốn biết lý do?

- Không nói có được không? - Chị mím môi.

- Không. Em rất muốn biết!

- ...!

- Chị nghĩ thế nào cứ nói thế ấy, đừng lo gì hết, em không sao đâu! - Minh trấn an.

- Chị không muốn nói nữa, khi khác mình nói.. - Chị vụt đứng lên.

- Sao vậy? Sao lại không nói được? - Minh ngỡ ngàng.

- T đừng ép chị nữa mà! Xin T đó... chị mệt lắm! T ra ngoài cho chị ngủ đi.. - Chị nghẹn ngào, nước mắt lăn dài trên má.

- Chị mệt? Còn em không mệt sao? Quen nhau bao lâu, hứa hẹn những gì, chị còn nhớ không? Cố gắng biết bao nhiêu mới được đến hôm nay, dùng một cái chị đòi đi lấy chồng, bỏ em lại phía sau. Chị nói em phải làm sao? Hả???

”Rầm!!

”

Minh điên tiết trút giận vào vách tường. Chị càng khóc, mình càng đau. Mà đã càng đau, lòng lại càng hận. Cố gì chị lại muốn lấy chồng, bỏ rơi mình, để rồi hai đứa phải đau thế này?

Hành động của mình khiến chị khóc to hơn, tiếng nỉ non vang vọng khắp nhà. Cũng may ba mẹ đi vắng, nếu không thật chẳng biết ra thế nào.

Mình thừa biết chị nghĩ gì, nhưng mình muốn nghe chính miệng chị nói ra, để rồi sau đó sẽ phân tích, giải thích cho chị hiểu đó là quyết định sai lầm. Mình và gia đình mình mới chính là nhà của chị.

- Hôm nay nếu chị không nói, em sẽ ngồi ở đây luôn. - Minh ngồi xuống.

Em Uyên lấp ló ngoài cửa, mình ra hiệu cho ẻm dừng vào. Có lẽ nghe chị khóc lớn, ẻm sợ có chuyện nên chạy lên.

Nhìn chị nước mắt nước mũi tèm lem, bao nhiêu bức tức trong mình tan thành mây khói. Lấy khăn nhẹ nhàng lau mặt cho chị, mình dịu giọng:

- Đừng khóc nữa! Em hơi nóng... chị nín đi rồi mình nói chuyện!

- Mỗi lần T như vậy... chị sợ lắm..!! - Chị nấc nghẹn, nhìn mình oán trách.

- Xin lỗi mà!! Em không vậy nữa đâu. - Mình vòng tay ôm chị.

Ngồi tựa vào người mình một chút, chị nhồm dấy, đứng đối diện mình.

- Nói em nghe được chưa? - Minh ôn tồn hỏi, ráng chặn lại sự hối hả, bức bối trong lòng.

- Chị nói, nhưng T phải hứa không nổi giận nữa! - Chị lẩm lét nói.

- Ok, em hứa! Chị nói đi! - Giờ chị có bắt mình làm gì mình cũng làm, đừng nói lời hứa cón con thế này.

- Chắc không đó? Hứa rồi nhen! - Chị vẫn nghi ngờ.

- Chắc như bắp. Nói lẹ giùm cái cô nương! - Kiểu cách trẻ con của chị làm mình đang lo lắng cũng phải phì cười.

Thấy mình cười, chị mới tỏ ra yên tâm. Sau khi trầm ngâm, đắn đo như sắp xếp lời nói, chị cắn nhẹ môi:

- Chị muốn lấy chồng là thật. T khoan hãy nói gì, nghe chị nói hết đi. Ba mẹ chị lớn tuổi rồi mà ngày nào cũng phải đi làm thuê làm mướn cho người ta, sống cực khổ thiếu thốn đủ thứ. Lúc trưa mẹ chị nói dạo này ba bị đau lưng, tối về là ê ẩm khắp người, suốt đêm không ngủ được, chị lo lắm! Nèn..

- Nèn chị muốn lấy chồng giàu có để báo hiếu? - Minh cắt ngang.

- Ủm. - Chị lặng lẽ gặt đầu.

- Chỉ vậy thôi?

- Ủm.

- Không còn lý do nào khác?

- Ủm.

- Chị đang nói dối em đúng không? - Minh nhìn thẳng vào mắt chị.

- Không có. - Chị bối rối quay đi.

- Nếu chị không chịu nhận, vậy để em nói chị nghe tại sao em biết chị nói dối. Thứ nhất, việc dì dưỡng lớn tuổi rồi vẫn còn chịu cực chịu khổ, đâu phải chỉ mới ngày một ngày hai. Sao lâu nay chị không đòi đi lấy chồng phụ giúp gia đình mà lại muốn vào lúc này, ngay khi mình vừa có nhiều chuyện không vui xảy ra? Thứ hai, hồi trưa lúc dì dưỡng bàn chuyện gả chị, rõ ràng khi đó chị chưa hề nghe chuyện dưỡng bị đau lưng, nhưng lúc ấy chị vẫn đồng ý đi coi mắt. Em nói vậy đã rõ ràng chưa? Tóm lại, em biết chị muốn đi lấy chồng không liên quan gì đến lý do phụ giúp gia đình như chị vừa nói, hoặc có chăng nữa thì đó cũng chỉ là thứ yếu, lý do chính khiến chị quyết định như vậy là vì em và Uyên, vì lo sợ áp lực từ gia đình em, phải không?

Minh tuân một tràng, nói hết những suy nghĩ ứ đọng trong đầu từ trưa đến giờ không được giải tỏa. Nói xong, mình thấy cả người nhẹ hẫng như vừa trút được gánh nặng nghìn cân, thêm vào vẻ mặt ngơ ngẩn của chị, mình biết đã nói trúng tâm ý chị.

- Có gì phải ngạc nhiên? Em không hiểu chị, còn ai hiểu nữa. - Minh đắc ý.

Nếu chỉ có thế này, mình tin chắc có thể thuyết phục được chị. Bất kỳ ai đừng mong cướp được chị khỏi tay mình.

- T nói không sai, nhưng mà chưa đủ.. - Chị lắc đầu.

- Gì nữa? - Đến phiên mình ngơ ngác.

- Chị không muốn nói làm T đau lòng, nhưng mà... chắc không nói không được..

- Chị nói đi! - Thái độ nghiêm trọng của chị làm mình vô cùng lo lắng.

Chị bước lại cửa sổ, đưa đầu ra ngoài hứng gió trời như để thanh tĩnh tinh thần, lấy thêm can đảm để nói điều gì đó với mình. Sau giây lát suy tư đắn đo, chị hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng:

- Từ hôm xảy ra chuyện ấy đến giờ, chị luôn bị hình ảnh đó ám ảnh, tối ngủ cũng nằm mơ thấy..

- Hình ảnh nào?

- T và bé Uyên ôm nhau..

Minh lặng người, chẳng biết nói gì.

- Chuyện qua rồi, đã là quá khứ rồi. Chị không ghét bé Uyên, cũng chẳng trách T. Chị muốn quên đi, bỏ qua hết, xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhưng sao không làm được. Mỗi khi chị rảnh rỗi, cảnh tượng đó lại hiện ra, ngủ cũng mơ thấy. Lòng tin của chị dành cho T cũng không còn, luôn lo sợ nếu mình tiếp tục, liệu còn có lần thứ 2, thứ 3, thứ 4... T làm như vậy nữa không? Nếu chuyện đó xảy ra lần nữa, chị chết mất!!!

- Sẽ không bao giờ có chuyện như vậy xảy ra nữa. Bây giờ không, sau này càng không có. Chị tin em đi!! - Minh gần giọng khẳng định thật mạnh.

- Chị xin lỗi! Chị muốn lắm nhưng không thể tin T được nữa! Tình yêu mà không còn lòng tin thì đâu thể nào có được hạnh phúc! Minh chia tay đi, T đến với bé Uyên, chị lấy chồng báo hiếu cho ba mẹ..

- Chị có biết mình đang nói cái gì không? Em không cho phép chị làm vậy! - Minh gầm lên.

- Không cho phép thì T làm gì? Giết chị sao? - Chị bặm môi.

- Em... em... - Mình lắp bắp mãi chả nói được lời nào. Bất lực quá!

- T về phòng đi, chị muốn ngủ!

- Chị đang giỡn phải không? Vậy đủ rồi, đừng giỡn nữa.. - Mình cố trông chờ một phép lạ hiện ra.

- Những gì từ nãy đến giờ chị nói đều là thật. T đừng như vậy nữa, không tốt cho hai đứa mình..

- Như thế nào mới tốt? Em quen người khác, chị lấy thằng Hàn xẻng đó, vậy là tốt hả? - Mình hét to như thằng khùng lên cơn.

- Thà như vậy còn hơn chị phải sống chung với một người chẳng biết sẽ lừa dối mình lúc nào, ôm ấp một cô gái khác sau lưng mình. Cảm giác bị phản bội đó, T làm sao có thể hiểu được?! - Chị nức nở gào lên.

Cơn điên của mình vụt tắt. Phản ứng của chị vượt quá sự tưởng tượng của mình.

- Đó chỉ là cảm xúc nhất thời thôi, em đã giải thích với chị nhiều lần rồi mà. Em biết lỗi rồi, em sẽ không bao giờ làm gì có lỗi với chị nữa! Nếu chị không tin, em có thể thề, thề độc cũng được, miễn là chị tin và tha thứ cho em!

- Thề rồi thì sao? Chị có thể coi như chưa từng chứng kiến chuyện đó? Có thể vui vẻ tin tưởng, yêu thương T như trước kia? Chị không làm được.

- Em không đòi hỏi chị phải tha thứ cho em ngay bây giờ. Em chỉ xin chị cho em một cơ hội để bù đắp, để sửa sai! Rồi thời gian qua, chị sẽ quên được mà, mình sẽ lại vui vẻ như trước kia! - Mình cố giải thích trong tuyệt vọng.

- Không phải chị không cố gắng, hai hôm nay chị đã thử rồi, chị không làm được. T có nói thêm cũng chỉ vậy thôi, không thay đổi được gì đâu. Ra ngoài đi, chị mệt lắm rồi! Xin T đó! - Chị như biến thành người khác, quyết liệt và tàn nhẫn.

- Em..

- Ra đi!

- Em không ra, không đi đâu hết. - Mình chai mặt, ngồi lì xuống giường.

- Được rồi. T không đi? Chị đi.

Nói là làm, chị mở tủ gom đồ ngay lập tức.

- Đứng! Em đi, em đi nè! Chị ngủ đi.. - Mình hoảng hồn vội đứng lên, đi nhanh ra ngoài, không dám ở lại thêm một giây nào nữa.

”Rầm!

”

Vừa ra khỏi phòng, cánh cửa đã đóng sầm sau lưng mình.

Lòng đầy cay đắng, mình thất thểu lê xác xuống lầu như thằng ăn mày chết đói lâu ngày. Hết cách rồi, bao lời yêu thương, hứa hẹn đầy ắp trên môi định nói ra để kéo chị lại đều không có cơ hội tỏ bày. Thà rằng chị muốn lấy chồng để báo hiếu cũng được, hay vì sợ áp lực từ gia đình mình cũng được, thà như vậy mình còn có thể giải thích, có thể an ủi, có thể níu kéo.

Đằng này... Chị lại bảo chẳng còn tin mình nữa, chẳng muốn yêu mình nữa..

Biết nói gì đây..

Hứa? Đã hứa rồi.

Xin tha thứ? Đã xin rồi.

Ăn năn hối cải? Đã làm tất cả.

Vẫn không thể cải biến được tâm ý chị, đành chấp nhận sự thật trần trụi này sao? Làm sao mình có thể sống với nỗi đau lớn thế này? Liệu mình chết đi, chị có hối hận mà quay lại, tha thứ ình không?

Mình bắt đầu nghĩ lung tung. Chết, nghe thật dễ dàng nhưng mình không thể làm thế. Ông cha ơn mẹ chưa báo, vì một người con gái tự hủy hoại bản thân, mình không phải là thằng bất hiếu thiếu não. Nhưng mất chị rồi, sống cũng khác gì chết chứ.

Mình không muốn mất chị. Mình sẽ không bao giờ để mất chị. Nhưng giờ phút này mình chẳng biết làm thế nào để giữ được chị cả. Bắn loạn đến chẳng thể nghĩ được gì ra hồn nữa.

- Sao rồi? Chị nói sao? - Thấy mình lết xuống, em Uyên chạy lại hỏi tới tấp.

- Hết rồi. - Mình uể oải buông phịch xuống salon chẳng khác thằng nghiện thiếu thuốc.

- Là sao? Nói rõ coi.

- Chị Diễm nói không còn tin T nữa, không muốn tiếp tục nữa. Chị muốn lấy chồng!

- Trời! Rồi T nói sao?

- Còn nói sao nữa. Gì cần nói đều nói hết rồi, hứa hẹn thề thốt đủ điều đều vô dụng. Chị còn nói từ hôm chứng kiến cảnh... T và Uyên.. ôm nhau, chị không quên được.. - Mình chán nản tột cùng.

- Xin lỗi.. - Em Uyên lặng lẽ thu mình vào một góc, hồi lâu thốt lên được hai tiếng.

- Lỗi phải gì không biết. Uyên không có lỗi, tại T thôi! Không cần tự trách mình! - Mình bắt nhẩn.

- Uyên đi đâu vậy? - Chợt thấy em đứng dậy, mình hỏi.

- Lên khuyên chị Diễm.

- Thôi đi. Uyên lên chẳng nói được gì đâu, nay chị lạ lắm, cứ như biến thành người khác. T chẳng nhận ra nữa!

- Lúc giận ai chẳng vậy. Để Uyên lên thử xem sao, không lẽ T định buông xuôi, cho chị đi thật à?

- Không. Mà giờ chả biết làm sao nữa..

- Vậy để Uyên thử đi. Biết đâu..

- Ừm.

Nhìn theo bóng lưng em Uyên, lòng mình lại khắp khởi hi vọng. Em nói cũng đúng, biết đâu..

Ngồi chờ đợi tin vui từ em, tâm trạng mình bồn chồn không yên, lâu lâu lại đi tới gần cầu thang ngo lên, coi có động tĩnh gì không.

Đi tới đi lui mấy chục lần, đến lần thứ n thì nghe tiếng chân đi xuống, hình như của hai người. Chẳng lẽ đã thành công rồi sao? Mình mừng thiếu điều muốn ngất xỉu, lật đật chạy lại salon ngồi ngay ngắn, chờ đợi..

Và rồi, đúng như mình đoán. Chị và em Uyên bước xuống, em Uyên đi trước, chị đi sau.

Hai tay chị ôm cái vali. T__T

Em Uyên mắt đỏ au, đi lại gần, nhìn mình khẽ lắc đầu.

Mình cũng muốn hỏi em xem làm sao mà hay vậy. Hồi này chị còn định ngủ lại một đêm, mai mới đi. Bây giờ, nhờ em lên khuyên giải thế nào mà chị quyết định đi ngay. Rõ khổ!

- T nhớ giữ gìn sức khỏe! - Mắt chị ráo hoảnh, không vương chút đau buồn tiếc nuối.

Tim mình kêu gào, hồi thúc chủ nhân của nó mau mau ngăn chị lại, không được để chị đi. Nhưng nhìn thái độ của chị, mình biết đã chẳng còn chút cơ hội nhỏ nhoi nào nữa rồi. Muốn giữ chị, chỉ có thể bắt trời lại thì may ra. Thân xác chị vẫn ở đây nhưng đã không còn thuộc về mình. Chị đang trôi dần..

Mình đứng lên, chực nói gì đó nhưng chị đã vội vã đi ra xe, có lẽ sợ mình lại níu kéo một phen khiến chị mệt mỏi.

Giá như lúc này, ba mẹ mình về, chắc sẽ giữ chị ở lại thêm được lúc nữa. Tiếc là sự đời không phải lúc nào cũng như mơ, đó chỉ là ước muốn của mình trong lúc tuyệt vọng nhất thôi.

Chị lẳng lặng lên xe, nổ máy, đi mà không hề ngoảnh đầu lại lấy một lần. Đi khỏi đời mình đột ngột như sự xuất hiện của chị trước kia.

Mình đứng lặng lẽ trông theo. Cậu nói

”Chúc chị hạnh phúc!

” trằn lên môi chợt đông cứng lại, không thể thốt ra. Mấy tháng yêu nhau, ở chung nhà, ăn cùng mâm, đôi ba lần ngủ cùng giường. Cùng nhau trải qua biết bao ngọt bùi đắng cay, những tưởng sẽ tìm được hạnh phúc của đời mình. Cuối cùng lại kết thúc như vậy, chia tay đơn giản đến không thể đơn giản hơn, như chưa từng là gì.

Chẳng giọt nước mắt, chẳng có giây phút chia ly dầm lệ thương tâm.

Ngày mai nếu có gặp lại nhau, mỉm cười hỏi thăm vài câu, rồi lại bước đi không chút vương vấn, như người qua đường.

Mình trông theo đến khi bóng lưng nhỏ nhắn của chị khuất dạng, lòng chẳng thấy đau chút nào. Chỉ có sự trống rỗng tràn ngập tâm hồn..

Lạnh cóng rồi..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tham-chi-ho>